Susan Warner
În lumea largă

Traducerea: Iulia Tabarcea
Colecţia Cărţilor Rare
Editura Little Lamb
Suceava, 2013

Susan Warner
The wide, wide world

Copyright © Constantine C. Coca, 2001

Toate drepturile rezervate A treia ediţie în limba română – Mai 2012

Publicată de editura Little Lamb, Suceava

Coperta: Beniamin Boingeanu

În lumea largă face parte din
Colecţia Cărţilor Rare a editurii
Little Lamb

În acest roman, micuţa Ellen, după ce este despărţită de mama ei, are o copilărie zdruncinată de suferinţă, dar în ciuda fricii şi dezamăgirilor, îşi aminteşte mereu de Cel care este Tatăl orfanilor. Deşi rămâne singură în lumea largă, El are grijă de ea, oferindu-i prieteni adevăraţi şi încununându-i viaţa cu bucurie.

Pentru mai multe informaţii despre aceste cărţi clasice, luaţi legătura cu noi la numărul

0744.544.579.
prin e-mail la littlelambromania@yahoo.com sau scrieţi-ne pe adresa
Editura Little Lamb
C.P. 42, O.P. 6
Suceava, cod 720340
jud. SUCEAVA

PREFAŢĂ

Susan Bogart Warner (1819 – 1885), sub pseudonimul Elizabeth Wetherell, a publicat romanul moralist de mare popularitate în lumea largă în anul 1850. A fost tradus imediat în câteva limbi de circulaţie internaţională şi este prima carte a unui autor american vândută în peste un milion de exemplare. Susan şi sora ei Ana au crescut într-o familie înstărită şi au fost educate acasă. Familia locuia pe insula Constitution, pe râul Hudson, faţă în faţă cu academia West Point. În afară de meseria de scriitoare, cele două surori şi-au petrecut câţiva ani conducând cursuri biblice pentru cadeţii de la academia West Point.

În această povestire deosebită, micuţa Ellen, după ce este despărţită de mama ei, înfruntă vremuri grele şi împrejurări critice. Dar în mijlocul tuturor dezamăgirilor şi temerilor, Ellen îşi aduce aminte mereu de Cel care veghează asupra ei, fiindcă cel slab trebuie să caute întotdeauna putere acolo unde o poate găsi.

Într-o zi geroasă de iarnă, aceasta este cartea care vă trebuie. Luminaţi de flăcările din şemineu, cu o cană de ciocolată fierbinte în mână şi o pisică torcând pe covoraş, în lumea largă va aduce ore de neuitat pentru întreaga familie!

Mark Hamby

CAPITOLUL I

Să te înveselească primăvara tinereţii şi-a iubirii
Iar celelalte să le laşi în seama unui înger blând
Căci în curând afla-vei legea firii
„În cuibul anului ce a trecut păsări nu sunt”.

Longfellow

— Mamă, ce ţi-a spus dimineaţă tata despre proces?

— Nu-ţi pot spune chiar acum. Ellen, ia şalul şi înveleşte-mă.

— Mamă! Ţi-e frig? Camera e foarte încălzită!

— Puţin; aşa, acum e mai bine. Acum, fetiţa mea, lasă-mă să mă odihnesc puţin – nu mă deranja.

Nu mai era nimeni altcineva în încăpere. Lăsată de capul ei, Ellen se îndreptă spre fereastră în căutarea unei distracţii. Nu văzu cine ştie ce. Ploua, iar străzile şi lumea întreagă erau mohorâte şi întunecoase. Rarii trecători săreau dintr-o baltă în alta, iar caii şi trăsurile înotau prin noroiul clisos; distracţia părăsise împrejurimile, echipajele erau puţine, iar oamenii care erau afară se aflau acolo doar fiindcă aveau treburi care nu sufereau amânare. Dar Ellen, care îşi propusese în mod serios să studieze tot ce se petrecea, îşi continuă slujba, şi rămase mult timp cu feţişoara lipită de sticla geamului, privind visătoare lumea udă şi întunecată.

Lumina se stingea încet, iar străzile căpătau o înfăţişare tot mai sinistră. Ploaia curgea şiroaie, şi ţârâitul ei monoton nu era întrerupt decât de huruitul ocazional al unei trăsuri sau de paşii grăbiţi ai unui trecător întârziat. Ellen stătea încă cu faţa lipită de geam, urmărind atent fiecare siluetă fumurie, interesată parcă în mod deosebit. În sfârşit, în depărtare începură să se aprindă una după alta luminile; în curând Ellen zări figura nedesluşită a lampagiului care traversa strada de pe o parte pe cealaltă, cu scara în spate; peste puţin timp, se apropie destul ca să-l vadă cum îşi sprijinea scara de stâlpii felinarelor, urca şi aprindea felinarul, apoi îşi lua scara şi pleca mai departe, în timp ce lumina licărea pe pălăria lui udă şi unsuroasă, pe haina veche şi pe felinarul din mână, pierzându-se pe caldarâm şi pe grilajul de fier. Nici cel mai atent fluture de noapte nu ar fi putut urmări lumina cu atâta interes; în cele din urmă, lampagiul se pierdu de-a binelea în întuneric, felinarele fură toate aprinse, iar Ellen se gândi că ar putea face şi ea acelaşi lucru. Se depărtă de fereastră; camera era întunecată şi mohorâtă, iar ea înţepenise şi îi era frig. Se îndreptă spre cămin, luă vătraiul şi aţâţă focul; în curând cărbunii de Liverpool se treziră la viaţă, luminând întreaga cameră cu flăcări vesele şi jucăuşe. Ellen zâmbi văzând rezultatul experimentului ei.

— Ei, asta e ceva, îşi spuse ea; cine a spus că eu nu pot aţâţa focul? Acum, să vedem dacă mai pot face şi altceva. Ia te uită cum stau scaunele astea, parcă am fi avut o întâlnire a cercului de cusut; bun, înapoi la locurile voastre; arată ceva mai bine; şi perdelele astea trebuie trase, şi aş putea trage şi jaluzelele; acum trebuie să aşez faţa asta de masă; coşul cu lucrul mamei şi cărţile astea trebuie puse la loc, nu una peste alta. Acum, aş vrea să se trezească mama; dar nu cred că poate. Nu cred că a dormit destul, nu arată prea bine.

Ellen avea dreptate; faţa mamei ei nu arăta că dormea; nici măcar că se odihnea: buzele erau strânse, şi fruntea încruntată. Încercând, oricum, să vadă dacă dormea sau nu, Ellen îngenunche lângă ea şi îşi apropie faţa de chipul slăbit de pe pernă. Nu se întâmplă nimic. După unul sau două minute, Ellen încercă altceva: lovi uşor faţa mamei cu un deget, şi asta avu succes, fiindcă doamna Montgomery prinse mânuţa care îi atingea buzele şi o sărută de câteva ori.

— Nu te-am deranjat, mamă, nu? spuse Ellen.

Fără să răspundă, doamna Montgomery se ridică în şezut şi îşi îndepărtă părul de pe tâmple şi de pe frunte cu un gest din care Ellen ghici că voia să uite de un efort dureros. Apoi luă mâinile lui Ellen, care şedea încă în genunchi, şi o privi, parcă şi mai iubitor decât de obicei, dar şi mai trist; însă dragostea doamnei Montgomery era întotdeauna serioasă.

— Ce m-ai întrebat mai înainte, draga mea?

— Mi s-a părut, mamă, că l-am auzit pe tata spunându-ţi dimineaţă, sau poate ieri, că a pierdut procesul.

— Ai auzit bine, Ellen; l-a pierdut, spuse tristă doamna Montgomery.

— Îţi pare rău, mamă? Eşti necăjită?

— Ştii, draga mea, că nu trebuie să ne necăjim din cauza banilor pierduţi sau câştigaţi. Cred că Tatăl Ceresc ne va da ceea ce e bine pentru noi.

— Atunci, mamă, de ce eşti necăjită?

— Pentru că, draga mea, nu pot asculta întru totul de acest principiu, şi nu pot lăsa *totul* liniştită în mâinile Lui.

— Ce s-a întâmplat? De ce arăţi aşa amărâtă?

— Procesul acesta, Ellen, ne-a adus mai multe necazuri decât am crezut vreodată că o poate face un proces; pierderea lui, vreau să spun.

— Cum adică, mamă?

— Ne-a dat toate planurile peste cap. Tatăl tău a spus că e prea sărac acum ca să mai stea aici, şi a fost de acord să plece în curând în Europa cu nişte treburi ale guvernului sau armatei.

— Ei bine, mamă, atunci e rău; dar el a mai fost plecat şi înainte, şi totuşi noi am fost fericite.

— Dar, Ellen, el crede acum, şi la fel cred şi doctorii, că e foarte important pentru sănătatea mea să-l însoţesc.

— Să te ia cu el, mamă? Şi tu vrei să pleci?

— Mă tem că trebuie, draga mea.

— Şi pe *mine* cui mă laşi, mamă?

Privirea rugătoare şi uimită şi vocea îngrozită şi îndurerată a fetiţei o lăsară pe mamă fără grai. Nici nu mai avea nevoie să spună nimic; fetiţa înţelesese prea bine totul din răspunsul mut al ochilor ei. Cu un ţipăt înăbuşit, îşi strânse mama în braţe, şi cu faţa ascunsă în poala ei, începu să plângă atât de tare încât ţi se rupea inima ascultând-o. Fiindcă avea un suflet înflăcărat, pe care educaţia nu reuşise încă să-l stăvilească, iar timpul, „călăreţul care răpeşte tinereţea”, nu ridicase încă mâna asupra ei. Iar doamna Montgomery, în ciuda curajului şi a liniştii pe care şi le impusese, se aplecă asupra ei, o luă în braţe şi începu să plângă şi ea, cu aproape tot atâta durere ca şi Ellen.

Vai! avea un motiv întemeiat. Ştia că şansele de a se întoarce pentru a o ocroti pe micuţa de lângă ea şi a o apăra de loviturile vieţii, erau foarte puţine. La început refuzase hotărât s-o părăsească pe Ellen, iar când soţul

ei îi spusese că era nevoie, declarase că preferă să stea cu ea şi să moară decât să se însănătoşească cu un asemenea preţ. Dar doctorul o asigurase că nu va mai putea trăi mult fără o schimbare de climat; căpitanul Montgomery îi spusese atunci că era mai bine să suporte câteva luni de singurătate, decât să se agaţe aşa de copilul ei numai ca să-l părăsească pentru totdeauna apoi; îi spusese că trebuia să plece şi el în Franţa, şi că acum era cea mai bună ocazie; o asigurase că, în timpul acestei absenţe, Ellen va fi în siguranţă în căminul fericit al surorii lui; la argumentele acestea se adăuga autoritatea lui de soţ şi tată care făcea apel la judecata ei. Propria conştiinţă o întreba pe doamna Montgomery dacă avea *dreptul* de a neglija orice şansă de a-şi prelungi viaţa; până la urmă, cedă în faţa tuturor acestor motive, şi făcu cum doreau prietenii ei. La urma urmelor, făcuse totul de dragul lui Ellen şi pentru binele ei.

Numai nevoia îi dăduse curajul să-i vorbească fetiţei ei. Prevăzuse suferinţa lui Ellen, şi se străduise să-şi pregătească sufletul; dar emoţiile erau prea puternice pentru ea, şi rămaseră mult timp îmbrăţişate strâns, cu lacrimile curgându-le şiroaie.

După câteva minute, doamna Montgomery se reculese, şi, luptându-se din greu să se stăpânească, se strădui să-şi recapete calmul. Suspinele întretăiate ale fetiţei o alarmară, şi îşi dădu seama că trebuia să pună capăt acestei stări, aşa că se linişti de îndată.

— Ellen! Ellen! ascultă-mă, spuse ea; fetiţa mea, nu este bine. Aminteşte-ţi, draga mea, cine a adus această durere asupra noastră; chiar dacă *trebuie* să suferim, nu trebuie să ne răzvrătim.

Ellen se mai linişti; dar singurul ei răspuns fu că se strânse mai tare la pieptul mamei ei.

— Mă îndurerezi şi pe mine şi pe tine, draga mea, dacă nu te poţi stăpâni. Aminteşte-ţi, Ellen, că Dumnezeu îngăduie necazuri asupra copiilor Săi, dar îi iubeşte; şi chiar dacă nu putem vedea cum, El lucrează prin toate acestea spre binele nostru.

— Ştiu, mămico, suspină Ellen, dar e atât de greu!

Inima doamnei Montgomery era atât de răvăşită de adevărul din cuvintele fetiţei, încât rămase fără grai.

— Încearcă, fiica mea, spuse ea după o pauză, încearcă să te stăpâneşti. Mi-e frică că o să mi se facă rău, Ellen, dacă vei continua aşa.

Ellen avea multe defecte, însă toate păleau în faţa iubirii pe care o simţea faţă de mama ei. Aceasta îi dădu putere acum, mai mult decât ar fi putut-o face orice alt îndemn; adunându-şi toată stăpânirea de sine, se calmă; se opri din suspinat, îşi şterse ochii, se ridică de pe genunchi, se aşeză pe canapea alături de mama ei şi ascultă liniştită toate cuvintele de mângâiere pe care i le spuse doamna Montgomery, în încercarea de a o însenina. Toate eforturile acesteia, însă, avură foarte puţin succes, deşi conversaţia se prelungi până seara târziu. Ellen nu spuse prea multe, şi nu mai plânse deloc; dar în adâncul inimii ei, nu accepta nicio mângâiere.

Cu puţin timp înainte de începutul acestei conversaţii, servitoarea adusese platoul pentru ceai. Nimeni nu-l luase în seamă atunci, dar acum o rază de lumină aruncată de flăcările jucăuşe ale focului îi atrase atenţia fetiţei asupra ceainicului, şi ea îşi aminti dintr-odată că mama ei nu luase ceaiul. Servitul ceaiului era de obicei treaba lui Ellen. Ea o trata cu multă seriozitate, fiindcă era una dintre cele mai plăcute obligaţii ale zilei. În

primul rând, trebuia să se asigure că ceainicul fierbea într-adevăr; apoi punea apă în vasul pentru ceai şi îl clătea, ca să-l cureţe şi să-l înfierbânte; ştia exact cât ceai trebuia să pună în vas pentru două căniţe, strecura apa fiartă peste el şi îl lăsa lângă foc cât timp pregătea ea pâinea prăjită. Ce atentă era cu pâinea prăjită! Felia nu trebuia să fie nici prea groasă, nici prea subţire; focul trebuia să fie potrivit de puternic, iar ea trebuia să pună pâinea într-o furculiţă, şi să o ţină la o distanţă potrivită de foc, ca să se rumenească fără să se ardă. Când era gata (dacă nu arăta bine, o arunca şi lua alta), strecura ceaiul din ibric în căniţe şi pregătea celelalte ingrediente. Era foarte atentă, şi ştia cât zahăr şi cât lapte îi plăcea mamei ei în ceai; apoi aşeza pâinea prăjită şi ceaiul pe un platou pe care îl aşeza lângă mama ei, şi stătea lângă ea cât timp mânca. În toate aceste treburi, Ellen punea toată dragostea ei, şi chiar dacă le făcea în fiecare seară din an, nu se plictisea niciodată. Era o plăcere adevărată; şi se bucura văzând că puţinul pe care îl putea mânca mama ei era pregătit cât se putea de atent; ştia că mâinile ei făceau totul mai gustos, fiindcă mama ei i-o spusese adesea.

Dar în această seară, alte gânduri îndepărtaseră această datorie din mintea sărmanei Ellen. Totuşi, când privirile îi căzură asupra ceainicului, îşi aminti că mama ei nu luase ceaiul, şi probabil că avea nevoie de el; ridicându-se încetişor de pe canapea, începu să-l pregătească ca de obicei. Ceainicul nu mai trebuia verificat dacă fierbea; fluiera acolo de mai bine de o oră, aşa că Ellen făcu ceaiul, şi începu să prăjească pâinea. Dar, în acelaşi timp, începu să se întrebe de câte ori va mai putea face asta – cât de curând se va sfârşi plăcuta ei datorie, şi simţământul apăsător al despărţirii începu să o copleşească din nou. Gândurile acestea erau prea mult pentru biata Ellen; lacrimile îi împăienjeniră privirea atât de tare încât nu mai vedea nimic; de abia apucase să întoarcă felia de pâine din furculiţă, că slăbiciunea o copleşi şi nu mai putu continua. Pâinea şi furculiţa căzură; alergă spre mama ei, care se odihnea pe pat, o cuprinse în braţe şi izbucni într-un alt şuvoi de lacrimi, nu atât de nestăpânit ca cel dintâi; însă deznădejdea din vocea fetiţei lovi cu mult mai tare inima mamei. La început sufletul spusese „nu pot”; acum însă disperarea părea să spună „dar trebuie”.

Sărmana doamnă Montgomery nu mai era însă în stare să suporte sau să împărtăşească emoţiile lui Ellen. Zăcea suferind în tăcere; până la urmă spuse, slăbită:

— Ellen, dragostea mea, nu mai pot îndura.

Ellen îşi veni imediat în fire la auzul acestor cuvinte. Se ridică, ruşinată şi regretând ceea ce făcuse; îşi sărută cu dragoste mama şi o asigură că nu se va mai întâmpla. După câteva minute, termină de prăjit o altă felie de pâine şi servi ceaiul. Doamna Montgomery bău o ceaşcă de ceai, dar nu se atinse de pâinea prăjită.

Rămaseră amândouă tăcute şi liniştite, până când ceasul cel mare bătu ora zece.

— Ar fi bine să te duci să te culci, draga mea, spuse doamna Montgomery.

— Da, mamă.

— Mi-ai putea citi ceva înainte să pleci?

— Sigur că da, mamă, spuse Ellen şi aduse cartea. De unde să-ţi citesc?

— Din psalmul douăzeci şi trei.

Ellen începu să citească, clar şi răspicat, deşi vocea îi tremura puţin.

„*Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.*

El mă paşte în păşuni verzi, şi mă duce la ape de odihnă;

Îmi înviorează sufletul, şi mă povăţuieşte pe cărări drepte, din pricina Numelui Său.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine.

Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie.

Tu îmi întinzi masa în faţa potrivnicilor mei;

Îmi ungi capul cu untdelemn, şi paharul meu este plin de dă peste el.

Da, fericirea şi îndurarea mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele, şi voi locui în Casa Domnului până la sfârşitul zilelor mele”.

Cu mult înainte de a termina, ochii lui Ellen erau plini de lacrimi, şi la fel era şi inima ei.

— Dacă aş putea crede în aceste cuvinte aşa cum face mama! îşi spuse ea. Nu îndrăzni să-şi ridice privirea până nu i se uscară lacrimile; atunci văzu că mama ei adormise. Cuvintele acestea mângâietoare căzuseră ca un leac alinător peste inima ei îndurerată; mintea şi sufletul găsiseră în sfârşit odihnă.

Ellen o sărută cât mai uşor pe frunte, şi fugi în vârful degetelor spre pătuţul ei.

CAPITOLUL II

Nu toate şoaptele aduse de-a vântului învolburare
Spun lucruri pământeşti
Se mai amestecă, din când în când, o fluturare
De aripi îngereşti.

Amy Lathrop

Durerea şi zbuciumul îngreuiară pleoapele lui Ellen, şi somnul o învălui în mantia lui de uitare. A doua zi dimineaţă, o trezi sunetul clopotului pentru îmbrăcat. Deschise ochii cu un simţământ nedesluşit că ceva nu era în regulă; avea o greutate pe inimă care părea foarte ciudată. Într-o clipă îşi aminti totul; se cufundă cu capul în pernă şi începu să plângă cu toată durerea pe care trebuise să şi-o stăvilească seara trecută. Totuşi dragostea era mai puternică decât durerea, şi era atentă să nu ajungă niciun sunet la urechile mamei ei, care dormea în camera de alături. Hotărâse să n-o îndurereze cu amărăciunea ei; trebuia să ţină totul pentru ea. Dar gândul că trebuia să se stăpânească o îndureră atât de tare, încât începu să plângă şi mai deznădăjduit, strângând cu disperare perna în braţe.

Clopoţelul pentru micul dejun o trezi din nou, şi îşi aminti că trebuia să nu întârzie prea mult, fiindcă altfel mama se va îngrijora şi se va întreba de ce nu îi aude paşii.

— Nu o voi necăji pe mama. Nu o voi necăji... Nu o voi necăji, îşi spuse ea, ridicându-se din pat cu lacrimi în ochi. Îmbrăcatul era o treabă foarte tristă astăzi, şi mergea greu. Lacrimile îi căzură în apă când se aplecă deasupra ligheanului de spălat, şi îşi ascunse faţa în prosop ca să plângă. În cele din urmă, reuşi să se termine, şi se îndreptă spre fereastră.

— Nu voi coborî până nu pleacă tata, se gândi ea; altfel, mă va întreba ce s-a întâmplat cu ochii mei.

Ellen deschise fereastra. Ploaia trecuse; lumina aurie a dimineţii de septembrie scălda totul într-un văl străveziu. De obicei, Ellen se amuza privind pe fereastră, cu toate că nu vedea nimic în afara clădirilor urâte şi greoaie, cu grădinile lor împrejmuite, şi un colţ îngust de stradă. Privea oamenii care ieşeau la ferestre, şi copiii care se jucau în curţi, şi femeile care mergeau după treburi, aşa că acum cunoştea foarte bine cartierul; şi cu toate că totul era murdar, prăfuit şi afumat – femei, copii, case şi toate celelalte – era interesant de urmărit. Acum nu mai era. Nu mai voia să-i privească; simţea că i s-ar face rău, aşa că îşi ridică ochii spre cerul albastru, şi îşi scăldă privirile în azurul luminos, până când uită aproape cu totul că există pe lume un asemenea oraş. Norişori albi şi pufoşi treceau unul după altul, purtaţi de vântul auriu al toamnei, care îi usca lacrimile de pe obraz şi îi mângâia părul. Vântul acesta venea în mod sigur din păduri înmiresmate, atât era de mângâietor şi dulce. Ellen privi până când, dintr-odată, se simţi mai calmă şi mai liniştită – de parcă cineva i-ar fi spus, încetişor:

— Însenineză-te, copila mea, însenineză-te; lucrurile nu sunt atât de rele pe cât ar putea fi; totul va fi bine.

Atenţia îi fu atrasă în cele din urmă de vocile de afară: privi în jos, şi

văzu acolo, în una dintre curţi, un biet copil urât, pe care îl mai observase şi înainte, şi întotdeauna cu milă şi interes. Pe lângă faptul că era atât de nenorocit, îşi pierduse şi mama acum câteva luni. Inima lui Ellen era uşor de înduioşat în această dimineaţă; îi păru foarte rău pentru el.

— Sărmanul, sărmanul micuţ, se gândi ea; situaţia lui e mult mai rea decât a mea. Mama lui e moartă; a mea pleacă pentru câteva luni – nu pentru totdeauna; o, ce diferenţă! Şi apoi bucuria revederii! Biata Ellen plângea deja la acest gând. Şi eu voi face – cât timp va fi plecată – voi face tot ce aşteaptă de la mine – o voi uimi – o voi încânta – voi munci mai mult decât am muncit până acum, îmi voi îndrepta toate greşelile, şi îi voi aduce atâta fericire! Dar oh! dacă nu ar trebui să plece! Oh, mama mea! Lacrimi de amărăciune se amestecau cu cele de uşurare, dar cele de amărăciune erau mai multe.

Micul dejun era pe masă, şi tatăl ei plecase, când Ellen coborî în cele din urmă. Doamna Montgomery o întâmpină cu obişnuitul ei zâmbet liniştit, şi îşi deschise braţele. Ellen încercă să-i întoarcă zâmbetul, dar era mulţumită că-şi putea ascunde faţa la pieptul mamei ei; îmbrăţişarea îndelungă şi strânsă fu prea lungă şi prea strânsă: durerea şi dragostea se amestecau sfâşietor, chiar dacă niciuna nu vedea lacrimile celeilalte.

— Trebuie să merg la şcoală, mamă? şopti Ellen.

— Nu; am vorbit cu tata despre asta; nu mai trebuie să mergi; vom sta cât mai mult timp împreună.

Ellen ar fi dorit să întrebe cât de mult va fi acest timp, dar nu era sigură că voia să afle.

— Stai jos, draga mea, şi mănâncă ceva.

— Tu ai terminat, mamă?

— Nu; te-am aşteptat.

— Mulţumesc, mămico, o îmbrăţişă Ellen, ce bună eşti; dar nu ştiu dacă pot mânca.

Îşi apropiară scaunele de masă, dar era clar că niciuna nu avea chef de mâncare; totuşi doamna Montgomery puse în farfuria lui Ellen jumătate din puiul care fusese pregătit pentru ea. Dar chiar şi aşa era prea mult.

— De ce-ai venit atât de târziu, fiica mea?

— Mai întâi fiindcă m-am trezit târziu, mamă, şi în al doilea rând fiindcă am stat mult la fereastră.

— La fereastră! Te-ai uitat ca de obicei la vecini? întrebă doamna Montgomery, uimită.

— O, nu, mamă, nu m-am uitat deloc la ei – doar la sărmanul Billy – m-am uitat la cer.

— Şi ce ai văzut atât de frumos?

— Nu ştiu, mamă; părea atât de fermecător şi liniştit – azurul acela pur care se întindea deasupra capului meu, şi norişorii albi pufoşi – mi-a plăcut să-i privesc; mi s-a părut că îmi făceau bine.

— Ai putut să te uiţi la ei, Ellen, fără să te gândeşti la Cel care i-a făcut?

— Nu, mamă, spuse Ellen, abandonând mâncarea şi vorbind cu greu; m-am gândit la El; poate că acesta a fost şi motivul.

— Şi ce te-ai gândit, draga mea?

— Am sperat, mamă... am simţit... m-am gândit că El va avea grijă de mine, spuse Ellen, izbucnind în lacrimi şi îmbrăţişându-şi din nou mama.

— Va avea, draga mea, va avea, dacă îţi pui nădejdea în El.

Ellen se lupta din greu să se stăpânească, şi după câteva minute reuşi.

— Mamă, vrei să-mi spui ce înseamnă exact „să-mi pun nădejdea în El”?

— Ai încredere în mine, Ellen?

— Sigur că da, mamă.

— Cum adică ai încredere în mine? De ce?

— Păi, mamă, în primul rând cred fiecare vorbă pe care o spui, în întregime – ştiu că nimic nu ar putea fi mai adevărat; dacă mi-ai spune că negrul e alb, mamă, aş crede că ochii mei mă înşală. Apoi ştiu că orice sfat al tău e corect şi perfect. Şi mă simt întotdeauna în siguranţă când eşti alături de mine, fiindcă ştiu că ai grijă de mine. Şi mă bucur la gândul că îţi aparţin, şi că tu ai grijă de mine în totalitate, şi nu am nevoie să-mi port singură de grijă, fiindcă ştiu că n-aş putea; şi chiar dacă aş putea, m-aş bucura să o faci tu.

— Fiica mea, chiar aşa este; chiar *aşa* este: aşa vreau să te încrezi şi în Dumnezeu. El este mult mai credincios, mai înţelept şi mai puternic decât mine, chiar dacă aş putea să-ţi fiu mereu aproape; şi ce vei face când voi pleca de lângă tine? Şi ce vei face, copila mea, dacă voi pleca pentru totdeauna?

— O, mamă, spuse Ellen, izbucnind în lacrimi şi strângând-o în braţe; o, mămico, nu vorbi aşa!

Mama ei o mângâie, şi una sau două lacrimi căzură pe fruntea fetiţei, dar nu spuse nimic. Încă mai resimţea efectele emoţiilor şi ale tulburării din seara trecută, şi acum se întinse pe canapea şi rămase acolo liniştită. Ellen se aşeză pe un scăunel lângă ea, cu spatele spre canapea, ca să nu i se vadă faţa; luând una din mâinile mamei sale, îşi sprijini capul de ea, şi rămase cât de liniştită putea. Rămaseră aşa două sau trei ore, fără să vorbească; doamna Montgomery aţipi din când în când, dar lacrimile curgeau una câte una pe spătarul canapelei pe care şedea Ellen; aceasta stătu tot timpul cu buzele lipite de mâna mamei.

În cele din urmă, intrarea doctorului le întrerupse. Doctorul Green îşi găsi pacienta într-o stare mult mai rea decât se aştepta; privirii lui atente nu-i trebui mult să descopere cauza. Nu făcu nicio observaţie, totuşi, şi continuă câteva momente sporovăiala plăcută pe care o începuse cu doamna Montgomery. Apoi o chemă pe Ellen; avea o adevărată pasiune pentru ea.

— Ei bine, domnişoară Ellen, spuse el, luându-i mânuţa între ale lui, ce crezi despre ideea mea?

— Ce idee, domnule?

— Ideea cu trimiterea acestei doamne la băi ca să se facă bine; ce crezi despre asta?

— O să se facă bine *într-adevăr*? Ce credeţi, domnule? întrebă Ellen serioasă.

— Cum să nu? Sigur că o să se facă bine; crezi că nu am altceva de făcut decât să trimit oamenii degeaba peste ocean? Crezi că doctorul Green trimite oamenii la vânătoare de gâşte sălbatice?

— Trebuie să stea mult timp acolo până se vindecă, domnule? întrebă Ellen.

— Oh, asta nu pot să-ţi spun; asta depinde de împrejurări – poate că mult, poate puţin. Dar acum, domnişoară Ellen, am câteva afaceri de discutat cu tine; ştii că te-ai învoit să fii asistenta mea. Domnişoară

asistentă, doamna care ţi-a fost dată în îngrijire nu arată prea bine în această dimineaţă; mă tem că nu ai avut destulă grijă de ea; mi se pare că a fost prea tulburată. Poate că a băut pe ascuns o jumătate de sticlă de vin, sau a citit vreun roman furios, sau altceva de genul acesta, înţelegi? Acum fii atentă, domnişoară asistentă, spuse doctorul, schimbând tonul, trebuie *să nu se tulbure* – trebuie să ai grijă de ea – nu-i face bine. Nu trebuie s-o laşi să vorbească mult, sau să râdă mult, sau să plângă, în niciun caz; nu trebuie să-şi facă griji de loc – o să-ţi aminteşti? Acum ştii ce vreau de la tine; trebuie să fii foarte atentă – dacă felia aceea de pâine prăjită pe care i-o prepari în fiecare seară se va arde, nu răspund de consecinţe. La revedere, spuse el, strângând mânuţa lui Ellen; nu trebuie să te sperii aşa; tot ce ai de făcut e s-o ţii pe mama ta tăcută ca un peşte; ai înţeles? La revedere.

Şi doctorul Green ieşi.

— Sărmana femeie! îşi spuse doctorul coborând scările (era un om milos). Mă întreb dacă va ajunge cu viaţă dincolo de ocean. Şi fetiţa e atât de drăguţă. Bietul copil! Bietul copil!

Mama şi fiica înţeleseseră că sfatul doctorului era corect, şi se hotărâră să-l urmeze. De comun acord, timp de câteva zile nu mai aduseră vorba despre durerea lor, deşi aceasta era mereu prezentă în inimă. Nu mai vorbiră deloc; şi aşa de obicei vorbeau puţin, dar acum nu mai vorbiră deloc. Doamna Montgomery era ocupată să se pregătească pentru ceea ce credea că se află înaintea ei; se străduia să se încredinţeze pe ea şi pe copilul ei Celui în mâinile căruia se aflau, şi se lupta să-şi înăbuşe sentimentele faţă de lumea pe care presimţea că o va părăsi curând. Cât despre Ellen, avertismentul doctorului îi întărise hotărârea pe care deja o luase, că nu-i va mai arăta mamei niciun semn al durerii ei; şi se ţinu de cuvânt. Nu o lăsă pe mama ei să vadă decât câteva lacrimi, şi acelea tăcute; cu toate acestea îşi plecase capul ca o floare ofilită, şi mergea prin casă cu o faţă tristă care o îndurera foarte mult pe mama ei. Dar când era singură, şi nimeni nu o vedea, dădea frâu liber durerii; şi uneori avea nişte crize atât de puternice încât doamna Montgomery s-ar fi răzgândit dacă ar fi văzut-o.

Această stare nu putea dura totuşi prea mult. Ellen era un copil cu o fire foarte plină de viaţă; nicio durere, oricât de mare ar fi fost, nu o putea înfrânge. I-ar fi trebuit ani întregi ca s-o facă. Mai mult, nu avea nici cea mai mică speranţă că va putea schimba cu ceva hotărârea tatălui ei. Privea totul ca pe un lucru inevitabil. Dar deşi la început fusese copleşită de durere, şi timp de câteva zile se lăsase pradă întristării, în cele din urmă speranţa reveni în inima ei; în curând, speranţa începu să îndulcească tristeţea, să uşureze greul, şi să aprindă primele stele pe cerul întunecat al viitorului lui Ellen. Gândurile care îi veniseră în minte în prima dimineaţă în care stătuse la fereastră reveniră. Gânduri despre îmbunătăţirile miraculoase care vor avea loc în timpul absenţei mamei ei; gânduri despre eforturi nemaiauzite de a învăţa, care trebuiau să fie încununate de succes; şi, mai ales, gânduri despre „întoarcere”, când toate îmbunătăţirile şi realizările se vor desfăşura sub ochii încântaţi ai mamei ei, şi eforturile ei vor primi răsplata mult dorită; ele făceau inima lui Ellen să bată mai repede, şi ochii să-i strălucească, şi chiar îi aduceau din când în când un zâmbet pe buze. Doamna Montgomery era încântată

văzând schimbarea; simţea demult că nu vor mai putea îndura mult timp durerea, dar nu ştia ce să facă să-i pună capăt. Privirea înseninată a lui Ellen o uşură.

— La ce te gândeşti, Ellen? spuse ea, într-o dimineaţă.

Ellen cosea, şi în timp ce muncea, mama ei observase că zâmbise de două sau de trei ori. Ellen îşi ridică privirea, încă zâmbind, şi răspunse.

— O, mamă, mă gândeam la multe lucruri – lucruri pe care vreau să le fac cât timp vei fi plecată.

— Şi care sunt aceste lucruri? o întrebă mama ei.

— O, mamă, nu-ţi pot spune dinainte; vreau să-ţi fac o surpriză când te întorci.

O umbră uşoară trecu peste fruntea doamnei Montgomery, dar Ellen n-o observă. Doamna Montgomery rămase tăcută. Ellen vorbea acum despre altceva.

— Mamă, ce fel de persoană e mătuşa?

— Nu ştiu; nu am văzut-o niciodată.

— Cum aşa, mamă?

— Mătuşa ta a trăit întotdeauna într-un orăşel izolat, iar eu m-am mutat în două sau trei oraşe, şi absenţele lungi şi repetate ale tatălui tău nu mi-au permis să călătoresc.

Ellen se gândi, fără s-o spună, că era foarte ciudat că tatăl ei, în timpul în care fusese în ţară, nu-şi vizitase rudele, ca s-o ia şi pe mama cu el.

— Cum o cheamă pe mătuşa, mamă?

— Cred că ai auzit deja, Ellen; Fortune Emerson.

— Emerson! Credeam că e soră cu tata!

— Aşa şi este.

— Atunci de ce nu se numeşte Montgomery?

— E soră vitregă; fiica mamei lui, nu şi a tatălui lui.

— Îmi pare foarte rău că e aşa, spuse Elen serioasă.

— De ce, draga mea?

— Mi-e frică că nu mă va iubi.

— Nu trebuie să gândeşti aşa, copila mea. Dragostea ei va depinde în totalitate de tine, Ellen. Nu uita asta. Dacă eşti un copil cuminte, şi faci în fiecare zi ceea ce ţi se cere, nu va putea să nu te iubească, chiar dacă ar vrea; pe de altă parte, dacă ar voi din tot sufletul să te iubească, şi tu nu ai lăsa-o, nu ar putea; totul depinde de comportamentul tău.

— O, mamă, ce mult mi-aş dori ca mătuşica Bessy să mai trăiască, şi să merg la ea!

De multe ori aceeaşi dorinţă trecuse şi prin mintea doamnei Montgomery! Dar se stăpâni, şi continuă liniştită.

— Nu trebuie să te aştepţi, copila mea, să găseşti pe cineva atât de iertător ca mine, sau atât de dornic să-ţi ierte greşelile. Nu e ceva normal; şi nu trebuie să-ţi judeci mătuşa doar fiindcă nu e mama ta; va fi doar greşeala ta, dacă nu te va iubi cu timpul, sincer şi din inimă. Ai grijă să-i arăţi tot respectul şi ascultarea pe care mi le-ai arăta mie; aceasta este datoria ta sfântă; ea îmi va ţine locul şi va avea grijă de tine; ţine bine minte asta, Ellen; şi aminteşte-ţi că merită mai multă recunoştinţă din partea ta decât mine, fiindcă nu are aceleaşi obligaţii şi aceeaşi dragoste.

— O, nu, mamă, spuse Ellen, nu cred că voi uita; chiar pentru această dragoste îi voi fi recunoscătoare. Nu-mi pasă de nimic din ceea ce ar face

pentru mine un om care nu mă iubeşte.

— Dar poţi s-o faci să te iubească, Ellen, dacă încerci.

— Bine, voi încerca, mamă.

— Şi nu te descuraja. Poate că vei fi dezamăgită la prima vedere, dar nu te lăsa; ai răbdare şi gândeşte-te mereu că binele învinge răul. O să pui şi asta în rândul lucrurilor pe care plănuieşti să le faci cât voi fi plecată? întrebă doamna Montgomery zâmbind.

— O să încerc, mămico.

— Vei reuşi dacă vei încerca, draga mea, nu te teme; dacă te vei bizui pe vechiul izvor de înţelepciune şi putere; pe Cel fără de care nu poţi face nimic.

Se făcu tăcere.

— Ce fel de loc e acela în care trăieşte mătuşa? întrebă Ellen.

— Tatăl tău a spus că e un loc foarte plăcut; a spus că ţinutul e frumos, şi foarte sănătos, şi plin de cărări şi drumuri încântătoare. Nu ai fost niciodată la ţară; cred că îţi va plăcea foarte mult.

— Nu e în oraş?

— Nu; e la mică distanţă de oraşul Thiriwall; mătuşa ta locuieşte la ţară. Tatăl tău a spus că e o gospodină desăvârşită, şi vei învăţa multe şi vei fi mai mulţumită şi mai fericită decât la o şcoală cu internat.

Inima lui Ellen nu era atât de convinsă de adevărul ultimei propoziţii.

— Şcoala e aproape? întrebă ea.

— Tatăl tău a spus că cea din Thiriwall era excelentă când a fost el acolo.

— Mamă, spuse Ellen, cred că cea mai mare plăcere pe care o voi avea cât timp vei fi plecată va fi să-ţi scriu. M-am gândit mult la asta. Vreau să-ţi spun tot – absolut tot, mamă. Ştii cu un voi putea vorbi cu nimeni cum vorbesc cu tine, mamă... şi când mă voi simţi rău, mă voi închide şi îţi voi scrie. Îşi ascunse faţa în poala mamei ei.

— Contez pe asta, draga mea; va fi şi cea mai mare plăcere din viaţa mea, Ellen, ca şi din a ta.

— Dar, mamă, spuse Ellen ştergându-şi lacrimile, scrisorile vor ajunge atât de greu! Lucrurile pe care aş vrea să ţi le spun imediat vor ajunge la tine după o lună poate.

— Nu contează, draga mea; vor fi la fel de bune. Nu te gândi la asta; scrie-mi în fiecare zi, despre tot ce te frământă – ca şi cum ai vorbi cu mine faţă în faţă.

— Şi o să-mi scrii şi tu, mamă?

— Sigur că da, când voi putea. Dar, Ellen, ai spus că atâta timp cât voi fi plecată, nimeni nu-mi va lua locul. Poate că aşa va fi, într-adevăr; dar atunci să-l cauţi pe Cel care nu este niciodată prea departe, prietenul care te aude mereu. Apropie-te de Dumnezeu, şi El se va apropia de tine. Ştii că a spus copiilor Săi: „Înainte de a mă chema, la voi răspunde; şi înainte de a deschide gura, voi auzi”.

— Dar mamă, spuse Ellen, cu ochii plini de lacrimi, ştii că nu este prietenul meu la fel de mult cum e al tău. Şi, ascunzându-şi din nou faţa, adăugă: O, cât de mult mi-aş dori să fie!

— Ştii cum să ţi-l faci prieten, Ellen. El este doritor, depinde doar de tine. O, copila mea, copila mea! Dacă pierderea mamei tale şi L-ar putea face prieten mai bun, aş pleca de bunăvoie – şi bucuroasă – pentru totdeauna.

Se lăsă tăcerea, întreruptă numai de suspinele lui Ellen. Vocea doamnei Montgomery tremura, şi îşi acoperise faţa cu mâinile, dar nu plângea; căuta uşurarea acolo unde se obişnuise s-o caute şi s-o găsească. Amândouă îşi recăpătară calmul obişnuit, şi îndeletnicirile de mai înainte, dar niciuna nu uită discuţia. Cina, somnul şi musafirii le împiedicară s-o reia în timpul zilei.

Dar când sosi seara, fură lăsate din nou singure.

Căpitanul Montgomery era plecat, aşa cum era de obicei; prietenii plecaseră şi ei; perdelele fuseseră trase, lampa aprinsă, şi încăperea era liniştită şi primitoare, servitoarea adusese serviciul de ceai şi se retrăsese, iar mama şi fiica erau fericite împreună. Doamna Montgomery ştia că ocaziile acestea erau numărate, fiindcă se apropia sfârşitul, şi le simţea foarte preţioase. Stătea acum pe canapeaua ei, cu faţa ascunsă în umbră, cu ochii aţintiţi asupra fiicei ei, care pregătea ceaiul. O urmărea, cu gânduri şi simţăminte mute, în timp ce micuţa mergea încoace şi încolo între foc şi masă; lumina, care o scălda din plin, arăta că Ellen punea tot sufletul în această îndrăgită îndatorire. Lacrimile îi curgeau privind-o, şi nu şi le şterse; dar când Ellen, care îşi terminase treaba, aduse cu satisfacţie căniţa cu ceai şi felia de pâine prăjită, nu mai rămăsese nicio urmă din ele; doamna Montgomery se ridică cu zâmbetul ei obişnuit, ca să-şi arate recunoştinţa onorând cât putea ceea ce pregătise Ellen.

— Ai mai multă poftă în seara asta, mamă.

— Sunt foarte bucuroasă, draga mea, să văd că te-ai hotărât să înduri cu răbdare răul care s-a abătut asupra noastră. Mă bucur pentru tine, şi mă bucur şi pentru mine; şi mă bucur şi pentru că avem multe lucruri de făcut şi puţin timp de pierdut.

— Ce avem de făcut, mamă? spuse Ellen.

— O, multe lucruri, îi răspunse mama ei, vei vedea. Dar acum, Ellen, dacă vrei să mă întrebi ceva, sau să vorbim despre ceva, orice ai vrea să faci pentru mine, sau să fac eu pentru tine, vreau să-mi spui cât de repede poţi, cât mai avem timp, fiindcă e posibil să fie nevoie să ne grăbim.

— Mamă, spuse Ellen, cu ochii strălucitori, este un lucru pe care mi-ar plăcea să-l am; pot să-ţi spun acum?

— Da.

— Mamă, ştii că voi avea mult de scris; nu ar fi bine dacă aş avea o cutiuţă cu nişte pene de scris, şi o călimară, şi nişte hârtie şi timbre? Fiindcă, mamă, ştii că voi fi printre străini, la început, şi nu le voi putea cere atâtea lucruri, şi poate că nici nu mi le vor da.

— M-am gândit deja, draga mea, spuse doamna Montgomery, încuviinţând cu un zâmbet. Voi avea grijă să-ţi pregătesc tot înainte de plecare.

— Cum voi pleca, mamă?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, vei veni cu mine? Ştii că nu pot merge singură, mamă.

— Nu, draga mea, nu te voi trimite singură. Dar tatăl tău a spus că îi este imposibil să plece, şi mie îmi este încă şi mai imposibil. Nu avem ce face, draga mea, decât să te dăm în grija unui prieten care are acelaşi drum; dar Cel care stăpâneşte vânturile şi apele poate avea grijă de tine fără niciun alt ajutor, şi cred că până la urmă te voi încredinţa grijii Lui.

Ellen nu spuse nimic, părând mult mai puţin surprinsă şi tulburată decât

se aşteptase mama ei. Într-adevăr, un necaz mare le face pe celelalte neînsemnate. Faţă de plecarea mamei ei pentru atâta timp, nu mai avea importanţă cu cine va pleca, unde şi când. În afară de asta, o călătorie lungă în grija unui străin ar fi fost îngrozitoare.

— Nu ştii încă cu cine voi pleca, mamă?

— Încă nu; dar va trebui să profităm de prima ocazie, fiindcă nici eu nu pot pleca până nu te ştiu în siguranţă; şi ar fi de dorit să plec înainte să vină vremea rea.

Cuvintele acestea fură spuse şi ascultate cu durere, dar niciuna nu o arătă.

— M-a întărit foarte mult, draga mea, purtarea ta supusă şi răbdătoare din timpul acestei încercări. Nu aş fi putut îndura dacă nu te-ai fi stăpânit atât de bine. Te-ai purtat foarte frumos.

Asta era prea mult pentru biata Ellen. Îi trebui toată stăpânirea de sine să nu izbucnească; câteva momente obrajii ei roşii, buzele tremurătoare şi privirea tulbure arătară ce tumult stârniseră vorbele mamei ei. Doamna Montgomery văzu că mersese prea departe, şi dorind să-şi ofere şi ei şi lui Ellen un timp de liniştire, puse capul pe pernă şi închise ochii. Multe gânduri care veneau unul după altul îi tulburau mintea, şi trebui să treacă o jumătate de oră înainte să-şi găsească cuvintele. Deschise ochii; Ellen stătea la mică distanţă, privind focul, la fel de adâncită în meditaţie cum fusese şi ea.

— Ellen, spuse doamna Montgomery, te-ai gândit vreodată ce fel de Biblie ţi-ai dori să ai?

— O Biblie, mamă! spuse Ellen cu ochi strălucitori; adică vrei să-mi dai o Biblie?

Doamna Montgomery zâmbi.

— Dar, mamă, spuse Ellen încet, credeam că nu-ţi poţi permite.

— Am spus asta, într-adevăr, răspunse mama ei, şi până acum obişnuiai s-o foloseşti pe a mea, dar nu te voi lăsa fără o Biblie. Voi găsi eu căi şi mijloace, spuse doamna Montgomery, zâmbind din nou.

— O, mamă, mulţumesc! spuse Ellen, încântată, ce mult mă bucur! Şi după o pauză de gândire, adăugă: Mamă, nu m-am gândit niciodată ce fel de Biblie aş dori; nu ţi-aş spune mai bine dacă aş vedea ce fel de Biblii sunt în prăvălii?

— Poate că da. Ei bine, în prima zi cu vreme bună în care mă voi simţi bine, vom merge împreună şi vom vedea.

— Mă tem că doctorul Green nu te va lăsa, mamă.

— Nu-l voi întreba. Vreau să-ţi iau o Biblie, şi încă câteva lucruri de care ai nevoie, pe care nu ţi le poate lua altcineva. Voi merge, dacă voi putea.

— Ce lucruri, mamă? întrebă Ellen, foarte interesată de subiect.

— Nu cred că îţi voi spune în seara asta, spuse doamna Montgomery, zâmbind. Prevăd că vei sta trează toată noaptea dacă afli acum. Vom vedea mâine. Acum citeşte-mi, dragostea mea, şi apoi în pat.

Ellen ascultă, şi merse la culcare cu nişte viziuni strălucitoare dansându-i în faţa ochilor cum nu mai avusese de mult.

CAPITOLUL III

Draga mea, vom fi bogaţi înainte de plecare
De vor veni din abundenţă darurile, ca acum.

Shakespeare

Ellen avu ceva de aşteptat până sosi ziua mult dorită. Furtunile echinocţiale îşi făceau de cap ca de obicei, dar lui Ellen i se păru că anul acesta au fost mai lungi. Dar după ce multe zile furtunoase îi puseseră răbdarea la încercare, apăru în cele din urmă o schimbare, atât în casă cât şi afară. Norii îşi terminaseră treaba, şi fură îndepărtaţi departe de vântul de nord, lăsând cerul strălucitor şi curat. Şi boala doamnei Montgomery luă o întorsătură bună, şi pentru puţin timp trezi speranţele prietenilor. Toţi se bucurau, în afară de două persoane: doamna Montgomery nu era înşelată, şi nici doctorul. Proiectul cumpărăturilor fu ţinut secret faţă de el şi de toţi ceilalţi.

Ellen aştepta acum o zi favorabilă. În fiecare dimineaţă, imediat ce se trezea, mergea la fereastră să vadă vremea; şi la o săptămână, fu foarte mulţumită să vadă într-o dimineaţă, deschizând fereastra ca de obicei, că aerul şi cerul erau cât se poate de promiţătoare. Era una dintre acele zile frumoase ale sfârşitului de septembrie, care vestesc sosirea lui octombrie uneori – senină, strălucitoare, un adevărat miracol.

— Asta este ziua, îşi spuse Ellen, cu multă satisfacţie. Cred că asta este; sper ca şi mama să creadă la fel.

Îmbrăcându-se în grabă, deja foarte agitată, alergă pe scări; după salutul de dimineaţă, examină faţa mamei ei cu aceeaşi nelinişte cu care examinase vremea. Totul era satisfăcător, şi Ellen îşi mâncă micul dejun cu multă poftă; dar nu spuse nimic despre expediţia plănuită până când nu plecă tatăl ei. Se mulţumi să-şi menţină trează speranţa prin inspecţii continue ale vremii şi ale înfăţişării mamei ei; şi întorcându-şi ochii de la fereastră văzu pe faţa mamei ei un zâmbet prevestitor de bine. Dejunul continuă cu şi mai mult elan. Dar după dejun lui Ellen i se păru că tatăl ei nu va mai pleca niciodată. Îşi luă ziarul, un lucru neobişnuit pentru el, şi începu să-l citească amănunţit, în timp ce Ellen fierbea de nerăbdare. Mama ei, văzând starea în care era, se îndură şi o trimise să-i aducă nişte lucruri din camera de sus. Ellen alergă cu maximum de zel şi viteză; la întoarcere îşi găsi tatăl plecat şi mama rămasă singură. Alergă mai întâi s-o sărute, apoi trecu la afacerea care o preocupa.

— Crezi că aceasta e ziua, mamă?

— Cea mai bună cu putinţă, draga mea; nu cred că am putea avea alta mai bună, însă trebuie să aşteptăm întâi să vină doctorul.

— Mamă, spuse Ellen, după o pauză, fiindcă făcea mari eforturi să se controleze, mă tem că n-ar trebui să mergi tu să-mi iei lucrurile. Te rog să nu mergi, mamă, dacă crezi că îţi va face rău. Mai degrabă mă lipsesc de ele; chiar aşa.

— Nu te mai gândi la asta, draga mea, spuse doamna Montgomery, sărutând-o. Ţi-am promis; şi ar fi o dezamăgire la fel de mare şi pentru mine şi pentru tine dacă n-aş merge. Avem o zi încântătoare, nu ne vom grăbi, vom merge încet, şi nici nu avem prea mult de mers. Dar mai întâi

trebuie să aşteptăm vizita doctorului Green.

Ca să treacă mai uşor timpul, doamna Montgomery o puse pe Ellen să-i citească. Şi Ellen îşi aminti mult timp după aceea de această lectură de dimineaţă. Mama ei îi indică câteva pasaje din Biblie care vorbeau despre cer şi bucuriile care urmau să vină; chiar dacă, la început, inima ei era plină de nerăbdare şi de planuri, şi bătea cu speranţă şi încântare, sublima frumuseţe a cuvintelor şi imaginilor descrise o linişti, iar comportarea mamei ei o făcu să se uite pe sine. Doamna Montgomery stătea pe canapea şi asculta în tăcere, cu ochii închişi, spunând din când în când câte un cuvânt care o făcea pe Ellen să vadă cât de profund îi era interesul pentru cele citite; uneori zâmbea cu un zâmbet care nu îi plăcea lui Ellen, fiindcă îi dădea sentimentul nedesluşit că mama ei nu va întârzia mult să ajungă în cerul căruia părea deja să-i aparţină. Ellen mai avea un sentiment trist; acela că ea nu o va putea însoţi. Continuă cu greu. Ajunse la frumosul pasaj din Apocalipsa şapte:

„Şi unul din bătrâni a luat cuvântul, şi mi-a zis:

«Aceştia, care sunt îmbrăcaţi în haine albe, cine sunt oare? Şi de unde au venit?»

«Doamne», i-am răspuns eu, «Tu ştii».

Şi el mi-a zis: «Aceştia vin din necazul cel mare;

ei şi-au spălat hainele, şi le-au albit în sângele Mielului.

Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, şi-l slujesc zi şi noapte în Templul Lui. Cel ce şade pe scaunul de domnie, îşi va întinde peste ei cortul Lui.

Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arşiţă.

Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii, şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor.»„.

Cu vocea slabă şi tremurândă Ellen reuşi să-l ducă la capăt. Ridicând ochii spre mama ei, văzu din nou zâmbetul acela aparte. Simţi că nu mai poate citi niciun cuvânt; spre marea ei uşurare uşa se deschise şi doctorul Green intră. Apariţia lui îi schimbă imediat cursul gândurilor. Tot ce era grav şi dureros dispăru; capul lui Ellen se umplu imediat de gândurile de dimineaţă.

De îndată ce doctorul se retrase, Ellen întrebă:

— Putem să plecăm acum, mamă? Nu trebuie să te oboseşti deloc; îţi aduc eu toate lucrurile, şi te îmbrac; îmi dai voie, mamă? aşa vei fi mai odihnită înainte de plecare.

Mama ei consimţi; cu multă tandreţe şi delicateţe Ellen o îmbrăcă şi o încălţă, îi aranjă părul, rochia, şi îi puse boneta şi şalul; când văzu că treaba era gata, se simţi foarte încântată.

— Acum, mamă, arăţi mai bine; nu te-am mai văzut de mult arătând atât de bine. Mă bucur că ieşi din nou, spuse Ellen, îmbrăţişând-o; cred că îţi va face bine. Acum, mamă, merg să mă pregătesc şi eu; vin imediat, nu va trebui să mă aştepţi mult.

În câteva minute ieşiră amândouă. Ziua era foarte frumoasă; nu era vânt şi nici praf, iar doamna Montgomery se simţi înviorată şi întărită după cei câţiva paşi pe care îi făcură înainte de a ajunge la primul punct de oprire.

Era prăvălia unui bijutier. Ellen nu mai fusese niciodată într-o asemenea prăvălie, şi primul ei sentiment fu uimirea încremenită în faţa comorilor strălucitoare; era moartă de curiozitate să afle ce voia mama ei de aici. În curând descoperi că venise să vândă, nu să cumpere. Doamna Montgomery scoase câteva inele de pe degete, şi după o mică tocmeală se înţelese cu proprietarul prăvăliei asupra sumei de optzeci de dolari, cam trei sferturi din valoarea lor reală. Banii fură număraţi, şi ieşiră din prăvălie.

— Mamă, spuse Ellen încet, acela nu era inelul bunicii, la care ţineai atât de mult?

— Da, Ellen, ţineam la el, dar ţin şi mai mult la tine.

— O, mamă, îmi pare foarte rău! spuse Ellen.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, draga mea. Bijuteriile nu înseamnă nimic pentru mine; iar cât despre restul, nu contează; îmi pot aminti de mama fără ajutorul unei tinichele.

Totuşi, ochii doamnei Montgomery erau plini de lacrimi, care arătau că sacrificiul o costase mult; şi în ochii lui Ellen străluceau lacrimi care spuneau că înţelesese totul.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta, continuă doamna Montgomery; nu s-ar fi întâmplat aşa dacă aş fi putut evita. Dar fii liniştită, Ellen; te asigur că această folosire a inelelor mele îmi face mai multă plăcere decât oricare alta.

O strângere recunoscătoare de mână fu tot ce Ellen putu să răspundă.

Doamna Montgomery apelase la soţul ei pentru fondurile destinate să-i asigure cele necesare lui Ellen în timpul absenţei lor; el îi dăduse o sumă care abia ajungea pentru haine. Doamna Montgomery îl cunoştea prea bine ca să-i mai ceară ceva, aşa că rezolvă problema cu ajutorul propriilor ei mijloace. Fiindcă urma să-şi părăsească fetiţa, poate pentru totdeauna, se hotărî să-i procure lucrurile pe care le credea importante pentru confortul ei, şi pe care nu i le-ar fi dat nimeni dacă nu avea grijă ea acum; Ellen avusese parte de foarte puţine cadouri în viaţa ei, toate dintre cele mai simple şi mai ieftine; mama ei se gândi că în mijlocul amărăciunii care se abătuse asupra ei îi va dărui un motiv de încântare; se putea să fie ultimul.

Se opriră la o librărie.

— O, ce frumos miros cărţile noi! spuse Ellen, după ce intrară. Mamă, dacă nu ar fi existat ceva anume, aş spune că nu am fost atât de fericită în toată viaţa mea.

Cărţile pentru copii, aşezate într-o ispititoare dezordine lângă uşă, o fascinară imediat pe Ellen. Deschise una, şi era deja cufundată în ea când cuvântul „Biblii” îi atrase atenţia. Doamna Montgomery îi ceruse vânzătorului să-i arate diversele mărimi şi sortimente ca să poată alege. Ellen lăsă cartea jos, şi se repezi spre locul în care doisprezece Biblii diferite erau expuse vederii. Simţul alegerii aproape că o părăsise pe Ellen. Nu mai văzuse niciodată nişte Biblii atât de frumoase; rămase pierdută de admiraţie în faţa diferitelor tipuri şi mărimi, şi era evident că îi plăceau toate.

— Acum, Ellen, spuse doamna Montgomery, uită-te şi alege; nu te grăbi, vezi ce-ţi place mai mult.

Se părea că „graba” lui Ellen va dura destul de mult. Mama ei, văzând

asta, se aşează pe un scaun aşteptând răbdătoare hotărârea fetiţei; şi în timp ce ochii lui Ellen erau fixaţi pe Biblii, ochii mamei erau aţintiţi asupra ei. În tulburarea şi înflăcărarea momentului, Ellen îşi scosese boneta şi, cu obrajii arzând şi ochii strălucitori, cu o gravitate de parcă s-ar fi decis soarta unei naţiuni, cântărea avantajele unei Biblii mari, mici sau mijlocii; neagră, albastră, purpurie sau roşie; poleită sau nu; legată sau nu. Uitase totul în afară de Biblii; era cufundată în ceea ce reprezenta pentru ea cea mai importantă afacere; nu vedea zâmbetele privitorilor, nici nu ştia că existau. Pentru mama ei era un spectacol încântător. Doamna Montgomery o privea cu sentimente amestecate de încântare şi durere, însă durerea fu mai puternică în cele din urmă. „Cum să renunţ la ea!” era singurul gând care o măcina. Incapabilă să se stăpânească, se ridică şi se îndreptă spre celălalt capăt al prăvăliei, părând că examinează cărţile; dar lacrimile cele mai amare căzeau pe duşumeaua prăfuită, şi simţi că inima i se rupe. Fetiţa din celălalt capăt al prăvăliei uitase că exista amărăciune pe lume; în partea opusă, mama era zdrobită sub povara ei. Atunci apelă la sprijinul care nu o dezamăgise niciodată; nu avea s-o dezamăgească nici acum. Îşi aminti cuvintele pe care i le citise Ellen dimineaţă, şi ele coborâră ca un balsam alinător peste inima ei rănită. „Nu voia mea, ci voia Ta să se facă”. Se strădui şi se rugă să le poată spune şi ea, şi nu zadarnic; după puţin timp fu în stare să se întoarcă la locul ei. Simţea că a fost zguduită de o furtună, dar acum era mai calmă decât înainte.

Ellen era în aceeaşi poziţie în care o lăsase, şi în aparenţă la fel de departe de hotărâre. Doamna Montgomery era hotărâtă s-o lase în pace. Până la urmă Ellen veni cu o Biblie mare roşie, cam grea pentru ea.

— Mamă, spuse ea, aşezând-o în poala mamei ei şi deschizând-o, ce crezi despre asta? Nu-i aşa că e splendidă?

— E foarte frumoasă, într-adevăr; e alegerea ta, Ellen?

— Ei bine, mamă, nu ştiu; tu ce crezi?

— Cred că e cam mare şi cam grea pentru o folosire zilnică. Simt că are o greutate destul de mare. Nu mi-ar plăcea s-o duc mult în mână. Ţi-ar trebui o măsuţă pe care s-o pui.

— Ei bine, asta mi-ar mai lipsi, spuse Ellen râzând; cred că ai dreptate, mamă; mă întreb de ce nu m-am gândit şi eu la asta. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

O duse înapoi, urmară alte minute bune de examinări atente a întregului stoc; apoi Elen reveni cu o minunată ediţie miniaturală în două volume, legată şi poleită, desăvârşită în toate privinţele în afara scrisului extrem de mic.

— Cred că o voi lua pe asta, mamă, spuse ea, nu-i o minune? Pot să o port în buzunar, şi să o duc oriunde.

— Eu aş avea o mare obiecţie, spuse doamna Montgomery, aceea că n-aş vedea să citesc.

— Nu ai vedea! Dar eu văd perfect.

— Ei bine, draga mea, ia-o; asta dacă te-ai hotărât să porţi ochelari înainte de vreme.

— Ochelari, mamă! Sper că nu voi purta niciodată ochelari.

— Şi ce o să faci când îţi va slăbi vederea, dacă vei trăi până atunci?

— Ei bine, mamă, dacă spui asta înseamnă că nu mă sfătuieşti s-o iau?

— Judecă singură; cred că eşti destul de mare.

— Ştiu la ce te gândeşti, mamă, şi cred că ai dreptate, n-o s-o iau, deşi îmi pare rău după ea. Ei bine, trebuie să mă uit din nou.

Doamna Montgomery îi veni în ajutor, fiindcă era clar că Ellen îşi pierduse discernământul printre atâtea tentaţii. Îi simplifică alegerea punând deoparte tot ce era prea mare, prea mic, sau cu scrisul prea mărunt. Rămaseră trei, de mărime mijlocie şi cu scrisul destul de mare, dar cu coperţi diferite.

— Oricare dintre astea cred că ar fi foarte bună, spuse doamna Montgomery.

— Atunci, mamă, te rog să mi-o iei pe cea roşie. Îmi place cel mai mult, fiindcă îmi aminteşte de tine.

Doamna Montgomery nu avu nimic de obiectat. Plăti pentru Biblia roşie, şi spuse să fie trimisă acasă.

— Nu pot s-o duc eu, mamă? spuse Ellen.

— Nu, te-ar încurca pe drum, mai avem de luat câteva lucruri.

— Mai avem, mamă? Credeam că am venit numai după Biblie.

— Ar cam fi destul pentru o zi, trebuie să recunosc, mă tem că o să ţi-o iei în cap, dar trebuie să-mi asum riscurile. Nu îndrăznesc să pierd această zi frumoasă, s-ar putea să nu mai fie alta. Vreau să stau liniştită, cu gândul că te-am lăsat cu toate cele necesare – tot ce-ţi trebuie ca să te simţi în siguranţă. Vreau să fii întotdeauna curată, şi ordonată şi harnică, să depinzi de alţii cât mai puţin posibil, şi să-ţi foloseşti inteligenţa cât mai mult posibil, şi mai ales să-mi scrii. Nu-ţi voi oferi nicio scuză, Ellen, pentru neîndeplinirea acestor datorii. Am încredere că nu mă vei dezamăgi.

Inima lui Ellen era prea plină ca să poată vorbi; strânse din nou înlăcrimată mâna mamei ei.

— Nu mă aştept să fiu dezamăgită, dragostea mea, spuse doamna Montgomery.

Intrară într-o prăvălie mare şi modernă.

— Ce facem aici, mamă? spuse Ellen.

— O cutie să-ţi pui tocul şi hârtia, spuse mama ei, zâmbind.

— O, desigur, spuse Ellen; uitasem de asta. Un minut mai târziu, uită din nou. Era prima dată când vedea o asemenea prăvălie; mărfurile variate o zăpăciră complet. Mergea de la un lucru la altul, pierdută în uimire şi admiraţie; nici în cele mai îndrăzneţe vise nu-şi imaginase că existau lucruri atât de frumoase. Prăvălia aceasta era un adevărat tărâm al minunilor.

Între timp, doamna Montgomery se ocupa de afaceri. Alegând o trusă de toaletă elegant lăcuită, simplă dar aprovizionată cu tot ce şi-ar fi putut dori un copil, o chemă pe Ellen, care întreprindea cea mai minunată călătorie de descoperire prin prăvălie, şi o întrebă ce părere avea.

— Cred că e o minune, spuse Ellen; niciodată nu am văzut un asemenea loc cu atâtea lucruri frumoase.

— Crezi că îţi place, atunci? o întrebă mama.

— Mie, mamă? Mi-o dai mie? O, mamă, ce bună eşti! Ştiu care e cel mai bun mod de a-ţi mulţumi, şi o s-o fac. Ce frumuseţe! Mamă, sunt prea fericită!

— Sper că nu, spuse mama ei, fiindcă nu ţi-am luat încă trusa în care să-ţin pui tocul şi hârtia.

— Ei bine, mamă, spuse Ellen zâmbind, voi încerca s-o mai îndur şi pe

asta. Dar ia-o pe cea mai ieftină, fiindcă mi-ai luat deja prea mult.

Doamna Montgomery întrebă unde se află birourile, şi fu îndrumată spre altă parte a magazinului.

— Mamă, spuse Ellen încet, doar nu-mi iei un birou?

— Ei bine, cred că este cel mai potrivit pentru a păstra materialele, spuse mama ei zâmbind; nu crezi?

— Nu ştiu ce să zic! exclamă Ellen. Nu pot să-ţi mulţumesc destul, mamă; nu mai am cuvinte. Cred că o să înnebunesc de bucurie.

Şi, într-adevăr, era copleşită de bucurie. Cuvintele se opriră, şi fură înlocuite de lacrimi.

Din mulţimea de măsuţe de scris rabatabile de toate felurile, doamna Montgomery alese în cele din urmă una pe placul ei. Era din mahon, nu foarte mare, dar bine făcută şi finisată, şi foarte comodă şi mulţumitoare în toate privinţele. Ellen rămăsese fără grai; din când în când îşi privea mama cu negrăită recunoştinţă. Însă biroul era aproape gol.

— Ellen, îi spuse mama ei, îţi aminteşti de lucrurile din biroul domnişoarei Allen, de care erai atât de încântată?

— Perfect, mamă; ştiu tot ce era în el.

— Ei bine, atunci trebuie să-mi aminteşti şi mie, dacă vezi că uit ceva. Biroul tău va conţine toate cele necesare. Toate lucrurile frumoase pe care ni le putem permite. Acum, hai să vedem. Aici e un loc gol pe care trebuie să-l umplem cu hârtie. Arătaţi-mi câteva tipuri, vă rog.

Vânzătorul o servi, şi doamna Montgomery umplu sertarul cu hârtie de scris de două mărimi. Ellen privea încântată.

— E foarte bine, mamă, spuse ea; voi folosi hârtia mai mare când îţi voi scrie, iar pe cealaltă atunci când nu voi avea atât de multe de spus; deşi nu mai există nimeni în lume căruia să-i scriu.

— Dacă nu există acum, poate că pe viitor va fi. Sper că nu voi fi mereu singurul tău corespondent. Acum ce urmează?

— Plicuri, mamă?

— Sigur; le uitasem. Plicuri care să se potrivească.

— Fiindcă, mamă, sigur voi vrea să-ţi scriu repede, şi dacă nu am plicuri, ce voi face?

Un teanc de plicuri fu aşezat lângă hârtie.

— Mamă, spuse Ellen, ce zici de nişte hârtie specială pentru scrisori?

— Cui o să-i scrii pe ea, Ellen? întrebă doamna Montgomery, zâmbind.

— Nu râde, mamă; tu singură ai spus că, chiar dacă nu ştiu acum, pe viitor voi şti. Biroul domnişoare Allen avea hârtie specială, de asta ţi-am spus.

— Atunci va avea şi al tău, draga mea, devreme ce vrem să facem totul cum se cuvine. Hârtia ta de scris va sta foarte bine aici, chiar dacă vei folosi o foaie pe an.

— Ce frumoasă e! spuse Ellen plină de admiraţie.

— Cred că îţi vor trebui şi plicuri speciale, spuse doamna Montgomery.

— Sigur, mamă; cred că da, spuse Ellen zâmbind. Domnişoara Allen avea.

— Ei bine, acum avem hârtie destulă, cred, spuse doamna Montgomery; următorul lucru necesar e cerneala – călimara, mai degrabă.

Mai multe feluri apărură în faţa lor.

— O, mamă, nu asta, spuse Ellen neliniştită; ştii doar că biroul va fi

transportat cu o căruţă, şi cerneala se va vărsa şi va strica totul. Trebuie una care să se închidă bine. Nu văd niciuna aici.

Vânzătorul aduse una.

— Asta, mamă, vezi? spuse Ellen; se închide cu arc, şi nu se deschide singură; vezi, mamă? Poţi s-o întorci cu capul în jos.

— Cred că ai dreptate, draga mea; cred că m-aş fi îmbolnăvit dacă nu aş fi avut cu cine mă sfătui. Umpleţi călimara, vă rog.

— Mamă, ce voi face când mi se va termina cerneala? călimara e mică.

— O să-ţi cumpere mătuşa ta, draga mea.

— Mai bine mai iau eu una, spuse Ellen.

— Nu poţi pune o sticlă de cerneală în birou fiindcă e prea periculos. Rişti să-ţi strici toate lucrurile.

— Avem praf de cerneală foarte bun, doamnă, spuse vânzătorul, în pacheţele mici, foarte uşor de transportat. Vedeţi, doamnă, biroul are un compartiment special pentru aşa ceva; şi cerneala este foarte uşor de preparat.

— O, asta e foarte bine, spuse Ellen; e chiar ceea ce îmi trebuie.

— De ce mergem în partea cealaltă? întrebă doamna Montgomery.

— Fiindcă aici se află ceara de sigiliu, mamă.

— Ce fel de ceară?

— Pentru sigilat, mamă, doar ştii. Nu seamănă cu a ta deloc; sunt beţişoare subţiri din ceară, suficiente pentru una sau două scrisori; domnişoara Allen mi-a arătat cum se folosesc. Uite aici sunt, în cutiuţa asta care seamănă cu o călimară; aici le aprinzi, şi aici le pui cât timp ard. Uite, mamă, asta e, spuse Ellen când vânzătorul îi aduse articolul descris, exact asta e; foarte convenabil.

— Vrei să-ţi sigilezi scrisorile înainte de a le scrie, spuse doamna Montgomery; încă nu am luat peniţele.

— Aşa este mamă; să luăm peniţele. Luăm şi nişte pene?

— Ştii cum se ascut penele, Ellen?

— Nu, mamă, nu încă; dar vreau să învăţ. Domnişoara Pichegru spune că orice doamnă trebuie să fie în stare să-şi ascută singură penele.

— Domnişoara Pichegru are dreptate, dar cred că tu eşti cam tânără. Totuşi, vom încerca. Aici ai destule peniţe din metal pentru un an – şi pene câte să-ţi ajungă pentru destulă vreme; dar nu avem încă un toc.

— Uite, mamă, spuse Ellen, ridicând unul din fildeş, nu-ţi place acesta? Cred că e mai frumos decât cele şlefuite, sau decât cele împodobite de acolo.

— Ai dreptate, Ellen, cel mai simplu e cel mai frumos. Acum ce urmează?

— Cuţitul, mamă, ca să ascut penele, spuse Ellen zâmbind.

— Într-adevăr, cuţitul. Arătaţi-ne cele mai bune cuţite. Alege, Ellen. Nu acela, draga mea; trebuie să aibă două tăişuri – unul mare şi unul mic. Poate că vei dori să ascuţi un creion uneori.

— Ai dreptate, mamă; acesta e foarte drăguţ. Acum, ceara de sigilat.

— Aici e o cutie plină; alege singură culorile. Văzând că are nevoie de timp, doamna Montgomery se îndreptă spre celălalt capăt al prăvăliei. Când se întoarse, văzu că Ellen alesese o paletă dintre cele mai variate culori.

— Nu am luat roşu, mamă, e atât de comun, spuse ea.

— Eu cred că roşul e cel mai frumos dintre toate, spuse doamna Montgomery.

— Da, mamă? atunci o să iau un beţişor roşu pentru tine.

— Şi pe cine vrei să onorezi cu celelalte culori?

— Recunosc, mamă, că nu m-am gândit la asta; mă tem că tot pe tine. Nu trebuie să te superi, mamă, dacă primeşti una verde şi una albastră odată.

— Cred că o să pot îndura asta, spuse doamna Montgomery. Dar acum spune-mi, draga mea, am luat tot ce trebuie? Biroul acesta a avut multe nevoi.

— Încă nu mi-ai luat sigiliu, mamă.

— Sigiliu? Uite ce multe ai în faţa ta; vezi dacă îţi poţi găsi unul. Apropo, ştii cum să sigilezi o scrisoare, nu?

— Nu încă, mamă, spuse Ellen zâmbind din nou; acesta e un alt lucru pe care trebuie să-l învăţ.

— Atunci cred că trebuie să luăm nişte peceţi imprimate.

În timp ce Elen îşi alegea un sigiliu, treabă care îi luă destul timp, doamna Montgomery alese câteva peceţi imprimate, un cuţitaş din fildeş pentru tăiat hârtia, un dosar pentru pus hârtia, o cutie cu nisip pentru cerneală, o riglă şi un condei mic din argint; creioane de colorat, radieră şi hârtie de desen. Găsea o plăcere tristă în alegerea unor lucruri care să o ajute pe Ellen în viitor; în timp ce aşeza în birou un lucru după altul, se gândea că Ellen va desena pe aceste foi lucruri pe care ea nu le va mai vedea. Se întoarse la Ellen, care alesese un sigiliu cu numele ei, şi îl puse şi pe acesta la loc.

— Vreţi să trimiteţi imediat aceste lucruri? spuse doamna Montgomery. Ţin foarte mult să ajungă cât mai repede acasă.

Omul îi promise că aşa va face. Doamna Montgomery plăti şi părăsi prăvălia.

Mergeau în tăcere.

— Nu pot să-ţi mulţumesc destul, mamă, spuse Ellen.

— Nu-i nevoie, draga mea, spuse doamna Montgomery, strângându-i mâna; ştiu tot ce vrei să spui.

În inima fiecăreia, bucuria şi tristeţea erau la fel de puternice.

— Ce vom face acum, mamă? întrebă Ellen după un timp.

— Voiam să mergem la St. Clair şi Fleury, ca să-ţi iau ceva din lână şi alte câteva lucruri; dar am lipsit deja destul şi cred că e mai bine să ne întoarcem. Mă simt cam obosită.

— Îmi pare foarte rău, mămico, spuse Ellen; mă tem că te-am necăjit prea mult timp cu biroul.

— Nu m-ai necăjit, draga mea, fiindcă eu am vrut să ţi-l cumpăr. Dar cred că acum ne vom întoarce, cu speranţa că va mai fi o zi frumoasă.

CAPITOLUL IV

Cum aş putea trăi fără de tine când tot ce-a fost odat se va fi stins, cum să renunţ la dulcea-ţi sfătuire la dragostea ce ne unea atât de strâns?

Milton

Când cina se sfârşi şi masa fu curăţată, mama şi fiica fură lăsate singure, cum de altfel doreau. Era o după-amiază târzie şi întunecată, fiindcă norii se adunaseră ameninţători pe cerul azuriu al dimineţii, şi vântul şuiera în răstimpuri. Doamna Montgomery stătea culcată pe canapea ca de obicei, iar Ellen stătea pe un scăunel în faţa focului, foarte mulţumită. Zâmbi când întâlni privirea mamei ei.

— M-ai făcut foarte fericită astăzi, mamă.

— Mă bucur, draga mea. Speram să fie aşa. Cred însă că afacerea asta mi-a adus şi mie la fel de multă plăcere.

Se făcu tăcere.

— Mamă, o să am cea mai mare grijă de comorile mele.

— Ştiu că vei avea. Dacă m-aş fi îndoit, Ellen, nu ţi le-aş fi oferit, oricât de rău mi-ar fi părut să te las fără ele. Aşa că vezi că grija nu-ţi va fi zadarnică.

— Şi, mamă, sper să nu mi le fi dat degeaba. Voi încerca să le folosesc aşa cum doreşti tu; aceasta va fi cea mai bună cale de a-ţi mulţumi.

— Ei bine, nu-ţi voi oferi nicio scuză, Ellen. Ştii prea bine ce mi-aş dori să faci şi să fii; când voi fi departe mă voi bucura la gândul că fetiţa mea urmează dorinţele mamei ei; aşa voi crede, Ellen. Nu mă vei dezamăgi?

— O, nu, mamă, spuse Ellen, care se afla acum în braţele mamei ei.

— Ei bine, copila mea, spuse doamna Montgomery, cu un ton mai înseninat, darul meu îţi va aminti asta de fiecare dată când vei fi tentată să uiţi. Dacă nu-mi vei mai trimite scrisori, sau dacă cele pe care le vei trimite nu vor fi cum trebuie, cred că biroul te va face să te ruşinezi. Şi dacă vei merge vreodată cu o gaură în ciorap, sau cu rochia agăţată, sau cu haina sfâşiată, vederea trusei de lucru te va face să roşeşti.

— Trusa de lucru, mamă?

— Da. O, am uitat; nu ai văzut-o încă.

— Nu, mamă; ce vrei să spui?

— Ei bine, draga mea, acesta era unul dintre lucrurile cele mai necesare, dar m-am gândit că e mai bine să nu te solicit prea mult dimineaţă; aşa că am ales-o eu în timp ce tu cutreierai prăvălia.

— O, mămico! spuse Ellen sărind în picioare şi bătând din palme, ce să fac? Nu ştiu ce să zic; nu pot spune nimic. Mamă, e prea mult.

Se părea că într-adevăr aşa era, fiindcă Ellen se aşeză şi începu să plângă. Mama ei îi întinse în tăcere mâna, pe care ea o sărută cu toată energia pe care i-o dădea recunoştinţa, dragostea şi durerea; apoi aceeaşi mână o trase înapoi în braţele mamei. Şi Ellen rămase în această oază de linişte, calmă şi tăcută, până când umbrele după-amiezii se transformară în înserare, şi înserarea în noapte, luminată doar de licărirea focului.

Cu toate că nu-şi spuseră nimic, Ellen nu adormi; ochii ei erau aţintiţi asupra cărbunilor din cămin, şi mintea ei era cufundată în gânduri, dar nu asupra lor. Multe suspine trecură prin sufleţelul ei, strângându-i inima;

unele din ele se transformară în proiecte strălucitoare – cele mai multe legate de mama ei. Se gândea acum cât de preţioasă era inima care bătea lângă obrăjorul ei; se gândea ce fericită era că stătea acolo; se gândea că mai degrabă ar muri acum, decât să trăiască fără mama ei; se gândea că nu mai era nimic asemănător în cer nici pe pământ. Dintr-odată întrerupse tăcerea.

— Mamă, ce înseamnă „cel care îşi iubeşte tatăl sau mama mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine”?

— Înseamnă exact ceea ce spune. Dacă iubeşti pe cineva sau ceva mai mult decât pe Iisus Christos, nu poţi fi unul dintre copiii Săi.

— Dar atunci, mamă, spuse Ellen, ridicându-şi capul, cum pot *eu* să fiu unul din copiii Lui? Te iubesc mult mai mult; ce pot să fac, mamă?

— Nu poţi face nimic, draga mea, ştiu, spuse doamna Montgomery, fără harul Său care schimbă inimile oamenilor – le ia inima de piatră şi le dă o inimă de carne.

— Dar a mea e de piatră, mamă, din cauză că te iubesc atât de mult?

— Nu pentru mine, draga mea Ellen, răspunse doamna Montgomery, aplecându-şi faţa spre micuţa din braţele ei; niciodată nu am crezut asta. Dar ştiu totuşi că Domnul Iisus este mult, mult mai vrednic de dragostea ta decât mine, şi dacă inima ta nu e împietrită de păcat vei vedea şi tu; asta se întâmplă numai fiindcă nu L-ai cunoscut mai bine. Roagă-te, roagă-te, copila mea, ca El să-ţi ia povara păcatului, şi să o poarte El; e tot ce îşi doreşte.

— Aşa o să fac, mamă, spuse Ellen cu lacrimi în glas. O, mamă, ce mă fac fără tine?

Deşi inima doamnei Montgomery răspunse la întrebare, rămase tăcută.

— Mamă, spuse Ellen după câteva minute, nu L-aş putea iubi cu adevărat fără să-L iubesc cel mai mult?

— Nu cred că ai putea, răspunse serioasă mama ei.

— Mamă, spuse Ellen după câteva clipe, ridicând capul şi privindu-şi mama în faţă cu o expresie de nedescris, de parcă ar fi vrut să testeze adevărul acestei doctrine dure, *tu* îl iubeşti *mai mult decât pe mine*?

Ştia că mama ei îl iubea pe Domnul Iisus, dar nu-şi imagina că s-ar putea ca ea să ocupe locul al doilea în inima ei; riscă această întrebare ca să vadă dacă practica nu dezminţea teoria mamei ei.

Dar doamna Montgomery răspunse calmă:

— Da, draga mea; şi Ellen izbucni în lacrimi şi îşi lăsă capul pe pieptul ei. Nu mai avea ce spune; nu mai avea întrebări, deşi era convinsă că aceasta era o datorie imposibilă în cazul ei.

— Îl iubesc într-adevăr, fiica mea, repetă doamna Montgomery, dar asta nu înseamnă că te iubesc mai puţin pe tine, Ellen.

— O, mamă, mamă, spuse Ellen, agăţându-se de ea, vreau să mă înveţi şi pe mine! Nu te am decât pe tine, şi te voi pierde. Ce să fac, mamă?

Cu o voce care se lupta să rămână calmă, doamna Montgomery răspunse:

— Îi iubesc pe cei ce Mă iubesc, iar cei ce Mă caută Mă vor găsi. Cel care a spus asta, a promis că „va lua mieii în braţe, şi îi va duce la pieptul Lui”, adăugă ea după un minut sau două.

Cuvintele acestea o liniştiră pe Ellen, iar tremurul uşor din voce îi aminti lui Ellen că mama ei nu trebuia să se agite. Se luptă să se stăpânească, şi

în curând stătea liniştită la pieptul mamei ei, cu ochii aţintiţi asupra focului; şi doamna Montgomery nu ştia că atunci când îi săruta fruntea, lacrimile inundau ochii lui Ellen, şi inima îi devenea tot mai grea. După aproape trei sferturi de oră, o bătaie în uşă le găsi adormite; trebui să fie repetată de două trei ori.

— Ce se aude, mamă? spuse Ellen, ridicându-se.

— E cineva la uşă. Deschide repede, draga mea.

Ellen deschise, şi se trezi în faţa unui om cu braţele încărcate de pachete.

— O, mamă, lucrurile mele! strigă Ellen, bătând din palme; au ajuns!

Omul puse povara pe masă şi se retrase.

— O, mamă, sunt atât de bucuroasă că au ajuns! Dacă aş avea o lampă – acesta e biroul, ştiu, fiindcă e cel mai mare; şi cred că asta e trusa de toaletă, după câte îmi dau seama – da, uite aici e mânerul de deasupra; şi aceasta este trusa de lucru – nici atât de mare ca biroul, nici atât de mică ca trusa de toaletă. O, mamă, pot să sun să aducă lampa?

Nu mai era nevoie, fiindcă un servitor intră chiar atunci, aducând lampa dorită şi ceaiul nedorit. Ellen sărea în sus de bucurie, dar se opri dintr-odată la vederea lucrurilor pentru ceai, foarte serioasă.

— Ei bine, mamă, îţi spun eu cum o să facem, spuse ea după o pauză de gândire; o să-ţi fac ceaiul mai întâi, fără să desfac niciun pachet; nu ar fi aşa cel mai bine? Fiindcă ştiu că odată ce încep să mă uit, nu mă pot opri. Crezi că e bine, mamă?

Dar vai! focul era foarte slab; nu se putea face ceaiul repede, iar pâinea prăjită luă o grămadă de timp. Când toate fură gata în sfârşit, era prea târziu pentru Ellen să se mai apuce de despachetat. Se luptă un minut sau două cu nerăbdarea, apoi renunţă şi merse dezamăgită la culcare.

A doua zi avu destul timp la dispoziţie. Era o zi înnorată şi ploioasă; nici gând să ieşi afară, şi se părea că nici altcineva nu va ieşi ca să le viziteze. Ellen îşi petrecu toată dimineaţa examinând şi încercând noile comori; se apucă de asta imediat după ce se termină cu micul dejun. Controlă mai întâi biroul şi tot ce se afla în el, făcând mereu comentarii elogioase la adresa excelenţei, frumuseţii şi utilităţii conţinutului; apoi trusa de toaletă îşi primi partea ei de atenţie şi laude; în sfârşit, cu degete care tremurau de nerăbdare, Ellen despachetă trusa de lucru, îndepărtând încet ambalaj după ambalaj. Cutia era din lemn satinat, frumos finisată şi căptuşită cu mătase purpurie; doamna Montgomery se îngrijise să nu lipsească nimic.

— O, mamă, ce frumuseţe! O, mamă, ce bună eşti! Mamă, îţi promit că nu voi fi niciodată neglijentă. Am mai multă aţă decât îmi trebuie; şi acele, o, acele! ce multe feluri sunt! şi, mamă! ce foarfece drăguţ! Tu l-ai ales, mamă, sau era în cutie?

— Eu l-am ales.

— M-am gândit eu, mamă, eşti atât de prevăzătoare. Şi aici e un degetar – îmi vine exact; şi o igliţă! e mult mai mică decât a ta, mamă; şi asta ce este? O, e pentru făcut găuri pentru nasturi, înţeleg. Şi, mamă, aici e aproape tot ce trebuie, cred – nasturi, şi panglică, şi agrafe, şi bumbac pentru tivit, şi aţă de mătase, şi ace cu gămălie, şi tot felul de lucruri. Asta pentru ce e, mamă?

— E o forfecuţă pentru făcut găuri la nasturi. Încearc-o pe foaia aceea de hârtie, ca să vezi ce face.

— O, văd! spuse Ellen. Ce drăguţă e! Ei bine, de acum nu voi mai avea nicio problemă cu îmbrăcămintea.

O singură examinare a bogăţiilor ei n-o putea mulţumi pe Ellen. Petrecu mult timp cercetând iar şi iar conţinutul cutiilor, găsind de fiecare dată ceva nou de admirat. În cele din urmă le închise, se aşează cuminte pe scaun şi privi gânditoare focul; apoi se întoarse spre mama ei, care o privea cu lacrimi în ochi. Cutiile fură imediat lăsate, şi Ellen se repezi spre ea.

— O, dragă mamă, spuse ea, mi-aş dori să se întoarcă toate înapoi dacă aşa aş putea rămâne cu tine!

Doamna Montgomery îi răspunse cu o îmbrăţişare.

— Nu se poate face nimic, mamă?

— Nu. Ştim însă că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu.

— Atunci va fi spre binele tău, dar cum rămâne cu binele meu? suspină amar Ellen.

— Va fi spre binele tuturor, scumpa mea, nu mă îndoiesc. Nu mă îndoiesc de asta, Ellen. Nu te îndoi nici tu, copila mea; caută vindecarea în mâna care răneşte. El răneşte ca să poată vindeca. Nu face rău fără un scop bun. Poate că vede, Ellen, că nu L-ai căuta atâta vreme cât m-ai avea pe mine.

Ellen se agăţă mai tare de ea.

— Ce fericite eram, mamă, acum un an – sau chiar o lună.

— Nu avem un cămin sigur aici, Ellen, răspunse mama ei. Dar există un cămin unde nu sunt schimbări; cei care intră acolo nu mai sunt niciodată despărţiţi; toate lacrimile dispar din ochii lor. Cred că mă îndrept cu repeziciune spre acest cămin; cea mai mare grijă a mea este ca micuţa mea Ellen – scumpul meu copil – să mă urmeze acolo.

Nu se mai spuse nimic, şi nici nu se putea spune, până când sunetul paşilor doctorului pe scări le obligă să-şi ia o înfăţişare cât mai liniştită. Dar nu reuşiră să-l înşele. Nu păru prea mulţumit, şi îi spuse lui Ellen că îşi va lua altă asistentă, fiindcă se temea că ea nu-l ascultă.

În timp ce doctorul se afla acolo fu adusă Biblia lui Ellen; de abia plecă şi începu examinarea. Ellen o cercetă cu aceeaşi grijă şi satisfacţie, dar cu sentimente diferite. Cuvintele pe care le citea întorcând paginile erau aceleaşi cu cele pe care i le spusese mama ei. După puţin timp se ridică şi se îndreptă spre canapea.

— Eşti mulţumită de ea, Ellen?

— O, da, mamă; e perfectă, înăuntru şi în afară. Acum, mamă, te rog să-mi scrii numele pe această carte preţioasă – numele meu şi orice altceva vrei tu. O să-ţi aduc ceva de scris, şi am şi cerneală; îmi scrii?

Le aduse, şi doamna Montgomery scrise numele lui Ellen, şi data la care primise darul. Se opri o clipă, apoi scrise sub dată:

„*Eu îi iubesc pe cei ce Mă iubesc, şi cei care mă caută din toată inima Mă vor găsi*”.

Aceasta era pentru Ellen, însă următoarele cuvinte nu; ce o determinase să le scrie?

„*Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul meu*”.

Acestea fură scrise aproape inconştient, de parcă o forţă nevăzută purtase mâna doamnei Montgomery deasupra foii; şi sufletul ei merse mai

departe:

„Cartea aceasta să fie spre amintirea mea, fiindcă eu am crezut în ea. Şi când aceste nenorocite buze se vor închide pentru veci aminteşte-ţi de cuvintele care au fost întotdeauna sprijinul roabei tale; şi fii cu micuţa mea aşa cum ai fost cu mine. Spre tine îmi ridic privirea, Tată care locuieşti în ceruri!”

Îşi ridică faţa de pe carte, o închise şi i-o dădu în tăcere lui Ellen. Ellen observase acţiunea ei, dar nu avea suspiciuni; bănuia că slăbiciunea şi boala o făcuse pe mama ei să şi plece capul asupra Bibliei, şi nu se mai gândi la asta. Totuşi, Ellen simţi că nu mai voia să vadă cutiile în ziua aceea. Îşi luă locul obişnuit pe canapea lângă mama ei, cu capul în poala ei, cu o expresie de tristeţe pe care nu o avusese în ultimele zile.

CAPITOLUL V

Copila mea e încă o străină-n astă lume
Nu a văzut schimbarea ce are loc la paisprezece ani.

Shakespeare

Nici a doua zi nu fu potrivită pentru cumpărături, şi nici cea de-a treia. De abia a patra zi se arătă frumoasă, deşi cam rece.

— Crezi că am putea ieşi astăzi, mamă? întrebă Ellen.

— Mă tem că nu. Nu mă simt prea bine, şi s-ar putea să mă ia vântul.

— Ei bine, spuse Ellen, cu voce hotărâtă, bănuiesc că vom avea până la urmă o zi bună, dacă aşteptăm destul; şi aşa a trebuit să aştept destul de mult pentru prima zi de cumpărături. Mi-aş dori să mai avem una la fel.

— Partea proastă e că nu ne permitem să aşteptăm. În curând intrăm în noiembrie, şi s-ar putea să ai nevoie de haine înainte de a le cumpăra, dacă nu ne grăbim. Iar domnişoara Rice soseşte peste câteva zile – trebuie să fie pregătită stofa.

— Ce vei face, mamă?

— Nu ştiu, Ellen; sunt în mare încurcătură.

— Nu poate să ia tata lucrurile, mamă?

— Nu, e prea ocupat; şi pe lângă asta, nu ştie să facă cumpărături din acestea; sigur îmi va aduce exact ce nu vreau. Am încercat odată.

— Ei bine, atunci ce vom face? Nu ai pe altcineva pe care să trimiţi? Domnişoara Foster de exemplu, mamă!

— Ştiu că ar merge, şi aş putea să o rog, dar e ţintuită la pat de o răceală. Nu văd ce-am putea face decât să avem răbdare şi să lăsăm lucrurile în voia lor; dar dacă va sosi o ocazie favorabilă va trebui să pleci, cu haine sau fără, fiindcă nu-mi permit să pierd şansa unui tovarăş de călătorie potrivit.

Faţa doamnei Montgomery arăta că o asemenea ocazie ar fi nemulţumit-o. Ellen observă.

— Nu contează, mămico; nu-ţi face griji în privinţa hainelor mele. Ştii că mie nu-mi prea pasă de ele. Nu contează deloc dacă le am sau nu.

Doamna Montgomery zâmbi, mângâindu-şi fiica, dar uitându-se în continuare neliniştită pe fereastră.

— Mamă! exclamă Ellen, sărind în picioare, tocmai mi-a venit o idee strălucitoare! Eu o s-o fac pentru tine!

— Ce să faci?

— O să-ţi cumpăr stofa şi celelalte lucruri, mamă. Nu râde, o să ţi le cumpăr într-adevăr, dacă mă laşi.

— Draga mea Ellen, spuse mama ei, nu mă îndoiesc că ai toată bunăvoinţa, dar ai nevoie de multă îndemânare şi experienţă, şi tu nu ai niciuna.

— Dar, mamă, urmă Ellen înflăcărată, îţi spun eu că mă descurc, şi ştiu că mă pot descurca foarte bine. O să-mi spui exact ce culoare de stofă vrei, şi o să-mi dai o probă, şi o să-mi spui câţi bani eşti dispusă să dai, şi eu voi merge la prăvălie şi le voi cere să-mi arate toate sortimentele, şi dacă voi vedea ceva ce-mi place, voi cere o bucăţică de probă şi ţi-o voi aduce; dacă îţi place, îmi vei da bani şi îmi vei spune câţi metri vrei, iar eu

mă voi întoarce la magazin şi o voi cumpăra. De ce să nu pot, mamă?

— Poate că ai putea; dar mă tem că nu-ţi va plăcea această afacere.

— Ba da, mamă; mi-ar plăcea să fac orice ca să te ajut. Mă laşi să încerc, mamă?

— Nu-mi place, copila mea, să mergi singură printre atâţia oameni străini; mi-aş face griji în privinţa ta.

— Mămico, dar ce pot să-mi facă oamenii? Nu mă tem deloc. Ştii doar că am fost de multe ori singură la plimbare – nu e nimic nou; şi ce mi se poate întâmpla cât sunt în magazin? Nu trebuie să te îngrijorezi deloc; mă laşi să merg?

Doamna Montgomery zâmbi, dar rămase tăcută.

— Pot să merg, mamă? repetă Ellen. Lasă-mă măcar să încerc. Ce zici, mamă?

— Nu ştiu ce să zic, draga mea, mă pui în încurcătură. Te las să mergi şi să vezi ce poţi face. Va fi o mare uşurare pentru mine să fac rost de stofa aceea de lână.

— Atunci pot să plec acum, mamă?

— Oricând. Nu te temi de vânt?

— Cred că nu, spuse Ellen, şi o zbughi pe scări să se pregătească. Se îmbrăcă în grabă; apoi ascultă instrucţiunile amănunţite ale mamei ei, şi în sfârşit ieşi afară, simţind că i se pusese o mare responsabilitate pe umeri, care o transforma într-o fiinţă ocupată şi importantă. Dar în adâncul inimii ei se afla o mică îndoială. Nu recunoştea că-i era frică, dar nu ar fi putut spune de ce îi tremuraseră degetele când se îmbrăcase, şi nici de ce îi bătea inima atât de tare, iar obrajii îi erau atât de fierbinţi. Oricum, porni la drum cu pas hotărât, şi continuă aşa până făcu colţul şi ajunse în faţa prăvăliei. Fără să se gândească prea mult, Ellen se îndreptase spre „St. Clair şi Fleury”. Era una dintre cele mai mari şi mai bune magazine din oraş, în care ştia că îşi făcea mama ei cumpărăturile de obicei; dar nu se gândise că s-ar putea să nu fie cel mai potrivit. Paşii îi şovăiră însă când ajunse în faţa lui, şi continuară să se rărească în timp ce se apropia, iar când ajunse la treptele de marmură încetini de-a binelea, deşi scările erau joase. În mintea ei nu mai era aceeaşi plăcere, dar totuşi nu se gândise să se întoarcă acasă. Ştia că dacă va reuşi în ceea ce avea de făcut, mama ei va fi mult mai uşurată; asta era destul ca s-o facă să meargă mai departe.

Cu timiditate, păşi în marele hol de la intrare. Era plin de lume, şi zumzetul afacerilor se auzea din toate părţile. Ellen nu mai fusese niciodată într-un magazin fără mama ei, iar în acesta fusese numai de două sau trei ori. Nu avea nici cea mai mică idee asupra locului în care trebuia să meargă, nici unde se aflau stofele de lână merinos, şi nu vedea pe nimeni pe care să-l întrebe. Rămase nehotărâtă în mijlocul încăperii. Toată lumea părea ocupată să discute cu ceilalţi; şi când se deschidea o breşă care părea să-i ofere o ocazie, era imediat ocupată de altcineva, iar ea se întorcea dezamăgită la locul ei din mijlocul holului. Vânzătorii treceau mereu pe lângă ea, traversând magazinul în toate direcţiile, dar întotdeauna era foarte grăbiţi; nu păreau s-o observe, şi erau întotdeauna departe înainte să deschidă ea gura. Observase şi ea asta, bietul copil, fiindcă obrajii îi erau în flăcări, şi inima îi bătea cu putere. Se simţea dezorientată, zăpăcită aproape de zumzetul neîncetat de voci, şi de mulţimea de oameni străini care roiau în jurul ei, în timp ce ea rămânea

singură şi neobservată; se părea că nu avea nicio şansă să atragă atenţia cuiva. Se hotărî să acosteze un om care venea spre ea, dar el se înclină şi se depărtă cu un „pardon, domnişoară!”. Ellen aproape că izbucni în lacrimi. Voi să se întoarcă şi să iasă din magazin, dar o scânteie de speranţă şi o fărâmă de curaj o reţinură. În cele din urmă unul din vânzătorii de la casă o observă, şi i-o arătă domnului St. Clair care stătea alături.

— E o fetiţă acolo, domnule, care pare să caute ceva, sau să aştepte pe cineva; stă acolo de ceva timp.

Domnul St. Clair se îndreptă spre biata Ellen.

— Ce doriţi, domnişoară?

Însă Ellen îşi pregătise atâta vreme discursul, încercând să-l spună şi fiind respinsă, încât acum, când i se oferea posibilitatea să vorbească şi să fie auzită, păru că pierduse orice putere.

— Doriţi ceva, domnişoară? întrebă din nou domnul St. Clair din nou.

— Mama m-a trimis, bâlbâi Ellen, aş vrea, vă rog, domnule, mama ar vrea să se uite la stofa merinos, vă rog.

— Mama ta e cu tine?

— Nu, domnule, răspunse Ellen, e bolnavă şi nu poate veni, şi m-a trimis pe mine să mă uit la stofe, domnule.

— Aici, Saunders, spuse domnul St. Clair, arată-i acestei domnişoare stofele merinos.

Domnul Saunders apăru din mijlocul unui grup de vânzători, cu care schimba câteva glume legate de plictiseala care domnea în această meserie.

— Veniţi cu mine, îi spuse el lui Ellen, mergând înaintea ei cu un aer nemulţumit, şi o conduse în altă încăpere, la fel de aglomerată ca şi cea din care ieşiseră. Când ajunseră în faţa stofelor, domnul Saunders se postă în faţa ei, o privi cu atenţie şi o întrebă ce doreşte. Tonul şi manierele lui o făcură pe Ellen să se simtă foarte prost, şi aproape că îşi dori să fi ieşit din magazin. Era un tânăr înalt şi deşirat, cu faţa pierdută într-o claie de păr blond, cu o înfăţişare necioplită şi cu cea mai nesuferită pereche de ochi pe care o văzuse vreodată Ellen. Nu mai suportă să-i vadă, şi privi în jos. Privirea lui era ascuţită, încrucişată, şi lipsită de veselie, iar Ellen simţi, deşi n-ar fi putut spune de ce, că nu avea de ce se aştepta la bunăvoinţă sau politeţe din partea acestui om.

— Ce vrei să vezi, micuţo? întrebă acest domn, de parcă ar fi fost o treabă de care voia să scape. Ellen îşi dorea şi ea să scape.

— Merinos, vă rog, răspunse ea, fără să-şi ridice privirea.

— Ei bine, ce fel de merinos? Aici sunt toate felurile de merinos, şi nu le pot scoate pe toate să te uiţi la ele. Ce fel de merinos doreşti?

— Nu ştiu dacă nu mă uit, răspunse Ellen; nu vreţi, vă rog, să-mi arătaţi câteva?

El întinse câteva bucăţi pe tejghea, şi le desfăcu în faţa ei.

— Uite, spuse el, vrei ceva din acestea? E unul roz, şi unul albastru, şi unul verde. Din acesta vrei?

— Din acesta, spuse Ellen, dar nu de această culoare.

— Ce fel de culoare atunci?

— Ceva mai întunecat, vă rog.

— Ei bine, verdele acesta e întunecat; e bun? Uite, îţi stă foarte bine.

— Nu, spuse Ellen, mamei nu-i place verdele.

— De ce nu vine ea atunci să aleagă? Ce culoare îi place, în orice caz?

— Albastru întunecat, sau maro întunecat, sau un gri frumos, spuse Ellen, dacă e destul de fin.

— Albastru întunecat, sau un gri frumos, ei! Ei bine, e destul de uşor de mulţumit. Ţi-am arătat deja un albastru întunecat, de ce nu-ţi convine?

— Nu e destul de întunecat, spuse Ellen.

— Ei bine, spuse el nemulţumit, întinzând un alt val, ce zici de ăsta? E destul de întunecat.

Era un material frumos şi fin, foarte diferit de cele pe care le arătase la început. Chiar şi Ellen văzu asta, şi scoţând bucăţica ei de stofă, o compară cu aceasta. Se potriveau perfect la fineţe.

— Cât costă? întrebă ea, cu speranţa că până la urmă truda ei va fi încununată de succes.

— Doi dolari metrul.

Speranţele i se risipiră.

— E prea mult, spuse ea cu greu.

— Atunci ia celălalt albastru; uite, e mult mai ieftin decât cel întunecat, şi mai drăguţ; mamei tale îi va plăcea mai mult.

Obrajii lui Ellen ardeau şi inima îi bătea nebuneşte, dar nu renunţă.

— Vreţi să fiţi atât de bun încât să-mi arătaţi şi ceva gri?

El se conformă nemulţumit, şi scoase o stofă excelentă, de care Ellen se îndrăgosti imediat; dar fu din nou dezamăgită; costa paisprezece şilingi.

— Ei bine, dacă nu-l iei pe acesta, ia altceva, spuse omul; dar dacă vrei lucruri ieftine poţi fi sigură că nu vor avea calitatea pe care o doreşti; uite aici un alt albastru, la doar doisprezece şilingi, şi ţi-l las la zece dacă îl iei.

— Nu, e prea strălucitor şi prea aspru, spuse Ellen, mamei nu-i va plăcea.

— Dă să văd, spuse el, luând bucăţica ei de stofă şi prefăcându-se că le compară; este exact la fel; cred că asta doreşti.

— Nu aţi putea, spuse Ellen timid, să îmi daţi o bucăţică din griul acesta să i-l arăt mamei?

— O, nu, spuse nerăbdător el, aruncând pe duşumea bucăţica lui Ellen; nu putem tăia stofele; dacă oamenii nu vor să cumpere aici pot merge în altă parte, şi dacă tu nu te poţi decide trebuie să merg la altcineva care poate. Nu te pot aştepta toată ziua.

— Ce se întâmplă, Saunders? spuse unul din fraţii lui vânzători, trecând pe lângă el.

— Ei bine, am stat jumătate de oră arătându-i stofe unui copil care nu ştie să deosebească o stofă de spatele unei oi, spuse el râzând. Şi cum apăruseră alţi clienţi, se ţinu de cuvânt şi o lăsă pe Ellen.

Ellen rămase nemişcată un moment, chiar în locul în care o lăsase, luptând cu sentimentul de ruşine; nu mai putea îndura să ridice privirea. Faţa îi ardea ca focul, şi în ciuda eforturilor ei disperate nu-şi putu reţine lacrimile; îşi ridică mâna spre faţă ca să le îndepărteze cât de uşor putea.

— Ce se întâmplă, fetiţa mea? întrebă o voce necunoscută de lângă ea. Ellen încremeni, şi se întoarse cu faţa, cu lacrimile curgându-i, spre cel care îi vorbise. Era un domn bătrân, un bătrân ciudat, se gândi ea; unul de care ar fi râs dacă l-ar fi văzut în condiţii normale. Dar în ciuda feţei lui ciudate, părea amabil, şi o întrebase pe un ton care o făcu să-l considere

prieten.

— Ce se întâmplă? repetă bătrânul. Ellen începu să-i spună, dar mândria care o împiedicase să plângă în faţa străinilor se topi în faţa simpatiei bătrânului domn, şi lacrimile izbucniră mai repede decât cuvintele în timp ce-şi spunea povestea, aşa încât trecu ceva timp până să se lămurească bătrânul. Aşteptă foarte răbdător să termine, apoi înţelese totul foarte bine.

— Hei, domnule! strigă el, cu o voce care îi făcu pe toţi să se întoarcă; tu cel cu merinosul! vino şi arată-ţi marfa; de ce nu eşti la postul tău, domnule? întrebă el când domnul Saunders se întoarse nemulţumit; aici e o tânără doamnă pe care ai lăsat-o să aştepte de nu ştiu când; astea sunt maniere?

— Cred că tânăra doamnă nu dorea nimic, domnule, răspunse domnul Saunders.

— Ştii prea bine, ticălosule, i-o întoarse înverşunat bătrânul; am văzut toată afacerea cu ochii mei. Eşti o ruşine pentru acest magazin, domnule, şi meriţi să fii dat afară, acolo unde ţi-e locul.

— M-am gândit domnule, spuse domnul Saunders încet, fiindcă îl cunoştea pe bătrân şi ştia că e o persoană ce nu trebuia supărată, m-am gândit într-adevăr că tânăra doamnă nu are nevoie de serviciile mele.

— Ei bine, arată-ţi mărfurile, domnule, şi păzeşte-ţi limba. Acum spune-mi, draga mea, ce doreşti?

— Voiam o bucăţică din merinosul gri, domnule, să i-o arăt mamei – nu pot cumpăra, ştiţi, până nu ştiu dacă îi place.

— Taie o bucăţică, fără comentarii, spuse bătrânul şi domnul Saunders ascultă.

— Acesta ţi-a plăcut cel mai mult? continuă bătrânul domn.

— Mi-a plăcut mai mult cel albastru, domnule, şi cred că şi mamei i-ar fi plăcut; dar e prea scump.

— Cât costă? întrebă el.

— Paisprezece şilingi, răspunse domnul Saunders.

— Dar a spus că e doi dolari! exclamă Ellen.

— Îmi cer iertare, spuse pocăitul domn Saunders, tânăra doamnă m-a înţeles greşit; vorbeam despre altă stofă când am zis doi dolari.

— A spus că e doi dolari, şi cel gri e paisprezece şilingi.

— Cel gri e paisprezece şilingi? întrebă bătrânul domn.

— Cred că nu, domnule, răspunse domnul Saunders, cred că e numai doisprezece; mă voi interesa dacă doriţi.

— Nu-i nevoie, spuse bătrânul domn, ştiu că e numai doisprezece – îţi cunosc şiretlicurile, domnule. Taie o bucăţică din cel albastru. Spune-mi, draga mea, mai sunt şi alte stofe din care ai vrea probe pentru mama ta?

— Nu, domnule, spuse încântată Ellen; sunt sigur că îi va plăcea una din acestea.

— Atunci putem pleca?

— Dacă doriţi, domnule, spuse Ellen, v-aş ruga să-mi daţi înapoi bucata de merinos pe care am adus-o de acasă; mama a spus să i-o duc înapoi.

— Unde este?

— Domnul acesta a aruncat-o pe duşumea.

— Ai auzit, domnule? spuse bătrânul; găseşte-o imediat.

Domnul Saunders o găsi şi i-o dădu, după căutări care îl înroşiră foarte

tare; şi fu părăsit în timp ce rumega planuri de răzbunare, care se dovedeau rând pe rând irealizabile, ajungând la concluzia că trebuia să-şi mistuie ofensa în tăcere. Însă Ellen şi protectorul ei ieşiră împreună încântaţi din magazin.

— Locuieşti departe? o întrebă bătrânul domn.

— O, nu, domnule, spuse Ellen, nu foarte departe; la hotelul Green, pe strada Southing.

— Voi merge cu tine, spuse el, şi după ce se va hotărî mama ta ce fel de merinos vrea, ne vom întoarce împreună. Nu aş vrea să ai de-a face din nou cu vânzătorul acela nesuferit.

— O, vă mulţumesc, domnule! spuse Ellen; exact de asta mă temeam. Dar o să vă necăjesc prea mult, domnule, adăugă ea cu alt ton.

— Nu, deloc, spuse bătrânul domn, nu voi fi necăjit, şi nu trebuie să te mai gândeşti la asta.

Îşi continuară veseli drumul, iar inima lui Ellen era de cinci ori mai uşoară decât fusese la venire. Prietenul ei era vesel şi el, fiindcă îi spuse râzând lui Ellen că nu avea rost să se grăbească, fiindcă el nu putea zbura până la hotelul Green, aşa cum voia ea. Până la urmă ajunseră. Ellen îl lăsă pe bătrânul domn în salonaş şi alergă pe scări în grabă spre camera mamei ei. Însă după câteva minute reveni cu o faţă foarte ciudată, fiindcă zâmbea printre lacrimile care îi udau încă obrajii.

— Mama speră că veţi avea bunăvoinţa, domnule, să urcaţi puţin, spuse ea, luându-l de mână, fiindcă vrea să vă mulţumească.

— Nu-i nevoie, spuse bătrânul domn, nu-i nevoie deloc; dar îşi urmă micuţa conducătoare până la uşa camerei în care se afla mama ei, unde fu introdus cu multă satisfacţie.

Doamna Montgomery era foarte bolnavă, şi el văzu asta dintr-o privire. Se ridică de pe canapea, şi îi întinse mâna mulţumindu-i cu ochii în lacrimi pentru bunăvoinţa pe care i-o arătase fiicei sale.

— Nu merit nicio mulţumire, doamnă, spuse bătrânul domn; cred că micuţa mea prietenă v-a spus deja cum ne-am cunoscut?

— Mi-a spus ceva, dar foarte puţin, spuse doamna Montgomery.

— E o întâmplare foarte neplăcută, spuse bătrânul domn. Cred că nu mai e nevoie să vă spun, doamnă, că purtarea ei a fost foarte demnă. Vă asigur, doamnă, că dacă nu aş fi simţit bunăvoinţa faţă de *copil,* onoarea mea de gentleman m-ar fi obligat să ajut *doamna*.

Doamna Montgomery zâmbi, privind-o pe Ellen cu lacrimi în ochi.

— Mă bucur foarte mult să aud asta, răspunse ea. Nu mi-am închipuit, atunci când i-am permis să plece în această misiune, că o expuneam altor lucruri mai serioase decât timiditatea unui copil care trebuie să discute afaceri cu străinii.

— Vă cred, spuse bătrânul domn, dar nu e un lucru pe care să-l faceţi des. În lumea asta există tot felul de oameni, şi o micuţă în mulţime se află în pericol de a fi călcată în picioare.

Inima doamnei Montgomery se strânse. El văzu umbra care îi străbătu faţa când spuse trist:

— Ştiu, domnule; şi mi-a fost foarte greu să o las dimineaţă pe Ellen să plece; adevărul e că am făcut o alegere între două rele. Îmi pare însă foarte rău. Dacă sunteţi tată, domnule, ştiţi mai bine decât vă pot spune eu cât de recunoscătoare vă sunt pentru intervenţia amabilă.

— Să nu mai vorbim despre asta, doamnă; cu cât mai puţin cu atât mai bine. Sunt un om bătrân, nefolositor în multe privinţe, cu excepţia bucuriei pe care o pot aduce tinerilor. Mă simt foarte bine când pot să fac asta. Aşa că dacă veţi avea bunăvoinţa să alegeţi merinosul, şi să o lăsaţi pe domnişoara Ellen să meargă cu mine să ne continuăm afacerea, îmi veţi face o favoare, nu îmi veţi datora una. Şi dacă mai aveţi nevoie de un alt comision, vă rog să aveţi încredere în mine.

Privirea şi manierele lui o obligară pe doamna Montgomery să-l creadă pe cuvânt. O scurtă examinare a mostrelor aduse de Ellen se sfârşi în favoarea celui gri, şi Ellen fu însărcinată nu numai cu plătirea şi cu achiziţionarea acestuia, ci şi cu alegerea unuia pentru o rochie neagră şi a unui material numit nanchin pentru o haină; doamna Montgomery credea că bătrânul domn se va îngriji de toate foarte bine – la fel de bine ca ea însăşi.

Bucuroasă, Ellen ieşi din nou în tovărăşia bătrânului ei prieten. O ţinea de mână, şi ea vorbea neîntrerupt, fiindcă avea deplină încredere în el. Părea la fel de mulţumit s-o asculte pe cât era ea să povestească, şi încetul cu încetul Ellen îi spuse toată istoria: necazurile care se abătuseră asupra lor din cauza bolii mamei ei, şi proiectele ei de călătorie.

Fu o zi fericită pentru Ellen. Se întoarseră la „St. Clair şi Fleury”, cumpărară merinosul gri, nanchinul şi merinosul negru pentru rochie.

— Vrei numai una? întrebă bătrânul domn.

— Mama a spus că una îmi va ajunge iarna aceasta.

— Ei bine, spuse el, cred că două ar fi mai bune. Mai daţi-ne una la fel, domnule vânzător.

— Dar mă tem că mamei nu-i va plăcea, spuse Ellen încet.

— Ei, ei, spuse el, mama ta nu are nicio treabă cu asta; e afacerea mea, şi plăti pentru rochie. Acum, domnişoară Ellen, spuse el la ieşirea din magazin, ai ceva călduros care să se numească bonetă pentru iarnă? Fiindcă acolo la Thiriwall e groaznic de frig, şi lucruşoarele tale nu vor ţine de cald, şi dacă nu ai grijă de urechile tale s-ar putea să le pierzi într-o zi geroasă. Îţi trebuie ceva moale şi căptuşit cu puf, ca să te simţi bine şi confortabil. Deci nu ai o bonetă, nu? Crezi că am putea alege una de care să nu se sperie mama ta? Vino pe aici, să vedem. Dacă nu o să-i placă o va trimite înapoi.

O conduse pe încântata Ellen în prăvălia unui pălărier, şi după multe probe şi încercări îi alese o bonetă căptuşită, foarte drăguţă. Era din mătase albastră, elegantă şi de calitate. Văzu cu multă satisfacţie că îi stătea foarte bine lui Ellen, şi o proteja de frig; plăti şi comandă să fie adusă acasă, şi ieşiră din nou pe stradă. Nu o lăsă să-i mulţumească.

— E exact ceea ce îmi doream, domnule, spuse Ellen; mama vorbea despre asta, şi nu vedea cum mi-ar putea lua una fiindcă nu putea ieşi, şi eu nu-mi puteam lua singură. Cred că o să-i placă foarte mult.

— Nu ai vrea să-i iei ceva mamei tale, Ellen, dacă ai putea?

— O, mamei, domnule, spuse Ellen, cum să nu!

— Vino pe aici atunci, spuse el, să vedem dacă nu găsim ceva să-i placă.

Era o băcănie. După ce se uitară puţin, bătrânul comandă să fie împachetate diverse soiuri de smochine şi stafide, şi fiindcă erau aproape de casă îi dădu un pachet lui Ellen şi pe celălalt îl duse el până ajunseră la uşa hotelului Green, unde i le dădu pe amândouă.

— Nu vreţi să intraţi, domnule? spuse Ellen.

— Nu, spuse el, nu pot de data asta, trebuie să merg acasă la cină.

— Şi nu o să vă mai văd, domnule? întrebă Ellen, şi o umbră trecu peste faţa până atunci veselă.

— Ei bine, nu ştiu, spuse el cu amabilitate; sper că ne vom mai vedea. Oricum vei avea în curând veşti de la mine, îţi promit. Am petrecut o dimineaţă foarte plăcută împreună, nu-i aşa? La revedere, la revedere.

Mâinile lui Ellen erau pline, însă bătrânul domn le luă pe amândouă în mâinile lui, cu tot cu pachete, şi le strânse cu o plecăciune, urându-i din nou rămas bun şi îndepărtându-se în josul străzii.

A doua zi dimineaţa Ellen stătea liniştită împreună cu mama ei, şi nu terminaseră încă lectura, când auziră o bătaie în uşă.

— Bătrânul meu domn! strigă Ellen şi sări să deschidă. Nu, nu era bătrânul domn, ci un negru cu doi cocoşi de munte foarte frumoşi în mână. Se înclină foarte curtenitor, şi spuse că primise porunca să-i aducă doamnei Montgomery aceste păsări. Ellen, surprinsă, le luă şi primi şi un bileţel. Îl întrebă de la cine erau păsările, dar cu o altă înclinare politicoasă omul spuse că bileţelul o va informa, şi plecă. Plină de curiozitate, le duse împreună cu bileţelul mamei ei, căreia îi erau adresate. Citiră următoarele:

„Cer permisiunea doamnei Montgomery ca un bătrân să facă o bucurie fiicei ei; nu aş vrea să mă înţelegeţi greşit. Păsările sunt pentru domnişoara Ellen”.

— O, mamă, exclamă Ellen sărind în sus de încântare, ai mai văzut un domn bătrân atât de cumsecade? Acum ştiu ce voia să spună ieri, când m-a întrebat dacă aş vrea ceva pentru mine sau pentru tine. Ce bun este! Mi-a dăruit ceea ce îmi place cel mai mult. Acum, mamă, păsările acestea sunt ale mele, aşa că pot să ţi le dăruiesc ţie. Trebuie să le plăteşti cu un sărut, mamă; meritã. Nu-i aşa că sunt frumoase?

— Sunt foarte frumoase într-adevăr, spuse doamna Montgomery, şi este exact sezonul lor; arată foarte bine.

— Îţi plac cocoşii de munte, mamă?

— Da, foarte mult.

— O, ce mult mă bucur! spuse Ellen. O să-l rog pe Sam să ţi-i gătească cu grijă, şi o să-ţi placă atât de mult.

Chemară bucătarul şi îi dădură instrucţiuni cu privire la păsări.

— Acum, mamă, spuse Ellen, cred că păsările acestea m-au făcut fericită pentru toată ziua.

— Atunci sper, draga mea, că te vor face şi ocupată. Ai de tivit rochiile, şi nu-i nevoie s-o aşteptăm pe domnişoara Rice să facă asta, fiindcă atunci când va sosi va trebui s-o ajuţi tu în locul meu. Nu poţi să fii prea harnică.

— Ei bine, mamă, sunt gata de orice.

Acesta fu începutul a doua săptămâni care trecură foarte plăcut pentru Ellen; săptămâni la care se gândi mult apoi, fiindcă zilele trecuseră liniştite şi plăcute în compania mamei ei. Emoţiile care îi tulburau mintea fură uitate într-un colţ. Ştia că zilele petrecute împreună cu mama ei se vor termina curând, pentru mult timp, şi această realitate o făcea să se ferească s-o tulbure. Dragostea şi ascultarea domneau pe deplin, şi aveau destulă putere să alunge gândurile negre care o îndurerau. Şi poate că mama şi fiica se bucurau atât de mult fiindcă ştiau că durerea era la uşă.

Niciuna din aceste zile nu trecu fără ca servitorul bătrânului domn să nu

aducă la uşa lor un dar. A doua oară veni cu o pereche de ciocârlii foarte frumoase; următoarea fu o potârniche superbă, apoi din nou cocoşi. Curiozitatea se lupta în mintea lui Ellen cu uimirea şi recunoştinţa.

— Mamă, spuse ea, după ce admirase câteva minute potârnichea, nu-mi pot afla odihnă până nu aflu cine este acest domn bătrân.

— Îmi pare rău, răspunse serioasă doamna Montgomery, fiindcă nu văd nicio cale de a afla.

— De ce, mamă? Pot să-l întreb pe servitor. Trebuie să ştie.

— În niciun caz; ar fi foarte ruşinos.

— Dar, mamă? De ce?

— Bătrânul a ales să nu-ţi spună numele lui; a scris bileţelul fără să-l semneze, şi omul lui a primit probabil instrucţiuni să nu spună nimic; îţi aminteşti doar că nu a spus nimic când l-ai întrebat prima dată. Asta arată dorinţa bătrânului domn de a păstra secretul, şi să încerci să i-l afli ar fi o răsplată foarte nedemnă pentru bunătatea lui.

— Da, nu ar fi ceva prea bun, sigur; dar ar fi chiar *ruşinos*, mamă?

— Foarte. E foarte ruşinos să încerci să afli ceea ce nu te priveşte, ceea ce oamenii nu vor să spună. Aminteşte-ţi asta, draga mea.

— O să-mi amintesc, mamă. N-o să fac niciodată aşa, îţi promit.

— Chiar şi atunci când vorbeşti cu oamenii, dacă vezi că nu vor să vorbească despre un subiect, abandonează-l imediat, în afară de cazul în care eşti obligată de un interes prea mare. Aceasta este adevărata politeţe, şi adevărata bunătate, care sunt aproape la fel; şi să nu faci astfel, Ellen, dovedeşte o lipsă de onoare.

— Ei bine, mamă, nu-mi pasă cum se numeşte – adică nu voi încerca să aflu, dar mă îngrijorează că nu-i pot mulţumi. Aş vrea să afle cât îi sunt de recunoscătoare.

— Foarte bine; scrie-i şi spune-i.

— Mamă, spuse Ellen, cu ochii mari, pot? Am voie?

— Sigur – dacă vrei. Ar fi foarte cuviincios.

— Atunci aşa voi face! Ce idee bună! O să-i scriu acum şi îi voi da biletul mâine dimineaţă servitorului. Mamă, spuse ea, deschizându-şi biroul, ce comic! îţi aminteşti că te întrebai cui îi voi scrie? uite cui, mamă; noroc că am hârtie şi plicuri.

Mai multe foi fură aruncate până să se ajungă la o scrisoare mulţumitoare. Trecu o oră întreagă până îi aduse mamei ei următoarea scrisoare:

„Ellen Montgomery nu ştie cum să-i mulţumească bătrânului domn care a fost atât de bun cu ea. Mamei i-au plăcut foarte mult păsările, şi mie şi mai mult, fiindcă am avut o dublă plăcere: mai întâi le-am dăruit mamei şi apoi le-am mâncat. Nu pot spune cât vă sunt de îndatorată, domnule, însă că voi iubi întotdeauna pentru ceea ce aţi făcut pentru mine.

Ellen Montgomery”.

Doamna Montgomery aprobă acest bileţel, şi Ellen îl puse cu multă grijă şi satisfacţie într-un plic, sigilându-l cu succes. Doamna Montgomery zâmbi când văzu opera, dar nu spuse nimic. Fără s-o mai consulte, Ellen scrise pe plic „pentru bătrânul domn”. Îl dădu a doua zi servitorului, care adusese de data asta o potârniche durdulie „domnişoarei Montgomery”, şi se simţi mult mai bine în privinţa asta.

CAPITOLUL VI

Mac: *Cum e noaptea?*
Lady Mac: *Se ia la întrecere cu dimineaţa, care pe care.*

Macbeth

Octombrie era pe sfârşite de acum. Într-o seară, în ultima duminică din lună, doamna Montgomery stătea singură în salon pe canapea. Ellen mersese de ceva timp la culcare; în liniştea zilei de odihnă ticăitul ceasului era singurul zgomot care se auzea. Acele se apropiau cu repeziciune de ora zece. Căpitanul Montgomery era plecat, şi fusese astfel toată ziua. Mama şi fiica avură întreaga duminică la dispoziţie, şi o petrecură foarte liniştit şi plăcut. Citiseră împreună, se rugaseră împreună şi vorbiseră mult împreună; petrecură seara cântând imnuri, însă puterea doamnei Montgomery era foarte puţină şi Ellen cântă mai mult singură. Ea nu era obosită. Cântă imn după imn, cu plăcere şi bucurie, şi mama ei nu obosi ascultându-le. Cuvintele frumoase şi melodiile frumoase îi erau vechi prieteni, şi o învăţaseră multe lecţii de înţelepciune şi consolare, şi vocea dulce a copilei care cânta suna foarte plăcut pentru biata bolnavă. Ascultă până simţi că pământul rămânea departe, iar ea şi copila ei stăteau deja în faţa zidurilor cetăţii în care nu va mai fi plâns şi durere, şi lacrimile vor fi şterse pentru totdeauna. Următorul imn al lui Ellen, totuşi, o aduse înapoi pe pământ, dar deşi lacrimile îi curgeau şiroaie în timp ce asculta, durerea nu le putea face mai amare decât erau.

Peste seminţele ce Domnu-a semănat
Vrăjmaşul cu-ale sale a venit.
Necaz, dureri şi trudă a împrăştiat
Şi tot ce era bun a fost înăbuşit.
Însă nădejdea e mai tare-n încercări
Şi viaţă nouă îţi oferă-n dar.
Te-aduce din spinoasele cărări
Ca să rămâi, pe veci, l-al Domnului altar.

— Aşa este, draga mea Ellen, spuse doamna Montgomery când termină, ţinând în braţe mica cântăreaţă. Întotdeauna am simţit asta. Dumnezeu ne dă speranţă. Am destule motive să-i mulţumesc chiar pentru relele ce s-au abătut asupra mea, şi nu mă îndoiesc că la fel va fi şi cu acesta din urmă. Să-L lăudăm în încercare, draga mea; să lăsăm tot ce e pământesc şi, dacă vom fi despărţite, să ne apropiem mai mult de El – El ne poate da mult mai mult decât am pierdut.

Ellen simţi din nou că nu se putea bucura alături de mama ei în credinţă şi speranţă; pentru ea nu era nicio urmă de strălucire deasupra norilor – totul era întunecat. Putea doar să-şi sărute mama cu înflăcărare. Cât de dulci i se păreau aceste îmbrăţişări! Aceasta din urmă rămase mult timp în mintea ei. Timp de câteva minute, rămaseră una în braţele celeilalte, în tăcere; apoi doamna Montgomery îşi aminti că timpul de culcare al lui Ellen trecuse, şi o trimise în pat.

Un timp doamna Montgomery rămase acolo unde o lăsase Ellen, cu gândurile departe în trecut, dar şi în prezentul trist şi încă şi mai mult în viitorul nesigur. Nu-şi dădu seama de trecerea timpului, şi nu observă

liniştea care o învăluia, până nu auzi zgomot de paşi pe stradă, şi ticăitul ceasului păru să-i spună: „Timpul trece, timpul trece, şi tu treci cu el, şi nu poţi face nimic ca să-l opreşti”. Era ora zece, şi doamna Montgomery rămase în continuare înfăşurată în cuverturi, până când sunetul unor paşi grăbiţi o făcu să tresară; ştia foarte bine cine era, şi aşteptă cu înfrigurare să se deschidă uşa. În curând paşii se auziră pe scări şi ea rămase cu privirile ţintuite spre uşă, fiindcă de fiecare dată se gândea că e posibil să aducă veşti despre plecarea lui Ellen. Ceva din înfăţişarea lui îi confirmă temerile. Simţi că slăbeşte, şi aşteptă în tăcere să audă ce avea de spus. El părea foarte mulţumit; se aşeză înaintea focului frecându-şi mâinile, parţial din cauza frigului, parţial din cauza satisfacţiei, şi primele lui cuvinte fură:

— Ei bine! avem în sfârşit o ocazie foarte bună pentru ea.

Cât de nesimţitor putea fi în această lovitură pe care o dădea sărmanei lui soţii! Dar ea închise ochii şi rămase tăcută şi el nu observă nimic.

Îşi descheie haina, luă vătraiul în mână şi începu să aţâţe focul, vorbind în acelaşi timp.

— Sunt foarte bucuros, spuse el, că am scăpat de grija asta. Acum putem pleca imediat – şi era şi timpul. E cea mai bună şansă posibilă pentru Ellen – tot ce ne-am fi putut dori. Începusem să-mi fac griji – e atât de târziu, însă acum m-am liniştit.

— Cine este? se forţă să întrebe doamna Montgomery.

— Ei bine, este doamna Dunscombe, spuse căpitanul, fluturând vătraiul, o cunoşti, nu? Soţia căpitanului Dunscombe – merge direct prin Thiriwall, şi va avea grijă de Ellen până acolo, şi de acolo va veni sora mea să o ia cu căruţa. Nu se putea mai bine. O să-i scriu lui Fortune s-o aştepte. Doamna Dunscombe este o doamnă de familie foarte bună, foarte respectabilă; merge la fortul Jameson, cu fiica ei şi cu o servitoare, şi soţul ei o urmează peste câteva zile. Am auzit din întâmplare astăzi, şi am sesizat imediat ocazia; am rugat-o s-o ia pe Ellen cu ea până la Thiriwall, şi a acceptat cu plăcere. Sunt foarte bun prieten cu el.

— Când pleacă?

— Ei bine, asta e singura parte a afacerii care mă tem că nu-ţi va plăcea, dar nu avem ce face; şi până la urmă e mult mai bine aşa decât dacă ai fi avut timp să te distrugi jelind – mai bine şi mai uşor, până la urmă.

— Când? repetă doamna Montgomery, în agonie.

— Ei bine, mă tem să-ţi spun; soţia lui Dunscombe trebuie să plece, după cum mi-a spus el, mâine dimineaţă; şi am aranjat să treacă cu trăsura la ora şase s-o ia pe Ellen.

Doamna Montgomery îşi acoperi faţa cu mâinile şi se lăsă să cadă pe canapea.

— Mă temeam că aşa se va întâmpla, spuse soţul ei, dar cred că e mai bine. E mult mai bine – mult mai bine decât dacă ai fi ştiut demult. Nu vei avea timp să te tulburi prea tare; oricum nu mai puteai îndura.

Trecu un timp până să-şi revină doamna Montgomery şi să continue cu ceea ce avea de făcut, fiindcă ştia că era necesar. Timp de câteva minute rămase tăcută, străduindu-se să-şi recapete forţele; apoi se ridică, îşi luă şalul şi exclamă:

— Trebuie să o trezesc imediat pe Ellen!

— Să o trezeşti pe Ellen?! exclamă soţul ei. Pentru ce? E ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci.

— Doar n-ai vrea să-i spun abia mâine dimineaţă?

— Sigur că da – e cel mai bun mod de a proceda. De ce s-o trezeşti, ca să-şi petreacă toată noaptea în bocete fără rost? Să-i faci şi mai grea călătoria, şi să-ţi faci mai mult rău decât ai putea îndura? Nu, nu, las-o să doarmă liniştită, şi tu du-te şi fă la fel. S-o trezeşti?! Credeam că eşti mai înţeleaptă.

— Dar va fi îngrozitor de şocată dimineaţă!

— Nu mai mult decât ar fi acum, şi nici nu va avea prea mult timp să-şi dea seama. În graba plecării va uita să se gândească la sentimentele ei, şi odată pe drum, le va uita; copii uită întotdeauna.

Doamna Montgomery părea nehotărâtă şi nemulţumită.

— Îmi asum această responsabilitate – nu trebuie s-o trezeşti nici într-un caz. Nu e nevoie, spuse căpitanul, răscolind energic focul, nu e nevoie şi nu pot să permit aşa ceva.

Doamna Montgomery se ridică tăcută şi luă lampa.

— Doar nu te duci în camera lui Ellen?

— Trebuie, trebuie să-i fac bagajele.

— Dar n-o vei deranja pe Ellen?

— Nu dacă mă pot abţine.

De două ori se întoarse doamna Montgomery de la uşa camerei lui Ellen, fiindcă o lăsau puterile. Dar trebuia să meargă mai departe, şi trebuia să facă pregătirile necesare pentru mâine; ştia asta, şi se întoarse încet la uşă, deschizând-o uşor, ferind lumina de ochii lui Ellen. După ce aşează lampa, se apucă să pregătească toate lucrurile pentru a doua zi. Era o muncă tare grea pentru ea. Scoase întâi hainele pe care avea să le poarte – rochia neagră din lână, haina din nanchin, boneta albă, mănuşile şi ciorăpeii, şi toate celelalte, cu o grijă nespusă, însă se gândea mereu că e ultima dată când degetele ei de mamă atingeau aceste lucruri; şi durerea o copleşi de-a binelea. I se părea foarte greu să împacheteze aceste lucruri, fiindcă simţea că e ultimul act de iubire pe care îl făcea pentru fiica ei; cuvintele sunt într-adevăr incapabile să exprime durerea unei mame care se desparte de copilul ei. Însă doamna Montgomery îşi continuă munca, şi când ultimul lucru fu împachetat, închise valiza şi o încuie fără să se gândească. Apoi, terminând treaba, se îndreptă spre pat; nu îndrăznise să se uite până atunci.

Ellen dormea somnul adânc al copilăriei; poziţia relaxată, respiraţia uşoară şi obrajii rozalii arătau că orice urmă de durere dispăruse. Şi totuşi poate că nu, fiindcă atunci când doamna Montgomery se aplecă s-o sărute cât de uşor putea, o umbră de durere păru să treacă peste feţişoara adormită. Amintirile dureroase reveniră şi de pe buzele ei se ridică o şoaptă dulce şi foarte tristă.

— Mamă!

Doar un moment, şi umbra dispăru, iar expresia de pace se aşternu din nou pe fruntea ei; doamna Montgomery nu îndrăzni să mai încerce şi a doua oară. Rămase mult timp privind-o, de parcă ar fi ştiut că o vede pentru ultima dată, apoi îngenunche lângă pat şi îşi ascunse faţa în cuverturi, dar lacrimile nu veniră; lupta din sufletul ei şi groaza încercării ce avea să vină făceau plânsul imposibil. În cele din urmă soţul ei veni să o

caute şi bine făcu, fiindcă de altfel ar fi rămas acolo pentru toată noaptea. Se temea de aşa ceva, aşa că veni s-o ia. Doamna Montgomery se lăsă dusă fără împotrivire, şi se întinse pe pat ca de obicei, însă somnul fugea de ea. Gândul durerii care o aştepta dimineaţă pe Ellen o făcea să agonizeze. Se întoarse şi se răsuci pe toate părţile, aşteptând zorii şi urându-i în acelaşi timp. Căpitanul, nepăsător faţă de chinul soţiei sale, dormea adânc şi răsunător, şi sforăitul lui era un motiv în plus de enervare; îi repeta ceea ce ştia deja, şi anume că singura persoană din lume care ar fi trebuit s-o susţină şi să-i împărtăşească durerea nu era capabil de nimic. Obosită de atâta frământare, căzu în cele din urmă într-un soi de inconştienţă din care se trezi dintr-odată speriată; scutură braţul soţului ei ca să-l trezească, exclamând:

— E timpul s-o trezeşti pe Ellen!

Însă trebui să-şi repete eforturile de două trei ori înainte de a fi auzită.

— Ce se întâmplă? întrebă el cu greu, nu foarte încântat de întrerupere.

— E timpul s-o trezeşti pe Ellen.

— Nu e, spuse el adormind din nou, mai e destul timp.

— Ba da, este, spuse doamna Montgomery, sunt sigură că este; am văzut că zorii se ivesc deja.

— Prostii! Nu ai văzut nimic; e lumina aruncată de lampă; de ce te frământi atâta fără rost? Mai sunt încă două ore bune până la răsărit. Stai să scot ceasul şi o să-ţi arăt.

Îl găsi şi îl întoarse.

— Uite! Ţi-am spus – e de abia patru şi un sfert; nu are rost s-o trezesc. Culcă-te şi lasă totul în seama mea. O să am eu grijă.

Doamna Montgomery încuviinţă cu inima grea, şi se întoarse cu faţa spre răsărit, însă nu vedea nimic. Dar se simţea oarecum mai liniştită, gândurile n-o mai chinuiau atât de tare, şi în curând adormi, deşi se străduise să rămână trează. Dormi aproape o oră, şi când se trezi văzu că zorii se iveau într-adevăr. Îl scutură din nou pe căpitanul Montgomery, care se trezi de data asta fără comentarii, dar care îi puse răbdarea la grea încercare aprinzând fără grabă lampa şi mişcându-se de colo-colo de parcă ar fi fost o zi ca oricare alta.

— Oh, du-te şi spune-i lui Ellen, spuse ea, incapabilă să se controleze. O să te piepteni după aceea. Nu va mai avea timp pentru nimic. O, nu mai sta! La ce te gândeşti?

— La ce te gândeşti tu? spuse căpitanul; avem destul timp. Linişteşte-te; te enervezi din ce în ce mai tare. Merg imediat.

Doamna Montgomery tremura de nerăbdare şi nelinişte. Însă soţul ei îşi continuă calm pregătirile, care într-adevăr nu îi luară mult timp, apoi luă lampa şi ieşi în cele din urmă. Întârziase intenţionat, fiindcă dorea ca ultima întâlnire să fie cât de scurtă posibil, şi petele de lumină de la răsărit deveniseră destul de pronunţate când intră el în camera fiicei lui. O găsi în aceeaşi poziţie în care o lăsase mama ei – dormind liniştită, învăluită de pace şi calm. Îl emoţionă până şi pe el – şi el nu era un om uşor de emoţionat; îl făcu să-şi dorească să nu trebuiască să tulbure pacea şi odihna sărmanei fetiţe. Totuşi trebuia s-o facă; lumina îl avertiza să se grăbească, şi spuse cu o voce slabă şi nehotărâtă:

— Ellen!

Ea se răsuci în somn, şi faţa i se umbri din nou.

— Ellen! Ellen!

Ea tresări, trează de-a binelea; pacea şi liniştea o părăsiseră. Îşi privi tatăl uimită, dar imediat uimirea se transformă în disperare. Tatăl ei ştia că ea înţelesese perfect de ce se afla acolo, şi că nu mai era nevoie de nicio explicaţie.

— Vino, Ellen, spuse el; fii cuminte şi îmbracă-te repede. Nu avem timp de pierdut, fiindcă trăsura va sosi în curând, şi mama ta vrea să te vadă înainte de plecare.

Ellen îl ascultă şi începu să se încalţe grăbită.

— Foarte bine – imediat eşti gata. Vei merge cu doamna Dunscombe – va avea grijă de tine până la Thiriwall; e soţia căpitanului Dunscombe, cel pe care l-ai văzut aici ieri; fiica lor merge şi ea, aşa că vei avea cu cine sta. Cred că îţi va plăcea foarte mult călătoria; mătuşa ta te va aştepta la Thiriwall. Acum, grăbeşte-te; aşteptăm trăsura să sosească în câteva minute. Te-aş fi trezit înainte, dar am adormit şi eu. Nu întârzia.

Cu aceste încurajări, tatăl ei plecă.

— Cum a suportat? întrebă doamna Montgomery când se întoarse.

— Ca o mică eroină. Nu a spus niciun cuvânt, nu a vărsat nicio lacrimă. Mă aşteptam să facă mare tărăboi, dar are acelaşi curaj pe care îl aveai tu – şi încă îl mai ai, după câte ştiu. S-a purtat admirabil.

Doamna Montgomery suspină adânc. Înţelegea mai bine decât soţul ei care erau sentimentele lui Ellen, şi îi putea interpreta mult mai bine comportamentul; concluziile pe care le trase din liniştea şi calmul lui Ellen fură mult diferite de ale soţului ei. Acum aştepta neliniştită apariţia ei, care însă nu veni atât de repede pe cât se aştepta.

Fu o mare uşurare când tatăl ei îşi termină discursul şi plecă, fiindcă simţea că nu se putea îmbrăca atât de repede cu el stând acolo, şi dorinţa lui de a o grăbi era imposibilă. Degetele ei se grăbeau cât puteau, însă tremurau. O greutate cât un munte zdrobea inima bietului copil, şi nu putea nici măcar plânge; nu putea nici să se roage, cu toate că îngenunche alături de pat conform obiceiului; era zadarnic, fiindcă în inima şi în mintea ei totul era gol, şi după un minut se ridică, frângându-şi mânuţele cu o expresie de durere care i-ar fi frânt inima mamei ei dacă ar fi văzut-o. Se termină repede de îmbrăcat, însă nu voia să meargă în camera mamei ei cât timp tatăl ei se afla acolo. Ca să economisească timpul, se îmbrăcă cu haina şi cu toate celelalte, în afară de bonetă şi mănuşi; apoi se sprijini de capătul patului, fiindcă nu putea sta jos, aşteptând să audă paşii tatălui ei coborând scările. Fiecare minut i se păru lung cât o zi; sărmana Ellen începu să simtă că nu se mai putea stăpâni. Nici nu trecură cinci minute, când auzi zgomot de roţi la uşă, şi imediat tatăl ei deschise uşa. Fără să mai aştepte, Ellen o deschise şi ea pe a ei, şi năvăli în camera din care ieşise el. Doamna Montgomery stătea pe pat, fiindcă soţul ei insistase să nu se ridice. Nu spuse nimic, ci îşi deschise braţele să-şi primească fiica; cu un ţipăt înăbuşit Ellen se aruncă în braţele ei. Niciuna nu plânse şi nu suspină. Ce puteau spune cuvintele? Inimile se întâlniră în agonie, fiindcă fiecare ştia tot ce se află în sufletul celeilalte. Nu, nu chiar tot. Ellen nu cunoştea amărăciunea care îndurera de moarte inima mamei ei. După această despărţire moartea nu o mai îndurera, ci era binevenită fiindcă avea să-i scurteze chinul. Doamna Montgomery ştia asta foarte bine. Ştia că era ultima lor îmbrăţişare. Ştia că strângea la

piept pentru ultima oară mica fiinţă, şi simţea că inima i se va rupe în două. Durerea lui Ellen nu era atât de adâncă; ea nu ştia că era pentru ultima dată, însă era un copil cu emoţii foarte puternice, care nu trecuse încă prin şcoala durerii; furtuna aceasta era prima ei încercare. Poate că durerea ei era mărită şi de comportamentul nedrept al tatălui ei care nu o trezise mai devreme.

Îmbrăţişarea aceasta tristă nu ţinu mult, şi nu se mai auzi niciun sunet şi niciun cuvânt până când scările scârţâiră din nou sub paşii căpitanului Montgomery.

— Vine să mă ia! se gândi Ellen; şi temându-se că va pleca fără niciun cuvânt al mamei ei, izbucni. Mamă! Vorbeşte!

Cu un moment înainte doamna Montgomery nu putea vorbi. Acum însă putea, şi cuvintele se auziră calme şi clare de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, doar vocea îi era puţin mai slabă.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, draga mea copilă, şi să te întărească, şi să te aducă în casa unde nu vor mai fi despărţiri.

Ochii lui Ellen fuseseră uscaţi până acum; dar când auzi vocea blândă a mamei ei, sufletul i se sfâşie, Izbucni în suspine nestăvilite, şi se agăţă de mama ei cu o forţă care zădărnici încercările tatălui ei. Nu o putu lua de lângă ea, şi Ellen părea să nu audă nimic din ceea ce i se spunea. Tatăl ei nu voi să o forţeze, şi după puţin timp, deşi nu acordase nicio atenţie sfaturilor şi poruncilor lui, îşi slăbi încet strânsoarea şi îl lăsă să o ia din braţele mamei ei. O coborî scările, şi o aşeză pe bancheta din faţă a trăsurii, alături de fata în casă, dar Ellen nu-şi dădu seama cum ajunsese acolo, nu simţi strângerea de mână a tatălui ei, şi nu îl auzi când îşi luă rămas-bun; nu simţi nici când el îi puse un pachet mare de dulciuri în poală. Nu ştia decât că îşi pierduse mama.

— Nu va continua mult aşa, spuse căpitanul, scuzându-se; îşi va reveni curând, şi nu veţi avea necazuri cu ea.

— Sper, i-o întoarse scurt doamna; şi apoi, în timp ce căpitanul se pregătea de plecare, ea adăugă, cu o voce destul de neplăcută: Ascultă, căpitane Montgomery, domnişoara aceasta va călători fără bonetă?

— Doamne fereşte! Nu, spuse căpitanul. Cum aşa? Nu are bonetă? Îmi cer iertare, doamnă – o aduc imediat.

După o mică întârziere, boneta fu găsită, dar căpitanul uitase mănuşile.

— Îmi pare foarte rău pentru întârziere, doamnă, spuse el.

— Sper că vom ajunge totuşi vaporul, spuse doamna. Condu cât poţi de repede!

O înclinare foarte politicoasă a căpitanului Montgomery şi una foarte uşoară din partea doamnei şi trăsura plecă.

— Destul de înţepată, se gândi căpitanul, în timp ce urca scările. Recunosc însă că nu avea de ce să-mi mulţumească pentru tovarăşul de călătorie. Dar Ellen a plecat, şi asta e bine; acum merg să rezervcuşete pentru Anglia.

CAPITOLUL VII

N-am mai văzut o zi atât de senină şi mârşavă.

Macbeth

Lungul drum până la vapor rămase ca un gol dureros în memoria lui Ellen. Nu vedea semnele care se făceau pe seama ei. Nu ştia că boneta ei albă era un subiect de amuzament pentru Margaret Dunscombe şi fata în casă, care pufneau mereu în râs. Nu vedea că mâinile domnişoarei Margaret erau ocupate cu pachetul ei cu dulciuri, legat cu o panglică subţire care nu oprise cu nimic jaful. Se simţea bine fiindcă nimănui nu părea să-i pese de durerea ei. Nu o observa nimeni; suspina adâncită în singurătatea ei, şi nu vedea nimic din ceea ce se întâmpla, până în momentul în care trăsura se opri în port, însă nici chiar atunci nu-şi ridică capul. Doamna Dunscombe coborî, şi văzu că fiica ei şi servitoarea îi urmaseră exemplul; după ce dădu câteva porunci în legătură cu bagajele se întoarse la Ellen.

— Cobori, domnişoară Montgomery? Sau preferi să rămâi în trăsură? Trebuie să urcăm direct la bord.

Era ceva, nu în cuvinte, ci în ton, care îi strânse inima lui Ellen. Lacrimile i se opriră pe loc, şi coborî din trăsură fără un cuvânt, ajutată de mâna doamnei Dunscombe. Jos le aştepta un bărbat elegant, pe care Ellen îl recunoscu ca fiind căpitanul Dunscombe.

— Dunscombe, urcă fetele la bord, şi vino înapoi; vreau să-ţi vorbesc. Timmins, du-te înainte şi ai grijă de ele.

Căpitanul Dunscombe ascultă. Când ajunseră pe punte, Margaret Dunscombe şi fata în casă merseră direct în cabină. Fiindcă nu se simţea bine în compania lor, şi fiindcă nu-i dăduseră niciun motiv s-o facă, Ellen se aşeză lângă pasarelă, privind scena aglomerată care ar fi fost altă dată o ocazie de mare amuzament şi interes. Şi acum era interesată, numai că feţişoara care privea mulţimea era nespus de serioasă. Greutatea de pe inimă era mai mare ca niciodată, însă simţea că nu era nici timpul nici locul să fie observată, aşa că se ocupa cu ceea ce se petrecea în faţa ei, deşi asta nu o făcea să-şi uite durerea niciun moment.

În sfârşit se auzi clopotul de plecare. Căpitanul Dunscombe îşi îmbarcă soţia, şi abia avu timp să sară înapoi pe mal. Oamenii de pe ţărm aruncară frânghiile groase care îi ţineau legaţi de mal, şi vasul porni!

La început lui Ellen i se păru că oamenii de pe ţărm se îndepărtau plutind, dar uită în curând de ei. Plecase! Simţea amărăciunea acestui adevăr; apele albastre se întindeau deja între ea şi ţărmul pe care îşi dorea atât de mult să fie. În amestecul neclar de clădiri pe care le privea, dar care aveau să dispară în curând, se afla singurul loc din lume la care ţinea; acolo era inima ei. Nu putea vedea locul, desigur, şi nici nu putea spune în ce parte a aglomeratului oraş se afla; dar era acolo, undeva, şi ea se îndepărta de el cu fiecare minut care trecea. E un lucru amar să te îndepărtezi de cei pe care îi iubeşti, şi biata Ellen îl simţea din plin. Stătea cu mâinile sprijinite de pasarelă, iar lacrimile care îi curgeau şiroaie o orbeau cu totul. Cineva îi atinse cotul – era Timmins.

— Doamna Dunscombe m-a trimis să vă spun să veniţi în cabină,

domnişoară.

Ştergându-şi ochii în grabă, Ellen ascultă porunca şi o urmă pe Timmins în cabină. Era plină de grupuri de doamne, copii şi doici, aglomerată şi zgomotoasă. Ellen îşi dorea să fi rămas afară; voia să fie singură; dar se mulţumi să se aşeze pe banca care înconjura salonul şi se aşeză lângă una din ferestre, aplecându-se atât de tare încât boneta îi acoperi cu totul faţa, şi privi afară. Deodată auzi vocea doamnei Dunscombe, care şoptea râzând:

— Ce faţă are cu boneta aceea ţărănească!

Ellen nu avea niciun motiv să creadă că despre ea era vorba, şi nici nu crezu. Rămase liniştită, dar aşteptă să audă ce va urma. La început nu se auzi nimic, şi începu să creadă că poate se înşelase, când o auzi pe Margaret Dunscombe spunând destul de tare:

— Mamă, nu poţi să te gândeşti la o metodă de a o ţine în cabină? Arată înfiorător cu boneta aceea ca o pălărie de soare, şi toată lumea îşi va imagina că vine direct din pădure, mai ales că nu are nici mănuşi; n-aş vrea ca domnişoara Macarthurs să-şi imagineze că ne aparţine nouă.

Dacă ar fi căzut un trăsnet la picioarele lui Ellen, şocul nu ar fi putut fi mai mare. Simţi că ia foc. Nu numai de furie, ci şi de mândrie rănită, şi durerea care îi umplea inima se revărsă pe alături acum. Copilul nu mai putea răbda. Dorinţa nestăvilită de a-şi găsi o ascunzătoare era primul gând – un loc în care să poată plânge fără s-o vadă nimeni. Se strecură de pe bancă şi se năpusti prin mulţime spre perdeaua roşie din capătul salonului, însă oamenii erau pretutindeni. În cele din urmă văzu un ungher în care nu o va vedea nimeni. Era în capătul celălalt al vasului, sub scările pe care venise. Nimeni nu ar fi bănuit că se afla acolo, la fereastra mică a cabinei; aşezându-se pe treapta cea mai joasă, bietul copil descoperi că se află în sfârşit în afara oricărei priviri. Era şi timpul; inima ei era plină de durere şi amărăciune, şi acum izbucni într-un torent de lacrimi care o scutură din creştet până-n tălpi, cu atât mai mult cu cât se străduia să nu-i scape niciun sunet. Era durerea cea mai amară, fiindcă nu avea niciun gând mângâietor, nicio speranţă de a birui nedreptatea şi răutatea celor din jur. În mijlocul durerii, sărmanul copil îşi dorea cu ardoare să se afle în braţele mamei care era departe de acum, şi inima ei striga în tăcere numele acesteia.

— O, mamă! Mamă! repetă ea de nenumărate ori, ştiind că mama i-ar fi fost un refugiu sigur în toate aceste necazuri, însă era departe şi aşa va rămâne mult timp. Vai! Cât de curând şi cât de trist venise dorul.

Durerea lui Ellen fu îndelungă, reluată cu şi mai mare aprindere după un moment de odihnă. Şi se bucura că se odihneşte şi poate sta liniştită.

După un timp auzi vocea servitoarei care striga de pe scări, mai întâi la distanţă, apoi din ce în ce mai aproape.

— Masa e gata, doamnelor! Doamnelor, masa e gata! Şi toată lumea se repezi sus pe scări, peste capul lui Ellen. Ea rămase liniştită, fiindcă nu voia să vadă pe nimeni, şi nu suporta s-o vadă cineva. Nimeni nu o văzu; intrară cu toţii în cabina alăturată, unde se servea micul dejun. Ellen începu să se sature de ascunzătoarea ei; se gândi că acesta ar fi un moment prielnic de a ieşi; aşa că se ridică şi păşi pe scări cât putea ea de repede. Nu mai era aproape nimeni în salon; respirând uşurată, îşi îndreptă dispreţuita bonetă, pe care o turtise în primul moment de

indignare, şi ieşi încet pe uşă, îndreptându-se spre punte; simţea că nu s-ar putea îndepărta destul de doamna Dunscombe.

Puntea era foarte plăcută în soarele strălucitor al dimineţii; nu era nimeni acolo, cu excepţia câtorva domni. Ellen se aşeză pe una din băncuţele care fuseseră aşezate în mijloc, mulţumită că a găsit un loc atât de plăcut, şi îşi reluă interesanta ocupaţie – privitul ţărmului.

Era o zi minunată de sfârşit de octombrie, una dintre cele mai plăcute din luna care trecuse. Însă sărmana Ellen nu se putea bucura de frumuseţea ei. În inima ei era destul întuneric ca să umbrească cea mai însorită zi. Când urcase pe punte se gândise o clipă că era o zi frumoasă, dar uitase imediat. Ajunseseră acum într-o regiune pustie, iar ţărmul jos şi sumbru nu-i oferea nimic interesant. Îşi pierdu interesul pentru cele din jur, şi începu să se gândească la casa pe care o părăsise. Îşi aminti de clipele pe care le petrecuse seara trecută în braţele mamei ei, după ce terminaseră de cântat; oare fusese într-adevăr noaptea trecută? I se părea că au trecut ani. Imaginaţia merse mai departe şi revăzu momentele de şoc de dimineaţă: îmbrăcatul în grabă, plecarea dureroasă şi ultimele cuvinte ale mamei ei, care îi răsunau şi acum în urechi. „Casa în care nu vor mai fi despărţiri”.

— O, se gândi Ellen, cum să ajung acolo? Cine o să mă înveţe de acum? Ce o să mă fac fără tine? O, mamă, ce dor îmi e deja de tine!

În timp ce biata Ellen se gândea iar şi iar la aceste lucruri, feţişoara ei era cufundată într-o tristeţe dureroasă. Era perfect calmă; toate emoţiile o părăsiseră; buzele îi mai tremurau puţin, dar asta era tot; una sau două lacrimi îi curgeau încetişor pe obraz. Ochii îi erau aţintiţi asupra apei întunecate, dar se vedea clar că nu şi gândurile, fiindcă nu-i păsa de nimic din cele ce se petreceau; pe chipul ei se citea o asemenea durere, încât era imposibil să nu fii mişcat. Fu observată cu compătimire de câţiva oameni, dar se gândiră că nu era treaba lor să-i vorbească, sau poate că nu ştiau cum. În cele din urmă, un domn care se plimba de-a lungul punţii îi văzu din întâmplare feţişoara palidă. De data aceea merse până la capătul punţii, dar la întoarcere se opri chiar în faţa ei, se aplecă şi spuse:

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

Deşi trecuse de multe ori pe lângă ea, Ellen nu-l văzuse deloc; ochii îi însoţiseră inima, iar aceasta fusese departe. Când îşi ridică privirea se înroşi surprinsă. Însă privirea peste care dădu era plină de bunătate şi blândeţe. Îi câştigă pe dată încrederea. Toate zăvoarele din inima lui Ellen se deschiseră. Nu putea vorbi, însă îşi ridică amândouă mâinile spre faţă şi izbucni într-un plâns nestăpânit, de parcă s-ar fi întors în seara în care aflase vestea plecării mamei ei. Domnul cel amabil o luă în braţe şi o duse într-un capăt mai pustiu al punţii, la adăpost de privirile curioşilor; acolo o mângâie cu vorbe blânde şi alinătoare. Acest şuvoi de plâns îi făcu mai bine lui Ellen decât cel dinainte; cel dintâi o extenuase, acesta o uşură.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă prietenul ei. Haide, nu mai plânge atât de tare, copila mea. Spune-mi ce este, poate găsim o cale să te ajut.

— O, nimeni nu poate, domnule, spuse Ellen tristă.

— Ei bine, să vedem, spuse el, poate că pot. Ce te necăjeşte atât de tare?

— Mi-am pierdut mama, domnule, spuse Ellen.

— Mama?! Ai pierdut-o?! Cum?

— S-a îmbolnăvit foarte tare, domnule, şi trebuie să plece departe, peste mare, în Franţa, să se trateze; şi tata nu a putut să mă ia cu ea, spuse biata Ellen, suspinând din nou, şi acum trebuie să trăiesc printre străini. O, ce-o să mă fac?

— Mama ta a rămas în oraş?

— O, da, domnule! Am plecat azi dimineaţă.

— Cum te cheamă?

— Ellen Montgomery.

— Mama ta e obligată să plece în Europa să se trateze?

— O, da, domnule; nimic altceva nu ar fi putut-o face să plece, dar doctorul a spus că nu va mai trăi mult dacă nu pleacă, şi că asta o va vindeca.

— Atunci speri s-o vezi din nou, nu?

— O, da, domnule; dar e atât de lung timpul; mi se pare că e o veşnicie.

— Ellen, ştii cine trimite boala şi necazul asupra noastră?

— Da, domnule, ştiu; dar asta nu mă uşurează cu nimic.

— Ştii de ce le trimite? El este Dumnezeul iubirii – nu ne răneşte de bunăvoie, aşa a spus; *de ce* ne face să suferim? Ştii?

— Nu, domnule.

— Uneori vede că dacă îşi lasă copiii singuri, ei ajung să iubească lucrurile de pe pământ mai mult decât pe El, şi El ştie că nu vor fi fericiţi dacă fac aşa; şi atunci, pentru că îi iubeşte, îi duce departe – poate că este vorba de o mamă iubită, sau de o fiică dragă, sau altceva important; aşa îşi vor aminti de El, şi îi vor da toată inima. El vrea inima noastră întreagă, ca să ne poată binecuvânta. Eşti şi tu un copil al Lui, Ellen?

— Nu, domnule, spuse Ellen cu ochii înlăcrimaţi, privind în pământ.

— De unde ştii că nu eşti?

— Fiindcă nu-L iubesc pe Salvator.

— Nu îl iubeşti, Ellen?

— Mă tem că nu, domnule.

— De ce te temi că nu? Ce te face să crezi asta?

— Mama a spus că nu îl iubesc deloc dacă nu îl iubesc cel mai mult; şi o, domnule, spuse Ellen suspinând, o iubesc mult mai mult pe mama.

— Îţi iubeşti mama mai mult decât Salvatorul?

— O, da, domnule, spuse Ellen; ce să mă fac?

— Atunci înseamnă că, dacă nu ar fi plecat mama ta, nu te-ai fi gândit niciodată la El?

Ellen rămase tăcută.

— Aşa este? Aşa crezi că ai fi făcut?

— Nu ştiu, domnule, spuse Ellen, suspinând din nou; o, domnule, ce să fac?

— Cum, Ellen, nu vezi dragostea Tatălui Ceresc în această încercare? El a văzut că fetiţa lui era în pericolul de a-L uita, şi El te iubea, Ellen; aşa că ţi-a luat mama şi a trimis-o într-un loc în care numai El o poate vedea; şi acum îţi spune: „Fiica mea, dă-mi *Mie* inima ta”. O să i-o dai, Ellen?

Ellen suspina întruna, strângând mâna domnului în mânuţele ei, şi nu răspunse nimic. El aşteptă să se liniştească, şi continuă încet.

— De ce nu-L iubeşti pe Salvatorul, fetiţa mea?

— Mama a spus că din cauza inimii mele de piatră.

— E adevărat; dar tu nu ştii cât de bun şi milos este El, fiindcă dacă ai

şti L-ai iubi. Te-ai gândit la El, din toată inima, şi i-ai cerut să ţi se arate ca să-l poţi iubi?

— Nu, domnule, spuse Ellen.

— Te rogi, nu-i aşa?

— Da, domnule, dar nu aşa.

— Dar trebuie să te rogi aşa. Cu toţii suntem orbi de la natură, Ellen; cu toţii avem inimile de piatră; niciunul dintre noi nu-l poate iubi dacă El nu ne deschide ochii şi nu ne atinge inimile, însă ne-a promis că o va face dacă i-o cerem. Îţi aminteşti ce i-a spus lui Iisus orbul pe care El l-a întrebat ce vrea să-i facă? I-a spus: „Doamne, să-mi capăt vederea!” Aceasta trebuie să fie acum rugăciunea ta, şi a mea; şi Domnul este la fel de dornic să ne audă cum a fost pentru omul orb, şi ştii că el a fost vindecat. O să-L rogi, Ellen?

Un zâmbet strălucea pe faţa lui Ellen, printre lacrimi, atunci când îşi ridică privirea.

— Să-ţi spun eu, Ellen, câteva dintre lucrurile care ne fac să-l iubim pe Christos din toată inima?

— O, da, domnule! vă rog.

— Atunci spune-mi mai întâi ce te face să-ţi iubeşti atât de mult mama.

— O, nu vă pot spune, domnule; totul, cred.

— Cred că cel mai tare contează dragostea *ei* pentru tine, nu-i aşa?

— O, da, domnule, spuse Ellen convinsă.

— Dar de unde ştii că te iubeşte? Cum ţi-o arată?

Ellen îl privi, dar nu-i răspunse; i se părea că trebuie să-şi descopere toată viaţa în faţa unui străin.

— Cred, spuse prietenul ei, ca să încep cu cel mai mic lucru, că a fost întotdeauna gata să-ţi asigure orice lucru necesar; nu ţi-a uitat niciodată dorinţele, şi nu a fost nepăsătoare?

— O, nu, domnule.

— Atunci poate că ştii şi că nu a cruţat nicio cheltuială şi nicio durere când a fost vorba de binele tău; şi-a sacrificat propriile plăceri pentru tine?

Ochii lui Ellen dădură un răspuns rapid şi hotărât, dar nu spuse nimic.

— Şi în toate durerile şi bucuriile erai sigură că e gata să simtă împreună cu tine, şi să te ajute? Şi de câte ori a fost nevoie, nimic nu i-a obosit răbdarea şi iubirea pentru tine? Nu a obosit veghindu-te când erai bolnavă, nici când îţi uitai îndatoririle – întotdeauna gata să dăruiască mai mult decât puteai tu să primeşti. Aşa este?

— O, da, domnule.

— Şi te-a mângâiat cu vorbe blânde, şi te-a iertat întotdeauna, şi te-a învăţat tot ce trebuie despre calea cea bună, arătându-şi în toate dorinţa pentru fericirea ta în viaţa aceasta şi în cea viitoare?

— O, da, domnule, spuse Ellen înlăcrimată; şi apoi adăugă: O cunoaşteţi pe mama, domnule?

— Nu, spuse el zâmbind, deloc; dar aşa a fost mama mea, şi m-am gândit că la fel este şi a ta. Am descris-o bine?

— Într-adevăr, domnule, spuse Ellen; exact.

— Şi în schimbul tuturor acestor lucruri, i-ai dăruit scumpei tale mame toată recunoştinţa şi toată inima ta, nu-i aşa?

— Da, domnule; şi faţa lui Ellen spuse tot ce nu puteau spune cuvintele.

— Ai tot dreptul, spuse el serios, să iubeşti o asemenea mamă, şi să-i

oferi toată afecţiunea, fiindcă merită. Dar, Ellen, în toate lucrurile pe care le-am menţionat, Iisus Christos ne-a arătat că merită mult mai mult. Crezi că, dacă nu i-ai fi arătat dragoste mamei tale, dacă nu ai fi ascultat-o, te-ar fi iubit la fel de mult?

— Nu, domnule, spuse Ellen, nu cred.

— I-ai făcut vreodată o favoare lui Dumnezeu pentru toată bunătatea pe care ţi-o arată?

— Nu, domnule, spuse Ellen încet.

— Şi totuşi nu e nicio schimbare în bunătatea Lui faţă de tine. Gândeşte-te puţin, şi vei vedea câte a făcut pentru tine. În primul rând, nu mama ta, ci El ţi-a dat toate lucrurile bune şi frumoase de care te-ai bucurat în toată viaţa ta. Îţi iubeşti mama fiindcă a avut grijă să-ţi împlinească toate dorinţele; dar cine i-a dat lucrurile de care ai avut nevoie? Ea doar a fost – şi este, mâna care ţi le-a oferit. Şi cine ţi-a dat o asemenea mamă? Nu sunt multe mame ca ea. Cine a pus în inima ei dragostea cu care te-a înconjurat de când te-ai născut? Totul este darul lui Dumnezeu, de la primul până la ultimul; dar copilul Lui a uitat.

Ellen era tăcută, dar foarte serioasă.

— Mama ta nu s-a gândit niciodată la binele şi plăcerea ei când a fost vorba de tine. Christos nu a făcut la fel? Ştii ce a făcut pentru păcătoşi, nu?

— Da, domnule, mama mi-a spus adesea.

— Deşi era bogat, s-a făcut sărac pentru noi, ca prin sărăcia Lui noi să devenim bogaţi. A luat povara păcatelor noastre asupra Lui, şi a suferit pedeapsa teribilă – totul pentru a te salva pe tine, şi pe cei asemeni ţie. Şi acum El spune copilului Său să lase păcatul şi să se întoarcă la Cel care le-a spălat cu sângele Lui. A făcut asta fiindcă *te-a iubit*; nu merită să fie iubit în schimb?

Ellen nu avea nimic de spus; îşi pleca fruntea din ce în ce mai jos.

— Oricât de răbdătoare şi de bună ar fi mama ta, Domnul Iisus este încă şi mai răbdător şi mai bun. În toată viaţa ta, Ellen, nu L-ai iubit şi nu L-ai ascultat; şi totuşi El te iubeşte, şi este gata să fie Prietenul tău. Nu ţi-a luat astăzi mama pentru a se apropia de tine şi a te lua în braţe, aşa cum a promis El turmei Sale? Ştie că nu ai putea fi fericită în altă parte.

Domnul se opri din nou, fiindcă văzuse că mintea micii lui ascultătoare era plină.

— Nu a arătat Christos că te iubeşte mai mult decât mama ta? Şi există cuvinte mai dulci şi mai blânde decât acestea?

„*Lăsaţi copilaşii să vină la Mine, şi nu-i opriţi, căci Împărăţia cerurilor este a unora ca ei*".

„*Eu sunt Păstorul cel bun; Păstorul cel bun îşi dă viaţa pentru oi*".

„*Vă iubesc cu o iubire veşnică, de aceea vă păstrez bunătatea Mea*".

Aşteptă un minut, apoi adăugă cu blândeţe:

— Vrei să vii la El, Ellen?

Ellen îşi ridică ochii înlăcrimaţi spre el, însă întâlni o altă privire înlăcrimată, şi începu să plângă mai tare. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi spuse printre suspine:

— O, dacă aş putea, dar nu ştiu cum.

— Vrei să fii copilul Lui, Ellen?

— O, da, domnule, dacă aş putea.

— Ştiu, copila mea, că inima ta păcătoasă te împiedică, dar Domnul Iisus o poate schimba, şi o vrea, dacă tu i-o dai. El ne priveşte, Ellen, cu mult mai multă dragoste decât un părinte omenesc, şi aşteaptă să-i dai inimioara ta, ca s-o umple cu binecuvântări. El a spus: „Iată, Eu stau la uşă şi bat”. Nu-L goni, Ellen.

Ellen suspina, dar toată amărăciunea şi pasiunea din lacrimile ei dispăruseră. Inima ei era mişcată.

— Dacă mama ta ar fi aici, şi ar putea face ce vrei tu, te-ai îndoi de dragostea ei? Ai şovăi să-i ceri ceva?

— O, nu!

— Atunci nu te îndoi nici de Cel ce te iubeşte încă şi mai mult. Vino la Iisus. Nu te gândi că El se află în ceruri şi nu te aude – El e aici, lângă tine, şi cunoaşte tot ce-ţi tulbură inima. Gândeşte-te că eşti în prezenţa Lui, la picioarele Lui – chiar acum – şi spune-i în inima ta: „Doamne, priveşte asupra mea; nu sunt vrednică să vin la Tine, dar Tu m-ai chemat să vin; ia-mă şi schimbă-mă; ia inima aceasta cu care nu pot face nimic, şi fă-o sfântă şi plină cu iubirea Ta. Mă predau cu totul în mâinile Tale, scump Salvator!”

Cuvintele acestea fuseseră spuse atât de încet, încât numai Ellen le auzi. Capul ei se pleca din ce în ce mai jos. Un timp el nu mai spuse nimic; aşteptă până văzu că ea şi-a recăpătat calmul, şi apoi spuse:

— Ellen, ai putut să-ţi alături inima cuvintelor mele?

— Da, domnule, dar nu până la ultimul.

— Nu până la ultimul?

— Da, domnule.

— Dar, Ellen, dacă ai spus prima parte a rugăciunii din toată inima, Domnul te va ajuta s-o spui şi pe ultima, nu crezi?

— Da, domnule.

— O să faci din asta rugăciunea ta continuă până ţi se va răspunde?

— Da, domnule.

El văzu că era serioasă.

— Poate că răspunsul nu va veni imediat – nu vine întotdeauna; dar va veni la fel de sigur ca soarele care răsare în fiecare dimineaţă. „Atunci vor cunoaşte că sunteţi urmaşii Lui”. Dar trebuie să fii convinsă, Ellen. Şi dacă eşti convinsă, ce poţi face în plus faţă de rugăciune?

Ellen îl privi dar nu răspunse.

— Când o persoană este convinsă, cum o arată?

— Făcând tot ce crede că poate face.

— Chiar aşa, spuse prietenul ei, zâmbind; şi Dumnezeu ne-a spus să nu facem nimic altceva în afară de rugăciune?

— Ba da, domnule, ne-a spus să facem multe lucruri.

— Şi crezi că va fi gata să-ţi asculte rugăciunea, Ellen, dacă vede că nu faci niciunul dintre acele „multe lucruri”? Va crede că eşti sinceră?

— O, nu, domnule.

— Atunci, dacă eşti hotărâtă să fii creştină, nu te vei mulţumi să te rogi pentru o inimă nouă, ci vei începe de acum să fii o bună slujitoare a lui Dumnezeu. Nu poţi face nimic fără ajutor, dar eşti sigură că ajutorul va veni; şi de azi vei încerca să cunoşti şi să împlineşti voia lui Dumnezeu, încrezându-te în Fiul Său care te va ajuta. Fetiţa mea, spuse domnul blând, eşti gata să spui că vei face asta?

Fiindcă ea ezita, el scoase o cărticică din buzunar, o deschise şi spuse:

— O să te las singură câteva momente – am ceva de făcut jos; dar vreau să te uiţi peste acest imn şi să te gândeşti la ce ţi-am spus, da? Şi gândeşte-te ce vei face.

Ellen se ridică de pe genunchii lui, unde stătuse până acum, luă cartea în tăcere şi se aşează pe scaunul pe care îl lăsase el. Lacrimile îi curgeau, şi se cufundă în amintiri în timp ce citea cuvintele pe care i le arătase el.

Stă astăzi Salvatorul chiar la uşa ta
Şi bate-încet, cum s-a mai întâmplat
Demult aşteaptă, şi-a mai aşteptat
Cu niciun alt prieten nu te-ai purta aşa.
O, câtă bunătate cerul îţi arată
Cu braţele întinse te cheamă azi Iisus
Păcatele vrăjmaşilor le iartă
Iubirea neîntrecută, fără de apus.
Primeşte-L astăzi când te cheamă
Primeşte-l astăzi, este şansa ta;
Nu refuza un oaspete de seamă
Căci în curând vei bate tu la uşa Sa.
Deschide-mi Doamne inima şi intră-n ea
Domneşte Tu de-a pururi, rege sfânt
Curăţă tot păcatul şi neascultarea
Căci ţie-ţi dau trup, suflet, inimă şi gând.

Ellen ar fi vrut să spună ultimele două rânduri, dar nu putea; cele dinainte erau rugăciunea inimii ei.

Nu trecură mai mult de cincisprezece minute şi prietenul ei se întoarse. Cartea era închisă; Ellen privea în jos.

— Ei bine, spuse el blând, care este hotărârea ta?

Ellen îşi ridică privirea.

— Te-ai gândit la lucrurile despre care am vorbit?

— Da, domnule, spuse Ellen încet, coborându-şi din nou privirea.

— Şi ce ai hotărât, copila mea?

— Voi încerca să fac cum aţi spus, domnule.

— Vei începe să-ţi urmezi Salvatorul, şi să-L asculţi, de azi înainte?

— Voi încerca, domnule, spuse Ellen, privindu-l şi izbucnind în lacrimi. Plânse mult timp.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, draga mea Ellen, spuse el încet, mângâind-o pe cap; dar nu mai plânge, ai plâns deja prea mult pentru o dimineaţă. Nu vom mai vorbi despre asta.

O vreme îi vorbi doar cuvinte blânde şi alinătoare; apoi o întrebă dacă nu vrea să meargă să vadă barca. Ellen îi acceptă recunoscătoare propunerea, temându-se doar că îl va necăji. Dar el spuse că nu.

CAPITOLUL VIII

Timpul şi orele trec şi în ziua cea mai grea.

Shakespeare

Plimbarea pe vapor le luă mult timp, fiindcă noul prieten al lui Ellen îi explica tot ce credea că ar interesa-o; se amuza văzând cât era de curioasă. După un timp, durerea fu aproape uitată.

— Ce facem acum? întrebă el, când terminară în cele din urmă. Nu vrei să mergi la prietenele tale?

— Nu am nicio prietenă la bord, domnule, spuse Ellen cu inima grea.

— Nu ai prieteni la bord! Ce vrei să spui? Eşti singură?

— Nu, domnule, spuse Elen, nu chiar singură; tatăl meu m-a dat în grija unei doamne care merge la Thiriwall; dar sunt străini, nu prieteni.

— Sunt neprieteni? Sper că nu crezi, Ellen, că străinii nu pot fi prieteni?

— Nu, domnule, nu cred, spuse Ellen privind în sus cu o faţă strălucitoare şi recunoscătoare. Dar privind în jos din nou, adăugă: Dar ele nu sunt prietenele mele, domnule.

— Ei bine atunci, spuse el zâmbind, vrei să vii cu mine?

— O, da, domnule! Dacă mă luaţi; nu vă voi necăji, domnule.

— Vino pe aici, spuse el, şi vom vedea dacă găsim un loc plăcut în care să nu fim deranjaţi.

Se dovedi că exista un asemenea loc. Şi Ellen, care ar fi fost mulţumită numai cu tovărăşia lui, fu încântată când îl văzu că deschide Biblia şi îi citeşte.

Dar când el încetă să-i citească ei şi începu să citească pentru el, oboseala şi slăbiciunea o copleşiră. Nu mâncase nimic, şi fusese tulburată toată ziua. Stătu puţin visătoare, apoi gândurile se pierdură, şi adormi cu capul pe umărul prietenului ei. El zâmbi la început, dar o privire asupra feţişoarei palide îl făcu să-şi schimbe expresia. Îşi puse braţul în jurul ei şi o sprijini.

Dormi astfel până când sună clopoţelul de prânz. Timmins fusese trimisă afară să o caute, dar alesese să nu se pună cu seriosul protector pe care îl câştigase Ellen, şi doamna Dunscombe declară că se bucură că are altcineva grijă de ea.

După prânz, Ellen şi prietenul ei îşi reluară plimbarea pe punte, şi pentru un timp păşiră în sus şi în jos, bucurându-se de aerul plăcut şi de mişcare, sub razele plăcute ale soarelui. Un alt domn li se alătură, şi Ellen lăsă mâna prietenului ei şi merse să se aşeze la marginea corăbiei. După câteva întoarceri, angajat încă în discuţie, el scoase cărticica de imnuri din buzunar şi i-o dădu lui Ellen zâmbind. Ea o primi bucuroasă, şi petrecu o oră foarte plăcută răsfoind-o. În cele din urmă, când străinul îl părăsi, prietenul lui Ellen veni şi se aşeză lângă ea.

— Îţi place cărticica mea? spuse el.

— O, da, foarte mult, domnule.

— Atunci îţi place să cânţi, nu?

— Da, domnule, îmi place.

— Le înveţi des pe de rost?

— O, da, domnule, des. Mama mă ajuta. Am învăţat două imnuri de

când stau aici.

— Da? întrebă el. Care?

— Unul e cel pe care mi l-aţi arătat dimineaţă, domnule.

— Şi care e răspunsul la întrebarea pe care ţi-am pus-o dimineaţă?

Ellen îşi feri ochii de privirea lui întrebătoare, şi răspunse încet:

— Cel de atunci, domnule.

— Te-ai mai gândit de atunci?

— M-am gândit tot timpul, domnule.

— Şi eşti hotărâtă să-L asculţi de acum înainte pe Christos?

— Sunt hotărâtă să încerc, domnule.

— Draga mea Ellen, dacă eşti convinsă, nu vei încerca în zadar. El nu-i dezamăgeşte niciodată pe cei care îl caută cu toată inima. Ai Biblie?

— O, da, domnule! una foarte frumoasă; mi-a dat-o mama zilele trecute.

El luă cartea de imnuri din mâna ei, o răsfoi şi făcu câteva însemnări.

— Ţi-o dau ţie, spuse el, ca să-ţi amintească de discuţia de astăzi, şi de hotărârea ta.

Ellen sări în sus încântată.

— Am pus semne din acestea, spuse el arătându-i unul, în câteva locuri pentru tine; oriunde îl găseşti, vei şti că e ceva special. Mai sunt şi alte semne, dar sunt ale mele. *Acestea*, însă, sunt pentru tine.

— Mulţumesc, domnule, spuse Ellen încântată; nu voi uita.

Ştia, văzându-i faţa, la ce se referea; nu la *semne.*

Ziua trecu destul de plăcut, mulţumită bunătăţii noului ei prieten. După-amiaza târziu se odihneau pe băncuţă, obosiţi de o lungă plimbare pe punte.

— Ce ai în pacheţelul acesta de care ai atâta grijă? întrebă el zâmbind.

— O, dulciuri, spuse Ellen; aproape că uitasem de ele. Voiam să vă ofer câteva. Vreţi, domnule?

— Mulţumesc. Ce sunt?

— De toate, cred; dar eu zic că migdalele sunt cele mai bune.

El luă una.

— Vă rog, luaţi mai multe, domnule, spuse Ellen; mie nu-mi trebuie.

— Atunci eu sunt mai copil decât tine – în cazul acesta – fiindcă mie îmi trebuie. Dar am avut o uşoară durere de cap astăzi, şi nu trebuie să mă îndop cu dulciuri.

— Atunci luaţi câteva pentru mâine, domnule; vă rog! spuse Ellen dându-i-le pe toate.

— Stai, stai! spuse el, nu mai vreau; sunt prea multe, trebuie să-ţi mai dau înapoi; o să le vrei mâine.

— Nu cred, domnule, spuse Ellen; nu m-am atins de ele toată ziua.

— O, te vei simţi mai bine mâine, după un somn bun. Dar nu te temi să nu răceşti? Vântul e destul de puternic, şi tu ai stat toată ziua fără bonetă. Care e motivul?

Ellen privi în jos, şi se înroşi.

— Ce s-a întâmplat? spuse el râzând. A păţit ceva boneta ta?

— Nu, domnule, spuse Ellen încet, din ce în ce mai roşie, au râs de mine dimineaţă.

— Au râs! Cine a râs?

— Doamna Dunscombe şi fiica ei, şi slujnica lor.

— Aşa! Nu prea văd motivul, recunosc. Ce credeau că nu e în regulă cu

ea?

— Nu ştiu, domnule; au spus că e ţărănească, şi că am o faţă ciudată cu ea.

— Ei bine, asta nu a fost foarte politicos. Pune-o să te văd.

Ellen ascultă.

— Nu sunt judecător al bonetelor doamnelor, recunosc, spuse el, dar nu văd nimic în neregulă – absolut nimic! Aşadar de asta ai stat toată ziua cu capul descoperit! Nu ţi-a dat mama ta boneta?

— Ba da, domnule.

— Atunci asta ar trebui să-ţi ajungă. Îţi este ruşine cu ceea ce ea a aprobat, din cauza unor oameni care nu au nici jumătate din bunul ei gust? Aşa e? întrebă el blând. Acest comportament îi face cinste?

— Nu, domnule, spuse Ellen, privindu-l în faţă, dar nu m-am gândit la asta înainte. Îmi pare rău.

— Nu contează că se va râde de tine, copila mea. Dacă mama ta spune că un lucru e bun, atunci aşa este – lasă-i să râdă!

— N-o să-mi mai fie ruşine cu boneta mea, spuse Ellen, legându-şi-o, dar m-au supărat foarte tare, şi m-au înfuriat.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse grav prietenul ei. Ai reuşit să treci peste asta, Ellen?

— O, da, domnule, de mult.

— Eşti sigură?

— Acum nu mai sunt furioasă, domnule.

— Nu mai ai niciun sentiment faţă de oamenii care au râs de tine?

— Nu prea îmi plac, spuse Ellen; cum ar putea?

— Bineînţeles că nu e posibil să-ţi placă compania oamenilor prost-crescuţi, şi nici nu mi-aş dori să-ţi placă; dar poţi şi trebuie să fii la fel de bună faţă de ei, ca şi cum nu ţi-ar fi făcut nimic – la fel de dornică să le faci bine. Acum, ai putea să-i oferi domnişoarei – cum o cheamă? – câteva din dulciurile tale, la fel de binevoitor cum ai fi făcut-o înainte să râdă de tine?

— Nu, domnule. Nu vreau să le mai văd niciodată.

— Atunci, draga mea Ellen, ai ceva de făcut, dacă vrei să te ţii de hotărârea pe care ai luat-o dimineaţă. Dacă vei ierta greşiţilor tăi, şi Tatăl Ceresc te va ierta; dar dacă nu-i vei ierta, nici Tatăl ceresc nu te va ierta.

Rămaseră tăcuţi amândoi. Cuvintele lui stârniseră o luptă în sufletul ei; îşi ţinu faţa întoarsă spre ţărm, aşa că boneta o ascundea privirii, dar nici ea nu ştia la ce se uita. Soarele coborâse mult pe cerul senin, şi acum săruta crestele munţilor din vest. Trecu încet şi maiestuos dincolo de culmile albăstrii, până rămase doar o geană de aur, care dispăru curând. Nu erau nori care să rămână luminoşi şi împurpuraţi, numai o boare aurie.

Ochii amândurora erau aţintiţi asupra acestei scene glorioase, însă doar unul se gândea la ea. În cele din urmă, sub ultimele raze ale soarelui, Ellen îşi întoarse faţa strălucitoare spre tovarăşul ei. El privea dealurile care îi atrăseseră atenţia lui Ellen înainte, şi se gândea la ele în mod clar; aşa că, deşi deschisese gura să vorbească, se întoarse înapoi. Totuşi, el văzu mişcarea.

— Ce este, Ellen? spuse el.

Ellen îl privi din nou, zâmbind.

— M-am gândit, domnule, la ceea ce mi-aţi spus.

— Ei bine? întrebă el, întorcându-i zâmbetul.

— Nu pot să le plac pe doamna şi domnişoara Dunscombe ca atunci când nu mi-ar fi făcut nimic, dar voi încerca să mă port ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, şi voi fi la fel de bună şi politicoasă cu ele pe cât de bune şi politicoase vor fi ele cu mine.

— Şi cum rămâne cu dulciurile?

— Dulciurile! O, spuse Ellen, zâmbind, domnişoara Margaret le poate lua pe toate, dacă vrea – i le dau. Deşi vi le-aş da mai degrabă dumneavoastră, domnule.

— Îmi vei da ceva mult mai bun când te voi vedea învingând un sentiment greşit. Nu trebuie să te laşi până nu învingi şi cea din urmă rămăşiţă a acestor sentimente. N-o poţi face singură, dar ştii cine vrea să te ajute. Sper că L-ai întrebat, Ellen?

— Da, domnule.

— Cere-i, şi El va face totul pentru tine.

Urmă o tăcere îndelungă. Ellen începea să simtă oboseala acestei zile, şi rămase liniştită lângă prietenul ei, sprijinindu-se de el. Vântul se schimbase, şi acum sufla din sud, aşa că nu se mai simţea.

Lumina scădea treptat, până rămase o dungă argintie pe culmile din apus, şi lumina blândă a amurgului scălda cerul, dealurile şi râul; ici-colo, luminiţe strălucitoare apăreau pe ţărmuri.

— Eşti foarte obosită, spuse prietenul lui Ellen, te văd. Puţină răbdare, copila mea, vom ajunge curând la capătul călătoriei.

— Aproape că îmi pare rău, spuse Ellen, deşi sunt foarte obosită. Ne vom întâlni şi mâine pe punte, nu, domnule?

— Nu, eu nu cobor.

— *Nu coborâţi*, domnule?

— Nu, draga mea. Dar mă bucur că am petrecut ziua aceasta împreună.

— O, domnule, spuse Ellen, nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu aţi fi fost dumneavoastră!

Se făcu din nou tăcere, şi domnul crezu că prietena lui adormise, aşa era de liniştită. Dar deodată vorbi din nou, cu o voce adormită şi îndepărtată.

— Aş vrea să ştiu unde e mama acum!

— Nu mă îndoiesc, draga mea, din cele ce mi-ai spus, că este bine, oriunde ar fi. Gândeşte-te la asta când îţi vei aminti de ea.

— Cred că îi e atât de dor de mine, spuse sărmana Ellen, cu un firicel de voce.

— Nu şi-a pierdut cel mai bun prieten, copila mea.

— Ştiu asta, domnule, spuse Ellen din ce în ce mai îndurerată, dar, o! este exact ora la care obişnuiam să-i pregătesc ceaiul; cine o să i-l facă acum? o să aibă nevoie de mine; o, ce o să mă fac! şi copleşită de aceste amintiri, se aruncă în braţele prietenului ei şi izbucni în suspine amare.

Nu mai aveai ce spune la asta. Nici nu încercă să spună nimic, ci se folosi de toată bunătatea şi blândeţea lui ca s-o calmeze. În cele din urmă reuşi; cu un fel de supunere disperată, Ellen îşi şterse lacrimile şi reveni la poziţia dinainte. Dar el nu se opri din îndatoririle lui amabile până nu văzu că era liniştită şi alinată; acest lucru nu se întâmplă totuşi până nu începură să apară în depărtare luminile oraşului. Odată cu ele apăru o umbră pe scări, care se dovedi a fi Timmins.

— Domnişoara Montgomery este aici? întrebă ea; nu văd prea bine, e

atât de întuneric. Dumneavoastră sunteţi, domnişoară Montgomery?

— Da, spuse Ellen, eu sunt; ce doreşti?

— Vă rog, domnişoară, doamna Dunscombe vrea să veniţi imediat jos; aproape că am ajuns, domnişoară.

— Vin imediat, domnişoară Timmins, spuse Ellen. Nu mă aştepta, vin imediat.

Domnişoara Timmins se retrase, copleşită de respect în faţa importantului personaj a cărui protecţie o câştigase Ellen.

— Trebuie să plec, spuse Ellen, întinzându-i mâna; la revedere, domnule.

Vorbise foarte încet. El o trase spre el şi o sărută pe obraz de două ori; era foarte bine că făcuse asta, fiindcă Ellen simţi un fior plăcut care nu o părăsi mult timp.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, copila mea, spuse el serios, şi noapte bună! Te vei simţi mai bine după ce te vei odihni şi vei mânca ceva.

O însoţi pe scări, şi o duse până la uşa salonului; acolo, îşi luă încă o dată rămas bun.

Ellen intră în salon şi se aşeză plângând pe un scaun. Nu auzi şi nu văzu nimic până când vocea aspră a doamnei Dunscombe o aduse la realitate, spunându-i să se pregătească fiindcă vor ajunge în cinci minute.

Şi în mai puţin de cinci minute erau pe ţărm.

— La ce hotel, doamnă? întrebă servitorul care le căra bagajele, Eagle sau Foster?

— Eagle, spuse doamna Dunscombe.

— Veniţi pe aici, doamnă, spuse un alt bărbat, vizitiul trăsurii de la Eagle. Acum, doamnă, urcaţi, vă rog.

Doamna Dunscombe îşi urcă fiica.

— Dar e plină! îi spuse ea vizitiului; nu mai este loc pentru nimeni.

— Ba da, doamnă, este, spuse vizitiul, ţinând uşa deschisă; este destul loc pentru dumneavoastră, doamnă; urcaţi, vă rog, şi vom ajunge în mai puţin de două minute.

— Timmins, trebuie să mergi pe jos, spuse doamna Dunscombe. Domnişoară Montgomery, vrei să mergi cu noi, sau mergi cu Timmins?

— Cât e de departe, doamnă? întrebă Ellen.

— O, Doamne! de unde să ştiu eu cât e de departe? Nu ştiu sigur, dar nu e departe; spune repede, vrei să mergi cu trăsura sau pe jos?

— Mai bine merg pe jos, doamnă, vă rog, spuse Ellen.

— Foarte bine, spuse doamna Dunscombe, urcând; Timmins, ştii drumul.

Şi trăsura plecă imediat cu ele, însă oricât de obosită ar fi fost Ellen, nu-şi dorea să le însoţească.

Croindu-şi drum prin mulţime, îşi începură drumul pe nişte străzi liniştite.

Era un loc ciudat. Trăise destul în oraşul pe care îl părăsise ca să se simtă acasă acolo, dar acum traversa străzi pe care nu le văzuse niciodată; nimic nu i se părea familiar; totul îi amintea că era doar o călătoare. Un singur lucru plăcut văzu Ellen în această plimbare, şi acesta era cerul, care arăta exact ca cel de acasă; adesea privirea lui Ellen se oprea asupra lui, spre uimirea domnişoarei Timmins, care era îngrijorată pentru siguranţa picioarelor lui Ellen. O lăsă totuşi în pace, ţinându-şi uimirea pentru ea.

— Ai grijă, domnişoară Ellen! strigă Timmins, apucând-o de braţ; cred că te-am salvat de şanţul acela! sărmanul copil! eşti groaznic de obosită, nu-i aşa?

— Da, sunt foarte obosită, domnişoară Timmins, spuse Ellen, mai avem mult de mers?

— Nu mult, draga mea; bucură-te, aproape am ajuns. Sper că doamna Dunscombe va trebui să meargă şi ea pe jos într-o zi.

— O, nu spune asta, domnişoară Timmins, spuse Ellen, nu aş vrea asta.

— Ei bine, eu cred că ar trebui să vrei, spuse Timmins, cred că ar trebui să vrei s-o otrăveşti; eu aşa aş vrea, dacă aş fi în locul tău.

— O, nu, spuse Ellen, nu ar fi drept, ar fi foarte rău.

— Rău! spuse Timmins, de ce ar fi rău? Nu s-a purtat deloc bine cu tine.

— Da, spuse Ellen, dar nu ştiţi că Biblia ne spune că dacă nu-i iertăm pe cei care ne greşesc, nici noi nu vom fi iertaţi?

— Ei bine, spuse domnişoara Timmins, m-ai dat gata! Dar uite hotelul Eagle, în sfârşit; mă bucur pentru tine, draga mea.

Ellen intră în salonul doamnelor. Se uită după un loc în care să se odihnească, dar văzu că nu exista niciunul. Camera era mare şi bine mobilată, dar era plină deja de cei care sosiseră cu trăsura. Aşteptau să fie gata camerele. Până la urmă, Ellen găsi un scaun şi se aşează în tăcere, răbdătoare. Avea puţine motive să fie răbdătoare, dar rămase tăcută şi nu se plânse nimănui. Tovarăşele ei de călătorie se plângeau una alteia cu glas tare. În cele din urmă, un servitor veni şi le conduse în camera lor. Ellen se bucură foarte mult când văzu dormitorul mare şi confortabil, cu un foc mare în cămin, perdele groase şi covoare călduroase. Scoţându-şi boneta, se aşează pe un fotoliu lângă foc, îşi sprijini capul de spetează şi adormi imediat. Doamna Dunscombe se aranja pentru cină.

— Ei bine, spuse ea, o zi a acestei frumoase călătorii s-a încheiat!

— Ellen trebuie să meargă şi mâine cu noi, mamă?

— O, da! până la Thiriwall.

— Ei bine, nu ai avut prea mult de lucru astăzi cu ea, mamă.

— Nu, şi îi sunt foarte recunoscătoare celui care a ţinut-o departe.

— Unde va dormi în seara asta? întrebă domnişoara Margaret.

— Nu ştiu, nu sunt sigură. Cred că va trebui să-i aduc un pat de campanie aici.

— Ce belea! spuse domnişoara Margaret. Va strica aspectul camerei! Nu este loc. Nu poate dormi cu Timmins?

— O, *poate*, desigur, doar că s-ar putea să iasă scandal, şi nu trebuie; trebuie s-o suportăm de data asta. Voi avea grijă să nu mai cad într-o astfel de încurcătură.

— Ce neplăcut! spuse Margaret; cum a putut tata să promită aşa ceva fără să ne întrebe?

— O, a fost păcălit, cred; bărbaţii sunt întotdeauna. Fii atentă, Margaret, nu pot merge să iau ceaiul cu o droaie de copii agăţaţi de rochia mea; te las aici cu Ellen, şi vă trimit ceaiul sus.

— O, nu, mamă! spuse Margaret înverşunată; vreau să merg jos cu tine. Uite, mamă! doarme şi nu trebuie s-o trezeşti – e o scuză destul de bună; poţi să-i trimiţi ceaiul aici, şi să mă iei pe mine jos.

— Ei bine, spuse doamna Dunscombe, nu mă deranjează, dar grăbeşte-te, fiindcă imediat va suna clopoţelul.

— Timmins! Timmins! strigă Margaret, vino aici şi aranjează-mă, repede! şi păşeşte încet, fiindcă altfel o vei trezi pe fata asta, şi va trebui să stau şi eu sus.

Asta nu se întâmplă. Somnul lui Ellen era prea adânc pentru a fi întrerupt. Nici măcar clopoţelul de ceai, tare şi strident, nu reuşi s-o trezească. După ce plecară doamna şi domnişoara Dunscombe, Timmins aranjă puţin camera, şi apoi se aşeză să se odihnească şi ea, împărţindu-şi atenţia între foc şi Ellen, faţă de care simţea tot mai multă simpatie, fiindcă văzuse că era singură. Se auzi o bătaie în uşă.

— Ceaiul pentru domnişoara, spuse chelnerul. Domnişoara Timmins luă platoul în tăcere şi închise uşa.

— Ei bine, îşi spuse ea, grozavă cină pentru un copil care a călătorit două sute de mile, şi nu a mâncat nimic la micul dejun! O căniţă de ceai, şi încă rece, pâine şi unt cât pentru o vrabie şi două felioare de şuncă subţiri ca hârtia! Ei bine, aş vrea să mănânce doamna Dunscombe asta, şi numai asta! Nu mă duc s-o trezesc numai pentru atât, merg să caut poate găsesc ceva mai bun. Dormi liniştită, draga mea, mă duc să văd ce pot face.

Indignată la culme, domnişoara Timmins coborî scările, şi se întâlni cu o fată drăguţă şi îmbujorată care urca.

— Tu eşti camerista? spuse Timmins.

— Sunt una dintre cameriste, spuse fata zâmbind; suntem trei aici, dragă.

— Ei bine, spuse Timmins, sunt străină aici, dar am nevoie de ajutor, şi cred că tu mă vei ajuta. Am o fetiţă drăguţă sus care e flămândă – e un copil tare scump, şi e în grija unor înfumurate care nu se deranjează să se uite la ea; i-au trimis o cină ca pentru un şoarece, şi ea e moartă de foame; şi-a pierdut micul dejun din cauza răutăţii lor. Acum te rog să rogi un chelner să-i aducă ceva, vrei? E o fetiţă bună.

— James! strigă fata după unul dintre chelnerii care traversa holul. El se opri şi veni spre ele, înclinându-se foarte politicos de câteva ori.

— Ce este la masă, James? spuse zâmbitoarea domnişoară.

— Tot ce trebuie să fie, domnişoară John’s, spuse băiatul, cu o altă plecăciune.

— Hai, nu te mai prosti, spuse fata, şi spune-mi repede; mă grăbesc.

— E o mare plăcere să-ţi ascult porunca, domnişoară John’s. Îţi prezint toată lista. Friptură foarte bună, pui, stridii, şuncă afumată, brânză, compot de gutui, brioşe, biscuiţi, prăjitură de anul nou, şi o grămadă de unt, sare, piper, ceai, cafea, zahăr...

— Gata! spuse fata. Vrei să te opreşti? Ce vrei să iei? o întrebă ea râzând pe domnişoara Timmins.

— Cred că nişte pui şi stridii, spuse Timmins; sunt bune, şi una sau două brioşe.

— Acum, James, spuse camerista, vreau să-mi aduci chiar acum o cină bună: pui, stridii şi o brioşă – pentru o doamnă de sus. Cât de repede poţi.

— Voi fi fericit să fac imposibilul pentru dumneavoastră, domnişoară John, dar doamna Custer e la masă.

— Foarte bine, nu-i nimic, va crede că e pentru cineva de sus, şi aşa şi este.

— Vai, dar cei de sus sunt în grija lui Tim, şi voi avea necazuri.

— Atunci roagă-l pe Tim. Ce încet eşti! Acum, James, altfel nu mai

vorbesc cu tine.

— Până mâine? N-aş putea suporta asta. Se face, domnişoară John’s, imediat.

Înclinându-se şi zâmbind, James plecă şi lăsă fetele râzând.

— Întotdeauna face ce vreau eu, spuse vesela cameristă, dar mai întâi face mofturi. Se va întoarce imediat cu cina.

Până să se întoarcă, domnişoara Timmins îşi petrecu timpul povestindu-i noii prietene tot ce ştia despre Ellen şi necazurile ei; domnişoara John’s fu atât de interesată încât voi să o vadă şi ea; când sosi James, fetele îl urmară în camera doamnei Dunscombe. Ellen căzuse pe podea cu capul pe marginea fotoliului, şi dormea dusă.

— Uită-te numai! spuse Timmins; zace aici pe podea, şi ar putea să răcească de moarte; bietul copil, e obosit de moarte; şi doamna Dunscombe a pus-o să vină pe jos din port, în loc să vină ea. Îţi spun că mi-aş fi dorit să se strice trăsura. Mă bucur că am făcut rost de o cină bună pentru ea; mulţumesc, domnişoară John’s.

— Şi eu îţi spun că o să-i fac rost de un ceai fierbinte, spuse camerista, înduioşată de feţişoara palidă a lui Ellen.

În timp ce camerista căuta ceaiul, Timmins se aplecă lângă micuţa adormită.

— Domnişoară Ellen! spuse ea; domnişoară Ellen! trezeşte-te, dragă, trezeşte-te să mănânci ceva; haide, te vei simţi mult mai bine, şi vei dormi după aceea.

Ellen deschise încet ochii.

— Unde sunt? întrebă ea, neliniştită.

— Aici, dragă, spuse Timmins, trezeşte-te şi mănâncă ceva, te vei simţi mai bine.

Încuviinţând, sărmana Ellen se ridică şi veni la masă.

— Eşti obosită de moarte, nu-i aşa? spuse Timmins.

— Nu chiar, spuse Ellen. Nu ar fi rău dacă nu m-ar durea atât de tare picioarele şi capul.

— Îmi pare rău, spuse Timmins; o să-ţi treacă capul după ce mănânci. Uite, ţi-am adus nişte pui bun, şi stridii, şi îţi încălzesc brioşa aceasta, şi imediat vine şi ceaiul. Domnişoară John’s, vă sunt recunoscătoare, şi vă rămân profund îndatorată. Acum, draga mea domnişoară Ellen, aşază-te pe scaunul acesta şi eu o să te hrănesc.

Ellen îi mulţumi, şi făcu ce i se spusese. Timmins aduse un alt scaun pe care aşeză tava cu cina, şi îi pregăti ceaiul şi brioşa; văzând că Ellen începe să mănânce cu poftă, îi scoase pantofii şi îi încălzi picioarele la foc, spunând că nu este nimic mai bun pentru durere decât o frecţie bună. Cu ajutorul cinei, a focului şi a lui Timmins, Ellen îşi reveni rapid. Cu lacrimi în ochi, îi mulţumi din nou pentru bunătatea ei.

— Nu mai spune nimic, spuse Timmins; nu am fost niciodată vestită pentru bunătate, din câte ştiu; dar oamenii trebuie să fie câteodată buni – asta dacă nu sunt de piatră, aşa cum cred eu că sunt unii oameni. Te simţi mai bine, nu?

— Mult mai bine, spuse Ellen. O, mi-aş dori să merg în pat, acum!

— Şi aşa vei face, spuse Timmins. Ştiu unde îţi este patul, şi mă duc să ţi-l pregătesc.

În timpul acesta, Ellen scoase din buzunar cărticica de imnuri ca să se

mai uite la ea. Îşi aminti imediat de prietenul care i-o dăduse, şi de discuţia lor, şi de hotărârea pe care o luase; inima lui Ellen rosti din nou rugăciunea pe care o repetase toată ziua.

Deschide-mi, Doamne, inima şi intră-n ea
Curăţă Tu păcatul şi neascultarea.

Capul îi căzuse pe carte când intră Timmins. Aceasta nu era singură: domnişoara John’s şi un drăguţ pat de companie o însoţeau. Ultimul fu aşezat la capătul patului doamnei Dunscombe şi pregătit în grabă de cameristă, în timp ce Timmins o dezbrăca pe Ellen; în curând toate durerile şi amărăciunile zilei se pierdură într-un somn adânc. Îşi pusese cărticica de imnuri în siguranţă sub pernă, şi adormi cu mâna pe ea; la fel se trezi dimineaţa.

A doua zi se îmbarcară într-un poştalion încărcat şi porniră pe un drum pietros şi obositor. Tovarăşele lui Ellen nu făcură nimic pentru a-i înfrumuseţa călătoria, dar ea le însenină cu câteva din dulciurile ei. Cumva îmbunată, domnişoara Margaret catadicsi să intre în vorbă cu ea, şi Ellen suportă o examinare amănunţită a ei şi a părinţilor ei, şi a afacerilor lor trecute, prezente şi viitoare, şi spuse tot ce ştia despre prietenul ei de ieri, până ajunse la capătul puterilor şi al răbdării.

Era ora cinci când ajunse în sfârşit la destinaţie. Ellen nu ştia unde să se ducă, aşa că doamna Dunscombe o lăsă la uşa principalului han din oraş, numit „Steaua” din Thiriwall.

Vizitiul îmboldi caii, şi poştalionul plecă mai departe, iar ea rămase singură cu cufărul în piaţa din faţa hanului, privind-o pe Timmins care îi făcea semne de rămas bun pe geamul din spate al poştalionului.

CAPITOLUL IX

Gadshill: *Jupâne curier, la ce vreme crezi că vom ajunge-n Londra?*
Al doilea curier: *La vremea la care se merge la culcare cu lumânarea, din câte văd eu.*

Henric al IV-lea

Ellen era pe drum de atâta timp – huruitul poştalionului îi asurzise urechile atâta timp – încât acum, deodată liniştită, se simţi pierdută. Rămase visătoare, privind în urma trăsurii. Acolo se aflau trei oameni pe care îi cunoştea, şi nu mai cunoştea pe nimeni altcineva în jur. Unul din cei trei era un prieten, o dovedea batista fluturată de domnişoara Timmins. Deşi Ellen nu-şi dorea să fie încă în poştalion, continuă să privească mult în urma lui, şi legănările clătinate ale acestuia îi amintiră de hurducăturile de pe drum; apoi caii o luară la dreapta şi trăsura dispăru după colţ. Încă un minut, Ellen privi norii de praf din urma ei, apoi simţământul de însingurare şi pustietate o copleşi. Privi în jur. După-amiaza era încântătoare; razele călduţe ale soarelui care cobora poleia ferestrele aurite, iar casele şi coşurile orăşelului străluceau luminoase; dar nu se vedea nimic altceva, şi în lumina glorioasă a apusului orăşelul părea ciudat şi sărăcăcios. Nu se vedea niciun semn că ar fi fost aşteptată; nimeni nu veni să o întâmpine. Ce trebuia să facă? Ellen nu avea nici cea mai mică idee.

Cu inima din ce în ce mai grea se întoarse spre han. Un ţărănuş înalt şi stângaci, cu o pălărie pusă pe-o ureche, mătura agale piaţa; după fiecare mişcare a măturoiului îi arunca câte o privire lungă lui Ellen, întrebându-se probabil cine era şi ce căuta acolo. Ellen îl văzu şi speră că o va întreba ceva, fiindcă nu putea răspunde *privirilor* lui curioase, dar fu dezamăgită. După ce ajunse la marginea pieţei lovi măturoiul de câteva ori de marginea trotuarului ca să-l scuture de praf, îi mai aruncă o privire lungă lui Ellen şi apoi se îndreptă spre casă cu tot cu măturoi. Disperată, ea alergă după el şi se postă în faţa lui. El se opri uimit.

— Vreţi să-mi spuneţi, vă rog, domnule, spuse biata Ellen, dacă domnişoara Emerson este aici?

— Domnişoara Emerson? spuse el. Care domnişoară Emerson?

— Nu ştiu, domnule; domnişoara Emerson care locuieşte nu departe de Thiriwall.

Privind-o pe Ellen din cap până-n picioare, băiatul intră cu tot cu măturoi în casă. Ellen îl urmă.

— Domnule Forbes! strigă el. Domnule Forbes! ştiţi ceva despre domnişoara Emerson?

— Care domnişoară Emerson? întrebă un bărbat mare şi gras cu o faţă mare şi roşie, ocupând în întregime pragul.

— Domnişoara Emerson care locuieşte lângă oraş.

— Domnişoara Fortune Emerson? Da, o cunosc. Ce-i cu ea?

— A fost azi aici?

— Aici? În oraş? Nu, din câte am auzit şi am văzut. De ce, cine întreabă?

— Fetiţa aceasta.

Şi omul cu măturoiul păşi înapoi, descoperind-o pe Ellen domnului gras

şi roşu. Acesta înaintă câţiva paşi spre ea.

— Ce treabă ai cu domnişoara Fortune, micuţo? spuse el.

— Trebuia să mă aştepte aici, domnule, spuse Ellen.

— De unde vii?

— Din New York.

— Trăsura a lăsat-o aici chiar acum, spuse băiatul.

— Şi credeai că te va aştepta domnişoară Fortune?

— Da, domnule; trebuia să vină şi să mă ducă acasă.

— Să te ducă acasă?! Adică la casa domnişoarei Fortune?

— Da, domnule.

— De ce, eşti rudă cu ea în vreun fel?

— Da, domnule, e mătuşa mea.

— E mătuşa ta?

— Mătuşa mea, domnule, sora tatălui meu.

— Sora tatălui tău?! Atunci eşti fiica lui Morgan Montgomery, cumva?

— Da, sunt, spuse Ellen zâmbind pe jumătate.

— Şi ai venit să-i faci o vizită domnişoarei Fortune?

— Da, spuse Ellen, fără urmă de zâmbet.

— Şi domnişoara Fortune nu a venit să te întâmpine; foarte urât din partea ei; cum o să ajungi tu acolo în seara asta, nu ştiu. Şi strigă: Nevastă!

— Ce s-a întâmplat, domnule Forbes? întrebă o doamnă grasă, apărând în tocul uşii şi umplându-l mai bine decât soţul ei.

— Uite aici, spuse domnul Forbes, aceasta e fiica lui Morgan Montgomery şi a venit să-i facă o vizită mătuşii ei, Fortune Emerson. Nu crezi că se va bucura să o vadă?

Domnul Forbes pusese această întrebare privindu-şi ciudat nevasta. Ea nu-i răspunse. Se uită la Ellen şi făcu un semn din cap, despre care Ellen nu ar fi putut spune ce însemna.

— Acum, ce-i de făcut? continuă domnul Forbes. Domnişoara Fortune trebuia să vină s-o aştepte, dar nu a venit, şi nu ştiu cum ar putea să ajungă copilul acesta acolo. Caii noştri sunt la arat amândoi, după cum ştii; şi pe lângă asta, căruţa are o roată stricată. N-o pot folosi. Şi mă întreb şi cum m-ar întâmpina domnişoara Fortune. O să mă *răsplătească*, presupun?

— Da, o să te răsplătească, spuse soţia lui, cu un alt semn ciudat; dar ce *fel* de răsplată vei primi, asta nu mai ştiu.

— Ei bine, ce-i de făcut atunci, nevastă? Să ţinem aici copilul peste noapte, şi să trimitem vorbă?

— Nu, spuse doamna Forbes. Îţi spun eu. Cred că l-am văzut pe Van Brunt acum trei ore cu carul cu boi, şi cred că mai e încă în oraş; nu l-am văzut întorcându-se. Poate să ia copila cu el. Sam! strigă doamna Forbes. Sam! Aici! Sam! aleargă în drum, şi dacă vezi undeva carul domnului Van Brunt – poate la domnul Miller, sau poate la domnul Hammersley, potcovarul, spune-i să se oprească pe aici în drum spre casă. Grăbeşte-te! să nu vii după aceea să-mi spui că nu mai e în oraş.

Doamna Forbes îl conduse pe Sam până la uşă, privind în toate părţile.

— Nu-l văd nicăieri, spuse ea, întorcându-se la Ellen, dar sunt sigură că nu s-a întors acasă. Vino înăuntru, vino înăuntru, dragă, şi fă-te comodă; va trece ceva timp până să vină domnul Van Brunt, fiindcă vine când şi

când; vino şi odihneşte-te.

Ea deschise o uşă, şi Ellen o urmă într-o bucătărie mare, unde ardea vesel un foc care arăta că în regiune erau destule lemne. Doamna Forbes îi puse un scaun lângă foc, dar ea rămase în picioare privind-o curioasă pe mica străină. Ellen îşi luă boneta de pe cap şi se aşeză obosită, privind tristă flăcările jucăuşe.

— Vei sta un timp cu domnişoara Fortune? întrebă doamna Forbes.

— Nu ştiu, doamnă; da, cred că da, spuse Ellen încet.

— Nu ai mamă? întrebă dintr-odată doamna Forbes, după o pauză.

— O, ba da! spuse Ellen. Dar întrebarea îi atinsese punctul dureros. Îşi ascunse faţa în mâini, şi izbucni într-un plâns amar.

— Cine m-a pus să întreb asta! spuse doamna Forbes. Nu mai plânge, scumpa mea; sărmana micuţă! eşti albă ca varul; eşti obosită, nu-i aşa? Acum linişteşte-te; nu suport să te văd plângând. Ai avut mult de mers astăzi, nu-i aşa?

Ellen încuviinţă din cap, dar nu putu răspunde.

— Ştiu ce ţi-ar prinde bine, spuse doamna Forbes, ridicându-se de lângă Ellen; ai nevoie de ceva de mâncare, asta e problema. Sigur eşti moartă de foame; nu-i de mirare că te simţi rău. Sărmana micuţă! Imediat o să-ţi pregătesc ceva.

Şi doamna Forbes plecă. Rămasă singură, Ellen plânse câteva minute bune. Se simţea nenorocită; şi era, cum spusese şi doamna Forbes, obosită şi flămândă. Dar nu voia să fie găsită plângând; îşi şterse lacrimile, şi doamna o găsi aşezată în faţa focului.

Doamna Forbes avea o cană mare de lapte într-o mână şi o farfurie cu pâine în cealaltă, pe care o puse pe masa din bucătărie; trase un scaun şi o chemă pe Ellen.

— Vino, draga mea; ţi-am adus ceva care să-ţi facă bine. Credeam că mai este o bucată de plăcintă în cămară, şi chiar era, dar cred că a găsit-o domnul Forbes, fiindcă nu mai este; şi nu am nicio bucăţică de prăjitură în casă pentru tine; dar m-am gândit că ţi-ar place şi asta. Vino!

Ellen îi mulţumi, dar spuse că nu voia nimic.

— Ba da, vrei, spuse doamna Forbes; ştiu eu mai bine. Eşti palidă ca nu ştiu ce. Vino! o să-ţi mai colorezi obrajii. Nu-ţi place laptele cu pâine?

— Ba da, foarte mult, doamnă, spuse Elen, dar nu sunt flămândă. Se ridică totuşi şi veni la masă.

— Bine, încearcă să mănânci puţin pentru mine. E lapte bun de la ţară – cu smântână. Nu ai asemenea lapte în oraş. Uite! Văd deja cum ţi se colorează obrajii. Tatăl tău e în New York?

— Da, doamnă.

— O să vină din când în când la Thiriwall, nu?

— Nu, doamnă.

Doamna Forbes era surprinsă, şi dorea să întrebe de ce nu, şi de ce venise Ellen; dar umbra pe care o zări pe faţa ei o avertiză că păşea pe un teren primejdios.

— Mătuşa ta te aşteaptă în seara aceasta?

— Cred că da, doamnă; nu ştiu, trebuia să fie aici; tata a spus că i-a scris.

— Poate că a împiedicat-o ceva. Nu e nicio problemă, vei ajunge cu bine acasă. Domnul Van Brunt va veni curând; e timpul să se întoarcă.

Merse la uşa din faţă să se uite după el, dar se întoarse fără veşti. Trecură câteva minute în tăcere, fiindcă deşi era curioasă, buna doamnă nu îndrăzni să întrebe nimic, de frică să nu o îndurereze pe micuţa ei tovarăşă. Se mulţumi să o privească pe Ellen, care, mult mai odihnită şi mai înviorată, se întorsese la locul ei din faţa căminului.

Pendula cea mare bătu cinci şi jumătate, cu un bâzâit ciudat, ca ţârâitul unui cosaş. Ellen se întrebă de unde vine, şi se uita la ciudata maşinărie de pe peretele bucătăriei, când se deschise o uşă în capătul celălalt şi un „bună ziua, doamnă Forbes”, spus de o voce aspră, dar plăcută, o făcu să-şi întoarcă capul în direcţia aceea. Acolo stătea un bărbat voinic şi înalt, cu un bici în mână. Era bine făcut şi chipeş, dar era ceva greoi în înfăţişarea lui, amestecat cu o anumită bună dispoziţie. Hainele îi erau la fel de aspre ca vocea – o redingotă din stofă cenuşie, pantaloni din catifea verde şi o căciulă din blană, care văzuse şi zile mai bune.

— Bună ziua, doamnă Forbes, spuse acest personaj; Sam mi-a spus să mă opresc pe aici.

— O, cum o să facem, domnule Van Brunt? întrebă hangiţa, ridicându-se. Eşti cu carul cu boi, nu-i aşa?

— Da, sunt cu carul cu boi, spuse persoana căreia i se adresase. Am venit în oraş după un butoiaş cu făină, şi apoi boul din dreapta şi-a pierdut potcoavele din faţă, şi a trebuit să merg la potcovărie, şi mi-a luat o grămadă de timp. Ce doriţi, doamnă Forbes? Nu mă pot opri.

— Nu ai încărcătură în car, nu? spuse hangiţa.

— Nu; trebuia să am, dar Miller nu avea făină proaspătă, şi nu aduce până săptămâna viitoare. Ce ai de dus, doamnă Forbes?

— Cea mai drăguţă încărcătură pe care ai dus-o vreodată, domnule Van Brunt. E o domnişoară care a venit să stea la domnişoara Fortune. E fiica căpitanului Montgomery, îl ştii. A venit cu poştalionul acum ceva timp, şi acum trebuie să ajungă acasă. Poate să meargă cu carul, nu-i aşa?

Domnul Van Brunt părea puţin nehotărât, şi ridicându-şi pălăria cu o mână, se scărpină în cap cu cealaltă, examinând-o pe Ellen din cap până-n picioare; mai mult de parcă ar fi fost o marfă, şi s-ar fi gândit dacă poate fi dusă cu carul lui.

— Ei bine, spuse el în cele din urmă, nu ştiu dacă poate; nu are pe ce sta.

— O, nu contează; o să am eu grijă, spuse doamna Forbes. Nu ai paie deloc în căruţă?

— Niciun fir.

— Ei bine, se aranjează şi asta, spuse doamna Forbes. Du-i cufărul în car, te rog, domnule Van Brunt, şi o să am eu grijă de restul.

Domnul Van Brunt se duse afară fără nicio vorbă, mirat parcă să aibă un pasager în loc de bagajele obişnuite. Faţa lui exprima încă îndoiala pe care o simţise la aflarea veştii. Totuşi, urcă cufărul lui Ellen, şi doamna Forbes apăru cu un fotoliu mic pe care domnul Van Brunt îl puse aprobator în car, aşezându-l cu spatele la cufăr. Doamna Forbes supraveghea toate aceste lucrări.

— Nu e bine, spuse ea; o să-i fie frig la picioare şi o să se murdărească. Sally, fugi şi adu covorul de sus. Grăbeşte-te! Domnule Van Brunt, contez pe dumneavoastră să-mi aduceţi lucrurile înapoi; n-o să uitaţi de ele când o să veniţi în oraş?

— O să am grijă să nu uit. Dar dacă uit? întrebă el cu un zâmbet în colţul gurii.

— O, spuse doamna Forbes cu un alt zâmbet, o să vi le las dumneavoastră. Acum, pune covorul aceasta sub fotoliu; aşa, acum e fixată. Draga mea, vei călători ca o regină. Dar cum vei urca? Vrei să te ridice domnul Van Brunt?

Răspunsul „O, nu, doamnă, vă rog” fu însoţit de o evidentă înfiorare, încât doamna Forbes nu mai ezită. Aduseră un scaun din bucătărie, şi cu ajutorul lui Ellen ajunse în siguranţă la locul ei. Drăguţa doamnă Forbes veni într-un suflet lângă căruţă, urându-i drum bun şi spunându-i din nou că va călători ca o regină. Ellen nu spuse decât „La revedere, doamnă”, dar în ochii era atâta blândeţe, recunoştinţă şi tristeţe, încât buna hangiţă îşi aminti mult timp de ea.

— Cred, îi spuse ea soţului ei, că e cea mai drăgălaşă micuţă pe care am văzut-o în toată viaţa mea.

— Hm, spuse el, mă îndoiesc că domnişoara Fortune va crede la fel.

Doamna Forbes se întunecă, şi cu o altă clătinare a capului, intră în bucătărie.

— Ce drăguţă a fost! Ce buni sunt toţi cu mine, se gândi Ellen în carul cu boi. Ce contrast era între acest nou fel de a călători şi poştalionul aglomerat şi zgomotos. Ellen nu ştia încă dacă îi plăcea sau nu, dar ajunse curând la concluzia că era foarte amuzant. Sigur că era şi un dezavantaj – acela că mergeau foarte încet. Ellen se întreba de ce însoţitorul ei nu făcea boii să meargă mai repede, dar în curând uită de încetineala lor, copleşită de interes pentru noile privelişti şi scene.

Încet, foarte încet, boii purtară carul cu mica regină în afara oraşului, şi intrară în câmp deschis. Soarele apusese deja când ieşeau de la han, dar strălucirea lui îi însoţi până ieşiră din oraş; rămăsese destulă lumină pentru ca Ellen să poată vedea peisajul. Era o seară încântătoare, liniştită ca una de vară; nicio suflare de vânt nu tulbura pacea. Frunzele copacilor căzuseră; dealurile erau cafenii, dar în lumina aurie a apusului păreau blânde şi primitoare. Dealurile se întindeau spre vest, spre Thiriwall şi mai departe. Între ele, pământul era foarte bine îngrijit. Câmpuri îmbelşugate şi pajişti frumoase se întindeau pe amândouă părţile drumului, uneori la acelaşi nivel, alteori cu suprafeţe vălurite, pe care Ellen se gândea că ar fi amuzant să alergi. La acestea se adăugă un capăt de pădure; copacii maiestuoşi care străjuiau marginea drumului aveau o înfăţişare veselă şi plăcută. Casele erau foarte rare; nu văzură decât câteva. Inima lui Ellen începea să bată mai tare de fiecare dată când se apropiau de una, şi „mă întreb dacă asta e casa mătuşii Fortune!” sau „poate că asta este!” sau „sper că nu e asta!” erau gândurile care îi traversau mintea. Dar boii treceau încet de fiecare casă, şi nu era niciun semn că vor ajunge undeva. Totuşi drumul era plăcut, apropiindu-se în continuare de dealuri. La jumătate de milă de Thiriwall, trecură un pârâu şi îşi continuară drumul în amurg. Umbrele învăluiau dealurile şi câmpul; totul părea cenuşiu şi prăfuit; Ellen trebui să se mulţumească cu vederea lucrurilor de aproape, fiindcă din cele de departe nu vedea decât umbrele. Începu să se gândească din nou la încetineala boilor, şi se întrebă dacă domnul Van Brunt era mulţumit. Se întrebă de ce mergea pe jos, când putea să stea în car; adevărul era că făcea asta tocmai ca s-o privească mai bine pe mica

regină din car. Totuşi, se părea că voia şi el să meargă mai repede, fiindcă strigă câteva porunci animalelor, însoţite de câteva lovituri de bici care, deşi nu erau crude de loc, merseră drept la inima lui Ellen.

— Leneşii ăştia nu vor să se grăbească deloc, îi spuse el lui Ellen; sunt grozav de încăpăţânaţi şi degeaba îi bat.

— O, nu, vă rog nu-i mai bateţi! spuse Ellen rugătoare.

— Nu se poate altfel, continuă domnul Van Brunt, pocnind din bici în aer. Am văzut boi care mâncau o grămadă de bătaie, dar nu se mişcau din loc; şi totuşi muncesc cât pot ei, sărmanii!

Se făcu tăcere, timp în care Ellen îşi privi tovarăşul de călătorie îndelung, întrebându-se ce fel de om e.

— Bănuiesc că asta e prima ta călătorie cu carul, nu?

— Da, spuse Ellen; nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Nu ai văzut niciun car cu boi! Ei bine, şi îţi place?

— Foarte mult. Mai avem mult până ajungem la casa mătuşii Fortune?

— Casa mătuşii Fortune! Mai e ceva. Vezi muntele de acolo? întrebă el arătând cu biciul un deal în vest, cam la o milă distanţă.

— Da, spuse Ellen.

— Acela e Nose. Îl vezi pe celălalt? întrebă el arătând un deal la două mile spre sud. Casa domnişoarei Fortune e pe partea asta; mai avem vreo două mile.

Îndemnat de această amintire, grăbi din nou boii răbdători, care mergeau şi fără să fie îndemnaţi. Poate că de dragul lui Ellen, nu-i mai atinse cu biciul.

— Nu-i doare deloc, îi spuse el lui Ellen; le spune doar că sunt aici şi că ei trebuie să-şi facă treaba. Aşadar eşti nepoata domnişoarei Fortune?

— Da, spuse Ellen.

— Ei bine, spuse domnul Van Brunt, într-o disperată încercare de a fi curtenitor, nu m-aş supăra dacă ai fi a mea.

Ellen rămase cumva surprinsă, şi neştiind ce să spună, rămase tăcută. Nu ştia, dar domnul Van Brunt făcuse, pentru ea, cele mai extraordinare eforturi de sociabilitate. Extenuat, se urcă în car şi rămase tăcut, cu excepţia unor energice „Hăis!” care o uimeau foarte tare pe Ellen. Descoperi că erau adresate urechilor boilor, dar nu putu afla mai mult.

Înaintau extrem de greu, şi întunericul era din ce în ce mai adânc. După ce trecură dealul pe care domnul Van Brunt îl numise „Nose”, văzură printr-o deschizătură dintre munţi nişte luminiţe sclipind, care dispărură însă curând şi totul rămase şi mai întunecat. Ellen nu mai avea ce privi; nu vedea decât spatele domnului Van Brunt, aşezat în faţa ei. Dar răsăriră stelele! Luminoase şi clare, o priveau cu mii de ochi. Inima lui Ellen se cufundă într-o mare de bucurie şi tristeţe. Îi aminteau de ultima seară în care le privise cu Timmins; îşi aminti de furia pe care i-o stârnise doamna Dunscombe, şi de sfaturile blânde ale prietenului ei; lacrimile îi umeziră pleoapele, şi se gândi ce mult s-ar fi bucurat dacă l-ar auzi vorbindu-i din nou. Privind cerul înstelat, îşi aminti de draga ei mamă, aflată acum departe – ce mult timp trecuse de când o văzuse ultima dată! Lacrimile cădeau una după alta, şi ea se gândi la Cel care făcuse stelele, şi care era deasupra lor, şi o vedea pe mama şi pe ea, şi putea să le binecuvânteze pe amândouă. Feţişoara ei nu mai era ridicată spre cer – era îngropată în palme şi inundată de lacrimi, în timp ce îi cerea lui Dumnezeu să-i

binecuvânteze mama şi să aibă grijă de ea. Şi asta nu doar o dată sau de două ori – prea-plinul din inima ei nu se putea revărsa într-o singură rugăciune. În cele din urmă, mult mai liniştită, ştiind că îşi încredinţase mama grijii Celui care putea totul, se gândi la ea însăşi, şi la hotărârea de a-l servi. Gândea la fel şi acum. Deşi nu era încă creştină, era hotărâtă să devină; se rugă din toată inima lui Dumnezeu s-o facă copilul Său şi să o ţină aşa. Şi se simţi fericită.

Liniştea, oboseala şi slăbiciunea învinseră până la urmă. Era bine că noaptea era liniştită, fiindcă se făcuse rece, şi vântul ar fi trecut prin haina de nanchin a lui Ellen. Începuse totuşi să-i fie frig, când domnul Van Brunt, care nu mai vorbise nimic de când urcase în car, se întoarse puţin şi îi vorbi.

— Mai avem puţin, spuse el, e chiar după colţ.

Cuvintele lui o treziră pe Ellen. Se încălzi pe loc; aplecându-se în fotoliu, încercă să străpungă perdeaua groasă de întuneric, să vadă cum era casa şi împrejurimile. Nu văzu decât umbre întunecate, şi marginile a ceva necunoscut, fiindcă lumina stelelor era prea slabă ca să-i arate ceva unui străin.

— Aceasta este casa, spuse domnul Van Brunt, după câteva minute, o vezi acum?

Ellen îşi deschise ochii mari, dar nu văzu nimic – nici măcar un colţ alb. Se aşeză înapoi în fotoliu, cu sufletul la gură. Domnul Van Brunt coborî şi deschise o poartă de lângă drum; după o grămadă de „Hăis”, boii intrară şi se opriră în ceea ce părea a fi o curte.

— Am ajuns! strigă domnul Van Brunt, pocnind din bici, cu destulă întârziere! Cred că te-ai săturat de stat în fotoliu. Vino la margine şi o să te dau jos.

Biata Ellen! Nu avea ce face. Veni la marginea carului, şi căruţaşul o luă în braţe şi o puse jos cu mare atenţie.

— Gata! spuse el, acum poţi alerga înăuntru; vezi portiţa aceea?

— Nu, spuse Ellen, nu văd nimic.

— Ei bine, vino aici, spuse el, şi am să ţi-o arăt. Uite, o iei pe lângă gard – pe aici!

Şi el deschise o portiţă prin care Ellen reuşi să se strecoare.

— Acum, spuse el, du-te direct la uşa din spate, deschide-o şi vei vedea unde să mergi. Nu bate, apasă pe clanţă şi intră.

Şi se duse înapoi la boi. Ellen nu văzu nicio uşă la început, şi nici nu ştiu unde să se uite; pe urmă, după ce se mai limpezi, văzu că stătea în faţa casei, şi o geană de lumină răzbătea dinăuntru. Cu paşi nesiguri, Ellen înaintă până ajunse în faţa uşii. Degetele ei tremurătoare găsiră clanţa, o apăsară şi intră. Totul era întunecat, dar în dreapta se zărea o dungă de lumină. Elen se îndreptă spre ea, bâjbâind, şi ajunse la altă clanţă. Aceasta era mare şi grea; totuşi, reuşi s-o împingă şi intră.

Era o bucătărie mare şi primitoare. Un foc bun ardea într-un cămin uriaş; pereţii albi păreau aurii în lumina flăcărilor. Nu era nevoie de lumânări, şi nici nu erau. Masa era pregătită pentru cină, şi părea foarte îmbietoare, cu faţa ei albă ca zăpada şi tacâmurile strălucitoare. Dar singura persoană din încăpere era o bătrână care stătea lângă foc, cu spatele la Ellen. Părea să împletească, dar nu se mişcă şi nu privi în jur. Ellen păşi înainte, şi rămase pe loc, incapabilă să vorbească sau să meargă

mai departe.

— Oare e mătuşa Fortune? se gândi ea; se poate să fie atât de bătrână?

După un minut, uşa se deschise în dreapta, chiar în spatele bătrânei, şi o a doua persoană apăru în capătul scării care ducea în bucătărie. Veni înăuntru, închizând uşa cu piciorul; mâinile îi erau ocupate, fiindcă într-una ţinea o lampă şi un cuţit, iar în cealaltă o farfurie cu unt. La vederea lui Ellen se opri.

— Ce-i asta? Şi de ce laşi uşa deschisă, fetiţo? spuse ea.

Ea înaintă, cu farfuria şi lampa în mână, şi împinse uşa cu spatele.

— Cine eşti tu? Şi ce doreşti?

— Sunt Ellen Montgomery, doamnă, spuse sfioasă Ellen.

— *Ce*? întrebă doamna cu o oarecare uimire.

— Nu mă aşteptaţi, doamnă? spuse Ellen. Tata a spus că v-a scris.

— Ce, eşti Ellen Montgomery? spuse domnişoara Fortune, fiindcă ea era.

— Da, doamnă, spuse Ellen.

Domnişoara Fortune se îndreptă spre masă şi aşeză lampa şi untul la locul lor.

— Ai spus că tatăl tău trebuia să-mi scrie despre venirea ta?

— Aşa a spus, doamnă.

— Nu mi-a scris! Nu mi-a trimis niciun rând. Aşa a fost dintotdeauna! Nu ştiu încă să fi făcut vreun lucru din câte a promis.

Ellen se înroşi, şi inima i se strânse. Rămase nemişcată.

— Cum ai ajuns aici?

— Am venit cu carul domnului Van Brunt, spuse Ellen.

— Carul domnului Van Brunt! Atunci a ajuns şi el, nu? Auzind un zgomot afară, domnişoara Fortune se îndreptă spre uşă, spunând: Stai jos, copilă, şi dezbracă-te.

Ellen ascultă prima poruncă, dar nu se simţi destul de sigură ca s-o îndeplinească şi pe a doua. Îşi scoase numai boneta.

— Ei bine, domnule Van Brunt, spuse domnişoara Fortune în uşă, mi-ai adus făina?

— Nu, domnişoară Fortune, spuse vocea însoţitorului lui Ellen, v-am adus ceva mai bun.

— Unde ai găsit-o? întrebă domnişoara Fortune, cam scurt.

— La Forbes.

— Ce ai acolo?

— Un cufăr. Unde să-l duc?

— Un cufăr?! Doamne, trebuie să-l urc sus, dar nu ştiu cum o s-o fac.

— O să-l duc eu cumva, dacă o să fiţi atât de bună şi o să-mi deschideţi uşa.

— Ba n-ai s-o faci! Nici nu te gândi! Cu aşa papuci! spuse domnişoara Fortune, cu tonul unei soţii indignate.

— Ei bine, fără papuci, atunci, spuse domnul Van Brunt, chicotind, şi Ellen auzi papucii căzând. Acum, doamnă, la o parte!

Domnişoara Fortune luă lampa, deschise o altă uşă şi îl scoase pe domnul Van Brunt cu cufărul în spate afară din bucătărie. După două minute se întoarseră, şi el se îndreptă spre uşă.

— Cina e gata, domnule Van Brunt, spuse stăpâna casei.

— Nu mai pot sta; e prea târziu. Trebuie să plec acasă. Şi el închise uşa.

— De ce-aţi întârziat atât? o întrebă domnişoara Fortune pe Ellen.

— Nu ştiu, doamnă; cred că domnul Van Brunt a spus că l-a ţinut potcovarul.

Domnişoara Fortune trebălui câteva minute în tăcere, aşezând masa şi umplând ceainicul.

— Vino, îi spuse ea lui Ellen, scoate-ţi haina şi hai să mănânci. Cred că eşti tare flămândă. E mult de la prânz, nu? Hai, mamă.

Bătrâna doamnă se ridică, şi domnişoara Fortune îi aşează scaunul lângă masă. Ellen era în faţa ei, şi, pentru prima dată, bătrâna doamnă păru să observe că era în încăpere. O privi cu atenţie, dar cu o expresie care o înfricoşă pe Ellen, deşi faţa ei era calmă şi binevoitoare.

— Cine este? o întrebă bătrâna în şoaptă pe domnişoara Fortune.

— Fiica lui Morgan, fu răspunsul.

— Fiica lui Morgan?! Morgan are o fiică?

— Da, mamă, are; nu-ţi aminteşti că ţi-am spus acum o lună că o s-o trimită aici?

Bătrâna doamnă se întoarse spre Ellen.

— Fiica lui Morgan, repetă ea încetişor, e o fetiţă drăguţă – foarte drăguţă. Vrei să vii lângă mine să mă săruţi, draga mea?

Ellen o ascultă. Bătrâna o luă în braţe, şi o sărută cu dragoste.

— E bunica ta, Ellen, spuse domnişoara Fortune, când Ellen se întoarse la locul ei.

Ellen nu ştia ce să răspundă. Mătuşa ei văzu că e obosită şi imediat după cină îi spuse să o urmeze sus. Ellen o ascultă bucuroasă. Domnişoara Fortune îi arătă camera ei, o întrebă dacă mai doreşte ceva, şi o lăsă singură. Era o uşurare. Ellen fusese de câteva ori pe punctul de a izbucni în lacrimi, dar se stăpânise. Acum răbdă până se dezbrăcă şi se puse în pat, apoi izbucni în suspine.

— Nu m-a sărutat! Nu a spus că se bucură să mă vadă! se gândea biata copilă. Dar oboseala învinse durerea şi dezamăgirea. După câteva minute, respiraţia regulată, ochii închişi şi lacrimile uscate arătau că Ellen adormise adânc.

CAPITOLUL X

Cât de uşori şi repezi sunt paşii nenorocirii!

Shakespeare

Soarele dimineţii strălucea victorios când se trezi Ellen. Buimăcită de noutatea lucrurilor din jurul ei, se ridică din pat şi examină noua ei casă. Părea foarte veselă. Razele strălucitoare ale soarelui care intra pe fereastră aureau pereţii învechiţi, şi oricât de jerpeliţi ar fi fost, natura îi decora cu drăgălăşenie. Totuşi Ellen nu era prea mulţumită de rezultatul examinării ei. Camera era mare, ordonată şi curată; avea două ferestre mari cu vedere spre est, pe care privea soarele în fiecare dimineaţă, şi asta era o binecuvântare. Dar duşumeaua era goală, fără umbră de covor, şi scândurile goale i se păreau foarte inconfortabile. Pereţii grosolani nu erau chiar albi. Uşile erau bine lucrate, şi chiar înfrumuseţate cu nişte ornamente din lemn, dar nu fuseseră lăcuite niciodată, şi căpătaseră cu timpul o culoare maro închis. Camera era săracă în mobilă. O masă de toaletă, sau ce-o fi fost ea, era aşezată între ferestre; nu era decât o scândură lată din pin aşezată pe trei picioare lungi, dar părea foarte urâtă şi mult prea înaltă pentru a fi folosită. Nu avea nicio oglindă, nici deasupra mesei nici în altă parte. În partea de nord se afla un cămin; lângă peretele din faţa lui stătea cufărul lui Ellen şi două scaune; asta era totul, cu excepţia patului în care dormise ea, aşezat în faţa ferestrelor. Cuvertura de pe pat îi mări nemulţumirea, fiindcă era făcută din lână albă şi albastră amestecată cu bumbac, mult prea grea şi groasă.

— Mă întreb ce fel de plapumă am, se gândi Ellen; destul de bună, dar cearşafurile sunt din bumbac, şi la fel şi faţa de pernă!

Stătea încă în pat, privind în jurul ei cu o faţă nemulţumită, când se auzi o uşă deschizându-se, şi un zgomot puternic de sfârâială îi ajunse la urechi, urmat de un miros îmbietor şi foarte savuros. Funcţionă mai bine decât orice clopoţel pentru îmbrăcat. Sări repede din pat, şi începu să se îmbrace cu nerăbdare. Unde era nefericirea de noaptea trecută? Dusă cu întunericul. Dormise bine; aerul curat îi împrospătase sufletul şi mintea, iar lumina strălucitoare a dimineţii făcea imposibilă plictiseala şi nefericirea, în ciuda noilor cauze pe care le descoperise. Se termină repede de îmbrăcat, dar când ajunse la spălat descoperi că nu era nimic în cameră – nicio urmă de lighean sau ulcior, sau ceva care să le înlocuiască. Ellen era uşor dezamăgită; dar îşi aminti că sosirea ei nu fusese aşteptată aşa devreme, şi poate că pregătirile nu erau complete. Aşa că se termină de îmbrăcat şi se îndreptă spre bucătărie. Deschizând uşa, văzu un palier din care coborau scările, iar în partea stângă o altă uşă, despre care presupuse că ducea în camera mătuşii ei. La capătul scării, Ellen se trezi într-un hol mare, cu o uşă mare care se deschidea afară şi era de fapt uşa din faţă a casei. O altă uşă dădea spre sud; Ellen o încercă, dar nu se deschise. A treia, sub scări, o conduse în bucătărie.

Zgomotul sfârâielilor şi pocnetelor deveni aproape violent, şi mirosul de mâncare prea puternic ca să fie plăcut, după gustul lui Ellen. Domnişoara Fortune stătea în faţa focului, mestecând cu o furculiţă lungă într-o cratiţă de pe foc, şi Ellen descoperi sursa zgomotului şi mirosului. Un ibric înalt

pentru cafea sfârâia într-un colţ, şi o altă crăticioară din faţă cerea atenţia domnişoarei Fortune, care se chinuia să le împace fără să lase furculiţa din mână. Ellen se apropie şi privi curioasă, dar domnişoara Fortune era prea ocupată să-i acorde atenţie. În cele din urmă cratiţa fu redusă la tăcere prin adăugarea unor alte ingrediente, şi Ellen prinse momentul de pace ca să zică:

— Bună dimineaţa, mătuşă Fortune.

Domnişoara Fortune era ocupată cu întorsul unor felii de şuncă.

— Cum te simţi astăzi? întrebă ea, fără s-o privească.

Ellen răspunse că se simţea mult mai bine.

— Ţi-a fost cald la dormit, nu-i aşa? spuse domnişoara Fortune, punând cratiţa înapoi pe foc. Ellen răspunse cât putea ea de tare.

— Destul de cald, doamnă. Dar sfârâitul şi pocnetele începuseră din nou.

— Trebuie să mai aştept, se gândi Ellen, până termină, înainte să mai spun ceva. Nu pot striga atât de tare după un lighean şi un prosop.

După câteva minute, cratiţa fu luată de pe foc, şi domnişoara Fortune luă felioarele de şuncă prăjită şi le aşeză într-o farfurie adâncă, lăsând o mică cantitate de grăsime topită în cratiţă. Ellen, care era foarte interesată şi observa cu atenţie fiecare pas, se gândi că grăsimea va fi aruncată, fiind bună doar pentru porci. Dar domnişoara Fortune nu era de părerea ei, fiindcă o deşertă într-o tigăiţă de alături, apoi luă de pe masă o căniţă de smântână şi o turnă peste ea. Apoi luă de pe un raft o cutiuţă rotundă, cu un capac găurit, pe care o scutură uşor peste tigaie. O ploaie de făină căzu peste smântână. Tigăiţa fu pusă din nou pe foc; spre uimirea lui Ellen, totul se transformă într-un sos gros, alb. De abia în momentul în care domnişoara Fortune turna cu atenţie sosul peste şunca din farfurie, Ellen îşi dădu seama că micul dejun era gata, iar ea nu.

— Mătuşă Fortune, spuse ea sfioasă, nu m-am spălat încă; nu e niciun lighean în camera mea.

Domnişoara Fortune nu răspunse şi nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o; continuă să pregătească dejunul. Ellen aşteptă câteva minute.

— Vă rog, doamnă, să-mi arătaţi unde mă pot spăla.

— Da, spuse domnişoara Fortune, ridicându-se dintr-odată, trebuie să mergi la jgheab.

— Jgheab, spuse Ellen; ce e asta, doamnă?

— O să ştii când o să vezi, răspunse mătuşa ei, oprindu-se din nou din pregătiri. După un alt minut, se ridică şi spuse: Deschide uşa din faţa ta şi urcă pe scările din spatele ei, şi vei vedea ce este şi unde este.

Ellen şovăia încă.

— Vă rog să-mi daţi un prosop, doamnă, spuse ea cu timiditate.

Domnişoara Fortune deschise o altă uşă, şi se întoarse cu un prosop curat pe care i-l aruncă lui Ellen, apoi se întoarse la lucrul ei.

Deschizând uşa pe care o văzuse pe mătuşa ei intrând seara trecută, Ellen coborî câţiva paşi şi ajunse într-o bucătărie mică. Nu părea a fi folosită, şi nu era niciun foc, şi mirosea mai degrabă ca o cămară sau ca o pivniţă. Nu era nimic de mirare, fiindcă lângă cămin era uşa pivniţei, care se întindea sub toată casa. Nu avea nicio mobilă, numai o masă şi două scaune. Uşa cea grea rămânea deschisă. Trecând prin ea, Ellen se uită în jurul ei căutând apa – sub o formă despre care nu avea nicio idee. În

curând văzu la câţiva paşi distanţă câţiva stropi de apă picurând la capătul unei ţevi aflată la jumătate de metru de pământ, şi cărarea bătătorită care ducea spre ea nu lăsa nicio îndoială – acesta era jgheabul. Dar când ajunse lângă el, Ellen văzu că nu se putea descurca. Apa era limpede şi strălucitoare, dar curgea foarte repede într-o troacă de lemn aflată dedesubt, de unde dispărea.

— Ce o să mă fac fără un lighean, se gândi Ellen, nu pot ţine apa în pumni fiindcă curge prea repede. Dacă aş putea să-mi bag faţa dedesubt, ar fi ceva.

Încercă cu grijă, dar apa care curgea continuu îi aluneca pe gât, şi în felul acesta ar fi făcut mult mai multă baie cu apă rece decât dorea. Aşa că se mulţumi cu apa pe care o putea prinde în palme – destul de puţină, însă picăturile erau delicios de reci şi proaspete. Îşi ţinu mâinile sub apa rece până se înroşiră, fiindcă până la urmă îi plăcu foarte mult acest mod de a se spăla. Aerul proaspăt al dimineţii o înviora; răsuflarea lui rece îi aducea pete de sănătate pe obraji. Soarele strălucea pe copaci, pe păşune şi pe deal; picăturile argintii de rouă de pe iarbă străluceau ca nişte nestemate. Se gândi că era cel mai frumos loc pe care îl văzuse vreodată. Şi apa aceea care strălucea în picuri argintii era cu siguranţă cea mai pură şi mai dulce pe care o gustase vreodată. De unde venea oare? Curgea printr-o ţeavă făcută din mai multe bucăţi de lemn scobite. Dar de unde veneau, Ellen nu ar fi putut spune. Stătu acolo mult timp, mirându-se şi respirând aer proaspăt, iar speranţa şi buna dispoziţie creşteau cu fiecare moment, când îşi aminti deodată de micul dejun. Se grăbi. După cum se aşteptase, mătuşa ei era la masă; dar spre surprinderea ei, şi o surpriză nu chiar mulţumitoare, la capătul celălalt se afla domnul Van Brunt, mâncând liniştit şi simţindu-se ca acasă. Într-o tăcere nemulţumită, Ellen îşi trase scaunul pe partea cealaltă a mesei.

— Ai găsit jgheabul? întrebă domnişoara Fortune.

— Da, doamnă.

— Ei bine, şi ţi-a plăcut?

— O, da, foarte mult, spuse Ellen. Cred că e foarte frumos.

Faţa domnişoarei Fortune se înseninâ auzind asta, şi îi puse lui Ellen o porţie îmbelşugată din tot ce se afla pe masă. Călătoria, aerul proaspăt şi spălatul de dimineaţă îi dăruiră fetei o poftă de mâncare sănătoasă, şi cinsti cum se cuvenea micul dejun. Se gândi că nu mai există cafea atât de bună precum cea de la ţară, şi nici mâncare atât de gustoasă ca pâinea neagră şi untul dulce şi bun; iar bucătăreasă mai desăvârşită ca domnişoara Fortune nu se afla, dovadă fiind şunca şi cartofii prăjiţi. Deşi ibricul pentru cafea nu era din argint, cuţitul nu era nici strălucitor şi nici ascuţit, iar furculiţa era făcută cu siguranţă pentru orice alt scop în afară de confort şi modernitate, având numai doi dinţi, încât Ellen avu destule greutăţi cu drumul cartofilor de la farfurie spre gură. Nu mai conta nimic; privea doar partea bună a lucrurilor, şi aceasta făcu ca micul dejun să fie desăvârşit.

Ellen se ridică de la masă după ce termină, şi rămase câteva minute în faţa focului, gânditoare.

— Mătuşă Fortune, spuse ea în cele din urmă, dacă nu ai nimic împotrivă, aş vrea să merg să mă uit pe afară.

— O, da, spuse domnişoara Fortune, du-te unde vrei; ai la dispoziţie o

săptămână să faci ce îţi place.

— Mulţumesc, doamnă, spuse Ellen, alergând să-şi ia boneta; o săptămână e destul. Cred, se gândi ea, că după aceea voi merge la şcoală.

Întorcându-se repede cu boneta, Ellen deschise uşa grea prin care intrase seara trecută şi ieşi afară. Se trezi într-un fel de şopron lung. Avea podele şi pereţi din scândură negeluită, şi deasupra capului ei se întindeau rafturi cafenii; două ferestruici înguste filtrau lumina toamnei. Unelte de tot felul erau stivuite peste tot, mai ales în capătul de sud al şopronului. Era plin de tot felul de cutii, lădiţe, unelte de la câmp şi de la grădină, bucăţi vechi de frânghie şi piei de oaie, fier vechi, puţinele pentru unt şi câte şi mai câte. Ellen nu stătu mult timp acolo, ci plecă în căutarea a ceva mai interesant. La câţiva paşi de uşa şopronului se afla portiţa prin care intrase ea în întuneric, şi Ellen ieşi. Era o zi frumoasă şi călduţă, şi priveliştea era foarte plăcută. Rămase nemişcată. În faţa ei, la mică distanţă, se ridica acoperişul hambarului, urmat de o grămadă de acareturi. Pământul era plin de surcele; motivul nu era greu de găsit, fiindcă la mică distanţă, sub un măr bătrân, se afla un trunchi mare, cu toporul înfipt în el; lângă trunchi se afla o movilă de lemne. În dreapta, o cărare ducea spre o pajişte frumoasă, străjuită de un şir de meri. Iarba o îndemna pe Ellen s-o ia la fugă, dar privi mai întâi spre stânga. Acolo era grădina, se gândi ea, fiindcă un gard înalt încercuia o bucată mare de teren; între grădină şi casă, o coastă înverzită ducea spre un canal. Asta îi aminti că intenţiona să facă o călătorie de descoperire de-a lungul jgheabului. Niciun alt moment nu ar fi putut fi atât de potrivit ca acesta, aşa că alergă spre jgheab.

Jgheabul era susţinut din loc în loc de pietre mari. Nu departe se afla un gard. Ellen trebuia să treacă de el ca să-şi atingă ţinta, şi asta era o problemă destul de mare, dar ea se hotărî să încerce. Dar mai întâi petrecu un timp jucându-se cu apa, care îi plăcea foarte mult. Închidea micul canal cu degetele, forţând apa să curgă pe dedesubt; era foarte plăcut să opreşti cursul, şi să vezi apa bulbucind; nu simţea că stropii care curgeau pe de lături îi udau rochiţa. Se aplecă deasupra jgheabului şi bău, numai pentru plăcerea ei, fiindcă nu era însetată. În cele din urmă se porni să exploreze izvorul. Dar biata Ellen nu ajunse decât până la jumătatea drumului şi se trezi cufundată în noroi. Iarba care creştea deasupra era frumoasă, dar sub ea se aflau băltoace şi noroi, din nefericire. Papucii şi şosetele erau distruşi. Ce era de făcut? Călătoria de explorare luă sfârşit. Uită să se mai întrebe de unde venea apa, fiindcă avea o întrebare mult mai presantă: „Ce va spune mătuşa Fortune?”; dintr-odată îşi dori să o aibă pe mama aproape. Până la urmă, ieşi din mlaştină, îşi scutură papucii cât putu de bine pe iarbă, şi se grăbi spre casă.

Bucătăria era pusă în ordine, căminul curăţat, vătraiul lângă foc iar domnişoara Fortune aşeza faţa de masă.

— Ei bine, ce s-a întâmplat? întrebă ea, când văzu faţa lui Ellen; dar imediat ce privirea îi alunecă spre duşumea, se întunecă. Doamne fereşte! exclamă ea, ce ai fost în stare să faci? unde ai fost?

Ellen îi explică.

— Ei bine, chiar că ai făcut-o! Stai jos! spuse mătuşa ei scurt, trăgând un scaun în faţa focului. M-am gândit că eşti destul de mare să te fereşti de noroi.

— Nu am văzut noroiul, spuse Ellen.

— Nu, sigur că nu, spuse domnişoara Fortune, care o descălţa cu grijă, sigur că nu! Te uitai la lună şi la stele, bănuiesc.

— Părea verde şi plăcut, spuse biata Ellen; la fel ca în partea cealaltă; primul lucru pe care l-am simţit a fost că eram cufundată până la glezne.

— Unde ai fost? întrebă domnişoara Fortune.

— Nu ştiam de unde vine apa, şi am vrut să văd.

— Sper că ai văzut destul pentru o zi. Uită-te la şosetele astea! Nu ai o pereche de şosete colorate, ca să nu te cufunzi în noroi cu astea albe?

— Nu, doamnă.

— Vrei să spui că nu ai decât şosete albe?

— Da, doamnă; nu am altfel.

Judecând după felul în care umbla în toate părţile, se părea că domnişoara Fortune rămăsese fără cuvinte. Îi dădu lui Ellen o pereche de şosete gri şi o îndemnă să le ia imediat ce se va usca pe picioare.

— Câte perechi de şosete albe ai? spuse ea.

— Mama mi-a dat şase perechi noi înainte să vin aici, şi aveam tot atâtea dinainte.

— Ei bine, du-te şi adu-le – toate şosetele albe pe care le ai. Uite aici nişte papuci vechi pe care să-i porţi până se usucă ai tăi. Nu-ţi sunt chiar atât de mari.

— Nu sunt chiar atât de mari, dar pentru mine sunt prea mari, se gândi Ellen. Dar nu spuse nimic. Adună toate şosetele şi le aduse jos, cum îi ceruse mătuşa ei.

— Acum du-te până în hambar, la domnul Van Brunt – o să-l găseşti acolo – şi spune-i că vreau să-mi aducă nişte scoarţă de arţar când vine la prânz – scoarţă de arţar, ai înţeles?

Ellen plecă, dar se întoarse după câteva minute.

— Nu pot intra, spuse ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Uşile cele mari sunt închise şi nu le pot deschide. Am bătut, dar nu a venit nimeni.

— Să baţi la uşa hambarului! spuse domnişoara Fortune. Trebuie să mergi pe portiţa grajdului, la stânga, şi să te întorci. E în şopron.

Hambarul era aşezat mai sus decât curtea, şi din acest motiv o scăriţă mică ducea la uşa lui. Trecând de celelalte acareturi, Ellen ajunse la portiţa despre care îi vorbise mătuşa ei.

— Dar ce o să mă fac dacă sunt vaci în grajd? se întrebă ea. Păşi înăuntru; grajdul era gol. Cu grijă, privind mereu în toate părţile de parcă ar fi aşteptat în fiecare clipă apariţia unui animal fioros, Ellen traversă grajdul şi ajunse la hambar. Uşa acestuia era larg deschisă. Ellen privi cu uimire în jur. Era o încăpere imensă – cu pereţii goi şi curaţi, cu grinzi învechite de timp. Duşumeaua era liberă, cu excepţia câtorva mănunchiuri de fân şi a unor boabe de grâu; în aer plutea o aromă foarte plăcută. Ellen nu ar fi putut spune a ce mirosea. Domnul Van Brunt nu era. Se uită în toate părţile după el, târându-şi papucii prea mari încolo şi încoace pe duşumea, dar în zadar.

— Alo! Ce doreşti? strigă în sfârşit vocea aspră pe care şi-o amintea foarte bine. Dar unde era vorbitorul? Căutase în fiecare colţ. În cele din urmă privi în sus. Faţa rotundă a domnului Van Brunt apăru într-o

deschizătură largă din pod.

— Ei bine, spuse el, ai venit să mă ajuţi să vântur grâul?

Ellen îi spuse de ce venise.

— Scoarţă de arţar, bun, spuse el rar, o să-i aduc. Mă întreb ce mai are în cap acum.

Asta se întreba şi Ellen, mergând încet spre casă; când ajunse, o văzu pe mătuşa ei legând şosetele două câte două.

— Ce vrei să faci cu ele, mătuşă Fortune? riscă ea în cele din urmă să întrebe.

— Vei vedea – când va fi timpul.

— Nu pot să păstrez o pereche? întrebă Ellen, care bănuia că, prin nişte mijloace misterioase, şosetele ei nu vor mai fi albe niciodată.

— Nu; fă cum îţi spun.

Domnul Van Brunt veni la prânz cu scoarţa de arţar. Aceasta fu aruncată într-o oală cu apă care fierbea pe plită. Ellen ştia că e ceva în legătură cu şosetele ei, dar nu puse nicio întrebare; îndată ce termină cu prânzul urcă în camera ei. Nu mai arăta atât de plăcut acum. Lemnul cafeniu şi pereţii afumaţi îşi pierduseră strălucirea. Lumina soarelui dispăruse, şi ceea ce era mai important, şi lumina soarelui din inima lui Ellen dispăruse. Se îndreptă spre fereastră şi o deschise, dar nu avea niciun motiv s-o ţină deschisă; o închise de îndată. Ruşinată şi tristă, se rezemă cu coatele de pervaz, privind iarba din faţă, şi portiţa prin care intrase, şi pajiştea înverzită, şi tot colţul acela de ţară. Era o scenă foarte plăcută în lumina blândă a soarelui de octombrie, dar farmecul ei dispăruse; Ellen era obosită. Se uită afară pierdută, fără să ştie la ce se uita; simţi lacrimile curgându-i; sătulă de fereastră, îi întoarse spatele. Ochii îi căzură asupra cufărului; gândurile îi zburară spre biroul din el, şi inima îi sări dintr-odată.

— O să-i scriu mamei!

Se puse pe treabă imediat. Deschise cufărul şi scoase toate lucrurile, până ajunse la birou.

— Dar cum o să fac? se întrebă ea; nu e nicio masă aici. Of, ce loc! O să-mi închid cufărul şi o să scriu pe el. Dar mai întâi să pun lucrurile acestea înapoi.

Împachetă totul înapoi, apoi îngenunche lângă cufăr şi, cu mâini iubitoare, deschise biroul. Luă o foaie şi o puse pe cufăr; umplu tocul cu cerneală în grabă şi scrise cu o mână tremurătoare „dragă mamă”. Dar inima lui Ellen tremurase la fiecare literă din cele două cuvinte, şi de abia scrisese ultimul „a”, când lăsă jos tocul, se depărtă de birou şi se trânti pe duşumea, cufundată în durere. I se părea că e din nou în braţele mamei, implorând să nu fie luată de lângă ea. Apoi simţi din nou agonia despărţirii. Atâta durere era prea mult pentru inimioara ei sărmană. În disperarea ei copilărească, îşi dori să moară, şi se gândi că ar fi putut. După un timp destul de îndelungat, se ridică de pe duşumea şi se îndreptă din nou spre măsuţa de scris; sufletul i se mai uşurase puţin, deşi încă mai plângea, şi nu văzu că lacrimile îi curgeau pe scrisoare. Prima foaie fusese stricată înainte de a fi folosită; luă alta.

„Draga mea mamă.

Mă bucur şi mă doare să-ţi scriu, fiindcă nu ştiu ce să fac. Vreau atât de mult să te văd, mamă, încât mi se pare uneori că o să mi se rupă inima. O, mamă, dacă aş putea să te mai sărut odată, aş da orice. Nu pot fi fericită

cât timp tu eşti departe, şi mă tem că nu pot fi nici bună; dar voi încerca. Am atâtea să-ţi spun că nu ştiu cu ce să încep. Sunt sigură că n-o să am atâta hârtie. Cred că vrei să ştii totul despre călătoria mea. În prima zi am fost cu vaporul cu aburi, după cum ştii. Aş fi avut o zi îngrozitoare, mamă, dar s-a întâmplat ceva. Stăteam pe punte, simţindu-mă foarte rău, când un domn a venit lângă mine şi m-a întrebat ce se întâmplă. Mamă, nu pot să-ţi spun ce drăguţ a fost. A stat cu mine toată ziua. M-a plimbat prin tot vaporul şi mi-a arătat o grămadă de lucruri, şi mi-a vorbit. O, mamă, ce frumos mi-a vorbit! Mi-a citit din Biblie, şi mi-a explicat, şi a încercat să mă facă creştină. Şi o, mamă, când îmi vorbea, am hotărât că aşa voi fi. Am încercat, mamă, şi nu am uitat. O să încerc mereu, dar mă tem că va fi foarte greu fără el, sau altcineva care să mă ajute. Nici tu nu ai fi putut fi mai bună, mamă; m-a sărutat când şi-a luat rămas bun, seara, şi mi-a părut foarte rău. Mi-aş dori să-l văd din nou. Mamă, întotdeauna am să-l iubesc pe domnul acesta, chiar dacă nu o să-l mai văd niciodată. Mi-aş dori să fie aici cineva pe care să-l iubesc, dar nu este. Cred că vrei să ştii ce fel de persoană e mătuşa Fortune. Cred că arată foarte bine, sau ar arăta dacă nu ar avea nasul atât de ascuţit; dar, mamă, nu pot să-ţi spun ce sentiment îmi provoacă; mi se pare că e la fel de ascuţită peste tot. Sunt sigură că ochii ei sunt ascuţiţi ca două vârfuri de ac. Şi nu merge ca toţi oamenii; cel puţin uneori. Face nişte salturi pe loc, şi sare, şi zboară după un ştiu ce. Mă tem că nu e bine să scriu asta despre ea, dar aş putea să nu-ţi spun, mamă? Nu am cu cine vorbi. Nu pot vorbi cu mătuşa Fortune, şi sunt sigură că nu mă place; dar o să încerc s-o fac să mă placă. Nu am uitat ce mi-ai spus despre asta. O, dragă mamă, o să încerc să-mi amintesc fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus. Mă tem că n-o să-ţi placă ce ţi-am scris despre mătuşa Fortune; dar nu am făcut nimic s-o supăr, şi o să încerc să nu fac. Dacă ai fi şi tu aici, mamă, aş spune că e cel mai frumos loc din lume. Poate că, până la urmă, mă voi simţi mai bine, şi voi fi fericită din când în când; dar o, mamă, ce mult m-aş bucura să-mi scrii! O să încep să-ţi aştept scrisoarea curând, şi cred că o să-mi ies din minţi de bucurie când va veni. Am avut cea mai caraghioasă călătorie din Thiriwall până aici; ghiceşte cu ce am venit? Cu un car tras de boi. Am mers atât de încet încât au trecut secole până am ajuns, dar mi-a plăcut foarte mult. Am venit cu un bărbat foarte cumsecade, şi el a fost foarte bun cu mine; dar, mamă, imaginează-ţi, mănâncă la masă cu noi! Ştiu ce îmi vei spune; că nu trebuie să bârfesc. Ei bine, o să încerc să n-o fac, mamă. O, mamă dragă, nu mă pot gândi la altceva în afară de tine. Mă gândesc tot timpul la tine. Cine îţi face ceaiul acum? Te simţi mai bine? Vei pleca curând din New York? Mi se pare că a trecut grozav de mult timp de când nu te-am văzut. Sunt obosită, dragă mamă, şi mi-e frig, şi se face întuneric. Am o cameră mare numai pentru mine; asta e un lucru bun. Nu mi-ar fi plăcut să dorm cu mătuşa Fortune. Noapte bună, dragă mamă. Mi-aş dori să mai dorm odată cu tine. O, oare când va fi asta? Noapte bună. Noapte bună.

Cu dragoste, Ellen”.

Scrisoarea fu închisă cu grijă, lipită şi timbrată; apoi, cu un amestec ciudat de durere şi plăcere, Ellen scoase unul din beţişoarele ei de ceară, şi o sigilă. Se uită la ea un minut întreg după ce o termină, gândindu-se la degetele dragi care o vor deschide; următoarea mişcare fu să-şi cufunde faţa în palme, şi să se roage cu ardoare pentru binecuvântare şi ajutor;

biata Ellen simţea că şi ea şi mama ei aveau nevoie. Se temea că a zăbovit prea mult la ceai, aşa că se încălţă repede şi coborî scările.

Ceaiul era gata. Domnişoara Fortune şi domnul Van Brunt erau aşezaţi la masă, şi la fel şi bătrâna doamnă pe care Ellen nu o văzuse toată ziua. Se aşeză tăcută la locul ei.

— Ei bine, spuse domnişoara Fortune, sper că te simţi mai bine, acum că ai stat atâta sus?

— Da, doamnă, răspunse Ellen; mult mai bine.

— Ce ai făcut?

— Am scris, doamnă.

— Ce ai scris?

— I-am scris mamei.

Poate că domnişoara Fortune simţise tremurul din vocea lui Ellen, sau poate că privirea ei ascuţită zărise buzele tremurătoare şi ochii umflaţi. Ceva o îmblânzi. Vorbi cu un ton diferit; o întrebă pe Ellen dacă ceaiul era bun; avu grijă să aibă destulă pâine cu unt, şi brânză foarte bună, din cea care era pe masă, şi la urmă îi tăie o felie mare de plăcintă cu dovleac. Domnul Van Brunt se uită o dată sau de două ori la faţa lui Ellen, de parcă ar fi crezut că ceva nu e în regulă. El nu era ascuţit ca domnişoara Fortune, dar ochii umflaţi şi urmele de lacrimi erau vizibile şi pentru el.

După ceai, când domnul Van Brunt plecă, strânseră masa şi apoi Ellen avu plăcerea să dezlege misterul oalei de aramă şi a scoarţei de arţar. Oala stătea acum în colţul căminului. Domnişoara Fortune, aşezându-se în faţa ei, aruncă în ea toate şosetele lui Ellen, cu excepţia unei perechi pe care i-o întinse, spunând:

— Ia-o, nu-mi pasă dacă ţii o pereche.

Apoi, suflecându-se până la coate, pescui pereche după pereche, întinzându-le pe scaune la uscat. Dar, după cum văzu Ellen, nu mai erau albe, ci uşor roşcate. Privi în tăcere, prea indignată ca să mai pună întrebări.

— Ei bine, îţi plac? întrebă domnişoara Fortune în cele din urmă, aranjând două sau trei scaune în jurul focului şi punând şosetele la uscat.

— Nu-mi plac deloc, răspunse Ellen.

— Ei bine, mie da. Câte perechi de şosete albe vrei să mai cufunzi în noroi şi să mi le dai la spălat în fiecare săptămână?

— Dumneata le speli! spuse Ellen surprinsă; nu ştiam că dumneata faci asta.

— Şi cine credeai că face asta? Nu există nimic în casă care să nu treacă prin mâinile mele, pot să-ţi spun, şi aşa trebuie să faci şi tu. Bănuiesc că ai trăit printre oameni care nu suportau să-şi ude degetele; dar eu nu sunt unul dintre ei, după cum cred că ţi-ai dat seama.

Ellen era convinsă de asta.

— Ei bine, ce crezi? întrebă din nou domnişoara Fortune.

— Mă gândesc la aţa mea frumoasă de bumbac alb, spuse Ellen. Cred că degeaba o am.

— E ghem sau scul?

— Scul.

— Atunci du-te şi adu-l. O să ţi-l aranjez să-l poţi folosi.

Ellen ascultă, gândindu-se cu groază la mâinile domnişoarei Fortune. Îşi vedea toate lucrurile devenite maronii. Se hotărî să-şi ţină cufărul bine

încuiat; dar dacă o să-i ceară cheile?

După ce vopsirea luă sfârşit, fu trimisă la culcare. Avu o surpriză dezagreabilă când îşi văzu patul nefăcut; nu-i plăcea de loc ideea că pe viitor va trebui să facă singură totul. Nu era obişnuită cu aşa ceva. Se culcă cu aceeaşi stare de nemulţumire cu care se trezise; cuvertura grea şi cearşafurile aspre adăugară un motiv în plus de nemulţumire; visând că le sfâşie şi face o frânghie cu care fuge pe geam, Ellen adormi de-a binelea, fără să-şi amintească continuarea.

CAPITOLUL XI

Departe, jos şi mai departe
Pe malul râului ce l-am trecut.
E şi mai dulce murmurul de ape
Mai limpede şi mai plăcut.

Longfellow

Ploaia şi vântul rece o ţinură pe Ellen câteva zile în casă. Asta nu îmbunătăţi relaţiile dintre ea şi mătuşa ei. Închisă cu ea în bucătărie de dimineaţă până seara, fără altă tovărăşie în afară de bătrâna doamnă, Ellen se gândi că niciuna din ele nu se dovedea o cunoştinţă prea plăcută. Poate că şi ele credeau acelaşi lucru despre ea; în mod sigur nu era în cea mai plăcută dispoziţie. Neavând nimic de făcut, timpul trecea foarte greu; dezamăgită, nefericită şi iritată, Ellen era gata să se supere din orice, şi îi trecea foarte greu. Nu arăta asta în cuvinte, dar o măcina în minte. Indiferentă şi apatică, îşi petrecea zi după zi comparând prezentul cu trecutul, visând dorinţe deşarte şi regrete zadarnice, privindu-şi mătuşa şi bunica cu duşmănie. Singura persoană pe care o vedea în afară de ele era domnul Van Brunt, care venea regulat la masă, dar el nu spunea niciodată nimic dacă nu-l întreba domnişoara Fortune despre fermă. Asta nu o interesa, şi plictiseala o obosea. Îşi dorea să plece, dar joia, vinerea, sâmbăta şi duminica trecură una după alta, şi vremea o ţinea în continuare prizonieră. Lunea aduse o schimbare, dar deşi vântul rece suflă toată ziua, pământul rămase prea moale.

În seara acestei zile, în timp ce domnişoara Fortune aşeza masa pentru ceai şi Ellen stătea în faţa focului, plictisită de toate, uşa bucătăriei se deschise şi o fată mai mare şi mai voinică decât ea intră. Avea un ulcior în mână, şi îndreptându-se direct spre masa de ceai, spuse:

— Îmi daţi nişte lapte pentru bunica, domnişoară Fortune? Nu găsesc vaca. Vi-l aduc mâine.

— Ai pierdut-o, Nancy?

— Cred că da; nu a venit de două zile.

— De ce nu ai mers undeva mai aproape după lapte?

— O! Nu ştiu – cred că al dumneavoastră este cel mai dulce, spuse fata cu o privire pe care Ellen nu o înţelese.

Domnişoara Fortune luă ulciorul şi intră în cămară. Cât timp lipsi, cele două fete se uitară lung una la alta. Privirea lui Ellen era mai modestă, deşi arăta un mare interes pentru noul obiect; dar privirea cercetătoare şi fixă a celeilalte părea s-o măsoare pe Ellen din cap până-n picioare, s-o studieze şi să vadă ce fel de creatură este. Ellen se simţea rău sub privirea neagră ca noaptea, dar ea nu obosi până când vocea domnişoarei Fortune nu rupse vraja.

— Ce mai face bunica ta, Nancy?

— Binişor, doamnă, mulţumesc.

— Dacă nu-l poţi aduce mâine, nu-i nicio problemă, spuse domnişoara Fortune dându-i ulciorul.

— Voi încerca, spuse ea, cu o clătinare a capului care părea să însemne că nu era niciun pericol să uite.

— Cine e asta, mătuşă Fortune? întrebă Ellen după ce fata plecă.

— E o fată care trăieşte dincolo de munte.

— Dar cum o cheamă?

— M-aş simţi mai bine dacă nu i-ai şti numele. Nu e o fată bună. Să nu-ţi faci de lucru cu ea.

Ellen nu avea de gând să creadă toate părerile mătuşii ei, şi se gândi că acestea veneau din răutatea ei.

Dimineaţa următoare sosi liniştită şi frumoasă, şi Ellen o petrecu afară. Nu se mai aventură la jgheab, şi examină mai întâi terenul pe care călca, cu tot ce se afla sau creştea pe el. La prânz, şedea la portiţa din spatele casei, întrebându-se ce ar mai putea să facă, când îl văzu pe domnul Van Brunt venind cu o încărcătură de lemne. Ellen văzu că boii se forţau să urce, şi se gândi că era o treabă foarte grea; îi păru rău pentru ei.

— Nu-i prea grea încărcătura? îl întrebă ea pe căruţaş când ajunse în dreptul ei.

— Grea? Nu, deloc. Nu-i stânjeneşte cu nimic. Ar duce de două ori pe atât oricând.

— Nu prea cred, spuse Ellen; nu par prea bucuroşi. De ce se apleacă aşa unul lângă altul când urcă dealul?

— O, aşa fac ei. Sunt foarte legaţi unul de altul, presupun. Sau poate că au ceva să-şi spună, şi vor să se gândească amândoi la asta.

— Nu, spuse Ellen, pe jumătate râzând, nu cred că e asta; nu ar alege cel mai greu timp pentru asta; ar aştepta până ajung în vârful dealului; stau în faţa noastră de parcă ar fi adormit, şi numai ochii le sunt deschişi. Sărmanii de ei!

— Nu sunt chiar atât de sărmani, spuse domnul Van Brunt; nu prea sunt boi mai arătoşi ca ei, sau mai bine îngrijiţi.

Descărca lemnul din car, şi Ellen stătea şi îl privea.

— Ce-mi dai dacă îţi fac un scrânciob într-o zi? spuse domnul Van Brunt.

— Un scrânciob? întrebă Ellen.

— Da, un scrânciob! Ţi-ar place?

— Nu ştiu ce e, spuse Ellen.

— Un scrânciob?! Poate că nu cunoşti numele acesta; unii îi spun leagăn.

— Un leagăn! O, da, acum ştiu. O, mi-ar plăcea foarte mult.

— Vrei să ai unul?

— Da, foarte mult.

— Ei bine, ce-mi dai dacă îţi fac unul?

— Nu ştiu, spuse Ellen. Nu am nimic de dat; dar o să vă fiu foarte recunoscătoare.

— Ei bine, o să fac un târg cu tine; o să-ţi fac un scrânciob dacă îmi cânţi un cântec.

Biata Ellen rămase mută. Olandezul cel cumsecade privise de multe ori feţişoara palidă şi tristă, şi îi fusese milă de ea, dar ea nu ştiuse asta şi nu observă nici acum. Rămase nemişcată, foarte încurcată de propunerea lui, şi destul de indignată; dar când, cu un zâmbet binevoitor pe faţa lui rotundă, el se apropie să audă cântecul, Ellen ţâşni ca o săgeată de lângă el. Se năpusti în casă, deschise uşa şi se trezi în faţa mătuşii ei, îmbujorată şi cu ochii în flăcări.

— Ce s-a întâmplat?! exclamă doamna.

— Vrea să-i cânt! spuse Ellen, fără să vadă cui îi vorbea, din ce în ce mai roşie.

— Cine vrea să-i cânţi?

— Omul acela.

— Care om?

— Omul care conduce boii.

— Ce, domnul Van Brunt? Şi Ellen nu uită niciodată hohotul răsunător de râs al mătuşii ei.

— Ei bine, de ce nu l-ai lăsat să te sărute?

Râsul, privirea şi tonul vocii o răniră adânc. Înfuriată, ieşi în goană din bucătărie şi urcă în camera ei. Acolo, mânia o cuprinse atât de tare încât conştiinţa nu mai putu spune nimic. Durerea luă locul mâniei, şi hohotele de plâns veniră în locul strigătelor mânioase, şi atunci începu să audă şoaptele conştiinţei.

— O, mamă! mamă! striga inima sărmanei Ellen, ce nenorocită sunt fără tine! N-o să-mi placă niciodată domnişoara Fortune; n-are rost să încerc; nu pot s-o plac. Sper să nu ajung s-o urăsc! Asta n-ar fi bine. Am uitat tot ce e bine şi nu e nimeni să-mi amintească. O, mamă! dacă aş putea să stau cu capul în poala ta un minut!

Apoi se gândi la Biblia ei şi la cărticica de imnuri, şi la prietenul care i-o dăduse; şi acestea erau gânduri dureroase; în cele din urmă, umilită şi tristă, sărmana Ellen se gândi la Prietenul pe care ştia că îl dezamăgise, şi se rugă din tot sufletul să devină un copil ascultător; simţea că nu fusese aşa acum.

Era târziu după-amiază când Ellen se ridică de pe genunchi. Pasiunea plecase; se simţea mai bine şi mai liniştită, aşa cum nu fusese de mult timp; dar în adâncul inimii ei, resentimentul exista. Credea încă că avea motive să fie supărată, şi nu se putea gândi la privirea şi tonul mătuşii ei fără să nu se simtă rănită. Era într-o altă dispoziţie, totuşi, decât cea cu care urcase scările acum două sau trei ore, şi coborî încetişor şi tiptil, ieşind pe uşa din faţă ca să-şi evite mătuşa. Vizitase dimineaţă un pârâiaş care traversa păşunea. Îi plăcuse foarte mult; traversă drumul şi trecu gardul îndreptându-se din nou spre el. Într-un anumit punct, în care pârâiaşul făcea o cotitură, Ellen se aşeză pe iarbă şi privi apa întunecată – clipocind, susurând peste pietre, grăbindu-se să curgă, cu acelaşi sunet plăcut de care nu se mai sătura. Nu auzi paşii din spatele ei, până nu ajunseră aproape, şi o voce îi vorbi lângă ureche; se uită în sus mirată şi o văzu pe fetiţa care venise seara trecută cu un ulcior după lapte.

— Ce faci? o întrebă aceasta.

— Mă uit după peşte, spuse Ellen.

— Te uiţi după peşte?! spuse cealaltă pe un ton dispreţuitor.

— Da, spuse Ellen; uite, vin uneori aici; am văzut doi.

— Poţi să te uiţi altă dată după peşti. Vino acum cu mine să facem o plimbare.

— Unde? întrebă Ellen.

— O, vei vedea. Hai! O să te duc peste tot şi o să-ţi arăt unde locuiesc toţi. Nu ai fost nicăieri, nu?

— Nu. Spuse Ellen, şi mi-ar plăcea să merg, dar...

Ezita. Cuvintele mătuşii ei îi veniră în minte, că nu era o fată bună şi că nu trebuia să-şi facă de lucru cu ea; dar nu le credea decât pe jumătate şi

nu putea să meargă şi să-i ceară permisiunea domnişoarei Fortune.

— Sunt sigură, se gândea Ellen, că m-ar refuza şi dacă nu ar exista motive. Şi cum să reziste tentaţiei unei plimbări în ţinutul acesta frumos, şi să se bucure de tovărăşia altei persoane, în afară de mătuşa ei şi de bunica! Tentaţia era prea mare.

— Ei bine, la ce te gândeşti? întrebă fata; care-i treaba? Nu vrei să vii?

— Ba da, spuse Ellen. Sunt gata. Pe unde o luăm?

Cu asigurarea că va vedea o grămadă de lucruri, coborâră drumul. Elen se temea să nu fie văzută şi chemată înapoi şi mergea repede. În cele din urmă făcură colţul şi atunci plăcerea deveni foarte mare. După-amiaza era caldă şi plăcută, mersul pe jos încântător şi Ellen se simţea ca o pasăre scăpată din colivie. Era gata să se entuziasmeze de orice fleac; însă tovarăşa ei nu-i înţelegea izbucnirile de admiraţie şi nu împărtăşea cauzele. Încercă s-o aducă pe Ellen la subiecte mai înalte.

— Eşti aici demult? întrebă ea.

— O, destul, spuse Ellen; nu ştiu exact, dar cred că de o săptămână.

— Ce, şi ţi se pare că e mult?

— Ei bine, mi se pare destul, spuse Ellen; mi se pare prea mult.

— Atunci nu-ţi place aici, nu?

— Îmi place mai mult acasă, desigur.

— Îţi place de mătuşa Fortune?

— Dacă îmi place de ea? spuse Ellen, ezitând; cred că arată bine, şi e deşteaptă.

— Da, nu trebuie să-mi spui că e deşteaptă; toată lumea ştie asta; dar eu te-am întrebat altceva; îţi place de ea?

— Dacă îmi place de ea? spuse Ellen din nou; cum să spun că-mi place? Nu am stat cu ea decât o săptămână.

— Poţi să nu spui nimic, spuse cealaltă, înciudată; crezi că nu ştiu că aproape că o urăşti deja? Şi o s-o urăşti de-a binelea după încă o săptămână. Când am auzit prima dată că vii, m-am gândit că vei avea de furcă cu ea.

— De ce? spuse Ellen.

— O, nu mă întreba pe mine de ce, spuse cealaltă, nerăbdătoare, când ştii la fel de bine ca mine. Toată lumea vorbeşte despre tine cu „bietul copil!” şi „mă bucur că nu sunt în locul ei”. Nu-i nevoie să te ascunzi de mine. E prea mult pentru tine, îţi spun eu.

— Nu ştiu ce vrei să spui, spuse Ellen.

— O, nu, sunt sigură că nu, spuse cealaltă, cu acelaşi ton; sigur că nu ştii; bănuiesc că nu ştii dacă limba ta e a ta sau a altcuiva. Crezi că domnişoara Fortune e un înger, şi la fel cred şi eu; să fii sigură că aşa e!

Nemulţumită de această discuţie, Ellen merse un timp în tăcere. Tovarăşa ei se reculese între timp; când vorbi din nou, avea un ton diferit.

— Domnul Van Brunt îţi place?

— Nu-mi place deloc, spuse Ellen convinsă.

— Nu?! spuse cealaltă surprinsă. De ce? Toată lumea îl place. De ce nu-ţi place?

— Nu-mi place, repetă Ellen.

— Nu-ţi place felul în care trăieşte domnişoara Fortune?

— Ce fel? spuse Ellen.

— Doar n-ai vrea să facă singură toată treaba, fără niciun ajutor, şi să

trăiască singură, la cât e de bogată.

— E bogată? întrebă Ellen.

— Bogată?! Cred şi eu! Are cea mai bună fermă din împrejurimi şi bani destui să-şi ia zece ajutoare dacă vrea. Domnul Van Brunt are grijă de fermă, ştiai?

— Da? întrebă Ellen.

— Sigur că da; nu ştiai asta? De ce credeai că stă acolo tot timpul?

— Nu ştiu, spuse Ellen. Aceia sunt boii mătuşii Fortune?

— Sigur că da. Ei bine, cred că eşti boboacă, să stai atâta timp acolo şi să nu afli asta. Domnul Van Brunt face ce-i place în toată ferma; angajează pe cine vrea şi comandă tot, şi are o parte din tot ce produce. Îţi spun eu, mai bine te împrieteneşti cu domnul Van Brunt, fiindcă numai el te poate ajuta când o să facă urât mătuşa ta; ea nu se pune cu el.

Părăsind drumul, cele două fetiţe o luară pe o cărare care traversa câmpurile. Străina se amuza foarte tare de neîndemânarea lui Ellen la sărit gardurile. Când se putea, se strecura pe dedesubt, dar o dată sau de două ori nu putu şi biata Ellen se trezi cocoţată pe gard, neştiind în ce parte să-şi dea drumul. Cu cât tremura mai tare, cu atât tovarăşa ei râdea mai tare, stând la distanţă şi insistând să se descurce singură. Nevoia o învăţă în cele din urmă, şi de fiecare dată era mai uşor; dar Ellen se gândi că noua ei prietenă nu se dovedea a fi prea bună.

Mergând înainte, îi arătă lui Ellen două sau trei case, şi îi dădu o grămadă de informaţii despre cei care le locuiau. Dar Ellen nu auzi nimic, fiindcă se oprise lângă o piatră mare pe care o privea stăruitor.

— Ce curios e muşchiul acesta maro, spuse Ellen; creşte chiar pe stâncă? Ca nişte frunze uscate? Nu e curios? O parte e ca o frunză, şi o parte e ca un puf. Mă întreb dacă creşte aici.

— O, nu contează, spuse tovarăşa ei; creşte pe toate stâncile; nu ştiu ce e, şi nici nu-mi pasă. Nu merită să te uiţi la el. Hai!

Ellen o urmă. Cărarea ducea în câmp deschis, şi încântarea ei fu fără margini.

— O, ce frumos e! Ce drăguţ! Nu că e plăcut? exclamă ea.

— *Ce* să fie frumos? Cred că nu eşti prea normală, Ellen.

— Totul, spuse Ellen, care nu auzise ultima parte a propoziţiei; pământul e frumos, şi copacii aceia înalţi, şi cerul albastru – uită-te numai.

— Pământul e acoperit cu pietre şi stânci – ce ţi se pare frumos? Şi copacii sunt ca toţi copacii, cu crengile desfrunzite. Hai! La ce te mai uiţi acum?

Ochii lui Ellen erau aţintiţi asupra unor pete negre care pluteau în văzduh.

— Uite! spuse ea; auzi zgomotul? Ce e asta? Ce e asta?

— E un stol de raţe sălbatice, spuse cealaltă; hai odată!

Dar Ellen era ţintuită locului, şi ochii ei urmăreau călătoarele până dispărură de pe cer. De abia plecară, când un al doilea stol le luă locul, urmând exact drumul primului.

— Unde se duc? întrebă Ellen.

— Sunt sigură că nu ştiu unde se duc; nu mi-au spus niciodată. Ştiu unde mă duc eu; şi aş vrea să ştiu dacă vii şi tu.

Totuşi, Ellen nu se grăbi. Raţele dispăruseră, dar privirea îi căzu peste altceva încântător.

— Ce e asta? spuse Ellen.

— Nimic decât muşchi.

— Muşchi! Ce frumos! Ce verde şi moale este! Îţi spun că e la fel de moale ca un covor.

— Moale ca un covor! repetă cealaltă. Mi-ar plăcea să văd un covor atât de moale! Tu n-ai văzut, presupun.

— Ba da, spuse Ellen, care sărea pe muşchi ca să-i încerce moliciunea, cu o faţă foarte încântată.

— Nu cred niciun cuvânt, spuse cealaltă; toate covoarele pe care le-am văzut erau tari ca scândura – atât de „moi”!

— Ei bine, spuse Ellen, sărind încă, cu boneta strâmbă, obrajii înflăcăraţi şi părul dansând, poţi să crezi ce vrei; dar am văzut un covor atât de moale, şi unul şi mai moale; numai unul.

— Din ce era făcut?

— Din ce sunt făcute toate covoarele, presupun. Vino, merg cu tine acum. Cred că ăsta e cel mai frumos loc pe care l-am văzut. Sunt flori aici primăvara?

— Nu ştiu; da, multe, cred.

— Frumoase? întrebă Ellen.

— Aşa ţi s-ar părea *ţie*, presupun; eu nu mă uit niciodată la ele.

— O, ce frumos e! spuse Elen, bătând din palme; ce frumos e să locuieşti la ţară!

— Frumos, într-adevăr, spuse cealaltă; eu cred că e groaznic. O să crezi şi tu la fel, după ce o să vezi unde trăiesc. Mă înfurii pe bunica în fiecare zi fiindcă nu vrea să meargă la Thiriwall. Aşteaptă să trecem de pădure, şi o să-ţi arăt unde locuiesc. Nu se vede de aici.

Şocată de limbajul tovarăşei ei, Ellen îşi urmă drumul în tăcere. Pământul devenea din ce în ce mai pietros; de o parte a cărării se afla o vale îngustă, fără copaci; de partea cealaltă se aflau câţiva copaci desfrunziţi, şi singura urmă de verde era cucuta, care îşi întindea braţele printre tovarăşii ei goi. Se auzea susurul apei.

— Unde e? întrebă Ellen, oprindu-se dintr-odată.

— Jos, la capătul potecii. E pârâul.

— Ce pârâu? Nu cel care trece pe la mătuşa Fortune?

— Ba da, chiar acela. Este cel mai întortocheat lucru pe care l-ai văzut. Curge pe aici, spuse vorbitoarea, ridicându-şi braţul, şi apoi se întoarce şi curge invers, apoi face la dreapta şi iar se întoarce şi trece pe lângă casa ta; şi după aceea nu mai ştiu unde mai merge. Dar nu cred că curge drept.

— Nu putem coborî pe aici? întrebă Ellen.

— Ba da, dacă nu te temi de punţi aşa cum te temi de garduri.

Era o punte îngustă, făcută din pietre mari, dar Ellen nu şovăi, deşi o dată sau de două ori fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Când ajunse în partea cealaltă, uită totul, pierdută în încântare. Era un loc sălbatic. Cerul era mult îngustat de vârfurile copacilor, şi la picioarele lor alerga pârâiaşul, mult mai zgomotos şi mai vioi decât acasă; sărea de pe o stâncă pe alta, mângâind pietrele rotunde şi scăldându-le pe cele mici, curgând liniştit un timp şi învolburându-se dintr-odată când ajungea la un trunchi căzut. Ellen nu se mai sătura privind cascadele, lacurile mici şi liniştite din spatele pietrelor, şi vârtejurile furioase.

— Uite aici, Nancy! strigă Ellen, asta e cascada Niagara – o vezi? Cea

mare; o, e splendidă! Şi aceasta e cascada Trenton – ce spumă frumoasă are; nu-i o frumuseţe? Şi cum s-o numim pe asta? Nu ştiu cum să-i spun; aş vrea să le numim pe toate. Dar nu au sfârşit. O, uită-te la asta! E prea frumoasă ca să nu aibă nume; cum să-i spunem?

— Cascada Neagră, sugeră cealaltă.

— Neagră, repetă Ellen şovăielnic; de ce? Nu-mi place.

— Da, apa e întunecată şi neagră, nu vezi?

— Bine, spuse Ellen, să fie neagră, atunci; dar mie nu-mi place. Acum aminteşte-ţi; asta e Niagara, asta e Cascada Neagră, şi asta e Trenton; asta ce e?

— Dacă ai de gând să le pui nume la toate, spuse Nancy, vom ajunge acasă la noapte; ai putea la fel de bine să numeşti copacii; sunt sute, presupun. Auzi, Ellen, ce-ar fi să urmăm pârâul în loc să urcăm din nou? Ne-ar duce în câmp.

— O, hai să mergem! spuse Ellen; ar fi încântător.

Se dovedi a fi un drum greu, dar Ellen îl numea încă „încântător”. Adesea nu era nicio urmă, şi fetele îşi croiau drum printre pietre mari şi mici; lângă ele apa spumega şi vuia, nerăbdătoare. Era greu să treci peste pietre; acum se clătinau pe una nesigură; acum alunecau pe una udă; din când în când făceau salturi uriaşe de la o piatră la alta, gata să cadă, fiindcă nu aveau cum merge altfel. Dar râdeau de pericol, şi alergau îmbujorate, încântate de exerciţiu şi distracţie; nu zăboveau nicăieri ca să nu-şi piardă echilibrul, şi era foarte plăcut. De multe ori fură cât pe ce să alunece, şi de multe ori aproape că îşi pierdură echilibrul, dar asta făcea plimbarea mai interesantă. Pârâul forma, după cum spusese Nancy, o grămadă de cascade, cursul lui fiind foarte stâncos; în unele locuri erau gropi destul de adânci ca să intre cu totul, ca să nu spunem mai mult, dacă ar fi alunecat. Dar asta nu se întâmplă. În puţin timp, deşi nu fără dificultăţi, ajunseră la locul în care pârâul ieşea din pădure şi se întorcea spre dreapta, ca şi cum s-ar fi săturat de compania lor.

— Cred că ar fi bine să ne întoarcem la drum acum, spuse domnişoara Nancy; suntem destul de departe de casă.

CAPITOLUL XII

Cămara cu de toate-i plină
Pe după uşi stau sacii cu făină
Bunica face cozonac
Cu unt, cu nucă şi cu mac;
În grajd, pe paie călduroase
O scroafă grasă şi o vacă la un loc.
Iar pisicuţe albe, somnoroase
Se joacă la căldură, lângă foc.

Cântec scoţian

Ieşiră din pădure şi lăsară în urmă pârâul, intrând într-o mirişte, apoi trecură un gard şi intrară în alta. Erau la mijlocul ei, când Nancy o opri pe Ellen, şi o îndemnă să se uite spre vest, unde se ridica un munte înalt, acoperit de pădure.

— Ţi-am spus că o să-ţi arăt unde locuiesc, spuse ea. Uită-te sus, aproape de vârful muntelui, puţin la dreapta; vezi căsuţa de acolo? Uită-te bine – e aproape la fel de întunecată ca şi stâncile; o vezi? E lângă pinul cel mare, care nu arată mare de aici; lângă pata aceea întunecată de lângă vârf.

— O văd, spuse Ellen; o văd acum. Acolo sus locuieşti?

— Exact acolo; de aceea aş vrea să locuiesc în altă parte. Dar bunicii îi place; vrea să trăiască acolo. Habar nu am de ce; probabil ca să mă chinuiască. Crezi că ţi-ar place să locuieşti pe vârful unui asemenea munte?

— Nu, nu cred că mi-ar plăcea, spuse Ellen. E frig tare acolo?

— Frig?! Nici nu-ţi imaginezi. Bate într-una vântul, să te rupă, nu alta! Uneori trebuie să mă ţin cât pot de strâns de trunchiul unui copac ca să nu mă ia pe sus. Şi bunica mă trimite în fiecare dimineaţă, înainte să se lumineze, nu contează cât de mare e zăpada, să am grijă de vacă; uneori e atât de frig încât sunt sigură că o să mor îngheţată într-o zi.

— O, spuse Ellen, cu o privire îngrozită, cum poate face asta?

— O, nu-i pasă, spuse cealaltă; vede că îmi îngheaţă nasul în fiecare iarnă, şi nu se sinchiseşte.

— Îţi îngheaţă nasul! spuse Ellen.

— Poţi să fii sigură, spuse grav cealaltă; în fiecare iarnă; şi-mi creşte din nou când se încălzeşte.

— De aceea e atât de mic? spuse Ellen, inocentă şi foarte curioasă.

— Mic?! spuse cealaltă, înroşindu-se de furie; ce vrei să spui cu asta? E la fel de mare ca al tău, îţi spun eu.

Ellen îşi duse mâna la faţă fără să vrea, ca să vadă dacă Nancy spunea adevărul. Cumva liniştită, fiindcă simţise ceva care îi spunea că nasul ei e departe de al lui Nancy, răspunse la rândul ei.

— Nu e adevărat, Nancy! N-ar trebui să spui asta; ştii doar mai bine.

— *Nu ştiu* mai bine! *Trebuie* să spun aşa! replică cealaltă, furioasă. Dacă aş avea nasul tău, m-aş bucura să-mi îngheţe; ar fi mai bine să nu am deloc. Aş trage de el în fiecare zi, dacă aş fi în locul tău, să-l fac să crească.

— Cred că ceea ce a spus mătuşa Fortune despre tine e adevărat, spuse Ellen. Se înroşise foarte tare, dar nu mai spuse nimic şi îşi continuă drumul într-o tăcere indignată. Nancy păşea în faţa ei într-o tăcere care voia să pară demnă, dar care nu era chiar aşa. Cu timpul se potoliră, şi Nancy încercă să afle ce spusese domnişoara Fortune despre ea, când, la capătul următorului câmp, întâlniră din nou pârâul. După ce şerpuise multă vreme spre dreapta, se întorsese şi acum curgea liniştit în direcţia opusă. Dar pe unde să-l traverseze? Pârâul alerga nepăsător în faţa lor, prevenindu-le parcă. Nu mai erau pietre pe care să păşească. Singurul lucru care arăta ca o punte era un trunchi uscat care căzuse de-a curmezişul, sau poate fusese pus acolo cu un scop; era cufundat mai mult de jumătate în apă, rămânând numai suprafaţa lui verde de muşchi şi alunecoasă. Ellen se temea groaznic; dar ce putea să facă? Nancy răspunse curând la întrebare. Scoţându-şi papucii şi ciorapii, alergă fără teamă peste punte; picioarele ei erau obişnuite cu aşa ceva şi o conduseră în siguranţă de partea cealaltă, unde Ellen o văzu încălţându-se victorioasă. Ea rămăsese singură, foarte încurcată.

— Dă-ţi jos pantofii, cum am făcut eu, spuse Nancy.

— Nu pot, spuse Ellen. Mă tem că o să mă ud la picioare; ştiu că mama nu m-ar lăsa.

— Te temi să te uzi la picioare?! spuse cealaltă; ce găină fricoasă eşti! Ei bine, dacă încerci să treci cu papucii o să aluneci şi o să cazi, îţi spun eu; şi atunci nu te vei uda numai la picioare. Hotărăşte-te cumva, fiindcă n-o să stau toată ziua să te aştept.

Încurajată astfel, Ellen îşi începu periculoasa călătorie. Încet şi cu teamă, cu foarte multă grijă, păşi pe trunchiul alunecos. Jumătate din pericol trecuse deja, când, întinzând mâna spre mâna lui Nancy, nu o ajunse – poate că fusese vina lui Nancy – iar biata Ellen îşi pierdu echilibrul şi căzu în faţă. Apa era destul de adâncă ca să se ude toată, dar nu destul ca să nu se poată ridica. Era foarte înfricoşată, dar reuşi să se ridice în şezut, apoi în picioare, şi apoi să ajungă la ţărm; totuşi, ameţită şi îngheţată, fu gata să cadă din nou pe spate. Apa era foarte rece; deşi pe jumătate îngheţată, biata Ellen se simţea foarte înfierbântată; toate impresiile frumoase pieriseră, mai ales că Nancy se distra foarte bine pe seama nenorocirii ei. Râdea cât o ţinea gura, şi o asemuia pe Ellen cu toate lucrurile ridicole la care se putea gândi. Prea nenorocită ca să mai fie furioasă, Ellen nu putea râde, şi nu voia să plângă, dar exclamă nefericită:

— O, ce o să mă fac! Mi-e atât de frig!

— Hai încoace, spuse Nancy; dă-mi mâna; o să alergăm până la doamna Van Brunt – nu-i aşa departe, ajungem îndată. Uite, spuse ea când ajunseră în vârful dealului, şi văzură o casă peste câmpuri, aici e! Fugi, Ellen, şi ajungem imediat.

— Cine e doamna Van Brunt? reuşi să spună Ellen.

— Cine e? Aleargă, Ellen! E chiar mama domnului Van Brunt; grăbeşte-te, Ellen! A plouat în ultimul timp, şi mă tem că o să strici iarba dacă stai mult într-un loc; grăbeşte-te! Mă tem că o să răceşti, te-ai udat şi la picioare până la urmă, sunt sigură.

Alergară cât le ţinură picioarele, şi după câteva minute, erau la uşa doamnei Van Brunt. Cărarea de cărămizi care ducea spre casă era îngrijită şi ordonată; la fel era tot ce se putea vedea; Nancy o lăsă pe Ellen la uşă,

ca să nu murdărească totul cu papucii ei uzi. Ellen auzea, totuşi, ce se întâmpla.

— Alo! Doamnă Van Brunt, strigă Nancy, unde eşti? O, doamnă Van Brunt, ai plecat după apă? Ţi-am adus eu destulă; persoana care o aduce nu are nevoie de ea; e chiar la uşă; n-o să ţi-o aducă până nu va şti dacă o vrei; o, doamnă Van Brunt, nu mai fă faţa asta, fiindcă o să mor de râs. Hai să vezi! Hai să vezi!

Paşii se apropiară de uşă, şi mai întâi apăru Nancy, apoi o bătrânică drăguţă, nu foarte bătrână, dar care părea foarte bună şi amabilă.

— Ce e asta? întrebă ea foarte uimită. Doamne fereşte! sărmana micuţă! Ce e?

— Doar un şobolan murat, doamnă Van Brunt, nu vezi? spuse Nancy.

— Pleacă acasă, Nancy Vawse! Pleacă acasă, spuse bătrâna doamnă, eşti o fată tare rea. Cred că asta e o ispravă de-a ta; du-te imediat acasă; trebuia să mergi de mult la vacă.

Vorbind, o trase pe Ellen înăuntru şi închise uşa.

— Sărmana micuţă, spuse bătrâna doamnă, amabilă, ce ţi s-a întâmplat? Vino lângă foc, tremuri de frig. O, Doamne! Doamne! eşti udă leoarcă; asta e din cauza lui Nancy, ştiu eu; ce a făcut, draga mea? Nu cumva eşti fetiţa domnişoarei Fortune? Nu contează, nu vorbi, dragă; nu ai niciun strop de culoare pe faţă, niciun strop.

Drăguţa doamnă Van Brunt o adusese pe Ellen în faţa focului, şi acum o dezbrăca cât putea de repede. Între timp trimise o fată care aştepta alături după prosoape curate, şi o uscă pe Ellen din cap până-n picioare; apoi o înfăşură într-o pătură şi o aşeză pe un scaun în faţa focului, în timp ce căuta ceva de îmbrăcat. Ellen reuşise să spună cine era, şi cum se întâmplase nenorocirea, dar nu spusese prea mult fiindcă bătrâna doamnă o ţinuse tot timpul într-un torent de cuvinte de milă şi compătimire. Se întoarse cu o rochie scurtă de-a ei, singura pe care o găsise pe măsura lui Ellen. Era teribil de mare pentru ea, dar doamna Van Brunt o înfăşură în ea, şi-i puse pătura pe deasupra, şi apoi o puse din nou în faţa focului, în timp ce ea prepara o băutură fierbinte care să alunge răceala. Era foarte plăcută, făcută din nişte ierburi aromate şi îndulcită cu melasă; Ellen o înghiţi pe loc, cum ar fi făcut cu orice altceva venit din nişte mâini atât de bune, şi bătrâna doamnă o duse într-o cămăruţă lângă bucătărie, şi o culcă într-un pat încălzit. Obosită, slăbită şi ajutată de băutura fierbinte, Ellen căzu într-un somn adânc. Dup-amiaza se schimbă în seară şi seara în noapte, dar Ellen nu se trezi; după o scurtă incursiune în dormitor, doamna Van Brunt veni înapoi spunând că e bucuroasă s-o vadă dormind atât de bine. Alţi ochi o priviră altă dată pe când dormea – ochi buni şi iubitori; însă şi ochii doamnei Van Brunt erau plini de dragoste; un sărut uşor îi atinse fruntea, dar fără s-o trezească.

Era întuneric în micul dormitor, şi noapte adâncă, când Ellen fu trezită de un zgomot şi de o voce aspră pe care o cunoştea foarte bine. Simţindu-se slăbită şi obosită, rămase liniştită ascultând. Auzi o uşă deschizându-se şi închizându-se, apoi vocea spuse:

— Va să zică, mamă, aici e oaia mea rătăcită, nu?

— Vai, vai, spuse doamna Van Brunt, ai căutat-o? De unde ai ştiut că e aici?

— Dacă am căutat-o?! Vai, am căutat-o de la apusul soarelui. Lipsea de

acasă de ceva timp. Cred că mătuşa ei s-a speriat puţin din cauza ei, şi la fel şi eu. E cea mai ciudată micuţă pe care am văzut-o.

— E o fetiţă bună, am văzut eu, spuse mama lui; poţi să spui orice vrei, dar n-o să te cred.

— Nu spun nimic rău – sunt cel mai bun prieten al ei, numai să ştie şi ea asta, şi nu cred că ştie, spuse domnul Van Brunt, râzând. I-am zis azi să-mi dea un sărut, şi cred că nu s-ar fi speriat mai tare nici dacă aş fi fost o bufniţă; a fugit ca un iepure, şi domnişoara Fortune mi-a spus că era foarte supărată când a văzut-o ultima dată.

— Cum ai găsit-o?

— M-am întâlnit cu fetiţa aceea răutăcioasă a lui Vawse, şi am făcut-o să-mi spună; nu avea de gând s-o facă la început. Va fi spre răul lui Ellen dacă îşi face de lucru cu ea.

— N-o să-şi facă. Nancy a luat-o la o plimbare, şi a făcut în aşa fel încât s-o facă să cadă în pârâu, şi apoi a adus-o aici, udă ca un şoarece. I-am dat ceva fierbinte să bea şi am pus-o în pat, şi cred că va fi bine; dar îţi spun că m-a durut inima s-o văd pe sărmana fetiţă albă ca varul, tremurând toată şi arătând atât de îngrozită. Doarme bine acum; dar nu e drept să vezi faţa unui copil arătând aşa; nu e bine, repetă doamna Van Brunt, gânditoare. Nu ai cinat, nu?

— Nu, mamă, şi trebuie s-o duc pe micuţă înapoi. Nu s-a trezit încă?

— O să văd imediat; dar nu va merge acasă, şi nici tu n-o să mergi, Abraham, până nu mâncaţi; ar fi păcat să plecaţi. Micuţa va trebui să guste din gogoşile mele chiar acum; le-am făcut special pentru ea. Aşa că poţi să-ţi dai jos pălăria şi să te aşezi.

— Adică vrei să-i arăţi unde să vină când are chef de ceva bun, mamă. Ei bine, nu pot spune că gogoşile tale nu merită să aştepţi.

Ellen îl auzi aşezându-se, şi ghici că doamna Van Brunt şi slujnica ei erau ocupate să facă prăjituri; rămase liniştită.

— Eşti un prieten bun, Abraham, începu din nou bătrâna doamnă, nimeni nu ştie mai bine ca mine; dar sper că sărmana micuţă şi-a găsit unul mai bun azi, care poate face mai mult pentru ea decât tine.

— Cine? Tu, mamă? Nu ştiu dacă poţi.

— Nu, nu; crezi că mă refeream la mine? Întoarce-te repede, Sally! Domnişoara Alice a fost aici.

— Cum? În seara asta?

— Chiar înainte să se întunece, cu poneiul ei cenuşiu. A venit pentru un minut, şi eu am invitat-o – se ard, Sally! – am invitat-o înăuntru s-o vadă pe micuţa care dormea, şi i-am spus tot ce mi-ai spus tu despre ea. Ea nu a spus prea multe, dar a privit-o tare iubitor – cum priveşte întotdeauna, cred; gata, acum merg să văd ce face micuţa mea adormită.

Doamna Van Brunt veni lângă pat cu o lampă, ţinând în braţe hainele uscate ale lui Ellen. Ellen ar fi vrut să-o ia în braţe pe buna bătrânică şi să o sărute din toată inima, dar nu era în firea ei să-şi arate sentimentele în faţa străinilor. Se lăsă îmbrăcată în tăcere, spunând doar „ce bună sunteţi cu mine, doamnă!”, la care doamna Van Brunt răspunse cu un sărut, spunându-i cât de dragă îi este.

Bucătăria era luminată de foc şi de lumina lumânărilor; masa pentru ceai arăta foarte îmbietor cu farfuria plină cu gogoşi cu unt, aşezată lângă o grămadă de alte bunătăţi; în celălalt colţ al căminului stătea domnul Van

Brunt.

— Aşa, spuse el zâmbind când Ellen se aşează în colţul opus, deci eu te-am alungat dimineaţă? Nu mai eşti supărată pe mine, sper.

Ellen se îndreptă direct spre el, îşi puse mânuţa în mâna lui mare şi aspră şi spuse:

— Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule Van Brunt, fiindcă v-aţi necăjit atât şi m-aţi căutat.

Spusese asta cu o privire de recunoştinţă şi încredere care îl încântă foarte mult.

— Necăjit, într-adevăr! spuse el, bine dispus. Aş da orice pentru ce n-ai vrut tu să-mi dai azi. Dar nu te teme, domnişoară Ellen, n-o să te mai necăjesc.

Îi strânse mânuţa, şi din momentul acela Ellen şi căruţaşul ei aspru deveniră buni prieteni.

Doamna Van Brunt îi chemă la masă, şi Ellen fu îndopată bine cu gogoşi, care erau nişte prăjiturele pufoase coapte în tigaie, tăiate în două şi umplute cu unt. Fu o masă foarte plăcută. Poate că unui pretenţios nu i-ar fi plăcut, dar pentru Ellen fu delicioasă; şi niciun pretenţios nu ar fi putut obiecta contra jambonului rece, a untului şi a prăjiturilor. Ellen mâncă mai mult din ultimele. Nici dacă gazdele ei ar fi fost din înalta societate nu ar fi putut fi mai atenţi şi mai buni cu ea. Când terminară de mâncat, doamna Van Brunt declară că îi mai revenise culoarea. Culoarea îi reveni cu totul când intră în cameră o pisică persană pufoasă. Ellen sări de pe scaun, mângâind pisica şi alintând-o, iar pisica se aşeză lângă ea.

— Ce pisică frumoasă! spuse Ellen.

— Are cinci pisoiaşi, spuse doamna Van Brunt.

— Cinci pisoiaşi?! spuse Ellen. O, pot să mai vin cândva să-i văd?

— Poţi să-i vezi chiar acum, dragă, şi să vii oricând vrei. Sally, adu coşul.

Domnul Van Brunt spuse că era timpul să plece. Dar mama lui insistă că Ellen trebuia să stea unde era, fiindcă nu era în stare să meargă pe jos atâta drum, aşa că Abraham trebuia să meargă şi să-i spună domnişoarei Fortune că fetiţa era bine, şi că va veni mâine dimineaţă. Domnul Van Brunt clătină din cap de două-trei ori, dar în cele din urmă încuviinţă, spre bucuria lui Ellen. Când se întoarse, o găsi pe Ellen stând pe duşumea în faţa focului, cu toţi cinci motăneii în poală, în timp ce pisica bătrână se învârtea pe lângă ei. Privi în sus, mai fericită decât o văzuse el vreodată, şi îi spuse că îi era „atât de recunoscătoare fiindcă mersese atât de mult pentru ea”; domnul Van Brunt simţi că, la fel ca boii săi, ar fi putut face mult mai mult cu plăcere.

CAPITOLUL XIII

Nu stă-n a omului putere
Să stăpânească orice durere.

Burns

Înainte de răsăritul soarelui, doamna Van Brunt intră în camera lui Ellen şi o trezi.

— E păcat să te trezesc, spuse ea, când dormeai atât de bine; dar Abraham vrea să plece la treabă, şi nu stă la dejun. Ai dormit bine?

— O, da, foarte bine; ca un bolovan, spuse Ellen frecându-şi ochii; încă nu m-am trezit bine.

— Îmi pare atât de rău, spuse doamna Van Brunt, dar nu am avut încotro. Nu te doare capul sau oasele?

— Nu, doamnă, niciun pic; mă simt foarte bine.

— A, bine! spuse doamna Van Brunt, atunci înseamnă că baia de ieri a rămas fără urmări; mă gândeam că aşa va fi. Sărăcuţa de tine!

— Mă bucur că am căzut, spuse Ellen, fiindcă altfel nu aş fi venit aici, doamnă Van Brunt.

Bătrâna doamnă o sărută pe loc.

— Oh! Aş putea să mă mai uit o dată la pisoiaşi? spuse Ellen, când fu gata de plecare.

— Sigur că da, spuse doamna Van Brunt, oricât de mult s-ar grăbi Abraham. Vino încoace, draga mea.

O luă pe Ellen înapoi într-o cameră cu vechituri, unde într-un colţ, pe un teanc de covoare vechi, stătea Pisi şi familia ei. Ce drăgăstos mângâie Ellen fiecare ghem de blană! Ce greu îi era să-i părăsească!

— Nu vrei să iei unul cu tine acasă, dragă? spuse doamna Van Brunt, în cele din urmă.

— O, pot?! spuse Ellen, în culmea încântării; vorbiţi serios? O, vă mulţumesc, dragă doamnă Van Brunt! O, ce fericită sunt!

— Ei bine, alege unul, dragă – alege-l pe cel care îţi place cel mai mult, şi Abraham o să ţi-l ducă.

Alegerea fu făcută, apoi doamna Van Brunt şi Ellen se întoarseră în bucătărie, unde domnul Van Brunt aştepta de ceva timp. El clătină din cap când văzu ce era în coşuleţul pe care i-l întindea mama lui.

— Nu pot, spuse el; nu am cum, mamă. Pot s-o duc pe domnişoara Ellen acasă, dar pisica e prea mult. Nu ştiu dacă o să scap cu pielea întreagă între una şi cealaltă.

— Asta-i bună! spuse doamna Van Brunt.

Ellen privi lung micul favorit alb şi pufos, care încerca să iasă din coş şi mieuna foarte nemulţumit. Totuşi, deşi întristată, se supuse cu bunăvoinţă în faţa imposibilului. Dădu jos pisoiaşul din coş, îi dădu un sărut de rămas bun şi se întoarse spre bătrâna doamnă care o privea; îşi împleti braţele în jurul gâtului ei, o sărută şi o îmbrăţişă din toată inima.

— La revedere, doamnă, spuse ea; pot să vin să vă mai văd din nou?

— Sigur că da, draga mea, spuse bătrâna, cât de des vrei. O să-l pun pe Abraham să te aducă. Abraham, o s-o aduci, nu-i aşa?

— Sunt două păreri în afacerea asta, mamă, pot să-ţi spun; şi dacă nu

pot, ştiu a cui va fi vina.

Plecară amândoi. Ellen se împiedică de câteva ori, dar se trezi curând. Era devreme – nu răsărise încă soarele; aerul proaspăt era destul să-i dea viaţă nouă; cerul era frumos şi senin, şi domnul Van Brunt avea pasul mare. Bucuroasă de mişcare, Ellen uită în curând orice neplăcere; căpşorul ei era plin de lucruri plăcute. Privea lumina argintie din est care vestea răsăritul. Văzu argintiul devenind auriu, şi întreg peisajul fu scăldat de raze de lumină; primele raze se iviră pe culmi. Pentru Ellen, era o privelişte nouă.

— Ce frumos! O, cât de frumos! exclamă ea.

— Da, spuse domnul Van Brunt, în felul lui încet, va fi o zi bună pentru câmp. Cred că o să merg cu boii la păşunea cea mare.

— Ce frumos coboară lumina de pe înălţimi, spuse Ellen; acum a ajuns în pădure. O, uite ce frumoase sunt vârfurile copacilor! O, mi-aş dori să fie şi mama aici!

Domnul Van Brunt nu ştiu ce să răspundă la asta. Îşi dorea şi el acelaşi lucru, de dragul ei.

— Uite, spuse Ellen, acum soarele a ajuns la gard, şi la drum, şi peste tot. Mă întreb de ce soarele străluceşte mai întâi pe vârful muntelui, şi apoi coboară atât de încet; de ce nu străluceşte de la început peste tot?

Domnul Van Brunt dădu din umeri.

— Aşa face întotdeauna, spuse el.

— Da, spuse Ellen, cred că aşa face, dar chiar aşa e; aş vrea să ştiu care e motivul. Şi am observat acum că îmi atinge mai întâi faţa şi după aceea mâinile. Nu-i ciudat?

— Hm, sunt multe întrebări ciudate, dacă stai să te gândeşti, spuse domnul Van Brunt, filosofic.

Dar mintea lui Ellen zbura de la un lucru la altul, şi următoarea întrebare nu avea prea mare legătură cu cea dinainte.

— Domnule Van Brunt, sunt şcoli aici?

— Şcoli? spuse el. Da, sunt destule şcoli.

— Bune? întrebă Ellen.

— Ei bine, nu ştiu exact ce să spun; este şcoala căpitanului Conklin, care ar trebui să fie bună; e un om inteligent, după cum se spune.

— Unde e? spuse Ellen.

— Şcoala lui? La o milă sau două de casa mea.

— Şi cât e de departe de casa mătuşii Fortune?

— Mai mult de două mile; uite că ajungem imediat. Nu eşti obosită, nu?

— Nu, spuse Ellen. Dar amintirea aceasta dădu alt curs gândurilor ei, şi dispoziţia i se schimbă. Paşii ei sprinteni şi voioşi se transformară în paşi înceţi şi şovăitori, încât domnul Van Brunt spuse că el vedea că e obosită.

Dacă era aşa, atunci Ellen obosea din ce în ce mai tare; şovăia din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia de casă, şi în cele din urmă rămase în urmă, şi îl rugă pe domnul Van Brunt să meargă primul.

Domnişoara Fortune era ocupată cu pregătirea micului dejun, şi arăta, după cum spusese domnul Van Brunt „de parcă ar fi avut douăzeci de degete la mână”, şi într-adevăr operaţiunile pe care le făcea îi cereau aşa ceva. Nu le acordă nicio atenţie la început, trebăluind încoace şi încolo cu multă energie, dar dintr-odată îi aruncă o privire lui Ellen şi spuse:

— De ce nu ai venit acasă aseară?

Cuvintele erau mai mult scuipate decât vorbite.

— M-am udat în pârâu, spuse Ellen, şi doamna Van Brunt a fost drăguţă să mă ţină.

— Pe unde ai ieşit din casă ieri?

— Pe uşa din faţă.

— Uşa din faţă era încuiată.

— Am descuiat-o.

— De ce nu ai venit pe aici?

— Nu am vrut să vin pe aici.

— De ce nu?

Ellen ezită.

— De ce nu? întrebă domnişoara Fortune, mai aspru decât înainte.

— Nu am vrut să vă văd, doamnă, spuse Ellen, înroşindu-se.

— Dacă mai faci vreodată asta, spuse domnişoara Fortune cu un fel de furie rece, am să te biciuiesc, cum aveam de gând şi azi.

Roşeaţa de pe obrajii lui Ellen păli, şi un fior vizibil trecu peste ea, dar nu de frică. Rămase cu privirea mândră şi buzele strânse, fiindcă un instinct copilăresc de demnitate o avertiza să păstreze tăcerea. Domnul Van Brunt interveni:

— Haide, haide! spuse el, începe să fie prea mult. Bate smântâna mai bine, doamnă, fiindcă dacă o să vrei să baţi altceva va trebui să începi cu mine, îţi promit.

— Nu *te* amesteca, Van Brunt, spuse doamna aspru, în ceea ce nu te priveşte.

— Nu ştiu ce să spun, zise domnul Van Brunt, poate că este treaba mea; dar amestecat sau neamestecat, domnişoară Fortune, e timpul să plec la câmp; şi dacă nu ai alt mic dejun mai bun pentru domnişoara Ellen şi pentru mine decât ceea ce e aici, cred că o să plecăm flămânzi; dar e ceva în cămară care miroase grozav de bine, şi tare aş vrea să ne dai din aceea fără să mai spui nimic.

Domnişoara Fortune nu mai strică niciun cuvânt pe niciunul din ei în dimineaţa aceea. Îşi continuă treburile şi puse masa în tăcere, cu o faţă pe care Ellen nu o înţelese; se gândi numai că nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de nesuferit. Masa a fost solemnă şi inconfortabilă. Ellen de abia putea înghiţi, şi mătuşa ei se afla în aceeaşi situaţie. Domnul Van Brunt şi doamna cea bătrână mâncară ca de obicei, fără nicio încercare de conversaţie în afara unor mormăieli din ale ultimei, pe care nimeni nu le luă în seamă, şi una sau două cuvinte ale primului, al căror înţeles nu-l ştia nimeni.

Între Ellen şi mătuşa ei avu loc o ruptură pe care niciuna nu încercă să o repare. Domnişoara Fortune nu mai reluă neplăcuta conversaţie pe care o întrerupsese domnul Van Brunt; o lăsă pe Ellen de capul ei, de abia vorbindu-i, fără să se intereseze de unde venea şi unde pleca. Asta dură zile întregi. Timpul trecea greu. După o zi sau două, domnul Van Brunt păru să-şi fi recâştigat simpatia ei, dar Ellen nu. O privea cu aceeaşi faţă rece, aspră şi nesuferită, cu care Ellen se obişnuise. Aşa că Ellen stătea cât de mult putea singură, dar nu ştia ce să facă cu timpul şi de multe ori plângea. Mergea la culcare nefericită în fiecare seară, şi se trezea la fel în fiecare dimineaţă, şi asta dură până când domnul Van Brunt îi spuse de câteva ori mamei ei că „biata micuţă umblă ca o stafie, şi e tot mai slabă

şi mai palidă; nu ştiu ce se va întâmpla dacă va continua tot aşa”.

Singura dorinţă a lui Ellen era acum primirea unei scrisori, dar nu veni niciuna; fiecare zi care sosea îi aducea o nouă dezamăgire, tot mai greu de îndurat. Pe domnul Van Brunt, singurul ei prieten, îl vedea rar; când era vreme frumoasă, era la câmp, iar când ploua stătea Ellen în casă, şi nu se vedeau decât la masă. Bătrâna bunică era dispusă să stea mereu cu ea, dar Ellen se înfiora, nu ştia nici ea din ce motive, când îi auzea cuvintele blânde, şi nu rămânea niciodată de bunăvoie singură cu ea; când bunica o chema lângă ea şi îi punea tot felul de întrebări şi o lăuda, ar fi dat orice să scape. Dar asta nu se întâmpla decât rareori în prezenţa mătuşii ei. Domnişoara Fortune o îndepărta pe Ellen şi îi spunea mamei ei să înceteze „pălăvrăgeala” din cauză că „îi face rău”. Ellen spera că mătuşa se va gândi să o trimită la şcoală, văzând că nu avea nimic de făcut acasă şi nu se simţea bine în compania ei, dar domnişoara Fortune nu spunea nicio vorbă despre aşa ceva; dorinţele lui Ellen rămâneau mereu neîmplinite.

O singură plăcere îi rămânea copilei, unica care îi îndulcea amarul. Aceasta era mulsul vacilor, dimineaţa şi seara. Se trezea foarte devreme şi pândea pe geam până vedea oamenii venind cu găleţile; atunci se strecura din casă în grajd. Acolo se aflau cinci vaci cu lapte, fiecare pe locul ei din grajd sau din curte, aşteptând să fie uşurate de povara lor de lapte. Erau animale frumoase şi blânde, foarte îngrijite şi arătând fericite şi tihnite; niciun animal îngrijit de domnul Van Brunt nu arăta altfel. El era întotdeauna în grajd sau în curte la timpul mulsului, şi sub protecţia lui, Ellen se simţea în siguranţă. Era o scenă foarte frumoasă – cel puţin aşa credea ea. Vacile blânde stăteau liniştite, de parcă le-ar fi plăcut să fie mulse, şi rumegau zgomotos; era interesant să vezi cine va termina primul, Sam sau Johnny, şi dacă laptele Bălţatei sau al Roşcatei va fi mai mult decât laptele Negruţei. În cele din urmă Ellen îl rugă pe domnul Van Brunt s-o înveţe să mulgă şi ea. Începu cu emoţie, dar învăţă destul de repede; de multe ori una din găleţile domnişoarei Fortune era plină cu laptele muls de Ellen, fără ca nimeni altcineva să ştie. Minutele acestea în curtea fermei erau cele mai plăcute din zi pentru Elen. În timpul lor faţa îi strălucea de încântare şi toate durerile erau uitate; dar mulsul se termina repede, şi norii se adunau pe fruntea fetiţei imediat ce intra în umbra casei.

— Unde e poşta, domnule Van Brunt? îl întrebă ea într-o dimineaţă, privindu-l cum ascuţea un topor. Ţinea toporul în mână şi unul din băieţi învârtea la tocilă.

— Unde e poşta? La Thiriwall, de bună seamă, răspunse domnul Van Brunt, aruncându-i o privire. Mai repede, Johnny.

— Şi cât de des ajung scrisorile aici? spuse Ellen.

— Ai grijă, Johnny! Mai pune apă; uită-te la ce faci! La fel de des pe cât merg eu să le aduc, domnişoară Ellen, şi nu mai des.

— Şi cât de des mergi, domnule Van Brunt?

— Doar când am şi altă treabă, domnişoară Ellen; n-ar fi nimic în hambar dacă aş merge toată ziua la poştă. Nu primesc scrisori decât de două trei ori pe an, deşi întreb de cel puţin zece ori.

— Dar acum este una, sau va fi de acum, pentru mine, spuse Ellen. Când crezi că vei merge din nou, domnule Van Brunt?

— Dacă aş fi ştiut aş fi mers ieri, am fost pe aproape. Nu ştiu dacă pot

merge săptămâna asta, dar voi merge imediat ce am o treabă, domnişoară Ellen. N-o să aştepţi prea mult.

— O, vă mulţumesc, domnule Van Brunt, sunteţi foarte drăguţ. Atunci scrisorile vin aici numai dacă mergi după ele?

— Nu, le mai aduce din când în când bătrânul domn Swaim, dar nu a mai fost de mult.

— Cine e el? spuse Ellen.

— O, e un bătrân ciudat care umblă prin ţară cu tot felul de treburi; trece şi pe aici. Gata, Johnny, cred că e destul de ascuţit.

— De ce se toarnă apă pe tocilă? spuse Ellen; nu se poate face la fel de bine pe uscat?

— Nu ţi-aş putea spune, răspunse domnul Van Brunt; întrebările tale sunt prea inteligente pentru mine, domnişoară Ellen; ştiu doar că s-ar strica toporul, sau tocila, sau amândouă.

— E foarte ciudat, spuse Ellen, gânditoare; aş vrea să ştiu totul. Dar, of! nu am cum să ştiu totul, spuse ea, şi mulţumirea ei fu umbrită de un nor de dezamăgire şi nefericire. Domnul Van Brunt observă schimbarea.

— Atunci înseamnă că nu mergi la şcoală?

— Nu ştiu, spuse Ellen; ea nu vorbeşte niciodată cu mine despre nimic. Dar îţi spun eu că o s-o fac să vorbească! exclamă ea, schimbându-se din nou. O să merg şi o s-o întreb, şi atunci va fi nevoită să-mi spună. O să merg! M-am săturat să trăiesc aşa. O să aflu ce are de gând, şi atunci o să-i spun ce *trebuie* să fac eu.

Domnul Van Brunt părea să se îndoiască de succesul unui asemenea demers; clătină din cap de câteva ori în tăcere şi se îndepărtă. Ellen, fără să mai aştepte, intră în casă.

Domnişoara Fortune nu era în bucătărie; nici gând să o caute în locurile ei secrete, cum era cămara, pivniţa sau bucătăria mică. Ellen aşteptă un timp, dar mătuşa ei nu apăru, şi înflăcărarea i se topi. Nu mai era la fel de pregătită să ridice problema, şi chiar avea unele îndoieli.

— Dar o s-o fac, îşi spuse Ellen; o să-mi fie greu, dar o s-o fac!

CAPITOLUL XIV

Cât despre mine, sunt ţinut aici
Sau mai degrabă, ca să fiu cinstit
Stau eu aici, la ţară, nesilit.

Anonim

A doua zi dimineaţă, după micul dejun, Ellen avu şansa de care mai degrabă se temea decât o aştepta. Domnul Van Brunt plecase; bătrâna doamnă era acolo, şi domnişoara Fortune stătea lângă foc, ocupată să gătească ceva misterios. Ca un laş adevărat, Ellen nu intră de la început în subiect, ci încercă s-o ia pe departe; ca de obicei, metoda se dovedi greşită.

— Ce este asta, mătuşă Fortune? spuse ea, după ce o privi vreo cinci minute.

— Adică?

— Vreau să zic, ce torni din strecurătoare în oală?

— Suc de hamei.

— Pentru ce?

— Ca să opăresc făina asta cu care o să fac margarete.

— Margarete?! spuse Ellen. Credeam că margaretele sunt nişte flori albe care cresc pe pajişti – aşa mi-a spus mama.

— Astea sunt singurele margarete pe care le cunoaşte mama ta, presupun, spuse domnişoara Fortune, pe un ton care arăta că educaţia doamnei Montgomery fusese foarte incompletă. Şi într-adevăr, adăugă ea imediat, dacă ar fi făcut mai multe margarete şi ar fi citit mai puţin, ar fi fost mai bine, cred eu.

Ellen simţi tonul, chiar dacă nu înţelese în totalitate cuvintele. Rămase un moment tăcută; apoi îşi aminti scopul ei şi începu din nou.

— Atunci astea ce sunt, mătuşă Fortune?

— Prăjituri, copilă, prăjituri margarete, cu care frământ pâinea.

— Ce, prăjiturelele acelea maro pe care le amesteci cu apă şi le pui în făină când faci pâinea?

— Doamne fereşte! Ai văzut sute de când stai aici, dacă nu ai văzut niciuna înainte.

— Nu am văzut, spuse Ellen. Dar de ce sunt numite margarete?

— Dumnezeu ştie! eu nu. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai pune atâtea întrebări, Ellen; nu ştiu ce-i cu tine; o să mă înnebuneşti.

— Dar vreau foarte mult să-ţi mai pun o întrebare, spuse Ellen, cu inima strânsă.

— Bine, întreabă-mă repede, şi du-te de aici. Am de prăjit peştele şi nu am timp de întrebări.

Domnişoara Fortune era aşezată în faţa focului şi amesteca liniştită sucul de hamei cu făina, şi Ellen nu se grăbi; cuvintele nu voiau să iasă.

— Mătuşă Fortune, aş vrea să ştiu dacă pot să merg la şcoală.

— Da.

Inima lui Ellen sări în sus de bucurie, deşi răspunsul fusese extrem de sec.

— Când pot merge?

— Cât de curând vrei.

— O, mulţumesc, doamnă. La ce şcoală, mătuşă Fortune?

— La care vrei.

— Dar eu nu ştiu nimic despre ele, spuse Ellen. De unde să ştiu care e mai bună?

Domnişoara Fortune era tăcută.

— Ce şcoală e mai aproape?

— Şcoala căpitanului Conklin de lângă Cruce, şi şcoala domnişoarei Emerson de la Thiriwall.

Ellen ezita. Numele era împotriva ei, dar totuşi ea ajunse la concluzia că şcoala acestei doamne era cea mai bună.

— Domnişoara Emerson e rudă cu dumneata? întrebă ea.

— Nu.

— Cred că aş vrea să merg la şcoala ei. Pot să merg acolo?

— Da.

— Şi pot să încep de luni?

— Da.

Ellen şi-ar fi dorit foarte mult ca mătuşa ei să-i răspundă pe un alt ton; era ca un duş rece pentru speranţele ei.

— O să-mi pregătesc cărţile, spuse ea, şi o să mă uit puţin peste ele. Dar care ar fi cea mai bună cale să ajung acolo, mătuşă Fortune?

— Nu ştiu.

— Pot să merg pe jos aşa departe?

— Tu ştii cel mai bine.

— Sunt sigură că nu pot, spuse Ellen; Thiriwall-ul se află la patru mile distanţă, mi-a spus domnul Van Brunt; e prea mult pentru mine să fac opt mile pe zi; şi pe lângă asta, mă şi tem.

Tăcere moartă.

— Dar, mătuşă Fortune, spune-mi te rog ce să fac. De unde să ştiu dacă nu-mi spui? Cum să ajung la şcoală?

— E rău că nu avem trăsură, spuse domnişoara Fortune, dar domnul Van Brunt ar putea merge cu carul cu boi.

— Cu carul cu boi! Vai de mine, dar asta i-ar lua o zi întreagă, mătuşă Fortune. Îţi trebuie ore întregi să mergi şi să vii cu boii; domnul Van Brunt nu ar mai avea timp pentru nimic altceva.

— Desigur – la asta nu ne-am gândit, spuse domnişoara Fortune, cu aceeaşi voce rece.

— Atunci nu pot merge, nu am ce face, spuse Ellen disperată. De ce nu ai spus aşa de la început? Când ai spus că da, am crezut că pot merge cu adevărat.

Îşi acoperi faţa. Domnişoara Fortune duse vasul cu făină opărită în cămară, zâmbind. Apoi se întoarse şi începu să spele vasele.

— Ah, dacă aş avea un ponei, spuse Ellen, m-ar duce încolo şi înapoi, şi ar merge tropăind cu mine peste tot – ce drăguţ ar fi!

— Da, foarte drăguţ! Şi cine crezi că ar merge tropăind după ponei? Bănuiesc că l-ai lăsa în seama domnului Van Brunt; şi eu ar trebui să merg tropăind după tine, să văd dacă nu ţi-ai rupt gâtul într-o groapă sau într-un şanţ; ar fi o treabă foarte drăguţă pentru toată lumea.

Ellen rămase tăcută. Speranţele i se risipiseră, şi dezamăgirea nu fusese îndulcită de niciun cuvânt amabil. Durerile vechi se treziră, şi se gândi că

mătuşa ei era cea mai nesuferită persoană pe care avusese nenorocul s-o cunoască. Sentimentele bune nu mai erau cu putinţă; pe faţa ei se zugrăveau neplăcerea şi dezgustul, dar şi tristeţea şi durerea. Mătuşa ei văzu.

— La ce te gândeşti? întrebă ea, destul de aspru.

— Mă gândeam, spuse Ellen, că îmi pare foarte rău că nu pot merge la şcoală.

— De ce, ce vrei să înveţi atât de mult? Ştii să citeşti şi să scrii şi să socoteşti?

— Să citesc şi să scriu şi să socotesc? spuse Ellen; sigur că da. Dar asta nu e nimic; e numai începutul.

— Ei bine, şi ce vrei să mai înveţi?

— O, multe lucruri.

— Ca de exemplu?

— Multe lucruri, spuse Ellen; franceză, şi italiană, şi latină, şi muzică, şi aritmetică, şi chimie, şi totul despre animale şi plante şi insecte – am uitat cum se cheamă – şi... Of, nu-mi mai amintesc; o grămadă de lucruri. Tot timpul mă gândesc că aş vrea să învăţ unele lucruri, dar nu-mi pot aminti acum care. Şi nu fac nimic, spuse Ellen tristă, nu învăţ nimic, nu studiez şi nu îmi îmbogăţesc cunoştinţele, cum ar trebui; mama o să fie foarte dezamăgită când se va întoarce, şi aş fi vrut atât de mult să se bucure.

Lacrimile o înecară; îşi duse mâna la ochi, încercând să le oprească.

— Dacă te-ai săturat să leneveşti, spuse domnişoara Fortune, îţi dau eu ceva de făcut; şi ceva de învăţat, mult mai important decât toate bazaconiile tale; mă întreb la ce sunt bune! Bănuiesc că asta se datorează educaţiei pe care ţi-a dat-o mama ta. Dacă şi-ar fi folosit mâinile ca să facă ceva util în loc să se gândească la ea însăşi tot timpul, poate că nu ar fi trebuit să meargă la mare să se trateze acum; nu le stă bine femeilor să stea cu capul în cărţi!

— Mama nu stă cu capul în cărţi! spuse Ellen indignată; nu ştiu ce vrei să spui; nu s-a gândit niciodată numai la ea însăşi; e foarte ciudat că spui aşa când nu ştii nimic despre ea.

— Ştiu că nu te-a învăţat bunele maniere, oricum, spuse domnişoara Fortune. Uite aici, îţi dau ceva de făcut – pregăteşte vasele pentru spălat cât timp mă duc eu până sus.

Ellen ascultă, destul de revoltată. Nu era obişnuită cu treaba şi nu-i plăcea; aşa că nu era de mirare că domnişoara Fortune fu destul de nemulţumită la întoarcere.

— Dar nu am făcut niciodată aşa ceva, spuse Ellen.

— Asta-i acum! spuse domnişoara Fortune. Mă întreb unde ţi-au fost ochii de fiecare dată când am făcut eu asta. Cred că bunul tău simţ ar fi trebuit să te înveţe! Dar tu erai foarte ocupată să-i spui domnului Van Brunt ce se întâmplă în casă. Asta numeşti tu gata de spălat? Goleşte fiecare farfurie şi pune-le una peste alta; varsă cafeaua din căni şi aşază-le alături. De ce le ţii aşa? Te temi că o să te frigă?

— Nu-mi place să pun mâna pe vasele murdare, spuse Ellen, care lua cănile cu vârful degetelor.

— Ascultă-mă, spuse domnişoara Fortune, să nu mai aud aşa ceva, sau o să-ţi dau de făcut ceva care n-o să-ţi placă într-adevăr. Pune lingurile aici, şi cuţitele şi furculiţele dincoace; pune solniţa şi cutia pentru piper şi

untul şi zahărul în cămară.

— Nu ştiu unde să le pun, spuse Ellen.

— Vino încoace, şi o să-ţi arăt eu; e timpul să ştii. Ai spus că te-ai simţi mai bine dacă ai avea ceva de făcut, şi o să ai destule. Uite, pune-le în dulap, şi untul pune-l aici, şi pâinea în cutia asta, vezi? Acum să nu te aud că întrebi asta a doua oară.

Era prima dată când intra Ellen în cămară; nu îndrăznise să intre înainte. Era o magazie foarte lungă, cu rafturi pe stânga. Pe rafturi erau multe oale, castroane şi ulcioare, de cositor sau lut, pline cu lapte, majoritatea garnisite cu smântână groasă şi gălbuie. La mijloc era o fereastră, în faţa căreia obişnuia domnişoara Fortune să smântânească laptele; lângă ea era un jgheab din lemn prin care curgea zerul spre un butoi mare care se afla lângă uşa bucătăriei, din care era luat şi dat la porci. Dincolo de fereastra cămării, pe rafturile de sus, erau caşi mari, gălbui; cel puţin patruzeci sau cincizeci. În partea dreaptă era dulapul, şi câteva rafturi pe care se ţineau de obicei toate lucrurile de la masă, vase şi mâncăruri. Podeaua şi rafturile erau vopsite cu galben, frecate şi strălucitoare, sclipind de curăţenie; în aer plutea un miros foarte îmbietor.

Ellen nu văzu toate astea de la început, ci după o zi sau două, timp în care vizitase de multe ori cămara. Domnişoara Fortune se ţinu de cuvânt, şi îi dădu destule de făcut; viaţa lui Ellen era foarte aglomerată. Nu-i plăcea de loc asta; nu era o muncă pe care s-o facă cu plăcere; totuşi nu era nicio îndoială că era o schimbare în bine faţă de viaţa plictisitoare de până acum. Orice era mai bun. Totuşi, sărmana Ellen era măcinată continuu de grijă; pierdea şcoala şi timpul.

— Ce o să mă fac? se gândi ea, după ce trecură aşa câteva zile; nu fac nimic, nu învăţ nimic, şi voi uita tot ce am învăţat. N-o să ştiu mai mult decât oamenii ăştia; şi ce o să spună mama? Ei bine, dacă nu pot să merg la şcoală, spuse ea, luând dintr-odată o hotărâre, o să învăţ singură! Să văd ce pot face; va fi mai bine decât nimic, în orice caz. O să încep chiar azi!

Ellen urcă scările în camera ei şi începu să-şi scoată totul din cufăr ca să ajungă la cărţi. Erau chiar la fund; până să ajungă la ele umpluse duşumeaua de articole de garderobă; fără să le ia în seamă, Ellen se repezi la cărţi.

— Aici erai, dragul meu Numa Pompilius, spuse ea, scoţând o carte în franceză pe care de abia începuse s-o citească. Uită-te şi pe tine, draga mea gramatică şi dicţionar, şi uite şi istoria – mă bucur foarte mult să vă văd, domnule Goldsmith! – şi ce o fi asta? E învelită ca ceva foarte valoros; o, e carnetul de note; pe tine nu mă bucur să te văd. Caietul meu de copiat – mă întreb cine o să-mi mai dea de copiat; aritmetica, geografia şi atlasul – astea sunt bune; şi plăcuţa de ardezie; Doamne, dar nu am cu ce scrie pe ea, şi nu ştiu de unde o să fac rost de aşa ceva; ei bine, o să mă descurc. Asta e totul – aşa cred.

Ellen ar fi început imediat să studieze, dar lucrurile de pe duşumea îi spuneau altceva.

— Îţi zic eu, îşi spuse ea, e tare neplăcut să trebuiască să-ţi ţii hainele într-un birou. Mă întreb dacă voi trăi tot timpul aşa, şi va trebui să caut până la fundul cufărului ori de câte ori vreau o pereche de şosete sau o batistă. Urăsc şosetele acelea cafenii! Dar ce pot să fac? e destul de rău că

trebuie să-mi ţin lucrurile aşa. Mă întreb ce se află după uşile acelea. O să aflu eu imediat.

În partea din nord a camerei se aflau trei uşi. Nu le deschisese niciodată, dar acum îi intrase în cap să vadă ce e acolo, gândindu-se că poate se poate folosi de ele. Se temea puţin să-şi bage nasul în treburile mătuşii ei; îşi încuie uşa, ca să nu fie întreruptă.

La capătul patului era o uşă mare, închisă ca toate celelalte. Se deschidea, după cum descoperi ea, asupra unei scări care probabil ducea în pod, dar Ellen nu era interesată. Era luminată de jumătatea unei ferestre mari, aflată la mijlocul scărilor. Închise repede uşa aceasta, şi o deschise pe cea de alături, mai mică. În spatele ei se afla un dulap în perete, luminat de cealaltă jumătate a ferestrei. În el nu se afla nimic în afara unui raft lung, şi Ellen se gândi că şi-ar putea pune cărţile.

— Trebuie doar să mătur puţin, şi va fi foarte bine, îşi spuse ea.

Cealaltă uşă, în celălalt colţ, îi descoperi un dulap mai mare.

— Dacă ar fi nişte cuie sau nişte cârlige, se gândi Ellen, ca să-mi pun hainele; dar oare ce-ar fi să bat nişte cuie? Asta o să fac! Va fi perfect.

Descuind uşa în grabă, alergă pe scări cu sufletul la gură, încântată dar şi speriată să facă aşa ceva fără ştirea mătuşii ei; traversă curtea în goană şi se îndreptă spre hambar, unde spera să-l găsească pe domnul Van Brunt. Când ajunse în dreptul grajdului, auzi nişte pocnituri puternice, care o asigurară că era acolo. Intră pe portiţa hambarului şi îl găsi îmblătind grâul, ajutat de cei doi băieţi de la fermă. Ellen se opri la uşă, şi pentru un minut uită după ce venise, cufundată în încântare. Podeaua curată era plină de grâu, pe care îmblăciele[1] cădeau cu zgomot, unul după altul, cu o bătaie regulată: unu-doi-trei, unu-doi-trei, într-o ordine perfectă. De afară, sunetul lor era plăcut, dar de unde stătea Ellen era mult prea puternic. Vocea ei subţire nu avea nicio şansă să fie auzită; aşteptă să fie văzută. În cele din urmă, Johnny o văzu şi îi spuse stăpânului:

— Cineva pentru dumneavoastră, domnule Van Brunt.

Îmblăciul acelui domn stătu pe loc, apoi fu lăsat la o parte. Stăpânul lui se îndreptă spre uşă şi ieşi împreună cu Ellen.

— Ei bine, spuse el, ai venit să vezi ce se întâmplă?

— Nu, spuse Ellen, aş vrea să vă rog să-mi daţi un ciocan şi şase cuie.

— Un ciocan şi şase cuie; vino pe aici, spuse el.

Traversară curtea şi grădina, îndreptându-se spre o căsuţă numită de obicei poiata; acolo se ţineau toamna porcii puşi la îngrăşat cu porumb. Deschizând uşa unui grânar, domnul Van Brunt luă de pe un raft un ciocan mare şi o cutie cu cuie, şi o întrebă pe Ellen ce mărime dorea.

— Mai mari.

— Aşa?

— Nu, ceva mai mari.

— Ceva mai mari? Cui îi trebuie?

— Mie, spuse Ellen zâmbind.

— Ţie?! Şi crezi că mânuţele tale pot ţine ciocanul?

— Nu ştiu; aşa cred; o să încerc.

— Unde vrei să le baţi?

---

[1] Îmblăciu – unealtă agricolă formată dintr-un băţ, articulat prin curele cu o coadă lungă, cu care se prelucrează cerealele sau păstăioasele pentru a separa boabele.

— Într-un dulap din camera mea, spuse Ellen în şoaptă, temându-se parcă să nu apară domnişoara Fortune de după colţ; vreau să-mi agăţ rochiile.

Domnul Van Brunt zâmbi, şi puse ciocanul şi cuiele din nou pe raft.

— Îţi spun eu cum facem, zise el; nu ai cum să te descurci singură; o să ţi le bat eu diseară când o să vin la cină.

— Dar mă tem că ea nu o să vă lase, spuse Ellen, neîncrezătoare.

— Nu te mai gândi la asta, spuse el, rezolv eu. Poate că nu o vom întreba.

— O, vă mulţumesc! spuse Ellen voioasă, cu faţa strălucind de bucurie; bătând din palme, alergă înapoi în casă, în timp ce domnul Van Brunt se întorcea la îmblătit. Ellen luă mătura şi cârpa de şters praful şi o zbughi în camera ei; acolo făcu lună dulapurile şi îşi aşeză lucrurile. Cărţile, biroul şi cutia de lucru fură aşezate în ordine pe raft; rochiile şi cămăşile aşteptau pe podea. Celelalte lucruri fură aşezate înapoi în cufăr cu grijă. După ce termină cu toate astea, Ellen se simţi foarte bucuroasă. În timpul acesta fu gata şi prânzul. Imediat ce scăpă de treaba de după prânz, Ellen fugi în camera ei şi începu să înveţe. Petrecu toată după-amiaza în tovărăşia adunărilor şi scăderilor şi a paginilor de istorie. Puţin înainte de ceai, în timp ce Ellen aşeza masa, domnul Van Brunt intră în bucătărie cu o legătură în mână.

— Ce ai adus acolo, domnule Van Brunt? întrebă domnişoara Fortune.

— Nişte porumb de sămânţă.

— Şi ce vrei să faci cu el?

— Să-l pun în pod la adăpost.

— Pune-l acolo şi o să-l duc mâine.

— Mulţumesc, doamnă, dar mai bine mă duc eu, dacă e tot una. Nu vă temeţi, mi-am lăsat papucii la uşă. Domnişoară Ellen, cred că voi trece prin camera ta.

Ellen era bucuroasă să alerge înainte ca să-şi ascundă râsul. Când ajunse în camera ei, domnul Van Brunt scoase un ciocan din legătură şi o mână de cuie din buzunar; bătu un rând de cuie în dulapul ei şi urcă în pod, de unde se auzi zgomotul aceleiaşi îndeletniciri. Coborî repede şi se întoarseră în bucătărie.

— Ce-i cu ciocăniturile astea? întrebă domnişoara Fortune.

— Am bătut nişte cuie, spuse liniştit domnul Van Brunt.

— În pod?

— Da, şi în dulapul domnişoarei Ellen; a spus că vrea câteva.

— Trebuia să vorbeşti cu mine mai întâi, îi spuse domnişoara Fortune lui Ellen. Era destul de nervoasă, dar nu spuse mai mult şi problema trecu mult mai bine decât sperase Ellen.

În ciuda descurajărilor, Ellen îşi urmă planurile de studiu.

O scrisoare scrisă după zece zile îi povesti mamei ei toate succesele şi neîmplinirile ei. Era o scrisoare pesimistă. Ellen se plângea că nu înţelege, şi că are prea puţin timp pentru învăţat; mătuşa ei îi dădea de lucru, şi, credea ea, o împiedica voit de la studiu. Adăuga cu amărăciune că mama ei va găsi la întoarcere o fetiţă ignorantă. Se termina cu „O, dacă aş putea să te văd măcar, şi să te sărut, şi să te îmbrăţişez, mamă, aş fi gata să mor!”

Scrisoarea fu dusă a doua zi de domnul Van Brunt; Ellen aştepta cu

multă nerăbdare să se întoarcă de la Thiriwall.

CAPITOLUL XV

O furnică căzu în apă; unei turturele i se făcu milă de ea şi îi aruncă un beţişor.

L'Estrange

Pe la jumătatea după-amiezii, carul cu boi al domnului Van Brunt se întoarse. Ellen stătea în portiţă, privindu-l cu inima cât un purice; ce încet venea! În cele din urmă carul ajunse la poartă; oprindu-se sub măr, domnul Van Brunt coborî încet şi se îndreptă spre ea. Dar feţişoara plină de speranţă care se ridică spre el îl făcu să se întunece.

— Îmi pare foarte rău, domnişoară Ellen, începu el.

Era destul. Ellen nu aşteptă să audă mai mult, ci se întoarse şi dispăru, cu inima grea. Suportase aşteptarea destul de bine, dar aşa ceva era prea mult, şi se simţea biruită. Se îndreptă spre uşa din faţă, pe care nu intra nimeni, se aşeză pe scări şi izbucni în plâns.

După jumătate de oră, intră încet pe uşa bucătăriei. Dorindu-şi să treacă neobservată, se îndreptă pe furiş spre camera ei, dar domnişoara Fortune o chemă. Ellen se opri. Domnişoara Fortune stătea în faţa focului, cu o scrisoare deschisă în poală şi alta în mână. I-o întinse pe cea de-a doua, spunând:

— Vino şi ia asta, fetiţo.

— Ce este? spuse Ellen, apropiindu-se încet.

— Nu vezi ce e? spuse domnişoara Fortune, ţinând-o în sus.

— De la cine e? spuse Ellen.

— De la mama ta.

— O scrisoare de la mama, şi nu pentru mine! spuse Ellen schimbându-se la faţă. O luă repede din mâna mătuşii ei. Dar se înroşi şi mai tare când văzu cuvintele „Draga mea Ellen" iar pe partea cealaltă „domnişoarei Ellen Montgomery". Privi faţa mătuşii ei, cu ochii aruncând flăcări şi cu faţa palidă de mânie, şi spuse cu o voce schimbată:

— E scrisoarea *mea*; cine a deschis-o?

Probabil că pe domnişoara Fortune o mustra puţin conştiinţa, fiindcă îşi plecă privirea. Dar numai pentru un moment.

— Cine a deschis-o?! răspunse ea. *Eu* am deschis-o. Aş vrea să ştiu cine are mai multe drepturi. Şi o să le deschid pe toate ca să te învăţ minte; poţi să fii sigură.

Privirea, cuvintele şi insulta o scoaseră din minţi pe Ellen. Aruncă scrisoarea pe duşumea, albă ca varul şi tremurând – nu numai din cauza furiei – şi fugi afară. Nu vărsă nicio lacrimă; nu putea; toate lacrimile erau uscate de focul mâniei. Urcă în camera ei clătinându-se, frângându-şi mâinile şi gândindu-se ce ar putea să facă ca să iasă din această stare îngrozitoare; însă nu vedea nimic în afară de nenorocire şi durere. Se plimba prin cameră, fiindcă nu se putea aşeza; simţi că nu mai poate respira aerul casei, aşa că îşi luă boneta şi coborî, trecând prin bucătărie. Domnişoara Fortune o întrebă unde merge şi îi porunci să stea în casă, dar Ellen nu-i dădu nicio atenţie.

Rămase un moment lângă portiţă. Ar fi putut sta mult să se uite. Lumina aurie a după-amiezii de vară indiană scălda pajiştea şi hambarul într-un

văl diafan; sub zâmbetul ei, totul se transforma în frumuseţe pură. Nimic nu se mişca. Razele soarelui argintau azurul senin, care domnea deasupra dealurilor şi îndulcea totul; tăcerea naturii era absolută, subliniată de sunetul îndepărtat al vocii cuiva, poate că domnul Van Brunt, care îşi îndemna boii, prea departe ca să fie văzut; sunetul îi mângâia auzul străbătând tăcerea. „Pace”, şoptea natura copilului ei tulburat, dar inima lui Ellen era învolburată, şi nu putea auzi şoapta. Totuşi, era o uşurare să fie afară şi să respire aerul curat şi dulce. Ellen răsuflă adânc, oprindu-se un moment, îşi strânse mânuţele plină de durere şi îşi continuă drumul spre poarta cea mare; cu paşi măsuraţi, ieşi în drum şi se îndreptă spre Thiriwall. Fără să privească frumuseţea care înveşmânta natura, Ellen părăsi la un moment dat drumul spre Thiriwall şi o luă pe o cărare pe care nu fusese niciodată înainte; poate că acesta era şi motivul. Nu era prea frecventată; iarba creştea pe amândouă părţile şi chiar pe mijlocul drumului, deşi ici şi colo se zăreau urme de căruţă. Nu-i păsa unde mergea, atâta timp cât se îndepărta de casă. Drumul ducea spre un munte din nord-vestul fermei domnişoarei Fortune; cel pe care domnul Van Brunt îl numise o dată „Nose”. După trei sferturi de oră, drumul începu să urce domol spre munte, îndreptându-se spre nord. Cam la jumătatea urcuşului, Ellen ajunse la o cărăruie care promitea să ducă la ceva frumos; părăsi drumul în favoarea ei. Promisiunea fu îndeplinită; era cel mai drăguţ drumeag de pădure, dar era stâncos şi prăpăstios. Ellen începu să obosească. Drumul ducea spre nord; cărarea înconjura muntele pe la sud, urcând mereu; înainte să ajungă în vârf, Ellen se opri într-un loc care i se păru potrivit pentru odihnă. Muntele se înălţa în spatele ei, iar în faţă se deschidea priveliştea minunată a câmpurilor deschise. Căptuşit cu muşchi şi mobilat cu pietre căzute şi sfărâmături, locul era foarte plăcut pentru hoinari şi iubitorii naturii. Ellen se aşează pe o piatră, privind tristă şi îndurerată spre est, nepăsătoare la început în faţa frumuseţii.

Pe o distanţă nemăsurată, pe toate părţile, se întindeau câmpuri şi păşuni. Strălucirea blândă a soarelui de noiembrie învăluia totul într-un văl subţire, transformând totul într-o scenă de vis. În depărtare, culmile albăstrui ale dealurilor erau învăluite într-o ceaţă uşoară; la picioarele muntelui, câmpurile, fermele şi drumurile străluceau ca o hartă proaspăt desenată. La mică distanţă spre sud, stâncos şi pustiu, se ridica muntele pe care locuia Nancy Vawse; copacii desfrunziţi şi stâncile abrupte erau învăluite într-o ceaţă uşoară, prin care soarele îşi trimitea razele aurii, călduţe.

Sărmana Ellen nu vedea efectul artistic al priveliştii, însă influenţa dulce a naturii o atinse şi o mişcă, mărindu-i durerea. Simţea că inima ei tristă tulbura pacea şi frumuseţea locului. Ochii îi căzură asupra dealurilor depărtate – ce distanţă mare era! şi bucăţica aceea de ţară era mică faţă de distanţa care se întindea între ea şi mama ei. Ochii i se opreau la dealurile acelea, dar mintea le trecea şi mergea mult mai departe, peste multe asemenea dealuri, până ajungea la cea iubită. Dar o, cât de multe erau!

— Nu pot ajunge la ea! nu poate ajunge la mine! se gândi biata Ellen. Ochii îi erau plini de lacrimi de ceva timp, dar acum izbucni ca o furtună, în valuri de durere.

Odată stârnite, pasiunile lui Ellen erau întotdeauna extreme. În timpul

vieţii ei paşnice şi liniştite, asemenea ocazii fuseseră foarte rare. De la nenorocirea care se abătuse asupra ei, deveniseră mult mai dese. În ultimele săptămâni, vărsase multe torente de lacrimi amare. Acum se părea că toate cauzele care îi stârniseră durerea se adunaseră şi apăsau asupra ei; povara era gata să o trântească la pământ. Şi într-adevăr la pământ era. La început se lăsase cu capul pe piatră, îmbrăţişând-o; însă în timpul agoniei ei, alunecase pe muşchi şi se lungise pe pământul rece, care i se părea prietenos. Ellen ajunsese în culmea durerii şi amărăciunii. Lacrimile nu-i aduceau nicio uşurare. Suspinele convulsive o epuizară. Copleşită de amărăciune şi disperare, în locul acela singuratic, neauzită de nimeni, plânse tare şi ţipă pentru prima dată în viaţă; accesele acestea de violenţă erau urmate de epuizare, în timpul cărora lacrimile încetau şi zăcea liniştită, suspinând încet din când în când.

Cât timp zăcuse acolo, şi cât timp trecuse până să-şi piardă puterile, nimeni nu ar putea spune. În timpul unui asemenea timp de linişte forţată, pe când zăcea la fel de tăcută ca stâncile din jur, auzi o voce spunându-i:

— Ce s-a întâmplat, copila mea?

Dulceaţa argintie a tonului mustră furtuna din mintea lui Ellen. Se ridică în grabă, îşi şterse lacrimile din ochii înroşiţi şi văzu o doamnă tânără în faţa ei, a cărei faţă blândă se potrivea foarte bine cu dulceaţa vocii. Rămase nemişcată şi tăcută.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

Tonul atinse inima lui Ellen şi provocă un nou torent de lacrimi, diferite însă. Îşi acoperi faţa cu mâinile. Însă mâini blânde le îndepărtară, şi doamna, aşezându-se pe o piatră, o luă în braţe; Ellen îşi ascunse faţa, dar dragostea o copleşi, şi şoapta blândă „nu mai plânge” o făcu să tresară. Un timp, nu se mai spuse nimic; doamna o aşteptă să se calmeze. Când o văzu în stare să răspundă, spuse blând:

— Ce înseamnă asta, copila mea? Ce te necăjeşte? Spune-mi, şi cred că vom găsi o cale de a rezolva totul.

Ellen îi răspunse cu un zâmbet slab, însă cuvintele se pierdură printre lacrimi.

— Eşti Ellen Montgomery, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

— Mă gândeam eu. Nu e prima dată că te văd; te-am mai văzut înainte.

Ellen o privi surprinsă.

— Da, doamnă? Eu sunt sigură că nu v-am mai văzut.

— Nu, ştiu că nu. Te-am văzut când nu mă puteai vedea. Unde crezi că s-a întâmplat?

— Nu v-aş putea spune, spuse Ellen. Nu pot ghici; nu v-am văzut la mătuşa Fortune şi nu am fost nicăieri în altă parte.

— Ai uitat, spuse doamna. Nu ai auzit despre o fetiţă care a făcut odată o plimbare şi a căzut în pârâu? Şi care a ajuns la casa unei bătrâne doamne care a uscat-o şi a pus-o să se culce?

— O, da, spuse Ellen. M-aţi văzut acolo, doamnă, când dormeam?

— Te-am văzut când dormeai, şi doamna Van Brunt mi-a spus cine eşti şi unde locuieşti; când am ajuns aici am ştiut că tu eşti. Ştiu că ai o problemă foarte grea, Ellen, dar spune-mi totuşi despre ce este vorba; poate că te pot ajuta.

Ellen dădu din cap abătută.

— Nimeni pe lumea asta nu mă poate ajuta, spuse ea.

— Atunci te poate ajuta cineva din cer, spuse liniştită doamna. Nimic nu e prea greu pentru El. I-ai cerut ajutorul, Ellen?

Ellen începu să suspine din nou.

— O, dacă aş putea să vă spun totul, doamnă, spuse ea; dar sunt atâtea, că nu ştiu de unde să încep, şi nu ştiu când să mă opresc.

— Atât de multe lucruri te tulbură, Ellen?

— Da, doamnă.

— Îmi pare rău. Dar nu contează, dragă, spune-mi. Începe cu ce-i mai rău, şi dacă nu o să am timp să ascult totul acum, voi avea altă dată. Începe cu ce-i mai rău.

Dar aşteptă zadarnic un răspuns, şi începu să fie şi ea copleşită de durerea lui Ellen, care era extremă.

— Nu mai plânge aşa, copila mea, nu mai plânge aşa, spuse ea, strângând-o în braţe. Ce s-a întâmplat? Nu se poate să fie chiar atât de grav. Cred că ştiu ce te tulbură atât de tare – faptul că mama ta e atât de departe, nu-i aşa?

— O, nu, doamnă, spuse cu greu Ellen. Luptându-se cu ea însăşi un moment sau două, vorbi din nou, mai clar.

— Cel mai rău... cel mai rău e că... că... trebuie să fiu un copil bun, şi sunt mai rea ca niciodată.

Lacrimile o copleşiră.

— Dar cum, Ellen? spuse prietena ei surprinsă. Nu te înţeleg. Ce vrei să spui prin „copil bun”? Nu ai fost întotdeauna aşa? Şi ce ai făcut?

Ellen făcu un efort şi se opri din plâns; îndreptându-se de spate, îşi şterse lacrimile cu un gest care arăta că n-o să mai plângă, şi vorbi calmă, deşi mai suspina din când în când.

— O să vă spun, doamnă. În prima zi când am plecat de acasă, mă aflam la bordul vaporului şi mă simţeam foarte rău, când un domn foarte drăguţ a venit şi mi-a vorbit, şi a stat cu mine toată ziua. O, dacă l-aş putea vedea din nou! Mi-a vorbit mult timp; voia să fiu creştină, şi să mă hotărăsc chiar atunci să încep; şi, doamnă, am început. M-am hotărât cu toată inima, şi am crezut că de atunci voi fi diferită. Dar cred că în toată viaţa mea nu am fost atât de rea cum sunt de atunci. În loc să mă schimb, am făcut rău tot timpul, şi nu m-am putut abţine. Am fost furioasă şi supărăcioasă, şi am nutrit sentimente rele, deşi ştiam că nu e drept, şi asta mă făcea nenorocită. Dar, doamnă, nu mi-am schimbat deloc hotărârea, şi cred la fel ca atunci; vreau să fiu creştină mai mult decât orice altceva, dar nu sunt, şi nu ştiu ce să fac!

Îşi ascunse din nou faţa în palme.

— Acesta e necazul cel mai mare? spuse prietena ei.

— Da.

— Îţi aminteşti cine a zis „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă”?

Ellen o privi nelămurită.

— Te doare când vezi că nu eşti aşa cum ai vrea. Ai vrea să fii un copil al Mântuitorului şi vrei ca inima ta să fie plină de iubirea Lui, şi să faci ce-I place. Aşa este? Ai venit la El zi de zi şi noapte de noapte să-I spui asta? L-ai rugat să-ţi dea putere să învingi sentimentele rele şi L-ai rugat să te schimbe şi să te facă copilul Lui?

— La început am făcut-o, doamnă.

— Şi mai târziu?

— Nu, doamnă, spuse Ellen încet, privind în pământ.

— Atunci înseamnă că ai neglijat Biblia şi rugăciunea în ultimul timp?

Ellen şopti cu greu:

— Da.

— De ce, copila mea?

— Nu ştiu, doamnă, spuse Ellen plângând. Acesta e unul din lucrurile care mă fac să mă simt foarte păcătoasă. Nu-mi place să citesc Biblia şi să mă rog, deşi mai înainte obişnuiam să fac asta. Biblia zace pe fundul cufărului şi nu-mi place să o văd. Am fost atât de copleşită de sentimente rele încât nu m-am simţit în stare să mă rog şi să citesc.

— Ah, acesta e cel mai rău lucru pe care îl facem, spuse tovarăşa ei; ne îndepărtăm de Medic chiar când avem nevoie mai mare de El. Dar, Ellen dragă, asta nu e bine. Nicio altă mână nu-ţi poate vindeca boala. Caută-L, scumpa mea, caută-L. El te va auzi şi te va ajuta, să nu te îndoieşti, în orice necaz; a *promis*, ştii doar.

Ellen plângea, dar cu mai puţină amărăciune; norii se risipeau şi lumina începea să strălucească.

— Vrei să ne rugăm împreună acum? spuse tovarăşa ei după câteva minute.

— O, vă rog, doamnă! răspunse Ellen printre lacrimi.

Îngenuncheară împreună pe muşchiul din faţa stâncii, unde se odihniseră până acum. S-ar fi spus că erau doi copii care vorbeau cu tatăl lor, atât de simplă era rugăciunea; diferenţa de vârstă părea uitată, şi ce dorea una dorea şi cealaltă. Nu fără dificultate, fiindcă suspinele lui Elen îţi rupeau inima, vorbitoarea ajunse în cele din urmă la final. Când se ridicară, Ellen îşi cuprinse din nou prietena în braţe, ascunzându-şi faţa la pieptul ei, şi plânse din nou – dar ce lacrimi diferite! Erau ca o ploaie cu soare, după ce norii întunecaţi şi tunetul furtunii se îndepărtaseră. Se sărutară înainte să vorbească.

— N-o să uiţi să citeşti din Biblie şi să te rogi, Ellen?

— O, nu, doamnă.

— Atunci sunt sigură că n-o să mai fi atât de necăjită. Nu mai am timp să aud restul. Într-o zi sau două, sper că îmi vei putea spune tot ce s-a întâmplat; acum e târziu, şi ai mult de mers până acasă; nu trebuie să mai stăm aici. Vei veni să mă vezi mâine după-amiază?

— O, da, doamnă, voi veni! dacă pot; şi dacă îmi veţi spune unde.

— În loc să o iei pe cărarea aceasta, mergi drept înainte; prima casă la care ajungi. Nu e departe de aici. Unde mergeai pe munte?

— Nicăieri, doamnă.

— Ai mai fost atât de sus?

— Nu, doamnă.

— Atunci, înainte să pleci, vreau să-ţi arăt ceva. O să te duc peste Nose Bridge; nu mai sunt decât câţiva paşi, şi e bine să fii sigură.

— Ce este „Nose Bridge”, doamnă? întrebă Ellen, după ce se ridicară şi începură să înainteze cu greu pe cărarea anevoioasă.

— Ştii că muntele acesta se numeşte Nose. Aici ajunge la o margine foarte ascuţită. Vom ajunge imediat într-un loc în care o porţiune îngustă uneşte un mal cu celălalt; fratele meu îl numea în glumă Nose Bridge.

— De ce are muntele un nume atât de ciudat?

— Nu ştiu sigur. Oamenii spun că dintr-un anume unghi seamănă foarte bine cu nasul unui om, dar eu nu am văzut niciodată asta, şi mă îndoiesc că e adevărat. Am ajuns? Vino lângă stânca aceasta, Ellen; ai grijă unde calci; uită-te aici!

Stâncile rămaseră în spatele lor, şi ele priviră spre vest. Rămaseră uimite de atâta frumuseţe. Priveliştea nu era atât de întinsă precum cea dinainte. La nord şi la sud lanţuri de dealuri închideau orizontul, dar spre vest se deschidea o despărţitură între dealuri prin care străbăteau razele soarelui. În depărtare, totul era învăluit în lumina lui aurie; în apropiere, pe dreapta şi pe stânga, dealurile se îmbrăcau în albastru verzui, într-un amestec de lumini şi umbre care se schimbau mereu. Valea era învăluită în glorie. În depărtare lucea argintiu un lac; deasupra lui albeau căsuţele unui sat.

— Ce frumos! spuse din nou doamna. Ellen, draga mea, Cel care a făcut munţii aceştia şi i-a împodobit atât de glorios, este Cel care ne-a spus, mie şi ţie, „cereţi şi vi se va da”.

Ellen privi în sus; răspunsul ei se oglindea în privirea recunoscătoare.

Doamna se aşează şi o luă pe Ellen în braţe.

— Vezi satul cel alb din capătul lacului? Este satul Carra-Carra; acela este lacul Carra-Carra; acolo merg eu la biserică; nu poţi vedea biserica de aici. Tatăl meu predică acolo în fiecare duminică.

— Aveţi mult de mers, spuse Ellen.

— Da, destul de mult, dar e foarte plăcut. Merg călare pe poneiul meu cenuşiu, şi el mă duce destul de repede, când îl las. Dar eu nu vreau să scurtez drumul. Mergem pe orice vreme, Ellen. Eu şi Isteţul nu ne temem de frig şi zăpadă.

— Cine e Isteţul?

— Poneiul meu. Un nume ciudat, într-adevăr. Nu i l-am pus eu, dar îl merită mai mult decât oricare alt ponei. E un animal foarte deştept. Unde mergi, Ellen? La Thiriwall?

— La biserică, doamnă? Nu merg nicăieri.

— Mătuşa ta nu merge la biserică?

— Nu a fost niciodată de când sunt eu aici.

— Şi ce faci duminica?

— Nimic, doamnă; nu ştiu cu ce să-mi ocup timpul. Mă satur să stau în casă, şi atunci ies afară; apoi mă satur să stau afară şi vin înapoi. Am vrut tare mult o pisică, dar domnul Van Brunt a spus că mătuşa Fortune nu mă va lăsa.

— Voiai o pisică care să te ajute să ţii duminica, Ellen? întrebă prietena, zâmbind.

— Da, doamnă, spuse Ellen zâmbind şi ea; cred că ar fi fost o companie foarte plăcută. M-am săturat să citesc toată ziua, şi nu am altceva de citit în afară de Biblie; şi ştiţi, doamnă, că am fost rea de când am venit aici şi nu mi-a plăcut să citesc.

— Sărmana copilă! spuse doamna, cred că ai fost greu încercată. Ce-ar fi să vii să-ţi petreci viitoarea duminică cu mine? Crezi că aş putea ţine locul unei pisici?

— O, da, doamnă, sunt sigură, spuse Ellen agăţându-se de ea. O, aş veni bucuroasă să vă văd, dacă m-ar lăsa mătuşa Fortune; sper că mă va lăsa,

fiindcă duminica trecută a spus că sunt pacostea vieţii ei.

— Ce a făcut-o să spună asta? spuse serioasă prietena ei.

— I-am cerut nişte cărţi, doamnă.

— Ei bine, dragă, văd că am ajuns la alt necaz al vieţii tale, şi nu avem timp pentru asta acum. După cum ai spus tu, ai făcut multe greşeli, şi sper că le vom putea îndrepta. Uite că soarele se duce, şi tu trebuie să-i urmezi exemplul.

Lacul nu mai strălucea, şi casele se învăluiseră în umbră; muntele era încă strălucitor. Umbrele deveneau din ce în ce mai dese.

— Uite, spuse Ellen, exact asta mă întrebam într-o dimineaţă; de ce soarele străluceşte întâi pe culmi şi apoi coboară, iar acum coboară întâi. L-am întrebat pe domnul Van Brunt şi nu mi-a putut spune. Acesta e un alt necaz – nimeni nu-mi poate spune nimic.

— Încearcă cu mine mâine, şi o să încerc să te mulţumesc, spuse doamna, dar acum trebuie să ne grăbim. Văd că o să-mi dai de lucru destul, Ellen.

— Nu o să vă pun întrebări, doamnă, dacă nu vă place, spuse Ellen stânjenită.

— Îmi place, îmi place, spuse cealaltă. Am glumit, fiindcă văd că o să mă întrebi multe. Oricâte vrei, draga mea.

— Mulţumesc, doamnă, spuse Ellen în timp ce alergau la vale.

Coborâşul era mai uşor decât urcuşul. Curând ajunseră în locul în care Ellen apucase pe cărare.

— Aici ne despărţim, spuse doamna. Noapte bună!

— Noapte bună, doamnă!

Se despărţiră cu un sărut, dar când Ellen voi să se îndepărteze doamna o ţinu de mână.

— Eşti o fetiţă ciudată, spuse ea. Ţi-am dat libertatea să-mi pui întrebări.

— Da, doamnă, spuse Ellen şovăielnică.

— Nu m-ai întrebat un lucru la care mă aşteptam. Ştii cine sunt?

— Nu, doamnă.

— Nu ai vrea să ştii?

— Ba da, doamnă, foarte mult, spuse Ellen, zâmbind, dar mama mi-a spus că nu trebuie să încerc să aflu ceea ce oamenii nu vor să-mi spună; nu e treaba mea.

— Ei bine, cred că de data asta e treaba ta. La cine o să spui că mergi mâine? O să te ceri la „tânăra doamnă care locuieşte în casa aceea”? Sau o să-mi descrii nasul şi ochii şi înălţimea?

Ellen râdea.

— Draga mea Ellen, spuse doamna, schimbând tonul, ştii că îmi placi foarte mult? Fiindcă pentru o persoană care e bine crescută cred că sunt o mie care pun întrebări impertinente. Mă bucur că tu eşti excepţia. Dar, dragă Ellen, vreau ca tu să-mi cunoşti numele – este Alice Humphreys. Acum sărută-mă din nou şi fugi acasă; e târziu şi te-am ţinut prea mult. Noapte bună, draga mea! Spune-i mătuşii tale că o rog să te lase să iei ceaiul cu mine mâine.

Se despărţiră, şi Ellen se grăbi spre casă, îngrijorată de întunericul care creştea. Păşea mult mai repede decât la venire, şi ajunse acasă într-un timp scurt. În bucătărie era lumină, şi masa era pusă; dar oricât ar fi fost de flămândă, mai degrabă ar fi pierdut cina decât să dea ochii cu mătuşa,

aşa că se strecură în camera ei. Nu avea lumină; nu putea citi, dar se putea ruga. Îşi spuse toate durerile din inimă, toate dorinţele, toate ofurile, Prietenului care era gata oricând să asculte şi să răspundă; apoi, uşurată, înviorată, aproape vindecată, se băgă în pat şi adormi liniştită.

CAPITOLUL XVI

După furtuni de gheaţă şi vijelii turbate
Se-arată dintre nouri razele de soare;
Când neagra duşmănie le-nvăluie pe toate
Vin clipe dulci, senine şi uşoare;
Şi astfel putem învinge orice disperare.

Ţara Zânelor

A doua zi dimineaţă, Ellen se trezi cu sentimentul că se petrecuse ceva plăcut. Într-o clipă, realitatea fericită îi veni în minte, şi sări din pat cu inima uşoară; treburile de dimineaţă părură mult mai uşoare. După ce le termină, se duse la fereastră. Descoperise cum o putea ţine deschisă, cu ajutorul unui cui băgat în zăvor. Era devreme, şi în liniştea perfectă se auzea clar susurul pârâului. Ellen se sprijini de toc, şi respiră adânc aerul dimineţii, uimită de dulceaţa şi liniştea care învăluiau câmpul şi de cerul senin. Zile întregi, timpul fusese trist şi întunecat.

Erau două motive de schimbare. În primul rând, Ellen se hotărâse să păşească neabătut pe cărarea datoriei; în al doilea rând, îşi găsise un prieten. Inimioara ei tresălta de încântare gândindu-se la Alice Humphreys. Era împăcată cu ea însăşi, şi avea planuri de împăcare cu mătuşa ei, deşi se înfiora când îşi amintea de scrisoarea mamei ei.

— Dar nu am decât o cale, se gândi ea; o să fac aşa cum mi-a spus draga domnişoară Humphreys – aşa e bine şi o să am destul timp pentru mine înainte de dejun. O să mă trezesc în fiecare dimineaţă şi o s-o fac! e cel mai bun plan.

Cu aceste gânduri, îşi scoase Biblia din fundul cufărului; o deschise la întâmplare şi începu să citească capitolul 18 din Evanghelia după Matei. Nu înţelegea chiar totul, dar se opri cu plăcere la versetul 14.

— Asta e pentru mine, se gândi ea. Versetele 21 şi 22 o uimiră destul, dar când ajunse la ultimul se sperie de-a binelea. Din nou! îşi spuse ea. Exact cum mi-a spus domnul acela. Credeam că sunt iertată, dar cum aş putea fi, dacă simt că n-o pot ierta pe mătuşa Fortune?

Închizând cartea, Ellen îngenunche; gândul o copleşea atât de tare încât nu se mai putea gândi la altceva; rugăciunea ei de dimineaţă fu o lungă şi repetată cerere ca să poată „din toată inima” să-i ierte mătuşii Fortune „toate nelegiuirile”. Sărmana Ellen! simţea că are mult de lucru. În minutul în care era gata să se împace cu mătuşa ei, amintirile veneau una după alta, şi ştia că simţămintele ei erau departe de spiritul iertării. În mijlocul acestei lupte fu chemată jos. Se ridică cu lacrimi în ochi şi cu „ce trebuie să fac?” în inimă. Plecându-şi capul, se rugă încă o dată că, dacă nu va putea să *simtă* ce trebuia faţă de mătuşa ei, să fie în stare să se abţină să acţioneze sau să vorbească ceva rău. Sărmana Ellen! Faptele izvorăsc din inimă; ea aflase asta în această dimineaţă.

Mătuşa ei era deja la masă cu domnul Van Brunt. Ellen se aşeză în tăcere, fiindcă o privire aruncată mătuşii ei îi descoperi că nicio „bună dimineaţa” nu ar fi fost acceptată. Domnişoara Fortune era într-o dispoziţie foarte proastă, datorată printre altele faptului că domnul Van Brunt refuzase să mănânce dacă Ellen nu era chemată. Proastă dovadă de

bunătate. Nu-i vorbi lui Ellen şi nu o privi, dar domnul Van Brunt făcu tot ce-i sta în puteri. O ajută cu friptura şi cu cartofii, şi îi întinse un platou plin cu clătite.

— Sunt primele clătite din hrişcă de anul acesta, spuse el, şi i-am zis domnişoarei Fortune că nu o să mănânc niciuna dacă nu vii şi tu cu noi. Ia două! Ia două! O să mai vrei.

Privirea şi zâmbetul lui Ellen îi mulţumiră, şi urmându-i sfatul, acoperi o clătită mare cu o alta la fel.

— Aşa! Acum pune-ţi nişte sirop de arţar. Îţi plac, nu?

— Încă nu ştiu, spuse Ellen, nu am văzut niciodată.

— Nu ai văzut clătite din hrişcă! Ei, sunt aproape la fel de bune ca gogoşile mamei. Clătite cu sirop de arţar – e un lucru potrivit pentru un rege, cred eu, când sunt bune; şi domnişoara Fortune e o bucătăreasă a întâia.

Domnişoara Fortune nu luă în seamă complimentul.

— De ce eşti atât de palidă? continuă domnul Van Brunt; te simţi bine?

— Da, spuse Ellen încet, sunt bine...

— E la fel de bine ca şi mine, domnule Van Brunt, dacă n-o să-i bagi ceva în cap! spuse domnişoara Fortune cu o voce înăbuşită.

Domnul Van Brunt tuşi, şi nu mai spuse nimic până la sfârşitul mesei.

Ellen se temea de ce va urma, fiindcă privirea mătuşii ei era înfricoşătoare. Strânseră masa într-o tăcere de moarte, şi în timp ce spălau vasele şi le ştergeau, domnişoara Fortune izbucni.

— Unde ai fost ieri după-amiază?

— Pe munte, spuse Ellen.

— Ce munte?

— Cred că se numeşte „Nose”.

— Ce ai făcut acolo?

— Nimic.

— De ce te-ai dus acolo?

— Fără motiv.

— Fără motiv?! Te aştepţi să cred asta? Vrei să spui că eşti sinceră?

— Aşa spunea mama, spuse Ellen încercând să-şi stăpânească sentimentele.

— Mama ta! Cred şi eu; mamele sunt întotdeauna oarbe. Cred că lua de bun tot ce spuneai tu!

Ellen rămase tăcută, fiindcă nu voia să spună nimic rău.

— Aş fi vrut ca Morgan să aibă atâta minte să se însoare în ţara lui; dar el a trebuit să alerge după o scoţiancă! O americancă şi-ar fi crescut bine copiii.

Ellen puse jos cana pe care o ştergea.

— Nu ştii nimic despre mine şi mama mea, spuse ea. N-ar trebui să vorbeşti aşa; nu e drept.

— Ce nu e drept, aş vrea să ştiu? spuse domnişoara Fortune; trăim într-o ţară liberă, cred. Nu avem limbile legate – suntem liberi cu toţii.

— Aş vrea să fim, murmură Ellen; aş şti ce am de făcut.

— Ce ai face? întrebă domnişoara Fortune.

Ellen tăcea. Mătuşa ei repetă întrebarea pe un ton mai înalt.

— N-ar trebui să spun ce aş face, spuse Ellen; mai degrabă nu.

— Nu-mi pasă, spuse domnişoara Fortune, ai început şi trebuie să

termini. Vreau să aud şi eu.

— Voiam să spun că dacă am fi liberi aş fugi.

— Ei bine, ăsta da discurs! Mă bucur că l-am auzit. Şi acum spune-mi ce ai făcut ieri pe Nose. Continuă să ştergi vasele. Ai un teanc întreg. Ce ai făcut ieri după-amiază?

Ellen ezita.

— Am fost singură majoritatea timpului.

— Şi în rest cine a fost cu tine?

— Cu domnişoara Humphreys.

— Domnişoara Humphreys? ce ai făcut cu ea?

— Am vorbit.

— Ai mai văzut-o înainte?

— Nu, doamnă.

— Unde ai găsit-o?

— Ea m-a găsit, pe deal.

— Despre ce aţi vorbit?

Ellen nu răspunse.

— Despre ce aţi vorbit? repetă domnişoara Fortune.

— Mai degrabă nu vă spun.

— Eu *vreau* să aud, aşa că spune.

— Am fost singură cu domnişoara Humphreys, spuse Ellen, şi nu contează ce am vorbit; nu ne priveşte decât pe ea şi pe mine.

— Ba mă priveşte şi pe mine, spuse mătuşa ei, şi eu vreau să ştiu; despre ce aţi vorbit?

Ellen tăcea.

— Ai de gând să-mi spui?

— Nu, spuse Ellen încet, dar hotărâtă.

— Am avut mai multă răbdare decât Iov! Fii atentă, spuse domnişoara Fortune, lăsând jos ce avea în mână, o să ştiu! Nu-mi pasă ce a fost, dar o să-mi spui sau o să găsesc o modalitate de a-mi spune. O să-ţi dau o...

— Stai! Stai! strigă Ellen îndârjită; nu trebuie să-mi vorbeşti aşa! Mama n-a făcut-o niciodată, şi dumneata nu ai niciun *drept*! Dacă mama sau tata ar fi aici, *n-ai îndrăzni* să-mi vorbeşti aşa.

Răspunsul fu o palmă pocnită peste ureche de mâna udă a domnişoarei Fortune. Pe jumătate ameţită, mai puţin de lovitură decât de tumultul de sentimente pe care le stârnise, Ellen rămase nemişcată un moment, apoi aruncă prosopul şi fugi din cameră, tremurând de indignare, cu urme de degete clar întipărite pe faţă. Imediat ce ajunse în camera ei, izbucni în lacrimi de mânie şi umilinţă, însă conştiinţa începu să-i şoptească „Ai greşit! Ai greşit!”, şi lacrimi de căinţă se amestecară cu celelalte.

— O, spuse Ellen, de ce nu am putut să tac! Doar am hotărât dimineaţă că voi răbda! Dar nu ar fi trebuit să mă provoace într-un aşa hal, nu m-am putut abţine. „Ai greşit” îi spuse conştiinţa din nou, şi suspinele deveniră violente. Apoi se întoarse la necazul de dimineaţă – datoria ei şi dificultatea de a ierta. S-o ierte pe mătuşa Fortune! cu toate jignirile şi răutăţile ei. Vai! Ellen începu să simtă că greşise cu adevărat. Dar ce să facă? Nu era decât o singură alinare, s-o viziteze pe domnişoara Humphreys după-amiază.

— Îmi va spune ea, se gândi Ellen; mă va ajuta ea. Dar până atunci?

Ellen nu avu prea mult timp de gândire; mătuşa ei o chemă jos şi o puse

la treabă. Munci într-una până la prânz, cu inima grea; însă în tot acest timp se rugă mereu să primească o inimă iertătoare.

Imediat după prânz, fugi în camera ei ca să se pregătească pentru plimbare. Nu voia totuşi să plece fără ştirea mătuşii ei. Dezbătuse problema cu ea însăşi, dar nu se putea hotărî să rişte un refuz.

Aşa că se îmbrăcă cu deosebită grijă. Îşi luă rochia de merinos, singura pereche de şosete albe, pantofii şi boneta; totul era perfect aranjat, iar şalul albastru de pe pat aştepta plecarea, când auzi vocea mătuşii ei.

— Ellen! Coboară şi calcă-ţi rufele; imediat! Fierul de călcat e înfierbântat.

Pentru un moment, Ellen se simţi dezamăgită; se dezbrăcă încet, se îmbrăcă cu celelalte haine şi coborî scările.

— Hai odată! Ai stat un secol sus, spuse domnişoara Fortune; grăbeşte-te; nu ai decât câteva; vreau să fac curăţenie.

Ellen se simţi mai bine şi începu să calce cu curaj; într-adevăr, nu erau decât câteva lucruri pe care le termină repede, apoi strânse pătura de călcat şi fierul. Între timp, se răzgândise în privinţa plecării pe furiş; conştiinţa era prea puternică; cu inima cât un purice, îi spuse domnişoarei Fortune despre dorinţa domnişoarei Humphreys şi angajamentul ei.

— Poţi să mergi unde vrei; sunt sigură că nu-mi pasă ce faci, fu răspunsul domnişoarei Fortune.

Plină de încântare, Ellen urcă scările în goană, se îmbrăcă mult mai repede ca înainte şi plecă.

Însă la început merse o bucată cu inima tristă. În ciuda tuturor hotărârilor ei bune, făcuse totul greşit; Ellen simţea că rădăcina răului se afla în inima ei. Vărsă chiar câteva lacrimi. Cu cât se depărta de casa mătuşii ei, totuşi, începea să se însenineze; călca mai uşor pe cărarea înverzită. Speranţa îi grăbea paşii, şi când ajunse la cărarea din munte aproape alerga. Nu departe, văzu casa pe care o căuta.

Era o casă albă, mare; nu foarte albă totuşi, fiindcă vopseaua era cam veche. Era aşezată aproape de drum, şi părea adăpostită de copacii din pădure. Ellen urcă treptele care duceau la uşa din faţă, şi bătu; dar de abia ajungea la ciocanul cel mare, şi nu reuşi să atragă atenţia nimănui. După multe ridicări pe vârfuri, văzu că sunetele pe care le producea nu erau mai puternice decât scârţâitul dinţilor unui şoarece într-un biscuit; se săturase de atâtea eforturi fără rezultat şi porni hotărâtă să înconjoare casa, căutând o altă intrare. După colţ, văzu o verandă lungă, acoperită. În această verandă, Ellen găsi o femeie în vârstă stând în faţa şopronului descoperit şi pavat, spălând nişte rufe într-o albie. Era o femeie foarte drăguţă, îngrijită şi cochetă, cu ochii foarte prietenoşi, care zâmbi când o văzu. Ellen se îndreptă spre ea şi o întrebă dacă domnişoara Humphreys e acasă.

— Pe unde ai venit? spuse femeia. Nu primesc musafiri în spatele casei.

— Am bătut la uşa din faţă până am obosit, spuse Ellen, răspunzându-i la zâmbet.

— Cred că domnişoara Alice a adormit. Acum, drăguţa mea, fiindcă ai venit atât de departe ca să mă găseşti pe mine, nu vrei să mergi puţin mai departe şi s-o găseşti pe domnişoara Alice? Du-te după colţ şi mergi drept înainte până ajungi la o uşă de sticlă; acolo o s-o găseşti. Stai! poate că a adormit; trebuie să merg şi eu cu tine.

Se şterse pe mâini şi porni.

În faţa verandei se întindea o porţiune cu iarbă, şi Ellen văzu că înconjura casa ca o peluză îngustă; capătul ei se pierdea între copacii înalţi din pădure; între ei şi casă nu exista nimic decât iarba verde şi o cărăruie îngustă. Copacii erau cu toţii ruginii, cu excepţia unui molid superb şi a unor mesteceni argintii. Dar iarba era încă verde, şi ultimele zile ale verii indiene îşi întindeau vălul diafan peste pământ; pădurea se îmbrăcase în toate culorile curcubeului. Trecură pe lângă o altă uşă, vecină cu cea în faţa căreia îşi încercase Ellen puterile şi răbdarea; câţiva paşi mai departe, se opriră în faţa uşii de sticlă. Călăuza lui Ellen privi mai întâi pe geam, apoi deschise uşa şi o invită să intre.

— Iată că a ajuns noua mea cunoştinţă, spuse Alice, zâmbind şi sărutând-o. Începeam să cred că s-a întâmplat ceva, de întârzii atât. Nu prea ne ţinem de orele la modă aici la ţară. Dar mă bucur foarte mult să te văd. Dezbracă-te şi pune-ţi lucrurile pe cuier. Am un cuier pentru vară şi o canapea pentru iarnă, fiindcă stau în camera asta tot timpul anului; e o cameră foarte plăcută, nu crezi?

— Aşa e, doamnă, spuse Ellen scoţându-şi mănuşile.

— Aşteaptă însă să iei ceaiul cu mine de câteva ori, şi apoi vei spune că e plăcută. Nimic nu e plăcut de la început. Vino aici şi uită-te pe fereastră, sau pe uşă, cum preferi să-i spui. Vezi ce privelişte minunată am de aici? Pădurea se întindea în toate părţile la început, şi mă simţeam înăbuşită; aşa că l-am trimis pe fratele meu şi pe Thomas cu topoarele la muncă; au doborât o grămadă de copaci, până au croit un drum prin pădure. Devenisem melancolică văzând mereu zidul acela de copaci; acum dealurile acelea albăstrii mă liniştesc foarte mult.

— Nu sunt dealurile pe care le-am văzut ieri? spuse Ellen.

— De pe munte? Chiar acelea; este o parte a aceleiaşi privelişti, care e într-adevăr frumoasă. În fiecare dimineaţă, soarele răsare de după dealuri şi intră pe uşa camerei mele; iarna priveşte pe fereastra dinspre sud, aşa că îl am cu mine tot timpul. Dacă vreau să-l văd apunând trebuie să fac o plimbare, dar nu e neplăcut; ştii că nu putem avea totul.

La capătul drumului prin pădure se vedea o privelişte foarte frumoasă; dealurile şi pajiştile erau încadrate într-o ramă de arbori, ocrotită de munte. Drumul fusese croit cu grijă, şi efectul era remarcabil şi foarte fin; lumina şi culorile tabloului formau un contrast desăvârşit cu cea a ramei.

— Acum, Ellen, spuse domnişoara Alice întorcându-se de la fereastră, uită-te bine la camera mea. Aş vrea să te simţi ca acasă aici; oricând o să vrei să scapi de mătuşa ta, să vii aici ca acasă, ai înţeles?

Amândouă zâmbeau. Ellen simţea că înţelege foarte repede.

— Aici, lângă uşă, e divanul meu de vară; adesea îl scot afară ca să primesc oaspeţii pe iarbă. Îmi place tare mult să iau ceaiul afară când e cald; dacă nu te sperii de un ţânţar ori doi, voi fi întotdeauna fericită să-ţi ţin companie. Uşa aceea se deschide în hol; uită-te şi vezi, fiindcă vreau să cunoşti geografia casei. Camera aceea ciudată, cu mobile vechi, e cabinetul meu de curiozităţi. Am făcut tot ce-mi stătea în puteri să-i spun tâmplarului de la Thiriwall ce doream, dar nu i-am arătat cum se face; şi cum spun sudiştii „nu a ieşit chiar ce trebuia”. Acolo ţin florile uscate, mineralele, şi o colecţie foarte ciudată de lucruri curioase pe care le adun mereu. O să ţi le arăt într-o zi, Ellen. Îţi plac curiozităţile?

— Da, doamnă, cred că da.

— Crezi că da? Nu eşti sigură? Îţi plac fluturii de noapte morţi, şi gândacii uscaţi, şi aripile de fluturi, şi muşchiul uscat, şi pietrele ciudate, şi pătlagina presată, şi cuiburile de păsări vechi? Le strâng de când eram de vârsta ta.

— Nu ştiu, doamnă, spuse Ellen; Nu am avut de unde strânge aşa ceva.

— Nu ai avut! Sărmanul copil! Atunci înseamnă că ai fost închisă între ziduri şi pavaje toată viaţa?

— Da, doamnă, toată viaţa.

— Dar acum că ai văzut cum e la ţară, nu crezi că e mai bine?

— O, mult mai bine.

— Atunci e bine. Sunt sigură că va fi şi mai bine. Pe cealaltă parte, vezi, e canapeaua mea de iarnă. E un loc foarte confortabil pentru odihnă, Ellen, şi am aţipit de multe ori pe ea; cuvertura cea veche e foarte plăcută, fiindcă o ţin minte dintotdeauna.

Se auzi un oftat, dar Alice deschise repede o uşă de lângă canapea.

— Uită-te aici, Ellen; acesta e dormitorul meu.

— O, ce drăguţ! exclamă Ellen.

Covorul acoperea numai mijlocul duşumelei, restul era vopsit în alb. Mobila era obişnuită, însă era îngrijită şi lustruită. Perdele din muselină albă acopereau cele trei ferestre mari şi patul. Măsuţa de toaletă era acoperită cu mătase albă, şi pe ea era aşezat, în ciuda vremii, un vas cu flori. Ellen se gândi că trebuie să fi fost o plăcere să dormi acolo.

— Aici, spuse Alice când se întoarseră, între uşă şi cămin, e un dulap. Aici ţin căniţele şi farfurioarele. În celălalt colţ al căminului e etajera pentru flori. Îţi plac florile, Ellen?

— Le ador, domnişoară Alice.

— Am câteva frumoase acum, şi voi mai avea una sau două la iarnă; dar nu pot ţine prea multe aici, fiindcă nu am loc. De abia reuşesc să le salvez pe astea de la îngheţ. Am un crin frumos care înfloreşte din când în când şi umple casa de parfum. Aici, Ellen, între ferestre, se află cea mai preţioasă comoară a mea – cărţile. Toate sunt ale mele. Acum, draga mea, e timpul să te aşezi pe unul dintre balansoare; sunt lucrurile cele mai drăguţe din cameră, nu-i aşa? Aşază-te pe acesta; nu-i aşa că te simţi ca acasă?

— Foarte mult, doamnă, spuse Ellen râzând.

Mai erau două lucruri în încăpere, pe care Alice nu i le arătase, şi în timp ce ea aţâţa focul Ellen le privi. Unul era portretul unui domn bătrân, serios şi chipeş; nu-i reţinu prea mult atenţia. Celălalt era portretul unei doamne; o apariţie fină şi încântătoare care o fermecă pe Ellen. Flăcările îl luminau perfect, iar Ellen văzu că expresia şi privirea doamnei semănau cu Alice, aşa că nu se îndoi cine era.

Alice îşi apropie scaunul de Ellen şi o sărută.

— Cred, draga mea, că te simţi mai bine azi decât ieri?

— O, da, doamnă, mult mai bine, răspunse Ellen.

— Atunci sper că te-ai hotărât să fii creştină tot timpul, nu doar din când în când?

— M-am hotărât, doamnă, noaptea trecută şi dimineaţă, dar am făcut numai rău toată ziua.

Alice tăcea. Buzele lui Ellen tremurară un moment, apoi continuă.

— O, doamnă, ce mult doream să vă văd şi să-mi spuneţi ce să fac! M-

am rugat toată dimineaţa, apoi am coborât scările şi am început să am sentimente rele faţă de mătuşa Fortune, şi am spus numai răutăţi; nu m-am putut abţine.

— Nu pot să spun că nu poţi stăpâni răul, Ellen. De ce te-ai supărat pe mătuşa ta?

— Nu mă place, doamnă.

— Cum aşa, Ellen? Mă tem că tu nu o placi pe ea.

— Nu, doamnă, asta e sigur; cum aş putea?

— De ce să nu poţi, Ellen?

— O, nu pot, doamnă! Aş vrea să pot. Dar, o, doamnă, aş fi plăcut-o – ar fi trebuit s-o plac, dacă ar fi fost bună, dar ea nu e bună niciodată. Nu m-a sărutat când am venit, şi nu a spus că se bucură să mă vadă.

— Nu e prea frumos din partea ei, dar a fost rea cu tine, Ellen?

— O, da, doamnă. Îmi vorbeşte într-un fel care mă scoate din minţi, şi azi m-a bătut! Nu are dreptul să facă asta. Spuse Ellen arzând de indignare, nu are *dreptul!* Şi nu are dreptul să vorbească aşa despre mama! A vorbit şi azi, şi mai înainte; nu pot suporta! Nu o pot suporta! Nu o pot suporta!

— Gata, gata, spuse Alice luând copila chinuită în braţe, fiindcă Ellen se ridicase în picioare; nu ar trebui să vorbeşti aşa, Ellen; nu simţi ce trebuie acum.

— Nu, doamnă, ştiu că nu, spuse Ellen tristă. Stătu un moment, apoi se întoarse spre tovarăşa ei şi o îmbrăţişă strâns, ascunzându-şi faţa la pieptul ei; astfel ascunsă spuse povestea dimineţii.

— Cum s-a ajuns într-o stare atât de îngrozitoare, Ellen? spuse Alice după câteva minute. Cine e vinovat?

— Cred că e vina mătuşii Fortune, spuse Ellen ridicând capul; nu cred că e a mea. Dacă s-ar fi purtat bine cu mine m-aş fi purtat şi eu bine cu ea. Aşa aş fi făcut.

— Vrei să spui că nu ai avut nicio vină?

— Nu, doamnă, nu vreau să spun asta. Am greşit de multe ori, ştiu asta. M-am înfuriat, şi uneori nu am spus nimic, dar alteori mi-am pierdut răbdarea şi am spus multe. Aşa am făcut azi; dar e foarte greu să taci când eşti într-o asemenea stare; şi acum am ajuns să nu suport s-o văd pe mătuşa Fortune; îi urăsc şi boneta agăţată în cui. Ştiu că nu e drept, şi mă simt mizerabil; dar nu ştiu ce să fac, fiindcă e din ce în ce mai rău; ce o să mă fac?

Lacrimile veniră mai repede decât cuvintele.

— Ellen, copila mea, spuse Alice după un timp, nu există decât o cale. Mai ştii ce ţi-am spus ieri?

— Ştiu, dar dragă domnişoară Alice, am ajuns dimineaţă cu cititul la versetul care spune că nu vom fi iertaţi dacă nu iertăm; o, ce mult m-a tulburat! Simt că n-o pot ierta pe mătuşa Fortune, şi mă înfurii ori de câte ori îmi amintesc de ea; cum să mă port bine cu ea dacă simt aşa?

— Ai dreptate, draga mea; nu poţi; inima trebuie schimbată mai întâi, apoi viaţa.

— Dar cum s-o fac?

— Roagă-te.

— Dragă domnişoară Alice, m-am rugat toată dimineaţa ca s-o pot ierta pe mătuşa Fortune, şi nu pot.

— Mai roagă-te, draga mea, spuse Alice, strângând-o în braţe, mai roagă-te; dacă eşti sinceră, răspunsul va veni. Dar mai poţi face ceva, Ellen, în afară de a te ruga, ca să nu-ţi fie rugăciunea în zadar.

— Ce vreţi să spuneţi, domnişoară Alice?

— Să-ţi recunoşti greşeala; ai făcut tot ce-ţi stă în puteri? Ai mers la mătuşa Fortune să-i spui şi să-i ceri iertare?

Ellen răspunse încet:

— Nu.

— Atunci, copila mea, ştii ce ai de făcut. Următorul lucru după facerea răului e să faci tot ce poţi să-l îndrepţi; mărturiseşte-ţi greşeala şi cere iertarea lui Dumnezeu şi a oamenilor. Mândria nu te va lăsa, şi văd că o face, dar, copila mea, „Dumnezeu urăşte pe cel mândru, dar îl iartă pe cel umil”.

Ellen izbucni în lacrimi şi plânse amar.

— Fereşte-te să faci răul, copila mea, şi nu mai fi atât de dispusă să te certi cu toată lumea. Ellen dragă, dacă nu te umileşti nu trebuie să aştepţi răspuns la rugăciune. „Dacă îţi aduci darul la altar, şi îţi aduci aminte că ai ceva cu fratele tău, lasă-ţi darul acolo, du-te şi împacă-te cu fratele tău şi apoi vino de-ţi adu darul”.

— De ce e atât de greu să ierţi? suspină Ellen.

— Greu? E greu numai când avem inimi de piatră. În astfel de inimi nu există decât prea puţină dragoste pentru Christos. Mândria şi egoismul fac să fie greu; inima plină de dragostea Mântuitorului nu poate să lupte contra Lui.

— Am spus destule, spuse Alice după o pauză; ştii ce vrei, draga mea Ellen, şi ce trebuie să faci. Te las puţin cât îmi schimb rochia, fiindcă am călărit toată dimineaţa. Foloseşte bine timpul acesta.

Ellen îl folosi. Când se întoarse Alice, se întâlni cu o altă persoană, umilă şi liniştită; îmbrăţişând-o, spuse:

— O să-i cer iertare mătuşii Fortune; simt că o pot face acum.

— Cum rămâne cu iertarea ta, Ellen?

— Cred că Dumnezeu mă va ajuta s-o iert, spuse Ellen; L-am rugat. În orice caz, o s-o rog să mă ierte ea. Dar, o, domnişoară Alice, ce m-aş fi făcut fără dumneavoastră!

— Nu te baza pe mine, dragă Ellen; aminteşte-ţi că ai un prieten mai bun decât mine; încrede-te în El; dacă ţi-am făcut vreun bine, nu uita că El m-a adus la tine ieri după-amiază.

— Un singur lucru mă necăjeşte acum, spuse Ellen; scrisoarea mamei. M-am gândit la ea tot timpul; simt că aş face orice s-o am!

— O să vedem ce putem face. Nu poţi să i-o ceri mătuşii tale?

— Nu-mi place.

— Ai grijă, Ellen; mai există mândrie.

— Ei bine, o să încerc, spuse Ellen, dar nu cred că o să mi-o dea. Dar voi face tot ce pot.

— Ei bine, acum să schimbăm subiectul – la ce oră ai prânzit acasă?

— Nu ştiu, doamnă, la fel ca întotdeauna, cred.

— Adică la ora douăsprezece, nu?

— Da, doamnă; dar eram atât de emoţionată că vin aici încât nu am putut mânca nimic.

— Atunci bănuiesc că nu ai avea nicio obiecţie dacă am lua ceaiul mai

devreme?

— Nu, doamnă; oricând doriţi, spuse Ellen râzând.

— Imediat. Nu am mâncat nimic azi, Ellen; am fost plecată toată dimineaţa şi am luat o mică gustare înainte să vii tu. Vino pe aici şi o să-ţi arăt alte încăperi ale casei.

O conduse prin hol spre camera din partea cealaltă; era o bucătărie mare, îngrijită şi strălucind de curăţenie. Ellen îşi exprimă cu glas tare încântarea.

— Ei da, cred că e frumoasă. Am fost în multe locuri mai puţin aranjate. Mai jos e o bucătărioară în care face Margery treburile grele; pe scările acestea nu urcă decât treburile uşoare şi plăcute. Margery, tata a plecat la Thiriwall?

— Nu, domnişoară Alice, e la Carra-Carra; Thomas a spus că l-a auzit zicând că nu se întoarce devreme.

— Bine, atunci n-o să-l aşteptăm. Margery, aprinde focul în cuptor. O să fac nişte prăjiturele pentru ceai.

— Le fac eu, domnişoară Alice; nu-i bine să staţi atâta flămândă.

Alice se suflecă până la coate, se încinse cu un şorţ alb şi începu să scoată toate ustensilele necesare, spre încântarea lui Ellen. Puse o planşetă albă pe masă, şi lângă ea puse vasul cu făină, farfuria cu unt, castronul cu smântână, sita, tava şi alte mărunţişuri. La început cernu făina, apoi începu să adauge celelalte ingrediente cu o nepăsare care părea să spună că totul se va duce de râpă; însă încrederea din ochii ei spunea contrariul. Ellen o privea uimită.

— Credeai că prăjiturile se fac fără să pui mâna? spuse Alice, râzând de privirea ei. M-ai văzut spălându-mă înainte să încep.

— O, nu mă gândeam la asta, spuse Ellen; nu mă tem de mâinile dumneavoastră.

— Nu ţi-ai văzut niciodată mama făcând asta? spuse Alice, care întorcea acum aluatul pe planşetă într-un fel foarte curios.

— Nu, niciodată, spuse ea. Mama nu a făcut niciodată treabă, şi eu nu am văzut pe nimeni altcineva.

— Atunci înseamnă că nici mătuşa ta nu te-a iniţiat în misterele pâinii şi untului?

— Făcutul untului! oho, spuse Ellen, m-am săturat de asta!

Alice întindea acum aluatul cu un sucitor, cu o repeziciune şi o îndemânare uimitoare; foaia devenea tot mai subţire, şi ea o tăie în rotocoale cu ajutorul unui pahar. Jumătate din planşetă era acoperită cu prăjiturele albe, despre care Ellen spuse că arătau bune de mâncat crude, şi toate necazurile trecute, prezente şi viitoare erau uitate, când o pisică mare cenuşie sări direct pe masă şi puse lăbuţa pe una din prăjiturile stăpânei sale.

— Ia-l! O, Ellen, strigă Alice, ia-l! Nu-l pot atinge.

Dar Ellen se temea puţin.

Alice încercă să gonească pisica cu binişorul, dar ea părea că se amuză foarte bine, mângâindu-şi coada de braţul lui Alice şi întinzându-şi capul spre ea, fără să-şi dea seama că nu trebuia să fie acolo. Alice şi Ellen erau prea amuzate ca să încerce vreo metodă violentă, dar Margery înşfăcă pisica şi o puse pe duşumea.

— Uite ce urmă frumoasă a lăsat pe prăjitură, spuse Ellen.

— Şi-a lăsat amprenta. Cred că e a lui acum, prin dreptul posesiei dacă nu prin al descoperirii.

— Cred că a şi descoperit prăjitura, spuse Ellen râzând.

— Păi, da. O să i-o dau coaptă la cină.

— Îi plac prăjiturile?

— Şi încă cum. E foarte pretenţios la mâncare, Căpitanul Parry.

— Căpitanul Parry?! spuse Ellen; aşa îl cheamă?

— Da, spuse Alice râzând; nu mă mir că eşti uimită, Ellen. Am pisica asta de cinci ani, şi mi-a fost dăruită de fratele meu John, care era mai tânăr atunci, şi citea „Călătoriile căpitanului Parry”; aşa că i-a dat numele acesta. O, John! spuse Alice, jumătate râzând şi jumătate plângând.

Ellen se întreba de ce. Dar ea se duse să se spele şi când reveni arăta ca de obicei.

— Margery, prăjiturile sunt gata, spuse ea, şi Ellen e gata şi ea.

— Foarte bine, domnişoară Alice; cuptorul e fierbinte; imediat o să serviţi ceaiul. O să vă fac şi nişte ouă.

— Ceva, orice, spuse Alice; simt că mor dacă nu mănânc ceva. Haide, Ellen, o să punem masa pentru ceai amândouă.

Ellen era fericită să aşeze căniţele şi farfurioarele pe care le scotea din dulap domnişoara Alice; când sosi ceaiul şi se aşezară la masă, sporovăind vesele, biata Ellen se simţi mai fericită ca niciodată.

CAPITOLUL XVII

Adevărul este că un obicei rău are forţa unui destin.

L’Estrange

Ellen dragă, spuse domnişoara Alice turnându-i a doua căniţă de ceai, am terminat cu lista necazurilor tale?

— O, nu, domnişoară Alice, nici gând; dar am trecut de ce-i mai rău.

— Următorul e destul de rău să ne taie pofta de mâncare?

— Nu, spuse Ellen, nu poate face asta, e vorba de şcoală. Domnişoară Alice, mi-am promis că voi învăţa cât timp e plecată mama, şi că o să-i fac o surpriză când se va întoarce, şi când colo nu învăţ nimic. Nu vreau să spun că nu învăţ chiar nimic, se corectă Ellen, dar nu pot face prea mult. Când am descoperit că mătuşa Fortune nu avea de gând să mă trimită la şcoală, am hotărât că voi învăţa singură, şi am încercat, dar nu prea pot.

— Nu mai chinui aşa furculiţa şi cuţitul, spuse Alice zâmbind; e o problemă la care te pot ajuta. Ce înveţi?

— Unele lucruri la care mă descurc, spuse Ellen, lucruri uşoare; dar nu pot înţelege aritmetica fără cineva care să mi-o explice, şi nici franceza, şi asta vreau să învăţ cel mai mult; şi am şi întrebări la istorie.

— Ei bine, spuse Alice, o să înveţi cât poţi, şi o să vii la mine cu cărţile de două trei ori pe săptămână; o să-ţi explic şi o să-ţi răspund la întrebări, numai să nu fie prea greu. Ce spui?

Ellen nu spunea nimic, dar îmbujorarea şi privirea încântată erau grăitoare.

— Aşa vom face atunci, spuse Alice, şi nu mă îndoiesc că vom descurca toate problemele la aritmetică. Dar, Ellen, draga mea, cum te-aş putea ajuta la franceză dacă n-o ştiu nici eu? Ce-i de făcut?

— Nu ştiu, doamnă; îmi pare rău.

— Şi mie, de dragul tău. Te pot ajuta la latină, dacă îţi face plăcere.

— Nu prea îmi face plăcere, spuse Ellen, râzând; mama voia să învăţ latina, dar eu voiam să învăţ franceza; nu-mi place latina.

— Îmi permiţi să te întreb dacă ştii engleza?

— O, da, doamnă, sper; o ştiu demult.

— Da? Sunt fericită pentru tine atunci, fiindcă numărul doamnelor care ştiu cu adevărat engleza e foarte mic. Eşti sigură, Ellen?

— Da, domnişoară Alice.

— O să-mi scrii o scrisoare de două pagini fără nicio greşeală de gramatică şi de exprimare? Poţi să-mi descrii întâmplările din această după-amiază.

— Da, doamnă, dacă doriţi. Sper că pot să scriu o scrisoare de felul acesta fără greşeli.

Alice zâmbea.

— N-o să te întreb dacă „pot ca să scriu” e în latină sau în franceză; e clar însă că nu e în engleză.

Ellen se înroşi puţin, dar râse şi ea.

— Cred că m-am molipsit de la domnul Van Brunt şi de la mătuşa Fortune; nu cred că am vorbit aşa înainte să vin aici.

— De ce vrei atât de mult să înveţi franceza?

— Fiindcă mama o ştie, şi am auzit-o vorbind franceză de multe ori; eu şi tata am vrut întotdeauna să putem vorbi şi noi; şi mama voia să mă înveţe; spunea că sunt multe cărţi în franceză pe care ar trebui să le citesc.

— Ultima propoziţie e adevărată, Ellen. O să fac un târg cu tine – dacă înveţi engleza cu mine, voi învăţa franceza cu tine.

— Dragă domnişoară Alice, spuse Ellen mângâind-o, aş fi făcut-o şi fără asta; aş învăţa tot ce vreţi.

— Dragă Ellen, te cred. Dar aş vrea s-o ştiu şi eu; o să învăţăm împreună, şi ne vom descurca bine; putem învăţa să citim măcar, şi tot e ceva.

— Dar cum vom şti să pronunţăm cuvintele? întrebă Ellen îngrijorată.

— E o întrebare gravă, spuse Alice zâmbind. Mă tem că nu vom pronunţa chiar ca un francez. Ştiu! spuse ea, bătând din palme, unde e voinţă există întotdeauna o cale. Ellen, am o prietenă pe munte care ne va da exact ce dorim, dacă mă gândesc bine. Vom merge să o vedem; chiar aşa! Prietena mea, bătrâna doamnă Vawse.

— Doamna Vawse?! repetă Ellen; nu e bunica lui Nancy Vawse?

— Chiar ea. Numele ei nu e Vawse; oamenii de la ţară îi spun aşa, şi eu le-am urmat exemplul; numele ei adevărat e Vosier. S-a născut în Elveţia, şi a fost adusă într-o familie franceză bogată, ca damă de companie a unei domnişoare de care s-a ataşat foarte tare. Domnişoara s-a căsătorit în cele din urmă cu un american, şi domnişoara Vawse a iubit-o atât de mult încât a lăsat totul şi a urmat-o aici. În câţiva ani stăpâna ei a murit; ea s-a căsătorit, şi de atunci a trecut de la un necaz la altul; până la urmă a naufragiat pe muntele acesta. Dar e o naufragiată demnă de admiraţie! O vizitez des, şi data viitoare te voi lua şi pe tine, şi îi vom spune despre franceză; nimic nu i-ar plăcea mai mult. Apropo, Ellen, eşti la fel de pricepută în celelalte ramuri ale educaţiei pe cât eşti în limba mamei tale?

— Ce vreţi să spuneţi, domnişoară Alice?

— Geografia, de exemplu; o ştii bine?

— Da, doamnă, aşa cred; sunt sigură că am învăţat-o până m-am săturat.

— Poţi să-mi spui care sunt graniţele Tibetului sau ale Argentinei?

Ellen ezita.

— Mai degrabă nu încerc, spuse ea, fiindcă nu sunt sigură. Nu-mi amintesc ţările din Asia şi America de sud la fel de bine ca cele din Europa şi America de Nord.

— Ştii ceva despre suprafaţa Italiei sau a Franţei, caracterul şi condiţia populaţiei, ce fel de climă au, şi ce vegetaţie?

— Nu, doamnă, spuse Ellen, nu m-a învăţat nimeni.

— Vrei să iei Atlasul de la capăt şi să vorbim despre asta, pe lângă ce ştii tu?

— O, da, sigur! exclamă Ellen.

— Ei bine, cred că o lăsăm pe Margery să strângă masa; dar uite prăjitura Căpitanului.

— O, pot să i-o dau eu? spuse Ellen.

— Sigur. Trebuie să i-o rupi; e foarte pretenţios. Dă-i şi nişte ouă – îi plac. Unde o fi Căpitanul?

Nu era departe, fiindcă de abia deschise Alice uşa şi îl chemă când se

auzi un mieunat grăbit, şi Căpitanul veni în goană.

— De obicei mănâncă în bucătăria de jos, dar îl las aici astăzi ca o onoare specială pentru el şi pentru tine.

— Ce chipeş e! Şi ce mare!

— Da, e foarte chipeş, şi foarte sensibil. Vezi ce lăbuţe frumoase are? Jack spunea că poartă mănuşi albe.

— Şi ciorapi albi, spuse Ellen. Ba nu, numai la un picior; nu e încălţat la fel. E bun?

— Foarte, dacă nu îl deranjezi.

— Nu ştiu dacă asta se cheamă bunătate, spuse Ellen râzând.

— Nici eu; dar adevărul mă obligă să spun că Căpitanul nu permite nimănui să-l jignească. E o figură, Căpitanul Parry. Vino pe peluză, Ellen, cât timp face Margery curat.

— Ce drăguţă e Margery, spuse Ellen, închizând uşa, şi ce frumos vorbeşte. Îmi place să o ascult; vorbeşte atât de clar, şi nu ştiu cum, dar nu la fel ca alţii.

— Ai ureche bună, Ellen; ai dreptate. Margery a trăit în Anglia înainte să vină aici şi nu şi-a pierdut accentul. Dar Thomas vorbeşte ca un american, şi aşa a fost dintotdeauna.

— Atunci Margery e englezoaică?

— Sigur că da. A venit aici de doisprezece ani din dragoste pentru părinţii mei; cred că ne priveşte ca pe copiii ei pe mine şi pe Jack. Nu ne-ar putea iubi mai mult dacă am fi cu adevărat. Thomas – nu l-ai văzut încă pe Thomas, nu?

— Nu.

— E un om minunat în felul lui, dar nu e drept cu soţia lui. Poate că greşesc; Margery a venit în America din dragoste pentru noi, şi Thomas a venit din dragoste pentru Margery; asta e diferenţa.

— Dar, domnişoară Alice!

— Ce, domnişoară Ellen?

— Vreţi să spuneţi că Margery a venit cu dumneavoastră?

— Da; de ce eşti aşa uimită?

— Atunci eşti şi dumneata englezoaică?

— Ei bine, şi ce-i cu asta? O să mă iubeşti mai puţin?

— O, nu, spuse Ellen; şi mama mea e din Scoţia, mi-a spus mătuşa Fortune.

— M-am născut în Anglia, Ellen, dar poţi să mă consideri jumătate americancă, fiindcă mi-am petrecut mai mult de jumătate de viaţă aici. Vino pe aici, Ellen, şi o să-ţi arăt grădina. E cam departe, dar nu am putut găsi un izvor mai apropiat.

Părăsiră casa şi porniră pe cărarea care cobora muntele, care le aduse în câteva minute la un luminiş. Nu era foarte mare, dar avea o poziţie foarte frumoasă, printre arborii seculari. În capătul de jos se afla o băncuţă din lemn, la adăpostul streşinii pădurii. Alice şi Ellen se aşezară aici.

Era aproape de apus; aerul era răcoros şi dulce; amurgul învăluia câmpul şi cerul.

— Ce încântător e! spuse Alice gânditoare; ce încântător şi frumos! Priveşte umbrele de pe munţi, Ellen; ce strălucitor e soarele pe dealuri! Nu mai este mult. Încă puţin şi vara noastră indiană se va sfârşi; apoi vor veni norii, şi îngheţul, şi vântul, şi zăpada. Ei bine, să vină.

— Eu nu aş vrea să vină, spuse Ellen. Îmi pare rău că vin.

— De ce? Fiecare anotimp are frumuseţea lui. Nu-mi pare rău deloc; îmi place gerul.

— Cred că nu v-ar plăcea, domnişoară Alice, dacă ar trebui să vă spălaţi cum mă spăl eu.

— Unde?

— Jos, la jgheab.

— La jgheab? Ce e asta?

— Jgheabul cu apă, doamnă, la mică distanţă de uşa bucătăriei. Apa vine printr-o ţeavă foarte lungă de la un izvor din spatele grădinii unde stau porcii, şi la capătul ţevii, unde curge, e jgheabul.

— Nu ai cu ce te spăla în camera ta?

— Nici vorbă, doamnă. M-am spălat la izvor de când am venit aici, spuse Ellen, râzând în ciuda nemulţumirii.

— Şi împarţi apa cu porcii?

— Cu porcii? O, nu, doamnă; ţeava e aşezată pe pietre mari; porcii nu ajung la apă, doar dacă nu beau din izvor, şi nu cred că fac asta fiindcă e înconjurat cu pietre mari.

— Ei bine, Ellen, trebuie să spun că e destul de incomod, chiar şi fără tovărăşia celor cu patru picioare.

— Nu a fost atât de rău până acum, spuse Ellen, pe vreme călduţă, dar în timpul mai rece – au fost două săptămâni înainte să înceapă vara indiană, îţi aminteşti domnişoară Alice? a fost tare neplăcut. Dimineaţa devreme, înainte de răsărit, când vântul îmi trecea prin haine şi îmi biciuia faţa, şi trebuia să păşesc cu grijă fiindcă în faţa jgheabului era noroi şi foarte alunecos – creşte un fel de muşchi verde deasupra şi nu ştiam unde să calc să nu mă murdăresc, era groaznic; trebuia să-mi ţin hainele cu mâna şi să mă întind să iau puţină apă în pumn, şi bineînţeles că trebuia să fac asta de multe ori. Nu mă pot abţine să nu râd, spuse Ellen, dar nu e nimic de râs.

— Aşadar te speli cu apa din pumni şi nu ai alt lighean în afară de un jgheab de lemn? Sărmana de tine! Îmi pare foarte rău pentru tine; cred că trebuie să găseşti altă modalitate înainte să vină zăpada.

— Apa e deja foarte rece, spuse Ellen, e cea mai rece apă pe care am văzut-o în viaţa mea. Mama mi-a dat o trusă de toaletă foarte drăguţă înainte să vin aici, dar cred că acesta nu e un loc potrivit pentru o trusă de toaletă. Cum să-mi scot peria şi pieptenele, domnişoară Alice, dacă nu am unde să le pun decât pe o masă prea înaltă? Trebuie să le ţin pe duşumea. Şi nu am birou – ţin toate lucrurile de-a valma în geamantan.

— Cred că dacă aş fi în locul tău nu aş permite asta în niciun caz, spuse Alice; dacă ar trebui să-mi ţin lucrurile în cufăr, cel puţin le-aş ţine în ordine.

— Dar sunt în ordine, spuse Ellen; destul de aranjate; nu am vrut să spun exact „de-a valma”.

— Încearcă să spui întotdeauna exact ce vrei să spui. Acum, Ellen dragă, cred că e timpul să te trimit acasă. Vezi cum a scăzut lumina pe dealuri? Va dispărea cu totul curând. Trebuie să te grăbeşti.

Ellen nu răspunse. Stătea cu capul în poala lui Alice, care o ţinea în braţe. Amândouă rămaseră tăcute un minut.

— Săptămâna viitoare, dacă nu se întâmplă nimic, o să începem cu

cărţile. O să vii la mine marţea şi vinerea; în celelalte zile o să înveţi cât poţi de mult, fiindcă sunt foarte severă, te previn.

— Şi dacă mătuşa Fortune nu mă lasă să vin? spuse Ellen fără să se mişte.

— O, te va lăsa. Nu trebuie să vorbeşti tu; voi veni eu până la ea şi o să-i spun; pe mine nu mă refuză nimeni.

— Cred şi eu că nu, spuse Ellen.

— Atunci nu începe tu, spuse Alice râzând. Te rog să fii veselă şi fericită şi să creşti mai mare şi mai înţeleaptă în fiecare zi.

— Dragă domnişoară Alice! Cum aş putea să promit aşa ceva?

— Dragă Ellen, e foarte uşor. Există Cineva care a promis să te audă şi să-ţi răspundă; El o să te facă copilul Lui; şi să-L cunoşti şi să-L iubeşti fără să fii fericită nu se poate. Mântuitorul nostru minunat! spuse Alice; o, ce ne-am face fără El, Ellen? „Ca un izvor de apă într-un pământ uscat, ca umbra într-un loc pustiu” – cât de frumos! Cât de adevărat! Cât de des mă gândesc la asta.

Ellen era tăcută, învăluită de pacea acestor cuvinte.

— Aminteşte-ţi de El, dragă Ellen; aminteşte-ţi de cel mai bun prieten. Învaţă mai mult despre Christos, scumpul nostru Salvator, şi nu o să poţi fi nefericită. Nu poţi fi neajutorată şi fără prieteni cât timp mergi cu El. Oricând te simţi descurajată şi îndurerată, aleargă la umbra Stâncii; vrei? mă înţelegi?

— Da, doamnă; da, doamnă, spuse Ellen sărutându-şi prietena. Alice îi întoarse sărutul, o strânse în braţe şi spuse:

— Acum, Ellen dragă, trebuie să pleci; nu îndrăznesc să te mai ţin. Mă tem că se va face prea târziu până vei ajunge acasă.

Urcară repede pe cărare, şi ajunseră în curând acasă; Ellen se îmbrăcă.

— Aminteşte-ţi să vii marţea viitoare; dar înainte de asta, duminică! o să petrecem duminica împreună; vino devreme.

— Cât de devreme?

— O, cât de devreme vrei – înainte de dejun – şi duminica luăm dejunul devreme, Ellen; trebuie să fim gata la timp ca să mergem la biserică.

Se sărutară şi îşi luară rămas bun, apoi Ellen o luă la fugă pe drum, fiindcă se înnopta şi avea mult de mers.

Alergă până îşi pierdu răsuflarea, apoi rări pasul ca să respire puţin, şi alergă din nou. Să alergi la vale e destul de uşor, aşa că în scurt timp zări casa mătuşii ei. Încetini ritmul. Venise voioasă pe drum, deşi avea simţământul că se va întâmpla ceva neplăcut; când văzu casa, simţământul acesta o copleşi şi îşi continuă drumul cu inima grea, întrebându-se ce trebuia să facă şi cum ar fi trebuit să procedeze.

— Dacă mătuşa Fortune e într-o dispoziţie proastă, şi spune ceva ca să mă jignească, nu mă voi simţi jignită. Va fi foarte greu să rezist, dar nu voi fi jignită; am greşit şi o să-i spun asta, şi o s-o rog să mă ierte; va fi greu, dar o voi face; voi spune ce trebuie să spun, şi orice mă va costa, voi fi cu inima împăcată că am făcut ce e bine. *Dar,* îi spunea conştiinţa, *nu trebuie s-o spui cu mândrie; trebuie s-o spui cu umilinţă, ca şi cum ai simţi într-adevăr că ai greşit*. O s-o fac, spuse Ellen.

Se opri sub streaşină şi se uită pe fereastră în casă, să vadă cum mergeau lucrurile. Nu prea bine; paşii mătuşii ei sunau grei şi furioşi; Ellen ghici că nu era într-o dispoziţie bună. Deschise uşa, şi văzu că întreaga

persoană a domnişoarei Fortune, de la vârful papucilor la baticul legat pe frunte, respira nemulţumire.

— Nu-i într-o stare bună, spuse Ellen, urcând scările şi lăsându-şi boneta şi şalul acolo; niciodată nu a fost bine dispusă când a purtat baticul.

Se întoarse imediat în bucătărie. Mătuşa ei spăla vasele.

— Am venit destul de târziu, spuse Ellen politicoasă; să te ajut, mătuşă Fortune?

Mătuşa ei îi aruncă o privire.

— Da, poţi să mă ajuţi. Du-te şi ia-ţi nişte mănuşi albe şi un şorţ şi vino aici.

Ellen îşi privi hainele.

— O, rochia mea de merinos! Am uitat de ea. Mă duc să mă schimb.

Domnişoara Fortune nu spuse nimic şi Ellen ieşi.

Când se întoarse, vasele erau şterse şi ea se pregăti să le pună la loc, dar mătuşa ei i le luă din mână şi spuse:

— Du-te şi stai jos!

Ellen o ascultă fără niciun cuvânt, în timp ce domnişoara Fortune punea totul la loc cu o viteză de care nu era nevoie. Când ajunse în cele din urmă să mătură duşumeaua, rupse din nou tăcerea. Bătrâna bunică şedea în colţul căminului, dar nu vorbea aproape niciodată în prezenţa ursuzei sale fiice.

— De ce ai venit acasă? De ce nu ai rămas la domnişoara Humphreys?

— Domnişoara Alice nu m-a invitat.

— Asta înseamnă că ai fi stat dacă ţi-ar fi spus?

— Nu ştiu, doamnă; domnişoara Alice nu mi-ar cere ceva rău.

— O, sigur că nu! Domnişoara Alice e o fiinţă perfectă, toată lumea spune aşa; cred că ai cânta acelaşi cântec, deşi ai văzut-o numai de trei ori.

— Chiar aşa, spuse Ellen; aş spune asta şi dacă aş fi văzut-o o singură dată. Aş face orice pentru domnişoara Alice!

— Aşa stă treaba cu tine, deci. Nu arăţi niciun strop de bunătate sau recunoştinţă faţă de persoanele care au grijă de tine, dar eşti toată numai miere cu primul străin, şi te arăţi extraordinar de bună cu oamenii, şi le spui poveşti despre ce înduri acasă. M-am săturat! spuse domnişoara Fortune, scuturând cenuşa de pe grătar cu o forţă care-l făcu să sune. Poate că până la urmă îţi vei găsi o mamă vitregă şi vei scăpa! Vino, mamă, e timpul să mergi la culcare.

Bătrâna doamnă se ridică supusă ca de obicei, şi urcă scările cu fiica ei. Ellen avu timp de gândire cât lipsiră, şi se hotărî să nu piardă timpul când va reveni mătuşa ei. O voce îi spunea să renunţe.

— E târziu, îşi spunea ea, şi nu e timpul potrivit. Mai bine merg să mă culc acum, şi îi cer iertare mâine mătuşii Fortune. Dar conştiinţa spunea „mai întâi împacă-te cu fratele tău”.

Domnişoara Fortune coborî scările. Înainte ca Ellen să apuce să spună ceva, mătuşa ei o împiedică.

— Hai, aprinde-ţi lumânarea şi du-te. Nu pot să fac nimic cu zece oameni lângă mine.

Ellen se ridică.

— Vreau să-ţi spun ceva întâi, mătuşă Fortune.

— Spune repede; nu am timp de pălăvrăgit.

— Mătuşă Fortune, spuse Ellen încet, vreau să-ţi spun că ştiu că am greşit dimineaţă şi îmi pare rău şi sper să mă ierţi.

Un fel de râs indignat scăpă de pe buzele domnişoarei Fortune.

— E uşor să vorbeşti; mai uşor decât să faci. Prefer oamenii care îşi văd de treabă, nu pe cei care stau şi ţin discursuri despre ei înşişi. Părerea de rău nu ajută prea mult.

— Dar voi încerca să nu mai fac, spuse Ellen.

— Când o să văd că nu mai faci o să încep să cred că e ceva de capul tău. Faptele vorbesc mai tare decât vorbele. Nu cred în bunătatea asta subită.

— Ei bine, voi încerca, în orice caz.

— M-aş bucura s-o văd şi pe asta. Ce te-a adus într-o asemenea stare de supunere şi bună-cuviinţă?

— Domnişoara Alice mi-a spus că ar trebui să-mi cer iertare fiindcă am greşit, spuse Ellen, de abia stăpânindu-se să nu plângă; şi ştiu că am greşit dimineaţă, şi am greşit şi ieri cu scrisoarea; şi îmi pare rău, chiar dacă nu mă crezi.

— Domnişoara Alice ţi-a spus, deci? Deci totul e ca să-i faci pe plac domnişoarei Alice. Cred că te temi că prietena ta domnişoara Alice va auzi despre comportamentul tău, şi te-ai gândit că ar fi mai bine să te împaci cu mine. Aşa e?

Ellen răspunse încet „Nu, doamnă”, dar nu putu spune mai mult.

— M-aş bucura dacă domnişoara Alice şi-ar vedea de treburile ei, şi să-i lase pe ceilalţi în pace. Aşa se întâmplă întotdeauna cu fiinţele perfecte; întotdeauna află ceva ce nu merge bine între vecini. Cred că oamenii care îşi văd lungul nasului sunt mult mai suportabili.

Ellen era puternic tentată să răspundă, dar ţinu gura închisă.

— Îţi spun eu, spuse domnişoara Fortune, dacă vrei să cred că discuţia asta înseamnă ceva, îţi spun eu ce trebuie să faci; o să mergi la domnul Van Brunt mâine şi o să-i spui ce urâcioasă ai fost zilele astea, şi că tu ai greşit şi eu am avut dreptate. Cred că el îşi imaginează că tu nu poţi face nimic rău şi aş vrea să-l lămuresc odată.

Ellen se luptă mult cu ea înainte să poată răspunde; domnişoara Fortune zâmbea batjocoritor.

— O să-i spun! spuse Ellen în cele din urmă; o să-i spun că am greşit, dacă vrei.

— Vreau. Vreau ca oamenii să aibă ochii deschişi. O să-i facă bine şi lui, şi ţie. Acum, mai ai ceva de spus?

Ellen ezita; culoarea apărea şi dispărea; ştia că nu era un timp potrivit, dar putea aştepta?

— Mătuşă Fortune, spuse ea, ştii că ţi-am spus că îmi pare foarte rău de scrisoare; mă ierţi?

— Dacă te iert? da, copilă; nu-mi pasă.

— Atunci o să fii bună să-mi dai iar scrisoarea? spuse Ellen, timidă.

— O, nu am timp s-o caut acum; o s-o caut altă dată; ia-ţi lumânarea şi du-te să te culci dacă nu mai ai nimic de spus.

Ellen îşi luă lumânarea şi ieşi. Lacrimi de dezamăgire şi suferinţă o orbeau; dar conştiinţa ei zâmbea, şi la fel şi Cel al cărui martor era conştiinţa. Îşi aminti de „stânca din pustiu” şi se culcă la umbra ei.

A doua zi era duminică. Ellen se trezi devreme, şi după ce îşi făcu

toaleta amănunţit, petrecu o oră plăcută înainte să coboare. Folosirea acestei ore o ajută să îndeplinească bucuroasă toate datoriile dimineţii; s-ar fi aşezat bucuroasă la micul dejun dacă nu ar fi fost mărturisirea pe care trebuia să i-o facă domnului Van Brunt. O umilea puţin.

— I-am spus mătuşii Fortune – aşa e corect; dar de ce trebuie să-i spun şi domnului Van Brunt, nu ştiu. Dar dacă asta o convinge pe mătuşa Fortune că sunt sinceră, ce mai contează?

Domnul Van Brunt părea neobişnuit de serios; mătuşa ei, neobişnuit de satisfăcută. Ellen ghicea motivele amândurora; deşi se hotărâse să vorbească, nu putu în timpul dejunului. Mâncă fără să ştie ce ducea la gură.

În cele din urmă domnul Van Brunt termină de mâncat, se ridică şi voi să plece când domnişoara Fortune îl opri.

— Aşteaptă un minut, domnule Van Brunt, spuse ea; Ellen are să-ţi spună ceva. Spune, Ellen.

Ellen simţi, fără să vadă, zâmbetul cu care fuseseră spuse aceste cuvinte. Se întunecă şi ezită.

— Ellen a avut nişte probleme cu mine ieri, spuse domnişoara Fortune, şi vrea să-ţi vorbească despre ele.

Domnul Van Brunt aştepta grav.

Ellen îşi ridică ochii înlăcrimaţi spre el.

— Domnule Van Brunt, spuse ea, mătuşa Fortune vrea să-ţi spun ce i-am spus ei aseară – că ştiu că nu m-am purtat cum trebuie cu ea ieri şi alaltăieri, şi înainte.

— Şi de ce ai făcut asta? spuse domnul Van Brunt.

— Spune-i, zise domnişoara Fortune înroşindu-se, că tu ai greşit şi eu am avut dreptate; atunci va crede, bănuiesc.

— Am greşit, spuse Ellen.

— Şi eu am avut dreptate, spuse domnişoara Fortune.

Ellen era tăcută. Domnul Van Brunt privea de la una la alta.

— Vorbeşte, spuse domnişoara Fortune; e doar jumătate din treabă; dacă tu ai greşit, eu am avut dreptate; de ce nu spui aşa, fără să mai faci atâta caz?

— Nu pot, spuse Ellen.

— De ce?

— Am spus că am greşit, spuse Ellen, şi aşa a fost; dar nu am spus niciodată că dumneata ai avut dreptate, mătuşă Fortune, şi nici nu cred asta.

Cuvintele acestea, spuse pe un ton calm, o înfuriară la culme pe domnişoara Fortune.

— Cu ce am greşit eu?! spuse ea. Hai, spune! Ce a fost, Ellen? Dă-i drumul; spune tot ce crezi; stai să auzi, domnule Van Brunt; hai, Ellen, să auzim totul!

— Mulţumesc, doamnă, am auzit destul, spuse domnul, şi închise uşa după el.

— Şi eu am spus prea mult, spuse Ellen. Te rog, iartă-mă, mătuşă Fortune. N-aş fi spus asta dacă nu mă forţai; am uitat de mine. Îmi pare rău.

— Ai uitat de tine! spuse domnişoara Fortune; aş vrea să uit şi eu de tine. Te rog să uiţi şi tu de mine, astăzi; m-am săturat de tine. Ai face bine

să mergi la domnişoara Alice şi să mai iei o lecţie; spune-i că te-ai descurcat minunat.

Ellen ar fi mers bucuroasă la domnişoara Alice, dar se gândi că era mai bine să aştepte până duminică. Se îndreptă îndurerată spre camera ei.

— De ce nu am tăcut? spuse Ellen. Dacă mi-aş fi putut ţine gura în momentul acela nefericit! ce m-a apucat să spun asta?

Pasiunea puternică şi mândria neîmblânzită; Ellen avea să înveţe că era anevoie de multe rugăciuni şi lacrimi, şi mult ajutor de sus ca să poată scăpa de spiritele rele. Dar îşi cunoştea slăbiciunea; apelă la Marele Medic şi se rugă să fie vindecată.

Dar toată ziua fu chinuită de un gând care o făcu să verse şiroaie de lacrimi.

— Scrisoarea mea! Scrisoarea mea! Cum să fac să te am? îşi spunea ea. E drept, nu trebuia să spun aşa ceva; poate că aş fi avut acum scrisoarea!

CAPITOLUL XVIII

Liniştea
Era într-atât de mare, încât niciun val
N-o tulbura dinspre adâncuri înspre mal.

Chapman

Duminica cu Alice împlini speranţele lui Ellen. Îi scrise o scrisoare foarte lungă mamei ei, povestindu-i toate întâmplările zilei. Cât de plăcut călătoriseră până la biserică călare pe ponei – ea jumătate de drum şi Alice cealaltă jumătate, vorbind tot timpul; fiindcă domnul Humphreys călărea înainte. Cât de frumos fusese drumul „şerpuind în jurul muntelui, în sus şi în jos", şi ce vedere frumoasă avuseseră „asupra malului lacului". Aceasta fusese prima călătorie călare a lui Ellen. Apoi scrisoarea descria bisericuţa de la Carra-Carra, predica minunată a domnului Humphreys, „din care am putut înţelege fiecare cuvânt"; Şcoala Duminicală a lui Alice, în care ea fusese principala instructoare, şi cum Ellen avusese în grija *ei* patru micuţi; şi cum, în timp ce domnul Humphreys plecase să ţină al doilea serviciu la un sat aflat la şase mile distanţă, fiica lui avusese grijă de două bătrâne neputincioase din Carra-Carra, citindu-i şi explicându-i Biblia uneia, iar celei de-a doua, care era oarbă, repetându-i toată predica tatălui ei. „Domnişoara Alice mi-a spus că nimeni nu asculta mai cu drag predica decât acea bătrână, dar fiindcă nu putea merge la biserică, domnişoara Alice merge la ea acasă şi îi repetă predica în fiecare duminică". Cum Elen mersese acasă cu barca, cu Thomas şi cu Margery, şi petrecuse restul zilei şi noaptea la casa parohială; şi cât de politicos fusese domnul Humphreys. „E un bărbat foarte serios", spunea scrisoarea, „şi nu seamănă cu domnişoara Alice; e mult mai bătrân decât mă aşteptam".

Scrisoarea aceasta era cea mai lungă din câte scrisese Ellen, dar voia ca şi mama ei să ia parte la noile plăceri, deşi asta nu avea să se întâmple decât după multe săptămâni, peste mări şi ţări. Totuşi, trebuia să-i spună; degeţelele ei munciră oră după oră, când putea fura ceva timp, şi în cele din urmă lunga epistolă fu gata. Muncea din greu la ea marţi după-amiază, când o auzi pe mătuşa ei chemând-o; ascultând chemarea, spre marea ei surpriză şi încântare, o găsi pe Alice aşezată în colţul şemineului, vorbind cu bătrâna bunică, care părea foarte mulţumită.

— Haide, Ellen, spuse Alice, ia-ţi boneta; merg pe munte s-o văd pe doamna Vawse şi mătuşa ta ţi-a dat voie să mergi cu mine. Îmbracă-te bine, fiindcă e frig.

Fără să mai aştepte nimic altceva, Ellen fugi bucuroasă.

— Aţi ales o zi urâtă pentru plimbare, domnişoară Alice.

— Nu te mai poţi aştepta la zile frumoase în decembrie, domnişoară Fortune. Mă bucur că nu e furtună; cred că va fi mâine. Dar am învăţat să nu mă uit la vreme.

— Da, ştiu că da, spuse domnişoara Fortune. Veţi sta pe munte până la cină, nu?

— O, da; o să avem nevoie de ceva hrană înainte de a coborî muntele pe o asemenea vreme. Am adus un coşuleţ cu mine. M-am gândit că e mai sigur să iau nişte pâine de acasă, fiindcă nimeni nu ştie ce e în dulapul

doamnei Vawse, şi nu e bine să pierzi cina.

— Ei bine, v-aţi gândit şi la unt? Fiindcă n-o să găsiţi acolo unde mergeţi. Nu ştiu cum trăieşte bătrâna doamnă acolo sus, dar în orice caz fără unt.

— M-am gândit şi la asta, mulţumesc, domnişoară Fortune. Vedeţi că sunt o fiinţă prevăzătoare.

— Ellen, spuse mătuşa ei, când apăru Ellen înfofolită, du-te în cămară şi adu o plăcintă cu dovleac pentru coşuleţul domnişoarei Alice.

— Mulţumesc, domnişoară Fortune, spuse Alice zâmbind. O să-i spun doamnei Vawse de unde vine. Acum, draga mea, să plecăm; avem mult de mers.

Ellen era la uşă. Dar de abia deschise uşa şi exclamă:

— O pisică! Ce pisică e asta? Domnişoară Alice, veniţi încoace! Cred că e Căpitanul.

— E Căpitanul, într-adevăr, spuse Alice. O, pisi, pisi, cum ai venit!

Pisi veni la stăpână, mângâindu-şi coada de rochia ei, părând să spună că venise de dragul ei, şi că nu conta unde mergea.

— Stătea foarte serios pe o piatră, spuse Ellen, şi aştepta să se deschidă uşa. Cum a ajuns până aici?

— Ei, m-a urmat pe mine, spuse Alice, cum face de obicei, dar am venit repede şi am crezut că a rămas acasă. E o expediţie prea lungă pentru el. Căpitane, trebuia să stai acasă.

Căpitanul nu credea asta; îşi arcuia gâtul şi torcea mândru.

— Nu-l puteţi trimite înapoi? spuse Ellen.

— Nu, draga mea; e cea mai sensibilă pisică, dar nu ar înţelege un asemenea ordin. Trebuie să-l lăsăm să meargă în trap în urma noastră, şi când o să obosească o să-l iau în braţe; nu va fi pentru prima dată.

Ieşiră cu paşi repezi, fiindcă vremea le îndemna să se grăbească. Era o după-amiază mohorâtă, cum spusese domnişoara Fortune. Nori cenuşii şi reci întunecau cerul, şi aerul avea miros de zăpadă. Vântul sufla puternic, şi părea să pătrundă prin toate hainele. Alice şi Ellen îl ignorau însă, fiindcă din când în când alergau câte puţin, apoi îşi continuau drumul cu paşi grăbiţi, oprindu-se o singură dată, când miorlăitul disperat al bietului Căpitan le avertiză că mergeau prea repede pentru lăbuţele lui; însă când Alice se aplecă să-l ia în braţe, refuză cu hotărâre şi îşi continuă tropăitul mărunţel. Când ajunseră la poalele muntelui, la adăpost de arsura vântului, încetiniră pasul.

— Cum te mai înţelegi cu mătuşa Fortune? întrebă Alice.

— O, nu ne înţelegem deloc, domnişoară Alice, şi nu ştiu ce să fac. Ştii că am spus că o să-i cer iertare. Aşa am şi făcut, în seara aceea, dar a fost foarte neplăcut. Nu m-a crezut, şi a vrut să-i spun domnului Van Brunt că eu greşisem. Mi-am zis că era greu, dar am spus că o voi face, şi în dimineaţa următoare i-am spus; cred că totul ar fi mers bine dacă aş fi tăcut, dar mătuşa Fortune a spus ceva ce m-a jignit, şi înainte să-mi dau seama, am spus şi eu ceva care a jignit-o şi mai mult. Nu era foarte grav, domnişoară Alice, deşi nu trebuia s-o spun; mi-a părut rău imediat, dar fusesem provocată; ce pot să fac, fiindcă e atât de greu să prevezi totul?

— Singurul lucru pe care îl ştiu, spuse Alice cu un zâmbet uşor, e să fii plin cu bunătatea aceea care, printre alte calităţi, o are şi pe aceea că „nu e uşor de provocat”.

— Eu sunt uşor de provocat, spuse Ellen.

— Atunci ştii că singurul lucru pe care trebuie să-l faci e să fii atentă, să te rogi şi să te păzeşti; nu e puţin lucru să-ţi învingi defectele.

— Am încercat atât de mult să tac dimineaţa aceea, spuse Ellen, şi dacă aş fi putut să mă abţin de la discursul acela nefericit, ar fi fost bine; dar am uitat de mine, şi i-am spus ce gândeam.

— Lucru care nu trebuie făcut prea des.

— Cred, spuse Ellen, că domnişoara Fortune ar vrea ca domnul Van Brunt să nu mă placă.

— Ei bine, spuse Alice, şi te-ar deranja?

— Nu, doamnă, cred că nu.

— Sper că nu vrei să gândeşti asta despre mătuşa ta?

— Nu, doamnă, sper că nu.

— Ai grijă, Ellen, nu îi bănui pe ceilalţi de gânduri rele; n-ai putea face ceva mai rău; chiar şi atunci când e adevărat, gândeşte-te cât poţi de puţin la el, şi uită-l cât poţi de repede. Mătuşa ta nu e o persoană foarte fericită, şi numai cei nefericiţi pot spune ce greu e să fii neprietenos. Întoarce bine pentru rău cât de repede poţi, şi în curând nu vei avea de ce te mai plânge fiindcă vei îndura mai uşor.

Începuseră să urce muntele, şi cărarea devenea tot mai grea.

— E un drum mai uşor pe partea cealaltă, spuse Alice, dar acesta e cel mai scurt. Căpitanul Parry arătase semne de oboseală gravă, şi îi permise lui Alice să-l ducă în braţe. Dar acum se urcă din braţe pe umăr, şi spre amuzamentul lui Ellen îşi păstră locul, trecând de la un umăr la altul, şi chiar vârându-şi nasul în bonetă de parcă ar fi sărutat-o.

— De ce face asta? întrebă Ellen.

— Fiindcă mă iubeşte şi e mulţumit, spuse Alice. Apropie-ţi urechea, Ellen, şi ascultă ce liniştit toarce; ai auzit? Aşa face el; nu toarce tare decât rareori.

— E o pisică foarte caraghioasă, spuse Ellen râzând.

— Pisică, spuse Alice, nu prea mai vezi aşa pisică. Bătrânul meu căpitan Parry e o pisică demnă de respect. Nu ai de ce râde, Ellen, îţi spun eu.

Călătoarele îşi continuară drumul cu voie bună, dar cărarea era atât de accidentată şi drumul atât de lung, încât la jumătatea drumului urmară exemplul tovarăşului patruped şi se odihniră. Se aşezară pe pământ. Se încălziseră mergând, dar vremea era rece şi mohorâtă; din când în când vântul izbutea să pătrundă printre stânci, învârtejind frunzele moarte de la picioarele lor şi împrăştiindu-le peste tot – era glasul prevestitor al iernii.

— Nu am fost niciodată la ţară când cad frunzele, spuse Ellen. Nu e prea frumos, nu-i aşa, domnişoară Alice?

— Frumos? Nu, cred că nu, dacă ar fi aşa mereu; dar schimbarea îmi place foarte mult.

— Îţi place să vezi cum cad frunzele din copaci?

— Da, când e timpul lor. E o frumuseţe a copacilor desfrunziţi pe care n-o vezi vara. Uită-te, Ellen, nu, nu văd niciun exemplar deosebit aici, sunt prea deşi; dar unde au loc, crengile se ramifică şi se întind, şi e foarte frumos. Mai întâi e trunchiul, apoi crengile mai mari, care se împart în crengi mai mici; şi crengile acelea mici în rămurele din ce în ce mai subţiri, până se ajunge la o dantelărie de crenguţe. Şi când le acoperă uşor zăpada – o, Ellen, iarna are frumuseţea ei. Le iubesc pe toate; frigul, vântul, şi zăpada, şi pădurile desfrunzite, şi pârâul îngheţat. Ce călătorii

plăcute am avut pe râu spre biserică! Şi când coniferele – uită-te la ele; vara nu ştii ce frumoase sunt; aşteaptă până vezi crengile pinului aplecate sub greutatea zăpezii, şi dacă nu vei spune apoi că iarna e frumoasă voi spune că eşti o domnişoară fără gusturi.

— Nu ştiu, spuse Ellen; dar cred că vom avea aceleaşi plăceri. Dar, domnişoară Alice, de ce cad frunzele când vine frigul?

— E o întrebare frumoasă, Ellen, dar nu-ţi pot răspunde într-o propoziţie.

— Am întrebat-o ieri pe mătuşa Fortune, spuse Ellen râzând cu poftă, şi mi-a spus să tac din gură şi să nu mă prostesc; şi eu i-am spus că voiam într-adevăr să ştiu, şi ea mi-a spus că nu ar fi aşa toantă dacă ar fi în locul meu, aşa că m-am gândit că e mai bine să tac.

— Când vine vremea rece, Ellen, frunzele şi-au făcut treaba şi nu mai sunt de folos. Ştii ce trebuie să facă? Ştii care e folosul lor?

— Păi, pentru frumuseţe, presupun, spuse Ellen, şi ca să ţină umbră; altceva nu mai ştiu.

— Umbra e unul din foloase, şi la fel şi frumuseţea; Cel care a făcut copacii i-a făcut „plăcuţi la privit şi buni la gust”. Aşa că avem o infinitate de feluri de frunze; o singură formă ar fi servit perfect pentru umbră, dar s-ar fi pierdut mult din frumuseţe. Ellen, copacul nu poate trăi fără frunze. Primăvara, puţina sevă pe care o pot găsi rădăcinile în pământ este condusă spre frunze; acolo, cu ajutorul soarelui şi al aerului, este îmbogăţită şi pregătită într-un fel pe care nu-l putem înţelege, şi se întoarce să hrănească copacul cu toate substanţele necesare unei creşteri armonioase. După ce trece câtva timp, vasele din frunze se înfundă cu pământ şi alte materii, şi încetează să lucreze; soarele le usucă din ce în ce mai tare, şi până vine îngheţul sunt ca şi moarte. Îngheţul le termină, şi cad din copacii care nu mai au nevoie de ele. Ai înţeles?

— Da, doamnă, foarte bine, spuse Ellen, şi e exact ceea ce voiam să ştiu. Aşadar copacii nu pot trăi fără frunze?

— Nu mai mult decât ai putea trăi tu fără inimă şi fără plămâni.

— Mă bucur să aflu asta, spuse Ellen. Atunci cum e cu coniferele, domnişoară Alice? De ce nu mor şi frunzele lor?

— Mor; uite ce de-a ace sunt sub pinul acela.

— Dar sunt verzi toată iarna, nu?

— Da; frunzele lor sunt făcute să reziste îngheţului; nu ştiu ce s-ar face altfel oamenii din ţările reci. Oricum au soarta celorlalte frunze; trăiesc un timp, îşi fac treaba, apoi mor; însă nu mor toate o dată; mai rămân întotdeauna câteva în copac. Te-ai odihnit destul?

— Da, spuse Ellen; dar nu ştiu dacă şi Căpitanul. Sărmanul micuţ! a adormit. E păcat să te trezesc, Pisi. Nu-i aşa că am avut un popas plăcut, domnişoară Alice? Am învăţat ceva cât am stat aici.

— Asta e plăcut, Ellen, spuse Alice, când începură să urce; şi eu aş vrea să învăţ mereu.

— Dar m-ai învăţat pe mine, domnişoară Alice, şi asta e bine. Mama spunea că e mai bine să dai decât să primeşti.

— Mulţumesc, Ellen, spuse Alice zâmbind; asta ar trebui să mă bucure.

Mergeau aplecate ca să nu simtă vântul. Când ajunseră mai sus simţiră că e mult mai frig; pădurea nu le mai adăpostea, şi vântul şuiera cu putere în jurul muntelui, îngreunându-le înaintarea.

— Curaj, Ellen, spuse Alice, pe când se chinuiau să înainteze; ajungem

curând.

— Mă întreb, spuse sărmana Ellen, făcând un efort şi ajungând lângă Alice, mă întreb de ce trăieşte doamna Vawse într-un loc atât de neprietenos.

— Pentru ea nu e neprietenos, Ellen; deşi trebuie să spun că nici mie nu-mi pace vântul acesta.

— Dar ei îi place într-adevăr să trăiască aici în loc să stea în vale, unde e mai cald? Şi să fie singură?

— Da, îi place. Întreab-o de ce, Ellen, şi vei vedea ce-ţi va spune. Îi place cu atât mai mult cu cât căsuţa aceasta a fost construită special pentru ea, acum zece ani, de către un bun prieten, o cunoştinţă a doamnei pe care a urmat-o în America.

— Ei bine, spuse Ellen, cred că are gusturi ciudate; e tot ce pot spune.

Nu mai erau decât câţiva paşi până la casă, care nu mai părea atât de inconfortabilă de aproape. Era mică şi joasă, cu un singur etaj, deşi acoperişul ascuţit se înălţa foarte sus. Era aşezată atât de confortabil într-o scobitură a dealului, încât era complet adăpostită de peretele de stâncă. Casa înfrunta curajoasă toate vânturile, dar, după cum spusese Alice, aşa voise proprietara.

— Şi l-a implorat pe domnul Marshman să-i facă acoperişul înalt şi ascuţit; a spus că s-a săturat să vadă acoperişuri joase, şi că dacă i-ar fi făcut pe plac ar fi fost o mare uşurare.

După părerea lui Ellen, acoperişul cel ciudat era drăguţ. Ajungeau acum la uşa protejată de o verandă. Alice intră şi bătu la uşa de dinăuntru. Fură auzite şi invitate să intre. Înăuntru se afla o femeie păşind înainte şi înapoi în faţa unei roţi de tors. Îşi întoarse pe jumătate capul ca să vadă cine venea, apoi se opri dintr-odată şi veni în întâmpinarea lor cu braţele deschise.

— Domnişoară Alice! Dragă domnişoară Alice, ce mult mă bucur să te văd.

— Şi eu, dragă doamnă Vawse, spuse Alice sărutând-o. Uite o altă prietenă pe care trebuie s-o primeşti bine de dragul meu – micuţa Ellen Montgomery.

— Mă bucur foarte mult să o văd pe domnişoara Ellen, spuse bătrâna şi o sărută şi pe ea; Ellen nu se feri, fiindcă bătrâna era tare drăguţă, cu un zâmbet duios şi bun şi o privire iubitoare. Se întoarse din nou spre domnişoara Alice.

— E mult de când nu te-am văzut, draga mea, de când ai fost la doamna Marshman. Şi ce zi ţi-ai ales să vii!

— N-am ce face, spuse Alice, scoţându-şi boneta; nu mai puteam aştepta. Voiam teribil să vă văd, doamnă Vawse.

— De ce, draga mea? Ce s-a întâmplat? Şi eu voiam să *te* văd, dar nu teribil.

— Chiar asta e, doamnă Vawse; voiam să-mi daţi o lecţie de mulţumire liniştită.

— Nu m-am gândit niciodată că o să vrei o asemenea lecţie, domnişoară Alice. Ce s-a întâmplat?

— Nu mă pot împăca cu plecarea lui Johnny.

Buzele îi tremurau şi ochii i se umplură de lacrimi. Bătrâna o mângâie blând pe frunte şi o sărută uşor.

— Aşa am gândit şi eu, aşa am simţit când a murit stăpâna mea, şi soţul meu, şi fiii mei, unul după altul. Dar acum cred că pot spune împreună cu Pavel „am învăţat să fiu mulţumit în orice stare”. Cred asta; poate că mă înşel singură, dar ei au plecat, şi sunt sigură că acum sunt mulţumită.

— Aşa ar trebui să fiu şi eu, spuse Alice.

— Numai când pierdem pe cineva şi ajungem să ne sprijinim numai pe Iisus înţelegem cât de mult ne poate ajuta El. „Este un prieten mai aproape decât un frate”; niciodată nu am înţeles ce înseamnă asta până nu am ajuns să nu mai am alţi prieteni; nu ar fi trebuit să spun *fără* alţi prieteni, însă cei mai dragi mi-au fost luaţi. Totuşi, tu îi mai ai încă pe *cei dragi*, domnişoară Alice.

— Doi dintre ei, spuse Alice încet, şi acum nici atât.

— Eu nu am niciunul, spuse bătrâna, niciunul; dar casa mea e în ceruri, şi Mântuitorul are un loc pregătit pentru mine. Ştiu asta – sunt sigură – şi pot să mai aştept puţin, şi să mă bucur cât aştept. Dragă domnişoară Alice „niciunul din cei care cred nu va fi înşelat”; nu crezi asta?

— Sigur că da, doamnă Vawse, spuse Alice, ştergându-şi o lacrimă, dar uit uneori; sau poate că presiunea prezentului este prea mare ca să mai pot spera şi crede.

— Opreşte speranţa şi credinţa de la lucru – acesta e necazul. „Cei care îl caută pe Domnul nu vor nimic altceva”. Ştiu că e adevărat din propria experienţă; vei simţi şi tu aşa.

— Ştiu asta, doamnă Vawse, ştiu bine; dar îmi face bine să te aud spunând-o. Am crezut că mă voi obişnui cu absenţa lui John, dar nu e deloc aşa; vânturile toamnei par să-mi spună mereu că e plecat.

— Iubita mea, spuse bătrâna doamnă, mă doare să te aud vorbind aşa; aş vrea să-ţi iau durerea, dar nu pot; El ştie însă cel mai bine. Caută să trăieşti mai aproape de Domnul, dragă domnişoară Alice, şi El îţi va da mai mult decât ţi-a luat.

Alice îşi mai şterse câteva lacrimi.

— Simţeam că trebuie să te văd azi, spuse ea, şi deja m-ai alinat. Sunetul vocii dumitale îmi face bine întotdeauna. Am prins curaj şi răbdare din ce crezi dumneata.

— După cum fierul se ascute de fier, aşa încurajează un om pe altul. Cum i-ai lăsat pe domnul şi pe doamna Marshman? S-a întors domnul George?

Trăgându-şi scaunele mai aproape, începură să vorbească încet. Ellen era tare interesată şi surprinsă, dar tonul nu părea destinat urechilor ei, aşa că se întoarse şi începu să examineze camera.

Era uşor de văzut că doamna Vawse trăia în camera aceasta, fiindcă probabil nu mai avea alta. Patul era într-un colţ; de o parte şi de cealaltă a căminului se aflau două dulapuri, iar oalele şi tigăile atârnate deasupra arătau că încăperea slujea şi drept bucătărie. Duşumeaua era acoperită cu un covor peticit, dar spălat şi curat, cum de altfel arăta totul. Sticla geamurilor era atât de curată şi strălucitoare pe cât putea fi; cenuşa era măturată şi curăţată; uşile dulapurilor erau lustruite, şi nu se zărea niciun firicel de praf. Pe o măsuţă de lângă cămin se afla o Biblie mare şi încă o carte; alături era un fotoliu. În camera de alături probabil că era un depozit în care se ţineau lemnele şi celelalte lucruri; în camera de aici nu se vedea nimic incomod. Părea o cameră unde poţi fi fericit; părea că cineva *era*

fericit acolo, şi o privire aruncată stăpânei casei arăta că aşa stăteau lucrurile. Ellen o privi îndelung în timp ce vorbea cu domnişoara Alice; se simţea tot mai atrasă de ea. Era scundă şi subţirică, şi arăta foarte cumsecade; părea blândă, credincioasă şi bună. Suferise mult, fiindcă se vedeau urmele durerii. Dar furtunile trecuseră, şi norii plecaseră toţi; apusul vieţii ei era strălucitor şi senin; fruntea ei era calmă şi liniştită. Nu puteai să n-o respecţi, şi respectul creştea pe măsură ce o cunoşteai mai bine. Rochia ei era foarte ciudată, după părerea lui Ellen. Nu era din America, şi nu ştia de unde era, dar se gândi că doamna Vawse se îmbrăca în ton cu acoperişul, ca în ţara ei natală. Îi privea mereu faţa, care părea foarte mulţumită şi încântată. Zâmbea mereu, cu buzele şi cu ochii; expresia feţei arăta o mare simpatie faţă de ceea ce spunea Alice, şi o încânta şi pe Ellen; apoi bătrâna doamnă se întoarse în sfârşit spre ea, şi Ellen se gândi cu uimire că stătuse atâta timp privind o străină.

— Drăguţă domnişoară Ellen, îţi place căsuţa mea de pe munte?

— Nu ştiu, doamnă, spuse Ellen; îmi place, numai că nu ştiu cum mi-ar plăcea iarna aici.

— Nu sunt sigură că nu-mi place cel mai mult iarna. De ce nu ţi-ar place iarna?

— Nu-mi place frigul, doamnă, şi nici să fiu singură.

— Mie îmi place să fiu singură, dar nu în frig. Nu sunt în pericol să îngheţ, domnişoară Ellen. Fac câte un foc bun, şi casa mea e bine construită. Vrei să mergi să-mi vezi vaca? Am cea mai bună vacă pe care ai văzut-o vreodată; o cheamă Bălaia; nu are niciun fir de păr negru, e albă toată. Vino, domnişoară Alice; domnul Marshman mi-a trimis-o acum o lună; e o comoară şi merită s-o vezi.

Traversară curtea şi se îndreptară spre hambar, unde o găsiră pe Bălaia. Grajdul era călduros, căptuşit cu paie, şi avea o grămadă de fân în faţa ei. Bălaia merita aceste îngrijiri, fiindcă era o frumuseţe, şi le lăsă pe Alice şi pe Elen să o mângâie pe grumaz şi pe cap fără nicio împotrivire. Doamna Vawse se îndreptă spre uşă.

— Nancy ar fi trebuit să vină acasă s-o mulgă, spuse ea; trebuie să cinăm şi să plecaţi. Simt zăpada în aer; curând va ajunge aici.

— O mulg eu, spuse Alice.

— O mulg eu! spuse Ellen. O mulg eu! O, lăsaţi-mă; ştiu cum s-o mulg; domnul Van Brunt m-a învăţat şi am făcut-o de câteva ori. Pot? Mi-ar plăcea foarte mult.

— Sigur că da, copila mea, spuse doamna Vawse. Vino cu mine, să-ţi dau găleata.

Când Alice şi Ellen intrară cu laptele, găsiră ceainicul pe foc, masa pusă şi pe doamna Vawse foarte ocupată la cealaltă masă.

— Ce faci, doamnă Vawse? spuse Alice.

— Pregătesc nişte pâine indiană pentru voi; am căutat şi am văzut că nu mi-a mai rămas decât o coajă.

— Las-o pentru altă dată, doamnă. Crezi că am venit în vârful muntelui fără nimic pentru cei care trăiesc aici? Uite coşul, şi în el sunt multe lucruri; cred că Margery şi cu mine am împachetat mâncare pentru trei mese, asta fără să mai vorbim de plăcinta domnişoarei Fortune. Uite-o aici; sunt sigură că e bună, şi uite şi câteva prăjiturele de-ale mele, spuse Alice, scoţând lucrurile din coş, şi un bulgăre de unt – văd că nu e dorit – şi

o pâine; asta e tot. Ellen, draga mea, coşul va fi mult mai uşor la întoarcere.

— Mă bucur, spuse Ellen, fiindcă mă doare încă mâna, deşi am crezut că e uşor.

— Mă bucur să aud ceainicul fluierând, spuse gazda lor. Pot să vă ofer un ceai bun, domnişoară Alice; vei fi de acord cu mine, fiindcă e de la domnul John. E un ceai foarte fin, şi mi-a trimis destul de mult, continuă doamna Vawse, luând puţin din cutie. Nu trebuia să spun că nu mai am prieteni; nu pot să mănânc niciodată fără să-mi amintesc de doi dintre ei. Domnul John îmi ştia slăbiciunile când mi-a trimis cutia asta de Souchong.

Masa era gata, şi mesenele se aşezară în jurul ei. Ceaiul întări părerea gazdei despre dar şi dăruitor. Oricum Ellen şi Alice erau atât de flămânde încât nu mai aveau pretenţii. Plăcinta cu dovleac a domnişoarei Fortune fu declarată excelentă, la fel ca untul şi brânza doamnei Vawse. Mâncară şi vorbiră încântate, bătrâna lor prietenă la fel de însufleţită ca şi ele. Alice expuse planul cu franceza, care fu aprobat cu încântare; era uşor de văzut că modelul de acoperiş şi îmbrăcămintea nu erau singurele lucruri care o legau de trecut pe gazda lor. Stabiliră să se întâlnească cât de des posibil, aici sau la casa parohială, şi să devină cât de curând franţuzoaice.

— Vei mai veni atât de departe numai ca să mă vezi, domnişoară Ellen?

— O, da, doamnă.

— Nu o să te temi de zăpadă, de vânt şi de frig, şi de înălţimea muntelui?

— O, nu, doamnă, nu-mi pasă de ele; dar, doamnă Vawse, domnişoara Alice mi-a spus să vă întreb de ce preferaţi să staţi aici în loc să locuiţi în vale, unde e mai cald. Nu v-aş fi întrebat dacă nu mi-ar fi spus ea.

— Ellen are o mare pasiune de a afla totul, doamnă Vawse, spuse Alice zâmbind.

— Te întrebi de ce nu sunt ca toată lumea, domnişoară Ellen? spuse bătrâna doamnă.

— Da, doamnă, puţin.

— O să-ţi spun motivul, copila mea. Dragostea pentru căminul meu şi amintirea tinereţii. Până să ajung de vârsta ta, am trăit printre munţi; după aceea, timp de mulţi ani, i-am văzut în faţa mea, la peste o sută de mile distanţă, unul peste altul, de cincizeci de ori mai înalţi decât dealul acesta. Îi iubeam – o, ce mult îi iubesc încă! Dacă am o dorinţă neîmplinită, spuse bătrâna doamnă întorcându-se spre Alice, e să-mi văd din nou Alpii; dar ştiu că nu se poate. Domnişoară Ellen, pe dealul acesta nu-mi imaginez că sunt în munţii mei, dar aici respir mai bine. Mă simt mai liberă; nu m-aş duce în sat nici pentru aur.

— Dar sunteţi atât de singură şi de departe de toată lumea, spuse Ellen.

— Nu sunt niciodată singură; aşa bătrână cum mă vezi, nu mă deranjează să fac o plimbare bună şi pot merge mai mult decât tine.

— Dar nu e foarte frig? întrebă Ellen.

— Da, e foarte frig; dar ce-i cu asta? Fac câte un foc bun, şi apoi îmi place să aud vântul şuierând.

— Da, dar nu ţi-ar place să-l auzi şuierând în casă, spuse Alice. Voi veni să te ajut să căptuşeşti ferestrele. O, ai făcut-o deja fără mine! Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, dragă – eu mă bucur; nu pari potrivită

pentru meseria asta.

— Sunt potrivită, spuse Alice. Nu pune perdelele; voi veni să te ajut.

— Trebuie să vii cu o faţă mai odihnită atunci, spuse doamna Vawse; te-ai obosit cu drumul?

— M-am obosit puţin, dar ceaiul acesta bun m-a înviorat.

— Aş vrea să vă ţin toată noaptea, spuse doamna Vawse, dar tatăl tău va fi neliniştit. Mă tem că o să vă prindă furtuna pe drum; voi nu sunteţi în stare s-o înfruntaţi. Micuţa Ellen nu pare prea zdravănă. Nu poţi s-o laşi cu mine?

— Nu trebuie – nu e nevoie, spuse Alice, care se îmbrăca în grabă; imediat ajungem jos. Dar te lăsăm singură; unde e Nancy?

— Nu va veni dacă vine furtuna, spuse doamna Vawse; lipseşte adesea noaptea.

— Şi te lasă singură?

— Nu sunt niciodată singură, spuse liniştită bătrâna doamnă; nu am de ce să mă tem, dar îmi fac griji pentru voi, dragă. Ţine minte cuvintele mele: nu încerca să te întorci pe drumul pe care ai venit; ia-o pe celălalt drum, e mai uşor, şi opreşte-te la doamna Van Brunt; domnul Van Brunt vă poate duce acasă cu trăsura.

— Crezi că e nevoie? spuse Alice neîncrezătoare.

— Sunt sigură că e cel mai bine. Grăbiţi-vă. Adio, copila mea.

Se sărutară şi se îmbrăţişară şi ieşiră în grabă.

CAPITOLUL XIX

Când vijelia suflă în rafale înghețate
Vestește că zilele de iarnă sunt aproape.

Burns

Norii grei întunecau cerul; vântul se mai potolise puţin. O luară pe drumul indicat de doamna Vawse; era mai uşor şi mai drept decât celălalt, coborând mai lin muntele; era bătătorit de caii care urcau până sus. Alice şi Ellen alergară uitându-se în pământ, mână în mână, până rămaseră fără aer.

— Crezi că va ninge curând? întrebă Ellen.

— Cred că va ninge, dar nu ştiu cât de curând. Ai avut o după-amiază plăcută?

— O, foarte!

— Şi eu mă simt bine întotdeauna. E un exemplu de mulţumire pentru tine. Nu ştiu dacă şi-a mai iubit cineva soţul, copiii şi prietenii ca doamna Vawse; ştiu de la cei care au cunoscut-o înainte; şi uită-te acum la ea. Nu i-a mai rămas din toţi decât fetiţa orfană a fiului cel mic, şi ştii puţin ce fel de copil e.

— Cred că e o fată foarte rea, spuse Ellen, nu ţi-ar veni să crezi ce poveşti mi-a spus despre bunica ei.

— Sărmana Nancy! spuse Alice. Doamna Vawse nu are bani de nicăieri, şi nici altă proprietate în afară de căsuţă, dar e o femeie foarte independentă. Face tot felul de lucruri ca să se întreţină singură. De exemplu, dacă cineva e bolnav în regiune, familia e fericită s-o aibă ca infirmieră. E admirabilă. Apoi croieşte haine pe la ferme; aduce acasă lână pe care o toarce şi o răsuceşte; aduce lână răsucită şi împleteşte ciorapi şi şosete; tot felul de slujbe ciudate. Am văzut-o strângând hamei; nu se dă în lături de la nimic, dar nu-şi uită niciodată demnitatea. Cred că, oriunde s-ar duce şi orice ar face, rămâne o adevărată doamnă. Toată lumea o respectă; toată lumea vrea să-i câştige bunăvoinţa; e cunoscută în toată regiunea; are prieteni peste tot.

— O plătesc pentru ceea ce face, nu?

— Sigur; adesea nu în bani; mai mult în lucruri de care are nevoie: făină, şi zahăr, şi mălai, şi carne de porc, şi şuncă, şi legume, şi lână – orice; dar ea nu vrea decât puţin. Are prieteni care i-ar dărui tot ce-i lipseşte, dar ei îi place să trăiască aşa. Întotdeauna e aşa cum ai văzut-o azi – veselă şi fericită ca o fetiţă.

Ellen se gândea la ultimele cuvinte ale lui Alice, spunându-şi că fetiţele nu erau întotdeauna cele mai fericite şi mai vesele creaturi din lume, când Alice exclamă dintr-odată:

— Ninge! Vino, Ellen, trebuie să ne grăbim! şi iuţi pasul. Oricât de repede mergeau, nu făcură mai mult de o sută de metri şi văzduhul se umplu de fulgi de zăpadă, pe care vântul îi învârtejea în toate părţile. Furtuna venise pe neaşteptate şi promitea să fie înverşunată. Alice şi Ellen fugeau cât puteau, ţinându-se de mână şi încordându-şi forţele, dar înaintarea era tot mai grea. Aerul era întunecat de fulgi; vântul părea să sufle în toate direcţiile, orbindu-le şi derutându-le. Ellen nu mai ştia pe

unde erau, şi se lăsa condusă de Alice; era greu de spus care se grăbea cel mai tare. În mijlocul acestei lupte, Alice se opri dintr-odată.

— Unde e Căpitanul? spuse ea.

— Nu ştiu, spuse Ellen; nu l-am văzut de când am plecat de la doamna Vawse.

Alice se întoarse cu spatele la vânt şi se uită pe drumul pe care veniseră – nu era nimic decât zăpadă şi vânt; ce furios sufla! Alice strigă:

— Pis, pis, pis!

— Ne întoarcem sau îl aşteptăm aici? spuse Ellen, tremurând de efort şi de frică.

Alice îl chemă din nou; niciun răspuns, în afară de urletul nebun al vântului şi al zăpezii.

— Nu pot să merg mai departe şi să-l las, spuse Alice; ar pieri în zăpadă. Şi începu să meargă înapoi, strigând din când în când şi ascultând un răspuns care nu venea. Ellen nu voia să întârzie, şi încă să-şi prelungească călătoria întorcându-se! Se gândi că furtuna era tot mai întunecată şi mai sălbatică.

— Poate că a rămas la doamna Vawse, spuse ea, şi nu a venit după noi.

— Nu, spuse Alice, sunt sigură că nu. Auzi! nu e el?

— Nu aud nimic, spuse Ellen după o pauză de ascultare încordată.

Alice mai făcu câţiva paşi.

— Îl aud! spuse ea. Îl aud! Sărmana pisică! Şi porni să urce dealul. Ellen o urmă, dar o rafală de vânt şi zăpadă le opri pe amândouă. Alice şovăi puţin, neştiind dacă să înainteze sau să se întoarcă. Apoi se auzi clar mieunatul disperat al Căpitanului, şi îl chemară amândouă. În câteva minute apăru, alergând grăbit prin zăpadă; când ajunse la stăpâna lui se aşeză imediat, ceea ce era semn de mare oboseală. Alice se aplecă şi îl luă în braţe.

— Sărmana pisică! spuse ea, ai făcut destul azi, cred; voi face eu restul. Ellen, dragă, nu trebuie să ne mai obosim aşa; vom merge mai încet. Ţine-te de mantaua mea; am braţele ocupate cu pisica. Acum, nu te mai gândi la zăpadă; putem să suportăm un pic de vânt; eşti foarte obosită?

— Nu, spuse Ellen, nu foarte; sunt puţin obosită, dar nu-mi pasă de asta dacă ajungem acasă bine.

— Nu e nicio dificultate cu asta, sper. S-ar putea să fie nişte dificultăţi, dar cred că vom ajunge cu bine. Aş vrea să fim acum acasă, de dragul tău.

— O, nu te gândi la mine, spuse Ellen recunoscătoare; îmi pare rău pentru dumneata, dragă domnişoară Alice; ai de dus şi povara asta grea; mi-aş dori să te pot ajuta.

— Mulţumesc, draga mea, dar nimeni nu poate face asta; mă îndoiesc că ar sta în braţele tale.

— Atunci lasă-mă să duc coşul, spuse Ellen; te rog, domnişoară Alice.

— Nu, draga mea, stă foarte bine la mine. Ia-o încet; doamna Van Brunt nu stă foarte departe; vom simţi mai puţin vântul după cotitură.

Dar drumul părea lung. Furtuna nu creştea în violenţă, şi nici nu era nevoie de aşa ceva, dar cotitura nu se zărea, şi întunericul le avertiza că ziua era pe sfârşite. Când se apropiară de poalele dealului, Alice făcu o pauză.

— Era o cărare care scurta drumul spre doamna Van Brunt, undeva pe aici; cred că am trecut pe lângă ea, deşi m-am uitat întruna.

Privi în sus şi în jos. Era nevoie de ochi foarte buni ca să desluşească ceva prin zăpadă. Putea să fie în faţa sau în spatele lor; totul era întunecat şi acoperit de zăpadă.

— Ne întoarcem să căutăm cărarea? spuse Ellen.

— Mă tem că n-o găsim; pierdem timpul şi nu avem timp de pierdut. Cred că e mai bine să mergem drept înainte.

— E mult mai departe pe drum decât pe cărare?

— Destul – cam jumătate de milă. Îmi pare rău; dar curaj, draga mea! Data viitoare nu o să ne mai aventurăm prin zăpadă – nu în expediţii lungi.

Trebuiau să strige ca să se audă, aşa de tare urla vântul în copaci. Se târâră mai departe. Zăpada era destul de groasă ca să le îngreuneze mersul, şi devenea din ce în ce mai groasă; papucii le erau plini de zăpadă, şi picioarele ude; păşeau din ce în ce mai greu. Ellen se agăţase cu toată puterea de mantaua lui Alice; uneori aceasta o mângâia pe umeri, ca s-o încurajeze şi să-i uşureze oboseala. Noaptea cădea repede; era întuneric când ajunseră la poalele dealului, şi drumul nu arăta că se apropiau de doamna Van Brunt. Era un drum obositor, care parcă le îndepărta de destinaţie. Nu puteau merge mai repede; erau prea obosite şi înaintau prea greu. Căpitanul o ducea cel mai bine, adormise în braţele stăpânei, fără să ştie cât de obosite erau.

Cărarea le aduse în cele din urmă la cotitură, dar era atât de întuneric încât abia vedeau şanţurile. Nu-şi vorbiseră un timp, dar când făcură colţul Ellen oftă de oboseală şi uşurare. Alice o auzi.

— Ce s-a întâmplat, dragă? spuse vocea dulce, fără nicio urmă de oboseală.

— Mă bucur că am ajuns în sfârşit, spuse Ellen cu un alt oftat, dând drumul mantalei.

— Sărmana copilă! Aş vrea să te pot duce şi pe tine! Poţi să mai rezişti puţin?

— O, da, dragă domnişoară Alice; pot să mai rezist.

Dar vocea ei nu era atât de sigură. Se poticnea, la fel ca paşii. Vorbi din nou:

— Domnişoară Alice, ţi-e frică?

— Mă tem să nu te îmbolnăveşti tu, copila mea, şi mă tem puţin şi pentru mine; nimic altceva. De ce să-ţi fie frică?

— E foarte întuneric, spuse Ellen, şi furtuna e atât de înverşunată; nu te temi că ne vom rătăci?

— Ştiu drumul perfect; trebuie s-o ţinem drept înainte, şi şanţurile nu ne vor lăsa să ne abatem din drum. E greu, ştiu, dar vom ajunge până la urmă; încă puţin, draga mea. Îmi pare rău că nu te pot ajuta decât cu cuvinte. Nu ar fi confortabil să stăm acum la un foc bun?

— O, Doamne, sigur că da! spuse Ellen tristă.

— Tu te temi?

— Nu, domnişoară Alice, nu prea mult; nu-mi place că e atât de întuneric, şi nu văd pe unde merg.

— Întunericul ne face drumul mai lung, dar nu ne va face niciun rău. Aş vrea să mai am o mână pentru tine, dar pisica mi le ocupă pe amândouă. Întunericul şi lumina sunt amândouă de la Tatăl nostru; suntem în mâinile Lui; suntem în siguranţă, dragă Ellen.

Ellen îi strânse braţul, fiindcă nu mai avea voce. Se agăţă cât putu de

tare de ea, şi îşi continuară drumul. Vântul slăbise în intensitate, şi nu le mai sufla în faţă, ci în spate, ajutându-le. Zăpada continua să cadă foarte repede, şi acoperise deja pământul; fiecare jumătate de oră le îngreuna drumul, şi întunericul se lăsase deplin. Era beznă; imposibil să ţii mijlocul drumului; singura posibilitate era să se ţină lângă şanţ şi să meargă încet ca să nu cadă. Nu mai puteau rezista mult. Îşi continuau drumul cu răbdare, prin zăpadă şi întuneric. Alice putea simţi strânsoarea lui Ellen; mergeau încă şi mai încet fiindcă trebuia s-o ducă şi pe ea.

— Domnişoară Alice, spuse Ellen.

— Ce e, copila mea?

— Aş vrea să-mi mai spui câte ceva.

Alice îşi liberă o mână şi o luă pe a lui Ellen.

— Am fost prea atentă la drum, şi te-am neglijat, nu-i aşa?

— O, nu, doamnă. Dar îmi place sunetul vocii dumitale, mă face să mă simt mai bine.

— E o călătorie ciudată, nu? spuse Alice veselă; în întuneric, şi fără să ştim unde mergem? Va fi o aventură care merită povestită, nu?

— Cam aşa ceva, spuse Ellen.

— E mai uşor să mergi pe aici, nu crezi? Vântul ne ajută să înaintăm.

— Mă ajută prea mult, spuse Ellen; aş vrea să nu mai fie atât de îndatoritor. De abia mă ţin pe picioare, domnişoară Alice, şi el mă face să alerg, deşi sunt foarte obosită.

— Ei bine, e mai bine decât să-ţi sufle în faţă. Ştiu că eşti obosită, şi aşa trebuie să fii. O să ne odihnim mâine toată ziua, nu?

— O, nu ştiu, spuse Ellen oftând; o să mă bucur când o să încep. Cât crezi că mai este până ajungem la doamna Van Brunt?

— Nu ţi-aş putea spune, draga mea. Nu ştiu unde suntem. Nu văd nimic, şi nu ştiu cât am mers.

— Dar dacă trecem de ea în întunericul acesta? spuse Ellen.

— Nu, nu cred asta, spuse Alice deşi o trecu un fior la gândul acesta; cred că vom vedea sclipirea lămpii.

Dar în întuneric nu se vedea nimic; se strădui să vadă până când i se păru că îi ard ochii, şi se îndoi că va mai putea vedea lumina; totul era la fel de întunecat.

Începu să se gândească pe ce parte erau ferestrele bucătăriei, şi dacă va vedea lumina înainte sau după ce trece; acum privea des în urmă, ca să fie sigură că n-o pierduse. În zadar; nu era nimic; nicio geană de lumină. Din când în când, o încuraja pe Ellen, fiindcă aveau mult de mers până la domnişoara Fortune; Alice voia să se încurajeze şi ea.

— Ajungem repede, domnişoară Alice? spuse biata Ellen, care de abia se târa prin zăpadă. Tonul vocii ei strânse inima lui Alice.

— Nu ştiu, draga mea; sper, răspunse ea, dar vorbea mai mult răbdător decât vesel. Nu te teme, dragă Ellen, aminteşte-ţi că cineva are grijă de noi; întunericul şi lumina sunt ale Lui, şi nu se va întâmpla nimic rău.

— Ce obosită trebuie să fiţi, dragă domnişoară Alice, de povară! spuse Ellen cu un oftat.

Pentru prima dată, Alice îi urmă exemplul, dar aproape imediat Ellen exclamă pe un alt ton:

— Uite o lumină! Dar nu e o lumânare; se mişcă; ce este? Ce este, domnişoară Alice?

Se opriră şi se uitară. Era o lumină, abia zărită, la mică distanţă de şanţ. Dintr-odată dispăru.

— Ce e? şopti Ellen înfricoşată.

— Nu ştiu, dragostea mea; aşteaptă...

Aşteptară câteva minute.

— Ce ar putea fi? spuse Ellen. Era sigur o lumină, am văzut-o clar; ce s-o fi întâmplat cu ea? Uite-o din nou! se întoarce!

Alice nu mai aşteptă şi începu să strige.

— Alooo! strigă ea cât de tare putu.

— Alooo! răspunse o voce aspră şi groasă. Lumina se opri dintr-odată.

— E el! E el! exclamă Ellen în culmea bucuriei. Îl cunosc! E domnul Van Brunt! E domnul Van Brunt! O, domnişoară Alice!

Neştiind dacă să râdă sau să plângă, Ellen izbucni în cele din urmă în lacrimi. Alice simţi tentaţia s-o urmeze, dar se stăpâni, deşi ochii îi erau plini de lacrimi; aşa că putu răspunde.

Lumina avansa acum spre ele. Strălucea lângă şanţ, luminând figura omului din spate. Traversă drumul şi ajunse lângă ele. Era domnul Van Brunt.

— Mă bucur tare mult să vă văd, domnule Van Brunt, spuse vocea dulce a lui Alice, care tremura.

Domnul acesta, la început mut de uimire, ridică felinarul ca să se asigure că văzul şi auzul nu-l înşelau.

— Domnişoară Alice! Doamne fereşte! Ce s-a întâmplat? Şi biata mea mieluşică! Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cred că sunteţi pe jumătate moarte. Veniţi pe aici, trebuie să ne întoarcem; unde mergeaţi, doamnă?

— La dumneavoastră, domnule Van Brunt; vă caut de mult.

— Ne căutaţi! Cum aşa? N-aţi fi văzut niciun palat luminat pe o asemenea vreme!

— Credeam că voi vedea lumina de la fereastră, domnule Van Brunt.

— Lumina de la fereastră! Doamne fereşte! Furtuna era atât de puternică încât mama a spus să închid obloanele; aţi fi putut să treceţi mai departe fără să vedeţi nimic.

— Atunci înseamnă că am trecut de casă?

— Sigur că da. Cred că aţi văzut lumina mea, nu?

— Da, şi ne-am bucurat foarte mult.

— Cred şi eu. S-a întâmplat că mi-am amintit că nu dezlegasem calul; e obişnuit să fie dezlegat, şi nu doarme altfel; mama nu m-a lăsat să ies, dar eu nu mă puteam culca liniştit dacă nu-l ştiam şi pe el culcat. Aşa că am venit cu felinarul până la grajd.

Ajunseseră la portiţă, şi domnul Van Brunt o deschise cu dificultate. Zăpada acoperea cărarea de cărămizi pe care păşise Ellen prima dată, udă şi murdară. Câţiva paşi, şi ajunseră la uşa care se deschisese atunci atât de primitor. Când lumina felinarului căzu asupra uşii, Ellen se simţi acasă, şi avu un sentiment pe care nu-l avusese demult – acela de confort şi linişte.

CAPITOLUL XX

Odinioară, cum spunea poetul
Omul cel nobil se vădea prin fapte:
Căci altfel nu puteau să se-arate
Inima bună, ţelurile înalte
Obârşia şi simţul de dreptate.

Tărâmul Zânelor

Domnul Van Brunt deschise uşa şi cele două călătoare ude şi obosite păşiră după el în aceeaşi bucătărie confortabilă şi primitoare care o găzduise pe Ellen. Focul ardea la fel de vesel, şi aceleaşi scaune vechi îşi aşteptau oaspeţii. Lui Ellen i se păru o oază de confort; până şi pereţii îi zâmbeau prietenos. Nu mai era nimeni; scaunele erau goale. Domnul Van Brunt o aşeză pe Alice într-unul şi pe Ellen în altul şi strigă „Mamă! Aici!”. De undeva se auzi glasul blând al bătrânei mormăind că fiul ei plecase cu tot cu lampă. Dar nu era plecată departe, fiindcă în jumătate de minut doamna Van Brunt apăru în grabă.

— Ce s-a întâmplat, Abraham? Ce e? Domnişoară Alice! Doamne fereşte! Udă leoarcă! vai de mine! biata mieluşică! Domnişoară Alice, unde aţi fost? Şi micuţa domnişoară Ellen! O, Doamne, în ce hal sunteţi! Ei bine, dragelor, mă bucur să vă văd oricum.

În timp ce spunea asta, o sărută pe Ellen; dar surpriza nu înăbuşi bunătatea şi ospitalitatea. Se apucă imediat să o dezbrace pe Alice de hainele ude, şi să facă tot ce trebuia ca să prevină efectele oboselii şi frigului; în timp ce ea se ocupa cu asta, domnul Van Brunt o ajuta pe Ellen, care nu se putea descurca singură. Era caraghios să vezi cu câtă grijă îi luă şalul şi îl scutura de zăpadă; în mod evident, era încredinţat că lucrurile doamnelor trebuie atinse delicat. Încercă şi cu mantaua, dar se încurcă, începu să bombănească şi în cele din urmă ceru ajutor.

— Nancy! Unde eşti? Vino încoace şi vezi dacă nu te descurci cu treaba asta, cum s-o fi chemând; cred că degetele mele sunt prea mari.

Vechea cunoştinţă a lui Ellen ascultă această chemare. Ellen nu văzuse că se afla în încăpere. Nancy zâmbi răutăcios în semn de recunoaştere şi o descheie la guler, apoi îi spuse scurt să se ridice, ca să-i poată „da jos asta”. Ellen ascultă, dar fu recunoscătoare să se poată aşeza înapoi. În timp ce Nancy scutura mantaua, domnul Van Brunt îi dădea jos mănuşile ude, şi când Nancy se întoarse îi spuse să-i dea jos papucii, care erau plini de zăpadă. Nancy se aşeză pe duşumea ca să asculte ordinul; oricât de obosită şi îngheţată era, Ellen simţi felul diferit în care îi erau tratate mâinile şi picioarele.

— Cum ai ajuns în halul ăsta? spuse Nancy; de data asta nu e vina mea. N-o să fie niciodată vreme uscată, Ellen, cât timp eşti tu prin preajmă. N-o să mă îmbrac cu hainele de duminică când merg cu tine undeva. Ar fi trebuit să fii gâscă sau raţă. Asta pentru ce a fost, domnule Van Brunt?

Această din urmă replică era răspunsul la o palmă uşoară a acelui domn care se abătuse dintr-odată asupra urechii domnişoarei Nancy. Rămase fără răspuns.

— Sunteţi un domn fin! spuse Nancy batjocoritor.

— Ai terminat treaba? întrebă rece domnul Van Brunt.

— Da, uite! spuse Nancy ridicând piciorul gol al lui Ellen cu o mână, în timp ce cu cealaltă o atinse într-un aşa fel în talpă încât o făcu să ţipe.

— Ridică-te! spuse domnul Brunt, şi Nancy nu îndrăzni să se împotrivească. Mamă, nu mai ai nimic de făcut pentru Nancy?

— Sally, spuse doamna Van Brunt, du-te cu Nancy şi aduceţi două găleţi cu apă fierbinte – imediat.

— Du-te şi fă ce ai de făcut, spuse domnul Van Brunt, şi după aceea nu mai intra aici şi nu mai scoate niciun cuvânt până pleci. Acum, dragă domnişoară Ellen, cum vă simţiţi?

Ellen spuse că se simţea „bine”. Dar ochii şi zâmbetul ei spuneau mult mai mult; inima lui Ellen era fericită.

— O, se va simţi bine imediat, vă spun eu, spuse doamna Van Brunt; aşteaptă numai să i se dezgheţe picioarele, şi apoi!

— Mă simt bine acum, spuse Ellen. Şi Alice zâmbi la întrebările lor şi spuse că dacă tatăl ei ar fi fost înştiinţat nu şi-ar mai dori nimic pe lume.

Baia fierbinte la picioare fu o încântare, şi apoi amabila lor gazdă le îndopă cu o grămadă de ceai fierbinte. În timp ce stătea lângă foc, doamna Van Brunt şi fetele pregăteau camera, dintr-odată apăru domnul Van Brunt, îmbrăcat, încălţat şi cu biciul în mână.

— Vrei să transmiţi ceva acasă, domnişoară Alice? O să trec pe acolo, şi mă pot opri să le spun.

— Acum, domnule Van Brunt! exclamă Alice uimită.

Domnul Van Brunt răspunse printr-o tăcere ce indica că acum era timpul.

— Dar furtuna e prea puternică, spuse Alice. Te rog, nu te duce până mâine!

— Vă rog, domnule Van Brunt! spuse şi Ellen.

— Trebuie să merg, am treabă; ce să spun, doamnă?

— Aş fi foarte bucuroasă, spuse Alice, dacă tatăl meu ar şti unde sunt. Mergi aproape de Nose?

— Foarte aproape.

— Atunci ţi-aş rămâne recunoscătoare dacă ai fi atât de drăguţ să te opreşti şi să-i uşurezi neliniştea tatălui meu. Dar cum poţi să mergi pe o asemenea vreme? şi pe un aşa întuneric?

— Nicio problemă, spuse domnul Van Brunt. Ne întoarcem într-o jumătate de oră, dacă Abraham şi cu mine nu ne scufundăm într-un troian puţin cam adânc. Noapte bună, doamnă. Şi el ieşi.

— Înapoi în jumătate de oră, spuse Alice gânditoare. Păi a spus că-şi dezleagă calul pentru noapte! Înseamnă că merge numai pentru noi, Ellen!

— Pentru dumneata, spuse Ellen zâmbind. O, am ştiut asta tot timpul, domnişoară Alice. Nu cred că se va opri să uşureze neliniştea mătuşii Fortune.

Alice fugi să-l oprească, dar doamna Van Brunt o asigură că era prea târziu, şi că nu trebuia să-şi facă griji, fiindcă fiului ei „nu-i păsa de furtună mai mult decât de o adiere de toamnă”. Abraham, la rândul lui, ar putea merge oriunde pe orice vreme.

— Voia să se ducă fără să-ţi vorbească, dar i-am spus că era mai bine să te avertizeze, fiindcă voiai poate să transmiţi ceva acasă. Camera voastră e gata, dragă, şi ar fi bine să mergeţi să vă culcaţi.

Mulţumiră recunoscătoare.

— Nu că e o cameră drăguţă? spuse Ellen, care vedea totul în roz, şi un pat drăguţ? Oricum, aş fi putut dormi şi pe duşumea noaptea asta. Nu merită să ai un asemenea timp, domnişoară Alice, de dragul plăcerii de după?

— Nu ştiu, Ellen, spuse Alice zâmbind; n-aş spune asta; deşi merită să plăteşti ca să descoperi câtă bunătate se află în inimile unor oameni. Cât despre dormitul pe duşumea, trebuie să mărturisesc că nu m-a tentat niciodată.

— Ei bine, sunt destul de obosită, spuse Ellen culcându-se. Două nopţi cu dumneata într-o săptămână! O, ce săptămâni am avut înainte să te întâlnesc, domnişoară Alice!

Se sărutară de noapte bună, şi oftatul de plăcere al lui Ellen se stinse imediat într-un somn adânc.

A doua zi se treziră târziu fiindcă dormiseră mai mult greu decât bine. Se ridicară din pat cu dureri în toate oasele, mărturisindu-şi una alteia că aventura de ieri avea mai multe efecte negative decât prevăzuseră. Toată frecţia şi baia şi ceaiul doamnei Van Brunt nu fuseseră decât prea puţin faţă de frigul şi oboseala îndurate. Dar doamna Van Brunt pusese masa cu un dejun copios; farfuriile arătau foarte îmbietor. Îl găsiră acolo şi pe domnul Humphreys, şi micul dejun fu vesel şi plăcut. Chiar şi domnul Humphreys şi domnul Van Brunt, care de obicei nu vorbeau prea mult, se descurcară minunat; mulţumirea şi recunoştinţa unuia, şi sentimentele generoase ale altuia le dezlegară limbile; Ellen privea de la unul la altul uimită să vadă cât de plăcuţi puteau fi. Bunătatea şi ospitalitatea o ţinură pe doamna Van Brunt în continuă mişcare, dar Alice era cea care, deşi obosită, avea grijă de nevoile tuturor; asemeni lacului transparent pe care pictorul îl aşterne peste culorile mohorâte, dădea viaţă şi armonie tuturor. Iar Ellen, încântată de toţi şi de toate, îşi uitase durerile şi îi şopti chiar lui Alice că se simţea iar bine.

Dar dejunurile fericite trebuie să se termine şi ele, şi aşa se întâmplă şi cu acesta, oricât de prelungit. Imediat după, oaspeţii pe care împrejurările îi adunaseră pentru prima şi probabil ultima dată, se despărţiră; dar întâlnirea le lăsă tuturor amintiri plăcute. Doamna Van Brunt era în general încântată că primise atâta lume, şi în particular bucuroasă că îşi putuse arăta sentimentele bune faţă de două persoane. Domnul Humphreys îl remarcase pe „omul acesta sensibil, bun la inimă, domnul Van Brunt, faţă de care se simţea foarte obligat”. Domnul Van Brunt spuse că „pastorul nu e atât de sever cum spune lumea”, şi, lucru neobişnuit la el, că „era bine să ai educaţie, şi trebuie să citim mai mult”. Cât despre Alice şi Ellen, plecară cu sentimente bune faţă de toată lumea şi multă dragoste una pentru alta. Asta era valabil şi înainte, dar ultimele necazuri le apropiaseră şi le dăduse ocazia să-şi dovedească prietenia.

Domnul Humphreys venise cu trăsurica pentru fiica lui, şi imediat după dejun Ellen îi văzu plecând. Domnul Van Brunt o pregăti pe a lui şi o duse pe Ellen acasă. Bolnavă cum era, sărmana copilă făcu un efort şi îşi petrecu dimineaţa terminând scrisoarea pentru mama ei. În cele din urmă efortul deveni dureros; durerea de oase şi capul greu se dovediră a fi semnele unei boli serioase. Ellen căzu la pat în aceeaşi după-amiază, şi zăcu două săptămâni. Răceala îi afectase întregul organism; febra o doborî

şi crescu până la valori critice; jumătate din timp, fetiţa deliră. Oricum, nimic nu putea fi prea mult pentru energia neobosită a domnişoarei Fortune; îşi petrecea la fel de mult timp în camera bolnavei ca şi în celelalte încăperi. Se mişca de colo-colo cu o viteză surprinzătoare; urca şi cobora scările de douăzeci de ori pe zi, şi ţinea totul în ordine. Camera lui Ellen era întotdeauna un model de curăţenie; focul din cămin era mereu supravegheat; domnişoara Fortune părea să ştie din instinct când era nevoie de lemne, şi le aducea exact la timp. Medicamentele lui Ellen erau administrate la timp; mâncarea şi băutura, perfect aranjate într-un mod apetisant pe măsuţa de lângă pat; şi domnişoara Fortune era întotdeauna la îndemână. Dar, în ciuda tuturor acestor îngrijiri, ceva lipsea din camera bolnavei – era o mare dorinţă; şi când delira, Ellen nu făcea niciun secret din ea. Nu era niciodată violentă, dar se ruga, uneori nerăbdătoare şi alteori îndurerată, să vină mama ei. Pentru domnişoara Fortune era o jignire să audă asta. Numele mamei era tot timpul pe buzele bolnavei; dacă din întâmplare era pomenită şi mătuşa, era într-un fel care o făcea să iasă din cameră.

— Mamă, spunea biata Ellen, pune-mi mâna pe frunte, vrei? E atât de înfierbântată. O, mamă, unde eşti? Vrei să-ţi pui mâna pe fruntea mea, te rog? O, vorbeşte-mi, mamă! De ce nu vrei să vii la mine?

O dată, când Ellen chema mângâierea mamei ei, domnişoara Fortune mângâie uşor fruntea copilei, dar mişcarea ei bruscă îi spuse că Ellen ştia că nu era mama ei; oricât de puţin îi păsa de Ellen, se amărî.

Domnişoara Fortune nu duse lipsă de oferte de ajutor. Doamna Van Brunt, şi apoi doamna Vawse, se oferiră să vină s-o îngrijească pe Ellen, dar domnişoara Fortune declară că pentru ea era mai multă bătaie de cap decât ajutor, şi că nu suporta să aibă străini în casă. O suportă totuşi pe doamna Van Brunt, împotriva voinţei ei, o zi sau două; în cele din urmă găsi mijlocul să scape de ea în mod civilizat. Doamnei Vawse nu-i permise să stea nici măcar o oră. Bătrâna reuşi totuşi să urce în camera bolnavei pentru câteva minute. Ellen, care avea febră foarte mare, o informă că mama ei se afla jos şi domnişoara Fortune nu voia s-o lase să urce; o imploră cu lacrimi pe doamna Vawse s-o ia pe mătuşa ei şi să-i trimită mama. Doamna Vawse încercă s-o liniştească. Domnişoara Fortune îşi pierdu răbdarea.

— La ce sărăcia foloseşte, spuse ea, să vorbeşti cu un copil care nu judecă bine? Nu poate înţelege; aşa vorbeşte tot timpul când are febră. Am avut plăcerea s-o aud spunând lucrurile astea tot timpul. Vino, doamnă Vawse, şi las-o; nu se simte bine decât singură, şi eu stau mereu prin preajmă – se linişteşte până la urmă. Nimeni nu ştie, spuse domnişoara Fortune, nimeni nu ştie ce binecuvântare e să ai grijă de copiii altora, până nu încearcă. Eu am încercat, spre mulţumirea mea.

Doamna Vawse oftă şi plecă în tăcere.

Nu doar în timpul febrei şi al delirului avea Ellen această dorinţă. Mai erau şi alte dăţi, când o durea capul tare, şi zăcea pe spate – o, cât de mult şi-ar fi dorit să-i vadă faţa iubită; vechiul zâmbet care îi aducea atâta alinare; vocea ca o muzică cerească; atingerea mâinii iubite care o mângâiase de atâtea ori! Uneori nu putea îndura acest gând. În orele târzii ale nopţii, când singurul zgomot era răsuflarea grea a mătuşii ei adormite pe duşumea lângă ea, şi în zilele lungi de singurătate, când singura

varietate era observarea domnişoarei Fortune, Ellen o jelea din toată inima. Multe lacrimi tăcute alunecaseră pe pernă; multe oftări adânci izvorâră din adâncul inimii lui Ellen; era prea slăbită ca să plângă cu hohote. Se întreba tristă de ce nu venea s-o vadă domnişoara Alice; era o altă mare durere a ei. Totuşi, nu-şi întrebă niciodată mătuşa. Îşi ţinu mirarea şi durerea pentru ea – aşa cum îndura tot greul. După două săptămâni, Ellen începu să-şi revină, şi atunci se simţi foarte singură şi nenorocită. Era o plăcere să aibă Biblia şi cartea de imnuri lângă pat, şi o mare alinare să citească câteva cuvinte, dar asta nu se întâmpla des, şi îşi dorea să vadă pe cineva, şi să audă şi altceva în afară de întrebările şi răspunsurile seci ale mătuşii ei.

Într-o după-amiază, Ellen stătea sprijinită de perne, singură ca de obicei. Ţinea cartea de imnuri strâns în mână; deşi nu era în stare să citească, o alina atingerea ei. Jumătate moţăind şi jumătate trează, stătuse foarte liniştită un timp, când o bufnitură a uşii o făcu să tresară. Deschise ochii mai mari ca de obicei, fiindcă în locul mătuşii Fortune intrase domnişoara Nancy Vawse. Intră sprintenă, trântind uşa şi îndreptându-se spre patul lui Ellen.

— Ei bine, spuse ea, aici erai! Arăţi destul de bine. Am venit să te văd.

— Da? spuse Ellen uimită.

— Domnişoara Fortune a plecat, şi mi-a spus să am grijă de tine; aşa că vom petrece după-amiaza împreună.

— Da? spuse din nou Ellen.

— Da! Nu te bucuri? Ştiam că trebuie să te simţi foarte singură, aşa că am venit.

În ochii lui Nancy era o sclipire foarte răutăcioasă. Pentru prima dată, Ellen îşi dori să se afle acolo mătuşa ei.

— Ce faci?

— Nimic, spuse Ellen.

— Chiar nimic! E foarte plăcut să zaci acolo şi să nu faci nimic. Nu te grăbeşti să te faci bine, nu? Arăţi la fel de sănătoasă ca şi mine. O, întotdeauna am ştiut că eşti o prefăcută.

— Te înşeli, spuse Ellen indignată; am fost foarte bolnavă, şi nu mă simt bine nici acum.

— Ce să spun! E foarte bine să crezi asta; cred că eşti leneşă. Ce perne bune şi moi! Hai, Ellen, încearcă să te ridici puţin. Cred că îţi face rău atâta somn. O să-ţi fac un bine dacă te scol din pat; hai, ridică-te!

O trase pe Ellen de braţ.

— Opreşte-te, Nancy, lasă-mă în pace! strigă Ellen. Luptându-se cu toate forţele. Nu trebuie! Nu pot! Nu trebuie să mă ridic! Ce vrei? Nu pot să mă ridic; dă-mi drumul!

Reuşi să se elibereze din strânsoarea lui Nancy.

— Ei bine, eşti o pacoste încăpăţânată, spuse aceasta; fă cum vrei. Dar ţine minte, eu mă ocup de tine; nu e timpul să-ţi iei medicamentele?

— Nu iau, spuse Ellen.

— Ce iei atunci?

— Nişte sirop şi alte chestii.

— „Sirop şi chestii”; chestii înseamnă ceva bun, presupun. Ei bine, e timpul să iei sirop sau chestii?

— Nu, nu vreau nimic, spuse Ellen.

— O, nu-i nimic; oamenii nu ştiu ce e bun pentru ei. Sunt infirmiera ta acum, şi o să-ţi dau când vreau eu. Să-ţi iau pulsul – da, pulsul tău spune că e nevoie de sirop. O să-ţi aduc imediat.

— Nu-l iau, spuse Ellen.

— Ce mai mofturi! N-ar trebui să spui asta. Cred că ar trebui să nu mă refuzi. Uite aici, Ellen, ai grijă cum te porţi; trebuie să faci ce-ţi spun. Ştiu cum să mă descurc cu tine; dacă faci nazuri o să te gâdil puţin, spuse Nancy, punând la încălzit siropul de lemn dulce; e gata imediat, tânăra mea doamnă; pregăteşte-te.

Sărmana Ellen îşi strânse involuntar picioarele sub cuvertură, încercând să se ferească. Hotărî că cel mai bine era să stea liniştită, aşa că nu spuse nimic. Nancy era foarte încântată, cu ceva din răutatea pisicii care a prins în cele din urmă şoarecele. În timp ce încălzea siropul, se învârtea prin cameră în căutare de noi distracţii; şi salturile ei erau atât de ciudate încât Ellen stătea mereu cu teama că va urma ea însăşi.

— Unde duce uşa asta?

— Cred că în pod, spuse Ellen.

— Crezi? de ce nu spui că duce?

— Nu am fost să văd.

— Nu ai fost! Şi te aştepţi să cred asta? Nu sunt chiar atât de proastă. Ce e acolo?

— Nu ştiu, desigur.

— Desigur! Îţi spun că nu ştiu unde vrei să ajungi; dar dacă nu-mi spui voi afla singură, imediat.

Deschise uşa şi alergă pe scări; Ellen îi auzi paşii bocănind dintr-un capăt al podului în celălalt; se auziră nişte bufnituri şi nişte trosnituri; era clar că Nancy activa.

— Ei bine, spuse Ellen întorcându-se în pat, nu-i treaba mea; nu o pot opri, orice ar face. Dar o! ce furioasă va fi mătuşa Fortune!

Nancy se întoarse cu poalele adunate în faţă.

— Ce crezi că am aici? spuse ea. Cred că nu ştiai că în colţ se află un coş cu nuci foarte bune? Tu sau domnişoara Fortune le-aţi ascuns atât de bine? Cred că s-a gândit că nu se va uita nimeni în spatele scrinului, sub pătuţ, dar a uitat de mine! Domnişoara Fortune se temea că o să le furi tu, nu?

— Nu avea de ce, spuse Ellen indignată.

— Nu, cred că nu le-ai fi luat dacă le-ai fi văzut; nu le-ai mânca nici dacă ţi le-ar sparge cineva, nu?

Aruncă câteva pe patul lui Ellen, apoi se aşeză pe duşumea, folosind pe post de ciocan un fier vechi pe care îl adusese din pod, şi începu să spargă nucile cu plăcere.

— Chiar aşa! spuse Ellen, aruncându-le înapoi; şi tu nu ar trebui să le spargi, Nancy – o să faci o mizerie teribilă.

— Şi de ce mi-ar păsa? spuse cealaltă, înciudată. Sparse şi mâncă cât putu, ascunzând restul în buzunare. Ellen o privea, temându-se de următoarea mişcare. Dacă va deschide şi cealaltă uşă şi-şi va băga nasul în cărţile ei?

Prima grijă a lui Nancy fu siropul. Văzu că e prea fierbinte şi îl puse la răcit. Apoi îşi reluă examinarea camerei, mergând de la o fereastră la alta.

— Ce ferestre mari! Una ar fi fost de ajuns! Îţi spun eu, Ellen, într-o

noapte o să pun scara şi o să mă vezi la geam. O să dormim amândouă.

— Îmi încui ferestrele, spuse Ellen.

— Nu, nu cred. O s-o faci o noapte sau două, dar apoi vei uita. O s-o găsesc deschisă când voi veni. O, voi veni!

— Dar eu o voi chema pe mătuşa Fortune, spuse Ellen.

— Nu, n-ai s-o faci, fiindcă dacă scoţi un cuvânt te gâdil până mori; aşa voi face. Şi dacă o chemi eu iau scara şi fug şi tu vei primi papara pentru că ai deranjat casa degeaba. Ce e în cufărul ăsta?

— Doar lucrurile mele, spuse Ellen.

— O, minunat! e grozav; o să mă uit puţin la ele. E exact ce-mi doream şi nu ştiam. Unde e cheia? O, e chiar aici; asta e bine!

— O, te rog, nu! spuse Ellen, ridicându-se de pe pernă, sunt în ordine şi tu o să le împrăştii. O, lasă-le!

— Ai face mai bine să taci sau vin la tine, spuse Nancy. O să mă uit la toate să văd ce ai. Ce e asta? O eşarfă! Ce fină e! să văd cum îmi stă. Ce ghinion! nu ai oglindă în cameră. Nu contează, sunt obişnuită să mă îmbrac fără oglindă.

— O, aş vrea să n-o faci, spuse Ellen, care era teribil de îngrijorată văzându-şi eşarfa la gâtul lui Nancy; sunt atât de frumoase, şi tu o să le strici.

— Nu te mai plânge, spuse Nancy rece, nu ţi le mănânc. Doamne! Ce şal frumos!

Şalul albastru era întins pe toate părţile de degetele lui Nancy. Ellen se temea că şi-l va pune pe cap, ca şi eşarfa, dar n-o făcu; în învârti încă o dată şi îl aruncă pe podea cu nepăsare, scoţând altceva.

— Ce e asta? o pereche de şosete murdare, ia te uită. Nu ţi-e ruşine să-ţi pui lucrurile murdare în cufăr?

— Nu e aşa, spuse Ellen, care îşi uitase teama de indignare, le-am luat numai o dată.

— Nu au ce căuta aici oricum, spuse Nancy, strângându-le ghem şi aruncându-le spre Ellen. Nu-i nimeri faţa şi loviră peretele. Ellen încercă să le arunce înapoi, dar slăbiciunea o avertiză că nu era în stare, şi îşi aminti pe moment că nu trebuia s-o stârnească pe Nancy, care era destul de liniştită. Ellen se întinse înapoi pe pernă şi când privi în jos fu cât pe ce să ţipe. Toate lucruşoarele ei albe erau împrăştiate peste tot; pălăriile încercate; rochiile de vară desfăcute şi criticate. Nancy decise că una era prea scurtă, alta foarte urâtă, a treia oribilă; când termină cu toate, camera era plină de boarfe.

Duşumeaua era ticsită cu haine în diverse stadii de dezordine. În cele din urmă Nancy ajunse la fundul cufărului şi îşi aminti de sirop, repezindu-se la el. Dar se răcise din nou.

— Nu aşa, spuse Nancy, aşezându-l din nou pe cărbuni; trebuie să fie bun. Se încălzeşte imediat, domnişoară Ellen, şi o să-l bei, vrei sau nu. Sper că nu-mi vei face plăcerea să vomiţi.

Între timp deschise uşa dulapului lui Ellen şi intră înăuntru, deşi Ellen o imploră să nu intre. Împinse uşa, şi stătu un timp în linişte perfectă. Fără să poată vedea ce face, îngrozită la gândul că biroul şi trusa ei de lucru erau la cheremul lui Nancy, Ellen nu mai putu rezista şi se târî din pat, slăbită cum era, şi merse să vadă ce se întâmpla. Nancy era aşezată pe duşumea, examinând cu interes conţinutul trusei de lucru; încerca

degetarul, tăind bucăţele de stofă cu foarfecele, şi făcându-le ferfeniţă; când Ellen deschise uşa, puse trusa alături şi sări în picioare.

— Doamne păzeşte! spuse ea, asta nu trebuie să se întâmple. Ce cauţi aici? O să-ţi găseşti moartea dacă umbli desculţă, şi eu va trebui să suport consecinţele.

Spunând asta, o luă pe Ellen în braţe ca pe un copil şi o duse înapoi în pat, unde o întinse cu două-trei pălmuţe, apoi începu s-o învelească cu toate hainele. Alergă apoi la sirop. Ellen nu ştia dacă să plângă sau să ţipe, dar o ultimă dificultate puse ţipatul pe primul loc. Nancy prepară siropul după placul ei, şi i-l aduse; dar înghiţitul era o problemă. Nancy era hotărâtă să i-l dea. Ellen avea mai puţină putere dar la fel de multă încăpăţânare, şi era la fel de hotărâtă să nu pună gura pe el. Începu lupta, cu râsete din partea lui Nancy şi o mânie serioasă din partea lui Ellen. Nancy încercă s-o forţeze, dar gura lui Ellen era strânsă, şi finalul fu că fu vărsat pe pat. Ellen izbucni în plâns. Nancy râdea.

— Ei bine, eu cred, spuse ea, că eşti unul dintre cei mai dificili clienţi. N-aş vrea să am de lucru cu tine când mai creşti. O, ce faţă va face domnişoara Fortune! O, ce distracţie!

Nancy bătea din palme.

— Hai, nu te mai smiorcăi! spuse ea. Ce copil eşti! De ce plângi? Opreşte-te, sau te fac să râzi!

Două sau trei aplicaţii ale degetelor lui Nancy dovediră această afirmaţie, dar râsul era amestecat cu suspine, şi Ellen începu să ţipe. Chiar atunci se auzi o bătaie în uşă. Ellen n-o auzi, dar Nancy se linişti. Rămase nemişcată un moment; apoi, când bătaia se repetă, strigă ascuţit:

— Intră! Ellen îşi ridică capul să vadă cine ar fi putut fi; mare îi fu surpriza şi bucuria când văzu statura înaltă şi umerii laţi ai domnului Van Brunt.

— O, domnule Van Brunt, suspină Ellen, mă bucur să vă văd! Vreţi s-o scoateţi afară pe Nancy?

— Ce faci aici? spuse uimitul olandez.

— Uită-te şi vei vedea, domnule Van Brunt, spuse Nancy cu un zâmbet răutăcios; o să-ţi dai seama imediat.

— Ia-ţi tălpăşiţa imediat, şi să nu te mai prind pe aici.

— O să plec când termin, mulţumesc, spuse Nancy; cât despre restul, nu sunt prinsă prima dată; nu ştiu la ce vă referiţi.

O luă la fugă imediat ce termină ultima propoziţie, fiindcă domnul Van Brunt făcu o mişcare bruscă ca s-o prindă. Îl înşelă; atunci începu o hăituială, în cursul căreia Nancy făcu tot posibilul şi imposibilul, în mod remarcabil. Camera era prea mică şi fu prinsă în cele din urmă.

— Îţi făgăduiesc, spuse domnul Van Brunt, că dacă te mai văd jucându-te pe aici, o să-ţi vin de hac.

— Cum aşa? întrebă Nancy, înciudată.

— Uite-o, domnişoară Ellen, spuse el, aducând-o la patul ei, ce vrei să fac cu ea?

— Vă rog s-o scoateţi afară şi să n-o mai lăsaţi pe aici! spuse Ellen. V-aş fi foarte recunoscătoare!

— Lasă-mă în pace! spunea Nancy. Îţi spun eu că eşti un adevărat olandez, domnule Van Brunt.

El îi prinse strâns mâinile şi o luă uşor de ureche.

— O să-ţi dau drumul, spuse el. Acum, să nu te mai prind pe aici fiindcă nu mai scapi.

O duse pe domnişoara Nancy dincolo de uşă, apoi se întoarse la Ellen care plângea din nou.

— A plecat, spuse el. Ce a făcut obrăznicătura, domnişoară Ellen? Ce ţi-a făcut?

— O, domnule Van Brunt, nu vă daţi seama cât m-a chinuit; e aici de mult; uitaţi-vă la lucrurile mele, şi asta nu e decât jumătate.

Domnul Van Brunt fluieră lung când văzu isprăvile domnişoarei Nancy, agravate de goana lor, care împrăştiase totul mai tare.

— Aş spune, spuse el rar, că e cam rău. Ţi le-aş pune la loc, domnişoară Ellen, dacă aş şti cum; dar mâinile mele sunt la fel de neîndemânatice ca picioarele, şi nu m-aş descurca; e tare rău; nu ştiu cum s-a putut întâmpla.

— Nu contează, domnule Van Brunt, spuse Ellen, nu-mi pasă de ele. Mă bucur atât de mult să vă văd!

Îşi puse mânuţa în mâna lui şi el o luă în tăcere, şi deşi nu spuse nimic, Ellen văzu că era foarte încântat.

— Ce mai faci? întrebă el blând.

— Mult mai bine, spuse Ellen. Staţi jos, domnule Van Brunt. Vreau să vă văd puţin.

După această declaraţie, nici cu calul nu l-ai fi putut urni. Se aşeză.

— O să te ridici zilele astea? spuse el.

— O, da, sper, spuse Ellen oftând; m-am săturat să stau aici.

El se uită în cameră; se ridică şi aţâţă focul; apoi veni şi se aşeză din nou.

— M-am ridicat ieri un minut, spuse Ellen, dar scaunul m-a obosit atât de tare încât am fost bucuroasă să mă culc din nou.

Nu era de mirare; scaunele comode nu fuseseră inventate. Probabil că aşa se gândi şi domnul Van Brunt.

— Nu ţi-ar place să ai un balansoar? spuse el deodată, de parcă i-ar fi venit dintr-odată ideea.

— Ba da, foarte mult! spuse Ellen, dar nu există aşa ceva prin casă.

— Ei, sunt în alte case, spuse domnul Van Brunt, cu un zâmbet; o să vedem!

Ellen zâmbi mai larg.

— Nu vă necăjiţi prea mult pentru mine, spuse ea.

— Ce mai necaz! spuse domnul Van Brunt; nu ştiu despre ce vorbeşti. Cum a ajuns răutatea aici?

— A spus că mătuşa Fortune a pus-o să aibă grijă de mine.

— Una din minciunile ei. Ştiu că mătuşa ta e plecată, dar e prea inteligentă să facă aşa ceva. Te-a necăjit rău, nu?

Asta era lesne de văzut. Culorile de pe faţa lui Ellen păliră, şi ea se lăsă înapoi pe pernă cu o expresie de oboseală şi slăbiciune care îl mişcă pe domnul Van Brunt.

— Ce pot face pentru tine? spuse el, cu o blândeţe ciudată pentru un asemenea om.

— Dacă aţi dori, spuse Ellen slab, aţi fi atât de drăguţ să-mi citiţi un imn? M-aş bucura foarte mult. Nu are cine să-mi citească.

Mânuţa ei se aşeză pe cărticica de alături.

Domnului Van Brunt i-ar fi fost mai uşor să are un hectar de pământ. Era

foarte încurcat că biata Ellen îi ceruse aşa ceva. Ezită, şi se uită şovăielnic la Ellen. Dar feţişoara palidă care zăcea pe pernă, ochii înroşiţi şi înfăţişarea neajutorată a bietului copil, îi şterse toate scuzele; luă cartea şi o întrebă:

— Unde?

Ea spuse „oriunde”, şi el începu la întâmplare.

Sărăcit şi orbit, gol şi nenorocit
Am un prieten bun şi răbdător
Iisus Mântuitorul, din înălţimi venit
Mă caută şi îmi vine-n ajutor.

— O, spuse Ellen cu un oftat de plăcere, împreunându-şi mânuţele, ce frumos e!

El se opri şi o privi un moment, apoi continuă cu seriozitate:

El m-a răscumpărat cu sângele-I divin
Şi prin puterea Lui sunt mântuit
M-a căutat şi m-a găsit departe rătăcind
Şi m-a adus în staul să fiu ocrotit.

— Staul? spuse Ellen, deschizând ochii; ce înseamnă asta?

— E locul unde sunt ţinute oile, spuse domnul Van Brunt după o pauză.

— O, da, spuse Ellen, asta e; îmi amintesc; El a spus „Eu sunt Păstorul cel bun” şi „Domnul e păstorul meu”; ştiu acum. Continuaţi, vă rog.

El termină imnul fără alte întreruperi. Uitându-se din nou la Ellen, fu uimit să vadă câteva lacrimi alunecând pe obrăjorul ei palid. Dar ea şi le şterse repede.

— De ce vrei să citeşti asta, întrebă el, dacă îţi face rău?

— Îmi face rău! spuse Ellen. O, nu-mi face rău; mă face fericită; iubesc imnurile. Nu l-am mai citit pe acesta. Nu vă puteţi imagina ce recunoscătoare vă sunt. Îmi arătaţi unde e?

El îi arătă.

— Da, e semnul lui, spuse Ellen cu ochii strălucitori. Domnule Van Brunt, vreţi să-l mai citiţi o dată?

El ascultă. Era mai uşor acum. Ea ascultă cu ochii închişi, dar culoarea feţei i se schimbă de câteva ori.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse ea, când termină. Plecaţi?

— Trebuie. Mai am ceva de făcut.

Ea îl ţinea de mână.

— Domnule Van Brunt, nu vă plac imnurile?

— Nu prea ştiu multe despre ele, domnişoară Ellen.

— Domnule Van Brunt, dumneavoastră sunteţi în staul?

— Ce staul?

— Staulul lui Christos.

— Mă tem că nu, domnişoară Ellen, spuse el liniştit după o pauză de un minut.

— Fiindcă, spuse Ellen izbucnind în lacrimi, aş vrea să fiţi, foarte mult.

Duse mâna aspră la buze înainte de a-i da drumul. El plecă fără nicio vorbă. Dar când ieşi, se opri şi privi o lacrimă de pe mână. Se uită la ea până simţi că începe să plângă şi el.

CAPITOLUL XXI

O, acest „a fost”, ce trist sună!

Shakespeare

A doua zi, la mijlocul după-amiezii, un pas uşor traversă curtea şi uşa cea mare se deschise încetişor, lăsând-o pe domnişoara Alice. Camera era aranjată, iar domnişoara Fortune şi mama ei trebăluiau; una alegea fasole albe pe masă, iar cealaltă şedea pe locul ei obişnuit de lângă foc, împletind. Alice intră şi o întrebă pe bătrâna doamnă ce face.

— O, foarte bine! Foarte bine! răspunse ea, cu expresia ei liniştită, şi mă bucur să te văd, dragă. Ia loc.

Alice luă loc, fără să-i pese că cealaltă persoană din încăpere nu se bucura s-o vadă.

— Şi dumneavoastră cum o mai duceţi, domnişoară Fortune?

— Hm! Destul de prost, cred, răspunse doamna sec, scuturându-şi fasolele din poală; m-am săturat de toate.

— De ce, ce se întâmplă? spuse Alice politicos; pot să întreb? S-a întâmplat ceva neplăcut?

— O, nu, răspunse cealaltă nerăbdătoare, nimic care să privească pe altcineva în afară de mine; nu are rost să vorbim despre asta.

— O! Fortune nu ia niciodată lumea aşa cum e, spuse bătrâna, clătinând din cap; nu vrea, şi eu n-am putut-o învăţa.

— Ia mai taci, mamă! spuse fiica, întorcându-se cu bruscă asprime; „să iei lumea aşa cum e” – aşa ai făcut tu întotdeauna. Mă bucur că nu sunt ca tine.

— Nu cred că e ceva rău, spuse Alice; ce folos să te pui contra lumii, domnişoară Fortune?

— Cum trăiesc unii! spuse această doamnă, alegând fasolele cu mare grabă fără să răspundă la întrebarea lui Alice; m-am săturat de toate – trudă şi trudă şi trudă de dimineaţa până seara; şi care e sfârşitul?

— Nu cine ştie ce, spuse Alice serioasă, dacă ne trudim numai pentru lumea aceasta. Când plecăm nu luăm nimic cu noi. Cred că e foarte obositor să trudeşti pentru ceea ce nu poţi păstra.

— Păcat că nu te-ai făcut pastor, domnişoară Alice, spuse sec domnişoara Fortune.

— O, nu, domnişoară Fortune, spuse Alice zâmbind, familia ar fi fost copleşită. Tata e pastor, şi fratele meu va deveni altul; al treilea ar fi prea mult. Trebuie să fiţi atât de bună să mă lăsaţi să predic fără plată.

— Ei bine, aş vrea să fie toţi pastorii aşa ca dumneata, spuse domnişoara Fortune, înseninându-se puţin; şi oricum nimeni nu se supără de ceea ce spui, domnişoară Alice.

— N-ar fi prea bine, spuse Alice, dar cred că ştiu la ce vă referiţi. Dar, domnişoară Fortune, nimeni nu ar visa că v-aţi săturat de lume. Nu mai ştiu pe nimeni să trăiască în mai mult confort şi independenţă, şi să aibă mai multe lucruri. Nu vin niciodată aici fără să fiu impresionată de felul în care arată ferma şi acareturile.

— Da, spuse bătrâna doamnă, clătinând din cap de două sau trei ori, domnul Van Brunt e un bun fermier – foarte bun – nu e nicio îndoială.

— Mă întreb ce ar face, spuse domnişoara Fortune, rapidă şi aspră ca mai înainte, dacă nu ar fi cineva care să-l conducă! O, ferma e bună, domnişoară Alice, dar nu e numai asta; oricine ştie unde îl strâng papucii.

— Aş vrea atunci să-mi spuneţi şi mie, domnişoară Fortune; sunt cizmar de meserie.

Proasta dispoziţie a domnişoarei Fortune se risipea, dar se ivi din nou un gând dezagreabil. Fruntea i se întunecă.

— E o lume nedreaptă şi m-am săturat de ea! Duci o viaţă de sclav, şi îi slujeşti pe toţi, şi ce primeşti în schimb? M-am săturat.

— E cineva sus, dacă ştiu eu bine, care vă va fi foarte recunoscătoare pentru tot ce aţi făcut pentru ea.

Domnişoara Fortune îşi îndreptă capul, mătură fasolele stricate în poală, împinse scaunul şi le aruncă în foc.

— Ştiţi multe despre ea, domnişoară Alice! Recunoscătoare, într-adevăr! Nu am văzut niciun semn de aşa ceva de când e aici, deşi am muncit destul de mult pentru ea. Doamne fereşte de copiii altuia!

— Până la urmă, domnişoară Fortune, spuse Alice liniştită, nu ceea ce facem pentru oameni îi determină să ne iubească – totul depinde de *felul* în care facem lucrurile. O privire iubitoare, un cuvânt blând, câştigă mai mult decât ani întregi de slujire şi binefaceri.

— A spus că sunt rea cu ea? întrebă vehement domnişoara Fortune.

— Iertaţi-mă, spuse Alice, dar nu a fost nevoie de vorbele ei; e uşor să vezi din cuvintele dumitale că nu există dragoste, şi îmi pare rău pentru asta.

— Dragoste! spuse domnişoara Fortune foarte indignată; nu a fost niciodată, pot să vă spun. Îmi mănâncă viaţa. Nu era venită nici de trei zile când a plecat cu Nancy Vawse, de care i-am spus să nu se apropie, şi nu a venit acasă toată noaptea; atunci a căzut în pârâu. Şi dacă i-ai fi văzut faţa când am certat-o! Era gata să izbucnească ca o furtună. Multe mai ştii despre ea! Cred că e foarte drăguţă cu dumneata; aşa e cu toată lumea în afară de mine – toată lumea crede că e sfântă; dar pe mine mă scoate din minţi!

— Mi-a spus şi mie, spuse Alice, că s-a purtat urât cu dumneavoastră, când cu scrisoarea mamei ei.

— Da, asta a fost alta. Aş fi vrut s-o vezi!

— Cred că s-a simţit vinovată atunci. Nu şi-a cerut iertare? A spus că o va face.

— Ba da, spuse sec domnişoara Fortune, după o scenă.

— I-aţi dat scrisoarea?

— Nu.

— Cum se simte azi?

— O, destul de bine – stă în şezut. Poţi să mergi s-o vezi.

— Merg imediat, spuse Alice. Dar acum, domnişoară Fortune, vreau să vă cer un mare serviciu – o să-mi faceţi o mare plăcere?

— Sigur, domnişoară Alice, dacă pot.

— Dacă credeţi că Ellen a fost destul de pedepsită pentru obrăznicia ei – dacă nu vreţi să-i mai ţineţi scrisoarea – vreţi să mi-o daţi mie să i-o dau? O cer ca pe o mare favoare pentru mine.

Domnişoara Fortune nu răspunse nimic, ci ieşi din cameră şi apăru după câteva minute cu scrisoarea, pe care i-o dădu lui Alice, spunându-i doar:

— Am găsit-o într-o scrisoare a tatălui ei pentru mine.

— Vreţi să i-o daţi? spuse Alice.

— O, da! faceţi cum doriţi.

Alice urcă încet scările. Găsi uşa lui Ellen întredeschisă, şi o văzu pe Ellen aşezată într-un balansoar între uşă şi cămin, între perne, cu cartea de imnuri în mână. Ellen plânsese toată după-amiaza după scrisoarea ei; feţişoara care se întoarse spre uşă era deci tare slăbită şi palidă. Deşi era liniştită, în privirea ei era o dorinţă deznădăjduită care o mişcă pe Alice. Dar după ce uşa se deschise şi văzu cine era, întreaga expresie a feţişoarei palide se schimbă. Ellen deveni strălucitoare; se ridică în scaun, şi cum Alice venise tăcută şi îngenunchease în faţa ei, Ellen o îmbrăţişă strâns şi rămaseră aşa – una era prea fericită şi cealaltă prea mişcată ca să spună o vorbă.

— Sărmana mea copilă! spuse Alice în cele din urmă.

— Nu, spuse Ellen, slăbindu-şi strânsoarea; nu sunt sărmană.

Alice se ridică, se aşeză în balansoar şi o luă pe Ellen în braţe; Ellen se odihni la pieptul ei cum făcea pe vremuri cu mama sa.

— Sunt prea fericită, murmură ea. Dar plângea, şi lacrimile păreau să o inunde. La ce se gândea micuţa? O, la timpurile apuse! – când stătuse aşa, cu capul sprijinit de un alt piept, la fel de blând; la braţele iubitoare care o strângeau la fel ca acum; purta aceeaşi rochiţă veche; avea acelaşi simţământ de slăbiciune neajutorată; aceeaşi încredere în puterea şi grija altcuiva; cât de multe asemănări şi o! cât de multe deosebiri! Oricât de binecuvântate erau braţele care o ţineau, îi aminteau de cele mult mai iubite şi atât de îndepărtate; un amestec ciudat de uşurare şi regret, mulţumire şi dor, bucurie şi durere, o făcea să plângă. Lacrimile o uşurau.

— Ce se întâmplă, iubirea mea? spuse Alice blând.

— Nu ştiu, şopti Ellen.

— Te bucuri să mă vezi? Sau îţi pare rău? Ce e?

— O, îmi pare şi bine şi rău, cred, spuse Ellen, cu un oftat adânc.

— Ţi-a fost atât de dor de mine, biata mea copilă?

— Nu pot să spun cât de mult, spuse Ellen întretăiat.

— Şi nu ai ştiut că şi eu am fost bolnavă? Ce credeai că s-a întâmplat cu mine? Doamna Vawse a stat cu mine o săptămână, şi de abia azi am putut să ies. E o zi atât de frumoasă încât mi s-a permis să-l înşeuez pe Isteţul.

— Aşa a fost? spuse Ellen. M-am mirat, domnişoară Alice, m-am mirat că nu ai venit să mă vezi, dar nu am întrebat-o pe mătuşa Fortune, fiindcă...

— Fiindcă ce?

— Nu ştiu că ar trebui să spun asta; aveam impresia că ea se bucură când eu mă supăr.

— Nu ştiu *dacă* ar trebui să spun, spuse Alice. Aminteşte-ţi, studiezi engleza cu mine.

Ellen zâmbi fericită.

— Şi ai avut două săptămâni tare grele, nu-i aşa dragă?

— O, spuse Ellen, cu un alt oftat, ce grele! O bună parte din timp am fost inconştientă; dar eram atât de sătulă să zac aici singură; mătuşa Fortune intra şi ieşea de parcă nu aş fi fost aici.

— Sărmana copilă! spuse Alice, ai fost mai nenorocită decât mine.

— Stăteam şi mă uitam la uşă, spuse Ellen, şi mă săturasem s-o văd, dar de cum deschideam ochii, nu mă puteam răbda să nu mă uit, şi mă uitam

până mi se făcea rău de atâta concentrare. Mă uitam la clanţă, şi la balamale, şi la urmele de lângă clanţă. Apoi mă uitam la ferestre şi număram ochiurile, întâi de jos în sus şi apoi invers; nu voiam să le număr dar nu mă puteam abţine; şi mă uitam prin ce ochi se vede mai bine cerul. O, mă săturasem! Numai la foc nu m-am plictisit să mă uit; îmi plăcea să mă uit la el, până mă dureau ochii. Şi, o, cât de mult îmi doream să te văd, domnişoară Alice! Nu-ţi dai seama ce tristă am fost că nu veneai. Nu-mi puteam imagina ce se întâmplă.

— Aş fi venit la tine, draga mea, şi aş fi stat cu tine întruna, dacă nu aş fi fost legată de pat.

— Aşa m-am gândit şi eu; de aceea mi se părea foarte ciudat. Dar o, nici nu îţi imaginezi! spuse Ellen cu ochii strălucitori – îţi vine să crezi că aseară a venit să mă vadă domnul Van Brunt? Nu-i frumos din partea lui? A stat şi mi-a citit; gândeşte-te numai. Nu-i drăguţ? M-a întrebat dacă nu vreau un balansoar; bineînţeles că am spus da, fiindcă celelalte scaune sunt oribile – îmi rup spatele; în casa mătuşii Fortune nu există balansoare, nu le poate suporta, a spus chiar ea; şi dimineaţă când m-am trezit l-am văzut pe domnul Van Brunt cu balansoarul acesta. Ridică-te numai să vezi ce drăguţ e – spatele e sculptat, şi spătarul la fel; arată ciudat, nu? dar e foarte confortabil. Nu-i frumos din partea lui?

— Foarte frumos, cred eu. Dar ştii, Ellen, că o să mă cert cu tine?

— De ce? spuse Ellen. Nu cred că e ceva rău, fiindcă arăţi foarte veselă.

— Nu foarte rău, spuse Alice, dar destul cât să ne certăm. Ai spus de două ori *nu-i* de când sunt aici.

— O, spuse Ellen râzând, asta-i totul?

— Da, spuse Alice, şi urechile mele de englezoaică sunt iritate.

— Atunci nu ar trebui să audă asta, spuse Ellen, sărutând-o. Nu ştiu de am spus aşa; nu obişnuiam înainte să vin aici. Dar mai am multe de spus, am mai avut şi alţi musafiri. Cine crezi că a venit să mă vadă? nici nu ghiceşti – Nancy Vawse! Domnul Van Brunt a venit chiar la timp, când nu mai rezistam. Gândeşte-te că a venit ea aici! fără să ştie nimeni. Şi a stat un secol, şi cum s-a purtat. A spart nuci pe duşumea; mi-a scos toate hainele din cufăr şi le-a împrăştiat pe duşumea; a încercat să mă facă să beau sirop până l-am vărsat pe pat; începuse să mă gâdile când a venit domnul Van Brunt. O, am fost atât de bucuroasă să-l văd! Şi când a venit mătuşa Fortune şi a văzut totul a fost teribil de furioasă; m-a tot ocărât până când i-am spus că nu e vina mea – nu m-am putut abţine – şi că nu avea de ce să-mi vorbească aşa; şi ea a spus că totul e din vina mea! că eu îmi făcusem de lucru cu Nancy când ea îmi interzisese să vorbesc cu ea.

— E ceva adevărat în asta, nu, Ellen?

— Poate că da; dar cred că oricum s-ar fi întâmplat; şi oricum nu e bine să-mi vorbească aşa când sunt atât de bolnavă. O, am fost atât de obosită zilele astea, domnişoară Alice! Mătuşa Fortune nu a fost niciodată aşa de morocănoasă.

— Ce a făcut-o să fie aşa?

— Păi, în primul rând chestia cu Nancy; şi apoi s-a enervat când a adus domnul Van Brunt balansoarul; nu a spus prea multe, dar i-am văzut faţa. Şi apoi când a venit doamna Van Brunt – nu cred că i-a făcut plăcere. O, doamna Van Brunt a venit dimineaţă să mă vadă, şi mi-a adus cremă de

zahăr ars. Ce drăguţi sunt oamenii cu mine – oriunde merg.

— Sper, dragă Ellen, că nu uiţi de unde vine această bunătate.

— Nu uit, domnişoară Alice; mereu mă gândesc la asta; îmi face foarte multă plăcere acum.

— Atunci sper că poţi îndura asprimea unei biete femei – care nu e atât de fericită ca tine – fără să-i plăteşti rău pentru rău.

— Nu-i plătesc rău, spuse Ellen; am încercat întotdeauna din greu să n-o fac; dar nu pot s-o *plac*, domnişoară Alice; şi mă scoate din răbdări. E uşor să mă scoţi din răbdări pe mine, cred; nu trebuie mult.

— Dar aminteşte-ţi, „dragostea e îndelung răbdătoare”.

— Şi încerc mereu, dragă domnişoară Alice, să-mi înving sentimentele rele, spuse Ellen, cu ochii în lacrimi; încerc şi mă rog să scap de ele, şi uneori pot; cred că sunt foarte rea.

Alice o strânse mai tare.

— Am fost foarte tristă azi, spuse Ellen; mătuşa Fortune, şi singurătatea, şi scrisoarea mea, toate la un loc; dar acum mă simt mult mai bine. Am învăţat un imn frumos – îl ştii, domnişoară Alice? „Sărăcit şi orbit, gol şi nenorocit”?

Alice continuă:

„Am un prieten bun şi răbdător.
Iisus Mântuitorul din înălţimi venit
Mă caută şi îmi vine-n ajutor”.

— O, dragă Ellen, oricine spune asta nu poate fi trist. Nu contează ce se întâmplă, avem destule motive de bucurie.

— Şi m-am gândit la cuvintele acelea din Psalmi – „Ferice de cel” – stai, îl caut imediat; nu ştiu exact cum continuă; „Ferice de cel cu fărădelegea acoperită; al cărui păcat este iertat”.

— O, da, într-adevăr! spuse Alice. E o ruşine să te îngrijorezi de nimicuri când ştii că păcatul îţi este iertat şi eşti copilul lui Dumnezeu. Sărmana domnişoară Fortune nu a simţit niciodată dulceaţa acestor cuvinte. Ar trebui să ne pară rău pentru ea, şi să ne rugăm pentru ea, Ellen; şi niciodată, niciodată, nici măcar în gând, să nu întoarcem rău pentru rău. Nu aşa ar face Christos.

— N-o să mai fac, dacă mă pot abţine.

— Te poţi abţine; dar numai într-un fel. Acum, Ellen dragă, am trei veşti pentru tine, care cred că îţi vor plăcea. Una te priveşte pe tine, alta pe mine, şi cea de-a treia pe amândouă. Pe care vrei să ţi-o spun?

— Trei veşti bune! spuse Ellen deschizând ochii; cred că o vreau pe cea cu mine.

Alice scoase încetişor un colţ al scrisorii din buzunar. Ellen păli şi se înroşi; în cele din urmă se repezi asupra ei cu o asemenea înflăcărare încât Alice rămase fără cuvinte privind copila care săruta scrisoarea, plângând cu hohote. Emoţia ei era aproape isterică. Deschise scrisoarea, dar nu putu citi niciun cuvânt; smulgându-se din braţele lui Alice se aruncă pe pat, suspinând, copleşită de bucurie şi durere. Alice o privi surprinsă un moment, dar numai un moment, fiindcă apoi se întoarse cu spatele.

Când Ellen se mai linişti şi începu să citească, lectura scrisorii o făcu să plângă din nou. Cuvintele doamnei Montgomery atingeau cele mai ascunse coarde din inima fiicei ei. Scrisoarea era scurtă şi foarte simplă, dar venea din inima mamei; era scrisă de mâna mamei; până şi forma

cunoscută a literelor o emoţiona. Era atât de cufundată în sentimentele ei încât nu observă că Alice nu era lângă ea, că Alice nu-i vorbea şi nu o alina. După ce citi scrisoarea de câteva ori şi se sătură de plâns, Ellen reveni în prezent şi îşi aminti de prietena ei. Alice era lângă fereastră, cu faţa în palme, şi când Ellen se apropie, observă surprinsă că plângea. Ellen veni aproape şi o mângâie uşor pe umăr. Dar ea nu-i dădu nicio atenţie.

— Domnişoară Alice, spuse Ellen aproape speriată, cu ochii plini de lacrimi, ce s-a întâmplat? De ce nu-mi spui? O, nu fi aşa! Te rog!

— Nu sunt, spuse Alice ridicându-şi capul; îmi pare rău că te-am tulburat, dragă; îmi pare rău că nu m-am putut abţine.

O sărută pe Ellen, care stătea îndurerată lângă ea, şi îi şterse lacrimile. Dar Ellen văzu că plânsese mult.

— Ce s-a întâmplat, dragă domnişoară Alice? Ce te-a supărat? Nu vrei să-mi spui? spuse Ellen aproape plângând.

Alice se aşează din nou în balansoar, şi o luă pe Ellen în braţe, dar nu-i răspunse. Sprijinindu-şi fruntea de pieptul lui Ellen, rămase tăcută. Ellen nu îndrăzni să-i mai pună întrebări, dar ridică mânuţa s-o mângâie pe faţă şi fu îndurerată să vadă că era încă udă de lacrimi. Alice vorbi în cele din urmă.

— Nu e drept să nu-ţi spun ce s-a întâmplat, dragă Ellen, de vreme ce m-ai văzut jelind. Nu e ceva nou, care să nu se mai fi întâmplat. Doar că am avut şi eu cândva o mamă, şi am pierdut-o; şi tu mi-ai amintit de timpurile de demult.

Ellen simţi o lacrimă pe mână, şi îşi arătă din nou simpatia prin mângâieri tăcute.

— A trecut totul acum, spuse Alice, e bine. Nu mai vine înapoi. Sper că o să merg eu la ea.

— O, nu, dumneata trebuie să stai cu mine! spuse Ellen, strângând-o în braţe.

Se lăsă tăcerea, timp în care rămaseră una în braţele celeilalte.

— Ellen dragă, spuse Alice în cele din urmă, suntem amândouă orfane, cel puţin în prezent, amândouă singure; cred că Dumnezeu ne-a întâlnit ca să ne mângâiem una pe alta. O să fim surori cât ne va permite timpul. Nu-mi mai spune domnişoară Alice. O să fii surioara mea mai mică şi eu o să fiu sora ta mai mare, şi casa mea va fi şi a ta.

Ellen o strânse tare în braţe, dar nu spuse nimic, ascunzându-şi faţa la pieptul lui Alice. Urmă o altă pauză lungă. Apoi Alice vorbi cu alt ton.

— Haide, Ellen! Am uitat de noi; nu e bine ca bolnavii să se supere. Uite ce palidă eşti. Nu vrei să mănânci ceva?

— Nu ştiu, spuse Ellen încet.

— Ce spui de o căniţă cu supă de pui?

— O, mi-ar plăcea foarte mult, spuse Ellen cu o nouă energie.

— Margery mi-a făcut una foarte bună, ca întotdeauna, şi am luat puţină într-un vas acoperit; aşa am reuşit să n-o vărs toată pe mine, şi am venit cu castronul în braţe. O să ţi-o încălzesc pe cărbuni şi va fi ca proaspătă.

— Nu ai vărsat deloc?

— Niciun pic. Aici încălzeşti ceaiul? Nu contează, mai are ceai în ea; o să pun castronul meu direct pe foc, n-o să se strice.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare, spuse Ellen, fiindcă m-am săturat de terci, şi nu mai pot suporta ceaiul.

— Atunci mă bucur că ţi-am adus.

În timp ce se încălzea, Alice spălă farfuria şi lingura lui Ellen, şi avu satisfacţia s-o vadă mâncând cu pofta celor care intră în convalescenţă. Zâmbi văzând ce repede înghiţea.

— Ellen, spuse ea, m-am gândit la măsuţa ta de toaletă. Arată îngrozitor. O să-ţi fac cadou nişte muselină, şi când vei veni la mine o să-ţi arăt cum să faci o învelitoare pentru picioarele acelea lungi.

— Nu cred că se poate, spuse Ellen; mătuşii Fortune nu-i plac chestiile astea.

— De ce?

— Din cauza spălatului, domnişoară Alice – are deja destule de spălat. Nu-ţi poţi imagina ce scandal ar face dacă i-aş mai aduce ceva alb de spălat.

— Păcat, spuse Alice. Dar dacă ai aduce-o – nu foarte des – şi ţi-aş spăla-o eu, nu i-ai face probleme.

— O, chiar aşa! spuse Ellen; mi-ar plăcea foarte mult şi o să-i spun domnului Van Brunt – nu, nu pot, mătuşa Fortune nu mă va lăsa; voiam să spun că o să-l rog să mai taie din picioare, şi atunci mi-aş putea pune trusa de toaletă pe ea. Poate că pot totuşi. O, nu ţi-am arătat niciodată lucrurile mele.

Ellen îşi aduse toate comorile. Când ajunse la birou scoase o monedă dintr-un colţ.

— Mi-am amintit! spuse ea. Domnişoară Alice, moneda asta e pentru un copil sărac; m-am gândit că, dacă Nancy s-a purtat aşa cu mine, să-i dau ceva ca să vadă că nu sunt supărată pe ea – ce crezi că ar fi potrivit?

— Nu ştiu, Ellen – o să mă gândesc.

— Crezi că o Biblie ar fi bună?

— La fel de bună ca orice altceva; o să mă gândesc la asta.

— Mi-ar plăcea să fac asta, spuse Ellen, fiindcă m-a înfuriat groaznic.

— Ei bine, Ellen, vrei să mai auzi şi altă veste? Sau nu eşti curioasă?

— O, da, într-adevăr, spuse Ellen; am uitat de asta; ce este, domnişoară Alice?

— Ştii că ţi-am spus că mă priveşte pe mine, dar e importantă. Am aflat dimineaţă că fratele meu vine să-şi petreacă vacanţa aici. Nu l-am văzut de multe luni.

— Locuieşte departe?

— Da, a plecat să studieze, şi nu poate veni des acasă. Cealaltă veste este că intenţionez, dacă eşti de acord, s-o rog pe domnişoara Fortune să te lase la mine de sărbători.

— O, încântător! spuse Ellen bătând din palme, şi aruncându-se de gâtul surorii ei; dragă Alice, ce bună eşti!

— Atunci presupun că eşti de acord, spuse Alice, şi voi vorbi imediat cu domnişoara Fortune.

— O, mulţumesc, dragă domnişoară Alice; ce mult mă bucur! O să fiu fericită tot timpul gândindu-mă la asta. Pleci?

— Trebuie.

— O, nu pleca! Aşază-te din nou; ştii că eşti sora mea; nu vrei să-ţi citesc scrisoarea mamei?

— Dacă vrei tu, Ellen, aş fi încântată.

Se aşeză, şi Ellen îi dădu scrisoarea, şi stătu liniştită lângă Alice,

ascultând încă o dată.

„New York, sâmbătă, 22 noiembrie

Draga mea Ellen,

Voiam să-ţi scriu mai demult, dar nu am putut. Am încercat de câteva ori, dar am fost nevoită să mai aştept. Astăzi mă simt mai bine, prima dată după plecarea ta.

Mi-e dor de tine, copila mea, foarte mult. Nu trece nicio oră, nicio jumătate de oră, fără să nu mă gândesc la tine; cred că mi-e dor de tine şi în vise. Această despărţire e foarte greu de îndurat. Dar mâna care a aranjat-o nu lasă nimic la întâmplare; trebuie să ne încredem în El, fiica mea, şi totul va fi bine. Simt că e bine, deşi uneori nu mai pot îndura. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că am avut această binecuvântare atâta timp, şi acum îi încredinţez Lui comoara mea. Pentru mine e o alinare să fac asta, fiindcă El nu uită şi nu neglijează ce e a Lui. O, fiica mea, nu uita să te rogi; nu neglija. E singurul meu refugiu, acum că te-am pierdut, şi mă linişteşte. Cât de des, o, cât de des, în anii trecuţi, când mă simţeam slăbită din cauza bolii, nu am căzut pe genunchi, şi nu m-am ridicat îmbărbătată. Învaţă să iubeşti rugăciunea, dragă Ellen, şi atunci vei avea un leac pentru toate durerile vieţii. Şi păstrează această scrisoare, fiindcă dacă vei uita, mărturia mamei tale îţi va aminti.

Ceaiul meu, care era atât de plăcut, a devenit un moment trist. Îl beau mecanic şi pun pe masă cana, amintindu-mi de mânuţele care se îngrijeau de mine cu atâta drag. Copilul meu! Copilul meu! cuvintele nu sunt în stare să-mi exprime sentimentele, dar inima mea e mereu cu tine.

Bătrânul tău domn m-a vizitat de câteva ori. După ce ai plecat tu, au sosit nişte porumbei minunaţi. I-am trimis vorbă că nu mai are cine se bucura de darurile lui, şi a doua zi a venit să mă vadă. A fost foarte drăguţ. Şi asta, dragă Ellen, a fost urmarea comportamentului tău demn de o doamnă în magazin. Gândul acesta e mai dulce pentru mine decât darurile bătrânului domn. Îmi pare rău să te informez că, deşi l-am văzut de multe ori, nu-i ştiu numele.

Vom pleca luni spre Anglia. Tatăl tău a rezervat o cabină drăguţă pentru mine, şi voi avea tot confortul. Aşa că săptămâna viitoare te poţi gândi că plutesc pe ocean, între apă şi cer, prea bolnavă ca să mai scriu sau să privesc ceva. Nu contează; boala e ceva obişnuit.

O să-ţi scriu imediat ce voi putea, şi o să-ţi trimit scrisoarea din primul port.

Şi acum, dragul meu copilaş, scumpa mea fiică, la revedere. Domnul să te binecuvânteze.

Mama ta care te iubeşte,

E. Montgomery”.

— Cred că eşti un copil tare bun, Ellen, spuse Alice ştergându-şi lacrimile. Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să citesc; a fost o mare plăcere.

— Şi acum, spuse Ellen, o cunoşti puţin pe mama.

— Destul cât s-o respect şi s-o stimez foarte mult. La revedere, iubirea mea; trebuie să ajung acasă. O să ne vedem înainte de Crăciun.

CAPITOLUL XXII

Când ţurţurii atârnă de ivăr
Şi Dick ciobanul cântă din caval
Şi Tom aduce lemne în zadar
Şi laptele îngheaţă în ciubăr.

Shakespeare

Spre marea durere a lui Ellen, a doua zi dimineaţa trebui să coboare, fiindcă mătuşa ei spusese că e bine şi că „nu are rost să ardă focul degeaba”. Trebui să se îmbrace iar în frig; iarna se aşternuse de-a binelea; ziua de 19 decembrie era senină şi geroasă. Ellen se uită oftând la grămada de cenuşă şi cărbuni din căminul unde focul ardea atât de vesel până acum. Dar regretele nu erau de niciun ajutor; tremurând, începu să se îmbrace pe cât putea de repede. De când se îmbolnăvise, avea un lighean şi un ulcior în cameră, aşa că se terminase cu spălatul la jgheab; deşi ligheanul stătea pe un scaun, iar ulciorul direct pe duşumea, Ellen se gândi că avea noroc. Dar ce frig era! Vântul trecea prin geamuri, iar suflarea lui de gheaţă saluta braţele goale ale lui Ellen. Se grăbi să se îmbrace, trăgându-şi un halat gros pe deasupra, şi coborî în bucătărie. Focul care ardea acolo o înveseli, aerul era plin de aburii cafelei şi a clătitelor de hrişcă; Ellen se gândi că te puteai sătura numai mirosind.

— A! Ai ajuns, spuse domnişoara Fortune. De ce te-ai îmbrăcat cu halatul?

— E atât de frig sus, spuse Ellen, tremurând. Căldura nu ajunsese încă la ea.

— Ei bine, aici nu e frig; ar fi mai bine să-l dai jos. Nu-mi plac oamenii plăpânzi. O să te încălzeşti imediat. Micul dejun o să te încălzească.

Ellen era gata să se certe pentru micul dejun care îi era oferit în schimbul halatului ei confortabil, dar se dezbrăcă şi se aşeză în linişte. Domnul Van Brunt îi puse un teanc de clătite pe farfurie.

— Dacă micul dejun trebuie să te încălzească, spuse el, grăbeşte-te şi mănâncă ceva; sau bea o cană de cafea; eşti albastră ca laptele smântânit.

— Da? spuse Ellen râzând; mă simt albastră; dar nu pot să mănânc atâtea clătite, domnule Van Brunt.

În general, dejunurile domnişoarei Fortune erau solemne şi tăcute; o consultare ocazională, câteva întrebări despre treburile fermei, şi asta era tot. În dimineaţa aceasta, dejunul fu o excepţie.

— Ca de obicei, sunt în încurcătură, spuse stăpâna casei, pe la jumătatea mesei.

Domnul Van Brunt o privi o clipă, apoi întrebă:

— De ce?

— Ei bine, nu ştiu cum să fac cu merele şi cu cârnaţii. Dacă fac totul singură voi avea treabă până la primăvară.

— De ce nu faci o clacă? spuse domnul Van Brunt.

— Nu am destul de lucru ca să merite. Nu vreau să adun toţi vecinii degeaba.

— Adună-le pe amândouă într-una singură, spuse sfătuitorul ei,

continuându-şi dejunul.

— Amândouă?

— Da – să taie merele într-o încăpere şi porcul în alta.

— Dar nu am mai auzit aşa ceva, spuse domnişoara Fortune, oprindu-se cu cana de cafea la jumătatea drumului. O duse totuşi la buze, bău şi o puse jos cu un aer hotărât.

— Nu-mi pasă, spuse ea, dacă n-a auzit nimeni. O s-o fac eu. Nu sunt din cei cărora le pasă de gura lumii. O să fac aşa! Dar n-o să-i chem de la ceai; mai bine arunc merele direct în foc. O să am destulă bătaie de cap cu cina, şi nu vreau să mai am şi cu ceaiul. O să le pregătesc o cină foarte bună.

— O să am grijă să public asta, spuse domnul Van Brunt.

— Nici nu te gândi, spuse alarmată domnişoara Fortune. O să am tot ţinutul pe cap. Nu-mi trebuie mai mulţi decât am nevoie; nu pot suporta atâţia oameni. Să nu spui o vorbă nimănui. O să merg să-i chem eu pe luni seara.

— Luni seara – atunci presupun că vrei să pregătesc sania pentru seara asta. Cine va veni?

— Nu ştiu. Nu i-am întrebat încă.

— Va veni oricine e chemat; asta depinde de dumneata; nu va lipsi niciunul pentru nimic în lume.

— Dacă aş fi în locul unora nu aş arăta oamenilor că sunt atât de grăbit să mănânc o masă bună, observă ea înciudată.

— Hm! spuse domnul Van Brunt; cred că o masă bună nu e ceva rău; şi nu am nimic împotrivă să ştie şi alţii.

— Fleacuri! Nu m-am referit la *dumneata,* spuse domnişoara Fortune; mă gândeam la familia Lawson, şi la alţii.

— Dacă o să-i chemaţi pe *ei* la clacă, n-o să ieşiţi bine.

— Ei bine, ba da, replică domnişoara Fortune; sunt destul de mulţi; fac treabă bună într-o seară; şi au întotdeauna grijă să mă cheme la clăcile *lor*. Aş putea să obţin şi eu ceva în schimb.

— Vor lua cât pot de mult de la dumneata, dacă vin, fără îndoială. Credeam că Mimy Lawson o să crape de atâta porumb fiert. A fost la cină într-o zi astă-vară, şi vă spun eu că m-am gândit că...

Domnul Van Brunt îşi lăsă ascultătorii să ghicească ce gândise.

— Ei bine, să crape dacă vor, spuse domnişoara Fortune; eu îi las; va fi destulă mâncare; dacă încep un lucru nu mă zgârcesc. Acum, să vedem. Pentru început, cinci de la Lawson – bănuiesc că vin; Bill Huff şi Jany, şapte...

— Bill Huff e un om tare cumsecade, remarcă domnul Van Brunt. Nu mai sunt astfel de oameni în oraş.

— Sunt buni, spuse domnişoara Fortune. Şapte, şi cu trei de la Hitchcook, zece.

— Dennison-ii nu stau departe de aici, spuse domnul Van Brunt. Dan Denisson e îndemânatic la orice, în casă sau afară.

— Nu se poate spune la fel şi despre sora lui. Cilly Dennison îşi dă atâtea aere încât întrece tot ţinutul. Mi-ar plăcea să ştiu cine se crede. E prea mult pentru mine s-o văd zdrăngănindu-şi lănţişoarele pe aici.

— De ce să te enervezi cu mofturile altora? spuse domnul Van Brunt. Dacă oamenii vor să meargă pe lângă drum, n-au decât. Eu aşa fac. Sunt mulţumit, atâta timp cât nu dau peste mine.

— Eu nu fac aşa, nici într-un caz, spuse domnişoara Fortune; mă enervează! Şi nici dumneata nu faci aşa, Van Brunt; de ce l-ai ciomăgit pe Tom Larkins?

— Fiindcă o merita ca nimeni altul, spuse domnul Van Brunt, însufleţit; se purta cu frăţiorul lui într-un mod nedemn, şi mă bucur că l-am pus la punct. I-am spus să nu se mai repete fiindcă altfel îl lecuiesc. Nu se pune el cu mine.

— Şi cât crezi că l-a ţinut? întrebă batjocoritor domnişoara Fortune.

— Cât a trebuit; de atunci l-a lăsat în pace pe micul Billy.

— Ei bine, cred că o să-i chem şi pe Dennisoni, spuse domnişoara Fortune, asta face doisprezece, şi cu dumneata şi mama dumitale paisprezece. Cred că Marshehalk va veni în urma lui Hitchcook.

— Sigur; şi mătuşa lui, domnişoara Janet, va veni cu el.

— Ei bine, nu am ce face, spuse domnişoara Fortune. Asta înseamnă şaisprezece.

— Nu o s-o chemaţi şi pe domnişoara Alice?

— Nu! E o altă fudulă. Nu vreau să văd pe nimeni care crede că-mi face o mare favoare venind.

Ellen deschise gura, dar înţelepciunea o făcu să o închidă înapoi. Nu putu, totuşi, să-şi reţină mişcarea bruscă a capului, şi îmbujorarea subită.

— Aşa e, şi nu-mi pasă cine aude, repetă domnişoara Fortune. Bănuiesc că se va uita ca un judecător dacă va vedea cidru pe masă; va spune că nu se atinge de nicio picătură, fiindcă e ceva rău; şi dacă asta nu înseamnă să-ţi dai aere nu ştiu ce altceva e.

— Am văzut-o tăind mere la Huffs, spuse domnul Van Brunt, la fel ca toţi ceilalţi; dar nu a stat la cină.

— O s-o rog pe doamna Vawse, dacă ajung până la ea, spuse domnişoara Fortune, dar nu pot să urc muntele. Dacă o văd pe Nancy o să-i transmit.

— Chiar aici e, spuse domnul Van Brunt, uitându-se pe ferestruica dinspre hambar. Şi într-adevăr, era faţa domnişoarei Nancy, lipită de sticlă, examinând încăperea. Domnişoara Fortune îi făcu semn să intre.

— Asta e cea mai mare dovadă de neruşinare şi nesimţire! Ce făceai la fereastră? spuse ea când Nancy intră.

— Mă uitam la dumneata, domnişoară Fortune, spuse Nancy liniştită. Despre ce ai vorbit atâta timp? Dacă ar fi fost un ochi spart, n-ar fi trebuit să întreb.

— Ţine-ţi gura, spuse domnişoara Fortune, şi ascultă-mă.

— Ascult, doamnă, spuse Nancy, dar n-am cum să-mi ţin gura. Am încercat uneori, dar n-a ţinut prea mult.

— Cum ai făcut?

— Nu ştiu, doamnă, spuse Nancy; aşa s-a întâmplat.

— Spune-i bunicii tale că fac clacă lunea viitoare, seara, şi că am rugat-o să vină.

Nancy încuviinţă.

— Dacă nu e vreme rea, adăugă ea.

— Stai, Nancy! spuse domnişoara Fortune, fiindcă Nancy închidea uşa în urma ei. Dacă vii fără bunica ta, vei ieşi mai repede decât ai intrat!

Cu o altă încuviinţare graţioasă, Nancy ieşi.

— Ei bine, spuse domnul Van Brunt, ridicându-se, o să duc astea jos, şi o

să pregătesc sania. Cred că baiţul e gata.

— Nu e, spuse domnişoara Fortune, nu l-am terminat ieri; dar totul e pregătit în cămară, şi i-am spus lui Sam să facă focul jos, aşa că le poţi pune acolo. Vasele sunt pregătite, şi sarea şi toate celelalte.

Domnul Van Brunt coborî scările în bucătăria de jos; şi domnişoara Fortune, ca să răscumpere timpul pierdut, se apucă de treburile de dimineaţă cu mare zel. Ellen, având în vedere că fusese bolnavă, nu fu pusă să facă nimic. Stătu şi se uită, ţinându-se cât de departe putea de mătuşa ei; dar domnişoara Fortune se foia atâta încât nici nu ştiai când se va împiedica de ea. Ellen îşi dori să fie în camera ei. Vocea domnului Van Brunt părea foarte ocupată jos; ce putea fi? de obicei nu stătea în casă. Ellen voia să meargă să vadă, şi s-o lase pe mătuşa ei; când domnişoara Fortune se închise în cămară, Ellen deschise încet uşa şi privi jos. Domnul Van Brunt stătea la capătul scării şi o privea.

— Pot să vin jos, domnule Van Brunt? spuse Ellen încet.

— Să vii aici? Sigur că da! Poţi să vii întotdeauna la mine fără să întrebi.

Ellen coborî. Dar înainte să ajungă în capătul scării, se opri speriată, cu o faţă care îi făcu pe domnul Van Brunt şi pe Sam Larkins să izbucnească în râs.

— Ce s-a întâmplat? spuse primul; sunt morţi, domnişoară Ellen; nu trebuie să te temi.

Trei porci enormi care fuseseră tăiaţi ieri zăceau în diferite părţi ale încăperii, fiecare cu un cocean în gură. Cel de-al patrulea era întins pe masa din bucătărie, care era trasă în mijlocul încăperii. Ellen fugi pe scară.

— Au fost ucişi! fu prima ei exclamaţie, căreia Sam îi răspunse cu un alt hohot de râs.

— Taci din gură, Sam Larkins! spuse domnul Van Brunt. Da, domnişoară Ellen, au fost tăiaţi.

— Ăştia sunt porcii pe care i-ai hrănit cu porumb, domnule Van Brunt?

— Chiar aceia, spuse domnul, punând capul unuia pe masă şi tăindu-l cu cuţitul lung pe care îl ascuţise până atunci. Şi sunt nişte porci pe cinste; nu mi-e ruşine cu ei.

— Şi ce faceţi cu ei acum?

— Îi tai şi îi pun jos. Doamne fereşte, tu n-ai mai văzut aşa ceva?

— Nu, spuse Ellen. Cum adică îi puneţi jos, domnule Van Brunt?

— Îi pun în sare pentru şuncă. Vrei să vezi toată operaţia, nu? Ei bine, aşază-te aici. Ar trebui să-ţi iei haina asta pe tine, fiindcă aici nu-i cald ca sus; dar se încălzeşte. Sam, deschide portiţa şi mai pune un lemn pe foc.

Sam făcuse un foc cât toate zilele sub oala uriaşă de pe plită. Ellen se înveli în halat şi se aşeză în colţul sobei; domnul Van Brunt spuse că e în pericol s-o tragă curentul şi o înveli cu grijă într-o blană de bizon, cu tot cu scaun. Declară apoi că semăna cu un indian, în afară de faţă, şi se apucă de tăiat porcul, în timp ce Ellen îl privea.

Era o treabă frumoasă. Chiar şi Ellen vedea asta, deşi nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Cuţitul era ascuţit şi mâna puternică a domnului Van Brunt părea să taie exact unde trebuia; şunca era frumos separată; bucăţile tăiate curat; nicio tăietură strâmbă; şi cuţitul îndemânatic curăţa carcasă după carcasă cu repeziciune. Între timp Sam aranja bucăţile pe sortimente, şi păzea oala, în care fierbea ceva. După ce termină de tăiat, domnul Van Brunt puse deoparte slănina şi începu să pună în vase

celelalte bucăţi, presărându-le cu sare din belşug.

— De ce puneţi atâta sare, domnule Van Brunt? spuse Ellen.

— Nu stau bine fără sare; se strică foarte repede.

— Sarea le ţine?

— Tot anul; proaspete ca nucile.

— Mă întreb care e motivul, spuse Ellen. Sarea păstrează orice?

— Tot ce există – dacă e destulă, şi dacă este ţinută într-un loc întunecos şi uscat.

— Puneţi la fel şi şunca?

— Nu; o s-o pun în baiţul de pe foc.

— În oala aceea? ce e în ea? spuse Ellen.

— Trebuie s-o întrebi pe domnişoara Fortune; zahăr şi sare şi salpetru şi melasă, şi nu mai ştiu ce.

— Şi de ce e şunca atât de diferită de restul porcului?

— Nu e; va fi pusă apoi la afumat şi lăsată o vreme.

— Afumat! spuse Ellen. Cum?

— Nu ai fost în afumătoare? Şunca trebuie luată din baiţ şi atârnată aici; apoi se face un foc cu lemne de stejar şi se ţine aprins zi şi noapte.

— Şi cât trebuie să stea în fum?

— O, trei sau patru săptămâni.

— Şi apoi e gata.

— Apoi e gata.

— Ce curios! spuse Ellen. Fumul îi dă un gust aşa bun? Nu ştiam că fumul e bun la ceva.

— Ellen! spuse vocea domnişoarei Fortune din vârful scărilor, vino sus imediat! O să-ţi găseşti moartea!

Ellen se întristă.

— Nu vă temeţi, doamnă, spuse liniştit domnul Van Brunt, domnişoara Ellen e bine înfofolită; nu o las să piardă tocmai momentul ăsta!

Uşa de sus se închise cu zgomot, dar asta fu singura manifestare a domnişoarei Fortune.

— Cred că nu ţi-e frig, nu?

— O, nu, spuse Ellen; nu simt niciun curent; sunt fierbinte ca o sobă – prea fierbinte. Ce bine m-aţi aranjat, domnule Van Brunt.

— Cred că meritul îl are bizonul căruia îi aparţine blana, spuse el; n-o să mai spun că nu-i bun de nimic. Ai văzut merele?

— Nu, spuse Ellen.

— Nu ţi-a arătat domnişoara Fortune? Ei bine, e timpul să ştii. Sam, ia coşuleţul şi umple-l în beci; cred că ştii unde sunt merele, fiindcă tu le-ai pus.

Sam se îndreptă spre beci, şi se întoarse cu un coşuleţ bine umplut. I-l întinse lui Ellen.

— Toate sunt pentru mine? spuse ea surprinsă.

— Toate, spuse domnul Van Brunt.

— Dar nu vreau atâtea, spuse Ellen; ce va spune mătuşa Fortune?

— N-o să spună nimic, spuse domnul Van Brunt, şi nici tu nu vei spune nimic, dar când o să mai vrei mere, coboară în beci şi ia. Eu îţi dau voie. Sunt chiar în capătul beciului, în colţul din dreapta. Sunt lăzi cu tot felul de mere. Sunt destul de variate, nu?

— O, de toate felurile, spuse Ellen, şi ce frumoase sunt! Îmi plac merele

foarte mult – roşii, şi galbene, şi pătate, şi verzi. Ce măr mare!

— E un „bot de iepure”; nu-i aşa de bun ca celelalte; acelea sunt ionatane.

— Ionatane?! spuse Ellen, ce nume ciudat. Cred că sunt bune. Ce e acesta?

— E cel mai bun măr din coşuleţ; un parmen auriu; un soi foarte rar. O să-ţi mai aduc câteva de acasă, mai bune.

Porcul era gata; oala fu luată de pe foc; domnul Van Brunt se ştergea de sare.

— Şi acum cred că trebuie să plec, spuse Ellen oftând.

— Eu trebuie să plec, spuse el, aşa că presupun că trebuie să te despachetez întâi.

— Nu m-am simţit demult aşa bine, spuse Ellen; m-am săturat să stau degeaba sus. Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule Van Brunt. Dar, spuse ea, oprindu-se cu coşul în mână, nu puneţi şunca în baiţ?

— Nu, spuse el râzând, trebuie să se răcească întâi. O să fii o nevastă de fermier pe cinste, îţi spun eu!

Ellen roşi, şi alergă pe scări cu merele. Prima ei grijă fu să le ascundă în dulap; restul dimineţii trecu foarte greu. Îşi adusese jos cartea de imnuri, gândindu-se să înveţe un imn, dar nu putu; ochii şi mintea nu voiau s-o asculte; când apăru în cele din urmă domnul Van Brunt o găsi aşezată pe duşumea în faţa focului, cu braţele pe spătarul scaunului şi capul pus pe ele, adormită.

— Doamne fereşte! spuse domnul Van Brunt, ce s-a întâmplat cu balansoarul?

— E sus, cred. Poţi să-l aduci dacă vrei, spuse domnişoara Fortune uscat.

El făcu aşa imediat, şi Ellen se trezi ridicată de pe duşumea şi pusă în prietenosul balansoar; domnul Van Brunt remarcă în acelaşi timp că:

— Poate că e bine să laşi oamenii să doarmă pe duşumea, cu capul pe scaune, dar podelele sunt puţin cam tari pentru un bolnav.

Ellen îşi continuă somnul pe balansoar, mult mai mulţumită; petrecu aşa mare parte din zi.

CAPITOLUL XXIII

O, de aş fi un portocal
Mereu muncind!
Aş fi de roade încărcat.
Ne mai voind
Din rodul altora un dar.

G. Herbert

Până la urmă fu trezită de uşa care pocnise în urma mătuşii ei. Aceasta plecase împreună cu domnul Van Brunt în expediţia lor cu sania, şi Ellen rămăsese singură.

Nu puteai să nu-ţi dai seama că domnişoara Fortune lipsea, chiar dacă i-ai fi văzut boneta prin curte – tăcerea era atât de neobişnuită! Nu exista o asemenea tăcere cu domnişoara Fortune acasă. Bătrâna bunică adormise probabil, fiindcă singurul zgomot care se auzea era trosnetul lemnelor din cămin; cântecul lor era foarte vesel şi vioi, cu jerbe de scântei care arătau că îşi fac treaba în bună rânduială.

Domnişoara Fortune lăsase camera într-o ordine exemplară. Niciun fir de praf nu se zărea pe duşumeaua lustruită; scaunele erau toate la locul lor. Până şi grătarul căminului şi capetele cuielor din duşumea străluceau. Ellen stătu o vreme ascultând cântecul plăcut al focului. Era o zi frumoasă de iarnă. Cele două ferestruici din capătul bucătăriei priveau asupra unui covor de zăpadă; liliacul cel mare, care creştea chiar lângă perete, mişcat uşor de vânt, mângâia cu degete îngheţate sticla. Afară era ger, dar asta făcea căldura şi confortul dinăuntru mai primitoare. Ellen ar fi fost foarte mulţumită de toate dacă ar fi avut cu cine vorbi; singură se simţea mai degrabă tristă. Începu să înveţe un imn, dar nu se putea concentra; cu capul în mâini, cu cartea de imnuri odihnindu-se în poală şi cu ochii aţintiţi asupra focului, stătea ca o icoană vie a meditaţiei când se deschise uşa şi intră domnişoara Alice Humphreys. Ellen sări în picioare.

— O, mă bucur atât de mult să te văd! Sunt singură.

— Singură, zici? spuse Alice, în timp ce Ellen o săruta iar şi iar pe obrajii îngheţaţi.

— Da, mătuşa Fortune a plecat. Vino şi stai în balansoar. Ce rece eşti. O, ştii că o să facem o clacă mare aici luni seara? Ce e o *clacă*?

Alice zâmbi.

— Păi, spuse ea, când oamenii de la ţară au mult de lucru şi nu mai dovedesc, îşi cheamă vecinii să-i ajute – asta e o clacă. O petrecere mare într-o seară poate face multe.

— Dar de ce se cheamă *clacă*?

— Nu ştiu, poate că din cauză că sunt mulţi oameni la un loc.

— Mătuşa Fortune o să cheme şaisprezece oameni. Aş vrea să vii şi dumneata!

— De unde ştii că nu vin?

— O, ştiu. Mătuşa Fortune nu te va chema.

— Eşti sigură?

— Da, deşi aş fi vrut să nu ştiu. Ce tare m-a jignit dimineaţă cu ceva ce a spus!

— Nu trebuie să te simţi atât de repede jignită, copila mea. Nu lăsa toate fleacurile să te afecteze.

— Dar nu m-am putu abţine, dragă domnişoară Alice; era despre dumneata. Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun; dar nu cred că te vei supăra, şi eu ştiu că nu e adevărat. A spus că nu vrea să vii fiindcă eşti mândră.

— Şi *tu* ce ai spus?

— Nimic. Mă ardea limba să spun „nu e adevărat”, dar m-am stăpânit.

— Mă bucur că ai fost înţeleaptă. Dragă Ellen, nu ai de ce să fii jignită. Dacă ar fi adevărat, ai avea de ce să fii îndurerată. Dar domnişoara Fortune se înşală. O s-o fac cumva să se răzgândească. Mă bucur că mi-ai spus.

— Sunt atât de bucuroasă că ai venit, dragă Alice! spuse din nou Ellen. Aş vrea să vii întotdeauna! Şi îmbrăţişarea ei lungă spunea cât de mare era dorinţa. Se făcu o pauză lungă. Ellen stătea la pieptul lui Alice; amândouă se gândeau la ceva, dar niciuna nu vorbea; iar focul ardea în continuare fără să fie ascultat.

— Domnişoară Alice, spuse Ellen după un timp, aş vrea să vorbim despre un imn.

— Cum adică, draga mea? spuse Alice.

— Adică să-l citim şi să-l explicăm. Aşa făcea mama. M-am gândit mult la ea astăzi; şi cred că sunt departe de ceea ce ar trebui să fiu. Aş vrea să-mi vorbeşti şi să mă faci mai bună, domnişoară Alice.

Alice sărută cu înflăcărare feţişoara udă de lacrimi care se ridicase spre ea, şi spuse:

— Mă tem că sunt un slab înlocuitor al mamei tale, Ellen. Ce imn să luăm?

— Oricare – acesta dacă îţi place. Mamei îi place foarte mult. M-am uitat la el astăzi.

O sarcină am de purtat
Un Dumnezeu de lăudat.
Un suflet veşnic de salvat.
Un cer etern de câştigat.

Alice citi primul vers şi se opri.

— Acum, spuse Ellen, ce e o sarcină?

— Nu ştii?

— Cred că ştiu, dar aş vrea să-mi spui.

— Încearcă să-mi spui tu întâi.

— Nu e ceva ce trebuie să faci? Nu ştiu exact.

— E ceva ce-ţi dă cineva cu încredere, ca să ai grijă. Îmi amintesc că eram de vârsta ta când mama mea a plecat o jumătate de oră şi m-a lăsat cu surioara mea; mi-a dat *sarcina* să nu las să o trezească nimeni. Şi îmi amintesc şi cum mi-am ţinut sarcina. Nu am luat-o din leagăn, dar am stat lângă ea tot timpul; nu aş fi lăsat nicio muscă să zboare pe lângă ea; nu mi-am luat ochii de la ea; l-am pus pe Johnny să ţină pisica la distanţă; şi când apărea o mânuţă durdulie de sub păturică, o înveleam cu grijă înapoi.

— A murit? spuse Ellen timid, cu ochii plini de simpatie.

— A murit, draga mea; a murit înainte să plecăm din Anglia.

— Înţeleg ce e o sarcină, spuse Ellen după un timp; dar despre ce

sarcină vorbeşte imnul? ce sarcină am de purtat?

— Imnul îţi spune în continuare. Următorul rând e o parte din ea. „Un Dumnezeu de lăudat”.

— De lăudat? spuse Ellen nesigură.

— Da – înseamnă a-L onora – a-l da toate onorurile care îi aparţin.

— Dar pot *eu* să-L onorez?

— Sigur că da; să-L onorezi sau să-L dezonorezi; nu poţi să nu faci ceva.

— Eu! spuse Ellen din nou.

— Purtarea ta nu vorbeşte de bine sau de rău despre mama care te-a crescut?

— Da – aşa cred.

— Foarte bine; când un copil al lui Dumnezeu trăieşte cum trebuie, oamenii nu pot să nu-l slăvească pe Cel căruia îi serveşte, şi ale cărui legi perfecte le ascultă. Oricât de puţin le pasă de religie, în inima lor nu pot să nu recunoască că există un Dumnezeu căruia trebuie să-i serveşti. Dar un om lumesc, şi mai ales un creştin nedemn, îi ajută pe oameni să uite că există un asemenea Dumnezeu, şi îi face să creadă fie că religia e o prefăcătorie, fie că pot trăi bine fără ea. Am auzit spunându-se, Ellen, că uneori creştinii sunt singura Biblie pe care o citesc unii oameni; şi e adevărat; tot ce ştiu despre religie e luat din vieţile celor ce o practică; şi o! dacă lumea ar fi plină de exemple de bunătate şi dreptate, împărăţia întunericului nu ar fi putut rezista. „Scoală-te, luminează-te!” este un îndemn de care ar trebui să ţină seama orice creştin.

— Dar cum pot să luminez? întrebă Ellen.

— Draga mea Ellen! Îndeplinindu-ţi credincios, răbdător şi în umilinţă toate îndatoririle – „tot ce poate mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta”.

— Nu pot face decât puţin, spuse Ellen.

— Poate mai mult decât crezi, dar asta nu contează. Nu toţi sunt stele în biserică; unii sunt doar luminiţe; ai grijă să arzi bine!

— Îmi amintesc, spuse Ellen gânditoare, că mama mi-a spus odată că, dacă voi merge undeva şi mă voi purta rău, oamenii vor avea o părere proastă despre ea.

— Sigur. Ei bine, Ellen, eu mi-am format o părere despre ea imediat ce te-am cunoscut.

— Da? spuse Ellen fericită; care a fost? Una bună? Spune-mi te rog!

— Nu ştiu dacă e înţelept, spuse Alice zâmbind; o să te umfli în pene cu o laudă care îi aparţine ei şi nu ţie.

— O, nu, spuse Ellen, mă bucur mai mult pentru ea decât pentru mine. Te rog să-mi spui ce crezi despre ea, dragă Alice – ştiu că e de bine, în orice caz.

— Ei bine, o să-ţi spun, spuse Alice, cu orice risc. M-am gândit că mama ta trebuie să fie o doamnă, după educaţia care ţi-a dat-o; şi din ascultarea ta faţă de ea, care se vedea că e rezultatul iubirii, m-am gândit că e o mamă bună, în adevăratul sens al cuvântului. Am concluzionat că e o persoană rafinată şi cultivată din vorbirea şi purtarea ta; şi am fost sigură că e creştină, fiindcă te-a învăţat adevărul, şi a încercat să-l sădească în inima ta.

Încântarea cu care ascultase Ellen la început se transformă într-un şuvoi de lacrimi.

— Mă bucur atât de mult să te aud spunând asta, spuse ea.

— Lauda îi aparţine mamei tale, ştii doar, Ellen.

— Ştiu – dar sunt atât de bucuroasă! Şi ascunzându-şi faţa în poala lui Alice, suspină înfundat.

— Înţelegi acum felul în care un creştin poate onora sau dezonora numele Tatălui Ceresc?

— Da, înţeleg; dar mă face să mă înfiorez când mă gândesc.

— Să te înfiorezi? Ar trebui să te bucuri. E o mare onoare şi fericire pentru noi să ni se permită să-L onorăm.

Un suflet veşnic de salvat
Şi-un cer etern de câştigat.

— Da, aceasta este marea noastră datorie. O, nu uita asta niciodată, dragă Ellen! Orice te-ar împiedica, mergi înainte. „Ce foloseşte unui om să câştige toată lumea dacă îşi pierde sufletul?”

Ca să slujesc prezentul
Chemarea să o împlinesc.

— Ce este „prezentul”? spuse Ellen.

— Toţi oamenii care trăiesc în lume acum.

— Dar, dragă Alice! ce pot face eu pentru prezent?

— Nimic pentru cea mai mare parte din el, desigur; şi totuşi, dragă Ellen, dacă luminiţa ta va licări când e atâta întuneric în lume – poate că vei lumina măcar un colţişor. Orice creştin e o binecuvântare pentru lume; un grăunte de sare care să îndulcească şi să salveze poporul.

— E foarte plăcut să te gândeşti la asta, spuse Ellen gânditoare.

— O, dacă am fi plini de dragostea Mântuitorului nostru, ce plăcut ar fi să facem totul pentru El! Câte căi am găsi să-L onorăm făcând binele.

— Aş vrea să-mi spui nişte căi prin care pot face asta. Spuse Ellen.

— Le vei găsi destul de repede dacă le cauţi, Ellen. Nimeni nu este prea sărac sau prea tânăr ca să aibă cel puţin un talent pe care să-l folosească pentru Dumnezeu.

— Aş vrea să ştiu ce talent am eu, spuse Ellen.

— Exemplul tău zilnic e atât de perfect cât poate fi?

Ellen rămase tăcută şi îşi clătină capul.

— Christos a făcut mereu tot ce putea mai bine, şi El a spus „Dacă cineva vrea să mă slujească, să mă urmeze”. Aminteşte-ţi asta. Poate că mătuşa ta e nedreaptă şi răutăcioasă; încearcă să vezi cu câtă răbdare şi blândeţe o poţi îndura şi asculta; vezi dacă nu poţi s-o cucereşti prin bunătate, ascultare şi supunere. Nu e nimic de îmbunătăţit aici?

— O, ba da! spuse Ellen cu un oftat.

— Apoi bunica ta. Nu poţi să faci nimic să-i înveseleşti viaţa neajutorată? nu poţi găsi nişte metode să-i faci plăcere? un mod de a petrece o oră plăcută cu ea din când în când?

Ellen părea foarte gravă; ştia în inima ei că era o datorie de la care se sustrăsese.

— El a făcut mereu tot ce putea mai bine. Ţine minte asta. Un cuvânt blând, un lucru cât de mic pentru altul, o faptă bună – învaţă-i pe cei care au nevoie de învăţătură, corectează-i pe cei care merg pe o cale greşită –

o, copilul meu, e destul de lucru!

Ca să slujesc prezentul
Chemarea să o împlinesc
Puterea, viaţa şi avântul
Să-mi pun în slujba Tatălui Ceresc.
Putere dă-mi să merg ’nainte
Duşmanii când se înteţesc;
Şi ajută-mă o sfânt Părinte
O socoteală bună să îţi dăruiesc.

— Ce fel de socoteală? spuse Ellen.

— Ştii ce fel de socoteală. Dacă eu îi dau un dolar lui Thomas ca să-mi cumpere ceva de la Carra-Carra, mă aştept să-mi dea o socoteală exactă când se întoarce, pentru fiecare bănuţ cheltuit. O asemenea socoteală trebuie să-i dăm şi noi Domnului în privinţa fiecărui lucru care ne-a fost încredinţat – mâinile noastre, limbile noastre, timpul nostru, mintea noastră, influenţa noastră; cât de mult am făcut ca să-L onorăm, cât bine le-am făcut celorlalţi, cât de repede şi cât de mult am crescut în credinţă şi pregătire pentru cer.

— Aproape că mă sperie să te aud vorbind aşa, domnişoară Alice.

— Nu *te sperie*, dragă Ellen; nu acesta e cuvântul; *te trezeşte* ar trebui să fie; ţine minte să nu faci nimic din ceea ce n-ai vrea să-ţi aminteşti în marea zi a socotelilor. Îţi aminteşti cum e descrisă această zi? Unde ţi-e Biblia?

Deschise la capitolul 20 din Apocalipsa.

„Şi am văzut un scaun de domnie mare şi alb, şi pe Cel ce şedea pe el. Pământul şi cerul au fugit dinaintea Lui, şi nu s-a mai găsit loc pentru ele.

Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Nişte cărţi au fost deschise.

Şi a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieţii.

Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea.

Marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea;

Moartea şi Locuinţa morţilor au dat înapoi pe morţii care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui.

Şi Moartea şi Locuinţa morţilor au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua.

Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iazul de foc”.

Ellen tremura.

— E îngrozitor! spuse ea.

— Va fi o zi îngrozitoare pentru cei a căror nume nu sunt scrise în cartea vieţii; dar pentru ceilalţi nu va fi îngrozitoare, dragă Ellen.

— Dar cum pot fi sigură, dragă Alice, că numele *meu* e scris acolo? Şi nu pot fi fericită dacă nu sunt sigură.

— Draga mea copilă, spuse Alice blând, văzând faţa speriată a fetiţei, dacă îl iubeşti pe Iisus Christos ştii că eşti copilul Lui, şi nimeni nu te va smulge din mâna Lui.

— Dar cum pot să ştiu dacă îl iubesc cu adevărat? Uneori cred că da, şi apoi mă tem din nou că nu.

Alice răspunse cu cuvintele lui Christos.

— „Dacă mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele”.

— O, eu nu ţin poruncile, spuse Ellen, scăldată în lacrimi.

— Perfect nu le ţine nimeni. Dar, dragă Ellen, nu asta e problema. Dorinţa inimii tale e să le ţii? Te doare când greşeşti? Aici se pune problema. Nu poţi să-L iubeşti pe Christos fără să vrei să-i faci pe plac.

Ellen se ridică şi îşi puse amândouă braţele în jurul gâtului lui Alice şi îşi ascunse faţa la pieptul ei, suspinând.

— Uneori cred că îl iubesc puţin, spuse ea, dar fac atâtea lucruri rele. O să mă înveţe să-L iubesc dacă îl rog, dragă Alice?

— Sigur că da, dragă Ellen, spuse Alice strângându-şi în braţe surioara adoptată, sigur că da. A promis asta. Aminteşte-ţi că a spus cuiva care era la fel de disperat: „Nu te teme, crede numai”.

Gâtul lui Alice era ud de lacrimile lui Ellen; după ce suspinele se mai potoliră, rămase în braţele lui Alice un timp. Până la urmă Alice trebui să plece.

Ellen aşteptă până când tropăitul calului se pierdu în depărtare; apoi îngenunche în faţa balansoarului şi îşi vărsă tot necazul inimii în rugăciune şi lacrimi. Mărturisi multe greşeli şi neîmpliniri pe care doar ea le ştia; şi ceru cu înflăcărare ajutor pentru ca „luminiţa ei să strălucească”. Pentru Ellen, rugăciunea era ceea ce este pentru fiecare credincios – înfrângerea îndoielii, promisiunea purtării de grijă, alinarea tulburărilor. Îngenunchease foarte nenorocită; dar ştia că Dumnezeu promisese să asculte rugăciunile, şi se ridică alinată, cu mintea fixată asupra cuvintelor dulci pe care i le amintise Alice: „nu te teme, crede numai”. Când domnişoara Fortune se întoarse, o găsi pe Ellen adormită din nou în balansoar, cu o faţă foarte palidă dar calmă şi liniştită ca un mănunchi de raze.

— Ei bine, îţi spun eu că acest copil îşi doarme toată viaţa! spuse domnişoara Fortune. A dormit toată sfânta după-amiază; cred că va sta trează şi va juca toată noaptea pentru asta.

— Vă spun eu că arată mai bine, spuse domnul Van Brunt care o urmase înăuntru ca s-o vadă pe Ellen, fiindcă de altfel nu făcea asta; şi vă spun şi ce vrea – o cină bună. Nu a mâncat nimic toată după-amiaza. Nu-i niciun pericol să joace dacă e flămândă.

CAPITOLUL XXIV

E gata cina, casa îngrijită, lumânările aprinse, praful măturat?
Îmblânzirea Scorpiei

Sâmbătă şi duminică fură făcute mari pregătiri pentru adunarea aşteptată. De dimineaţă până noaptea, domnişoara Fortune nu stătu locului o clipă. Cuptorul cel mare fu înfierbântat numai sâmbătă de trei ori. Ellen auzea cum se spărgeau ouă în cămară, şi cum se băteau cu telul mult timp; şi o văzu pe domnişoara Fortune cu mâinile pline de făină aruncând grămezi de coji de ouă. Dar nu văzu nimic mai mult. Când cărbunii fură scoşi din cuptor şi domnişoara Fortune socoti că era îndeajuns de înfierbântat pentru scopurile ei, Ellen fu îndepărtată, şi când se întoarse nu văzu decât uşa cuptorului bine închisă. La fel se întâmplă şi la scoaterea tăvilor. Nu văzu decât şerveţelul care acoperea plăcintele care treceau din bucătărie.

Fiindcă nu vedea nimic şi nu avea la ce ajuta, ziua trecu greu. Încercă să studieze, însă mintea şi corpul ei refuzau tot ce venea din afară. Ar fi vrut să meargă afară să privească zăpada, dar vijelia o împiedică. Către mijlocul după-amiezii, văzu cu bucurie că vântul se potolise, şi chiar dacă era ger, vru să se aventureze până afară. De abia deschise uşa bucătăriei ca să urce să se îmbrace, când un lung vaiet al bunicii ei o făcu să se întoarcă. Bătrâna lăsase lucrul în poală şi stătea cu capul în mâini, gemând. Ellen îşi aminti de cuvintele lui Alice „n-ai putea să petreci uneori o oră cu ea?” Dar imediat îi păru rău că îşi amintise asta tocmai acum; apoi conştiinţa îi spuse că era foarte egoistă. În sufletul ei se dădea o luptă. Ellen stătea cu mâna pe clanţa uşii, incapabilă să intre sau să iasă. Dar nu pentru mult timp. Îndată ce îşi aminti de cuvintele „o sarcină am de purtat” se hotărî; după o rugăciune de o clipă, închise uşa, se întoarse la foc şi spuse cu o voce blândă:

— Bunico, vrei să-ţi citesc ceva?

— Să citesc! răspunse bătrâna doamnă. Vai de mine! Eu nu citesc nimic, dragă.

— Dar nu vrei să-ţi citesc eu, bunico?

Bătrâna îşi lăsă andrelele, o luă în braţe pe Ellen şi o sărută de mai multe ori, declarând că i-ar place orice ar veni dintr-o gură atât de drăguţă. Imediat ce se eliberă, Ellen îşi aduse Biblia, se aşează lângă ea şi citi capitol după capitol; deşi bătrâna nu spunea nimic, Ellen văzu că o asculta cu atenţie, aplecată asupra andrelelor, străduindu-se să nu piardă niciun cuvânt. Când se opri în cele din urmă, avertizată de unele zgomote de pe scări care prevesteau sosirea mătuşii Fortune, bătrâna doamnă o sărută din nou, îmbrăţişând-o, şi declară că era „mai dulce decât orice bomboană”; Ellen simţi cu surprindere o lacrimă pe obraz. Sărutând-o înapoi (pentru prima dată în viaţă) alergă afară, cu lacrimi de bucurie.

— O, ce multă plăcere, se gândi ea, aş fi putut să-i fac bunicii, şi eu am lăsat-o singură atâta timp! Ce mult am greşit. Dar nu va mai fi aşa!

Soarele nu era încă apus, şi Ellen se gândi că ar putea să iasă câteva minute afară. Se înfofoli bine şi ieşi în curte.

Avea inima foarte uşoară; împlinise o datorie care o costase mult, şi

răsplata sosise deja; acum i se părea că nu văzuse nimic atât de perfect ca scena din faţa ei – zăpada strălucitoare care acoperea dealurile şi câmpurile, şi razele palide ale soarelui care aureau umbrele întunecate ale hambarului şi casei. Un moment, razele luminară cu aur acoperişul înzăpezit, apoi dispărură în umbră, şi totul se învălui în strălucirea lăptoasă a zăpezii. O, ce glorios! Lui Ellen îi venea să bată din palme de admiraţie. Era prea frig ca să stai liniştit; alergă spre grajd să vadă mulsul vacilor. Toate erau acolo – prietenele ei vechi – Bălţata şi Dolly şi Jane şi Bălaia şi Betty Flynn – hrănite şi mulţumite; vara sau iarna, pentru ele era la fel. Şi domnul Van Brunt se bucură foarte mult s-o revadă, şi Sam Larkins şi Johnny Low arătau bucuroşi şi ei, şi Ellen le spuse cu sinceritate că se bucura tare mult să fie acolo; apoi merse cu domnul Van Brunt la cină şi mâncă cu o poftă neobişnuită.

Era sâmbătă. Duminica trecu în pace, deşi Ellen nu se putu abţine să nu bănuiască că nu era chiar o zi de odihnă pentru mătuşa ei; dis de dimineaţă, în bucătărie plutea o mireasmă îmbietoare, care nu venea în niciun caz de la bucatele de pe masă, iar domnişoara Fortune dispărea tot timpul.

Dimineaţa zilei de luni începu cu mare tărăboi, şi Ellen era destul de sănătoasă acum ca să ia parte şi ea. Bucătăria, holul, cămara şi bucătăria de jos trebuiau măturate şi curăţate; asta era treaba ei, şi ea începu de dimineaţă. Apoi trebui să frece clanţele uşilor, şi grătarul cel mare din salonaş, şi sfeşnicul de pe poliţa de deasupra căminului. Când termină, în cele din urmă, şi veni la foc să se încălzească, o găsi pe bunica ei jelind; cutia ei de ciocolată era goală, şi ea o ruga pe fiica ei s-o umple.

— O, n-am timp acum să alerg pe scări să umplu cutii de ciocolată! răspunse această doamnă; va trebui să aştepţi.

— Îţi aduc eu, bunico, spuse Ellen, dacă îmi spui de unde.

— Stai jos şi taci din gură! spuse domnişoara Fortune. O să mergi în camera mea când îţi spun eu, în niciun caz înainte.

Ellen se aşează. Dar de abia intră domnişoara Fortune în cămară, când bătrâna doamnă o chemă lângă ea, clătinând din cap, şi îi dădu cutia.

— Poţi să fugi acum, draga mea, spuse ea încet. N-o să te vadă. Caută în cutia din dulap; acum e timpul.

Ellen nu se îndură să spună nu. Ezită un moment, apoi deschise uşa cămării.

— Ieşi afară! Ce vrei?

— Vrea să mă duc să-i aduc ciocolată, şopti Ellen.

Cu un gest nerăbdător, mătuşa ei îi smulse cutia din mână, o împinse pe Ellen afară şi închise uşa. Bătrâna o sărută şi o îmbrăţişă de parcă ar fi făcut ceea ce doar încercase; îi mângâie părul, lăudându-i frumuseţea şi şopti:

— Nu contează, dragă; o să-i citeşti bunicii, nu?

Asta n-o costa nimic pe Ellen. După ce începuse să se poarte frumos cu biata bolnavă, în inima ei îşi făcuseră loc alte sentimente; în locul neplăcerii şi al fricii apăruse dragostea.

Nu se mai servi prânzul. Doamna şi domnul Van Brunt veniră la un ceai timpuriu, apoi Ellen fu trimisă să se îmbrace, iar domnul Van Brunt să aducă nişte bucăţi de scândură pentru tăiat carnea. Se întoarse cu un braţ de bucăţi de lemn, pe care începu să le cioplească deasupra focului. Mama

lui se enervă. Domnişoara Fortune suporta ceea ce n-ar fi suportat de la nimeni altcineva, dar fierbea de mânie. Deodată se auzi vocea lui Ellen cântând în capul scărilor.

— Nu ştiu cum s-o fac să tacă! spuse domnişoara Fortune. A cântat de o sută de ori cântecul ăsta – ceva despre „o sarcină de purtat” – o să-i dau eu o sarcină de purtat azi; aceea ar fi să-şi ţină gura.

— Ar fi o pierdere pentru public, cred *eu*, spuse serios domnul Van Brunt.

— Ei bine, *dumneata* faci un gunoi groaznic! spuse doamna, întorcându-se scurt către el.

— Nu contează, spuse el pe acelaşi ton, oricum le arde focul; nu-ţi face griji.

Chiar atunci Ellen intră pe o uşă, şi Nancy pe cealaltă.

— Ce cauţi aici? întrebă domnişoara Fortune scoasă din fire.

— O! Am venit să văd lumea şi să culeg nişte piersici, spuse Nancy; am venit doar să ajut, fiţi sigură.

— Bunica ta nu vine?

— Nu, doamnă, nu vine. Ştiam că n-o să fie de mare ajutor, aşa că m-am gândit să nu-i mai spun.

Domnişoara Fortune o pofti imediat afară. Pe jumătate râzând, jumătate serioasă, Nancy încercă să rămână, dar domnişoara Fortune nu avea chef de glume. Puse mâna pe Nancy, care nu se aştepta la aşa ceva, şi o scoase afară cu forţa. Următoarea mişcare fu s-o ducă pe mama ei la culcare. Ellen o privea cu durere, iar domnul Van Brunt spuse pe faţă ce gândea; dar nimic nu o opri pe domnişoara Fortune. Ieşi cu mama ei de braţ. Cât timp lipsi, Ellen aduse mătura să strângă surcelele, dar domnul Van Brunt n-o lăsă.

— Nu, spuse el, e mai mult decât poţi face tu sau eu. Ştii, îi spuse el făcând cu ochiul, s-ar putea să ţinem mătura de capătul celălalt.

Asta o făcu pe Ellen să izbucnească în râs, şi nu se putu stăpâni, deşi doamna Van Brunt o anunţase că sosea mătuşa ei. Când aceasta intră, fu şi mai rău, fiindcă Ellen izbucni într-un hohot nestăpânit. Bineînţeles că fu imediat întrebată de ce râdea, cu o voce nu foarte plăcută. Ellen nu putu spune, şi tăcerea ei o făcu pe domnişoara Fortune şi mai curioasă.

— N-o mai chinui, spuse în cele din urmă domnul Van Brunt, râde de o prostie de-a mea, şi n-o să mă spună.

— Juri asta? întrebă aspru doamna.

— Hm! Nu, n-o să jur; doar dacă mergi dumneata cu mine la un magistrat; dar e adevărat.

— Mă întreb dacă dumneata crezi că mă poţi prosti atât de uşor! spuse domnişoara Fortune înciudată.

Ellen văzu că îşi atrăsese neplăcerea mătuşii ei pentru toată seara. Se gândi la cuvintele lui Alice şi încercă să se înarmeze cu răbdare şi bunătate, când se deschise uşa şi intră Nancy, liniştită de parcă n-ar fi văzutt-o nimeni înainte.

— Domnişoară Fortune, bunicuţa m-a trimis să vă spun că îi pare rău că nu poate veni în seara asta – crede că e prea târziu pentru ea, şi e şi puţin reumatică, după cum ştiţi.

— Foarte bine, spuse domnişoara Fortune. Acum valea!

— N-ar trebui să spuneţi asta, domnişoară Fortune, o să fac treabă

pentru amândouă, să vedeţi dacă nu!

— Nu-mi pasă, nici dacă ai face cât cincizeci! spuse nerăbdătoare domnişoara Fortune. Nu vreau să te am aici, aşa că pleacă înainte să te ajut eu.

Nancy văzu că nu avea nicio şansă cu domnişoara Fortune în starea aceea, şi ieşi repede. Puţin după aceea, Ellen se uită pe fereastră şi o văzu în curte, plimbându-se în jurul casei şi lovind zăpada cu piciorul într-un fel foarte nemulţumit.

— Mă bucur că nu va fi aici, se gândi Ellen. Dar, sărmana de ea! Cred că e foarte dezamăgită. Şi ce rău se va simţi să se întoarcă singură tot drumul acela lung! Dar dacă aş ruga-o să stea? N-ar fi o modalitate bună să întorc bine pentru rău? Dar, of! n-o vreau aici! Dar nu contează...

În următorul minut, domnul Van Brunt sări speriat când Ellen îi puse mâna pe umăr şi îi şopti ceva. Privi în sus, foarte surprins.

— Ce, tu o vrei? spuse el, încet.

— Nu, spuse Ellen, dar ştiu cum m-aş simţi dacă aş fi în locul ei.

Domnul Van Brunt fluieră încetişor.

— Ei bine, spuse el, eşti o fetiţă foarte bună. Domnişoară Fortune, continuă el tare, dacă fetiţa aceea răutăcioasă mai vine o dată ţi-aş recomanda s-o laşi să stea.

— De ce?

— Fiindcă e adevărat ce a spus – face treabă pentru doi. O să fie cuminte în seara asta, voi avea eu grijă.

— E prea neruşinată! Dar nu-mi pasă – bunica ei e altfel – şi cred că a plecat.

Ellen aşteptă până se întoarse cu spatele. Se strecură apoi pe scări şi ieşi pe uşa bucătăriei, alergând în curte.

— Nancy! Nancy!

— Ce-i? spuse Nancy fără chef.

— Cred că dacă mergi acum mătuşa Fortune te va lăsa să stai.

— Ce te face aşa sigură? întrebă cealaltă ursuză.

— Fiindcă domnul Van Brunt a vorbit cu ea. Du-te şi o să vezi.

Nancy o privi neîncrezătoare, apoi fugi în casă. Ellen o urmă mult mai încet. Când ajunse în bucătăria de sus, o găsi pe Nancy ocupată la culme – purtându-se de parcă fusese acolo toată ziua. Ajută la aşezatul mesei în hol, într-un continuu du-te-vino între acesta şi cămară cu o faţă foarte importantă. Ellen nu avea voie să ajute, nici să se uite la cele ce se făceau; aşa că stătea lângă cămin cu capul în poala vechii ei prietene, doamna Van Brunt, uitându-se la flăcările jucăuşe ale focului şi la domnul Van Brunt care încă mai cioplea. Mintea îi era plină de gânduri plăcute. Domnul Van Brunt o întrebă o dată de ce zâmbea; zâmbetul ei deveni mai strălucitor, dar nu răspunse nimic.

În cele din urmă masa fu aşezată astfel încât să fie uşor de dus în salonaş; tava cu cele mai bune căniţe şi farfurioare, care stătea de obicei acoperită cu un şerveţel pe masa din camera de zi, fu dusă de acolo; mormanul de lemne din căminul salonaşului, clădit de dimineaţă, fu aprins; totul era în bună rânduială, în afară de surcelele domnului Van Brunt. Fură măturate şi acestea, apoi Nancy o luă deoparte pe Ellen.

— Vino cu mine, spuse ea trăgând-o lângă fereastră, să vedem când vin oamenii.

— Dar nu trebuie să vină încă, spuse Ellen, de abia s-a aprins focul.

— Ce să-ţi spun! n-or să aştepte să ardă focul, îţi spun eu. Vor veni direct aici, unii din ei. Mă întreb la ce s-a gândit domnişoara Fortune – focul ar fi trebuit să ardă demult – dar treaba nu va începe până nu ajung toţi. Ştii ce va fi la cină?

— Nu.

— Niciun pic?

— Nu.

— Ce comic! Atunci eu ştiu mai multe. Îţi spun eu, Ellen, oricine ar crede că eu sunt nepoata domnişoarei Fortune şi tu ai fi altcineva, nu? Doamne fereşte! mă bucur că nu sunt. O să iau parte şi eu la cină – ce crezi despre asta? Domnişoara Fortune dă întotdeauna mese mari – când le dă; şi asta nu se întâmplă des. Aş vrea să aibă clacă în fiecare săptămână, şi să mă lase să vin s-o ajut. Auzi! nu ţi-am spus? vine cineva acum; auzi clopoţeii de la sanie? Îţi spun eu cine e – familia Lawson; să vezi dacă nu-i aşa. E bine că e o noapte atât de senină – putem să-i vedem imediat ce intră. Uite-i; aşa cum ţi-am spus; prima e Mimy Lawson; n-o pot suporta nici de-o culoare.

— Taci! spuse Ellen. Uşa se deschise şi această doamnă intră urmată de alte trei – femei înalte şi solide, înfofolite din creştet până-n tălpi. Bucătăria se schimbă într-o scenă de luptă. Vorbeau tare şi râdeau, trăgând şi împingând scaunele lângă foc, în timp ce Ellen şi Nancy ieşeau încărcate de şaluri, blănuri, pălării, mitene, pelerine, fulare şi mocasini.

— Ce hărmălaie o să fie când şi le vor căuta la plecare, spuse Nancy. Aruncă-le acolo, Ellen, în grămada aceea. Acum vino repede – imediat mai vine cineva.

— Care e domnişoara Mimy? spuse Ellen.

— Cea mare şi urâtă cu rochie purpurie. Următoarea e Kitty, cea brunetă e Mary, şi cealaltă Fanny. Of! nu te mai uita la ele; nu le pot suporta.

— De ce?

— Fiindcă nu pot, îţi spun; un motiv bun. Sunt groaznic de zgârcite. Iau cât pot de la ceilalţi, şi nu dau nimic. Le cunosc. Numai să te uiţi la cea cu rochie purpurie când vine să mănânce. Uite-l pe domnul Bob.

— Domnul care?

— Bob. Bob Lawson. E un tânăr foarte drăguţ, pentru unul aşa mare. Uite – du-te şi ia-i pălăria. Domnişoară Fortune, spuse Nancy întorcându-se, domnii pot să se aplece, sau trebuie ca domnişoarele să se urce pe o scară? Nu ajungem nicidecum.

Acest discurs stârni o veselie generală, în mijlocul căreia domnul Bob îşi dădu jos mantaua şi pălăria singur. Înainte ca Nancy să le ducă, sosi altcineva; un domn înalt şi deşirat, cu o faţă lungă, fruntea lată şi bărbia ascuţită, cu o expresie gravă şi plictisită. Fu primit cu o asemenea furtună de chiote şi ţipete încât toată camera se cufundă în hărmălaie; în spatele lui şedea o doamnă liniştită, care venise odată cu el, dar trecuse neobservată.

— E domnişoara Janet, spuse Nancy, mătuşa domnului Marshehalk. Nimeni nu vrea să o vadă; e una din cele pioase, şi ăsta e genul pe care mătuşa ta nu-l suferă.

Ellen se apropie imediat de ea, oferindu-se să-i ia haina şi pălăria, şi cu un semn îl aduse pe domnul Van Brunt lângă persoana neglijată.

Plăcut impresionată de politeţea şi manierele ei, bătrâna doamnă o întrebă pe domnişoara Fortune când Ellen ieşi cu un braţ de haine „cine e micuţa asta drăgălaşă?”

— O bombonică ţinută pentru companie, domnişoară Janet, replică domnişoara Fortune întunecată.

— E prea bună pentru a fi folosită în fiecare zi, ăsta e adevărul, spuse domnul Van Brunt.

Domnişoara Fortune se înroşi şi îşi plecă fruntea, şi compania rămase un moment mută de uimire. O altă sosire îi puse în mişcare.

— Uite că vine familia Hitchcook, Ellen, spuse Nancy. Intraţi, domnişoară Mary; intraţi, domnişoară Jenny; domnul Marshehalk e venit demult.

Domnişoara Mary Hitchcook nu se remarca prin nimic deosebit. Domnişoara Jenny avea o feţişoară rotundă, strălucitoare şi bine dispusă. Vederea ei o fermecă pe Ellen, până când Nancy îi şopti să se uite la domnul Juniper Hitchcook, şi domnul acesta intră îmbrăcat după ultima modă. Părul îi era aranjat fără cusur – poate că păcătuise doar printr-un exces de zel, fiindcă în timp ce stătea lângă foc părea ciudat de lucios. Cizmele îi erau la fel de lustruite ca şi părul; jiletca îi era foarte ţeapănă; pantalonii erau călcaţi cu grijă, şi la capătul unei panglici atârna un ceasornic din argint.

Bucătăria bâzâia acum de râsete şi bună dispoziţie. Ellen zâmbea văzând zâmbetul celorlalţi, când Nancy o ghionti din nou.

— Uite că mai vine cineva – Cilly Dennison, cred; ba nu, e prea înaltă; cine o fi?

Dar Ellen alergă la uşă şi se aruncă în braţele lui Alice, ţipând; probabil că faţa ei strălucind de încântare o întunecă şi mai tare pe mătuşa ei. Totuşi, nu putu rezista în faţa politeţii şi drăgălăşeniei lui Alice. Domnişoara Fortune se înseninã, şi îi spuse domnişoarei Humphreys că e binevenită, şi într-adevăr aşa era. Însoţind-o de la unul la altul, Ellen era încântată să vadă că toată lumea o întâmpina cu bucurie. Toate feţele străluceau, toate privirile se înseninau, şi Jenny Hitchcook o luă în braţe şi o sărută.

Ellen lăsă acum fereastra şi pe Nancy şi se ţinu aproape de sora ei adoptată, cu o faţă foarte mulţumită, urmărind-o cu adoraţie. În curând uşa se deschise din nou, şi mai multe voci o strigară pe noua venită ca „Jane”, „Jany” sau „Jane Huff”. Era o fată foarte simplă, dar când se apropie Ellen văzu o faţă foarte sensibilă şi o privire care o aşeză în rândul preferatelor, lângă Jenny Hitchcook. Urmă domnul Bill Huff, un tânăr zdravăn; aproape la fel simplu ca şi sora lui, era totuşi mai strălucitor. Nu avea pretenţii la eleganţa domnului Juniper Hitchcook, dar înainte ca seara să se termine Ellen simţi un mare respect pentru el.

Ultimii, dar nu cei din urmă, veniră cei doi Dennison; lui Ellen îi trebui ceva timp să-şi formeze o părere. Domnişoara Cilly, sau Cecilia, era într-adevăr foarte elegantă. Părul ei era foarte drăguţ aranjat, cu o buclă la fiecare ureche; cum le pusese să stea aşa, Ellen nu-şi putea imagina. Avea un ceas adevărat, şi avea chiar şi un inel cu câteva pietre roşii şi albastre. Rochia ei era elegantă, şi la fel era şi silueta, iar faţa foarte drăguţă; Ellen o auzi pe una din fetele Lawson şoptindu-i lui Jenny Hitchcook că „nu există în tot ţinutul o doamnă mai bine decât Cilly Dennison”. Fratele ei era diferit; înalt şi atletic, şi mai degrabă chipeş, nu avea pretenţii să pară

domn. Îşi creştea vitele şi îşi muncea pământul fără afectarea lui Juniper Hitchcook.

CAPITOLUL XXV

De vesele cântări şi giumbuşlucuri
Nu par să se fi săturat;
Poveşti grozave, glume, jocuri
Vin una după alta până-n înnoptat.

Burns

După ce se adunară toţi, se începu lucrul. Focul din camera de zi ardea foarte plăcut acum, dar domnişoara Fortune nu avea de gând să toace carnea sau să taie merele aici. O parte din oaspeţi coborâră scările spre bucătăria de jos; ceilalţi făcură un cerc în jurul focului. Fiecare era înarmat cu un cuţit ascuţit adus de acasă; domnişoara Fortune împărţi merele – câte un coş la două persoane. Acum era greu de spus ce mergea mai repede: munca sau poveştile. Limbile nu se mişcau mai repede decât degetele; cuţitele nu rămâneau în urma vorbirii; în timpul acesta bucăţile de mere cădeau în vasele special pregătite cu o viteză de necrezut. Ellen nu avea nimic de făcut; mătuşa ei aranjase asta, deşi ei i-ar fi plăcut să contribuie la o muncă care părea atât de uşoară şi plăcută. Domnişoara Fortune nu o lăsase; aşa că privea la ceilalţi, amuzându-se să audă şi să observe; stătea între Alice şi Jenny Hitchcook, dându-le mere din coş. Era o seară plăcută. Toată lumea râdea şi vorbea; se spuneau poveşti; anecdotele, bârfele şi glumele treceau din gură în gură; şi nimeni nu fusese atât de plăcut şi apreciat ca Alice. Ellen văzu asta, încântată. Merele tăiate plouau în coveţi; coşurile se goleau cu o viteză surprinzătoare; Nancy şi Ellen trebuiau să alerge la grămezile din şopron după provizii proaspete.

— Au de gând să le termine pe toate în seara asta? îi spuse Ellen lui Nancy într-una din aceste ocazii.

— Nu ştiu ce au *ei* de gând, e sigur, replică Nancy, aplecându-se în butoi; dar dacă m-ai întreba ce are de gând *domnişoara Fortune*, aş putea să ghicesc.

— Dar uită-te numai, spuse Ellen, au făcut atâtea! Ei bine, cred că acum ştiu ce înseamnă „harnic ca o albină”, dacă n-am ştiut înainte.

— O să ştii şi mai bine mâine, îţi spun eu.

— De ce?

— O, aşteaptă şi vei vedea. N-aş vrea să fiu în locul tău mâine pentru nimic în lume. Îţi place să coşi?

— Să cos! spuse Ellen. Dar „Fetelor! Fetelor! de ce lăsaţi uşa deschisă?” se auzi din bucătărie şi ele trebuiră să plece în grabă.

— Mai sunt multe, Nancy? întrebă Bob Lawson. (Domnişoara Fortune plecase sus).

— De abia suntem la jumătate, domnule Lawson. Sunt la fel de multe ca la dumneavoastră aseară.

— Ce sărăcia are de gând să facă cu atâtea mere? se întrebă Dan Dennison.

— Să mănânce numai plăcinte şi marmeladă până vara viitoare, sugeră Mimy Lawson.

— Asta-i pentru mine! replică fratele ei; tartinele şi marmelada sunt

mâncarea mea de toată iarna.

— Ceea ce nu faci tu e bun, spuse sora lui Mary; marmelada e cina lui Bob de fiecare seară.

— Şi jos fac tot marmeladă? întrebă înciudat domnul Dennison.

— Bineînţeles că nu! spuse Juniper Hitchcook; cârnaţi!

— Hm, spuse Dan, scoţând un măr din coş cu vârful cuţitului; asta nu înseamnă să împuşti doi...

— Chiar aşa, spuse Jenny Hitchcook, fiindcă Dan lăsase propoziţia neterminată la vederea stăpânei casei. Ellen, şopti ea, nu vrei să mergi până jos şi să vezi când urcă să ne ajute? Şi spune-i doctorului să fie sprinten, fiindcă n-o să terminăm prea degrabă, adăugă ea râzând.

— Care e doctorul, doamnă?

— Doctorul – doctorul Marshehalk – nu ştii?

— E doctor? întrebă Alice.

— Nu, nu chiar, cred, dar e la fel de priceput de parcă ar fi. Are un talent înnăscut să pună oasele la loc şi câte altele. Ieri era la Thiriwall un om cu un picior rupt, şi Gibson era plecat, aşa că Marshehalk l-a lecuit, şi se spune că s-a descurcat foarte bine. Aşa că du-te, Ellen, şi adu-ne veşti de la ei.

În bucătăria de jos, domnul Van Brunt era sufletul petrecerii. Stătea la capătul mesei, tăind porcul îngheţat în felii foarte subţiri cu cuţitul lui uriaş, iar restul companiei toca feliile pe planşetele pe care le pregătise domnul Van Brunt. În cămin ardea un foc uriaş; camera arăta la fel de luminoasă şi confortabilă precum cea de sus, iar oamenii erau la fel de ocupaţi şi guralivi. Aveau mai puţin de lucru, oricum, sau poate că fuseseră mai harnici, fiindcă aproape terminaseră; iar domnişoara Janet se declară foarte mulţumită, fiindcă „vântul intra pe sub uşi, şi picioarele îi îngheţaseră de tot, şi era sigură că nici cel mai mare foc din lume n-ar putea încălzi camera asta”, opinie la care doamna Van Brunt subscrise din toată inima. Domnişoara Janet o văzu pe Ellen stând în colţul căminului şi o chemă lângă ea; o sărută şi vorbi o grămadă cu ea, şi în cele din urmă scotoci în buzunar şi scoase o perniţă de ace foarte ciudată pe care i-o dărui. Jane Huff şi fratele ei o văzură şi ei, şi Ellen începu să creadă că lumea era plină de oameni drăguţi. La opt şi jumătate cei de jos se alăturară companiei care tăia mere; cercul era foarte mare acum, şi zumzetul deveni furios.

— De ce zâmbeşti? o întrebă Alice pe Ellen, care stătea lângă ea.

— O, nu ştiu, spuse Ellen, cu un zâmbet larg; toţi sunt aşa drăguţi cu mine, adăugă ea.

— Cine?

— O, toată lumea – domnişoara Jenny, şi domnişoara Jane Huff, şi domnişoara Janet, şi doamna Van Brunt, şi domnul Huff – toţi îmi vorbesc atât de frumos şi mă privesc cu atâta bunătate. Dar mă întreb de ce vor toţi oamenii să mă sărute; am fugit deja de trei săruturi, şi mă tem că voi mai avea de lucru.

— Nu pari totuşi foarte supărată, spuse Alice zâmbind.

— Sunt, totuşi – nu pot suporta, spuse Ellen, râzând şi roşindu-se. Prima dată m-a prins domnul Dennison şi a încercat să mă sărute, dar m-am zbătut atât de tare încât a înţeles şi m-a lăsat să plec. Şi chiar acum – gândeşte-te numai – în timp ce vorbeam cu domnişoara Jane Huff jos,

fratele ei m-a prins şi m-a sărutat înainte să ştiu ce se întâmpla. Îţi spun eu că e rău! spuse Ellen frecându-şi obrajii de parcă ar fi încercat să şteargă urmele afrontului.

— Nu trebuie să te superi, draga mea; e un fel de a-ţi exprima bunătatea. Le eşti dragă, de asta te sărută.

— Atunci îmi doresc să nu le fiu atât de dragă, spuse Ellen. Auzi! Ce-i asta?

— Ce e? spuse altcineva, şi un moment se făcu tăcere deplină, întreruptă de sunetul slab al unui corn.

— E taica Swaim, îl recunosc, spuse domnul Van Brunt. O să-l poftesc înăuntru.

— O, da, să-l aducem, să-l aducem, se auzi din toate părţile.

— Cornul ăsta îmi aminteşte de o întâmplare, îi spuse Jane Hitchcook lui Ellen. Eram fetiţă la şcoală, nu mai mare decât tine, şi într-o după-amiază când stăteam toţi cuminţi şi învăţam, s-a auzit sunetul cornului...

— De ce sună în el? spuse Ellen când Jenny se opri să ridice cuţitul care-i căzuse.

— O, ca să anunţe lumea că e aici, ştii; nu l-ai văzut niciodată pe taica Swaim?

— Nu.

— E cel mai caraghios bătrân! Călătoreşte prin tot ţinutul şi duce ziarele; şi îl punem să aducă scrisorile de la poştă, dacă avem. Le aduce într-o pereche de desagi pe spinarea calului lui bătrân şi alb – nu cred că e posibil să fie mai bătrân, nici calul nici stăpânul; şi vara are un băţ – aşa de lung, cu o coadă de cal legată la capăt, ca să alunge muştele, fiindcă bietul cal are coada prea scurtă. Mă întreb dacă nu i-o taie *ca s-o pună pe băţ*, spuse Jane, chicotind. Taica Swaim crede că el se descurcă mai bine, cred.

— Dar ce s-a întâmplat atunci la şcoală? spuse Ellen.

— Ei bine, când am auzit cornul, învăţătorul nostru a ieşit să ia o hârtie; şi eu eram atât de sătulă de stat liniştită, încât m-am ridicat şi am alergat şase ture prin clasă; când s-a întors, una din fete m-a pârât. Era Fanny Lawson, îi şopti Jenny lui Alice, şi nu cred că e foarte diferită acum de fetiţa de atunci. O aud şi acum „Domnule Starks, Jenny Hitchcook a alergat prin cameră”. Ce credeţi că mi-a făcut? M-a luat de mâini şi m-a învârtit până nu mai ştiam unde mi-e capul şi unde picioarele.

— Ce învăţător rău! spuse Ellen.

— Destul de rău; poţi să mai spui o dată. Numele lui era Starks – băieţii îi spuneau Starksification. Îl uram de-a binelea. O să-ţi spun ce i-a făcut unui băiat – îl ştii pe Sam al nostru, Alice? – am uitat ce a făcut, dar Stark l-a luat aşa – de vârful urechilor, şi a măturat duşumeaua cu el.

— Dar nu l-a durut?

— Să-l doară! Sigur că da! aşa şi trebuia. M-a legat o dată de bancă. Uneori, când voia să pedepsească doi băieţi o dată, îi punea să se scuipe în faţă.

— O, nu mai spuneţi despre el, spuse Ellen cu o faţă îngrozită; nu-mi place să aud.

Jenny râdea; chiar atunci se deschise uşa şi intră domnul Van Brunt cu bătrânul poştaş.

Era un bătrân venerabil, cu părul alb ca zăpada. Purta o haină lungă de

culoarea tutunului, şi o pălărie cu boruri largi, cu marginile aplecate în jos; cornul era în mâna dreaptă. Desagii erau la domnul Van Brunt. Imediat ce îl văzu, Ellen se gândi că poate avea ceva pentru ea, şi uită orice altceva. Se părea că şi restul aveau aceeaşi speranţă, fiindcă se înghesuiră în jurul bătrânului întrebându-l toţi odată.

— Încet, încet, spuse bătrânul, aşezându-se cu greu; nu toţi odată; nu vă pot răspunde la toţi odată; câte unul; câte unul.

— Nu le spuneţi nimic până nu vă odihniţi, spuse domnişoara Fortune, lăsaţi-i să aştepte. Şi îi dădu o cană cu cidru.

El o bău dintr-o sorbitură, plescăind din buze când înapoie cana şi exclamând „Prima întâi!” Apoi puse desagii pe duşumea şi începu să-i golească încetişor.

— O să mergi la noi diseară, nu, taică Swaim? spuse Jenny.

— Acolo *mergeam*, spuse bătrânul; *voiam* să mă opresc la tatăl dumitale, domnişoară Jenny; dar de când am intrat în mâinile lui Van Brunt, nu ştiu ce o să mi se întâmple; şi după un asemenea cidru nici nu-mi pasă! Acum să vedem; să vedem; „domnişoara Jenny Hitchcook” – uite ceva pentru dumneata. Aş da orice să ştiu ce se ascunde în scrisoarea asta – uite ce sigiliu albastru are. Ah, tinerii! Tinerii!

Jenny îşi primi scrisoarea în mijlocul unui val de râsete şi glume, de care nu se sinchisi prea tare.

— „Jedediah B. Lawson” – e pentru tatăl dumitale, domnişoară Mimy; mă scuteşte de un drum lung, dacă ai douăzeci şi unu de cenţi în buzunar; dacă nu ai, o să trebuiască să merg până acolo. E câte ceva pentru fiecare, cred eu. „Domnişoara Cecilia Dennison – mânuţele dumitale – ce face judecătorul? Reumatismul, nu? Cred că sunt acum mai tânăr decât tatăl dumitale, Cilly; şi totuşi am ani mai mulţi decât judecătorul Dennison; sunt sigur. „Domnişoara Fortune Emerson” – e pentru dumneata; o scrisoare dublă, doamnă.

Ellen, cu inima bătând să-i spargă pieptul, se apropiase tot mai tare de bătrân, până ajunse lângă mâna lui şi văzu toate scrisorile. Avea o pată mare roşie pe fiecare obraz în timp ce urmărea fiecare scrisoare; când auzi ultimul nume se înroşi de-a binelea. Alice urmări îngrijorată scrisoarea care fu pusă în buzunarul mătuşii, cu nepăsare. Ellen nu putu suporta asta; sări de pe locul ei.

— Mătuşă Fortune, e o scrisoare înăuntru pentru mine – nu vrei să mi-o dai? nu vrei să mi-o dai? repetă ea tremurând.

Mătuşa ei nu-i aruncă nicio privire; se întoarse şi începu să vorbească cu altcineva. Roşul părăsise faţa lui Ellen când Alice o văzu din nou; era palidă şi albă de furie. Stătea într-un fel de uimire. Dar când văzu expresia îndurerată şi îngrijorată de pe faţa lui Alice, îşi acoperi faţa cu mâinile şi fugi din cameră.

Timp de câteva minute, Alice nu mai auzi nimic în jurul ei. Apoi cineva bătu la uşă, şi vocea lui Thomas Grimes îi spuse domnului Van Brunt că era acolo calul domnişoarei Humphreys.

— Domnule Swaim, spuse Alice ridicându-se, nu-mi place să te las cu prietenii aceştia veseli; n-o să te poţi odihni toată noaptea. Vrei să vii cu mine?

Toată lumea începu să o implore pe Alice să stea la cină, dar ea spuse că tatăl ei va fi îngrijorat. Bătrânul poştaş se hotărî să meargă cu ea,

fiindcă, spuse el „avea o idee pe care uitase să i-o spună pastorului Humphreys când discutaseră subiectul acum două luni”. Aşa că Nancy îi aduse hainele din camera de alături şi o ajută să se îmbrace, părând mulţumită să primească cuvintele ei de recunoştinţă. Alice îşi întârzie plecarea, sperând s-o vadă pe Ellen; dar aceasta nu apăru decât în ultimul moment. Nu spuse nicio vorbă, dar Alice nu putu uita mult timp strângerea mânuţelor ei.

După ce plecă, compania se puse din nou pe treabă, şi tăiatul merelor continuă mai în linişte, până se ajunse la fundul butoaielor, şi se goli ultimul coş. Atunci se auzi un strigăt general; bucătăria fu repede eliberată, şi feţele tuturor se luminară când se auzi „acum, la distracţie!” În timp ce Ellen, Nancy şi domnişoara Fortune alergau în toate părţile ducând coşuri, coveţi şi cuţite, distracţia începu cu giumbuşlucurile câinelui domnului Juniper Hitchcook. Fu urmat de atâtea râsete, lătrături, bătăi din palme, din partea câinelui şi admiratorilor lui, încât camera răsună de hărmălaie. Sări peste un băţ; se aşeză pe un scaun şi stătu în două labe, sărută mâinile doamnelor; suportă să i se pună o bucată de măr pe nas, apoi o aruncă în sus şi o prinse din zbor. Nimic foarte remarcabil, într-adevăr, dar, aşa cum spuse domnişoara Fortune cuiva „nici dacă ar fi fost porcul din poveste n-ar fi făcut mai mare senzaţie”.

Ellen îl privea, râzând pe de o parte de câine şi stăpân, şi pe de altă parte de glumele companiei. Deodată domnul Van Brunt se aplecă spre ea şi îi spuse:

— Ce s-a întâmplat cu ochii tăi?

— Nimic, spuse Ellen tresărind; cel puţin nimic care să merite luat în seamă.

— Vino încoace, spuse el, luând-o lângă el; spune-mi ce e; ce s-a întâmplat?

— Nu contează; vă rog nu mă întrebaţi, domnule Van Brunt; nu trebuie să vă spun; nu contează.

Dar ochii îi erau plini de lacrimi din nou, şi el o ţinu în continuare.

— *Eu* o să vă spun, domnule Van Brunt, spuse Nancy care trecea pe lângă ei; daţi-i drumul şi vă spun eu.

Ellen încercă în zadar s-o facă să promită că nu va spune.

— Haide, Juny, spuse domnişoara Jenny, ne-am săturat de tine şi de Jumper – du-l de aici; vrem să ne jucăm de-a pisica acum. Pis, pis, treci în colţ! Toată lumea care nu vrea să joace să se ducă în camera cealaltă. Pis, pis?

Acum distracţia începu de-a binelea, şi după câteva minute Ellen râdea din toată inima, de parcă nu plânsese niciodată. După „pis, pis treci în colţ” veni „baba-oarba” şi acesta fu jucat cu mare îndemânare, cei mai lăudaţi fiind Nancy şi Dan Dennison, deşi domnişoara Fortune jucă foarte bine. Ellen o văzuse pe Nancy jucând înainte, dar îşi uită parte din joc privindu-l uimită pe domnul Dennison unduindu-şi trupul lung, intrând în cotloane şi dispărând în aer când unul din cei legaţi la ochi alerga după el. Şi când fu el însuşi legat la ochi, păru să ştie din instinct unde erau pereţii, şi alergă ca un uliu dintr-un capăt al camerei în celălalt, prinzându-i pe toţi ghinionişti care nu apucaseră să se ferească din faţa lui. După ce se termină cu acest joc, toată lumea ceru „vulpea şi gâsca”; domnişoara Fortune fu propusă pentru cea din urmă; dovedise în jocul dinainte că era

bună conducătoare. Dar cine să fie vulpea? Domnul Van Brunt?

— Nu eu, spuse domnul Van Brunt, nu am nimic de vulpe; domnişoara Fortune m-ar bate măr.

— Cine atunci? spuse Bill Huff. Haideţi, cine e vulpea? Să fiu eu?

— Nu tu, Bill; gâsca e prea şmecheră pentru tine.

Toată lumea începu să strige: „Atunci cine?”

— Dan Dennison, spuse domnul Van Brunt; urmează o bătălie pe viaţă şi pe moarte.

În mijlocul unui tumult de râsete şi confuzie se formă rândul, fiecare persoană ţinându-se de o batistă legată de cel din faţa lui, cu excepţia femeilor care se ţineau de rochii. Se aranjară după mărime, cele mai înalte lângă şefa lor „gâsca”. Domnul Van Brunt şi doamnele mai în vârstă aleseseră să fie observatori, şi se postară lângă uşă.

Domnul Dennison îşi scoase haina, ca să aibă mai multă libertate în mişcări, fiindcă treaba lui era să prindă gâştele, una câte una, începând cu cea din spate, în timp ce treaba ei era să-l zăpăcească şi să-şi ţină familia unită, ieşindu-i în faţă cu braţele deschise larg; coada lungă din spatele ei, urmându-i mişcările repezi şi fugind din colţ în colţ ca să scape de vulpe, era uneori în forma literei C, alteori asemeni literei S, şi alteori asemeni unui şarpe lung cu coada unduioasă. Râsetele erau în toi, şi chiotele asurzitoare răsunau în toată casa, în timp ce vulpea părea să fie în toate părţile camerei în acelaşi timp. Era o vulpe iute şi vicleană. Uneori, când îl credeau ţinut departe de gâscă, se strecura pe dedesubt, şi aproape că o prinse pe Ellen, care era cea mai mică şi se afla în capăt. Dar Ellen juca foarte bine, şi scăpă de două trei ori, până când el declară că l-a necăjit atâta încât atunci când o prinde o sărută. Ellen îşi dădu toate silinţele, dar fu prinsă în cele din urmă şi sărutată; nu avu scăpare şi îndură cum putu. Apoi privi, şi râse cu lacrimi văzând cum vulpea şi gâsca se păcăleau una pe alta, şi trăgeau coada după ele. În cele din urmă fu prinsă Nancy, apoi Jenny Hitchcook, apoi Cecilia Dennison şi Jane Huff şi tot aşa până rămase Mimy Lawson, care se împiedică şi se termină.

Urmă o pauză generală. Compania obosită şi încălzită se aşezase care pe unde putea, făcându-şi vânt cu batistele şi spunând câte un singur cuvânt, bucuroşi să se odihnească. Domnişoara Fortune se aşezase pe un scaun lângă Ellen, când veni Nancy şi spuse:

— E timpul să batem ouăle?

Domnişoara Fortune încuviinţă, apoi veni mai aproape să asculte o şoaptă lungă, după care Nancy plecă în goană.

— Pot să fac şi eu ceva, mătuşă Fortune? spuse Ellen atât de încet şi timid încât ar fi meritat un răspuns blând.

— Da, spuse mătuşa ei, poţi să te duci la culcare; era timpul s-o faci de mult. Uitându-se în jur, adăugă un „Du-te!” pe un ton foarte hotărât.

Ellen se uită în jur deznădăjduită. Un cuvânt domnului Van Brunt şi nu ar mai fi fost nevoie să plece – ştia asta. Dar era sigură că acest cuvânt ar fi făcut mult rău. Apoi îşi aminti „o sarcină am de purtat”. Se întoarse şi părăsi camera.

Ellen se aşează pe prima treaptă, fiindcă era la capătul puterilor şi nu voia să plângă. Zgomotul râsetelor urca din salonaş, şi în dreapta ei se afla masa pregătită pentru cină; timp de câteva minute îi fu greu să-şi ţină hotărârea. Suspină adânc. Prin ferestrele holului strălucea lumina lunii; lui

Ellen i se păru un mesager blând al Creatorului, spunându-i copilului Său să-şi amintească de El; apoi îşi aminti de cuvintele mamei ei „îi iubesc pe cei ce mă iubesc şi cei ce mă vor căuta cu toată inima mă vor găsi”. Îşi aminti că mama ei îi spusese că acestea erau vorbele lui Iisus. Plăcerea ei fusese uitată; sub razele blânde ale lunii, ochii lui Ellen se umplură de lacrimi.

— Ei bine, eu îl caut, se gândi ea; oare mă iubeşte? O, sunt atât de bucuroasă!

Micuţa Ellen plânse cu lacrimi de bucurie; apoi i se făcu frig, fiindcă noaptea era geroasă.

Pusese mâna pe clanţa uşii când bunica ei o chemă din camera alăturată.

— Eu sunt, bunico.

— Cine e acolo? Vino aici – cine e?

— Eu sunt, bunico, spuse Ellen venind la uşă.

— Vino încoace, dragă, spuse bătrâna încet; ce se întâmplă? Cine e jos?

— E o clacă, bunico; nu se întâmplă nimic.

— O clacă? Şi ce-i cu zgomotul ăsta?

— Nu ştii, bunico? Sunt o grămadă de oameni care au tăiat merele, şi acum se joacă în salonaş.

— Au tăiat merele? E lume multă?

— Da, doamnă; o grămadă.

— Vai de mine! spuse bătrâna doamnă, n-ar fi trebuit să mă culc! De ce nu mi-a spus Fortune? Mă scol imediat. Ellen, du-te la dulap şi adu-mi rochia de acolo, şi apoi ajută-mă; mă scol chiar acum. Vai de mine! La ce s-o fi gândit Fortune?

Lumina lunii înlocui cu succes lumina lumânărilor. După două rochii nepotrivite, Ellen o găsi în sfârşit pe cea bună, pe care bătrâna o recunoscu după pipăit. În grabă, şi nu fără teamă, fu îmbrăcată; îşi puse boneta cea bună, peste o coafură nu foarte reuşită se temea Ellen, dar bătrâna doamnă nu avea timp de mai mult; Ellen o coborî scările, îi deschise uşa şi se întoarse în camera ei.

Nu trecu mult timp, şi Ellen, care de abia se dezbrăcase, era gata să se pună în pat, când năvăli Nancy.

— Ellen! Grăbeşte-te! trebuie să vii jos imediat.

— Jos! De ce? De abia m-am pus în pat.

— Nu contează – trebuie să vii jos. Domnul Van Brunt a spus că nu mănâncă până nu vii şi tu.

— Dar mătuşa Fortune mă vrea?

— Da, îţi spun eu! şi cu cât vii mai repede cu atât va fi mai mulţumită. M-a trimis chiar ea după tine. A spus că nu ştie unde eşti.

— Nu ştia unde sunt! Păi chiar ea mi-a spus – Ellen începu şi se opri scurt.

— Bineînţeles! spuse Nancy, crezi că eu nu ştiu? Dar el nu ştie, şi dacă vrei s-o dai de gol îi spui. Acum vino repede, vrei? Cina e splendidă.

Ellen nu văzuse masa, fiindcă totul fusese pus în lipsa ei. Când coborî, văzu compania în jurul mesei, mâncând şi vorbind toţi odată; şuncă şi pâine şi unt, plăcinte cu dovleac şi plăcinţele şi tartă cu mere şi prăjituri, şi pahare cu cidru erau în mâinile tuturor. Un vas mare din mijlocul mesei câştigă laudele tuturor; nimeni nu ghicea ce era; toţi întrebau, dar

domnişoara Fortune păstra o tăcere satisfăcută, mulţumită să vadă că vasul se golea. Chiar atunci domnul Van Brunt o văzu pe Ellen şi îi luă şi ei o porţie.

Era dulce şi rece şi moale. Ellen îi scrise apoi mamei ei că era cel mai bun lucru pe care îl gustase cu excepţia îngheţatei din New York. Luase o înghiţitură când privirea îi căzu asupra lui Nancy şi uită să mai mănânce. Nancy se purtase tare bine toată seara, şi asta era ceva neobişnuit. Ellen se uită de câteva ori de la platou la Nancy, apoi i-l oferi ei. Fu acceptat cu drag, şi Ellen rămase puţin dezamăgită. Dar îşi uită curând dezamăgirea.

— Acum va şti că nu-i port pică, se gândi ea.

— Tu nu mai ai nimic? spuse Nancy venind lângă ea; farfuria aceea era a ta?

Ellen încuviinţă zâmbind.

— Ei bine, nu mai este, spuse Nancy. Castronul e gol.

— Ştiu, spuse Ellen.

— Nu ţi-a plăcut?

— Ba da, foarte mult.

— Eşti un peştişor tare ciudat, spuse Nancy. De ce i-ai spus domnului Van Brunt să mă lase înăuntru?

— De unde ştii?

— El mi-a spus. Spune – de ce ai făcut-o? Domnule Dennison, nu-i daţi lui Ellen o prăjitură? Uite – ia asta, spuse Nancy dându-i o căniţă cu lapte de pasăre; l-am făcut eu. Nu că e bun?

— Da, foarte, spuse Ellen lingându-şi buzele; ce e?

— O, ceva foarte bun. Dar de ce i-ai spus domnului Van Brunt să mă lase să stau în seara asta? Nu mi-ai spus – ai vrut tu să stau?

— Nu contează, spuse Ellen; nu mai pune întrebări.

— Ba o să te întreb până-mi spui. De ce ai făcut-o? Haide! îţi place de mine? Spune.

— Mi-ar plăcea, dacă ai fi altfel.

— Ei bine, nu-mi pasă, spuse Nancy după o pauză; mie îmi place de tine, deşi eşti foarte ciudată. Nu-mi pasă dacă tu mă placi sau nu. Uite aici, Ellen, prăjitura asta e cea mai bună – ştiu, fiindcă le-am încercat pe toate. Ştii că ţi-am spus că îi voi spune domnului Van Brunt de ce plângeai?

— Da, şi te-am rugat să n-o faci. Ai făcut-o?

Nancy încuviinţă, ocupată pe moment să „încerce” prăjitura.

— Îmi pare rău că i-ai spus. Ce a spus?

— Nu mi-a spus prea multe mie – cred că altcineva va auzi mai multe. Era foarte furios, mi s-a părut. De ce îţi pare rău?

— O s-o enerveze pe mătuşa Fortune.

— Ei bine, asta aş vrea dacă aş fi în locul tău. Nu te pot lămuri.

— Aş fi vrut să mă placă, spuse Ellen. S-a enervat când a coborât bunica?

— Nu ştiu, s-a ascuns destul de bine; toată lumea era bucuroasă, şi domnul Van Brunt i-a făcut o primire triumfală. Uită-te ce mulţumită e bătrâna. Îţi spun eu, ăştia au de gând să plece! Hai, Ellen! iar la haine! O să ne terminăm cina după aceea.

Asta nu se mai întâmplă. Nancy plecă cu doamna Van Brunt care îi oferi găzduire. Era îmbrăcată şi încotoşmănată, şi Ellen îi dădea hainele domnişoarei Janet, când o auzi pe Nancy spunându-i încet:

— Ellen, îţi place de mine?

Ellen lăsă hainele, şi luând mâna lui Nancy între ale ei, o îmbrăţişă din toată inima.

Când urcă să se culce, găsi pe pat scrisoarea. Cu lacrimi în ochi, Ellen îngenunche şi mulţumi din suflet pentru această binecuvântare, şi pentru că reuşise să câştige bunăvoinţa lui Nancy.

CAPITOLUL XXVI

Era un domn în care căpătasem deplină încredere.

Macbeth

După-amiaza zilei de marţi, 22 decembrie era pe sfârşite. Nu era o după-amiază plăcută. Norii încărcaţi de zăpadă întunecau cerul; aerul era aspru şi rece. Se întuneca deja şi Alice stătea la lumina focului, când auzi nişte picioruşe tropăind la colţul casei; uşa se deschise şi Ellen năvăli înăuntru.

— Am venit! Am venit! exclamă ea. O, dragă Alice! Sunt atât de bucuroasă!

Aşa era şi Alice, dacă era să judeci după sărutul ei înflăcărat.

— Dar ce târziu, copila mea! Ai întârziat destul de mult.

— O, m-am gândit că n-o să mai ajung, spuse Ellen dezbrăcându-se în grabă şi aruncându-şi hainele pe canapea, dar iată-mă în sfârşit. O, ce mult mă bucur!

— Dar ce s-a întâmplat? spuse Alice, care strângea în urma ei.

— O, multe – nu ştiam ce vrea să spună Nancy aseară, dar acum ştiu foarte bine. Nu mai vreau să mai văd niciun măr toată iarna. Ce crezi că am făcut toată ziua, domnişoară Alice dragă?

— Nimic prea obositor, spuse Alice zâmbind, dacă ar fi să judec după înfăţişarea ta. Eşti îmbujorată ca un trandafir.

— E foarte ciudat, spuse Ellen râzând, fiindcă mătuşa Fortune a spus că obrajii mei au culoarea cartofilor cruzi.

— Dar ce-i cu merele? spuse Alice.

— Ei bine, dimineaţă mă gândeam să vin aici cât pot de repede, dar mătuşa Fortune a adus toate grămezile acelea de mere în bucătărie, m-a pus să stau pe duşumea, mi-a dat un ac mare şi m-a pus să le înşir pe aţă ca să le pun în pod. M-am străduit cât am putut să termin, dar sunt grozav de obosită! Am crezut că n-am să mai ajung niciodată la fundul coşului.

— Nu te mai gândi la asta, dragă – vino lângă foc – şi o să încercăm să uităm toate lucrurile acestea neplăcute.

— Le-am uitat deja, spuse Ellen aşezată în poala Alicei; nu-mi mai pasă deloc.

Dar obrajii ei căpătau repede culoarea neplăcută despre care vorbise domnişoara Fortune; slăbiciunea şi oboseala o ţinură o vreme liniştită în braţele lui Alice, depăşind chiar şi plăcerea discuţiei. Stătură aşa până la cinci şi jumătate; apoi Alice propuse să meargă în bucătărie s-o vadă pe Margery şi să comande ceaiul, fiindcă nu se îndoia că Ellen avea nevoie de el. Margery le primi cu mare bucurie. Îi plăcea de toţi prietenii lui Alice, dar îi spusese demult soţului ei că Ellen e „un copil neobişnuit, tare bine-crescut”. Spuse că ceainicul e deja pe plită, şi ceaiul va fi servit în câteva minute.

— Dar, domnişoară Alice, afară e o irlandeză care vrea să vă vorbească. Tocmai veneam să vă spun; vreţi s-o vedeţi acum?

— Sigur – pofteşte-o înăuntru. Stă în frig, Margery?

— Nu, domnişoară Alice – facem foc în fiecare seară. O s-o chem.

În urma invitaţiei, femeia veni în bucătărie. Era tânără, chiar drăguţă, cu

o înfăţişare plăcută, dar era nespălată, nepieptănată şi neîngrijită – nu era de mirare că Margery se codise s-o invite în bucătăria ei strălucind de curăţenie. Avea o manta irlandeză ţeapănă, iar zăpada îi acoperea umerii şi pălăria.

— Vrei să vorbeşti cu mine, draga mea? spuse Alice amabil.

— Mă scuzaţi, doamnă, vreau să vorbesc cu stăpânul, spuse femeia, înclinându-se.

— Cu tata? Margery, vrei să-i spui?

Margery se îndepărtă.

— Vino lângă foc, spuse Alice, şi stai jos; tata vine imediat. Ninge iar?

— Da, doamnă; e o furtună groaznică.

— Vii de departe?

— Destul de departe, doamnă – mai mult de o milă dincolo de Carra – chiar pe dealul căruia i se spune Catchback; în pădurea lui Jemmy Morrison – lângă poiana lui Pat M’Farren – acolo locuiesc, doamnă.

— E o distanţă destul de mare pentru o plimbare prin zăpadă, spuse Alice; vino mai aproape de foc. Margery te va servi cu ceva fierbinte.

— Mulţumesc, doamnă, dar nu vreau nimic din ce-mi pot oferi oamenii în seara asta, doamnă; şi când cineva se zbate între viaţă şi moarte, nu-ţi pasă nici de furtună nici de frig.

— Viaţă şi moarte? Cine e bolnav?

— Copilaşul meu, doamnă – băieţelul meu – singurul copil pe care îl am – şi nu ştiu dacă va mai vedea lumina zilei.

— E atât de bolnav? spuse Alice; ce s-a întâmplat cu el?

— Nu ştiu nici eu.

Vocea ei era slabă, pălăria maronie îi acoperea faţa, dar Alice şi Ellen îi văzură umerii tremurând de suspine. Se priviră una pe alta.

— Stai jos, spuse Alice din nou, cu mâna pe umărul ud, stai jos şi odihneşte-te; tata vine imediat. Margery, o cană de ceai i-ar face foarte bine. Ce vrei de la tata?

— Dumnezeu să vă binecuvânteze! O să vă spun dumneavoastră, doamnă.

Bău ceaiul, dar refuză să mai ia şi altceva.

— Domnul să vă binecuvânteze! nu mai pot. Doamna mea, nu există alt copil mai puternic, sau mai drăguţ, sau mai vesel, şi nici nu putea fi, când am venit aici cu el – se împlinesc trei ani pe cincisprezece aprilie anul viitor; dar cred că iernile aspre din ţara asta îngheţată l-au slăbit – frigurile astea groaznice, mai ales. L-am văzut că slăbeşte din ce în ce mai tare, şi faţa i s-a tot subţiat, până nu a mai rămas nici urmă de roşu în obrăjorii lui; numai în unele zile îi apăreau două pete roşii. Mi-aş fi dat viaţa pentru el, dar nu am putut face nimic să-l ajut, fiindcă a slăbit din ce în ce mai tare. L-am rugat pe tatăl lui să meargă după doctor, dar el e un fel de om care promite şi nu face nimic niciodată, şi nici nu a făcut până astăzi; şi Johnny spunea întotdeauna că nu are rost să trimitem după doctor, şi mă privea aşa de drăgălaş, şi îmi spunea să nu mă îngrijorez, fiindcă o să se facă bine, şi dacă nu, va merge într-un loc mai bun. Eu mă gândeam că arăta deja ca un îngeraş, dar n-aş fi vrut asta. O! în curând va fi un înger adevărat!

Suspină un minut, în timp ce Alice şi Ellen o priveau tăcute şi înduioşate.

— Şi în seara asta, doamnă, se simţea foarte rău, continuă ea printre

lacrimi, şi am văzut că era tot mai departe de mine, şi mi se rupea inima când vedeam că-l pierd, când am auzit pe unul din oamenii din cameră spunând că voia ceva. L-am întrebat ce şi mi-a spus că îl cheamă pe domnul acela care predică la Carra-Carra. Eu ştiam că există un predicator la Carra, şi m-am gândit că visa, sau poate că avea febră şi aiura; şi m-am apropiat de el şi i-am spus: Johnny, ce doreşti? Orice ai vrea de pe pământ sau din cer şi mama ta poate să-ţi aducă, vei avea. El m-a îmbrăţişat cu mânuţele lui subţirele şi m-a sărutat cu guriţa aceea arsă de febră, şi mi-a spus:

— Mamă dragă, dacă mă iubeşti, adu-mi-l pe domnul acela cumsecade care predică la Carra ca să-i vorbesc.

— Îl vrei pe preot, băiete? Sigur că e aici, fiindcă a fost Michael la părintele Shannon, şi a venit aici.

— O, nu, mamă, a spus el, nu-l vreau pe el; pe domnul acela care vorbeşte în bisericuţa albă din Carra; el nu e preot.

— Atunci cine este? am spus eu, ridicându-mă de pe pat, şi unde pot să-l găsesc?

— N-o să faci niciun pas afară din casă în noaptea asta, Kitty Dolan, a spus soţul meu; doar nu eşti nebună? Copilul nu e în toate minţile, sau poate că a devenit eretic, dar noi nu trebuie să ne purtăm cu lipsă de respect faţă de preotul nostru.

— Nu am de gând asta, i-am spus eu, şi copilul nu e eretic, şi chiar dacă ar fi, oricum e un înger faţă de tine, Michael Dolan; să nu-i îndeplinesc eu ultima dorinţă băieţelului meu, care e pe moarte? Doamne ajută-mă, nici dacă ar fi douăzeci de bărbaţi să mă ţină nu m-ar putea opri. Spuneţi-mi unde îl găsesc pe acest preot, dacă mai aveţi un strop de milă ori dragoste în voi.

Dar ei nu au spus nimic, şi eu am tot întrebat până am ajuns aici. Şi acum, doamnă, o să vrea stăpânul să meargă cu mine la sărmanul meu băieţel? S-ar putea să fie mort deja...

— Sigur că da, spuse domnul Humphreys, de lângă uşă. Aşteaptă numai un moment.

După un minut, veni îmbrăcat şi ieşi împreună cu femeia. Alice părea neliniştită.

— Furtuna e foarte puternică, spuse ea, şi nu a apucat să cineze! Dar nu putea să nu meargă. Vino, Ellen, să mergem la masă. Cum o să se întoarcă!? va fi întuneric beznă.

Gândurile negre îi întunecară fruntea câtva timp, dar apoi se înseninâ şi se aşeză liniştită la măsuţă. Ellen părea să fi uitat toate necazurile, pentru totdeauna. Flămândă şi fericită, onoră cum se cuvine pâinea şi untul gustos al lui Margery, dar şi mierea dulce, privind din când în când fericită spre tovarăşa ei, care nu putea să nu zâmbească. Ellen era mulţumită că al treilea scaun era gol. Dar Alice îl privea gânditoare, şi o dată se ridică şi se uită pe fereastră.

După ceai, Alice îşi luă lucrul iar Ellen se aşeză mulţumită pe covoraşul din faţa căminului, sprijinindu-se de ea. Tăcută şi încântată, privea focul, în timp ce degetele lui Alice mânuiau o igliţă subţire printr-un fir de mătase, într-un fel misterios şi ciudat de rapid, cu îndemânare şi obişnuinţă.

— Am avut un vis atât de caraghios noaptea trecută, spuse Ellen.

— Da? Ce anume?

— Era şi plăcut, spuse Ellen, întorcându-se cu faţa, dar şi ciudat. L-am visat pe domnul acela de pe vapor, care a fost tare drăguţ cu mine – ţi-l aminteşti? Ţi-am spus despre el?

— Da, îmi amintesc.

— Ei bine, am visat că l-am văzut undeva, nu ştiu unde – şi nu semăna deloc cu el, dar eu ştiam cine e; şi m-am gândit că nu ar trebui să-i vorbesc, fiindcă n-o să mă recunoască, dar cred că m-a recunoscut, fiindcă a venit la mine şi mi-a luat mâna, şi părea foarte bucuros să mă vadă; şi m-a întrebat dacă am fost *evlavioasă* de când ne-am văzut.

Ellen se opri din râs.

— Şi ce i-ai spus?

— I-am spus că da. Şi atunci mi s-a părut foarte mulţumit.

— Visătorii nu sunt întotdeauna aproape de adevăr, se pare.

— Eu nu am fost, spuse Ellen. Dar atunci m-am gândit că sunt, în vis.

— Ce ai fost? Aproape de adevăr?

— Nu, nu; că am fost ce a spus el.

— Visele sunt lucruri ciudate, spuse Alice.

— Azi am fost departe de a fi bună, spuse Ellen, gânditoare.

— Cum aşa, draga mea?

— Nu ştiu, domnişoară Alice – fiindcă nu sunt bună niciodată, presupun.

— Dar ce s-a întâmplat azi?

— Merele acelea! Am crezut că voi veni devreme, şi când am aflat că trebuie să termin coşul întâi am fost foarte nervoasă; şi mătuşa Fortune a spus ceva care m-a înfuriat şi mai tare. Şi am încercat cât am putut să termin înainte de cină, şi când am văzut că nu pot am spus că nu vreau să vin la cină, dar ea m-a obligat, şi asta m-a înfuriat şi mai mult, şi nu am mâncat aproape nimic, şi apoi când m-am întors din nou la mere m-am grăbit atât de tare încât mi-am băgat acul în degete de câteva ori – vezi? uite ce semn mi-a lăsat – şi mătuşa Fortune a spus că aşa îmi trebuia şi că se bucura, şi asta m-a înfuriat teribil. După aceea mi-am dat seama că am greşit, şi mi-a părut foarte rău. Nu e ciudat, dragă Alice, că fac aşa când m-am hotărât că n-o voi face?

— Nu foarte, draga mea, atâta timp cât avem nişte inimi atât de rele – e ciudat că sunt atât de rele.

— I-am spus mătuşii Fortune după aceea că îmi pare rău, dar ea a spus că „faptele vorbesc mai tare decât cuvintele, fiindcă e uşor să vorbeşti”. Dacă nu ar fi spus aşa ceva măcar! Mă îngrijorează foarte mult.

— Ai răbdare! spuse Alice, mângâind-o uşor pe păr; trebuie să încerci să nu-i oferi ocazia. Nu lua în seamă ce spune ea, şi întoarce bine pentru rău.

— Aşa spunea şi mama! exclamă Ellen, îmbrăţişând-o şi sărutând-o cu toată energia dragostei, recunoştinţei, părerii de rău şi amintirilor dureroase.

— O, n-o să-ţi vină să crezi! spuse ea dintr-odată, schimbându-se din nou la faţă, mi-am primit scrisoarea aseară!

— Scrisoarea ta?

— Da, scrisoarea pe care a adus-o bătrânul – nu ştii? Şi era scrisă pe vapor, câteva rânduri de la mama şi câteva de la tata, dar numai veşti bune! Tata a spus că ea se simte mult mai bine, şi el nu se îndoieşte că o va aduce înapoi la primăvară sănătoasă. Nu e minunat?

— E foarte bine, dragă Ellen. Mă bucur pentru tine.

— Era pe pat aseară. Nu ştiu cine a pus-o acolo – şi nici nu-mi pasă, atâta timp cât am primit-o. Ce faci acolo?

— O sacoşă, spuse Alice, întinzând-o pe masă pentru inspecţie.

— Va fi foarte drăguţă. Celălalt capăt va arăta la fel?

— Da, şi trebuie să-i fac şi ciucuri.

— O, ce frumos, spuse Ellen punând-o în jos ca să vadă efectul; şi ce repede lucrezi. E neagră?

— Nu, verde închis. O fac pentru fratele meu John.

— Un cadou de Crăciun! exclamă Ellen.

— Mă tem că nu; nu va fi aici de Crăciun. S-ar putea să fie de Anul Nou.

— Ce frumos e să faci daruri de Crăciun şi Anul Nou! spuse Ellen, după ce urmări câteva minute degetele ocupate ale lui Alice. Aş vrea să-i fac şi eu unul cuiva. O, mă întreb dacă n-aş putea face ceva pentru domnul Van Brunt! Mi-ar plăcea foarte mult.

Alice îi zâmbi.

— Ce crezi că ai putea face pentru el?

— Nu ştiu – asta e. Îşi ţine banii în buzunar, şi pe lângă asta, nu ştiu să fac sacoşe.

— Mai sunt şi alte lucruri în afară de sacoşe. Ce zici de un lănţişor de siguranţă la ceas? poartă ceas?

— Nu ştiu dacă poartă sau nu; nu-l poartă în fiecare zi, sunt sigură, dar poate că îl poartă duminica.

— Atunci nu ne bazăm pe asta. Ai putea să-i faci o scufie.

— O scufie! Glumeşti, Alice, nu? Nu cred că o scufie e potrivită pentru un cadou; tu ce zici?

— Ei bine, atunci ce ne facem, Ellen? spuse Alice râzând. Am făcut o dată o perniţă de ace pentru tata, când eram fetiţă, dar nu ştiu dacă domnul Van Brunt va şti la ce e bună. Cred însă că orice i-ai dărui, i-ar face plăcere.

— Am un dolar, spuse Ellen, să cumpăr ce-mi trebuie; a venit în scrisoarea de aseară. Dacă aş şti ce!

Se aşeză din nou pe covoraş, şi Alice îşi continuă lucrul în tăcere, în timp ce Ellen se gândea la felurite cadouri.

— Am nişte bucăţi de olandă fină, spuse Alice; cred că am putea tăia un guler pentru el, şi tu le poţi coase, şi apoi Margery le va călca cu fierul, şi va fi gata. Cum ţi se pare? Poţi să coşi bine?

— O, cred că da, spuse Ellen. O, îţi mulţumesc, dragă Alice! Eşti cel mai bun ajutor posibil. O să-i placă, nu-i aşa?

— Sunt sigură – foarte mult.

— Atunci va fi bine, spuse Ellen uşurată. Şi acum ce crezi despre Biblia lui Nancy?

— Nu ar putea fi nimic mai bun, numai că mă tem că Nancy o va vinde pe altceva, sau o va distruge foarte repede. N-am auzit să-şi fi petrecut mai mult de cinci minute cu o carte, şi Biblia, mă tem, e ultima ei dorinţă.

— Dar eu cred, spuse Ellen încet, eu cred că nu o va strica şi nu o va vinde, dacă i-o dau eu.

Şi îi spuse lui Alice că Nancy îi spusese că o place.

— Acesta e cel mai frumos lucru pe care l-am auzit despre Nancy de mult timp, spuse Alice. O să-i dăm o Biblie, dragă – una frumoasă – şi sper că vei reuşi s-o convingi s-o citească.

Se ridică şi se îndreptă spre uşa de sticlă. Ellen o urmă, şi priviră amândouă în noapte. Era foarte întunecată. Deschiseră uşa un moment, dar vântul le izbi zăpada în faţă.

— Cred că e la fel de rău ca în noaptea în care ne-am rătăcit, nu? spuse Ellen.

— Nu-i chiar atât de multă zăpadă, cred, dar e vânt şi frig. Tata va întârzia.

— Îmi pare rău că eşti îngrijorată, dragă Alice.

— Nu sunt îngrijorată, dragoste. Tata a mai întârziat şi înainte, dar asta e o noapte grea pentru plimbări. Vino, vom încerca să ne folosim bine timpul de aşteptare. Cred că vei vrea să-mi citeşti cât lucrez.

Luă un volum de Cowper şi căută povestea celor trei iepuraşi. Ellen o citi, şi mai citi şi câteva poezii. Urmă apoi o lungă discuţie despre iepuri şi alte animale, despre Cowper şi prietenii lui şi modul lui de viaţă. Timpul trecu repede; se făcuse târziu.

— Ce obosit trebuie să fie tata, spuse Alice, şi nu a mâncat nimic de la prânz. O să-ţi spun eu ce vom face, Ellen, exclamă ea lăsându-şi lucrul, o să facem nişte ciocolată pentru el – chiar aşa. Ellen, dragă, aleargă la bucătărie şi spune-i lui Margery să-mi aducă ibricul de ciocolată şi un ulcior cu lapte.

Margery le aduse. Ibricul fu aşezat pe cărbuni, şi Alice tăiase ciocolata şi o pusese la topit. Ellen o privea foarte interesată cum punea apă fierbinte, şi lasă totul să fiarbă.

— E gata acum?

— Nu, trebuie să mai fiarbă puţin şi apoi să punem laptele, şi când fierbe şi acesta, ouăle – şi atunci va fi gata.

Odată cu Margery intrase şi pisica. Ellen dori imediat să-i împrospăteze cunoştinţa, dar asta nu era uşor. Căpitanul alesese colţul cel mai îndepărtat de ea, în ciuda chemărilor ei, surd şi perfect imperturbabil la orice încercare de apropiere. Ellen se îndreptă totuşi spre el şi începu să-l mângâie uşor pe cap, atingându-i blana moale cu multă grijă. Căpitanul îşi ridicase capul nemulţumit, de parcă ar fi spus „mă întreb cât o să dureze asta”; văzând că sunt şanse să dureze mult, se ridică şi fugi în capătul celălalt al covoraşului. Ellen îl urmă şi încercă să-l mângâie din nou, dar cu acelaşi efect.

— Ei bine, motanule! nu eşti foarte amabil, spuse ea în cele din urmă; Alice, nu vrea să mă lase să-l ating!

— Îmi pare rău, dragă, e foarte neprietenos; e o pisică foarte needucată, asta e tot ce pot să spun.

— Dar eu n-am văzut niciodată o asemenea pisică! nu mă lasă să-l mângâi deloc; îşi ridică capul şi mă priveşte, apoi se duce.

— Nu te cunoaşte încă, acesta este adevărul, şi lui Parry nu-i place să-şi lărgească cercul de cunoştinţe. Of, motănel! spuse Alice, luându-l de urechi, de ce nu eşti cuminte?

Parry îşi plecă capul, apoi deschise şi închise ochii cu o expresie foarte satisfăcută, diferită de cea pe care o avusese faţă de Ellen. Ellen îl privi ca pe un caz fără speranţă, şi îşi întoarse atenţia către ciocolată, în care se turna acum lapte şi care trebuia atent supravegheată ca să nu dea în foc. Între timp, Ellen vru să ştie din ce e făcută ciocolata, de unde venea, care era cea mai bună, aplecându-şi faţa peste foc de frică să nu o piardă. În

sfârşit începu să clocotească, şi Ellen strigă:

— O, Alice! Uită-te repede aici! Uite urma lingurii în ciocolată! Uită-te repede!

O lingură se afla în ibric, şi forma ei se desena perfect pe suprafaţa ciocolatei. Aplecată asupra focului, Alice aştepta să ia ibricul în momentul în care va da în foc; deodată, Ellen auzi uşa scârţâind, şi când se întoarse văzu uimită un străin care le privea din capătul celălalt al încăperii. Atinse braţul lui Alice fără să se întoarcă. Dar Alice sărise în picioare cu un ţipăt, şi în următorul minut se afla în braţele străinului. Ellen nu ştia acum ce să creadă. Se întoarse cu spatele de parcă nu ar fi interesat-o, şi ridică ibricul de pe foc cu mare dificultate; era gata să dea în foc, şi mai degrabă s-ar fi fript toată decât să se întâmple asta. Apoi rămase cu spatele la cei doi, hotărâtă să nu se uite. N-ar fi putut spune nici ea de ce. După câteva minute, destul de multe, cei doi se apropiară de foc. Curiozitatea o copleşi, şi Ellen se uită să vadă dacă noul venit semăna cu Alice. Nu, niciun pic – păr negru şi ochi negri – nicio asemănare cu Alice; totuşi, era destul de chipeş ca să fie fratele lui Alice. Nici Alice nu mai era cea de fiecare zi; faţa ei dulce şi liniştită era strălucitoare acum – aşa cum Ellen nu o văzuse niciodată – o, ce strălucitoare! Biata Ellen nu mai arătase aşa nedumerită în viaţa ei; şi când Alice spuse veselă „acesta este fratele meu, Ellen” confuzia ei se arătă printr-un şuvoi de lacrimi; se ridică şi îşi ascunse faţa la pieptul lui Alice.

Ochii lui Ellen nu erau singurii înlăcrimaţi, dar ea nu ştia.

— Haide, Ellen, şopti Alice, priveşte în sus! Ce fel de primire e asta? Haide, nu avem treabă cu lacrimile acum; nu vrei să mergi până în bucătărie, dragă, spuse ea încet, şi să-i spui lui Margery să aducă nişte pâine cu unt şi ce mai are pentru un călător?

Bucuroasă să scape, Ellen fugi cât o ţineau picioarele. Când se întoarse, fraţii vorbeau însufleţiţi.

— John, spuse Alice, asta e surioara mea despre care ţi-am scris, Ellen Montgomery. Ellen, el este şi fratele tău.

— Stai, stai! spuse fratele ei. Domnişoară Ellen, sora asta a mea se grăbeşte prea tare; eu aş vrea să ştiu mai întâi ce ai dumneata de spus. Vrei să te alegi cu un frate recomandat de ea?

Aproape râzând, Ellen se uită la faţa vorbitorului, dar întâlni privirea caraghioasă a unor ochi ciudaţi şi şopti doar „da”.

— Atunci sunt fratele tău şi trebuie să-mi acorzi drepturile unui frate, ştii, spuse el, apropiindu-se de ea şi sărutându-i mâna.

Probabil că Ellen simţise diferenţa dintre John Humphreys şi domnul Van Brunt, ori tinerii domni de la clacă, fiindcă deşi se înroşi nu făcu nicio obiecţie şi nu arătă nicio neplăcere. Ea şi Alice erau acum ocupate să scoată căniţe şi farfurii din dulap; dar tot timpul, Ellen îl privi pe străin fascinată. Îl privea când se credea neobservată. La început nu ştiu ce să creadă; era sigură, după privirea din ochii lui, că era o persoană de temut – nu era nicio îndoială în privinţa asta; cât despre restul, nu ştia încă.

— Şi ce au făcut surorile mele toată seara? spuse John Humphreys, într-un moment în care Alice era plecată în bucătărie.

— Am vorbit, domnule, spuse Ellen şovăielnic.

— Aţi vorbit! Toată seara? Alice cred că s-a schimbat. Şi despre ce aţi vorbit?

— Despre iepuri, şi câini, şi despre domnul Cowper, şi alte câteva lucruri.

— Lucruri personale, nu? spuse el, cu privire pe care Ellen o văzuse înainte.

— Da, domnule, spuse Ellen încuviinţând şi râzând.

— Şi cum aţi ajuns la domnul Cowper?

— Domnule?

— Cum aţi ajuns să vorbiţi despre domnul Cowper?

— Am citit despre iepurii lui, şi despre John Gilpin; şi Alice mi-a spus despre domnul Cowper şi prietenii lui.

— Ei bine, nu ştiu dacă aţi avut o seară atât de plăcută ca mine, spuse el întrebător, fiindcă eu am călărit greu, cu vântul îngheţat în faţă, şi cu zăpada care mă orbea, şi făcea tot ce putea să mă oprească. Am avut însă privelişte căminului tot timpul în faţa ochilor.

Căzu într-un fel de visare care dură până veni Alice. Atunci căută dintr-odată în buzunar.

— Uite un bileţel pentru tine, spuse el, aruncându-i-l în poală.

— Un bileţel! Sophia Marshman! De unde îl ai?

— Din mâna ei. Am trecut pe acolo azi şi m-am oprit să văd ce fac, fără să am de gând mai mult, dar domnul Marshman a fost foarte drăguţ, şi domnişoara Sofia disperată, aşa că am descălecat şi am aşteptat să scrie acest bileţel, timp în care bietul meu cal a fost hrănit şi adăpat şi mi s-a dat alt cal.

— Încântător! spuse Alice, să ne petrecem Crăciunul, sunt foarte bucuroasă; mi-ar plăcea foarte mult, dacă vrei şi tu, dragule. Dacă aş putea să-l scot şi pe tata – dar cred că o să vrea; i-ar face bine. Mâine, spune ea, trebuie să mergem; dar nu ştiu dacă ne va permite vremea; vom vedea.

— L-am adus pe Prinţul Charlie. E un cal bun, şi sania va merge perfect dacă zăpada nu e prea adâncă. Sania cea veche mai există, nu?

— O, da, desigur. Ellen, de ce eşti aşa serioasă? Mergi şi tu.

— Eu! spuse Ellen îmbujorată.

— Sigur; credeai că te lăsăm acasă?

— Dar...

— Dar ce?

— Nu va fi loc.

— Loc în sanie? Atunci o să-l punem pe John pe Prinţul Charlie, şi noi vom veni în urma lui, ca un poştalion.

— Dar domnul Humphreys?

— El merge întotdeauna călare; va călări pe Isteţul sau pe bătrânul John.

În culmea încântării, Ellen o sărută pe Alice, apoi se aşezară la masă să bea ciocolata, sau mai degrabă să-l vadă pe John bând, fiindcă sora lui nu-l mai lăsă să aştepte. Furtuna încetase, şi printre scamele de nori se vedea luna şi stelele, aşa că nu-şi mai făceau griji pentru domnul Humphreys şi îl aşteptau în fiecare moment. Totuşi cina începu şi se termină fără el, şi se aşezaseră din nou în jurul focului când îi auziră paşii.

Atunci fu mare bucurie; alte îmbrăţişări, întrebări şi răspunsuri; cercul se deschise şi-l primi şi Alice aduse măsuţa lângă el şi-i turnă o cană de ciocolată fierbinte. După ce bău jumătate, neglijând restul bucatelor, se aşeză cu mâinile pe genunchi, cu un fel de gravitate mulţumită.

— E bună ciocolata, tată? spuse Alice în cele din urmă.

— Foarte bună, fiica mea!

Goli căniţa, apoi se întoarse la vechea atitudine. Cu toţii îşi încetară conversaţia şi aşteptară respectuoşi să vorbească; părea să se gândească la ceva neobişnuit. Privea focul, uneori cu un zâmbet, lovindu-şi uşor palmele. Stând aşa, fără să se mişte sau să-şi ridice privirea, spuse în cele din urmă, forţat parcă de vorbe.

— Mulţumim Domnului pentru darul lui de negrăit!

Cum nu mai adăugă nimic, Alice spuse încetişor:

— Ce ai văzut în seara asta, tată?

El se ridică, şi împinse spre ea căniţa goală.

— Mai pune-mi puţin, fata mea; am văzut cea mai frumoasă scenă pe care un om o poate vedea. Am văzut un suflet rătăcit întorcându-se acasă. O, darul acesta de negrăit!

Îşi bău încet şi gânditor ciocolata; apoi împinse măsuţa şi se ridică.

— Ai avut mult de mers, tată, spuse din nou Alice.

— Da, mult de mers; nici nu ştiu cum am ajuns acasă; nu m-am gândit la asta. Ce independent poate fi spiritul de cele fireşti! Nici nu am simţit furtuna.

— Nici eu, spuse fiul lui.

— Am avut mult de mers, spuse domnul Humphreys; femeia aceea sărmană – doamna Dolan – trăieşte în pădurile de după Cat’s Back, la o milă distanţă de Carra-Carra, sau mai mult – în seara asta mi s-a părut o milă lungă; şi nu am mai văzut niciodată un loc mai jalnic. O baracă prăpădită, prin care trecea furtuna, fără nicio aparenţă de confort sau curăţenie. În jurul focului erau adunaţi câţiva bărbaţi, şi într-un colţ, pe un pat mizerabil, am văzut copilul bolnav. Ochii lui s-au aţintit asupra mea din momentul în care am intrat, şi m-am gândit că îl văzusem înainte, dar nu ştiam unde. Îţi aminteşti, Alice, de băieţelul zdrenţăros, cu o faţă foarte plăcută, care se aşeza în faţă în fiecare duminică dimineaţa, în aripa de sud a bisericii, şi stătea acolo tot timpul serviciului?

Alice spuse că nu.

— Eu l-am văzut de multe ori, şi întotdeauna era foarte atent. Am încercat de multe ori să-l prind la ieşire ca să-i vorbesc, dar nu am reuşit. L-am întrebat în seara asta dacă mă cunoştea.

— Da, domnule, a spus el. L-am întrebat unde mă văzuse. El a spus „în biserică”. Aşadar, am spus eu, eşti băieţelul pe care l-am văzut în fiecare duminică; de ce vii la biserică?

— Ca să vă aud vorbind cuvintele lui Dumnezeu.

— Care cuvinte? am spus eu. Despre ce?

— Despre Cel care s-a jertfit şi ne-a spălat păcatele în sângele Lui, a spus el.

— Şi crezi că le-a spălat şi pe ale tale? am spus eu.

El mi-a zâmbit foarte expresiv. Am bănuit că îi era greu să vorbească; şi ca să spun adevărul, la fel îmi era şi mie, fiindcă fusesem luat prin surprindere; dar oamenii din colibă se adunaseră în jurul nostru, şi eu voiam să-l aud spunând mai multe, de dragul lor şi al meu. L-am întrebat de ce credea că păcatele îi fuseseră spălate. Mi-a spus acest verset „lăsaţi copiii să vină la Mine” dar nu l-a terminat.

— Crezi că eşti foarte bolnav, John? am întrebat eu.

— Sunt, domnule; n-o să mai fiu mult aici.

— Şi unde crezi că o să mergi?

El şi-a ridicat mânuţa de sub plapumă şi pe faţa lui s-a aşternut un zâmbet ceresc, când a privit în sus şi a spus „la Iisus!”

L-am întrebat cât de repede am putut ce voia să fac pentru el. Nu ştiu dacă m-a auzit sau nu; zăcea cu ochii închişi şi respira cu mare dificultate. Nu cred că va mai vorbi vreodată; dar după părerea mea, a spus destule; de dragul grupului din jur, aş fi vrut să spună mai mult. Toţi tăceau, uluiţi, cred, de o mărturisire de credinţă cum nu mai auziseră niciodată. Am stat toţi şi l-am privit, şi după câteva minute, nu mai mult de zece, şi-a deschis ochii şi cu o putere uimitoare s-a ridicat în pat, exclamând „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul lui de negrăit!” – apoi a căzut înapoi, mort.

Vocea bătrânului domn tremura, fiindcă Alice şi Ellen plângeau, iar John Humphreys îşi acoperise faţa cu mâinile.

— Am simţit, spuse bătrânul domn, că ar fi trebuit să strig cuvintele lui – cuvintele lui de dinaintea morţii – tot drumul până acasă. Fetiţa mea, spuse el, luând-o mai aproape, cunoşti înţelesul cuvintelor de care era plină mintea micului John Dolan?

Ellen nu spuse nimic.

— Ştii ce înseamnă să fii păcătos? şi ce înseamnă să fii un copil iertat al lui Dumnezeu?

— Cred că ştiu, domnule, spuse Ellen.

El o sărută pe frunte şi o binecuvântă, apoi spuse: „Să ne rugăm!”

Era târziu; servitorii se culcaseră, şi erau doar ei. O, ce mulţumire înălţă domnul Humphreys pentru acel „dar de negrăit” – de care ei, şi toată lumea, puteau beneficia; pentru sărmanul băieţel, bogat în credinţă, care plecase acasă; pentru cei dragi care erau deja acolo; şi pentru speranţa întâlnirii cu ei, în pace şi bucurie, ca să cânte veşnic „cântarea nouă”.

Nu existau ochi uscaţi în cameră. Şi când se ridicară, domnul Humphreys, după ce îşi sărută fiica, o sărută şi pe Ellen, lucru pe care nu-l mai făcuse, şi apoi se îndreptă spre fiul lui şi îl sărută şi pe el; apoi îşi luă lumânarea şi plecă.

Ei mai zăboviră puţin după plecarea lui, stând în jurul focului ca să nu rupă parcă vraja, în tăcere, fiecare ocupat cu gândurile lui. Alice puse capăt tăcerii punându-şi mâna pe umărul fratelui ei şi spunând:

— Şi tu te-ai simţit bine în tot timpul acesta, John?

El se întoarse cu faţa spre ea fără să spună nimic, dar Ellen văzu la fel de bine ca şi sora lui privirea iubitoare cu care el răspunse întrebării, mai mult mângâietoare decât întrebătoare; şi din momentul acela Ellen nu mai avu îndoieli în privinţa lui. Merse la culcare satisfăcută la gândul că noul ei frate se dovedea o achiziţie bună.

CAPITOLUL XXVII

După o noapte cu ger aspru
O dimineaţă îngheţată s-a ivit...
...Azurul clar ca de cleştar
De orice nor şi ceaţă e lipsit
Şi totu-n jur sclipeşte în cioburi de cristal.

Cowper

A doua zi dimineaţă, înainte ca Ellen să deschidă ochii – aproape înainte să se trezească – vizita din ziua de Crăciun, plimbarea cu sania, John Humphreys şi vremea, năvăliră în mintea ei dintr-odată, aşa că sări din pat ca să se uite pe fereastră. Geamurile erau îngheţate, dar pe la colţuri străbăteau raze de lumină.

— O, Alice, e frumos! exclamă Ellen; priveşte ce strălucitor e soarele! Şi nici nu este frig. Mergem azi?

— Încă nu ştiu, Ellen, dar aflăm imediat. Mai întâi trebuie să servim micul dejun.

La micul dejun discutară problema. Mergeau, şi încă imediat. Domnul Humphreys nu putea veni cu ei, fiindcă promisese să-l înmormânteze pe micul John Dolan; preotul declarase că el nu va avea niciun amestec în asta; şi sărmana mamă îl implorase pe domnul Humphreys, el fiind pastorul pe care copilul ei îl iubise şi ascultase. Se părea că micul John îi înlăturase prejudecăţile prin purtarea şi vorbele lui uimitoare din ultimul timp. De aceea, domnul Humphreys, trebuia să stea acasă. Promise totuşi, că avea să-i urmeze a doua zi fiindcă nu voia ca ei să stea să-l aştepte. Ziua era frumoasă, şi trebuiau să profite; el era mulţumit dacă îi ştia aproape de prietenii lor.

Aşa că valijoara de călătorie fu ticsită cu mult mai multe lucruri decât părea posibil. Printre altele Ellen îşi aduse micuţa Biblie roşie, dar Alice declară că va trebui pusă în buzunarul lui John – valijoara era plină. Ellen se temea că nu o vor putea închide. Reuşiră până la urmă după multe apăsări şi eforturi; apoi se pregătiră şi ei. Ellen se îmbrăcă cu rochia de merinos şi hăinuţa, peste care mai primi o blană şi un şal; în picioare avea o pereche de mocasini călduroşi care îi aparţineau lui Margery şi erau prea mari pentru ea, dar „orice e mai bun decât frigul”, după cum spusese proprietara lor. Boneta ei albastră era foarte bună şi Alice îi dădu un voal verde care să-i apere ochii de strălucirea zăpezii. Când Ellen ieşi din camera lui Alice, John o privi uimit spunând că arată ca Moş Crăciun, şi că el era curios să ştie cum avea de gând să ajungă în sanie; probabil că îi trebuia un ren care să-i ducă papucii. Totuşi, până la urmă o luă în braţe şi o duse în sanie. Alice veni în urma ei şi plecară.

Ellen era foarte încântată. După ce făcură colţul casei porniră pe un drum nou pentru ea. Inima îi era plină de bucurie. Nimeni nu ar fi bănuit-o, fiindcă stătea foarte liniştită între Alice şi fratele ei. Dar ochii ei strălucitori priveau în toate părţile, zâmbind. Nimic nu ştirbea plăcerea călătoriei. Ziua era minunată. Cerul albastru părea transparent în strălucirea lui îngheţată. Nu era nici urmă de nor. Era frig dar nu era ger şi nici vânt; sania aluneca parcă singură pe zăpada îngheţată şi clopoţeii ei cântau bucuria din

sufletul lui Ellen. Între doi tovarăşi plăcuţi şi cu promisiunea distracţiei care o aştepta, nu era de mirare că inima îi era atât de plină de bucurie. Nu avea nevoie de vălul verde; totul părea atât de frumos în acea dimineaţă. Troienele prea strălucitoare ca să le priveşti; umbrele pădurii albăstrii pe covorul imaculat; dantelăria de crenguţe desfrunzite strălucind în lumina dimineţii – totul i se părea încântător. Fiindcă atunci

„*Când inima e mulţumită*
Natura întreagă îţi pare fericită”.

Nu vedea nimic neplăcut. Şi pe lângă asta, erau într-o săniuţă roşie acoperiţi cu o blană uriaşă şi călduroasă, iar Prinţul Charlie nu avea nevoie de bici; un cuvânt de încurajare îl făcea să pornească cu nou elan, sunând din clopoţei. Ellen ar fi fost la fel de mulţumită cu sania cea mare şi veche; dar aşa era totuşi mai plăcut.

Drumul lor urmărea linia dealurilor dintre The Nose şi Thiriwall; din loc în loc erau presărate ferme înconjurate de livezi. Se părea că inimile tuturor erau pline de acelaşi gând fiindcă după câteva minute de tăcere, Alice spuse oftând:

— E o lume frumoasă, John!

— Frumoasă?! Da, oriunde scapă de prezenţa şi influenţa omului.

— Nu mergem prea repede? spuse Alice.

El zâmbi şi îl încetini pe Prinţul Charlie.

— Dar mai sunt totuşi excepţii, spuse Alice.

— Cred că sunt; chiar foarte multe când vin eu acasă.

— Atunci nu ai pe nimeni acolo în care să ai încredere?

El clătină din cap.

— Nu destul, Alice. Mă gândesc la tine în fiecare zi.

Alice îşi întoarse repede capul.

— Trebuie să fie aşa, draga mea surioară, continuă el; nu ne putem aştepta la mai mult. Există, după cum ai spus, excepţii strălucite – destul de multe; dar în aproape toate există ceva trist. Trebuie să aşteptăm până vom ajunge în cer, ca să vedem lumea pe care o dorim.

— Ellen, la ce te gândeşti? spuse Alice, aplecându-se ca să-i vadă faţa. Eşti serioasă ca un judecător! Ce te frământă?

— Mă gândeam, spuse Ellen, cum am putea face lumea mai frumoasă.

— Nu îţi tulbura mintea cu asemenea întrebări, spuse John zâmbind; va trece mult până să le poţi răspunde. Uită-te la piţigoii aceia!

Ziua trecea fericită. Pe la ora unu se opriră la o fermă, ca să lase calul să se odihnească şi să-şi dezmorţească picioarele, lucru de care Ellen fu foarte bucuroasă. Oamenii îi primiră cu multă ospitalitate şi îi tratară cu plăcintă de dovleac şi cidru dulce, Alice adusese un coş cu tartine pentru ei şi o traistă cu porumb pentru cal. Thomas o pusese în sanie, aşa că erau toţi odihniţi şi gata de plecare. De la ferma lor şi până la Veninor erau mai mult de treizeci de mile, şi ultima parte a drumului era şi cea mai grea.

Ellen aţipi din cauza aerului aspru, mulţumită acum de vălul verde; acoperită bine cu blana de bizon dormi tot timpul drumului fără să mai ştie de vânt şi frig.

Pe la ora patru Alice o trezi, cu unele dificultăţi, fiindcă ajunseseră. Părăsiră drumul şi intrară printr-o portiţă pe un drumeag pietruit, o scurtătură. Drumul era acoperit de zăpadă; crengile stejarilor şi ulmilor erau goale şi dezolante, iar din aleea de trandafiri nu mai rămăseseră

decât crengile desfrunzite. Ar fi arătat mohorât, dacă nu ar fi fost brazii care înconjurau casa, şi pinii care mărgineau din loc în loc aleea cea mare. În faţa intrării erau două zade pitice, cu fructe roşii şi ace întunecate; un arţar uriaş ocrotea acoperişul alb şi filtra razele soarelui de după amiază într-un văl diafan de lumină aurie.

Un servitor veni să ia calul şi Ellen cu mocasinii în mână intră în casă cu John şi Alice. Holul de la intrare era foarte elegant, cu pereţi din piatră albă şi albastră. Fură întâmpinaţi de o tânără doamnă foarte drăguţă şi vioaie, care o îmbrăţişă pe Alice şi o sărută de multe ori foarte bucuroasă să o vadă. O primi pe Ellen cu asemenea căldură încât aceasta începu să creadă că fusese aşteptată; îi spuse domnului John că îi era foarte recunoscătoare şi îi conduse pe toţi într-o cameră mare în care se aflau un grup de doamne şi domni.

Primirea de aici fu mai puţin însufleţită dar la fel de amabilă. Domnul şi doamna Marshman erau oameni eleganţi şi nobili, cu o purtare ireproşabilă. Ellen văzu că Alice se simţea ca acasă purtându-se de parcă ar fi fost fiica lor. Doamna Marshman se aplecă şi o sărută şi pe ea, spunându-i că era foarte bucuroasă că venise, fiindcă acolo se aflau mulţi tineri cu care să-şi petreacă Crăciunul. Ellen văzu că toţi erau în asentimentul ei. John şi Alice păreau să-i cunoască, şi camera se umplu de zumzetul agreabil al vocilor lor.

Copiii plecaseră la plimbare, şi fiindcă mâncaseră înainte se hotărî că Ellen va mânca cu membrii mai în vârstă ai familiei. În timp ce aşteptau masa, râzând şi vorbind, bătrânul domn Marshman o observă, o chemă lângă el şi începu o lungă conversaţie. Îi puse o mulţime de întrebări, unele atât de caraghioase încât nu puteai să nu râzi, şi ea îi răspunse la toate făcându-l şi pe el să râdă. Când valetul veni să anunţe că masa era gata, Ellen uitase că era străină. Domnul Marshman o conduse în sufragerie, implorând iertarea doamnelor mai în vârstă, şi spunând că era fermecat de această tânără doamnă. O aşeză în dreapta lui şi o tratâ cu mare atenţie; o dată trimise după un platou din capătul celălalt al mesei, care conţinea nişte dulciuri mai interesante. În partea cealaltă stătea doamna Chauncey, una din fiicele domnului Marshman; o doamnă cu o faţă blândă şi maniere încântătoare. Cealaltă fiică, doamna Gillespie, avea mai multe asemănări cu mama ei, iar cea de a treia, domnişoara Sophia, care îi întâmpinase în hol, era total diferită, dar foarte drăguţă şi plăcută.

Masa făcu loc desertului, înlocuit şi el de masa de joc. Ellen mânca alune şi stafide admirând strălucirea mobilelor şi bogăţia cristalelor şi a argintăriei care se reflecta în ele, când uşa din capătul celălalt al camerei se deschise şi apăru o feţişoară curioasă, căutând parcă pe cineva.

— Ce s-a întâmplat, Ellen? spuse doamna Chauncey.

— Doamna Bland mi-a spus, mamă, începu ea, cu ochii într-o continuă căutare; apoi se opri dintr-odată şi alergă la Alice îmbrăţişând-o şi sărutând-o cu însufleţire.

— Alo! strigă domnul Marshman ridicându-se de la masă; e prea mult pentru o persoană. Vino aici, pisicuţo, şi îmbrăţişează-mă şi pe mine aşa.

Fetiţa veni şi îl sărută cu voie bună, remarcând totuşi:

— Dar te-am mai văzut azi, bunicule!

— Ei bine, uite pe cineva pe care nu l-ai văzut înainte, spuse el bine dispus, arătând-o pe Ellen, Ai o nouă prietenă – o domnişoară dintr-un

mare oraş, aşa că va trebui să îţi revizuieşti comportamentul de la ţară – domnişoara Ellen Montgomery, venită din – cum îi spune – venită din...

— Londra, bunicule? spuse fetiţa, şi cu un amestec de bunătate şi simplicitate o sărută pe Ellen pe faţă.

— De la Carra-Carra, domnule, spuse Ellen zâmbind.

— Ia-o cu tine, spuse el râzând. Du-te cu ea, Ellen, şi ai grijă de ea. Spune-i doamnei Bland că e o musafiră a bunicului.

Cele două fetiţe nu ajunseseră la uşă când Ellen Chauncey exclamă:

— Aşteaptă! O, aşteaptă un minut! Trebuie să vorbesc cu mătuşa Sofia despre sac.

Zburând de lângă ea, şopti ceva la urechea mătuşii ei, care zâmbi şi încuviinţă; satisfăcută, Ellen se întoarse la tovarăşa ei şi ieşiră.

— Avem acelaşi nume, spuse ea pe coridor; cum vom şti pe cine strigă?

— Ei bine, spuse Ellen, când vei spune Ellen voi şti că te referi la mine, şi când voi spune eu vei şti că eşti tu. Nu mă chem singură, ştii.

— Da, dar când ne va chema altcineva, vom alerga amândouă. Alergi când eşti chemată?

— Uneori, spuse Ellen râzând.

— O, eu alerg întotdeauna; mama mă face întotdeauna. M-am gândit că poate eşti ca Marianne Gillespie – aşteaptă întotdeauna un minut înainte să se mişte. Ai venit cu domnişoara Alice?

— Da.

— O iubeşti?

— Foarte mult! O, foarte mult!

Micuţa Ellen îşi privea tovarăşa cu un amestec de curiozitate şi plăcere în care se vedea promisiunea unei iubiri viitoare.

— La fel şi eu, răspunse ea bucuroasă; sunt foarte bucuroasă că a venit, şi mă bucur că ai venit şi tu.

Micuţa vorbitoare deschise o uşă şi o conduse pe Ellen într-o cameră în care se aflau o mulţime de persoane mai mari ca ele.

— Marianne, îi spuse ea unei fete frumoase de paisprezece ani, aceasta e domnişoara Ellen Montgomery; a venit cu Alice şi îşi va petrece Crăciunul cu noi – nu te bucuri? O să fie o grămadă de încurcături cu numele, nu-i aşa?

Marianne îi strânse mâna lui Ellen.

— E una din musafirele bunicului, spuse micuţa Ellen Chauncey; şi a spus să ne supraveghem manierele de la ţară – ea vine dintr-un mare oraş.

— Crezi că noi suntem o adunătură de neştiutori, domnişoară Ellen? întrebă un băiat înalt de cincisprezece ani, care semăna destul cu Marianne Gillespie ca să fie fratele ei.

— Nu ştiu, spuse Ellen.

— Ei bine, în oraş se poartă mai bine decât noi?

— Nu ştiu cum vă purtaţi aici, spuse Ellen.

— Nu ştii? Vino! Daţi-vă la o parte din drumul meu toţi; îmi oferiţi o şansă? Acum!

Conştient că ceilalţi se amuzau, se aşeză la distanţă de Ellen, veni în faţa ei şi se aplecă până la pământ, apoi se ridică încet.

— Domnişoară Ellen Montgomery, mă bucur că am ocazia deosebită să vă văd la Veninor. E politicos destul? Aşa ai fost obişnuită, domnişoară

Ellen?

— Nu, domnule, mulţumesc, spuse Ellen, care râdea. Râsetele celorlalţi crescură.

— Pot să vă cer să mă informaţi atunci, continuă Gillespie, cum se fac plecăciuni în marile oraşe?

— Nu ştiu, spuse Ellen; nu mi s-a făcut niciodată o plecăciune.

— Hm! Atunci manierele de la ţară sunt mai bune, spuse William, întorcându-se.

— I-ai oferit o dovadă bună, Bill, spuse un alt băiat.

— Să-ţi fie ruşine, Bill, strigă mica Ellen Chauncey; nu ţi-am spus că e musafira bunicului? Haide, Ellen, o să te duc în altă parte.

O luă pe Ellen de mână şi o duse spre uşă, dar se opri din nou.

— O, am uitat să vă spun! spuse ea; am întrebat-o pe mătuşa Sophia de sacul cu rămăşiţe, şi a spus că o să le avem mâine dimineaţă, şi că le putem împărţi imediat.

— Nu trebuie să le împărţim înainte să vină Maggie, spuse Marianne.

— O, nu, nu înainte să vină Maggie, spuse micuţa Ellen şi plecară.

— Sunt atât de bucuroasă că ai venit, spuse ea; ceilalţi sunt mult mai mari, şi au atâtea de făcut împreună – şi acum poţi să mă ajuţi să mă gândesc ce să fac pentru mama. Dar să nu spui nimic despre asta.

Intrară în sufrageria cea mare, unde cu toţii, mari şi mici, se adunaseră pentru ceai. Copiii, care mâncaseră devreme, se aşezară la o masă încărcată, prezidată de domnişoara Sophia; persoanele mai în vârstă şedeau în diferite colţuri ale încăperii. Ellen, care nu era flămândă, se uita în jurul ei, şi în curând îşi descoperi vechii prieteni. Alice şedea lângă doamna Marshman, vorbind cu două alte doamne; îi zâmbi lui Ellen şi îi făcu un semn din cap în semn de recunoaştere. John venise lângă ea să-şi umple cana cu cafea şi o întrebă de ce zâmbeşte.

— Astea sunt manierele de la oraş, spuse William Gillespie, să râzi de ce se petrece.

— Nu mă îndoiesc că ar trebui să le urmăm exemplul, spuse serios John Humphreys, dacă tânărul nostru domn va încerca să ne ofere un zâmbet.

Tânărul domn se servise tocmai cu o gură plină de pâine cu unt de arahide, aşa că îi era imposibil să onoreze cererea. Niciunul dintre ceilalţi, nici chiar sora lui, nu-şi putură stăpâni zâmbetul mulţumit, fiindcă privirea vorbitorului îi întărise cuvintele şi William, foarte roşu la faţă, mormăi că el „nu râde dacă nu are de ce” şi ameninţă să „facă ceva” cu duşmanul lui.

— Numai să nu mă mănânci, spuse John cu un ton care se auzi în întreaga încăpere, şi toţi izbucniră în râs în afară de el şi de bietul William.

— Ce înseamnă asta? De ce râdeţi toţi? spuse bătrânul domn Marshman.

— Acest tânăr domn, spuse John, voia, cu gura plină de argumente, să ne dovedească superioritatea manierelor de la ţară asupra celor de la oraş.

— Will? spuse bătrânul domn, uitându-se bănuitor la faţa umilită a lui William; apoi adăugă aspru: Nu-mi pasă unde ai învăţat tu bunele maniere, dar te sfătuiesc să ai grijă ce faci aici.

La ora opt cei tineri fură trimişi la culcare, luându-şi rămas bun de la cei în vârstă; mulţumită de sărutul părintesc al doamnei Marshman, Ellen se culcă fericită.

Camera în care o conduse tovarăşa ei era imaginea confortului însăşi. Nu prea mare, mobilată cu mobile de modă veche, şi înveselită de lumina unui foc vesel. Candelabrul de deasupra focului semăna cu cel de acasă, părând să spună: „Eşti într-un cămin confortabil”. Un dulăpior mic din mahon într-un colţ, şi o măsuţă de toaletă ciudată în celălalt; în faţa căminului, un pat cu perdeluţe de muselină şi spetează sculptată părea foarte ispititor. Între el şi dulăpior, un alt pat era pregătit pe duşumea.

— E camera mătuşii Sophia, spuse mica Ellen Chauncey; aici vei dormi tu.

— Şi Alice unde va fi?

— O, va dormi acolo, în pat cu mătuşa Sophia; asta deoarece casa e plină, ştii; tu vei dormi pe duşumea. O, minunat! Aş vrea să dorm şi eu aici. Îţi place să dormi pe duşumea? Mie îmi place. Cred că e amuzant.

Oricine ar fi crezut că e amuzant să dormi pe patul acela, fiindcă era foarte bine căptuşit cu perne şi plăpumi. Fetiţele se aşezară împreună pe marginea lui.

— Asta e camera mătuşii Sophia, continuă mica Ellen, şi următoarea, cea din faţa uşii, e camera de toaletă, iar în următoarea dorm eu cu mama. Tu te dezbraci şi te îmbraci singură?

— Sigur că da, spuse Ellen, întotdeauna.

— La fel şi eu; dar Marianne Gillespie nu-şi ia nici papucii singură.

— Cine o face, atunci? spuse Ellen.

— Cine, Lester – fata în casă a mătuşii Matilda. Mama îşi lasă camerista acasă când vine aici, şi spune că e bine să fac singură tot ce pot. Nu cred că e plăcut să te îmbrace şi să te încalţe cineva, nu?

— Nu, într-adevăr. Tu stai aici tot timpul?

— O, da, de când a plecat tata în călătoria aceea lungă.

— Se întoarce curând?

— Nu, spuse mica Ellen serioasă, nu mai vine – nu se mai întoarce niciodată.

Lui Ellen îi părea rău că întrebase, şi amândouă rămaseră tăcute câteva minute.

— Ştii ceva? spuse mica Ellen, sărind în sus, mama mi-a spus să nu stau mult la poveşti, aşa că o să-mi aduc lucrurile aici şi o să dormim amândouă; n-ar fi drăguţ?

CAPITOLUL XXVIII

Cel care a pierdut tot şi a devenit mai înţelept, a câştigat din pierdere.
L'Estrange

Lăsată singură în camera aceea ciudată, gândurile lui Ellen părăsiră Veninorul şi trecură marea. Călătoriseră adesea pe acest drum, însă acum că totul arăta ca acasă, dar nu era *acasă*, gândurile o purtau departe. O clipă i se strânse inima, şi lacrimile îi alunecară pe obraz.

— Mâine va fi Ajunul Crăciunului – ultimul ajun... o, mamă!

Micuţa Ellen Chauncey se întoarse curând, şi aşezându-se la capătul patului, începu să se dezbrace.

— Îţi place Crăciunul? spuse ea; eu cred că e perioada cea mai plăcută a anului; întotdeauna avem casa plină de oaspeţi, şi ne distrăm bine. Dar vara cred că e şi mai plăcut. E frumos oricând. Îţi pregăteşti şosetele pentru daruri?

— Nu, spuse Ellen.

— Nu! Eu am făcut aşa dintotdeauna. Mă gândeam, când eram mai mică ca acum, spuse ea râzând, că Moş Crăciun vine pe horn, şi îmi puneam şosetele cât puteam de aproape de cămin; atunci era mai bine ca acum; nu-mi mai pasă unde le pun acum. Ştii cine e Moş Crăciun, nu?

— Nu e nimeni, spuse Ellen.

— O, ba da – e multe, multe persoane – e oricine îţi dă ceva. Moş Crăciunul *meu* e mama, şi bunicul, şi bunica, şi mătuşa Sophia, şi mătuşa Matilda; şi am crezut că va fi şi unchiul George, dar nu a putut ajunge. Unchiul Howard nu îmi dă nimic niciodată. Îmi pare rău că unchiul George nu a putut veni; e cel mai drăguţ dintre unchi.

— Eu nu am avut niciodată pe nimeni în afară de mama care să-mi dea cadouri, spuse Ellen, şi ea nu îmi dădea niciodată mai mult de Crăciun decât în alte ocazii.

— Mie îmi dădeau şi mama şi bunicul, de Crăciun şi de Anul Nou, dar acum am crescut şi mama îmi dă numai uneori de Crăciun, iar bunicul de Anul Nou. Ar fi prea mult, ştii, să-mi dea amândoi, deoarece cadourile sunt atât de mari. Nu ştiu dacă ar încăpea în şosete. Dar o! avem un plan atât de minunat anul acesta! spuse micuţa Ellen coborând vocea şi deschizând ochii mari, noi o să le dăm cadouri anul acesta! noi copiii – nu-i minunat? Facem câte ceva pentru fiecare, fără să ştie nimeni; şi în dimineaţa de Anul Nou, ştii, când toată lumea e încă în pat, o să le punem pe locul fiecăruia de la masă, aşa că nimeni nu va şti. Nu crezi că va fi grozav? Sunt atât de bucuroasă că ai venit, fiindcă vreau să îmi spui ce să fac.

— Pentru cine? spuse Ellen.

— O, pentru mama; ştii că nu pot face pentru toată lumea, aşa că m-am gândit că mai degrabă fac pentru ea. M-am gândit să-i fac o învelitoare de carte albă, şi să-l pun pe Gilbert Gillespie să o deseneze – desenează foarte frumos – şi să-i scrie înăuntru numele şi câteva rânduri frumoase – crezi că ar merge?

— Cred că ar fi foarte drăguţ, spuse Ellen, foarte drăguţ într-adevăr.

— Aş vrea să fie unchiul George acasă să-mi scrie – scrie atât de frumos; eu nu pot scrie destul de bine.

— Mă tem că nici eu nu pot, spuse Ellen. Poate că poate altcineva.

— Nu ştiu cine. Mătuşa Sophia scrie lăbărţat, şi pe lângă asta, nu vreau să afle despre cadoul meu. Şi mai este altceva la care mă gândesc – la marginile coperţii – trebuie făcute frumos.

— Pot să-ţi arăt eu asta, spuse Ellen entuziasmată; mama a primit o copertă foarte frumoasă; eu am vrut să ştiu cum a fost făcută şi ea mi-a arătat. O să-ţi arăt şi ţie. Îţi ia ceva timp, dar nu e greu.

— O, mulţumesc; ce drăguţă eşti. O, asta nu contează. Şi zici că va ieşi bine? Acum trebuie să-l prind pe Gilbert în toane bune – el nu e verişorul meu, e al lui Marianne; băiatul acela înalt pe care l-ai văzut pe scări; e aşa de mare încât nu prea vorbeşte cu mine, dar cred că îl voi convinge să mă ajute. Tu nu vrei să faci ceva pentru cineva?

Ellen se gândise de câteva ori la asta în timpul conversaţiei, dar spuse numai:

— Nu contează; ştii că nu mi-am adus nimic aici; şi pe lângă asta nu voi fi aici de Anul Nou.

— Nu vei fi de Anul Nou! Ba vei fi, spuse mica Ellen, îmbrăţişând-o; nu pleci nicăieri până atunci. Ştiu că nu pleci – am auzit-o pe bunica şi pe mătuşa Sophia vorbind despre asta. Spune că rămâi până la Anul Nou – spune!

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Ellen, dacă ar vrea şi Alice.

În mijlocul unui torent de sărutări cu care o răsplăti tovarăşa ei, cineva se apropie şi spuse:

— Cât credeţi că este ora?

Fetele săriră în sus; era doamna Chauncey.

— O, mamă! exclamă fetiţa ei, sărind în picioare, sper că nu ai auzit ce vorbeam.

— Nicio vorbă, spuse doamna Chauncey zâmbind, dar cum mâine aveţi destul timp de vorbit, n-ar fi mai bine să vă culcaţi acum?

Fiica ei o ascultă imediat, după ce o îmbrăţişă încă o dată pe Ellen spunându-i cât de bucuroasă era că venise. Doamna Chauncey o privi pe Ellen culcându-se şi le sărută pe amândouă, atât de uşor încât ochii lui Ellen se umeziră. În visele din noaptea aceea, văzu mereu feţişoara dulce şi ochii albaştri a lui Ellen Chauncey.

Dormi până când Alice o trezi a doua zi; apoi se ridică cu mintea într-o încântătoare confuzie de plăceri trecute şi plăceri viitoare – lucruri ştiute şi neştiute pentru cadourile de anul nou – manşoane şi coperţi desenate; nici nu se terminase bine dejunul când ea îi arăta şi explica lui Ellen Chauncey un mod splendid şi misterios de a broda marginile învelitorii. Se adânciră timp de o oră în compararea meritelor purpuriului şi trandafiriului când un zgomot din partea cealaltă a încăperii le anunţă venirea unui nou venit. Ellen Chauncey se ridică şi scăpă lucrul din mână, exclamând:

— Uite-o! Acum ne dă sacul! Şi o împinse pe Ellen spre uşă. O tânără domnişoară era în prag vorbind atât de repede încât nici nu avea timp să-şi scoată boneta şi mantaua. Când o văzu pe Ellen se opri dintr-odată. Era Margaret Dunscombe. Ellen nu era încântată; Margaret se întunecă de neplăcere.

— Ce să vezi! Ellen Montgomery, cum ai ajuns aici?

— O cunoşti, întrebă una din fete pe când cele două Ellen erau plecate după mătuşa Sophia.

— Dacă o cunosc? Da, destul de bine, cum a ajuns aici?

— Domnişoara Humphreys a adus-o.

— Cine este domnişoara Humphreys?

— Taci! spuse Marianne în şoaptă, e fratele ei la fereastră.

— Al cui frate? Al ei sau al domnişoarei Humphreys?

— Al domnişoarei Humphreys. Nu ai văzut-o niciodată? E aici şi a fost aici de multe ori. Bunica o numeşte cea de a patra fiică, şi ea se simte aici ca acasă; ea a adus-o aici.

— Şi se simte şi ea ca acasă, bănuiesc. Ei bine, nu e treaba mea.

— Ce ştii despre ea?

— O, destule; tocmai asta e că nu vreau să ştiu mai mult.

— Ei bine, nici nu-i nevoie; dar care-i problema?

— O, nu ştiu; o să-ţi spun altă dată; e o micuţă îngâmfată. A trebuit să avem grijă de ea pe vapor, aşa am ajuns să o cunosc; mama a spus că e ultimul copil din lume de care ar vrea să aibă grijă.

Cele două fetiţe se întoarseră cu vestea că mătuşa Sophia venea cu sacul cu rămăşiţe. Imediat ce sosi Ellen Chauncey îi şopti ceva.

— Sigur! spuse mătuşa Sophia, răsturnând conţinutul sacului; nepoţica încântată îi spuse lui Ellen că lua parte şi ea la împărţeală.

Masa era plină acum cu bucăţi de marochin de toate culorile şi mărimile care fură întoarse pe toate părţile şi examinate de mâini nerăbdătoare. Unele fură strânse bine; alţii însă îşi înşirau marfa declarând că era „de prima calitate”; în special o bucată albastră îndelung lăudată şi revendicată. Marianne o voia pentru o învelitoare; Margaret declară că ar putea face o poşetă încântătoare din ea, şi Ellen se gândi că ar fi foarte bună pentru o perniţă de ace, cum văzuse la una din fete, şi dorea să facă pentru Alice.

— Ei bine ce se întâmplă aici? spuse domnişoara Sophia; sau nu trebuie să ştiu?

— O, nu trebuie să ştii, nu trebuie să ştii, mătuşă Sophia, strigară fetele; nu trebuie să întrebi.

— Îţi spun eu ce vor să facă, spuse George Walsh venind spre ea cu o faţă răutăcioasă, şi adăugând în şoaptă; vor să facă...

Fu oprit de ţipete şi râsete alarmate.

— Atunci o să plec, spuse domnişoara Sophia; dar cum veţi reuşi să le împărţiţi?

— Le punem din nou în sac şi luăm fiecare câte una fără să ne uităm, spuse Ellen Chauncey, cum facem cu dulciurile.

Cum nimeni nu avu alt plan mai bun, toată lumea fu de acord; mica Ellen închise ochii şi scoase o bucăţică de marochin verde de mărimea unui dolar; urmă Ellen Montgomery, apoi Margaret, Marianne şi prietena lor Isabel Hawthorn. Fiecare veni la rând de câteva ori; la sfârşit văzură că fiecare avea bucăţi asemănătoare, cu excepţia lui Ellen, care pe lângă câteva bucăţi bune se alesese cu faimosul albastru.

— E foarte drăguţ, spuse mica Ellen Chauncey; mă bucur că ţi-a căzut ţie, Ellen. Acum, mătuşă Sophia, încă ceva – ştii că ne-ai promis nişte mătase şi nişte şireturi.

— Vai de mine! încă nu vi le-am dat? Vi le dau, dar nu pot imediat; o să vi le dau după-amiază. Haide! puneţi astea deoparte şi luaţi-vă bonetele şi mantalele.

O treabă grea! Dar fu îndeplinită. După plimbare veni prânzul, şi după prânz mătuşa Sophia trebui să caute printre lucruri până dădu de mult dorita mătase. Fu o mare satisfacţie.

— Dar cum o să le împărţim pe astea? spuse mica Ellen; tragem la sorţi din nou?

— Nu, Ellen, spuse Marianne, nu aşa fiindcă ne-am alege cu ce nu vrem. Vreau o culoare care să se potrivească cu marochinul meu, şi tu vrei una care să se potrivească cu al tău; s-ar putea ca tu să te alegi cu al meu şi eu cu al tău. Cel mai bine e să alegem ce vrem, începând cu Isabel.

— Foarte bine, spuse mica Ellen, sunt de acord.

— Orice pentru o viaţă liniştită, spuse George Walsh.

Dar problema alegerii se dovedi anevoioasă şi îndelungată, fiecare dintre ele temându-se să nu piardă piesa de care aveau nevoie. Ceilalţi membri ai familiei începură să se adune pentru cină, şi unii veniră lângă masa la care erau copiii, neobservaţi de fetele cufundate în muncă. Ellen părea cea mai dezinteresată persoană de la masă, şi alegea cu uşurinţă; acum că nu era rândul ei stătea cuminte cu capul în palme.

— E prea jignitor! spuse Margaret Dunscombe; am câteva bucăţi de satin albastru, şi nu am ce face cu ele; s-ar fi potrivit perfect cu marochinul albastru – e perfect – şi aş fi făcut ceva splendid, dar nu am decât câteva zdrenţe – e păcat.

Ellen se schimbă la faţă.

— Alege, Margaret, spuse Marianne.

— Nu ştiu ce să aleg – asta e problema. Ce pot să fac cu marochin roşu şi satin albastru? Cred că o să renunţ. Cred că o să iau bucata asta de satin galben să îmbrac o păpuşă cu care să sperii următorul tânăr.

— Aş vrea s-o faci, Margaret, şi să mi-o dai mie când termin, strigă mica Ellen Chauncey.

— Încă n-am făcut-o, spuse sec cealaltă.

Ellen se înroşi şi se albi; îşi frângea mâinile nervoasă, şi se uită nehotărâtă de la marfa lui Margaret la a ei.

— Vino şi alege, Margaret, spuse Ellen Chauncey; aş putea să spun că Ellen voia marochinul albastru la fel de mult ca şi tine.

— Nu, nu-l vreau, spuse Ellen dintr-odată, aruncându-i-l peste masă; ia-l, Margaret – nu-l vreau.

— Ce vrei să spui? spuse cealaltă uimită.

— Vreau să spun că-l poţi lua, spuse Ellen; nu-l vreau.

— Ei bine, îţi spun eu cum facem, spuse cealaltă; îţi dau satinul meu galben în schimb, sau ceva din marochinul meu roşu.

— Nu, mai degrabă nu, repetă Ellen; nu-l vreau; e al tău.

— Foarte generos, remarcă domnişoara Sophia; sper că veţi învăţa toate o lecţie de bună purtare.

— Ce fetiţă nobilă, spuse doamna Gillespie.

Ellen se înroşi.

— Nu, doamnă, nu sunt, spuse ea, privindu-le cu ochi înlăcrimaţi; vă rog nu spuneţi aşa, nu merit.

— Spun ce gândesc, dragă, spuse doamna Gillespie zâmbind, dar mă bucur că tu ai şi darul modestiei alături de cel al generozităţii; e cel mai neobişnuit din amândouă.

— Nu sunt modestă! Nu sunt generoasă! nu trebuie să spuneţi asta,

strigă Ellen. Se lupta cu ea însăşi; sângele îi năvăli în obraji, înroşind-o puternic; nu merit să fiu lăudată – e mai mult al Margaretei decât al meu. Nu aveam dreptul s-o iau deloc, fiindcă am văzut-o când am ales. Nu voiam, dar am văzut.

Ridicându-şi ochii spre faţa lui Alice, întâlni privirea lui John, care stătea lângă ea. Nu ştia că e şi el acolo; ştia că o aude doamna Gillespie, doamna Chauncey, domnişoara Sophia şi Alice; dar asta era prea mult. Capul îi căzu în piept; îşi acoperi faţa un moment, apoi ieşi din cameră înainte ca Ellen s-o poată urma.

Se lăsă un moment de tăcere. Alice se stăpânea cu greu. Margaret se îmbufnase; ochii doamnei Chauncey se umpluseră de lacrimi, iar fetiţa ei părea împărţită între îndoială şi spaimă. Prima ei mişcare fu să alerge în urma lui Ellen. Alice merse după ea.

— Iată un exemplu frumos de onoare şi onestitate pentru voi! spuse Margaret Dunscombe în cele din urmă.

— Cred că e, spuse liniştit John.

— O purtare neobişnuită, spuse doamna Chauncey.

— Mă bucur că toată lumea crede asta, spuse Margaret, întunecată; sper că n-o voi urma, asta-i tot.

— Cred că nu eşti în pericol, spuse John din nou.

— Foarte bine! spuse Margaret care nu se putea împărţi între dorinţa de a vorbi şi cea de a-şi alina sentimentele rănite; fiecare trebuie să judece pentru sine, cred eu; eu m-am săturat de ea.

— Unde ai văzut-o înainte? spuse Isabel Hawthorn.

— O, a venit pe râu cu noi – mama a trebuit să aibă grijă de ea, şi a stat cu noi două zile.

— Şi nu ţi-a plăcut?

— Nu, nici gând! a fost o pacoste. Nu a stat deloc cu noi toată ziua; e drept că nu ne-am supărat; mama a trimis camerista s-o caute nu ştiu de câte ori. A făcut cunoştinţă cu un străin şi i-a plăcut mai mult compania lui, fiindcă a stat cu el toată ziua, vorbind şi dormind; bineînţeles că mamei nu i-a plăcut asta. Nu a venit nici la masă cu noi; cred că o să fiţi de acord că nu s-a purtat bine.

— Într-adevăr, spuse Isabel.

— Cred, spuse John rece, că a ales societatea cea mai plăcută. Probabil că politeţea domnişoarei Margaret era prea mult pentru ea.

Margaret se înroşi, fără să ştie ce intenţii avea vorbitorul.

— Nu pot să cred, spuse blând doamna Chauncey, că un copil atât de delicat ca această fetiţă s-ar simţi bine într-o tovărăşie nepotrivită.

Margaret avea un răspuns gata potrivit, dar avea simţământul că nu era bine să-l spună; păstră tăcerea până când grupul se împrăştie şi apoi şopti în urechea lui Marianne că „acela era cel mai nesuferit om pe care l-a văzut în toată viaţa ei”.

— Ce mult ţii la pisicuţa asta, domnule John, spuse fiica cea mai tânără a domnului Marshman. M-ai surprins.

— Mă credeai un mizantrop, domnişoară Sophia?

— O, nu, nu chiar aşa; dar n-am crezut niciodată că ai fi un avocat atât de bun.

— Bun! Când un copil de doisprezece ani dă dovadă că are caracter, sunt avocat bun.

— Doisprezece! spuse domnişoara Sophia; la ce te gândeşti? Alice spunea că are doar zece sau unsprezece.

— În ani, poate.

— Ce tare mă iei! spuse tânăra doamnă râzând. Dragul meu domn John, „în ani poate” poţi să spui că ai douăzeci, dar în orice altceva ai putea depăşi treizeci sau patruzeci.

Alice şi Ellen Chauncey reveniră la cină; prima serioasă, a doua plângând şi dorindu-şi să arunce tot marochinul în foc. Nu o găsiseră pe Ellen. Nu era în cameră nici după cină, şi a doua căutare fu în zadar. John se îndreptă spre bibliotecă, gândindu-se că era o ascunzătoare bună. Ellen nu era acolo, dar focul plăcut din cămin îl invită să rămână. Se aşeză la fereastră, uitându-se gânditor afară, când uşa se deschise încetişor şi Ellen intră. Păşi încet, şi el n-o auzi, fiindcă se gândea că nu era nimeni. Când îl văzu, se opri; ar fi fugit, dar el o prinse de mână, şi nu putu scăpa.

— Să fugi de fratele tău, Ellie?! spuse el blând. Ce s-a întâmplat?

Ellen îl privi în ochi tăcută.

— Ştiu totul, Ellie, spuse el, am văzut totul; de ce nu ai încredere în mine?

Ellen nu spuse nimic; lacrimile începură să-i curgă pe faţă.

— Iei asta prea în serios, dragă Ellen, spuse el, trăgând-o mai aproape; ai greşit, dar ai făcut tot ce ţi-a stat în puteri să-ţi repari greşeala; nimeni nu ar putea face mai mult.

Deşi încurajată, Ellen nu se putu opri din plâns.

— Unde ai fost? Alice te-a căutat peste tot, şi micuţa Ellen Chauncey era foarte necăjită. Nu ştiu ce a crezut că ţi s-a întâmplat. Haide! ridică-ţi capul şi zâmbeşte-mi frumos.

Ellen îşi ridică capul dar nu putu zâmbi, deşi încercă.

— Vreau să vorbesc puţin cu tine despre asta, spuse el. Ştii doar că m-ai acceptat ca fratele tău; îmi permiţi să-ţi pun o întrebare sau două?

— O, da, câte doriţi, spuse Ellen.

— Atunci aşază-te aici, spuse el făcându-i loc pe pervaz, ţinându-i încă mâna. Ai spus că ai văzut când ai luat marochinul – nu am înţeles; cum a fost?

— Ei bine, spuse Ellen, nu trebuia să mă uit şi trăsesem de trei ori şi nimeni nu luase bucata cea mare, deşi toate o doream; nu voiam să mă uit, dar nu ştiu cum s-a întâmplat că exact înainte să închid ochii i-am văzut colţul, şi atunci am luat-o.

— Cu ochii deschişi?

— Nu, nu, cu ei închişi. Şi de abia am luat-o că mi-a părut rău şi am vrut s-o pun înapoi.

— Poate că te vei mira, Ellie, spuse John, dar nu îmi pare rău că s-a întâmplat asta. Nu te văd mai rău ca înainte; m-a făcut să te văd cum eşti în realitate – foarte, foarte slabă – aproape incapabilă să mergi drept fără ajutor. Ispitele sunt prea tari pentru tine – aşa a fost mult timp şi cu mine, şi aşa s-a întâmplat cu toţi oamenii de pe pământ. Cred că dacă ai fi avut timp să te gândeşti un minut nu ai mai fi făcut asta?

— Nu, spuse Ellen. Mi-a părut rău după un minut.

— Şi cred că gândul acesta te-a tulburat tot timpul după aceea!

— O, da! spuse Ellen; nu mi-am putut lua gândul de la asta.

— Atunci lasă gândul acesta să te umilească, dragă Ellie, şi lasă-l ca pe

viitor să te ţină aproape de dragul nostru Mântuitor, fără ajutorul Căruia nu putem rezista niciun moment.

Ellen suspina, şi el o lăsă să stea aşa câteva minute, apoi spuse:

— Dar nu te-ai gândit prea mult la El, Ellie.

Suspinele încetară; el văzu că Ellen îl asculta.

— E drept, spuse el încet, că trebuie să fim preocupaţi de ceea ce cred oamenii despre noi; dar ce facem dacă îl dezonorăm pe El?

Ellen privi în sus, şi în privirea ei văzu toate răspunsurile pe care le voia.

— Mă înţelegi, după cum văd, spuse el. Umileşte-te înaintea Lui – cu cât mai mult cu atât mai bine; dar atunci când ne gândim prea mult la părerea celorlalţi despre noi, putem să fim siguri că ne gândim prea puţin la Dumnezeu.

— Îmi pare foarte rău, spuse biata Ellen, cu lacrimi în ochi; am greşit foarte mult, dar nu am putut îndura gândul că Alice va crede – şi dumneata – şi toţi ceilalţi...

— Uite-o pe Alice care să vorbească în dreptul ei, spuse John.

Când Alice se apropie cu paşi uşori de ea, Ellen alergă şi o îmbrăţişă, ţinând-o foarte strâns. John se plimba prin încăpere. Se opri în faţa lor.

— Totul e bine, spuse Alice, şi noi mergem la ceai.

El zâmbi şi îşi întinse mâna, pe care Ellen o luă, dar declară că nu va pleca din bibliotecă, fiindcă voia să stea un timp singur. Aşa că se plimbară prin cameră, vorbind despre lucruri atât de plăcute încât Ellen îşi uită toate necazurile. Apoi veni domnişoara Sophia, şi apoi domnul Marshman, şi în cele din urmă Marianne care îi chemă la ceai; aşa că întoarcerea în sufragerie nu fu atât de grea cum crezuse Ellen.

Se purtă foarte bine; se ţinu aproape de Alice şi John, umilită şi liniştită. Şi când mica Ellen Chauncey şi vărul ei George Walsh aleseră să stea lângă ea, petrecerea celor tineri se împărţi în două; cea mai veselă parte era amestecată cu persoane mai în vârstă. Micuţa Ellen era foarte bucuroasă; poate că de vină era secretul pe care i-l şoptise de câteva ori lui Ellen ca pe o mare noutate „E Ajunul Crăciunului!”

CAPITOLUL XXIX

Ca fagurul de miere ce-ascunde un tezaur
Minutele treceau în desfătări voioase;
Bogaţi sunt numai regii, dar ei nu voiau aur
Ci să înfrângă ale vieţii valuri furioase.

Burns

Dimineaţa de Crăciun veni mohorâtă; Ellen se trezi înainte să se lumineze bine de ziuă. Când deschise ochii, o văzu pe mica Ellen Chauncey, în cămaşă de noapte şi cu picioarele goale, cât se putea de trează. Ellen se ridică surprinsă şi o întrebă ce s-a întâmplat.

— Mă duc să-mi văd şosetele, şopti vizitatoarea; nu vrei să vii cu mine? Sunt în camera de alături; vino! Nu face zgomot.

— Dar dacă nu găseşti nimic? spuse Ellen râzând şi sărind din pat.

— O, nu se poate, ştiu eu; întotdeauna găsesc; nu te teme. Păşeşte mai încet; nu vreau să trezesc pe nimeni.

— E prea întuneric ca să poţi vedea, şopti Ellen, în timp ce se strecurau afară din cameră.

— O, da; chiar asta e distracţia. Taci! nu face niciun zgomot; ştiu unde Le-a pus; mama le pune întotdeauna în spatele balansoarului; vino pe aici; uite-le! O, Ellen! Sunt două! Una e pentru tine! Una e pentru tine!

Într-un tumult de încântare, una din fetiţe se aplecă pe duşumea pe vârful picioruşelor, în timp ce cealaltă, la fel de fericită, încremenise de atâta plăcere. Cea de jos o sărută şi o îmbrăţişă din toată inima, declarând că era atât de fericită că nu ştia ce să facă.

— Dar cum o să ştim care şi al cui e?

— Poate că sunt la fel, spuse Ellen.

— Nu; în orice caz una e pentru mine şi cealaltă pentru tine. Stai! uite două bucăţele de hârtie, cu numele noastre probabil – să întoarcem scaunul spre lumină; uite! Ellen M-o-n, ăsta e al tău; numele meu nu începe cu M; şi aceasta e a mea!

După un dans în jurul camerei, ajunse în faţa scaunului pe care stătea

Ellen.

— Mă întreb ce e în ele, spuse ea; vreau să mă uit, şi nu vreau. Haide, începe tu.

— Dar nu e şoseta mea, spuse Ellen, cu faţa devenită dintr-odată serioasă; piciorul meu nu e aşa de mare.

— Fleacuri! spuse Ellen Chauncey. Of, grăbeşte-te, vezi ce e în a ta. Vreau să ştiu ce am de făcut.

— Ei bine, vrei să le golim pe rând?

— Bine!

O, ce încântare misterioasă, ce mister încântător! Degetele tremurătoare ale lui Ellen atinseră şoseta şi o lăsară repede jos.

— Nu ştiu ce e, spuse ea râzând; e atât de amuzant.

— O, nu mai râde! grăbeşte-te, spuse Ellen Chauncey; n-o să te muşte.

— Nu, n-o să mă muşte, spuse Ellen, dar...

Scoase un ciorchine mare de struguri albi.

— Splendid, nu-i aşa? spuse Ellen Chauncey. Acum a mea.

Era perechea ciorchinelui lui Ellen.

— Până acum e bine, spuse ea; următorul. Următorul lucru era un cornet mare cu dulciuri.

— Ei bine, e drăguţ, nu? spuse Ellen Chauncey; cornetul tău e legat cu panglică albă, iar al meu cu albastru; asta e singura diferenţă. O, hârtia ta e roşie şi a mea purpurie.

— Da, şi desenele sunt diferite, spuse Ellen.

— Ei bine, prefer să fie diferite; tu nu? Cred că totul e foarte drăguţ. Sunt exact la fel de mari, oricum. Hai, ce urmează?

Ellen scoase un pacheţel, care se dovedi că ascundea o pereche de mănuşi din piele întunecată.

— O, mă întreb cine mi le-a dat! spuse ea; sunt exact ce-mi doream. Ce drăguţ! O, sunt atât de bucuroasă! Cred că ştiu cine a fost.

— O, uită-te aici, spuse cealaltă Ellen, care căutase în ciorapul ei, am primit o minge – chiar asta îmi doream; George mi-a spus că o să-mi arate cum să joc. Nu e drăguţ? Nu-i ciudat că am primit exact ce doream? O, e o minge foarte frumoasă. Mă bucur că am primit-o. Mai e ceva rotund în

ciorapul meu! Ce o fi? Doar nu mi-au dat două mingi, spuse ea chicotind.

— Şi într-al meu la fel! spuse Ellen. Poate că sunt mere?

— Nu sunt! Nu ne-ar da mere; pe lângă asta, sunt moi. Scoate unul şi vezi.

— Atunci sunt portocale, spuse Ellen râzând.

— N-am mai văzut asemenea portocale, spuse mica Ellen Chauncey. Hai Ellen! Opreşte-te din râs şi arată-mi.

Erau două perniţe de ace din satin, brodate cu literele E.C ŞI E.M.

— Ei bine, n-o să vrem ace mult timp, nu? spuse Ellen. Cine ni le-o fi dat?

— Ştiu eu, spuse mica Ellen Chauncey, doamna Bland.

— A fost foarte drăguţă să facă una şi pentru mine, spuse Ellen. Următorul!

Următorul fu o sticluţă de parfum.

— Pot să-ţi spun şi cine a pus-o pe asta, spuse prietena ei; mătuşa Sophia. Îi cunosc sticluţele de parfum. Îţi place parfumul? Al mătuşii Sophia e delicios.

Lui Ellen îi plăcea foarte mult, şi era extrem de încântată. Ellen Chauncey avea şi o pereche de foarfece noi de care fu foarte mulţumită.

— Acum mă întreb ce e în papuc, spuse ea; stafide şi migdale! la fel şi al tău? Ei bine, nu crezi că am primit destule dulciuri? Nu e un Crăciun fericit?

— Ce faceţi aici, şoriceilor? strigă vocea mătuşii Sophia din cabinetul de toaletă. Alice! Alice! uită-te la ele. Imediat în pat amândouă. Noroc că e Crăciunul – dacă ar fi fost altă zi v-aş fi trimis bătute în pat; azi cred că o să scăpaţi.

Râzând încântate, se înapoiară în pat; timp de o oră, cele două discutară aprins, întrerupte de chicoteli înăbuşite şi şoapte de extremă importanţă. În timpul acestei conversaţii, se puseră de acord în privinţa învelitorii, ca şi în privinţa altor câteva chestiuni; când coborâră la micul dejun, li se păru că a trecut jumătate de zi.

După dejun Ellen o întrebă pe Alice dacă putea scrie foarte frumos; avea nevoie neapărat de aşa ceva.

— Nu aş vrea să risc, Ellie, dacă trebuie să fie foarte fin; dar cred că John

poate.

— Poate? Crezi că ar vrea?

— Sunt sigură că ar vrea dacă îi spui.

— Dar n-aş vrea să-i spun eu, spuse Ellen, privind şovăielnic pe fereastră.

— Prostii! Citeşte ziarul, nimic important. N-o să-l deranjezi.

— Ei bine, n-o să spună nimic?

— Sigur că nu.

Ellen se îndreptă spre el şi spuse încetişor:

— Domnule Humphreys!

El nu păru s-o audă.

— Domnule Humphreys!

— Nu a venit încă, spuse John, privind-o grav.

Vorbea atât de grav încât Ellen nu-şi putea da seama dacă glumea sau era serios. Faţa ei uimită era prea mult ca să se poată abţine.

— Cu cine vrei să vorbeşti? spuse el zâmbind.

— Vreau să vorbesc cu dumneavoastră, domnule, spuse Ellen, dacă nu sunteţi ocupat.

— *Domnul Humphreys* este întotdeauna ocupat, spuse el, clătinând din cap; dar *domnul John* poate să te asculte oricând, şi *John* va face tot ce-i stă în puteri să te ajute.

— Atunci, domnule John, spuse Ellen râzând, vă rog, vreau să vă cer să faceţi ceva pentru mine, dacă nu sunteţi prea ocupat; Alice a spus că nu vă deranjez.

— Deloc; am citit destul fleacul ăsta de ziar. Ce e?

— Vreau, dacă sunteţi atât de bun, să scrieţi ceva pentru mine, foarte frumos.

— Foarte frumos! Ei bine – hai în bibliotecă; să vedem ce este.

— Dar e un mare secret, spuse Ellen; n-o să spuneţi nimănui?

— Nicio tortură nu m-ar putea face să vorbesc – după ce voi şti ce e, spuse el, cu una din privirile lui comice.

Ellen alergă repede să aducă coperta, şi se îndreptară spre bibliotecă; îi explică cât loc trebuia să rămână pe fiecare pentru pictură – un fluture pe

una, un trandafir pe cealaltă; scrisul trebuia să fie cât mai elegant, şi rotund, aşa cum scriu scriitorii.

— Ei bine, ce să scriu pe această minunată învelitoare? spuse John, întorcând cu grijă stiloul.

— Staţi! spuse Ellen, vă spun imediat; pe partea aceasta – *scumpei mele mame, la mulţi ani fericiţi* şi pe cealaltă *de la draga ei fiică Ellen Chauncey.* Ştiţi, adăugă ea, doamna Chauncey nu trebuie să ştie nimic înainte de Anul Nou; nici ea nici altcineva.

— Crede-mă, spuse John, că orice m-ar întreba mă vor găsi la fel de nedesluşit ca un oracol.

— Ce e un oracol, domnule?

— Ei bine, spuse John zâmbind, cred că stiloul acesta nu va scrie încă; vechii pământeni credeau că erau anumite locuri pe pământ mai favorizate decât altele, şi că zeii le permiteau muritorilor să vină acolo şi le răspundeau la întrebări.

— Şi chiar făceau asta? spuse Ellen.

— Ce să facă?

— Răspundeau la întrebări?

— *Cine* să răspundă la întrebări?

— Cine – o! sigur, nu există zei. Dar ce îi făcea pe oameni să creadă asta? Şi cum puneau întrebările?

— Cred că era un şiretlic al preoţilor, ca să-şi mărească puterea şi bogăţia. Întotdeauna se construia un templu, cu preoţi şi preotese; întrebările erau puse prin intermediul lor; ei nu întrebau decât cu ocazii speciale, sau pentru oameni care făceau daruri bogate zeilor.

— Dar credeam că oamenii se aşteptau ca preoţii sau preotesele să le răspundă.

— Poate că o făceau uneori. Dar oamenii nu aveau Biblia pe atunci, şi nu ştiau atât de multe ca noi. Nu era neobişnuit să crezi că zeii aveau grijă de ceea ce se întâmpla pe pământ. În afară de asta, era o afacere foarte profitabilă.

— Cum era? spuse Ellen. Cum puteau să-i înşele? Şi ce era *oracolul?*

— Oracolul era fie răspunsul, fie zeul care se presupunea că îl dădea, fie

locul în care era primit; erau multe moduri de a acţiona. În unele locuri, preotul se ascundea în scorbura unui stejar, şi oamenii credeau că le vorbeşte copacul. Uneori oracolul era o femeie care pretindea că intră în transă – smulgându-şi părul şi bătându-se cu pumnii în piept.

— Dar dacă oracolul greşea? Ce spuneau oamenii atunci?

— Răspunsurile erau în aşa fel formulate încât să pară adevărate în orice împrejurare.

— Nu înţeleg cum s-ar putea face asta.

— Foarte bine – imaginează-ţi că eu sunt oracolul şi întreabă-mă ceva; eu o să-ţi răspund.

— Dar puteţi să-mi spuneţi ce se va întâmpla?

— Nu contează – tu întreabă-mă şi eu îţi răspund oracolar.

— Asta înseamnă ca un oracol? spuse Ellen. Ei bine, domnule John, Alice va fi mulţumită de ceea ce îi voi da de Anul Nou?

— Va fi mulţumită cu ce va primi în acea zi.

— O, dar, spuse Ellen râzând, asta nu e drept; nu mi-aţi răspuns; poate că cineva îi va da altceva, şi atunci s-ar putea să fie mulţumită cu al altuia.

— Exact – dar oracolul nu trebuie înţeles.

— Ei bine, n-o să vin la dumneavoastră, spuse Elen. Nu-mi plac asemenea răspunsuri. Acum învelitoarea!

Cu sufletul la gură, se uită la mâinile lui îndemânatice; când văzu prima parte făcută, izbucni în exclamaţii de încântare şi admiraţie.

— E bine deci? Acum să vedem – *De la draga ei fiică* – bine; *Ellen Chauncey* o să scriu cu hieroglife.

— Cu ce? spuse Ellen.

— Cu nişte litere ciudate.

— Da, spuse Ellen. Dar cum aţi spus?

— Hieroglife?

Ellen nu mai spuse nimic, deşi nu era mulţumită. El o privi şi zâmbi.

— Vrei să ştii ce înseamnă?

— Da, vă rog, spuse Ellen.

El lăsă stiloul jos şi îi explică acest mister. Toate celelalte treburi fură uitate. De la hieroglife ajunseră la piramide, şi Ellen tocmai ajunsese în

vârful lor (în imaginaţie), când coborî dintr-odată pe pământ, spunându-i lui John despre şosetele ei şi conţinutul lor. Stiloul porni la treabă din nou, şi termină exact când Ellen ajunse la capătul bogăţiilor ei.

— Nu-i ciudat că mi-au dat atâtea lucruri? spuse ea; oameni care nu mă cunosc...

— Nu, spuse John zâmbind, nu pot să spun că e foarte ciudat. Asta e tot ce vrei de la mine?

— Da; şi vă sunt foarte recunoscătoare, domnule John.

Privirea ei recunoscătoare spunea mai mult, şi el se simţi răsplătit.

Gilbert fu următorul apelat, ca să picteze trandafirul şi fluturele, pe care le făcu cu mare plăcere. Fetele erau acum libere să brodeze marginile, treabă care nu dură mai mult de o oră.

Fu o zi de Crăciun foarte fericită. Cu acele şi degetarele, şi mătasea trandafirie în poală, stătură toată ziua într-un colţ; îndulcindu-şi discuţia cu câte o bomboană, sporovăiră fericite toată ziua. Era minunat că aveau atâtea de spus, şi nu era de mirare. Mai ales Ellen Chauncey era neobosită. De multe ori fu examinată sticluţa de parfum, şi mănuşile întoarse pe toate părţile, şi mingea încercată, şi foarfecele pus la treabă. Ellen încercă să-şi atragă tovarăşa spre misterul oracolelor şi a hieroglifelor, dar nu avu sorţi de izbândă; mica Ellen arăta o preferinţă hotărâtă pentru americani, ca să nu mai vorbim de Veninor.

Apoi sosi domnul Humphreys, şi Ellen se bucură, fiindcă îi plăcea s-o vadă pe Alice mulţumită. În sfârşit, veni cina de Crăciun, când fetele obosiseră de atâta muncă. Bătrânii şi tinerii cinau împreună, copiii aşezaţi printre cei în vârstă; Ellen se afla între Alice şi mica Ellen Chauncey, şi era foarte mulţumită. Masa cea mare era înconjurată de feţe fericite, zâmbete strălucitoare şi discuţii însufleţite; pe albul feţei de masă argintăria sclipea orbitor, şi cina era delicioasă; mai ales budinca. Era şi un vin uşor, şi se toastă mult, dar Ellen observă că Alice şi fratele ei beau apă; şi când bătrânul domn Marshman îi strigă să ridice paharul, îl lăsă să-l umple, dar bău din paharul cu apă. Domnul Marshman râse mult şi o întrebă dacă era *o prozelită din noua generaţie;* Ellen râse cu el, fără să înţeleagă la ce se referea, simţindu-se foarte fericită. Fu foarte plăcut şi când merseră în

salon la cafea. Celor tineri li se permise să bea cafea, ca o mare favoare. Bătrâna doamnă Marshman le luă pe cele două micuţe lângă ea; fu atât de drăguţă, luându-i mâna lui Ellen şi vorbind despre mama ei, încât Ellen simţi că o iubeşte.

După ceai se organizară jocuri, la care participară cu toţii. Se jucară de-a *Prăvălia cu Curiozităţi,* şi Ellen se gândi că poate curiozităţile domnului John nu puteau fi satisfăcute. Se jucară de-a *Diligenţa,* domnul Howard Marshman fiind conducătorul, şi Ellen râse până obosi; ea era uşa diligenţei, şi el o ţinu deschisă şi o închise şi o învârti până ameţi, în timp ce toţi ceilalţi munceau la fel de mult. După ce se obosiră îndeajuns, se aşezară să asculte muzică, şi Ellen se bucură foarte mult. Cântă Alice, şi domnul Howard, şi domnişoara Sophia, şi o altă doamnă, şi domnul Gillespie; uneori singuri, alteori câte trei sau patru la un loc.

În cele din urmă bătu ora zece şi cei tineri fură trimişi la culcare; de la început până la sfârşit, ziua aceasta de Crăciun fusese o încântare. Ultimul gând al lui Ellen fu să-şi mai privească o dată sticluţa de parfum, mănuşile, perniţa de ace, strugurii şi cornetul cu dulciuri, aşezându-le apoi în ordine lângă ea.

CAPITOLUL XXX

Chiar dacă valea vieţii e plină de amar
Cândva vedea-vom glorie şi strălucire iar.
Lumini nestinse de dincolo de moarte
Sclipiri de raze pentru cel ce viaţă-mparte.

COWPER

Până la urmă îl convinseră şi pe domnul Humphreys să rămână până duminică la Veninor; ceilalţi urmau să plece după Anul Nou. Aceasta din urmă fu dorinţa lui mai mult decât a lor; el spuse că Alice avea nevoie de o schimbare, şi că el ar fi vrut s-o vadă puţin mai rotunjoară. Pe lângă asta, întreaga familie îl rugase să-i lase. Ellen era foarte bucuroasă, deşi exista şi o mică neplăcere la Veninor – nu se simţea bine cu nimeni altcineva dintre copii, în afară de Ellen Chauncey şi verişorul ei George Walsh. I se părea foarte ciudat; aproape că se gândi că era vina lui Margaret Dunscombe, dar apoi îşi aminti că simţise asta şi înainte de sosirea lui Margaret. Încercă să nu se gândească la asta; şi într-adevăr n-o împiedică să fie fericită. Zidul de despărţire devenea însă din ce în ce mai puternic.

La patru mile de Veninor se afla un oraş mare numit Randolph. Merseră cu toţii la biserica de acolo duminică dimineaţa, dar distanţa şi ora prânzului îi împiedică să meargă şi după-amiază. Membrii familiei se împrăştiară în toată casă, cei mai mulţi în camerele lor. Ellen scăpă cu greu de tovarăşii ei, care nu îşi petreceau timpul într-un mod corect pentru o zi de duminică, şi se îndreptă spre bibliotecă în căutarea prietenilor mai mari. Ei erau acolo, singuri; Alice stătea pe canapea, alături de fratele ei, care îi citea ceva sau vorbea cu ea; avea o carte în mână.

— Ce s-a întâmplat, dragă Alice? spuse Ellen apropiindu-se. Eşti bolnavă? Te doare capul? O, îmi pare rău. O! ştiu...

Ieşi în fugă şi se întoarse după două minute foarte mulţumită, cu ciorchinele de struguri într-o mână şi sticluţa de parfum în cealaltă.

— Vă rog să deschideţi asta, domnule John, spuse ea; eu nu o pot deschide; cred că îi va face bine, fiindcă Ellen a spus că e foarte bun.

Mama folosea parfum pentru durerile de cap. Alice dragă, nu vrei să mănânci struguri? Haide, încearcă unul măcar.

— Sticluţa nu a fost încă deschisă? spuse Alice care lua zâmbind o boabă de strugure.

— Sigur că nu. Nu voiam s-o deschid degeaba. Mănâncă-i pe toţi, dragă Alice – te rog!

— Dar cred că tu nu ai mâncat niciunul, Ellen, după cum arată ciorchinele. Şi sunt prea mulţi pentru mine.

— Ba da, am mâncat doi; nu mai vreau. Ţi-i dau pe toţi ţie şi domnului John. Eu o să mănânc altceva.

Ellen îşi primi oricum răsplata din privirea şi sărutul lui Alice; gândindu-se apoi că poate fratele şi sora vor să fie singuri, părăsi biblioteca. Nu ştia unde să meargă, fiindcă domnişoara Sophia era întinsă pe pat în camera ei şi nu dorea companie. În cele din urmă îşi luă Biblia şi se aşeză pe canapeaua din holul de sus, care era încălzit, şi pentru o vreme fu lăsată în pace. Era plăcut, după toată zarva de dimineaţă, să aibă un răgaz de linişte; cuvintele blânde din Biblie se aşternură ca un balsam alinător peste inima ei. Dar după o oră, spre nemulţumirea ei, auzi o uşă deschizându-se şi toată hoarda de copii năvăli peste ea; făceau o gălăgie atât de mare încât era imposibil să continue lectura.

— Ce păcat că nu poţi juca jocuri duminica! spuse Marianne Gillespie.

— *Alţii* pot juca jocuri duminica, răspunse fratele ei. Unde e dreptatea? Duminica e numai bună pentru asta, cred eu.

— William! William! răsună vocea şocată a micuţei Ellen Chauncey, eşti un băiat foarte rău!

— Ce să spun! spuse William; cum adică rău? Spune-mi; aş vrea să ştiu. E mai rău să joci jocuri sau să dormi ca mătuşa Sophia, sau să citeşti romane ca unchiul Howard, ori să vorbeşti despre politică ca tata şi modă ca mama? Ea şi cu domnişoara Nu-ştiu-cum au făcut aproape totul de dimineaţă în afară de rochia în sine. Ce e mai rău?

— O, William! William! ruşine! ruşine! spuse din nou micuţa Ellen.

— Taci, Ellen Chauncey! spuse răstit Marianne; şi tu ar trebui să taci şi tu, William, dacă mai există ceva bun în tine. Nu-mi pasă dacă e bine sau

rău, m-am săturat să stau degeaba.

— O, şi eu! spuse Margaret căscând. Aş vrea să pot dormi toată duminica.

— Vă spun eu ceva, spuse George. Ştiu un joc care se poate juca, fără nicio problemă, fiindcă e din Biblie.

— O, ştii? să auzim, George, strigară fetele.

— Nu cred că e bun de nimic dacă e din Biblie, spuse Margaret. Holbează-te acum, Ellen Chauncey!

— Nu mă holbez, spuse indignată Ellen, dar nu cred că e corect să joci, dacă nu e din Biblie.

— Totuşi e, spuse George. Ascultaţi; eu mă gândesc la cineva din Biblie – femeie sau bărbat, şi voi o să-mi puneţi douăzeci de întrebări până aflaţi cine e.

— Ce fel de întrebări?

— Orice fel de întrebări – orice vreţi.

— Asta o să vă îmbunătăţească cunoştinţele istoriei biblice, spuse Gilbert.

— Sigur; şi o să ne exersăm şi memoria, spuse Isabel Hawtorn.

— Da, şi o să ne gândim la oamenii buni şi la ce au făcut ei de-a lungul timpului, spuse mica Ellen.

— Sau la oamenii răi şi la faptele lor, spuse William.

— Dar eu nu ştiu prea multe despre oamenii şi lucrurile din Biblie, spuse Margaret; n-o să pot ghici.

— O, nu contează – va fi ca să ne distrăm, spuse George. Haide, să începem. Cine se gândeşte la un personaj?

— O, cred că va fi grozav! strigă mica Ellen Chauncey. Dar Ellen unde e? o vrem şi pe ea.

— Nu o vrem! Suntem destui fără ea – nu va juca! strigă William după fetiţa care alerga pe scări. Ea nu-l luă în seamă. Ellen părăsise canapeaua şi se aşezase la capătul patului. În cele din urmă cedă în faţa rugăminţilor prietenii ei şi coborî cu ea.

— Acum suntem gata, spuse mica Ellen Chauncey; i-am spus lui Ellen despre ce e jocul; cine începe?

— Am început, spuse William. Gilbert s-a gândit la cineva. Bărbat sau femeie?

— Bărbat.

— Tânăr sau bătrân?

— Păi a fost tânăr întâi şi apoi a îmbătrânit.

— William, ce întrebare ridicolă, spuse sora lui. Şi nu trebuie să pui decât o singură întrebare. Sărac sau bogat, Gilbert?

— Hm, presupun că pe la mijloc. Cred că eu m-aş socoti norocos să am ce avea el.

— Răspunzi sincer, Gilbert?

— Pe onoarea mea!

— Era din societatea nobilă sau nu? întrebă domnişoara Hawthorn.

— Nu chiar în vârful scării, dar era o persoană respectabilă.

— Dar nu înaintăm deloc, spuse Margaret; după spusele tale, nu era nimic special; ce fel de persoană era, Gilbert?

— Un om foarte bun.

— Chipeş sau urât?

— Istoria nu ne spune.

— Ei bine, ce spune atunci? spuse George. Ce a făcut?

— O călătorie.

— De ce?

— Adică cauza pentru care a pornit, sau scopul călătoriei?

— Nu erau unul şi acelaşi lucru?

— Scuzaţi-mă.

— Ei bine, care a fost scopul călătoriei?

— A mers după o soţie.

— Samson! Samson! strigară William, Isabel şi Ellen Chauncey.

— Nu, nu e Samson.

— Nu mă pot gândi la altcineva care a mers după o soţie, spuse George. Regele acela? Cum îl chema? Care s-a căsătorit cu Estera?

Copiii ţipară.

— Nu *el* a mers după o soţie, George – soţiile au venit la el. E Iacob?

— Nici el nu a mers după o soţie, spuse Gilbert; s-a însurat cu două, dar

nu a mers la unchiul lui după ele. Aţi pus deja opt întrebări. Dacă nu sunteţi atenţi nu o să ghiciţi. Hai!

— Şi a găsit soţia după care a mers? întrebă Ellen Chauncey.

— Nu s-a însurat niciodată din câte ştiu, spuse Gilbert.

— De ce a dat greş? spuse Isabel.

— Nu a dat greş.

— Atunci şi-a adus soţia acasă? ai spus că nu s-a însurat.

— Nu a fost, din câte ştiu; totuşi şi-a adus acasă o soţie.

— Ce comic eşti, Gilbert, spuse mica Ellen; a avut o soţie şi nu a avut-o; ce s-a întâmplat cu ea?

— A trăit şi a fost fericită. Doisprezece întrebări; aveţi grijă.

— Nimeni nu a întrebat din ce ţară era, spuse Margaret; de unde era, Gilbert?

— Era din Damasc. Ştiţi unde e Damascul, nu?

— Ce şmecher! spuse Marianne. Credeam că e evreu. A trăit înainte sau după potop?

— După. Credeam că ştiţi asta.

— Ei bine, eu nu pot să-mi dau seama, spuse Marianne. Trebuie să renunţăm.

— Nu, nu încă, spuse William. Unde s-a dus după soţie?

— Prea aproape de răspuns.

— Atunci asta nu se pune. A văzut-o înainte?

— Niciodată.

— Ea a vrut să meargă cu el?

— Da. Doamnele vor întotdeauna să se mărite.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea?

— S-a căsătorit şi a trăit fericită – după cum v-am spus.

— Dar nu ai spus că el nu s-a căsătorit?

— Şi ce-i cu asta? Nu am spus că s-a căsătorit cu el.

— Cu cine s-a căsătorit?

— Dacă vă spun asta vă răspund; nu vă pot spune.

— Cât de departe au mers? întrebă Ellen.

— Şapte zile – nu ştiu cât de departe.

— Cum au călătorit?

— Pe cămile.

— Regina din Saba! spuse mica Ellen.

Se auzi un val de râsete, şi biata Ellen declară că uitase totul în afară de călătorie; îşi amintise că regina din Saba călătorise, şi erau şi cămile în tablou, şi asta o făcuse să se gândească la ea.

Copiii renunţară. Întrebările erau fără speranţă, şi Gilbert le spuse în cele din urmă la cine se gândise. Era Eleazar din Damasc, slujitorul lui Avraam, care îl trimisese după o soţie pentru fiul său Isaac.

— De ce nu ai ghicit *tul* o întrebă Gilbert pe Ellen Montgomery.

— Am ghicit, spuse Ellen; ştiam demult cine e.

— Atunci de ce nu ai spus? şi nu ai pus nicio întrebare? spuse George.

— Nu, nu ai pus nicio întrebare, spuse şi Ellen Chauncey.

— E prea bună pentru asta, spuse William; crede că e rău, şi că noi nu ne purtăm bine, jucând asta duminica; îi pare rău că s-a distrat.

— Crezi că e rău, Ellen? întrebă mica ei prietenă.

— Tu crezi că e bine? întrebă George Walsh.

Ellen ezita; văzuse că toţi îi aşteptau răspunsul. Se înroşi, şi privi la Biblia din mână. Asta o încurajă.

— Nu vreau să spun nimic nepoliticos, începu ea; nu cred că e bine să joci asemenea jocuri, sau altele.

Fu atacată cu strigăte nerăbdătoare.

— De ce? De ce?

— Fiindcă, spuse Ellen tremurând de efort, cred că duminica a fost pusă deoparte ca să devenim mai buni şi să învăţăm lucruri bune; şi eu nu cred că asemenea jocuri ne ajută; şi am sentimentul că eu nu trebuie s-o fac.

— Atunci sper că vei acţiona în conformitate cu sentimentele tale, spuse William; sunt sigur că nimeni nu se opune. Ai face bine să mergi în altă parte, fiindcă noi o să continuăm; am învăţat destul cum să fim buni. Haide! Eu m-am gândit la cineva.

Ellen se simţi rănită şi văzu îndurerată că ceilalţi erau de părerea lui William. Nu-şi dorea decât să plece, dar imediat ce plecă, pieptul i se cutremură şi izbucni în lacrimi. O găsi pe Alice culcată şi adormită lângă

domnişoara Sophia, aşa că ieşi şi se îndreptă spre bibliotecă. Acolo nu era nimeni, aşa că se aşeză pe canapea şi încercă să citească din nou; dar cititul nu mergea bine fiindcă gândurile îi zburau la cele întâmplate. Se gândi la răutatea copiilor; era foarte sigură că e rău să joci asemenea jocuri duminica; ce ar zice Alice, şi John, şi mama ei; şi cum îşi petrecea duminicile împreună cu mama ei, demult; apoi se întrebă ce făcea *ea* acum – în timp ce Ellen stătea singură în bibliotecă, ce făcea *ea* în ţara aceea îndepărtată; se gândi că dacă ar exista oracole care să spună adevărul, ar vrea să întrebe.

— Ellen! spuse John de la fereastră.

Sări speriată; crezuse că era singură, dar el stătea sprijinit de pervaz.

— Ce faci?

— Nimic, spuse Ellen.

— Vino aici. La ce te gândeai? Nu ştiam că eşti aici, dar am auzit câteva oftaturi. Ce se întâmplă, surioară?

Îi luă mâna şi o trase lângă el.

— La ce te gândeşti?

— Mă gândeam la multe lucruri – nu s-a întâmplat nimic, spuse Ellen.

— Atunci de ce ai lacrimi în ochi?

— Nu ştiu, spuse ea râzând; nu aveam când am venit aici. M-am gândit la mama.

El nu mai spuse nimic, dar o ţinu lângă el.

— Cred, spuse Ellen după câteva minute în care se uitase pe fereastră, că ar fi foarte bine dacă ar exista oracole – nu crezi şi dumneata aşa?

— Nu.

— Dar nu ai vrea să ştii ce se întâmplă?

— Ştiu destule.

— Despre ce se va întâmpla!

El zâmbi.

— Da, destule, Ellie; destule cât să-mi ajungă pentru tot restul vieţii.

— O, te referi la Biblie! Eu mă gândeam la alte lucruri.

— E mai bine să nu ştii alte lucruri, Ellie; mă bucur să ştiu ce ne învaţă Biblia.

— Dar nu ne spune prea multe, nu? Ce ne spune?

— Uită-te pe fereastră şi spune-mi ce vezi.

— Nu văd nimic deosebit, spuse Ellen după o pauză.

— Ei bine, dar de obicei?

— Pământul acoperit de zăpadă, şi copacii şi tufişurile; şi soarele care străluceşte peste toate ca în fiecare zi; şi umbra arţarului pe zăpadă, şi cerul albastru.

— Acum uită-te din nou, Ellie, şi ascultă. Ştiu că va veni o zi în care cerurile se vor strânge ca o carte – vor dispărea ca fumul, şi pământul se va topi; toate lucrurile vor arde.

În timp ce vorbea, Ellen încercă să-l urmărească cu imaginaţia – tabloul minelor şi dezolării tuturor lucrurilor se desfăşura în faţa ei; dar soarele strălucea, şi ramurile se unduiau sub adierea vântului, şi umbrele albăstrui se reflectau pe albul zăpezii, şi cerul era albastru şi senin. Imaginea sumbră se risipi. Se întoarse de la fereastră.

— Crezi asta? spuse John.

— Da, spuse Ellen, ştiu asta; dar cred că e o imagine neplăcută.

— Ar fi, Ellie, spuse el, foarte neplăcută într-adevăr, dacă nu am şti mai mult. Dar ştim mai mult. Citeşte aici.

Ellen îşi luă Biblia şi citi în locul deschis.

— *Iată, voi face ceruri noi şi un pământ nou; cele dinainte vor fi uitate.* De ce vor fi uitate? întrebă Ellen; adică o să uităm tot?

— Nu, nu cred că la asta se referă. Cerurile noi şi pământul nou vor fi mult mai frumoase, şi nu ne vom mai gândi la acestea.

Ellen se uită din nou pe fereastră.

— Te gândeşti că nu e posibil? spuse John zâmbind.

— Cred că e posibil, spuse Ellen, dar...

— Dar aşa frumoasă cum e lumea aceasta, Ellen, e plină de păcatele oamenilor, şi păcatul a adus pretutindeni pedeapsa, şi pământul geme sub greutatea lui. Acolo nu va mai fi păcat; durerea şi oftatul vor înceta; dragostea pentru ceilalţi şi pentru Dumnezeu va umple inimile, şi prezenţa Lui va fi cu noi. Nu vezi că, chiar dacă lumea cea nouă nu ar fi mai frumoasă decât asta, absenţa păcatului ar face-o mult mai încântătoare?

— O, da, spuse Ellen. Ştiu că, atunci când greşesc, nimic nu mi se mai pare plăcut.

— Foarte bine, spuse John, văd că mă înţelegi. Îmi place să mă gândesc la acea ţară, Ellen – foarte mult.

— Domnule John, spuse Ellen, dumneata crezi că oamenii se vor recunoaşte?

— Cei ce s-au iubit aici? Sigur că da.

În timp ce Ellen şi John se gândeau la aceste cuvinte, veni Alice. Se simţea mai bine; se aşeză lângă ei şi discuţia reîncepu, între frate şi soră acum; Ellen era bucuroasă să-i asculte. Vorbiră despre ţara de sus, şi

despre pregătirile care trebuiau făcute; despre draga lor mamă moartă; despre gloria Regelui lor, şi despre bucuria de a-l servi; până când sentimentele deveniră prea puternice ca să fie exprimate în vorbe, şi tăcerea se aşternu din nou. Scurta zi de iarnă se apropia de sfârşit; razele soarelui păleau. Umbrele nu se mai zăreau, şi Ellen văzu brazii argintaţi de lumina lunii. Era foarte, foarte frumos; era îndurerată la gândul că frumuseţea aceasta se va sfârşi; din cauza asta cerurile şi pământul nou nu mai păreau atât de inimoase.

— Am mâncat toţi strugurii, Ellie, spuse Alice, adică eu i-am mâncat, fiindcă John nu m-a ajutat prea mult. Cred că nu am mâncat niciodată struguri atât de dulci; John a spus că asta e din cauză că ai gustat tu din ei.

— Mă bucur, spuse Ellen râzând.

— Tot răul spre bine, continuă Alice; dacă nu m-ar fi durut capul John nu ar fi stat cu mine, şi tu nu mi-ai fi putut face atâta plăcere, Ellie. O, John! au fost multe zile în care aş fi îndurat bucuroasă orice durere, numai să mă pot odihni pe umărul tău!

— Şi dacă mama nu ar fi plecat, nu te-aş fi cunoscut, spuse Ellen. Aş vrea să nu fi plecat, dar mă bucur pentru asta!

Când sună clopoţelul pentru ceai, le găsi îmbrăţişate. Conversaţia alungase toate gândurile neplăcute din mintea lui Ellen. Când îşi întâlni tovarăşii, uitase comportamentul lor. Şi asta se văzu când îi făcu un serviciu lui Marianne. Copiii simţiră asta, şi pentru un timp se ruşinară şi se purtară mai bine. Seara trecu în mod plăcut, şi Ellen se duse la culcare fericită.

CAPITOLUL XXXI

Eroii de demult au devenit vestiţi
Prin bunătate, nu prin răutăţi.

Hudibras

A doua zi se întâmplă că cei tineri se amuzau vorbind în camera în care John Humphreys se amuza gândind, plimbându-se în sus şi în jos. În cursul plimbării, începu să simtă că distracţia lor îl tulbura. Copiii erau adunaţi în jurul lui Margaret Dunscombe, care îi întreţinea cu o lungă şi detaliată descriere a unei nunţi care avusese loc la Randolph. Încântată de atenţia încordată a ascultătorilor, vorbitoarea ridicase glasul mai mult decât era nevoie. De fiecare dată când ajungea aproape, John auzea câte ceva care îl făcea să ghicească restul; şi îi păru rău s-o vadă pe Ellen între ceilalţi, ascultând la fel de atentă ca şi ei aceste fleacuri. „Avea o rochie de satin azuriu, tivită aici – uite aşa – ştiţi, cu cea mai elegantă panglică, uite atâta de lată, şi pe umeri şi aici, ştiţi, era împodobită cu nişte bucheţele de...” aici John pierdu şirul. Când se apropie din nou, subiectul se schimbase – „Domnişoară Simmons, spun eu, de ce aţi făcut asta? Păi, spune ea, ce puteam să fac? L-am văzut pe domnul Payne venind, şi m-am gândit că e în faţa dumitale, şi...”. Următoarea dată vorbitoarea spunea cu mare însufleţire „Şi dragă, chiar când eram în mijlocul plăcerii, vine un tânăr domn cam atât de înalt...” Nu trecuse de multe ori, când observă că fleacurile Margaretei se transformau în ceva mai grav.

— Ellen! spuse el dintr-odată, vreau să vii în bibliotecă.

— Vai de mine! spuse Margaret, când el ieşi din cameră, regele John al doilea şi nu alta.

— Nu continua până nu mă întorc, spuse Ellen; vin în trei minute; aşteaptă-mă puţin.

Îl găsi pe John aşezat la una din măsuţe, ascuţind un creion.

— Ellen, spuse el, vreau să faci ceva pentru mine.

Ea aşteptă să audă ce, dar în loc să-i spună, el luă o foaie de hârtie şi începu să schiţeze ceva. Ellen stătea alături, murind de nerăbdare; nu

îndrăznea să-şi arate nerăbdarea, deşi bătea din picioare.

— Ellen, spuse John după ce termină desenul care înfăţişa un copac cu o singură creangă, ai încercat vreodată să desenezi?

— Nu, spuse Ellen.

— Atunci stai jos, spuse el ridicându-se de pe scaun, şi lasă-mă să văd dacă poţi face asta.

— Dar nu ştiu cum, spuse Ellen.

— Îţi arăt eu. Uite o foaie, şi un creion destul de ascuţit. Scaunul acesta e prea jos?

El luă altul, şi cu extremă încetineală şi neplăcere, Ellen se aşeză. Îi stătea pe limbă să întrebe dacă n-o putea face altă dată, dar ceva o împiedica. John îi arătă cum să ţină creionul, de unde să înceapă şi cum să continue; apoi se retrase în camera de alături şi îşi reluă plimbarea. La început, Ellen se simţi mult mai tentată să treacă cu creionul prin foaie, nu pe deasupra ei. Totuşi nu avea ce face. Începu să lucreze; odată început, lucrul îi captă interesul. Îşi uită nerăbdarea; o uită pe Margaret şi povestea ei; frunzele buclucaşe de pe creangă şterseră orice alt gând. Obrajii îi ardeau de concentrare, când se deschise uşa bibliotecii şi năvăli înăuntru întreaga trupă de copiii; aveau nevoie de Ellen pentru un joc care solicita un anumit număr; trebuia să vină imediat.

— Nu pot veni chiar acum, spuse ea; trebuie să termin asta întâi.

— Poţi să termini după aceea, spuse George; hai, Ellen! Poţi să termini după aceea.

— Nu, nu pot, spuse Ellen; nu pot să-l las neterminat. Am crezut că domnul John e aici! Nu l-am văzut plecând. Vin imediat.

— El te-a pus să faci această minune? spuse William.

— Da.

— Vă spun eu, spuse Margaret, e cel mai potrivit să fie Regele curcanilor.

— Nu ştiu ce înseamnă Regele curcanilor, spuse Ellen.

— Îţi spun eu, spuse William, apropiindu-se de urechea ei şi vorbind tare, e cel mai mare curcan din curte.

— Nu ţi-e ruşine, William! strigă mica Ellen Chauncey.

— Dar aşa e, spuse Margaret, întotdeauna se umflă în pene.

— Ba deloc, spuse Ellen mânioasă; am văzut oameni mult mai umflaţi în pene decât el.

— Ei bine, spuse William, roşu la faţă, mai bine să fiu un curcan decât una din păsările ciudate care mănâncă pietre şi sticlă şi bucăţele de marochin, şi altele asemenea. Haideţi, lăsaţi-o să-i facă pe plac curcanului. Haide, Ellen Chauncey, nu trebuie s-o întrerupi – noi te vrem!

O lăsară singură. Ellen se înroşise, dar cuvintele lui William nu o răniseră prea tare; de când vorbise cu John era mult mai înţeleaptă şi mai umilă; numai cei mândri sunt răniţi de asemenea insulte. Îi părea rău însă fiindcă eşuase din nou, din cauza propriilor ei pasiuni. Îşi şterse câteva lacrimi care n-o lăsau să vadă copacul, apoi îşi luă creionul şi îşi continuă lucrul. Terminase, şi acum privea desenul cu mare satisfacţie, înclinându-şi capul când pe o parte, când pe alta, când îl văzu pe John în faţa ei.

— E gata? spuse el.

— E gata, spuse Ellen zâmbind, ridicându-se să-l întâmpine. El se aşeză ca să-l privească.

— E foarte bine, spuse el, mai bine decât mă aşteptam; e foarte bine. E prima ta încercare, Ellen?

— Da, prima.

— Ţi-a plăcut să desenezi?

— Da, foarte mult!

— Atunci te voi învăţa. Acest desen arată că ai înclinaţie spre aşa ceva, şi tocmai asta voiam să aflu. Data viitoare o să-ţi dau ceva mai uşor. Mă aşteptam, spuse el zâmbind, ca acest copac să fie mult mai cocoşat, judecând după nerăbdarea ta.

Ellen se făcu roşie ca focul.

— Cred, domnule John, se bâlbâi ea, că dumneata ştii tot ce gândesc eu.

— Pot să fac asta, Ellen, fără să fiu atât de înţelept ca un oracol. Dar nu vreau să fac niciun fel de descoperiri dureroase în direcţia asta.

Ellen se gândi că, dacă se va întâmpla asta, nu va fi din vina ei. Se căise de furia ei şi de cearta cu William. Nu că el nu ar fi meritat-o; dar era o faptă necugetată, şi era o răutate, şi „nu era împăciuitor, nici blând” se

gândi ea. Citise de dimineaţă capitolul cinci din Matei, şi îi răsuna în urechi „ferice de cei blânzi” şi „ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemaţi fii ai lui Dumnezeu”. Se lupta să aibă sentimente bune faţă de tovarăşii ei, şi se rugă să nu se mai înfurie când îi vor spune ceva. Încercă din nou la ceai.

Domnişoara Sophia părăsise masa, rugându-l pe William să-i servească cu prăjiturele pe cei care nu ajungeau. Marianne nu se putea hotărî ce voia. Fratele ei se enervă.

— Ei bine, sper că te-ai servit, spuse el. Haide, domnişoară Montgomery, nu întârzia tot atât; mă doare mâna. Închide ochii şi atunci vei fi sigură că ai luat-o pe cea mai mare din coş.

— Nu, Ellen, spuse John, pe care copiii nu-l văzuseră, ar fi o greşeală; n-aş vrea să-l lipsesc pe domnul William de unul din argumentele lui grozave.

— Ce vreţi să spuneţi cu argumentele mele? spuse răstit William.

— În general, cele care sunt cel mai greu de înghiţit, spuse John perfect serios.

Ellen încercă să-şi ascundă zâmbetul, dar nu reuşi; ceilalţi nu încercară. William şi sora lui mureau de necaz, mai ales fiindcă John nu spusese ceva de care să se poată lua. Gilbert făcu cauză comună cu ei.

— Aş vrea să cresc mare dintr-odată, spuse William.

— Vreţi să vă bateţi cu mine, domnule? spuse Gilbert, care era cu trei ani mai mare, şi destul de înalt.

Întrebarea lui rămase fără răspuns, şi fu repetată.

— Nu, domnule.

— De ce nu, domnule?

— Mă tem că m-aş alege cu o gleznă scrântită, şi nu m-aş putea întoarce când trebuie la Doncaster.

— E foarte josnic din partea lui, spuse Gilbert când John se îndepărtă, simt că îmi vine să-l biciuiesc.

— Pe cine? întrebă domnul Howard Marshman.

— Pe John Humphreys.

— John Humphreys! Ai face bine să nu te legi de el, dragul meu. N-ar fi o

dovadă de înţelepciune.

— Nu-i cine ştie ce mare lucru de capul lui, spuse Gilbert; e înalt, dar nu cred că e mai greu decât mine.

— Nu ştii, în primul rând, să judeci mărimea unui om bine-făcut; şi în al doilea rând, eu nu l-am putut învinge acum un an; aşa că dă-ţi seama. Nu ştiu, îi spuse el doamnei cu care se plimba, ce îl scoate din fire pe John Humphreys, dar odată scos din fire, are putere de două ori mai mare. L-am văzut făcând lucruri stranii de câteva ori.

— Tăcutul domn Humphreys?

— Hm! spuse domnul Howard, pulberea de puşcă e la fel de tăcută când e ţinută la rece.

A doua zi nu se mai întâmplă nimic care s-o tulbure pe Ellen. Margaret primise cadou o pereche de cercei eleganţi, şi acum îi arăta prietenelor ei să-i admire; Ellen n-o satisfăcu.

— Nu sunt splendizi? spuse ea. Spune drept, Ellen Montgomery, nu ţi-ar părea bine să-ţi trimită cineva şi ţie aşa ceva?

— Sunt foarte drăguţi, spuse Ellen, dar mie nu-mi prea pasă de asemenea lucruri; mai degrabă să am banii.

— O, zgârcito! Domnule Marshman! strigă Margaret către domnul care trecea pe lângă ele, Ellen Montgomery a spus că ar vrea să aibă banii, în loc de orice cadou.

El nu păru să o audă, şi trecu mai departe fără să răspundă.

— O, Margaret! spuse Ellen, şocată şi nefericită, cum ai putut! Ce o să creadă domnul Marshman?

Margaret spuse că nu-i păsa de asta. Ellen spera să nu fi auzit.

Dar după două zile, când nici Ellen nici prietenii ei nu erau prezenţi, domnul Marshman întrebă cine îi spusese că Ellen Montgomery ar prefera bani în loc de orice alt cadou de Anul Nou.

— Eu am spus, domnule, spuse Margaret.

— Nu îi stă în fire să spună aşa ceva, remarcă doamna Chauncey.

— A spus aşa? întrebă domnul Marshman.

— Eu aşa am înţeles, spuse Margaret; am înţeles că nu iar plăcea nimic altceva.

— Sunt dezamăgit, spuse bătrânul domn; n-aş fi crezut-o în stare.

— Eu nu cred, spuse liniştită doamna Chauncey; trebuie să fie o neînţelegere.

Pentru Ellen era foarte greu să se abţină. Avea nişte sentimente foarte dezagreabile când îşi amintea de lipsa de politeţe, de batjocurile şi răutatea unora dintre tineri. Era tentată să se enerveze, şi să se ferească de ei; uneori chiar îşi dorea să-i pedepsească. Dar principiile creştine se luptau în inima lui Ellen; se împotrivea din toate puterile sentimentelor rele. Nu era o bătălie uşoară. Ellen descoperi că mândria şi resentimentele aveau rădăcini adânci în inima ei. Obişnuia să stea singură şi să citească un verset sau două din Biblie, şi să se roage; atunci îi putea ierta mai uşor pe Margaret şi pe William. În săptămâna aceea, întunericul fusese martor la multe rugăciuni şi lacrimi. Pe măsură ce se lupta mai mult să scape de păcate şi să facă voia lui Dumnezeu, se simţea mai umilă şi mai fericită. Nicio luptă a credinţei nu era lipsită de succes. După un timp, deşi mai veneau ispite, erau uşor de învins; îi saluta cu voie bună pe Margaret şi William, şi li se alătura la orice joc cu seninătate. Ei erau însă conştienţi că se purtaseră nedemn cu micuţa străină, şi nu-i doreau compania. Aşa că îşi petrecea majoritatea timpului cu Ellen Chauncey.

Între timp faimoasa copertă era aproape gata. La început, proprietara învelitorii se supărase foarte tare descoperind că Gilbert, în urma unui capriciu ciudat, colorase trandafirul în galben. Ellen încercase s-o consoleze. O întrebară pe Alice, şi aceasta le spuse că existau trandafiri galbeni, şi că erau frumoşi; în afară de asta, se va potrivi foarte bine cu fluturele galben de pe partea cealaltă.

— Aş fi vrut să nu se potrivească! spuse Ellen Chauncey; şi nu se potriveşte cu culoarea învelitorii. Trandafirii galbeni sunt delicaţi?

— Nu, spuse Ellen, dar acesta nu ar fi putut fi delicat oricum, ştii.

— O, dar, spuse cealaltă printre suspine, aş fi vrut să fie un trandafir delicat! Şi credeam că îmi va face un fluture purpuriu – fluturii galbeni sunt atât de comuni! Ar fi fost mult mai bine să am un trandafir roz şi un fluture purpuriu!

Ce nu se poate îndrepta, oricum, trebuie îndurat. Lacrimile se uscară, şi

învelitoarea cu desene galbene şi margini trandafirii fu terminată. Ellen fusese ocupată şi ea. Alice luase o bucată frumoasă de olandă de la domnişoara Sophia, din care tăiase un guler pentru domnul Van Brunt. Elen îl făcuse cu mare plăcere; cusutul, garnisitul şi butonatul fu gata marţi seara. Făcuse şi o punguliţă pentru Alice, nu foarte pretenţioasă; era din marochin verde tivit cu satin purpuriu; nu avea ornamente, numai un compartiment din panglică pentru ace şi un buzunărel pentru degetar. Ellen muncise din greu; era făcută cu grijă extremă, şi foarte frumoasă. Ellen Chauncey o admirase foarte mult, plângându-se din nou de nepotrivirea de culori din cadoul ei. Întrebarea cea mai gravă era dacă să folosească panglică roz sau galbenă; Ellen Montgomery recomanda roz, ea înclina pentru galben; până la urmă rezolvă problema punând o margine din fiecare. Ellen se gândise că nu era un amestec prea fericit, dar îşi ţinu gândurile pentru ea. În afară de punguliţă pentru Alice, voia să mai facă şi altceva în timpul când scăpa de Ellen Chauncey. Îi ceru sfatul şi ajutorul lui Alice; datorită ei, din bucăţile de marochin şi panglică rămase, făcură un săculeţ de culorile curcubeului, foarte frumos şi de bun gust. Ellen declară că era o capodoperă, şi se pierdu de admiraţie în faţa ei. Fu împachetată în hârtie albă, în aşteptarea Anului Nou. În afara acestor treburi, începuse să ia lecţii de desen de la John. Acestea deveniră o încântare. Şi-ar fi petrecut tot timpul cu el. Era cea mai veselă ocupaţie a zilei. Îndemânarea profesorului nu era mai mare decât blândeţea şi bunătatea lui. Ellen se gândi la discursul domnului Howard despre praful de puşcă, neînţelegându-l.

— La ce concluzie ai ajuns? o întrebă John într-o zi, ascuţindu-şi creionul lângă ea.

— Dar, spuse Ellen râzând şi roşindu-se, de unde ştii dumneata ce gândesc, domnule John?

— Nu-i atât de greu de ghicit, dacă mă priveşti aşa fix.

— Mă gândeam, spuse Ellen – dar nu ştiu dacă e frumos să spun – e ceva ce am auzit spunându-se despre dumneata...

— Ei bine?

— Că eşti ca praful de puşcă.

— Foarte drăguţ din partea cuiva! Şi te temeai că o să explodez?

— Nu... nu ştiu... mă întrebam ce înseamnă.

— Nu crede niciodată ce ţi se spune despre oameni, Ellen; judecă singură. Uită-te aici – casa asta a suferit o vijelie puternică, se pare – acoperişul se înclină spre dreapta; nu poţi să-l îndrepţi?

Ellen râse de acoperişul înclinat al casei ei şi o îndreptă.

Era marţi după-amiaza, şi Ellen era singură în bibliotecă cu Alice, ceilalţi fiind chemaţi să primească nişte musafiri; Alice se scuzase, şi Ellen venise cu ea.

— Ce plăcut e să fim împreună, dragă Alice! Nu am fost singure demult.

— E foarte plăcut, dragă Ellie! Casa nu va fi neplăcută, nu-i aşa? Chiar şi după veselia de aici.

— Într-adevăr! Cel puţin casa ta nu va fi, fiindcă nu ştiu cum va fi a mea. O, vai de mine! Am uitat de mătuşa Fortune!

— Nu contează, dragă Ellie! Tu şi cu mine avem ceva de purtat – trebuie să fim curajoase şi s-o îndurăm fără frică. Există un prieten mai aproape decât un frate, ştii. Nu trebuie să fim nefericite dacă ne facem datoria şi îl iubim.

— Când pleacă domnul John?

— Săptămâna cealaltă. Şi cât timp stă, nu te las să mă părăseşti.

Ellen ţipă de bucurie.

— Pot să aranjez cu domnişoara Fortune, spuse Alice. Lecţiile acestea de desen nu trebuie întrerupte. John e foarte încântat de performanţele tale.

— Da? spuse Ellen mulţumită; am făcut tot ce mi-a stat în puteri.

— E un drum sigur spre succes, Ellie. Dar, Ellie, vreau să te întreb ceva. De ce i-ai spus lui Margaret Dunscombe că vrei bani în loc de un cadou de Anul Nou?

— Ştii şi tu atunci! strigă Ellen sărind în picioare. O, mă bucur atât de mult! Voiam să vorbesc cu tine, dar nu ştiam cum, şi nu îndrăzneam. Ce să fac, dragă Alice? De unde ai aflat? George a spus că nu erai acolo.

— Mi-a spus doamna Chauncey; credea că e o greşeală; ce a fost, Ellen?

— Păi, spuse Ellen, ne arăta nişte cercei, şi ne întreba ce credem despre ei; şi eu nu am vrut să spun că aş fi vrut banii, ci că mi-aş fi cumpărat

altceva cu ei, lucruri care mi-ar plăcea mai mult; şi am spus aşa; şi chiar atunci a venit domnul Marshman şi ea i-a spus că voiam bani în loc de cadou, şi a strigat tare. O, Alice, cum m-am simţit! Eram înfricoşată – apoi am sperat că domnul Marshman nu a auzit, fiindcă nu a spus nimic, dar a doua zi George mi-a spus că auzise tot, şi asta m-a făcut atât de nefericită! spuse biata Ellen, care arăta deznădăjduită. Ce o să creadă domnul Marshman despre mine? o să creadă că aştept un cadou, şi eu nici nu am visat aşa ceva! mi-e atât de ruşine; nu pot suporta ca el să creadă asta – nu pot suporta! Ce să fac, dragă Alice?

— Nu ştiu ce poţi face, dragă Ellie, dar ai răbdare. Domnul Marshman nu va gândi nimic rău despre tine, cred eu.

— Dar cred că gândeşte deja; nu m-a mai sărutat ca înainte; ştiu că e aşa, şi nu ştiu ce să fac. Cum a putut Margaret să-mi facă asta! O, cum a putut! A fost foarte nedreaptă. Ce să mă fac? spuse Ellen din nou, după o pauză, suspinând. Nu ar putea doamna Chauncey să-i spună domnului Marshman că nu vreau nimic?

— Ellie, nu cred că ar fi cea mai bună cale.

— Atunci ce să fac, Alice? O să fac cum spui tu.

— Stai liniştită.

— Dar Ellen a spus că darurile vor fi puse sub farfurie, dimineaţa; şi dacă eu voi găsi bani – nu ştiu ce aş face, m-aş simţi atât de prost. Nu pot să-i iau, Alice! Nu pot!

— Foarte bine, nici nu-i nevoie; stai liniştită oricum; şi dacă se iveşte o ocazie, spune ce vrei, dar ai grijă să te porţi cum trebuie. Nimeni nu ne poate răni, copila mea, când mergem pe cărarea datoriei; biata Margaret e cel mai mare duşman al ei însăşi.

— Atunci pot să-i spun domnului Marshman adevărul mâine dimineaţă, dacă îmi dă bani?

— Sigur că da; numai nu te grăbi; vorbeşte blând.

— O, aş vrea să fie toată lumea bună şi drăguţă! spuse biata Ellen, jumătate liniştită.

— Ce suspine se aud aici! spuse John, intrând. Ce s-a întâmplat cu surioara mea?

— O mică neplăcere, John, spuse Alice zâmbind.

— Ce s-a întâmplat, Ellie?

— O, ceva la care nu mă poţi ajuta, spuse Ellen.

— Şi ce nu trebuie să ştiu. Ei bine, ca să schimbăm scena – vino cu mine să vizităm sera şi grădina tropicală. Le-ai văzut?

— Nu, spuse Ellen, luându-l de mână; Ellen mi-a promis că mă va duce, dar am fost foarte ocupate.

— Vii şi tu, Alice?

— Nu, spuse Alice, aş vrea, dar trebuie să merg în altă parte.

— Unde oare, mă întreb, spuse fratele ei. Oricum, poimâine te voi avea numai pentru mine.

Pe când traversau holul, se întâlniră cu doamna Marshman.

— Unde mergi, John? spuse ea.

— Unde trebuia să merg demult, doamnă – să-l salut pe domnul Hutchinson.

— Nu l-ai văzut încă! foarte urât din partea ta. Hutchinson e unul din cei mai buni prieteni şi admiratori ai tăi. Sunt câţiva oameni pe care îi pomeneşte cu respect, şi dumneata faci parte din ei, domnule John Humphreys.

— O distincţie pe care o datorez, mă tem, sângelui meu englezesc, spuse John clătinând din cap.

— Nu e numai asta, spuse doamna Marshman râzând, deşi cred că sunt singura americancă pe care o place domnul Hutchinson. Dar du-te să-l vezi, va fi foarte mulţumit.

— Cine e domnul Hutchinson? spuse Ellen după ce plecară.

— E grădinar, sau mai degrabă grădinarul şef. A venit cu stăpânul său acum treizeci-patruzeci de ani, dar prejudecăţile englezeşti îl vor însoţi până la mormânt, cred.

— Dar de ce nu-i plac americanii?

John râse.

— Mă aşteptam la această întrebare, Ellie, fiindcă ştiam că eşti curioasă. O să-ţi răspund cândva la întrebare.

Ellen nu-l înţelegea, dar intenţiona să aştepte răspunsul.

Când intrară în sera uriaşă, Hutchinson veni să-i întâmpine; era un bătrân respectabil. Se înclină foarte politicos, şi îşi trecu cosorul din dreapta în stânga ca să-i strângă mâna lui John.

— De ce nu aţi venit să mă vedeţi mai înainte, domnule John? Am crezut că m-aţi uitat; domnişoara Alice a venit de câteva ori.

— Doamnele au mai mult timp, domnule Hutchinson. Arătaţi înfloritor.

— Da, domnule, n-o duc prea rău; dar nu-mi place climatul, domnule John; nu mă împac cu el. Nu mai e altă ţară ca Anglia, cred eu, pentru treburile mele. Am un trandafir deosebit, domnule – puţin mai încolo – un soi nou; l-am primit toamna trecută; se numeşte Palmerston. Uitaţi-vă ce boboci delicaţi are, domnule.

Bătrânul era foarte încântat de vizită, şi se cufundă repede în viaţa politică din Anglia, pentru care părea să nu-şi fi pierdut interesul nici după patruzeci de ani. Fiindcă nu înţelegea ce vorbeau, Ellen îi părăsi şi porni în explorare. Din clipa în care intrase, fusese întâmpinată de mireasma dulce a florilor; era foarte încântată; acum mergea de la o floare la alta, mirându-se şi admirând, aplecându-se uneori să le miroase, pierdută în misterul verde al lumii din seră. De abia se despărţi de un cactus superb, care avea o floare uriaşă purpurie; dacă mirosul nu ar fi fost sufocant, nu s-ar mai fi despărţit de un strat de crini în floare. Varietatea frunzelor verzi era în sine o minune; unele erau aspre şi băteau în cafeniu, altele străluceau ca poleite, altele erau delicate ca firul de păr – toate erau încântătoare. În cele din urmă rămase pierdută în admiraţie în faţa unei camelii albe.

— La ce te gândeşti când priveşti floarea asta, Ellen? spuse John de lângă ea; prietenul lui grădinarul îl părăsise ca să caute un ziar din care dorea să-i arate un paragraf.

— Nu ştiu, spuse Ellen, nu m-aş putea gândi la altceva în afară de ea.

— Mie îmi aminteşte de cum trebuie să fiu – cum voi fi dacă voi ajunge în cer; mi se pare că e emblema unui spirit pur – uită-te la petalele ei nepătate. Îţi aminteşti ce i s-a spus bisericii din Sardes? „Sunt câţiva care nu şi-au mânjit veşmintele; aceia vor merge cu mine în cer, căci sunt vrednici”.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Ellen, fiindcă se simţea departe de puritate; dar revenirea domnului Hutchinson întrerupse discuţia. Ellen privea camelia albă; i se părea că îi vorbeşte.

— Acesta e paragraful, domnule, spuse bătrânul grădinar, dându-i ziarul lui John. Uite o mică doamnă îndrăgostită de flori, dacă nu mă înşel; e domnişoara despre care mi-a vorbit doamna Alice?

— Cred că da, spuse John; e domnişoara Ellen Montgomery, surioara mea, domnule Hutchinson, şi musafira domnului Marshman.

— Titluri demne de respect, spuse bătrânul înclinându-se în faţa lui Ellen cu mâna pe inimă, şi ea zâmbi. Mă bucur s-o văd pe domnişoara Ellen; ce pot face ca să-şi amintească de bătrânul unchi Hutchinson? Domnişoarei Ellen i-ar place un buchet?

Ellen nu îndrăzni să răspundă, dar ochii ei strălucitori mărturiseau că da. Bătrânul grădinar înţelese, şi se ţinu de cuvânt. Începu prin a tăia o muşcată trandafirie, apoi o crenguţă de mirt. Ellen privea buchetul care creştea, şi nu-i venea să creadă că toate minunăţiile acelea erau pentru ea. Era un buchet elegant, şi foarte înmiresmat; dafinul şi lămâiul îl împrospătau. Mulţumirile ei fură în cuvinte puţine, dar faţa spunea restul; bătrânul grădinar zâmbi, mulţumit că darul lui va fi apreciat cum se cuvine. Le arătă apoi sera cu plante tropicale, şi Ellen privi uimită portocalii, lămâii şi ananaşii din care mâncase de atâtea ori de când venise la Veninor, fără să ştie că se aflau atât de aproape. Strugurii fuseseră tăiaţi cu toţii.

În ajunul Anului Nou, la Veninor avea să fie petrecere. Ellen ştia asta, şi păstră florile pentru corsajul lui Alice. Cum să le ţină până atunci? îl consultă pe domnul John, şi la sfatul lui i le dădu menajerei, doamna Bland, să le pună în apă şi să le ţină până atunci. O cunoştea pe doamna Bland, fiindcă fusese adesea în camera ei cu Ellen Chauncey, atunci când copiii le necăjeau. Doamna Bland promise să aibă mare grijă de flori, şi spuse că o făcea cu mare plăcere. Oaspetele domnului Marshman, adăugă ea zâmbind, trebuie să aibă tot ce doreşte.

— Ce înseamnă asta, doamnă Bland? spuse Ellen.

— Vedeţi, domnişoară Ellen, la noi vine multă lume întotdeauna, şi unii

sunt prietenii doamnei Gillespie, alţii ai domnului Howard, alţii vin special pentru domnişoara Sophia, şi unii îi aparţin doamnei Marshman; dar din când în când, domnul Marshman are şi el câte un vechi prieten englez, de care face mare caz; îi numeşte oaspeţii lui, şi ce e mai bun în toată casa şi în toată ţara nu e destul de bun pentru ei.

— Şi eu sunt oaspetele domnului Marshman! spuse Ellen; nu am ştiut ce înseamnă.

Păstră una din muşcatele trandafirii pentru propriul ei nas, şi zbură prin hol spre tovarăşii ei, plutind de bucurie.

CAPITOLUL XXXII

Această viaţă, după câte înţeleg
E un tărâm de basm şi de poveste
Plăcerea o baghetă e, din lemn
Ce traiul nostru după plac vrăjeşte;
Din ore face dulci minute care trec
În dansul luminos al fluturilor ce nectar culeg.

Burns

Sosi în sfârşit dimineaţa Anului Nou.

— Cât mi-aş dori să fie deja gata dejunul! se gândi Ellen în timp ce se îmbrăca.

Oricum, nu ai cum să scapi de viaţă decât trecând *prin* ea, aşa că, atunci când sună clopoţelul, coborî ca de obicei. Domnul Marshman declarase că nu voia zăpăceală la micul dejun din cauza cadourilor; ceilalţi trebuiau să facă cadouri altă dată; acum le făcea el. Cutiile şi pachetele trebuiau să aştepte o altă ocazie; Ellen Chauncey declarase că astfel plăcerea se va prelungi, şi că era o idee foarte bună. Urări de „la mulţi ani” şi felicitări fură schimbate de toţi cei adunaţi în sufragerie; plăcerea era zugrăvită pe toate feţele, cu excepţia lui Ellen, şi toată lumea zâmbea. Şerveţelele erau în dezordine în această dimineaţă; în loc să fie frumos aranjate lângă farfurii, erau strânse în toate felurile – ridicate în unghiuri curioase, unele înalte, altele mai joase, unele pe jumătate strânse, altele aproape întinse, după forma şi mărimea lucrului pe care îl ascundeau. Merita să vezi masa cea mare şi feţele comesenilor, înainte de a atinge şerveţelul. Ellen privi neliniştită la şerveţelul aproape plat; cel al lui Alice, care se afla alături, avea o ridicătură ciudată la mijloc. Pauza care urmă fu o agonie pentru Ellen. În cele din urmă câteva persoane mai în vârstă începură, şi toate şerveţelele trebuiră desfăcute. Şi atunci ce zgomot! plăcere şi mulţumiri şi admiraţie, şi chiar râsete. Ellen se temu la început să se uite; apoi se gândi că, dacă va aştepta prea mult, toţi ceilalţi se vor uita la ea; ridică încet şerveţelul – da – era tocmai lucrul de care se temuse

– pe masă se afla o bancnotă nouă – nu putu vedea ce valoare avea, fiindcă se tulbură foarte tare; sângele îi năvăli în obraji şi lacrimile în ochi. Nu putea vorbi, şi din fericire n-o întrebă nimeni nimic; toţi ceilalţi vorbeau; n-ar fi fost auzită. Avu timp să se reculeagă şi să se liniştească; stătea cu capul în jos, aplecată asupra nefericitei bancnote pe care o detesta din tot sufletul. Nu ştia ce primise Alice; nu înţelegea ce se întâmplă, până când Alice nu o scutură blând, spunându-i:

— Domnul Marshman îţi vorbeşte, Ellen.

— Domnule! spuse Ellen tresărind.

— Nu trebuie să arăţi atât de îngrozită, spuse domnul Marshman, zâmbind; te-am întrebat doar dacă bancnota ta e falsă, fiindcă ceva pare în neregulă.

Ellen se uită în farfurie şi ezită. Buzele îi tremurau.

— Ce este? continuă bătrânul domn. Ce se întâmplă?

Ellen luă disperată bancnota, şi se îndreptă spre capătul mesei cu obrajii în flăcări.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule, dar aş prefera să n-o iau; vă rog – vă rog să fiţi atât de bun s-o primiţi înapoi – m-aş bucura foarte mult.

— Fleacuri! spuse bătrânul domn; ce-i asta? ce se întâmplă? nu îţi place? credeam că e exact ceea ce ţi-ar plăcea cel mai mult.

— Îmi pare foarte rău că aţi crezut asta, domnule, spuse Ellen care îşi recăpătase puţin răsuflarea dar era gata să izbucnească în lacrimi; nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, domnule, chiar dacă vi s-a spus asta, şi aş da orice să nu credeţi asta despre mine.

— Ce crezi că cred despre tine?

— George mi-a spus că cineva v-a spus, domnule, că aş prefera bani în loc de orice alt cadou.

— Şi tu nu ai spus aşa?

— Nici într-un caz, domnule, spuse Ellen cu o înflăcărare subită. Nu mi-a trecut niciodată prin cap aşa ceva!

— Atunci *ce* ai spus?

— Margaret ne arăta cerceii ei, domnule, şi m-a întrebat dacă nu mi-ar plăcea să am şi eu o pereche; şi eu nu m-am putut abţine să nu mă

gândesc că mi-ar fi părut mai bine dacă aş fi avut banii care au costat ca să cumpăr ceva pentru Alice; şi chiar când am spus asta aţi intrat dumneavoastră, domnule, şi ea v-a spus. Mi-a fost foarte ruşine. Nu mă gândeam la dumneavoastră, domnule, şi nici la Anul Nou.

— Atunci ţi-ar plăcea altceva în loc de bani?

— Nu, domnule, nu vreau nimic. Dacă aţi fi atât de drăguţ să nu-mi daţi bani v-aş fi foarte recunoscătoare; vă rog să nu credeţi că sunt atât de infamă cum aţi crezut.

Faţa lui Ellen era foarte grăitoare. Bătrânul domn luă bancnota.

— Nu am gândit aşa ceva despre tine, spuse el, am avut doar gânduri bune. Dar m-ai făcut pe *mine* să par odios acum – ce să fac cu asta? Tu mi-ai făcut un cadou, şi mă simt foarte stingherit.

— Nu-mi pasă ce faceţi cu ea, domnule, spuse Ellen râzând, deşi era gata să izbucnească în plâns; mă bucur că nu mai e la mine.

— Dar să nu crezi că vei scăpa atât de uşor, spuse el; trebuie să-mi dăruieşti un zâmbet larg, care să-mi dovedească că m-ai iertat.

— Asta e uşor, spuse Ellen bucuroasă. Sigur că vă iert.

Îi zâmbi bătrânului domn care o luă în braţe şi o sărută; apoi Ellen se întoarse la locul ei uşurată în timp ce bătrânul domn era servit cu o ceaşcă de cafea.

După dejun apărură toate pacheţelele. Toată lumea era încântată. Doamna Chauncey o asigură pe fiica ei că îşi dorea demult un trandafir galben pe copertă, şi că îi plăcea extrem de mult inscripţia, lucru pe care fiica ei i-l împărtăşi şi lui Ellen. Punguţa lui Ellen fu admirată şi plimbată prin toată casa.

După ce se sfârşi tărăboiul mulţumirilor, şi când avu un moment de linişte, Ellen se gândi la florile ei – erau un dar frumos chiar acum. De ce să nu se bucure Alice de ele toată ziua? Un gând strălucit! Ellen alergă spre camera menajerei, şi după ce îşi admiră o vreme comoara, le duse cu tot cu vază în bibliotecă, unde se aflau Alice şi John. Alice îi mulţumi foarte încântată, şi florile fură admirate iar şi iar.

— Nimic nu mi-ar fi făcut mai multă plăcere, Ellie, cu excepţia cadoului domnului Marshman.

— Ce ţi-a dat, Alice? Nu am văzut.

Alice scoase din buzunar o cutiuţă din piele rotundă, exact lucrul la care se gândise Ellen văzând forma şerveţelului, şi o deschise.

— E domnul John! exclamă Ellen. O, ce frumos! Cei doi ascultători izbucniră în râs.

— E foarte drăguţ, Ellie, spuse Alice; ai dreptate. Acum ştiu ce făcea John în fiecare zi la Randolph atâta timp, şi nu îmi spunea. Foarte, foarte drăguţ din partea domnului Marshman.

— Dumneavoastră aţi primit ceva, domnule John? spuse Ellen îndreptându-se spre cel care citea pe sofa.

— Am primit asta, spuse domnul John arătând-o o cărticică de lângă el.

— Ce e asta? „Wime – Wiem – Viaţa lui Washington”. Washington? Pot să mă uit la ea?

— Sigur!

Deschise cartea şi se aşeză pe duşumea. Cufundată în istorie, uitase de ea însăşi. Trecu o oră. Ellen nu vorbise şi nu făcuse nicio mişcare în afară de întorsul paginilor.

— Ellen! spuse John.

Ellen îşi ridică privirea, îmbujorată.

— Ce ai găsit acolo? spuse el zâmbind.

— O, multe! Dar – domnul Marshman v-a dat asta?

— Nu.

— O! spuse Ellen uimită, credeam că aţi primit-o dimineaţă.

— Nu, am primit-o aseară. E pentru tine, Ellie.

— Pentru mine, spuse Ellen, îmbujorându-se mai tare, pentru mine! Chiar? O, vă mulţumesc! O, vă sunt atât de recunoscătoare, domnule John!

— E doar un răspuns la una din întrebările tale.

— Asta! aşa e? Nu ştiu la ce acum, sigur. O, aş vrea să fac ceva pentru dumneavoastră, domnule John!

— O să faci, Ellie; o să-mi acorzi drepturile unui frate.

Roşind, Ellen îi întinse mâna ca să i-o sărute, nu foarte nemulţumită, şi se aşeză din nou pe duşumea, pierdută în carte.

O, bucuria acelui An Nou! Cum s-o poţi descrie? Plăcerea acelei cărţi

încântătoare, în care se cufundă toată ziua; chiar şi atunci când Ellen Chauncey o chema s-o ajute, *cartea* era mereu în capul ei. Plăcerea aceasta se amesteca cu plăcerea lui Alice, florile şi miniatura, şi cu poveştile domnului Marshman. Nu întâlni niciodată privirea lui Alice sau pe cea a lui John fără să zâmbească. Chiar şi atunci când se îmbrăcă, luă cartea cu ea, şi o puse pe pat oftând, aşteptând să-şi reia lectura. Ellen Chauncey îi dăduse o rochiţă albă care i se potrivea foarte bine, şi Alice o îmbrăcă. În acest timp, Margaret Dunscombe îşi băgă capul pe uşă şi întrebă dacă Anne, camerista domnişoarei Sophia, era gata să vină să-i facă buclele.

— Nu pot încă, domnişoară Margaret, spuse Anne. Am ceva de făcut pentru domnişoara Humphreys, şi nici domnişoara Sophia nu e gata. Vin peste o oră.

Margaret plecă furioasă, bombănind că nu avea pe nimeni să o ajute şi că trebuia să aştepte până se vor aduna toţi.

După câteva minute auzi vocea lui Ellen la uşa ei întrebând dacă poate intra.

— Da; cine e? Ce vrei?

— Îţi fac eu părul dacă vrei, spuse Ellen.

— Tu? Nu cred că poţi.

— O, ba da, pot; am făcut-o de multe ori pe mama; nu mă tem dacă ai încredere în mine.

— Ei bine, mulţumesc, nu-mi pasă dacă încerci atunci, spuse Margaret aşezându-se; n-o să-mi facă rău; şi vreau să cobor înainte să vină ceilalţi; cred că jumătate din distracţie e să-i văd venind. Doamne! Eşti îmbrăcată şi eşti gata.

Părul lui Margaret era lung şi moale; nu era lucru uşor să-l aranjezi. Ellen se înarmă cu răbdare şi credinţă, străduindu-se să-şi facă treaba cât mai bine. Mulţumirile lui Margaret, nu foarte graţioase, fură o răsplată slabă pentru trei sferturi de oră chinuitoare. Dar Ellen se bucura că făcuse un bine. Nu mai avea timp să citească; trebuia să coboare.

Petrecerea de Anul Nou fu de nedescris – bătrâni şi tineri laolaltă, un mare număr de oaspeţi de la Randolph şi toţi vecinii. Avură loc jocuri

pentru tineri, dansuri pentru cei veseli, şi o cină superbă pentru toată lumea; camerele imense şi luminate erau pline de feţe strălucitoare. Pentru Ellen fu o seară fericită. Mare parte a timpului, domnul Marshman o acapară şi o ţinu lângă el; numai bunătatea lui şi ar fi făcut seara de neuitat; era sigură că erau din nou prieteni.

În cursul serii, doamna Chauncey găsi ocazia s-o întrebe de călătoria de pe râu, fără să menţioneze nimic din cele spuse de Margaret. Ellen răspunse că venise cu doamna Dunscombe şi fiica ei.

— Ai avut o călătorie bună? întrebă doamna Chauncey.

— Nu prea, doamnă, spuse Ellen; nu ştiu, a fost o parte plăcută şi una neplăcută.

— De ce, dragoste?

— Am părăsit-o pe mama în dimineaţa aceea, şi eram foarte nefericită.

— Dar ai spus că a fost şi o parte plăcută?

— O, asta din cauză că am găsit un prieten foarte drăguţ pe bord, spuse Ellen cu faţa luminată.

— Cine?

— Nu ştiu, doamnă, cine era.

— Un străin?

— Da, doamnă, nu-l mai văzusem niciodată; aş vrea să-l
revăd.

— Unde l-ai găsit?

— Nu l-am găsit eu, el m-a găsit, când stăteam pe o bancă pe punte.

— Prietenele tale erau cu tine?

— Ce prietene?

— Doamna Dunscombe şi fiica ei.

— Nu, doamnă, erau în cabină.

— Şi tu de ce hoinăreai singură? spuse domnul Marshman, vesel.

— Îmi erau străine, domnule, spuse Ellen îmbujorându-se.

— Ei bine, aşa era şi acest om, prietenul tău, un străin, nu?

— O, el era altfel de străin, spuse Ellen râzând, şi nu a fost străin mult timp.

— Ei bine, trebuie să-mi povesteşti despre el, sunt curioasă; ce fel de

prieten era?

— Era un prieten ciudat, spuse Ellen râzând; un prieten foarte, foarte bun; a avut grijă de mine toată ziua; a fost foarte bun şi drăguţ.

— Ce fel de bărbat era? spuse doamna Chauncey. Un domn?

— O, da, doamnă! spuse Ellen, surprinsă de întrebare. Sunt sigură că era.

— Cum arăta?

Ellen încercă să spună, dar portretul nu era foarte clar.

— Ce purta? Haină sau manta?

— Haină; cafeniu închis, cred.

— Era la sfârşitul lui octombrie, nu? Ellen se gândi un moment apoi spuse „da”.

— Şi nu ştii cum îl cheamă?

— Nu, doamnă; aş vrea să ştiu.

— Îţi spun eu, spuse doamna Chauncey, zâmbind; e unul din cei mai buni prieteni ai mei, Ellen; e fratele meu, George Marshman.

Ce tare se îmbujoră Ellen! Domnul Marshman o întrebă de unde ştia.

— A venit atunci pe râu, ştii; nu-ţi aminteşti că vorbea despre o fetiţă de pe vapor care călătorea cu nişte străini, şi cu care se împrietenise? Uitasem de asta până acum un minut.

— Domnişoară Margaret Dunscombe! strigă George Walsh, ce fel de persoană era cel cu care s-a împrietenit Ellen?

— Nu ştiu, şi nu îmi pasă, spuse Margaret. Cineva pe care l-a agăţat cumva.

— Era domnul George Marshman!

— Nu se poate.

— Unchiul George! exclamă mica Ellen Chauncey, alergând spre grupul pe care îl părăsise verişorul ei; unchiul George *al meu!* Îl ştii pe unchiul George, Ellen?

— Foarte bine, adică vreau să spun... da, spuse Ellen.

Ellen Chauncey era încântată. La fel era şi Ellen

Montgomery. I se părea că se apropiase mai mult de întreaga familie, şi ei simţeau la fel. Doamna Marshman o sărută, şi spuse că îşi amintea

foarte bine că fiul ei vorbise despre ea, şi că era bucuroasă să afle cine era. Iar Ellen se gândi că îl va vedea din nou în mod sigur.

A doua zi plecară de la Veninor. Lui Ellen Chauncey îi păru foarte rău să-şi piardă prietena şi o imploră să vină din nou „cât de repede putea”. Toată familia spuse la fel. Domnul Marshman îi spuse să-i păstreze un loc special în inima ei, sau va fi gelos pe „prietenul ei străin”; Alice fu însărcinată s-o aducă oricând va veni să-i vadă.

Drumul la întoarcere fu aproape la fel de plăcut ca precedentul; casa, spuse Ellen, părea foarte drăguţă. Începea să socotească casa lui Alice mai mult a ei decât cea a mătuşii Fortune. Plăcerea ultimelor zece zile, deşi mare, nu fusese neamestecată; săptămâna care urmă fu plină de bucurie. În casa domnului Humphreys domnea o atmosferă de pace şi puritate pe care şi un copil o putea simţi, şi în care Ellen se simţi minunat. Lecţiile continuară cu mare succes; alte lecţii fură începute; se bucurară de plimbări lungi, şi săniuşuri încântătoare, şi multe vizite la doamna Vawse; şi ceea ce îi plăcu cel mai mult lui Ellen, seri lungi de conversaţie şi lectură, lângă focul strălucitor, înconjurată de simpatie şi inteligenţă şi afecţiune. Săptămâna aceea le făcu bine tuturor, nu numai lui Ellen.

Îi fu greu să se întoarcă la domnişoara Fortune şi la vechea viaţă. Se întoarse în seara zilei în care plecă John. Îi găsi la cină.

— Ei bine! spuse domnişoara Fortune, când intră Ellen, te-ai săturat de vizite? Mie mi-ar fi ruşine să stau atâta pe capul oamenilor.

— Nu am stat, mătuşă Fortune, spuse Ellen.

— Nu stă pe capul nimănui, spuse domnul Van Brunt; şi i-a făcut foarte bine; uite că s-a făcut mai frumoasă.

— Frumoasă ca o scripcă! spuse domnişoara Fortune.

— Nu poate fi mai frumoasă ca înainte, spuse bătrâna bunică, îmbrăţişându-şi şi sărutându-şi nepoata cu încântare; a fost întotdeauna frumoasă ca un trandafir!

Domnul Van Brunt părea să fie în întregime de acord cu ea. Asta o înţepă puţin pe domnişoara Fortune. Ea remarcă că „îi mulţumea Cerului că e mulţumită întotdeauna acasă”, iar Elen nu putu să nu se gândească că era o fericire şi pentru restul lumii.

În privinţa gulerului, era greu de spus care se bucurase mai tare: dăruitorul sau primitorul. Ellen îl imploră să nu-i spună mătuşii ei despre asta; dar duminica următoare, el veni mândru de gulerul cel nou, şi amândoi se simţiră extrem de încântaţi. În sfârşit, atenţia domnişoarei Fortune fu trezită; îl examină îndeaproape, şi sfârşi prin a declara că „părea foarte împopoţonat, dar nu-şi dădea seama din ce cauză”, remarcă care îi transportă pe domnul Van Brunt şi pe Ellen dincolo de marginile prudenţei.

Biblia cumpărată pentru Nancy la Randolph îi fu înmânată cu prima ocazie. Ellen o privi încordată cum o întorcea pe toate părţile, faţa ei arătând totuşi apreciere. Îşi scutură capul de două ori, şi apoi spuse:

— De ce mi-ai dat asta, Ellen?

— Fiindcă voiam să-ţi dau ceva de Anul Nou, spuse Ellen, şi am crezut că e cea mai bună alegere; dacă ai vrea s-o citeşti, te-ar face mult mai bună şi mai fericită.

— *Tu* eşti bună, cred eu, spuse Nancy, dar eu nu mă aştept să fiu; nu cred că *aş putea* fi. Ai putea încerca la fel de bine să înveţi un şarpe să nu muşte.

— Nu sunt bună, spuse Ellen, niciunul din noi nu e bun – şi lacrimi îi alunecară pe obraji – dar Biblia ne învaţă cum să fim. Dacă ai vrea s-o citeşti! Te rog, Nancy, promite-mi că vei citi câte puţin în fiecare zi.

— N-ai vrea să fac o promisiune pe care să n-o ţin, nu?

— Nu, spuse Ellen.

— Ei bine, nu m-aş putea ţine de asta, aşa că nu-ţi promit; dar îţi spun ce voi face – o să am mare grijă de ea, şi o s-o ţin întotdeauna în amintirea ta.

— Ei bine, spuse Ellen oftând, mă bucur că vei face şi asta. Dar, Nancy, înainte să începi să citeşti se poate întâmpla să pleci unde nu mai poţi citi, nici nu poţi să fii fericită sau bună.

Nancy nu răspunse, dar plecă, gândi Ellen, mult mai serioasă decât de obicei.

Această conversaţie o costă destul pe Ellen. Nu se apucase de asta fără multă gândire şi rugăciune. Nu avea mari speranţe, dar îşi făcuse datoria.

Şi se întâmplă că domnul Van Brunt, stând în spatele peretelui, auzise fiecare cuvânt.

CAPITOLUL XXXIII

Dacă asta şi-a dorit, acum va regreta.

Fairfax

Timp de multe luni, viaţa lui Ellen se scurse în monotonie. Restul iernii trecu în linişte, fiecare zi cu ocupaţiile ei. Acasă, starea de lucruri se îmbunătăţise. Ori domnişoara Fortune fusese îmblânzită de bunătatea şi ascultarea necondiţionată a lui Ellen, ori se resemnase să îndure ce nu se putea schimba, şi făcea tot ce putea pentru mica nepoftită. Era hotărâtă să facă tot ce-i stătea în puteri. Ellen trăi în mare viteză majoritatea timpului; alerga în toate părţile, muncind într-una; punea masa şi o strângea în fiecare zi; îndatoririle nu-i luau sfârşit până când nu era pus deoparte şi ultimul vas spălat de la cină. Domnişoara Fortune nu se cruţa niciodată şi nu o cruţa nici pe Ellen, oricând avea ocazia.

Totuşi avură şi perioade libere, pe care Ellen le folosi pentru studiu. Era încurajată de patru motive. Din dragoste pentru ei, şi pentru binele ei însăşi, pentru ca John să vadă că îl ascultase, pentru ca s-o mulţumească pe Alice, şi în primul rând, ca să răspundă dorinţelor mamei ei. Gândul acesta era ca un pinten pentru eforturile ei; la fel erau şi celelalte; şi sentimentele creştine ţineau totul treaz. Fără asta, ar fi slăbit-o lenea, sau ispita de a lâncezi; micuţa Ellen era expusă amându-rora, dar chiar dacă ar fi fost cuprinsă de una din ele, conştiinţa ar fi adus-o pe drumul bun, amintindu-i toate motivele pentru care trebuia să persevereze. În curând credincioşia îşi arătă roadele. Descoperi cu încântare că se descurca mai bine cu dificultăţile, fiindcă începuse să vadă mai clar prin ceţurile neştiinţei, şi făcea progrese semnificative în lungul drum al cunoaşterii. Învăţătura devenise mai uşoară; lecţiile cu Alice erau un prilej de continuă bucurie. Şi cum era o faptă de iubire, atât din partea profesorului cât şi a elevului, fiecare din ele interesată să vadă până la capătul fiecărei probleme, depăşind orice dificultate, nu era de mirare că Ellen progresa rapid şi sigur. Şi lectura devenise o plăcere. „Viaţa lui Washington” fu citită şi recitită de atâtea ori încât ajunse s-o ştie pe de rost; ajungând în acest

punct, merse la biblioteca lui Alice şi o rugă să-i recomande o carte. Din fericire, Alice îi alese una bună, şi Ellen continuă cu altele la fel de bune. Pentru asta era de ajuns dorinţa lui Alice; Ellen nici nu deschidea cărţile nerecomandate. Alice insistase ca Ellen să citească până la capăt o carte, nu să o lase deoparte pentru alta, nici să citească mai multe deodată. Dar Ellen, după ce termina o carte, voia s-o ia de la capăt încă o dată, şi o citea până i se părea că luase tot ce era bun în ea.

Cât despre desenat, nu avea cum să meargă la fel de repede. Ellen nu avea loc acasă pentru a-şi întinde foile şi copiile fără să fie deranjată. Singurele ocazii erau cele de la casa parohială. John îi pusese în ordine toate creioanele înainte de a pleca, şi îi lăsase o mulţime de copii, însemnate pe rând. Unele din ele erau pe biroul lui Alice, şi atunci când Ellen avea o oră liberă, într-o dimineaţă frumoasă sau într-o după-amiază aurie, se îndrepta spre căsuţa parohială. Nu conta dacă Alice era acasă sau nu; intra, aţâţa focul şi îşi începea lucrul. Se întâmpla de multe ori ca Alice, venind dintr-o plimbare prin pădure, să vadă hăinuţa şi boneţica pe canapeaua din faţa uşii de sticlă, şi atunci ştia că o va găsi pe Ellen aplecată deasupra biroului. Aceste ieşiri erau foarte frecvente; uneori ca să deseneze, alteori ca să recite, alteori să o vadă pe Alice şi să se bucure. Ellen creştea, vioaie şi îndrăzneaţă şi, în ciuda despărţirii de mama ei, foarte fericită. Ocupaţiile ei variate şi extreme făceau posibilă această fericire. Nu avea timp să se lase pradă durerii; din contră, se gândea mereu la lucruri plăcute, făcute sau care trebuiau făcute; noaptea era prea obosită şi adormită ca să vegheze. În afară de asta, spera că mama ei se va întoarce la primăvară, sau cel târziu la vară. E adevărat că nu-i plăceau treburile pe care i le dădea domnişoara Fortune; adesea erau o încercare pentru răbdarea şi temperamentul ei. Domnişoara Fortune nu era una dintre cele mai plăcute stăpâne, şi Ellen ar fi putut să-şi dorească să facă altceva; dar până la urmă, nu era chiar atât de rău. În afară de disciplinarea caracterului, aceste încercări făceau ca lucrurile bune să pară de două ori mai plăcute; părţile neplăcute ale vieţii ei făceau ca plăcerile să fie o încântare. După ce îşi petrecea toată dimineaţa alături de domnişoara Fortune în bucătărie, ce plăcut era să uite totul desenând o

căsuţă cu pereţi din piatră, acoperită cu trandafiri agăţători; sau să se plimbe în imaginaţie, alături de Alice, prin sudul Franţei, şi să înveţe cum îşi îngrijeau ţăranii viile care produceau cele mai vestite vinuri din Europa; sau să alerge peste stânca din Gibraltar cu maimuţele; sau să stea la colţul căminului, când focul ardea vioi şi se aprindeau lumânările, uitând bucătăria şi cina şi pe mătuşa ei mereu ocupată, să călătorească în jurul lumii cu Căpitanul Cook. Da, aceste lucruri erau mai dulci gustate cu porţia.

Primăvara aduse noi ocupaţii; treburile începeau să crească în număr şi măsură; timpul de recreaţie era mai scurt. Dar şi plăcerile erau mai mari. Când zăpada se topi şi începură zilele de primăvară, şi se auzi cântecul păsărilor, şi copacii se îmbrăcară din nou în podoabă verde, şi munţii cafenii căpătară o nuanţă de verde crud, inima lui Ellen tresăltă de bucurie la vederea lor. Iarba primăverii era încântătoare; ghioceii erau minuni de prospeţime; nicio floare din pădure nu putea fi destul de admirată şi iubită. Făcea plimbări lungi cu domnul Van Brunt, când treburile acestuia îi permiteau, uneori în carul cu boi, alteori în trăsurică. Întotdeauna avea un coşuleţ pentru flori pe braţ; când trăsurica se oprea, hoinărea în împrejurimi căutând printre frunzele uscate ghiocei, şi viorele delicate, şi păscuţe albe şi brebenei, şi multe alte flori al căror nume nu îl cunoştea. Florile erau prietenele ei; le culegea cu dragoste şi admiraţie, şi le aşeza cu grijă în coşuleţ, simţind că se purifică în compania lor. Chiar şi domnul Van Brunt ajunse să creadă că Ellen şi florile erau sortite să fie împreună. După ce descoperi că era foarte încântată de aceste expediţii, se hotărî să meargă ori de câte ori putea în pădure. Domnişoara Fortune nu avea decât să comenteze cât voia, el găsea întotdeauna un răspuns; Ellen se bucura întotdeauna peste măsură când auzea „Bun! Ia-ţi boneta şi hai afară”. Odată ajunşi la umbra copacilor bătrâni, cu crengile uscate trosnind sub picioare, singură cu domnul Van Brunt, domnişoara Fortune şi tot ce era neplăcut pe lume era uitat – uitat cu desăvârşire până când plimbarea ajungea la capăt. Oricine ar fi auzit lungile ei conversaţii cu domnul Van Brunt ar fi fost surprins – el, omul cel mai tăcut din Thiriwall! Vorbeau adesea despre copaci, printre care domnul Van Brunt se simţea ca acasă.

Ellen voia să-i cunoască, pe ei şi floricelele care creşteau la umbra lor, şi el încerca s-o înveţe să-i deosebească după trunchi şi frunze şi modul de creştere. Pinul şi arţarul şi bradul au fost cei mai uşor de învăţat; la fel şi mesteacănul alb; în afară de aceştia, îi confunda pe toţi. Domnul Van Brunt trebuia să-şi repete mereu explicaţiile, dar nu era niciodată obosit; din contră, se distra foarte bine. Ce lecţii plăcute erau acestea! Ellen gândea aşa, şi la fel credea şi domnul Van Brunt.

Apoi erau plimbările cu Alice, încă şi mai plăcute, dacă aşa ceva era posibil. Ellen reuşise să aducă şi în casă ceva din suflul primăverii. Pe măsuţa ei de toaletă, care avea acum picioarele ascunse de un văl de muselină, se afla întotdeauna un pahar ciobit cu câteva flori. Florile erau foarte variate: uneori un bucheţel de viorele, altă dată o creangă uriaşă de liliac, care trebuia sprijinit de perete, într-un mod foarte nedemn; alteori buchetul era alcătuit din flori sălbatice, frumoase şi delicate. Toate erau o încântare pentru Ellen.

Pe măsură ce zilele deveneau mai lungi şi mai calde, începu să facă lungi excursii împreună cu Alice pe Cat’s Back, şi franceza se dovedi a fi foarte uşoară. De obicei îl luau pe Isteţul ca să le uşureze drumul, şi făceau un popas lung pe munte. Sosirea lor era întotdeauna o bucurie pentru bătrâna doamnă. Ţinea foarte mult la amândouă, şi era încântată să audă pe buzele lor limba pe care o iubea cel mai mult. După un timp, vorbeau numai în franceză. Era un profesor foarte priceput, deşi educaţia ei nu fusese cea pe care o merita. Pe măsură ce se familiarizau cu limba, ascultau cu plăcere povestiri lungi despre tinereţea şi ţara ei natală – scene şi oameni foarte diferiţi de ceea ce cunoştea Ellen, spuse cu o simplitate care nu exista în engleză, şi colorate de sentimente şi gânduri creştine. Multe lucruri făceau vizitele acestea utile şi plăcute. Unul din ele era bucuria de a-i aduce bătrânei câte ceva folositor care să-i uşureze singurătatea. Până şi domnişoara Fortune îi spunea din când în când lui Ellen „ai putea să iei o bucată de brânză cu tine” sau „mă întreb dacă bătrânei i-ar place o bucăţică de carne proaspătă? ai putea să-i tai o felie de miel; nu ar accepta mai mult”. Aceasta era o mărturie grăitoare a

respectului şi stimei de care se bucura doamna Vawse. Domnişoara Fortune nu renunţa prea des la ceva pentru confortul altora. Prima pasiune a acestei doamne era cumpătarea; a doua, buna gospodărire. În primul rând, să adune şi să păstreze; apoi, să fie cunoscută drept cea mai vrednică gospodină şi cea mai înţeleaptă femeie din Thiriwall.

Ellen făcea şi alte vizite care nu-i plăceau la fel de mult. În timpul iernii se obişnui cu toţi vecinii. Uneori o însoţea pe mătuşa ei la ceai, la una, două sau trei mile, după caz. Aceste vizite nu erau foarte plăcute. În unele locuri era chemată să vină şi singură, deşi oamenii se arătau foarte prietenoşi, şi făceau tot ce le stătea în puteri s-o mulţumească, Ellen nu prea repeta vizita; prefera casa şi chiar pe mătuşa Fortune. Erau şi câteva excepţii; Jenny Hitchcook era una din preferatele ei, şi Jane Huff cealaltă; familiile lor împărtăşeau această postură, cu excepţia domnului Juniperus. Odată fură invitate la familia Dennison; casa era impecabil de curată şi aranjată, şi oamenii foarte amabili, dar Ellen se gândi că erau incapabili să fie drăguţi. Dan Dennison făcea excepţie. Domnişoara Fortune remarcă cu mândrie că până şi în această familie cu pretenţii, gustarea nu se putea compara cu a ei. Odată merseră la ceai la Lawson, dar Ellen îi spuse apoi lui Alice dezgustată că n-ar mai vrea să meargă niciodată. Pe doamna Van Brunt o văzu des. La Thiriwall domnişoara Fortune nu merse niciodată.

De două ori în timpul verii Ellen se bucură de compania micii Ellen Chauncey. O dată o aduse domnişoara Sophia, şi o dată mama ei; ultima dată vizita dură două săptămâni. Cu ambele ocazii, Ellen fu trimisă la casa parohială unde rămase tot timpul vizitei lor; plăcerea ei şi a micii ei prietene nu poate fi transpusă în cuvinte. Acum era neamestecată. Hoinăreau prin păduri şi peste câmpuri, fără un scop anume, şi era încântător; o ajutau pe Alice la grădină; îl ajutau pe Thomas să strângă fânul, şi îi răsturnau căpiţele, dar el le îndura răbdător; căutau ouăle; o ajutau pe Margery să bată untul, şi puneau masa; dimineţile plăcute şi serile plăcute, prânzurile plăcute, nu încap în cuvinte. Dulce şi pură avea să rămână amintirea acelor zile de vară, senine şi neumbrite de nicio urmă de neînţelegere ori nemulţumire. Ellen iubea acum toată familia Marshman, de dragul unuia, cel pe care îl cunoscuse întâi, şi Ellen

Chauncey îi spuse de multe ori mamei ei în particular că Ellen Montgomery era cea mai drăguţă fată pe care o cunoscuse. Se întâlneau cu bucurie şi se despărţeau cu lacrimi, promiţându-şi să se întâlnească din nou.

În mijlocul tuturor plăcerilor acestor luni de vară, exista şi o cauză de durere, care devenea din ce în ce mai prezentă. Scrisorile veneau rar şi nu erau deloc satisfăcătoare. Cele de la mama ei se răriră tot mai tare, până rămaseră bilete de câteva rânduri; uneori venea numai o scrisoare de la căpitanul Montgomery. Inima lui Ellen se îmbolnăvise de atâtea speranţe neîmplinite. Se întreba de ce o neglija mama ei; uneori se gândea că probabil călătoreau, şi nu avea cum să-i scrie; alteori spera că veneau acasă pe neaşteptate, şi îi vor face o surpriză minunată într-o zi. Dar nu veneau şi nu scriau; oricare ar fi fost motivul, Ellen era foarte tristă, şi devenea din ce în ce mai tristă pe măsură ce vara trecea. Scrisorile ei deveniră nişte implorări ale unui răspuns, însă vesele şi pline de speranţă.

Îşi uită pentru un timp tristeţea atunci când veni John în august. Ca şi înainte, Alice căpătase permisiunea domnişoarei Fortune ca Ellen să stea la casa parohială timp de câteva săptămâni. Ellen se mira că fusese învoită atât de uşor, dar era prea bucuroasă ca să se gândească la asta. Domnişoara Fortune avusese câteva motive. Nu voia să o necăjească pe domnişoara Humphreys, şi era conştientă că ar fi fost o ruşine să nu-i vrea binele lui Ellen. În afară de asta, deşi pierdea serviciile lui Ellen, se săturase s-o pună la treabă; îi plăcea să fie singură, fără să se gândească la ce făcea altcineva şi ce ar fi trebuit să facă. Pe scurt, îi plăcea vechiul ei mod de viaţă. În plus, nu îi plăcea că domnul Van Brunt şi fetiţa erau, după cum se exprima ea, „atât de apropiaţi”. Primul şi ultimul lui gând erau pentru Ellen, şi domnişoara Fortune era obişnuită să fie ea şefa, nu doar în casă, ci şi asupra celor ce veneau în ea. Aşa că se simţi uşurată.

Se repetă plăcerea primei săptămâni din ianuarie. Ar fi fost mai mare, dacă s-ar fi putut. Era o singură diferenţă între plăcerile de iarnă şi cele de vară; din când în când era foarte cald la Thiriwall. Câmpurile şi dealurile erau acoperite cu verde în loc de alb; frunzele luaseră locul crengilor acoperite de zăpadă; dinspre nord şi nord-vest veneau adieri uşoare şi plăcute. Ellen nu vedea altă diferenţă – exceptând poate tandreţea mai

mare dintre ea şi Alice şi fratele ei. Nicio surioară nu ar fi putut fi mai iubită şi mai îngrijită. Şi domnul Humphreys se schimbase. E adevărat că nu lua parte adesea la conversaţiile lor, şi nu îi urma în distracţii. În general se ocupa cu studiul. Dar când îi vorbea lui Ellen o făcea cu multă bunătate şi blândeţe. Uneori o numea „fetiţa mea”, ceea ce o încânta pe Ellen; în asemenea ocazii ar fi făcut cu zel dublu orice i-ar fi cerut.

Acum desenatul mergea înainte cu noua vigoare, sub privirea profesorului. Şi mai mergeau şi altele. John le ajuta în multe privinţe. O punea să-i citească; le ajuta la franceză; mergea cu ele la doamna Vawse, şi o dată îi însoţi şi domnul Humphreys. Ce plăcută fusese acea după-amiază! Luaseră cu ei un coş mare cu provizii, fiindcă doamna Vawse nu aştepta atâţia musafiri, şi împrumutaseră poneiul lui Jenny Hitchcook, care îi însoţi pe bătrânul John şi Isteţul la urcuş. Vremea încântătoare, frumuseţea muntelui, cheful de vorbă al domnului Humphreys, ciudăţenia călătoriei, petrecerea de la Cat’s Back şi, mai mult decât toate, faptul că Nancy rămăsese acasă şi se purtase ireproşabil tot timpul, toate acestea o umplură de fericire pe Ellen. Nu uită niciodată acea după-amiază. Iar drumul la întoarcere fu nemaipomenit. Soarele era la apus când ajunseseră la câmpie; umbre întunecate se aşterneau asupra drumului; o adiere uşoară foşnea printre frunzele copacilor; pacea şi frumuseţea erau aşternute asupra tuturor lucrurilor, şi tot timpul drumului John merse lângă ea, atât de drăguţ şi grijuliu, arătându-i cum să stea în şa şi cum să ţină hăţurile şi biciul, şi alte lucruri importante, încât Ellen se gândi că nu exista nimic mai plăcut decât călăria. După această plimbare călări de multe ori, împrumutând poneiul lui Jenny sau altul, şi explorând împrejurimile. În fiecare zi, John îl înşeua pe Isteţul şi îi dădea câte o lecţie lui Ellen. Se gândise adesea la ceea ce îi spusese odată „aş vrea să fac ceva pentru dumneata, domnule John” dar el zâmbea şi nu spunea nimic.

În cele din urmă, plecă. În timpul cât fusese acasă, nicio scrisoare nu venise pentru Ellen. Gândul fusese ţinut departe de plăcerile vizitei; nu putea fi tristă nici măcar un minut; speranţa îndepărta toată durerea, şi ea uită. Dar când vizita lui luă sfârşit, şi ea se întoarse la vechiul loc şi vechea viaţă cu mătuşa, vechiul simţământ reveni cu mai mare intensitate, începu

să numere zilele şi săptămânile; aşteptarea deveni amară şi nedreaptă. Lacrimile îi cădeau din ce în ce mai des pe Biblie; lacrimi îi umezeau ochii când îl ruga pe Dumnezeu s-o facă bine pe mama ei şi s-o aducă repede acasă – o, repede! – şi feţişoara lui Ellen începea să-şi recapete vechea înfăţişare.

CAPITOLUL XXXIV

Sfârşitu-s-au cu toatele acum, speranţă, temeri şi durere
Suspinele din inimă, neţărmurita aşteptare şi veghere
Adâncurile agoniei, necontenita încercare a răbdării!

Longfellow

Într-o zi de la începutul lui septembrie, Ellen stătea în faţa casei la portiţa dinspre drum. Cu spatele sprijinit de portiţa deschisă, se legăna încet, pe jumătate bucuroasă de vreme şi de privelişte, pe jumătate melancolică din cauza purtării mătuşii ei. Şopotul pârâului din spate era mult mai plăcut la auz decât ţipetele domnişoarei Fortune. Deodată, un călăreţ apăru în josul drumului. Ce o făcea oare pe Ellen să-l privească cu atâta strângere de inimă? Bietul copil aştepta mereu veşti. La început, nu văzu decât că omul călărea pe un cal alb; apoi, pe măsură ce se apropia, zări o pălărie ciudată şi ferfeniţită, şi ceva ciudat în mână – ce era oare? cine era? – Bătrânul poştaş! Ellen era sigură. Da – acum vedea desagii vechi, şi biciul din coadă de cal cu care alunga muştele; cornul era în mâna cealaltă. Era un bătrân venerabil, deşi ciudat; îmbrăcat într-un costum cafeniu, arăta îngrijit, el şi desagii şi calul alb mergeau hurducat, într-un tot inseparabil. Plină de teamă şi speranţă, Ellen privea paşii calului, pândind un semn de oprire în faţa casei. Răsuflarea i se tăiase, uita să respire de fapt, tremurând din cap până-n picioare. Se va opri, sau va merge înainte? O, ce minute de agonie! El se opri. Ellen îi ieşi în întâmpinare.

— Cine eşti tu, fetiţo? spuse el.

— Sunt Ellen Montgomery, domnule, spuse Ellen însufleţită; nepoata domnişoarei Fortune; locuiesc aici.

— Stai puţin, spuse bătrânul, scotocind în desagi, nepoata domnişoarei Fortune zici? Ei bine, cred că am ceva pentru ea – chiar aici – mătuşa ta e bine?

— Da, domnule.

— Ceea ce nu se poate spune şi despre tine, nu? spuse el, uitându-se la

faţa lui Ellen. De unde ştii că aveam o scrisoare pentru tine?

Ellen se albi şi îşi împreună mânuţele.

— Nu, dragă, nu, spuse el, nu am nimic pentru tine, e pentru doamna cea bătrână – uite – fugi cu ea, dragă.

Dar Ellen ştiu că scrisoarea venea din străinătate înainte de a o atinge şi se repezi în casă cu ea. Domnişoara Fortune o trimise înapoi să plătească timbrul.

Când reveni, mătuşa ei încă citea scrisoarea. Dar privirea ei, simţi Ellen, nu era promiţătoare. Nu riscă să vorbească; aşteptarea era chinuitoare. Stătu până când domnişoara Fortune începu să strângă hârtia.

— Nu-i nimic pentru mine? spuse ea timid.

— Nu.

— O, de ce nu-mi scrie! strigă Ellen, izbucnind în lacrimi.

Domnişoara Fortune se plimba prin cameră fără un scop anume, după cum se vedea.

— E foarte ciudat! spuse Ellen îndurerată, mă tem că e mai rău – tata spune că e mai rău?

— Nu.

— E foarte ciudat! repetă biata Ellen.

— Tatăl tău va veni acasă, spuse domnişoara Fortune, după câteva minute în timpul cărora Ellen plânsese în tăcere.

— Acasă! Atunci înseamnă că e mai bine, spuse Ellen cu o nouă viaţă; nu spune că e mai bine?

— Nu.

— Dar ce înseamnă asta? spuse Ellen chinuită; nu-mi dau seama ce înseamnă; nu spune că e mai rău, şi nu spune că e mai bine – ce spune până la urmă?

— Nu prea spune multe.

— Spune când va veni acasă?

Domnişoara Fortune mormăi ceva despre „primăvară” şi intră în cămară; Ellen se gândi că nu avea să scoată mai mult de la ea. Se simţea mizerabil. Tatăl şi mătuşa ei păreau să se poarte ciudat; nu ştia unde să caute alinare. Într-o zi îi spusese lui John toate temerile şi durerile ei. El nu

încercase să-i trezească speranţele, ci spusese „în lume sunt necazuri, Ellie; cel mai bine e să le încredinţezi pe ele şi pe tine dragului nostru Salvator, şi să-L laşi pe El să le rezolve. Încearcă să-L iubeşti mai mult şi să te supui voinţei Sale; Păstorul cel bun le vrea binele mieluşeilor Lui, poţi să fii sigură de asta, Ellen”.

Ellen îşi aminti de cuvintele lui şi încercă să le asculte, dar nu putea să se „supună voinţei Sale”; nu încă. Cu ochii în lacrimi, căută alinare în Biblie, şi o găsi. Ochii îi căzură peste cuvintele pe care le ştia foarte bine, dar care erau acum ca apa pentru un însetat „Să nu vi se tulbure inima; aveţi credinţă în Tatăl, şi aveţi credinţă în Mine. În casa Tatălui meu sunt multe locaşuri”. Acolo nu există despărţire, se gândi Ellen. Plânse mult timp, dar se simţea alinată. Inima care se sprijină pe Cel care a spus aceste cuvinte binecuvântate nu poate fi nenorocită.

Următoarele zile trecură una după alta, doar că mătuşa ei era uneori ciudată – nu se purta ca de obicei cu ea. Domnul Van Brunt nu era *uneori* ciudat, ci *tot timpul* ciudat; nu-i vorbea şi nu o privea; îşi târa picioarele şi pleca în tăcere; uneori stătea afară şi în timpul meselor. Nu mai văzu pe nimeni altcineva. Vremea şi alte împrejurări o opriseră să meargă pe munte.

Într-o după-amiază, când îşi făcea lecţiile la franceză, auzi că e chemată. Domnişoara Fortune era în bucătăria de jos, făcând lumânări. Ellen alergă.

— Nu ştiu ce e în lumânările astea, spuse domnişoara Fortune, nu le pot strânge la un loc; cred că seul nu e bun. Unde e cea mai apropiată fermă în care se află albine?

— Au albine la doamna Hitchcook, spuse Ellen.

— Şi în Egipt au, după câte ştiu, spuse mătuşa ei; un loc e la fel de bun ca şi celălalt. Doamna Lowndes! nu e prea departe. Ia-ţi boneta, Ellen, şi fugi până acolo, şi roag-o să-mi dea nişte ceară de albine. O să i-o plătesc în ce vrea ea.

— Doamna Lowndes are stupi? spuse Ellen neîncrezătoare.

— Nu – face ceara de albine singură, spuse domnişoara Fortune, pe tonul pe care îl lua când cineva îi spunea că se înşală.

— Cât de multă să cer? spuse Ellen.

— O, nu ştiu – o bucată bună.

Ellen nu ştia ce înseamnă asta. Totuşi nu mai întrebă nimic şi porni la drum. Era cald şi înăbuşitor; chiar timpul în care soarele are cea mai mare putere, şi casa doamnei Lowndes era la jumătatea drumului spre Alice. Nu era un loc în care îi plăcea să meargă, deşi oamenii se purtau bine cu ea; nu îi vizita, şi se ţinea cât de departe putea de ei. Domnişoara Mary Lawson stătea cu doamna Lowndes şi fiica ei când Ellen intră şi transmise scurt mesajul mătuşii ei.

— Ceară de albine, spuse doamna Lowndes, ei bine, nu ştiu. Cât de multă vrea?

— Nu ştiu exact, doamnă; o bucată bună, a spus.

— Pentru ce e? ştii, drăguţă?

— Cred că o pune în seul pentru lumânări, spuse Ellen; a spus că seul e prea moale.

— Nu ştiu să fi fost altfel decât foarte tare, spuse Sarah Lowndes.

— Ar fi bine să nu-i spui mătuşii tale asta, Ellen, remarcă Mary Lawson; nu ţi-ar mulţumi.

— Are destul seu? întrebă mama, pregătindu-se să taie ceara.

— Nu ştiu, doamnă; are un ulcior mare, dar nu ştiu cât era de plin.

— Poţi să tai o bucată mare, mamă, dacă tot eşti acolo, spuse fiica, şi să-i spui să-ţi dea în schimb o bucată de brânză din aceea bună, da?

— Se poate compara cu ceara? şopti doamna Lowndes.

Fiica ei îi răspunse pe acelaşi ton, şi domnişoara Mary li se alătură; o conversaţie destul de lungă despre ceară, pe care Ellen nu o auzi. Tonul vorbitoarelor era din ce în ce mai jos, până când numele ei şi o propoziţie furioasă se auzi mai clar şi ajunse până la ea.

— Nu crezi că domnişoara Fortune ar putea să-şi pună măcar o panglică neagră la bonetă?

— Oricine ar face-o.

— Taci! începură din nou să şoptească.

Cuvintele îi străpunseră inima lui Ellen ca un fier ascuţit. Nu se putea mişca; stătea încremenită de durere şi teamă, neîndrăznind să se gândească de ce se temea. Când i se dădu ceara, se ridică de pe scaun şi

rămase uitându-se la doamna Lowndes de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Doamne fereşte, copilă, cum arăţi! spuse doamna. Ce se întâmplă cu tine?

— Doamnă, spuse Ellen, ce spuneaţi despre...

— Despre ce, dragă? spuse doamna Lowndes, uitându-se speriată la celelalte.

— Despre – o panglică, spuse Ellen, luptându-se să-şi smulgă cuvintele de pe buze.

— Doamne fereşte! spuse cealaltă; unde ai auzit aşa ceva? Nu am spus nimic despre panglică, dragă.

— Credeţi că mătuşa ei nu i-a spus? spuse domnişoara Mary încet.

— Ce să-mi spună? strigă Ellen. O! Ce? Ce?

— Aş vrea să fiu la o mie de mile distanţă! spuse doamna Lowndes; nu ştiu, dragă... nu ştiu ce; domnişoara Alice ştie.

— Da, întreab-o pe domnişoara Alice, spuse Mary Lawson; ea ştie mai bine decât noi.

Ellen privea neîncrezătoare de la una la cealaltă; apoi, cum din toate părţile i se repeta „du-te şi întreab-o pe domnişoara Alice”, îşi luă boneta, aruncă ceara de albine şi ieşi din casă. Cele rămase o priviră un moment în tăcere.

— Ce rău îmi pare! spuse doamna Lowndes, traversând încăperea să închidă uşa. Dar ce aş fi putut spune?

— Pe unde a luat-o?

— Nu ştiu sigur – nu am avut curaj să mă uit. Mă întreb dacă n-ar fi trebuit să-i spun eu. Dar nu am putut.

— Uită-te unde a lăsat ceara! spuse Sarah Lowndes.

— O să se omoare dacă fuge pe munte în halul ăsta, spuse Mary Lawson.

Alergară la uşă să se uite după ea.

— Nu se vede, spuse doamna Lowndes; dacă a luat-o spre Nose a ajuns deja la plopii cei mari, sau e într-o porţiune în care n-o putem vedea.

— Nu ar fi trebuit s-o laşi să plece în soarele ăsta, mamă, spuse domnişoara Lowndes.

— M-a speriat atât de tare, spuse doamna Lowndes, încât nu mai aveam nimic în cap. Aş vrea să ştiu unde e, sărmana micuţă!

Ellen era departe pe munte, grăbită de o teamă care nu ştia de căldură şi oboseală; nu-i păsa de asta. Nu văzu nimic pe drum; totul era înghiţit de acel simţământ; încă nu îndrăznea să se gândească de ce se temea. Era sigură de un singur lucru. Alice ştia, Alice îi va spune; gândul acesta era singurul rămas, ca un cui arzător; dar o, ce nor îi întuneca sufletul, din ce în ce mai greu. Graba minţii şi graba trupului îi făceau rău; trebuia să fie aşa; când ajunse la colţul casei şi năvăli pe uşă era într-o stare îngrozitoare.

Alice se ridică şi o primi cu o privire care o opri scurt pe Ellen. Rămase pe loc; culoarea din obrajii ei, când citi ochii lui Alice, pieri; cuvintele şi puterea de a vorbi dispăruseră şi ele. Vai! nevoia de a şti dispăruse şi ea. Alice izbucni în lacrimi şi o luă în braţe, spunând doar „Biata mea copilă!” Ellen se lăsă moale în braţele ei, iar puterea şi sufletul părură s-o părăsească. Alice crezu că leşinase; o întinse pe canapea, o chemă pe Margery şi încercă s-o readucă în simţiri, plângând amar. Nu era totuşi un leşin; Ellen îşi veni în simţiri în curând, dar părea o persoană lovită de o mare nenorocire, şi Alice îşi dori ca durerea să fi avut un alt efect. Dură multe zile. Era cufundată într-un soi de amorţeală; nu plângea; încordarea violentă a oricărui nerv şi simţământ păreau că au lăsat-o înţepenită. Dormea cea mai mare parte a timpului, şi părea să nu aibă putere pentru altceva.

Sora ei adoptivă o supraveghea mereu, şi în timpul acelor zile păru să nu trăiască decât pentru a o îngriji. Auzise toată povestea lui Ellen de la Mary Lawson şi domnul Van Brunt, care fuseseră amândoi la casa parohială; una din partea doamnei Lowndes, celălalt din propriul lui interes, ca să întrebe despre ea: se temea că Ellen se va îmbolnăvi după toate cele întâmplate. Dar se înşela totuşi. Ellen nu era bolnavă; mintea şi trupul ei se plecau sub lovitura care o năucise. După ce prima amorţeală trecu, apărură primele semne ale durerii; plângea până nu mai avea lacrimi, şi asta se întâmpla adesea, dar în linişte; nu suspina pasionat, nu ţipa; durerea era prea puternică ca să mai poată lupta, şi Ellen îşi pleca

încet capul în faţa ei. Alice văzu asta cu îngrijorare. Refuzase s-o lase să se întoarcă la mătuşa ei; îi era imposibil să facă altfel; dar poate că Ellen s-ar fi simţit mai bine acolo. Treburile neîntrerupte de acasă ar fi înviorat-o; aici, nimic nu o trezea, şi nu avea nimic în afară de gândurile ei. Părea să-şi fi pierdut interesul pentru toate lucrurile. Cărţile îşi pierduseră farmecul. Plimbările şi vizitele şi statul acasă erau la fel, exceptând faptul că ultima îi plăcea cel mai mult. Nu mai avea poftă de mâncare; obrajii îşi pierdură culoarea; Alice începu să se teamă că dacă nu se va pune capăt acestei dureri, îşi va pierde viaţa. Dar toate eforturile ei rămaseră zadarnice; iarna fu dureroasă, nu doar pentru Ellen.

Pe măsură ce trecea timpul, Ellen începu din nou să găsească plăcere în Biblia ei. Obişnuia să se retragă într-un colţ, şi întorcea pagină după pagină; căuta promisiuni blânde şi cuvinte binefăcătoare care să-i aline durerea şi slăbiciunea. Îi plăcea să citească despre Christos – tot ce spusese şi făcuse; toată bunătatea Lui faţă de oameni şi grija pentru ei; dragostea pe care le-o arătase şi bucuriile pe care le pregătea. Începu să se apropie tot mai mult de Prietenul veşnic, de a cărui dragoste nici moartea nici viaţa nu-i puteau despărţi pe cei care credeau; inima ei, chinuită şi încercată, începu să găsească din nou odihnă în acea oază de linişte cu mai multă dragoste şi bucurie ca înainte. Totuşi, bucuria aceasta era adesea amestecată cu lacrimi; orice amintire îi stârnea durerea; deşi în privirea lui Ellen tristeţea se risipea, Alice vedea că faţa îi era din ce în ce mai palidă şi slăbită. Nu mai vorbise niciodată despre mama ei după ce aflase că murise; nu se plânsese niciodată de pierdere, cu excepţia acelei exclamaţii de agonie „Nu voi mai primi niciodată scrisori!” şi Alice nu îndrăznea să atingă ceea ce fetiţa ascundea cu atâta grijă, deşi Ellen plângea uneori la pieptul ei şi stătea ore întregi tăcută cu capul în poala ei.

Se apropia timpul când John trebuia să vină acasă de sărbători. Între timp primiseră multe vizite de la prieteni. Domnul Van Brunt venise de câteva ori, destul cât să se mire toată vecinătatea, dacă ar fi ştiut; buna lui mamă mai des încă. Doamna Vawse venise cât putea de des; o dată veni şi domnişoara Fortune; şi asta fiindcă, spuse ea „toată lumea ar vorbi despre ce nu îi priveşte dacă nu aş fi venit”. Cum nici ea nici Ellen nu ştiau

ce să-şi spună, vizita fu mai degrabă plicticoasă, în ciuda eforturilor lui Alice. Jane Huff şi Dennisonii şi alţii veniră din când în când; dar Ellen nu voia să vadă pe nimeni, în afară de doamna Vawse. Alice tânjea după fratele ei.

El veni în cele din urmă, chiar în ajunul Anului Nou. Era mijlocul unei frumoase după-amiezi, când Alice şi tatăl ei plecaseră cu sania la Carra-Carra. Ellen alesese să stea acasă, dar Margery nu ştia asta şi nu i-o spusese lui John. După ce o vizită în bucătărie, se întoarse în sufrageria pustie, şi se plimba gânditor prin cameră când se deschise încetişor uşa camerei lui Alice şi intră Ellen. Nu îi stătea în fire să-şi arate emoţiile în faţa altora; încercă să se abţină şi să îl primească pe John fără plânsete, şi acum apăru cu o feţişoară serioasă. Prima lui privire arătă că ştia totul.

— Ellie! spuse el; credeam că aţi plecat toţi. Draga mea

Ellie!

Ellen suportă cum putu tonul acestor cuvinte şi sărutul care le urmă; trebui să mai audă câteva cuvinte, şi o frântură din vechea privire şi vechiul zâmbet, ca să lase garda jos. După obiceiul ei, voi să fugă, dar John o prinse în braţe şi o apropie de el.

— Nu o să te las să uiţi că sunt fratele tău, Ellie, spuse el.

Ellen îşi ascunse faţa la pieptul lui, şi plânse cum nu mai plânsese înainte.

— Ellie, spuse el după un timp, vorbind încet şi iubitor, Biblia spune „am cunoscut şi am crezut dragostea lui Dumnezeu pentru noi”; ţi-ai amintit şi ai crezut în asta?

Ellen nu răspunse.

— Ţi-ai amintit că Dumnezeu iubeşte fiecare păcătos care crede în Fiul Său? Şi îi iubeşte atât de mult încât nu lasă să li se întâmple niciun rău? Şi îi iubeşte şi mai mult atunci când le trimite necazuri? E uimitor! dar e adevărat. Te-ai gândit la asta, Ellie?

Ea clătină din cap.

— El nu face nimic la mânie; nu te-a uitat; nu este nepăsător faţă de inimioara ta rănită; niciodată, niciodată! Dacă eşti copilul Lui, totul este făcut din dragoste şi lucrează spre binele tău; nu putem vedea acum, din

cauză că suntem slabi şi păcătoşi, şi nu vedem în faţa noastră.

Ellen asculta, cu faţa ascunsă la pieptul lui.

— Îl iubeşti pe Christos, Ellen?

Ea încuviinţă, suspinând din nou.

— Îl iubeşti mai puţin de când a adus această durere asupra ta?

— Nu, suspină Ellen; *mai mult.*

El o atrase mai aproape şi rămaseră câteva momente tăcuţi.

— Mă bucur să aud că simţi asta! Atunci totul va fi bine. Şi nu te-ai gândit că totul e spre binele dragei tale mame?

Ellen aproape se înfioră. Numele mamei ei nu fusese spus după marea nenorocire, şi nu putea suporta să-l audă. Tremura toată de suspine isterice.

— Hai, Ellie, spuse John, cu un ton care, deşi încet, străbătu agitaţia ei şi o calmă ca o vrajă; nu te-ai gândit că e mai bine pentru ea?

— O, da! O, da!

— Îl iubea şi credea în El; şi acum este cu El – a ajuns în căminul strălucit unde nu mai e păcat, nici durere, nici moarte.

— Nici despărţire, suspină Ellen, excesiv de agitată.

— Nici despărţire! Şi gândeşte-te că noi suntem despărţiţi de ei numai un timp; să ne păstrăm hainele curate, şi în curând vom fi împreună toţi, şi se va sfârşi cu lacrimile pentru totdeauna. Ea a terminat acum. Ai mai auzit ceva despre ea?

— O, nu, niciun cuvânt!

— Asta e o încercare grea. Dar în toate, crede-mă, dragă Ellie, se vede dragostea lui Dumnezeu pentru noi; aminteşte-ţi că scumpul nostru Salvator e lângă noi, şi simte cu noi, şi este acelaşi pentru totdeauna. Nu mai plânge, Ellen.

O sărută o dată sau de două ori şi o imploră să se calmeze. I se părea că inima lui Elen se revarsă în şuvoiul de lacrimi, fiindcă acum erau mai uşoare decât la început. Conversaţia aceasta fusese o mare uşurare. Tăcerea dintre ea şi Alice, o tăcere pe care niciuna nu îndrăznea să o rupă, devenise dureroasă. Vraja fusese ruptă, şi deşi la început lacrimile lui Alice fuseseră neistovite, se simţi mai uşurată; pe măsură ce John o alina şi

vorbea în continuare despre alte subiecte, se calmă şi simţi mai multă pace decât avusese în ultimele luni. Era din nou ea însăşi când se întoarse Alice.

— Deja i-ai făcut bine, exclamă Alice imediat ce Ellen ieşi din cameră; ştiam că aşa va fi; i-am văzut faţa imediat ce am intrat.

— Era şi timpul, spuse fratele ei. E o micuţă tare scumpă!

A doua zi dimineaţă, Ellen, foarte surprinsă, îl văzu pe Isteţul înşeuat în faţa uşii, şi pe domnul John examinându-l şi scurtând hăţurile.

— Ei bine, Alice, exclamă ea, ce face domnul John?

— Nu ştiu, Ellie; are el ceva de gând. De ce întrebi?

Înainte să poată răspunde se deschise uşa.

— Hai, Ellen, pregăteşte-te. Îmbracă-te bine, fiindcă e frig. Alice, are mănuşi destul de călduroase? Dă-i-le pe ale tale, şi o să văd dacă pot să-i găsesc ceva la Thiriwall.

Ellen se gândi că ar fi vrut să nu meargă; ar fi spus asta oricui. Rămase o jumătate de minut pe loc, apoi merse să se îmbrace.

— Alice, eşti gata până ne întoarcem? În jumătate de oră.

Ellen avu o lecţie excelentă, şi profesorul ei avu grijă să nu fie una uşoară. Când se întoarse arăta mult mai bine. Alice nu era chiar gata; în timp ce o aşteptau, John se îndreptă spre bibliotecă şi luă primul volum din „Istoria antică” de Rollins; i-o dădu lui Ellen spunându-i că va vorbi cu ea mâine despre primele douăzeci de pagini. Consecinţa fu că în absenţa lor Ellen citi. De la Thiriwall îi aduseră o pereche de mănuşi; se trimise după poneiul lui Jenny Hitchcook, şi în zilele care urmară îşi reluară lecţiile de călărie. Pe parcurs, desenul şi lectura şi celelalte materii se adăugară istoriei, până când timpul lui Ellen fu din nou umplut. Alice dorise asta şi înainte, dar nu reuşise. Ce cerea ea, Ellen *încerca* să facă; ce îi cerea John, *era făcut.* Se schimbă mult. Pofta de mâncare reveni; culoarea îi îmbujoră din nou obrajii; speranţa – slabă şi palidă cum era – îi lumina ochii. În înflăcărarea ei de a-şi mulţumi profesorul, făcea tot ce-i stătea în puteri. Efectul era tot ce îşi dorise acesta.

A doua seară după sosire, John o chemă pe Ellen lângă el, spunând că voia să-i citească ceva. Această scenă avea loc înainte de aducerea

lumânărilor, când camera era luminată de flăcările focului. Ellen se uită la cartea din mâna lui; era un volum mare legat în piele neagră, destul de uzat; nu părea interesant.

— Ce este? întrebă ea.

— Se numeşte, spuse John, „Călătoria pelerinului din această lume spre una mai bună”.

Ellen se gândi că nu suna deloc interesant. Nu fusese niciodată mai departe de adevăr, şi văzu asta imediat ce începu lectura. Atenţia îi fu captată; modul nepăsător şi neatent în care stătea se schimbă în încântare; devora fiecare cuvânt de pe buzele cititorului; într-adevăr, efectul lor era mărit de o voce frumoasă şi o intonaţie deosebită. Atunci când Ellen nu înţelegea ceva, John se oprea şi îi explica; cu ajutorul lui, totul devenea clar. A doua zi căutară mult timp cartea; era de negăsit, şi trebui să aştepte până seara. Spre marea ei bucurie, o găsiră şi John o întrebă dacă voia să mai audă ceva. După aceea, în fiecare seară în timpul şederii lui, petrecură o oră citind. Alice îşi lăsa lucrul şi venea şi ea pe canapea; cu capul pe umărul fratelui ei, mână în mână, cu Ellen sprijinită de cealaltă mână, puteau fi găsiţi ascultând în fiecare seară. Cuvintele nu ar putea descrie bucuria lui Ellen. Uneori lectura o făcea să râdă, alteori plângea; o ajuta mult în procesul de vindecare pe care îl începuse John.

Ajunseră la locul în care Creştinul îşi lasă povara la cruce; în timp ce stătea şi plângea, trei îngeri veniră la el. Primul îi spuse „păcatele tale sunt iertate”; al doilea îl dezbrăcă de zdrenţe şi îl îmbrăcă cu o haină albă; al treilea îi puse un semn pe frunte.

John îi explică ce erau zdrenţele şi ce era haina albă.

— Şi semnul de pe frunte? spuse Ellen.

— E semnul copiilor lui Dumnezeu – schimbarea înfăptuită în ei de Duhul Sfânt – schimbarea care îi face diferiţi de ceilalţi, şi diferiţi de vechiul lor caracter.

— Toţi creştinii îl au?

— Sigur. Nu poţi fi creştin fără el.

— Dar cum poate cineva să ştie dacă îl are sau nu? spuse Ellen, foarte serioasă.

— Cercetează-ţi inima şi viaţa cu Biblia şi vezi dacă se potrivesc. Biblia dă multe semne şi descrieri după care se cunoaşte un creştin, spune ce eşti şi ce ar trebui să fii. Dacă vezi că sentimentele şi modul de viaţă sunt în concordanţă cu aceste cuvinte ale Bibliei, poţi să speri că Duhul Sfânt te-a schimbat şi te-a însemnat cu pecetea Lui.

— Aş vrea să-mi spui unde să caut în Biblie.

— Biblia e plină de asemenea cuvinte. „Celor care cred că Christos este vrednic de mărire” este unul; „Dacă mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele”; „Călcaţi pe urmele mele, întrucât şi eu calc pe urmele Lui”; „Iubesc legea Ta”. Biblia e plină de aceste cuvinte, Ellie, dar trebuie să ceri ajutor când încerci să te judeci în lumina lor; inima este înşelătoare.

Ellen păru tristă tot restul serii, şi a doua zi se gândi mult la asta.

— Cred că m-am schimbat, îşi spuse ea. Nu îmi plăcea să citesc Biblia, şi acum îmi place foarte mult; nu îmi plăcea să mă rog, şi acum nu ştiu ce m-aş face fără rugăciune! Nu îl iubeam pe Iisus, dar acum sunt sigură că îl iubesc. Nu ţineam poruncile Lui, dar acum încerc; trebuie că m-am schimbat. O, aş vrea ca mama s-o fi ştiut înainte să...

Plângând de durere şi bucurie, Ellen se aplecă din nou peste mica Biblie, rugându-se să se schimbe mai mult; şi apoi, cum făcuse de multe ori, ridică coperta ca să se uite la cuvintele de pe prima pagină.

„Îi iubesc pe cei ce Mă iubesc, şi cei care Mă caută Mă vor găsi”.

Lacrimile o orbeau.

— E adevărat, se gândi ea.

„Eu voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Meu”.

— Şi asta e adevărat! spuse ea surprinsă, şi mama a crezut. Şi apoi, într-o străfulgerare, îşi aminti de timpul în care fuseseră scrise; îşi aminti cum căzuse capul mamei ei pe prima pagină; văzu din nou degetele subţiri împreunate; nu înţelesese atunci, înţelegea acum! Se ruga pentru mine, se gândi Ellen, se ruga pentru mine! Credea că aceste promisiuni se vor împlini.

Cartea fu dată la o parte, şi Ellen căzu pe genunchi în agonie.

Chiar şi această stare îi linişti până la urmă mintea. Părea să fie o legătură între ea şi mama ei. Promisiunea, scrisă şi crezută de una,

înţeleasă şi primită cu bucurie de cealaltă, era ceva în comun, deşi una plecase spre ceruri între timp, iar cealaltă mai zăbovea pe pământ. Ellen îşi întipări cuvintele în inimă.

Altă dată, când ajunseră la ultima scenă a călătoriei Creştinului, Ellen plânse din toată inima. John o întrebă dacă trebuia să treacă mai departe; o necăjea? Ea spuse că nu o necăjea; voia să meargă mai departe; şi el continuă, deşi mult mai necăjit, iar Alice se simţea la fel de rău ca şi Ellen. Dar a doua seară, spre surprinderea lui, Ellen îl imploră să mai citească încă o dată scena, înainte să treacă la partea a doua. Şi când el deschise cartea, ea ascultă scena aceea cu atâta încordare şi plăcere încât aproape că o învăţă pe de rost. Pe scurt, nu a existat vreodată copil mai mulţumit şi alinat de o carte decât era Ellen de „Călătoria pelerinului”. Vizita lui John fusese una binecuvântată. Alice spuse că venise ca un răsărit de soare; se temea să se gândească la ce se va întâmpla când va pleca.

Îi scrise, totuşi, după ce trecură câteva săptămâni, că Ellen părea să-l poarte mereu în suflet, fie că era prezent, fie absent. Ellen progresa încet; cel puţin nu dădea înapoi. Îşi continuau lecţiile de călărie, şi studiul; Ellen era neobosită în efortul de a-i fi pe plac, şi mergea înainte, spunea Alice, spre ameliorare.

CAPITOLUL XXXV

Ţin această casă, şi spăl, storc, coc, frec, pun masa şi fac paturile, numai eu singură.

Shakespeare

Veni primăvara; Alice şi Ellen aşteptau plimbările plăcute, sub căldura blândă a soarelui care va topi zăpada; într-o frumoasă dimineaţă de martie, apăru domnul Van Brunt. Domnişoara Fortune nu se simţea bine, şi îl trimisese s-o implore pe Ellen să se întoarcă acasă. Îi părea rău, spunea el; ştia că Ellen se afla în cel mai bun loc, dar mătuşa ei o voia, şi „eu cred că ar trebui să vii". Nu ştia ce se întâmpla cu domnişoara Fortune; era puţin dintr-o cauză, puţin din alta; „bănuiesc că e prea trudită, şi era de mirare, fiindcă eu nu ştiu că *ar fi putut* fi. *Se* crede tare ca stânca, dar până şi asta poate fi distrusă".

Ellen privea inexpresiv. Totuşi, se grăbi să-şi adune lucrurile, şi cu ajutorul lui Alice fu gata într-o jumătate de oră. Despărţirea era grea. Se îmbrăţişară strâns şi se sărutară de multe ori în tăcere.

— La revedere, Ellie, şopti Alice în cele din urmă, ne vedem curând. Aminteşte-ţi ce a spus John înainte de a pleca.

Ellen nu putea vorbi. Se îndepărtă de Alice şi se întoarse spre domnul Van Brunt, spunându-i în felul ei că era gata; el îi luă bagajul şi plecară împreună.

Ellen făcea toate eforturile să-şi stăpânească lacrimile. Ştia că l-ar necăji pe tovarăşul ei, şi reuşi până la urmă să se abţină. Din fericire, el nu spuse aproape nimic în timpul drumului; nu ar fi putut răspunde la nicio întrebare. Nu era vina domnului Van Brunt că era atât de tăcut; îşi scormoni creierii tot drumul, voind să spună ceva, dar nu se putu hotărî. Singura lui remarcă fu că „e o primăvară bună pentru arţari, şi se pare că vor avea o grămadă de zahăr".

Când ajunseră la uşă, el îi spuse că mătuşa ei se află sus, iar el se va întoarce în hambar. Ellen se opri în prag, amintindu-şi ultima ocazie în care îl trecuse – şi prima dată; cum se schimbase totul! Se întrebă dacă aceasta va fi casa ei pentru totdeauna. Avea nevoie să-şi amintească cuvintele lui John. Când îşi luase rămas bun, îi spusese „Micul meu pelerin, sper că vei ţine drumul drept, şi vei câştiga răsplata robului care a fost credincios în puţine lucruri”.

— Voi încerca, se gândi biata Ellen; apoi trecu prin bucătărie şi se îndreptă spre propria ei cameră. Acolo, fără să se oprească, se dezbrăcă, privi o dată locul familiar şi cufărul din colţ, căzu pe genunchi un minut, apoi se îndreptă spre camera mătuşii ei.

— Intră! strigă domnişoara Fortune la bătaia lui Ellen. Ei bine, Ellen, ai venit deci. Mă bucur că eşti tu; mă temeam că s-ar putea să fie Mimi Lawson sau Sarah Lowndes, sau alta la fel; ştiu că vor da târcoale imediat ce vor auzi că sunt bolnavă.

— Eşti foarte bolnavă, mătuşă Fortune? întrebă Ellen.

— Ei! nu, copilă; mă pun pe picioare mâine; dar mă simt ciudat în dimineaţa aceasta, şi m-am gândit să mă întind în pat. Cred că am răcit.

Nu era nicio îndoială, şi asta nu era totul. În afară de răceală, pentru care îşi dăduse toate silinţele, domnişoara Fortune era epuizată; economia, gospodăria şi *înţelepciunea o* puseseră la pat, neajutorată şi bolnavă.

— Ce pot să fac pentru dumneata, mătuşă Fortune? spuse Ellen.

— O, nimic, din câte ştiu, spuse domnişoara Fortune; lasă-mă singură şi nu-mi cere nimic, şi ţine lumea departe. Vai de mine! Mă doare capul de înnebunesc! Ellen, ascultă-mă, spuse ea ridicându-se într-un cot, nu vreau să văd pe nimeni pe aici – pot să zac aici până în ziua de apoi! Acum, fii atentă. Nu vreau s-o văd pe Mimi Lawson, nici pe altcineva, scotocind în fiecare cotlon, şi întorcând fiecare felie de brânză să vadă ce e dedesubt. Niciuna nu e departe de aşa ceva, dacă au prilejul. Vor veni aici, cu gloata, să te ajute să ai grijă de casă. Dar nu-mi pasă ce se întâmplă cu casa; nu calcă nimeni pe aici.

Promite-mi că nu-l vei lăsa pe domnul Van Brunt să aducă pe nimeni;

ştiu că pot să am încredere în tine; promite-mi!

Ellen promise, mulţumită de ultimele cuvinte ale mătuşii ei; o întrebă încă o dată dacă nu poate face nimic pentru ea.

— O, nu ştiu! spuse domnişoara Fortune, căzând înapoi pe pernă; nu-mi pasă ce faci, atâta timp cât ţii casa curată. Hainele sunt în coşul de sub masa de jos – poţi începe să le calci; de abia s-au uscat. Dar nu mai veni să întrebi nimic; nu pot suporta. Ellen, să nu laşi nicio muscă în cămară în afară de tine. Şi, Ellen, nu m-ar deranja să-mi faci un ceai de cătuşnică; cătuşnica e în pod; ultima uşă din spate; uite cheile. Nu te apuca de nimic altceva.

Ellen se gândi că totul arăta trist în bucătărie. Era ordine, bineînţeles, şi curăţenie; dar se vedea că lipsea stăpâna. Focul se stinsese, şi camera era rece; chiar şi un fleac ca ceaiul de cătuşnică părea greu de făcut. În timp ce se uita la butucii din cămin, pe care nu i-ar fi putut mişca singură, intră domnul Van Brunt, cu faţa lui cumsecade, dorind să ştie dacă o putea ajuta cu ceva. Camera păru mai confortabilă când apăru. Aprinse repede focul, în timp ce Ellen era în pod. Ce pod bine aprovizionat! Printre alte lucruri, de o grindă erau legate vreo douăsprezece mănunchiuri de ierburi uscate. Ellen crezuse că poate deosebi cătuşnica, dar după ce mirosise două sau trei mănunchiuri se zăpăci, şi luă câteva frunze de câteva feluri să le arate domnului Van Brunt. Când ajunse jos din nou, văzu că domnul Van Brunt pusese ceainicul şi aţâţase focul; aşa că Ellen, gândindu-se că nu era bine să stea degeaba, puse pătura de călcat pe masă, întinse rufele şi puse fierul de călcat pe foc. Când termină, ceainicul fierbea. Ellen nu ştia cum să facă ceai de cătuşnică, dar se gândi că se face la fel ca cel negru, la care se pricepea. Puse deci două linguriţe de frunze în vas, turnă apă peste ele şi lăsă să fiarbă. Între timp intră domnul Van Brunt, cu un braţ de surcele pentru foc, cu care să se poată descurca Ellen.

— Aş vrea să stau aici şi să am grijă de tine întruna, spuse el; dar voi fi în preajmă. Dacă vrei ceva, vino la uşa din spate şi strigă.

Ellen începu să-i mulţumească.

— Nu mai spune nimic, spuse el, apărându-se parcă cu mâna; ţi-aş aduce toată pădurea, numai să te văd din nou aici, deşi ştiu că îţi era mai

bine unde erai, dar nu am ce face. Acum, pe cine să aduc să stea cu tine? Cine ţi-ar plăcea?

— Pe nimeni, vă rog, domnule Van Brunt, spuse Ellen; mătuşa Fortune nu vrea pe nimeni, şi nici eu.

El se opri şi o privi uimit.

— Nu vorbeşti serios, spuse el; te gândeşti şi se gândeşte că te vei descurca singură?

— O să mă descurc cumva, spuse Ellen. Nu vă mai faceţi griji, domnule Van Brunt; mătuşa Fortune s-ar necăji să vină cineva; nu mai spuneţi nimic.

— S-ar necăji! spuse el, şi mormăi ceva ce Ellen nu înţelese despre „femeia asta care nu mai gândeşte”.

Totuşi lăsă totul aşa; Ellen umplu cana cu ceai şi o duse sus. Bunica ei se trezise; mai înainte, când fusese Ellen în cameră, se foise doar, acum se arătă foarte bucuroasă s-o vadă; o îmbrăţişă şi o sărută, apoi insistă să coboare împreună. Ellen îi primi mângâierile cu drag şi apoi începu s-o ajute să se ridice şi să se îmbrace.

— Da, te rog, spuse domnişoara Fortune; aşa o să mă pot odihni şi eu puţin. Vai de mine! Ellen, cum se cheamă asta?

— Nu e cătuşnică? spuse Ellen alarmată.

— Cătuşnică?! Are gust de ceainic. E slab ca apa de spălat vase. Du-l jos şi fă altul. Cât ai pus în el? Trebuie să pui o mână de cătuşnică, cu tot cu floare; fă-l mai tare. Nu pot bea aşa ceva. Cred că dacă aş transpira m-aş simţi mai bine.

Ellen coborî, o aşeză pe bunica în colţul ei preferat, şi făcu alt ceai. Apoi, fiindcă fierul se încălzise, începu să calce; făcea două lucruri în acelaşi timp, fiindcă doamna Montgomery vorbea cu ea, şi trebuia să audă şi să dea o grămadă de răspunsuri. Uşa se deschise şi apăru primul vizitator, în persoana lui Nancy.

— Ei bine, Ellen, spuse ea; deci domnişoara Fortune e chiar bolnavă, dacă ţii tu casa. Nu te simţi măreţ?

— Deloc, spuse Ellen; nu ştiu ce se întâmplă cu rufele astea; nu le pot călca.

— Fierul nu e cald, spuse Nancy.

— Ba da, destul de cald. Am pârlit deja un prosop.

— Vai de mine, Ellen! Cred că ai făcut-o. Dacă domnişoara Fortune ar fi fost jos, ai fi luat-o. Păi sunt uscate! spuse Nancy, căutând în coş; nu le-ai umezit, nu?

— Sigur că nu, spuse Ellen, trezită, am uitat!

— Dă-te la o parte, o să fac eu asta, spuse Nancy, suflecându-se şi împingând-o pe Ellen; dă-mi o cană cu apă, şi o să le terminăm imediat. Cine vine să te ajute?

— Nimeni.

— Nimeni! sărmanul puişor; şi crezi că o să poţi face toată treaba singură?

— Nu, spuse Ellen, dar pot să fac ceva, şi restul va trebui să aştepte.

— Nu o să faci asta; o să stau eu.

— Nu poţi, Nancy, spuse Ellen liniştită.

— Cred că pot dacă vreau. Mi-ar plăcea să ştiu cine o să te ajute; domnişoara Fortune e la pat.

— Ai putea să mă ajuţi, spuse Ellen, dar te rog să n-o faci.

— Fac ce vreau eu, spuse Nancy, dacă o rogi pe domnişoara Fortune să mă lase să stau. Haide, Ellen! Va fi splendid; şi o să te ajut cât pot, şi nu o să te necăjesc. Haide, roag-o!

— Nu pot, Nancy; nu vrea pe nimeni; şi mi-a spus să nu vorbesc cu ea. Nu pot s-o întreb.

Nancy lăsă rufele şi alergă nerăbdătoare pe scări. După câteva minute, se întoarse cu o faţă triumfătoare şi îi spuse lui Ellen să meargă la mătuşa ei.

— Ellen, spuse domnişoara Fortune, dacă o las pe Nancy să stea cu tine o să ai grijă de chei, şi o s-o ţii departe de cămară?

— O să încerc, doamnă, cât o să pot.

— Mai degrabă aş lăsa-o pe ea decât pe oricine altcineva, spuse domnişoara Fortune, dacă s-ar purta bine; a stat puţin cu mine astă iarnă; e deşteaptă şi ştie să se descurce; dacă aş fi sigură că e cuminte; dar mă tem că va cotrobăi prin toată casa ca o pisică sălbatică.

— Cred că aş putea preveni asta, spuse Ellen care, ca să spunem adevărul, ar fi vrut să aibă cu cine împărţi corvezile. Ştie că i-aş putea spune domnului Van Brunt că nu se poartă bine, şi se teme de asta.

— Ei bine, spuse domnişoara Fortune, neconsolată, atunci las-o să stea. O, Doamne, să zaci aşa! Dar spune-i că dacă nu te ascultă, îi spun domnului Van Brunt s-o dea afară de urechi. Şi nu o lăsa să se apropie de mine, fiindcă mă scoate din minţi. Şi, Ellen, puneţi cheile în buzunar. Ai buzunar la rochie?

— Da, doamnă.

— Pune-le acolo şi nu le scoate. Du-te acum.

Nancy încuviinţă condiţiile cu dragă inimă, şi micuţa gospodină se simţi mai uşurată; chiar dacă Nancy era şi ea o povară, era puternică şi pricepută, şi o plăcea pe Ellen. Domnul Van Brunt o întrebă pe Ellen între patru ochi dacă ea alesese să stea cu Nancy, şi îi spuse să-i spună lui dacă o necăjeşte, şi o va pune la punct. Tânăra doamnă abordă şi ea subiectul.

— Îţi spun eu cum facem, spuse Nancy, când termină treaba; lăsăm bărbaţii să meargă la masă la doamna Van Brunt; avem destule de făcut şi fără ei. E exact cum a spus şi domnişoara Fortune – Sam şi Johnny pot pleca; nu au făcut-o niciodată, înainte de iarna asta.

— Bărbaţii pot să plece, spuse Ellen, dar aş prefera ca domnul Van Brunt să rămână – dacă ne-am putea descurca să-i facem ceva de mâncare; oricum trebuie să facem pentru noi şi pentru bunica.

— Ei bine! Eu nu mă dau în vânt după el, spuse Nancy, dar va fi cum vrei, presupun. O să-l hrănim cumva.

Domnul Van Brunt veni să întrebe dacă aveau ceva pentru prânz. Ellen îi spuse că aveau „multe” şi că va fi ca de obicei. Nu aveau de făcut decât ceaiul; aveau în cămară friptură rece şi unt şi brânză, aşa că ziua trecu liniştită.

Când coborî a doua zi, găsi focul arzând şi ceainicul fierbinte. Nu era munca lui Nancy; domnul Van Brunt dormise în bucătărie, pe masă, pe duşumea sau pe scaune; şi înainte de a ieşi la treabă, făcuse tot ce se putea; adusese lemne pentru foc, apă de la izvor şi unele lucruri din bucătăria de jos. Ellen se încălzea la foc, când îşi aduse aminte că e timpul

mulsului. După un minut, deschise uşa şi alergă spre grajd. Acolo, în vechiul loc, erau toţi prietenii ei, atât cei cu două picioare cât şi cei cu patru. Descoperi cu încântare că Dolly avea un viţel foarte drăgălaş, şi Bălţata unul superb, pătat ca şi ea. Ellen ar fi vrut să se apropie să le atingă botişoarele nevinovate, dar era imposibil; îşi aduse aminte câtă treabă avea şi se întoarse în goană.

— Oho! spuse Nancy când Ellen îi spuse despre nou-născuţii din grajd, va fi multă treabă! Adu găleţile, Ellen; în două săptămâni vom face unt.

— Până atunci va fi bine mătuşa Fortune, sper.

— Nu va fi, aşa că poţi să-ţi iei gândul. Doctorul Gibson a fost ieri s-o vadă, şi s-a oprit pe la doamna Lowndes la întoarcere; a spus că are noroc dacă se ridică într-o lună. Aşa că asta e.

Încă o lună. Aşa era. Domnişoara Fortune nu era grav bolnavă, dar zăcea săptămână după săptămână, când din cauza febrei, când din cauza altor suferinţe; îşi îndura cu greu boala, şi o chinuia şi pe Ellen. Fură săptămâni de încercare. Răbdarea şi principiile şi temperamentul lui Ellen trecură printr-o probă de foc. În primul rând că nu îi plăcea munca din gospodărie, şi acum tot timpul îi era dedicat ei. Nici nu se mai putea gândi la studiu. Din când în când, rupea câteva minute de lectură. Se terminaseră şi plimbările şi lecţiile de călărie. Adesea, moartă de oboseală, trebuia să alerge în sus şi în jos pe scară, la dispoziţia mătuşii ei, sau să îi şteargă cu oţet mâinile şi faţa, sau să-i citească ziarul în momentele când se declara atât de nervoasă încât s-ar putea să-şi iasă din minţi dacă nu mai auzea nimic în afară de vânt. Şi mai des încă, când nu era dorită sus, bunica o implora să vină să-i citească şi ei – exact în momentul în care Ellen era cel mai ocupată. Ellen făcea tot ce putea. Domnişoara Fortune nu putea fi amânată niciodată; bunica putea fi uneori, cu un sărut şi o promisiune, dar nu întotdeauna, şi atunci, mai des decât ar fi vrut, Ellen lăsa totul şi îi acorda o oră de atenţie. Altă dată îi plăcea să facă asta; acum era ca o povară. Nancy nu o putea ajuta în niciuna din aceste probleme, fiindcă nici domnişoara Fortune nici bătrâna bunică nu o suportau. În afară de toate acestea, Ellen era mereu încordată; se simţea răspunzătoare de mersul tuturor treburilor casei; din cauza efortului şi a

grijii, slăbi şi deveni palidă. Se săturase de vorbăria lui Nancy; tânjea după studiu şi lectură; îi era dor – o, cât de mult! – de tovărăşia lui John şi Alice; nu era deci de mirare că se gândea cu regret la timpurile trecute. Din când în când, suspina pe la colţuri. Dar atunci îşi amintea de cuvintele lui John; adesea se oprea în mijlocul treburilor, cuprinsă de durere şi slăbiciune; îşi împreună mânuţele şi îşi spunea „Voi încerca să fiu un pelerin bun!” Momentul rugăciunii de dimineaţă era foarte preţios acum, iar Biblia din ce în ce mai dragă. Micuţa Ellen găsea putere şi alinare în cuvintele preţioase; adesea recitea versetele pe care i le arătase Alice, şi John, şi domnul Marshman, şi înainte de ei mama. Pasajele despre cer, care îşi amintea că fuseseră citite într-o anumită dimineaţă, deveniră preferatele ei; în mintea lui Ellen, se alăturau amintirii mamei; le citi până le învăţă pe de rost.

— De ce citeşti asta toată ziua? îi spuse Nancy într-o zi.

— Fiindcă îmi place, răspunse Ellen.

— Ei bine, atunci eşti prima care face aşa ceva.

— O, Nancy! spuse Ellen, dar bunica ta?

— Da, şi ea, cred, spuse Nancy, fiindcă toată ziua stă cu nasul în Biblie; dar toţi ceilalţi oameni sunt bucuroşi s-o lase din mână, ştiu. Toţi cred că trebuie să citească puţin, şi aşa şi fac, dar se bucură când ceva îi împiedică. Nu trebuie să-mi spui tu mie; i-am văzut.

— Aş vrea să-ţi placă şi ţie, Nancy, spuse Ellen.

— Ei bine, de ce îţi place ţie? hai, să aud; poate mă convingi şi pe mine.

— O iubesc din multe motive, spuse Ellen, care avea unele dificultăţi la gândul că Nancy n-o va înţelege.

— Ei bine, până acum nu m-ai convins.

— Îmi place să citesc fiindcă vreau să merg în rai, şi Biblia îmi spune cum.

— Dar la ce bun? spuse Nancy; n-o să mori încă; eşti prea tânără; ai timp destul.

— O, Nancy! dar micul John Dolan, şi Cleanor Parsons, şi Mary Huff – toţi erau mai tineri decât noi; cum poţi să spui asta?

— Ei bine, spuse Nancy, în orice caz, asta nu înseamnă că o iubeşti; o

citeşti pentru că trebuie, ca şi ceilalţi.

— E doar unul din motivele mele, spuse Ellen, ezitând şi vorbind pe un ton grav; îmi place să citesc despre Salvatorul, şi ce a făcut pentru mine, şi că îmi este prieten, şi că mă iartă. Mai degrabă să am Biblia, Nancy, decât orice altă carte.

— Nu m-ai convins, spuse Nancy, dar cum să fii sigură că eşti iertată?

— Fiindcă aşa spune Biblia. „Cei care cred în El nu vor fi daţi de ruşine" şi eu cred în El; şi El nu alungă pe niciunul din cei ce vin la El, şi eu am venit la El; şi El îi iubeşte pe cei ce-L iubesc, şi eu îl iubesc. Dacă nu ar vorbi atât de clar, m-aş teme şi eu, dar când citesc aceste versete sunt fericită. Aş vrea să simţi şi tu, Nancy, fericirea mea.

Această profesiune de credinţă fu însoţită de lacrimi. Nancy nu răspunse nimic.

După cum spusese domnişoara Fortune, mulţi veniră să-şi ofere ajutorul. Faptul că Nancy era acolo o ajută pe Ellen să scape de ei. Mulţi se minunau de faptul că domnişoara Fortune îşi lăsase casa pe mâna „unor asemenea fetiţe" şi mulţi spuneau că se va căi la urmă. Oamenii se înşelau. Lucrurile mergeau bine şi în ordine; Nancy se purta mai bine ca oricând. Insolentă şi neobrăzată cu ceilalţi, o privea pe Ellen cu respect protector, care o împiedica s-o rănească şi o făcea să ia asupra ei toate treburile mai grele.

Primiră vizite sincere şi vizite oficiale. Alice, Margery şi doamna Van Brunt veneau câte una pe zi. Margery venea şi cocea pâine; Alice aducea un bulgăre de unt, sau un coşuleţ de prăjituri; doamna Van Brunt aducea toată cina. Domnul Van Brunt stătea noaptea acolo, şi prin împrejurimi toată ziua; când era obligat să plece, îl lăsa pe Sam Larkins să păzească casă, să aducă lemne şi apă şi să facă tot ce trebuia. Tot ajutorul, totuşi, nu îi putea uşura traiul lui Ellen; dorinţa domnului Van Brunt ca domnişoara Fortune să se facă bine deveni arzătoare. Istoria unei zile e un exemplu pentru toate acele săptămâni.

Era începutul lui aprilie. Ellen coborâse devreme, dar găsi focul aprins şi ceainicul fierbând. Se simţea obosită de ieri; totuşi, asta nu era o problemă; se puse pe treabă. Mătură bucătăria, duse laptele în cămară, şi

începu să pună masa. Când era pe la jumătate, intră Sam Larkens cu două găleţi de lapte, urmat de Johnny Low cu altele. Erau prea grele pentru Ellen, dar nu trebuia să lase pe nimeni în cămară; aduse oalele la uşă şi Sam le umplu, apoi ea le puse la loc. Asta luă ceva timp, fiindcă erau opt. De abia şterse laptele vărsat şi terminase de aşezat masa când intră domnul Van Brunt.

— Bună dimineaţa! spuse el. Cum merge azi?

— Foarte bine, domnule Van Brunt.

— Aş vrea să te văd mai îmbujorată. Nu eşti prea ocupată? Unde e Nancy?

— O, e ocupată cu rufele.

— Sus e la fel? Ce faci la dejun, Ellen?

— Nu ştiu, domnule Van Brunt; nu mai este nimic copt în casă; am mâncat totul.

— Am curăţat, hm? Pâinea şi toate celelalte?

— O, nu, pâinea nu; mai e destulă, dar nu mai este altceva.

— Nu contează; adu-mi o şuncă şi şase ouă, şi îţi fac un dejun a-ntâia.

Ellen râdea, fiindcă nu era prima dată când domnul Van Brunt era gospodină. În timp ce ea se duse să-i aducă cele cerute şi eliberă un colţ de masă pentru operaţiuni, el se duse la izvor şi se spălă pe mâini.

— Adu-mi un cuţit ascuţit, Ellen, şi tigaia, şi o farfurie – asta-i tot ce vreau de la tine.

Ellen le aduse, şi în timp ce el se ocupa de şuncă ea făcu cafeaua şi o lăsă pe marginea plitei la fiert; aduse smântână şi untul, şi puse pâinea pe masă; apoi se aşeză să se odihnească şi să se amuze de bucătăria domnului Van Brunt. Avea talent; feliile de şuncă erau foarte subţiri, şi foarte bine prăjite. Ellen îl privea râzând, până termină cu şunca şi sparse ouăle; apoi, văzând că era gata cafeaua se repezi pe scări s-o îmbrace pe bunica – întotdeauna ultimul lucru înainte de dejun.

— Cine frige şunca şi ouăle jos? întrebă domnişoara Fortune.

— Domnul Van Brunt, spuse Ellen.

Răspunsul era neaşteptat. Domnişoara Fortune clătină din cap, foarte nemulţumită, şi îi spuse lui Ellen să îi spună „să aibă grijă”.

— De ce? se gândi Ellen; şi se hotărî să nu transmită mesajul; era sigură că ar râde dacă i-ar spune, şi avea în minte o noţiune vagă a poruncii „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta”.

Dejunul era gata dar nu era nimeni în bucătărie. O aşeză pe bunica la masă, şi o chemă pe Nancy, care clătise rufele şi le punea acum la uscat; rufele fuseseră spălate cu o zi înainte de domnişoara Sarah Lowndes, venită special. Ellen turnă cafeaua, şi apoi intră domnul Van Brunt cu o mână de lăptuci timpurii din grădină pe care le spălase la izvor. Ellen trebui să se ridice din nou să aducă sarea şi piperul şi oţetul, dar se ridica întotdeauna bucuroasă pentru domnul Van Brunt. Mesele erau mai plăcute acum decât oricând înainte; cel puţin aşa credea Ellen. Privirea ascuţită din capul mesei lipsea. De comun acord, stăteau mai mult la masă; vorbeau şi râdeau mai mult; nimeni nu se temea să fie dojenit. Domnul Van Brunt lăuda cafeaua lui Ellen (el o învăţase s-o facă), şi ea îi lăuda şunca şi ouăle. Bătrâna doamnă Montgomery lăuda totul, şi părea să se simtă foarte bine; vorbea cât voia, şi era ascultată respectuos. Nancy era foarte bine dispusă, iar clinchetul furculiţelor şi cănilor continua voios. Dar până la urmă scaunele fură împinse de la masă, şi începu munca.

Nancy se întoarse la rufe. Ellen o aprovizionă pe bunica cu andrelele şi cutiuţa cu ciocolată; curăţă masa şi pregăti vasele pentru spălat. Apoi intră în cămară să smântânească laptele. Asta era partea care-i plăcea. Era greu să ducă oalele până la covata din faţa geamului, dar lui Ellen îi plăcea să învârtă lingura în smântână gălbuie, groasă şi tare, arătând deja pe jumătate unt. Acum ştia cum s-o ia foarte încet. Smântâna era păstrată pentru bătut, iar laptele smântânit era turnat în covata mare din faţa geamului, din care curgea printr-un jgheab într-o troacă din faţa bucătăriei de jos.

Terminând cu această treabă, Ellen urcă la mătuşa ei. Doctorul Gibson venea întotdeauna devreme, iar ea şi camera trebuiau să fie curate lună. Era o treabă lungă şi obositoare. Ellen aducea ligheanul s-o spele pe faţă şi pe mâini; apoi o pieptăna şi îi da o bonetă curată. Asta era întotdeauna prima treabă. Următoarea era să facă patul, şi pentru asta, domnişoara Fortune, slabă sau tare, se înfofolea şi se aşeza pe podea. După ce o aşeza

din nou confortabil, Ellen ştergea şi mătura totul, chiar şi duşumeaua dacă i se părea ceva. Fiecare spătar de scaun trebuia şters, chiar dacă strălucea de curăţenie; fiecare lucru trebuia luat din drum; domnişoara Fortune făcea tot ce putea pentru mica fărâmă de gospodărie care-i rămăsese; un colţ de covor ridicat o întorcea pe dos pentru toată ziua. Când totul era pus la punct, şi nu înainte, i se aducea micul dejun. Numai sirop şi biscuiţi, sau ceai şi pâine prăjită, sau altceva la fel de uşor, dar Ellen trebuia să le pregătească şi să le aducă sus, şi să aştepte până mânca. Trebuiau pregătite cu extremă atenţie, şi servite ireproşabil, fiindcă altfel domnişoara Fortune o trimitea din nou jos cu o expresie de dezgust. Ellen se simţea fericită când termina cu asta.

Când coborî găsi bucătăria în ordine şi pe Nancy aşezată în faţa focului într-un fel de pauză, fiindcă tocmai terminase de spălat vasele.

— Ei bine! spuse Nancy, ce ai de gând să faci acum?

— Să pun vasele în dulap şi să bat untul, spuse Ellen.

— O, Doamne! aşa deci. Ce facem la prânz, Ellen?

— E peste puterile mele, spuse Ellen râzând. Am mâncat plăcinta doamnei Van Brunt şi am spălat farfuria; nu mai sunt decât nişte cartofi reci.

— Asta nu merge, spuse Nancy. Auzi, Ellen; ce-ar fi să facem un rasol astăzi? Mâine o să ne trimită cineva ceva.

— Nu ştiu ce înseamnă „rasol”, spuse Ellen.

— O, nu ştii nimic încă. Eu ştiu – eu o să-l pregătesc. Tu trebuie să-mi dai materia primă, domnişoară gospodină, e tot ce-ţi cer; vreau o bucată de carne de porc şi una de viţel, şi toate legumele pe care le ai.

— Toate?

— Fiecare bucăţică. Nu te teme, Ellen! o să vezi de ce sunt în stare la bucătărie; dacă nu-ţi place nu trebuie să mănânci. Ce ai în beci?

— Vino şi vezi, şi ia ce vrei; sunt destui cartofi şi morcovi şi ceapă, şi cred că şi sfeclă roşie; napii s-au terminat.

— Păstârnacii sunt afară, nu?

— Da, dar va trebui să te descurci cu o bucată de carne de porc; nu ştiu nimic de viţel.

În timp ce Nancy aduna ce voia din beci, Ellen descoperi butoiul cu saramură de porc, şi după ce se uită un moment la apa întunecată în care nu-i plăcea să bage mâna, pescui cu curaj o bucată de carne.

— Nancy, ajută-mă acum cu putineiul de unt şi apoi poţi să pleci.

— Vai de mine, ce greu e, spuse Nancy. Ai destul timp, Ellen, dar o să te ajut.

Ieşi afară după păstârnac, iar Ellen acoperi putineiul şi începu să bată. Era o treabă obositoare. Putineiul era plin, cum spusese Nancy; smântâna era groasă şi rece, şi după o jumătate de oră se întări foarte tare. Zerul îi sărea în faţă şi pe mâini, până pe duşumea; o dureau mâinile şi picioarele, dar trebuia să continue; nu se putea opri. În starea aceasta, auzi lipăitul unor papuci şi îl văzu pe domnul Van Brunt.

— Aici erai?! spuse el. Baţi untul?! De mult?

— Destul, spuse Ellen cu un oftat.

— E gata?

— Nu ştiu.

Domnul Van Brunt ieşi în uşă şi îl strigă pe Sam Larkins, căruia îi porunci să termine de ales untul; Ellen, bucuroasă, ieşi afară să hrănească găinile, şi apoi urcă să vadă ce face Nancy.

— S-a ales untul?

— Nu, se ocupă Sam. Cum te descurci? O, sunt atât de obosită!

— Mă descurc minunat; am pus totul.

— Unde?

— Unde, în oală! într-o oală cu apă, ca să fiarbă cât se poate de repede; imediat e gata prânzul. Ura! cine vine?

Sări la uşă. Era Thomas, cu salutările lui Margery şi un chec cu vanilie pentru Ellen.

— Îţi spun eu, spuse Nancy, că e bine să ai prieteni. O să încerc să-mi fac şi eu câţiva. Da? Ce doriţi? Domnul Van Brunt te cheamă pe tine.

Ellen alergă.

— S-a ales untul, spuse el. Ştii ce să faci cu el?

— O, da, spuse Ellen zâmbind; mi-a arătat Margeiy.

Îi aduse o găleată cu apă de la izvor şi o privi cum lua cu lingura

bulgăraşii de unt, îi spăla în apă şi îi săra.

— Nu e mare lucru, spuse el; mânuţele mici o fac cel mai bine. O să fie foarte gustos.

— E gata? spuse Nancy, coborând, fiindcă prânzul e. Vai de mine, ce de unt! Sunt vreo două kilograme, nu?

— Trei, spuse domnul Van Brunt.

— Şi e foarte dulce, spuse Ellen. Frumos, nu? Da, e gata; imediat îl pun în beci şi îl acopăr.

Mâncarea lui Nancy – porcul cu cartofi, morcovi, sfeclă şi varză, fierte împreună în aceeaşi oală – fu apreciată de toţi, cu excepţia lui Ellen. Ea mâncă cartofi cu pâine, declarând că mâncarea era prea grasă pentru ea; masa ei ar fi fost foarte uşoară, dacă nu ar fi existat checul.

După prânz treburile continuară. Nancy uitase să pună la încălzit apa pentru vase; aşa că, după ce duse mâncarea în bucătărie, în timp ce apa se încălzea, Ellen încălzi nişte sirop şi i-l duse mătuşii cu o farfurie cu biscuiţi. Dar domnişoara Fortune spuse că s-a săturat de sirop, şi că ar vrea nişte terci cu lapte; îi dădu lui Ellen instrucţiuni detaliate. Ellen oftă numai o dată coborând cu siropul dispreţuit, şi se apucă să împlinească dorinţa mătuşii. Prima dată laptele se afumă; un alt oftat şi o altă încercare; de data asta avu mai mare succes şi o văzu pe mătuşa ei mulţumită.

Când coborî cu castronul gol Nancy spălase deja un teanc de farfurii şi Ellen luă prosopul să le şteargă. Doamna Montgomery, care fusese neobişnuit de tăcută toată ziua, acum lăsă andrelele şi o întrebă pe Ellen dacă nu voia să-i citească.

— Imediat, bunico, îndată ce termin aici.

— Ştiu pe cineva foarte obosit, spuse Nancy. Să ştii, Ellen, că trebuia să mănânci un pic de carne; nu poţi munci numai cu cartofi. Eu nu sunt obosită. Uite că e cineva iar la uşă! Fugi şi deschide; eu sunt udă. Mă întreb de ce nu intră oamenii fără să se mai fandosească atât.

Era tot Thomas, cu un pacheţel care, spuse el, sosise acum şi domnişoara Alice voia să-l primească imediat. Ellen îi mulţumi ei şi lui, cu o faţă de pe care oboseala dispăruse. Luă pachetul, şi ştiu ce se afla în el. Îi

ardeau degetele să-l deschidă, dar nu trebuia s-o facă aici, fără să-şi termine munca; şterse în continuare vasele cu mâini tremurânde şi inima bătând.

— Ce-i asta? spuse Nancy; ce vrea Thomas Grimes? Ce ai acolo?

— Nu ştiu, spuse Ellen zâmbind; ceva bun, cred.

— Ceva bun? E ceva de mâncare?

— Nu, spuse Ellen; nu m-am referit la ceva de mâncare; nu cred că astea sunt cele mai bune lucruri.

Spre încântarea ei, Ellen văzu că bunica uitase de citit şi dormea liniştită. Aşa că puse deoparte ultima farfurie, apoi luă pachetul şi fugi pe scări. Era sigură că venea de la Doncaster; avea dreptate. Era o copie frumoasă a „Călătoriei pelerinului" – pe prima pagină scria „surioarei mele Ellen Montgomery, de la J.H". Şi în spate se afla o scrisoare. Scrisoarea aceasta fu citită de cel puţin două zeci de ori zilele următoare, şi niciodată cu ochii uscaţi.

— Alice mi-a spus (spunea John) despre noile tale necazuri. Se spune că este un timp „când se întorc norii după furtună". Îmi pare rău, surioară, că timpul acesta a venit atât de devreme pentru tine. Mă gândesc adesea la tine, şi aş vrea să fiu lângă tine. Totuşi, dragă Ellie, Mântuitorul ştie ce planuri are pentru tine; crezi asta, şi ai încredere în El? Dacă ar fi spre binele nostru, am avea parte numai de soare. Dar El ştie că nu e, aşa că trimite nori şi ploaie, şi „furtunile îl ascultă". Pentru ce? Pentru ca noi să avem roadă bogată; nu-L dezamăgi, Ellie. Din când în când, soarele străluceşte, dar ştiu că e greu pentru cineva atât de tânăr să vadă în viitor; aşa că nu te uita în viitor, Ellie uită-te în sus! uită-te spre Iisus – din mijlocul îndatoririlor, şi necazurilor, şi dorinţelor; o să te ajute în toate. Cu cât te uiţi mai mult la El, cu atât se va uita mai mult la tine; şi El a spus în mod special „Lăsaţi copiii să vină la mine"; vezi că te-a invitat special.

Ellen zăbovi mult timp sus, şi coborî cu ochii roşii.

Doamna Montgomery se trezise şi ceru să-i citească; următoarele trei sferturi de oră se cufundară în Biblie. Între timp, Nancy spăla rufe. Când

termină cu bunica, Ellen urcă la mătuşă, apoi merse în cămară şi pregăti găleţile pentru mulsul de seară. Pe la ora cinci, Nancy veni cu rufele uscate; Ellen le privi cu jale, ştiind că trebuiau împăturite şi călcate a doua zi. Se întâmplă totuşi să vină Jane Huff cu nişte prăjiturele pentru ceai; văzu coşul cu rufe şi avu amabilitatea să se ocupe de ele. Asta îi oferi lui Ellen timp ca să pregătească ceva la care se gândea demult – nişte ouă cum văzuse că făcea Margery. Aşa că puse laptele pe foc, în timp ce Ellen punea masa. Aşeză grătarul şi pregăti ouăle, apoi începu să le amestece cu atenţie, cum văzuse la Margery. Dar în loc să crească, ouăle se prinseră de fundul cratiţei. Ellen era îndurerată.

— Cât unt ai pus? spuse domnul Van Brunt care intrase.

— Unt! spuse Ellen tresărind; o, am uitat! Trebuia să pun, trebuia! îmi pare rău!

— Nu contează! spuse domnul Van Brunt, nu merită să te necăjeşti. Nancy, curăţă grătarul şi vom încerca din nou.

În momentul acela, se auzi strigătul domnişoarei Fortune; Ellen alergă sus.

— Ce vrea? o întrebă domnul Van Brunt când coborî.

— Voia să ştie ce arde.

— I-ai spus?

— Da.

— Ei bine, şi ce a spus?

— A spus să nu mai iau ouă fără s-o întreb.

— Asta nu e corect, spuse domnul Van Brunt; noi suntem acum stăpânii. Poţi să iei câte ouă vrei; şi dacă le strici îţi mai aduc din cuibar. Aşa, Nancy! Uite grătarul, Ellen; încearcă din nou; pune multe ouă, şi mult unt.

De data asta merse bine, şi cina fu delicioasă.

Ziua lui Ellen se termina odată cu ultimul vas spălat, întreaga familie se culca devreme. Era obosită, dar se putea culca liniştită. Avusese grijă de bunica, menţinuse bunele relaţii cu Nancy, îl mulţumise pe domnul Van Brunt şi îşi servise atent mătuşa. Trezindu-se la o nouă zi de muncă, deşi nu era voioasă, nu era nici nefericită.

Următoarele două zile fură grele. Era după-amiază, şi ea smântânea

laptele în cămară, când auzi uşa bucătăriei deschizându-se încet. Când ieşi din cămară, o văzu pe Alice şi pe domnul Marshman. Voia s-o ia pe Alice cu el a doua zi, şi veniseră s-o cheme şi pe ea. Ellen ştia că îi era imposibil, deşi era nedrept, şi le spuse; în ciuda privirii rugătoare a lui Alice şi a insistenţelor domnului Marshman, rămase pe loc. Nu fără dificultate şi lacrimi. Trebuiră să renunţe. Atunci domnul Marshman voi să ştie ce făcea în cămară, aşa că Ellen îl luă cu ea şi îi arătă. O urmări smântânind câteva oale, şi se distră foarte bine, deşi avea o sclipire ciudată în ochi. Şi când plecă, o luă în braţe şi o sărută iar şi iar, spunându-i că „o să te iau cu totul de la mătuşa ta, într-o zi”. Ellen privi în urma lor până nu-i mai văzu, apoi urcă în camera ei şi plânse mult.

În curând facerea untului fu prea mult pentru Ellen, aşa că Jane Huff şi Jenny Hitchcook veneau cu rândul s-o ajute; dar în cămară intra numai Ellen, fiindcă aşa voia domnişoara Fortune. Îi erau de mare ajutor, fiindcă mai făceau şi alte treburi. Laptele însă păru să crească atât de mult, încât Ellen era la fel de ocupată ca întotdeauna. Zilele erau din ce în ce mai plăcute; aerul se încălzea; iarba era minunat de verde; mugurii copacilor începeau să înflorească şi unii copaci erau ca nişte candelabre parfumate. Oricând avea un moment liber, Ellen alerga în spatele grajdului, sau în grădină, sau la izvor, şi se îmbăta de aerul înmiresmat şi de priveliştea care nu fusese niciodată atât de frumoasă. Dacă avea o jumătate de oră liberă înainte de ceai, îşi lua cartea şi se aşeza pe pragul uşii din faţă, sau pe băncuţa de sub mărul cel bătrân. În astfel de minute, cititul era de două ori mai plăcut; uneori pământul şi cerul erau atât de frumoase încât Ellen nu-şi putea lua ochii de la ele; atunci îi vedea pe Sam şi pe John ieşind pe uşa grajdului cu găleţile cu lapte, şi trebuia să fugă în casă. Erau minute de, vis. Ellen nu ştia câte motive avea să fie încântată de „Călătoria pelerinului”; văzuse doar că era frumos legată, cu coperţi de calitate. Dar când înaintă cu cititul, găsi în toată cartea, pe margine sau în susul foii, o mulţime de note, scrise cu scrisul fin al lui John – simple, scurte, citeţe, exact acolo unde era nevoie. Îşi aminti de multe lucruri pe care i le spusese când citiseră împreună, dar mai era o mare parte din carte absolut nouă; partea pe care nu avuseseră timp s-o termine. Cât de mult

fu iubit dăruitorul, nu se poate spune. Ellen aşează cartea lângă cea mai mare comoară a ei, mica Biblie roşie.

CAPITOLUL XXXVI

O, inimă, ce-o să mă fac,
Stăpânei ca să-ifiu pe plac?
O, inimă, ce-o să mă fac,
Stăpânei ca să-ifiu pe plac?

Cântec vechi

Odată cu trecerea timpului, starea domnişoarei Fortune se îmbunătăţi; în cele din urmă, la sfârşitul lui aprilie, coborî în bucătărie. Cu toţii îşi doreau asta, din diferite motive; până şi Nancy obosise, şi îşi dorea o schimbare. Bucuria lui Ellen se risipi curând, înlocuită de o mare bătaie de cap. Mâinile domnişoarei Fortune erau încă obligate să stea degeaba, dar ochii ei erau de două ori mai vigilenţi; niciodată nu fusese atât de pretenţioasă, şi lui Ellen i se părea că îşi scoate pârleala pentru toate săptămânile de odihnă forţată. O, ce ochi! Vedeau praf în locuri la care Ellen nu se gândise niciodată; spuneau că lucrurile erau „în calea ei” atunci când Ellen tocmai le strânsese; descopereau dezordine şi murdărie oriunde; vedeau risipă peste tot, şi nepăsare acolo unde se muncea din răsputeri. Fiindcă nu avea putere să facă totul cum voia, domnişoara Fortune le alergă pe Nancy şi pe Ellen până când amândouă îşi doriră să fi rămas în pat; până şi domnul Van Brunt mormăia că „drept răsplată pentru Ellen, care a muncit cât a putut, mătuşa ei vrea s-o pună la treabă până dispare şi puţina carne pe care o mai are pe oscioare”. Era greu de îndurat, mai ales că se aştepta o uşurare; răbdarea şi temperamentul ei fuseseră greu încercate de odihna forţată. Dar chiar dacă ştia că nu-i era pe plac mătuşii, Ellen se străduia din greu să-i placă lui Dumnezeu; se lupta din greu să-şi stăpânească furia şi se ruga mereu; deşi ei i se părea că nu reuşeşte, câştigă admiraţia domnului Van Brunt şi izbuti să atingă conştiinţa mătuşii ei. Domnul Van Brunt o încurajă cu remarca că „e întotdeauna mai întuneric înaintea zorilor”, şi aşa se şi dovedi. Înainte ca săptămâna să se sfârşească domnişoara Fortune începu, după cum spunea ea, „să preia conducerea”; Jenny Hitchcook şi Jane Huff scăpară de

făcutul untului; Nancy fu trimisă acasă; treaba lui Ellen se uşură mult şi casa fu din nou ca înainte.

Veni şi ultima zi de mai. Pentru prima dată după două luni, Ellen avu o după-amiază liberă; nu avu nevoie să se gândească de două ori ce să facă. Poate că Margery îi putea spune ceva despre Alice! Se schimbă repede cu rochiţa de lână, îşi luă o pereche de pantofi frumoşi şi şosete curate, boneta şi mănuşile şi ieşi în fugă. Ce plăcut era să poată fugi în voie pe munte! Ellen trăgea adânc în piept aerul curat, îşi scălda privirile în verdele crud al ierbii şi păpădiilor, şi se bucura de munte şi primăvară. În curând obosi şi se opri; îşi continuă plimbarea cu paşi rari, admirând tot ce vedea. Era o zi încântătoare de primăvară. Ochii lui Ellen erau îmbătaţi de atâta frumuseţe; îi mulţumi în gând lui Dumnezeu, care făcuse totul atât de frumos; se gândi că era plăcut să te gândeşti la Cel care făcuse totul; era plăcut să vezi pretutindeni puterea şi înţelepciunea Lui. Se simţea fericită, sigură că are cine se îngriji de ea. Apoi îşi aminti de Alice, şi o luă la fugă până ajunse la casa cea veche. Se opri în bucătăria lui Margery.

— Vai de mine, domnişoara Ellen! exclamă Margery; chiar tu eşti, dragă? Nu ai venit demult! Ce mai faci? Sunt foarte bucuroasă să te văd – foarte bucuroasă. Cine ţi-a spus să vii exact acum? Fugi în sufragerie să vezi pe cine o să găseşti!

— S-a întors Alice? strigă Ellen. Dar Margery râdea şi nu spuse decât:

— Fugi!

Ellen alergă pe scări, prin hol şi bucătărie, şi năvăli în sufragerie, drept în braţele lui Alice. Mai erau şi alţii în cameră, dar Ellen nu-şi dădu seama, până când nu îi spuse Alice. Se trezi îmbrăţişată de Ellen Chauncey! Apoi veni mama ei, şi apoi domnişoara Sophia. Cele două fetiţe erau în culmea bucuriei, deşi bucuria uneia erau umbrită de durere, iar a celeilalte de milă. Buna doamnă Chauncey o îmbrăţişă strâns, şi la fel şi domnişoara Sophia. Dar Ellen se întoarse la Alice, odihnindu-se în braţele ei.

— Acum eşti fericită, nu? spuse domnişoara Sophia, văzând unde se aşezase.

— Foarte, spuse Ellen zâmbind.

— O, dar o să fii şi mai fericită, spuse Ellen Chauncey.

— Taci, Ellen! spuse domnişoara Sophia; ce ciudaţi sunt copiii! Nu te aşteptai să ne vezi aici, nu, Ellen Montgomery?

— Nu, doamnă, spuse Ellen, sărutând-o pe Alice.

— De abia am ajuns, Ellie, spuse sora ei. Aveam de gând să te căutăm imediat. Copila mea, dar ai slăbit foarte tare.

— O, o să mă îngraş din nou, spuse Ellen.

— Ce face domnişoara Fortune?

— Oho, s-a ridicat şi e bine.

— Vine tatăl tău, Ellen? spuse doamna Chauncey.

— Da, doamnă; mătuşa Fortune a spus că vine peste o săptămână.

— Atunci înseamnă că îl aştepţi, nu? spuse domnişoara Sophia, fără să observe norul de pe faţa fetiţei.

Ellen ezită, se înroşi tot mai mult şi îşi apropie faţa de Alice.

— Pe ce vas s-a îmbarcat, Ellie? întrebă Alice serioasă.

— Pe *Ducele de Orléans;* aşa a spus.

— Când?

— Pe 5 aprilie. O, nu mă pot stăpâni! exclamă ea, izbucnind în plâns; se agăţă de Alice de parcă ar fi sosit deja despărţirea. Alice se aplecă spre ea, şoptindu-i cuvinte de alinare.

— Mamă! şopti Ellen Chauncey, foarte solemnă, Ellen nu vrea să-şi vadă tatăl?

— Se teme că o va lua cu el, departe de Alice; ştii doar că nu mai are mamă.

— O! spuse Ellen, lămurită, dar n-o va face, nu?

— Sper că nu; cred că nu.

Înveselită din nou, fetiţa se apropie de Ellen şi îi luă mâna.

— Nu vom fi despărţite, Ellie, spuse Alice; nu trebuie să te temi. Dacă tatăl tău te va lua de la domnişoara Fortune, va fi numai ca să mi te dea mie. Nu trebuie să te temi.

— Aşa a spus şi mama, Ellen, spuse mica ei prietenă.

Consolarea era puternică. Ellen le privi şi zâmbi.

— Acum vino cu mine, spuse Ellen Chauncey, trăgând-o de mână; vreau să-mi arăţi ceva; să coborâm în grădină; haide! mişcarea e bună pentru

tine.

— Nu, nu, spuse mama ei zâmbind, Ellen a făcut destulă mişcare; nu trebuie să o duci acum în grădină; n-o să găseşti nimic acolo. Vino aici!

Urmă o conversaţie în şoaptă, care păru s-o satisfacă pe mica Ellen; aceasta ieşi în fugă din cameră. Timpul trecu repede, cu discuţii plăcute şi povestiri felurite; apoi mica Ellen se întoarse şi o chemă pe Ellen Montgomery la uşa de sticlă, spunând că voia să-i arate ceva.

— E doar un căluţ pe care l-am adus cu noi, spuse domnişoara Sophia; Ellen crede că e o frumuseţe, şi nu are răbdare să-l vezi.

Ellen se îndreptă spre uşă. Acolo era Thomas, cu un ponei înşeuat de căpăstru. Era un animal foarte frumos; cafeniu în întregime, cu excepţia unui picior alb; părul îi strălucea; copitele erau foarte fine; privea blând şi deschis; coada era lungă şi deasă. Stătea liniştit ca un miel, fără să-l ţină Thomas.

— O, ce frumuseţe! spuse Ellen; ce căluţ drăguţ!

— Nu-i aşa! exclamă Ellen Chauncey; şi merge atât de frumos, şi niciodată nu sare; e cuminte ca un căţel.

— Ca un căţel bine-crescut adică, Ellen, spuse domnişoara Sophia; sunt căţei destui de răi.

— Arată bine-crescut, spuse Ellen. Ce cap frumos! şi ce şea frumoasă, şi tot restul. Nu am văzut niciodată un căluţ atât de frumos. E al tău, Alice?

— Nu, spuse Alice, e un cadou pentru un prieten al domnului Marshman.

— Va fi un prieten foarte fericit, cred, spuse Ellen.

— Aşa am spus şi eu, spuse Ellen Chauncey, dansând voioasă, exact aşa am spus. Am spus că vei fi fericită!

— Eu? spuse Ellen, înroşindu-se.

— Da, tu – tu eşti prietenul; e pentru tine, pentru tine! tu eşti prietena bunicului, nu? repeta ea, sărind în faţa lui Ellen şi luând-o în braţe.

— Dar nu e cu adevărat pentru mine, nu? spuse Ellen, albindu-se acum; o, Alice!

— Haide, haide, spuse domnişoara Sophia, ce va spune tata când o să-i povestesc cum ai primit cadoul? Haide, sus capul! Pune-ţi boneta şi încearcă-l; hai să te vedem, Ellen.

Ellen nu ştia dacă să plângă sau să râdă – până când urcă pe frumosul ponei; atunci se hotărî, încântarea lui Ellen Chauncey era la fel de mare ca a ei. Călări încet prin faţa casei, şi nu s-ar mai fi oprit, dacă nu şi-ar fi amintit că poneiul, care călătorise treizeci de mile, trebuia să fie foarte obosit. Ellen nu-l mai chinui. Sări jos, şi îl rugă pe Thomas să aibă mare grijă de el; alergă în bucătărie s-o roage pe Margery să-i dea o felie de pâine pentru el; examină şeaua şi frâul şi poneiul de zeci de ori; apoi îl privi pe Thomas cum dispare cu el după colţul casei şi se întoarse foarte mulţumită. Încerca să-şi găsească cuvintele pentru a-i mulţumi domnului Marshman, dar mulţumirea ei era mai presus de cuvinte. Domnişoara Chauncey zâmbi şi spuse că ştia exact ce voia să spună.

— Poneiul acesta îţi era destinat ţie, Ellen, spuse ea, de un an şi ceva, dar tata a aşteptat să fie îmblânzit. Nu trebuie să te temi de el; e foarte blând şi bine antrenat; dacă nu ar fi fost sigur de asta, tata nu ţi l-ar fi trimis; pe lângă asta, domnul John a făcut o călăreaţă excelentă din tine.

— Aş vrea să-i pot mulţumi, spuse Ellen; dar nu ştiu cum.

— Cum îl vei numi, Ellen? spuse domnişoara Sophia. Tata l-a poreclit „George Marshman”; a spus că o să-ţi placă numele acesta, fiindcă îl iubeşti atât de mult pe fratele meu.

— Nu a spus-o în serios, nu? spuse Ellen, uitându-se de la Sophia la Alice. Nu trebuie să-i spun aşa, nu?

— Nu dacă nu vrei, râse domnişoara Sophia, poţi să-l schimbi; cum vrei să-i spui?

— Nu ştiu, spuse Ellen foarte serioasă; trebuie oricum să-i pun un nume.

— De ce nu-i spui aşa? spuse Ellen Chauncey. George e un nume drăguţ; îmi place; i-aş spune „unchiul George”.

— O, n-aş putea! spuse Ellen, nu i-aş putea spune aşa; nu mi-ar plăcea.

— George Washington? spuse doamna Chauncey.

— Nu! spuse Ellen. Nu mi-ar plăcea.

— De ce, e prea bun sau nu e destul de bun? spuse domnişoara Sophia.

— Prea bun! Mult prea bun pentru un ponei! Nici într-un caz.

— Ce zici de Brandwine atunci, dacă eşti aşa patriotă? spuse domnişoara Sophia, care părea amuzată.

— Ce înseamnă „patriotă”? spuse Ellen.

— Patriot, Ellen, spuse Alice, este cel care îşi iubeşte ţara cu adevărat.

— Nu ştiu dacă sunt patriotă, spuse Ellen, dar n-o să-i spun Brandwine. Cum aşa, domnişoară Sophia!

— Nu, nici eu nu aş vrea, spuse Ellen Chauncey; nu e un nume frumos. Spune-i Seraphine! ca poneiul domnişoarei Angell; e frumos.

— Nu, nu; Seraphine! Ce prostie! spuse domnişoara Sophia; spune-i Benedict Arnold, Ellen; va fi o uşurare pentru tine să-l biciuieşti.

Qqq
Lipsa pag. 418-419
Qqq

— Ştiu, Ellen! spuse Alice; am un nume pentru tine. Spune-i Cafeniul.

— Cafeniul? spuse Ellen.

— Da, doar e cafeniu; nu ar fi potrivit?

Se hotărî că era foarte potrivit. Era simplu, descriptiv, şi neobişnuit; Ellen hotărî că numele lui va fi Cafeniul. De abia dăruit, era foarte iubit. Faţa lui Ellen se înseninã, strălucind de satisfacţie. Nu-şi arăta niciodată bucuria în mod zgomotos, dar avea o luminiţă în ochi care aduse zâmbetul pe feţele prietenelor ei.

După ceai, îşi aminti că trebuia să meargă acasă, spre durerea tuturor. Ellen ştia că nu se cuvenea să întârzie; domnişoara Fortune de abia se înzdrăvenise, şi nu trebuia să muncească prea mult. Se îmbrăcă.

— Iei poneiul acasă? spuse domnişoara Sophia.

— O, nu, doamnă, nu în seara asta. Trebuie să-i caut un loc şi, în afară de asta, bietul micuţ e tare obosit.

— Cred că o să ai mai multă grijă de picioarele lui decât de ale tale, spuse domnişoara Sophia.

— Dar o să vii mâine dimineaţă, Ellie?

— O, nu pot! spuse Ellen, îmbrăţişând-o pe Alice, dar voi veni cât pot de repede; nu ştiu ce o să-mi dea de făcut mătuşa Fortune.

Drumul spre casă păru o nimica toată. Chiar dacă era obosită, nu mai

simţea nimic. Cafeniul! Cafeniul! Gândul acesta făcea să-i zboare picioarele. Ajunse alergând în curte.

— Hei! strigă domnul Van Brunt, care stătea sub măr, cioplind un jug pentru car, fiindcă cel vechi se rupsese, mă bucur să văd că *poţi* să alergi. Mă gândeam că nu vei fi în stare să te ţii pe picioare, dar văd că alergi ca o căprioară!

— O, domnule Van Brunt, spuse Ellen încet, apropiindu-se de el, dacă aţi şti ce cadou am primit! Ce credeţi că mi-a trimis domnul Marshman de la Veninor?

— N-aş putea ghici, spuse domnul Van Brunt, sprijinindu-şi toporişca de lemn, n-am ghicit nimic în viaţa mea; ce e?

— Mi-a trimis cel mai frumos căluţ pe care l-ai văzut vreodată! Numai pentru mine, ca să-l călăresc; şi o şea nouă, şi un frâu nou; n-ai mai văzut ceva atât de frumos, domnule Van Brunt; e cafeniu tot, cu un picior alb, şi i-am spus Cafeniul; şi o, domnule Van Brunt, crezi că mătuşa Fortune m-ar lăsa să-l aduc aici?

Domnul Van Brunt lăsă jugul, părând foarte bine dispus.

— Fiindcă ştii că nu mă pot folosi de el dacă-l las pe munte. Aş vrea să-l călăresc în fiecare zi. Crezi că mătuşa Fortune m-ar lăsa să-l ţin aici, domnule Van Brunt?

— Cred că da, spuse domnul Van Brunt hotărât, şi tonul lui îi spunea lui Ellen „O s-o fac *eu,* dacă ea nu vrea”.

— Atunci o să-i spui dumneata? te rog, domnule Van Brunt! Dumneata o să reuşeşti. Şi n-o să-l pui la muncă, nu? Domnişoara Sophia a spus că l-am strica.

— O să muncesc eu, spuse domnul Van Brunt cu jumătatea lui de zâmbet; o să fie tratat ca un prinţ. *Eu* o să am grijă d el.

— O, vă mulţumesc, dragă domnule Van Brunt! Ce bun sunteţi. Atunci n-o să-i spun nimic până nu-i spui dumneata. Vă sunt *foarte* recunoscătoare, domnule Van Brunt.

Ellen alergă în casă. Primi o mustrare pentru absenţa îndelungată, dar n-o auzi. Cafeniul era ca un scut între ea şi necazuri. Zâmbi la cuvintele mătuşii ei ca la nişte laude. În noaptea care urmă, visă atâţia cai încât se

crezu în preerie.

— Aţi auzit veştile? spuse domnul Van Brunt a doua zi dimineaţă, la micul dejun.

— Nu, spuse domnişoara Fortune. Ce veşti?

— Nu mai sunt atât de multe veşti ca atunci când eram tânără, spuse bătrâna doamnă; mi se pare că acum nu se mai întâmplă nimic.

— Ai putea să-ţi ţii urechile deschise, mamă. Ce veşti, domnule Van Brunt?

— Ei bine, Ellen a primit cadou un căluţ superb de la un prieten deosebit – domnul Marshehalk...

— Domnul Marshman, spuse Ellen.

— Domnul Marshman. Nu mai e niciunul la fel în toată zona, am auzit; cred că o să zboare peste câmpii şi dealuri ca o zână.

Qqq
Lipsa pag. 422-423
Qqq

păzitor. Totuşi, Ellen nu realiza încă asta, cu Alice şi John atât de aproape. Fără să se gândească prea mult, se simţea în siguranţă, ştiind că ei vor avea grijă de ea, ferind-o de orice rău.

Ellen şi căluţul deveniseră din ce în ce mai apropiaţi. Această prietenie, fără îndoială, era o alinare pentru Cafeniu, iar pentru stăpâna lui era una dintre puţinele plăceri zilnice. Vizitarea lui era o încântare oricând, dimineaţa devreme sau seara târziu; spre lauda Cafeniului, trebuie spus că părea foarte bucuros s-o vadă oricând. Vocea lui Ellen îl aducea din cel mai îndepărtat capăt al pajiştii. Venea în galop, şi stătea să-l mângâie şi să-i vorbească; deşi nu-i putea răspunde, părea s-o asculte cu plăcere. Apoi necheza, alerga o tură, şi revenea lângă ea, liniştit ca un miel. Din când în când, când avea câteva minute libere, sărea gardul şi făcea o plimbare cu el; cu nasul sub cotul ei, Cafeniul o urma ca un căţeluş. După un timp, nu mai trebui chemat; dacă o vedea sau o auzea de la distanţă, era destul; venea în fuga mare. Ellen îl iubea cu toată inima.

Nu i-o dovedea doar cu vorbe şi mângâieri. Multe erau merele şi bucăţile de pâine şterpelite pentru el, şi dacă acestea lipseau, Ellen îi aducea puţin zahăr, ca să vadă că nu l-a uitat. De la masa domnişoarei Fortune nu rămâneau multe resturi, şi în casă nu existau mere pentru asemenea scopuri, cu excepţia celor lăsate sub pomi pentru porci, dar Ellen avea alte surse de aprovizionare. Odată o rugă pe Jenny Hitchcook să-i dea o bucăţică de pâine pe care voia s-o arunce; Jenny o întrebă ce vrea să facă cu ea, şi de atunci primi multe coşuri de mere şi multe prăjituri vechi. Şi Margery îşi amintea de Cafeniu când arunca resturile, la fel şi doamna Van Brunt, aşa că Ellen avea ce să-i dea tot timpul. Domnul Marshman nu bănuise câtă fericire va produce darul lui. Multe, multe ore încântătoare petrecu Ellen pe spatele lui. Alice îi făcuse un costum de călărie din stofă cadrilată, şi tot ţinutul o admira văzând-o galopând singură, arătând întotdeauna foarte fericită. Ellen descoperi curând că Cafeniul o ajuta foarte mult cu înşeuatul şi încălecatul. La început era foarte neîndemânatică, dar nu avea ce face. Domnul Van Brunt îi arătă cum să se descurce, şi după un timp se obişnui. Îl chema pe Cafeniu în grajd, îi punea şeaua, şi încăleca; el stătea nemişcat până termina, uitându-se în spate de parcă ar fi vrut să se asigure că era ea, şi nechezând uşor de plăcere când o vedea. Inima lui Ellen începea să danseze imediat ce îl simţea mişcându-se; ajunşi afară, blândul animal o purta peste dealuri şi câmpii, tovarăş şi prieten, într-o perfectă înţelegere, purtaţi pe aripile vântului.

— Cred, spunea domnul Van Brunt, că acest căluţ *preferă* să o aibă pe Ellen în spate. El era următorul prieten al Cafeniului. Domnişoara Fortune nu-i spusese niciodată nimic.

Totuşi, Ellen fusese răsplătită pentru timpul cât avusese grijă de mătuşa ei. Lucrurile nu mai erau ca înainte. Era privită altfel. Bineînţeles că domnişoara Fortune o punea la treabă ca înainte, vorbind la fel de aspru, gata oricând să găsească greşeli – totul era ca de obicei, dar Ellen simţea cu mare satisfacţie că era crezută şi apreciată. Nu mai era o intrusă, în calea tuturor; nu mai era urmărită şi bănuită; mătuşa ei o trata ca pe un membru al familiei şi o persoană de încredere. Era o mare uşurare pentru Ellen. Domnişoara Fortune mărturisise chiar că „e un copil cinstit şi bun”,

mare lucru din partea ei; domnişoara Fortune nu lăuda niciodată pe cineva ca fiind *cinstit.* Ellen venea şi pleca fără sentimentul că e străină. Deşi mătuşa ei muncea mereu şi aştepta acelaşi lucru şi de la ceilalţi, nu o întrerupea pe Ellen din studiu, şi atunci când termina de lucru o lăsa să pună şaua pe Cafeniu şi să plece la Alice sau la doamna Vawse.

Deşi Ellen era fericită, era o fericire serioasă; soarele strălucind din spatele unui nor. Şi dacă ceilalţi credeau asta, nu era din cauză că râdea tare şi strălucea de bucurie.

— Nu pot să nu mă gândesc, spunea doamna Van Brunt, că fetiţa asta are o fericire mai presus de această lume.

În casa doamnei Van Brunt era o adunare de croitorie.

— Nu e nicio îndoială, vecină, spuse doamna Vawse; nimeni nu ar putea fi fericit doar cu lumea asta.

— Ei bine, eu nu am văzut niciodată o fetiţă mai drăguţă, spuse doamna Lowndes, n-o vezi niciodată, fie că munceşte acasă sau se plimbă cu poneiul acela frumos, fără un zâmbet plăcut, şi o purtare cât se poate de frumoasă. O singură dată am văzut-o supărată.

— Nu că poneiul e frumos? spuse Mimy Lawson.

— Eu am văzut-o îndurerată, spuse Sarah Lowndes; am fost la ele într-o zi în care domnişoara Fortune era acră ca oţetul şi bombănea pe toată lumea, încât ţi-ar fi trebuit răbdarea lui Iov s-o suporţi; şi cu toate astea, bietul copil nu spunea nimic; ai fi crezut că totul e roz, şi toată lumea ştie că nu e. Nu ştiu cum poate. *Eu* ştiu că n-aş putea.

— O, vecină, spuse doamna Vawse, Ellen nu vrea să-i fie pe plac mătuşii ei; încearcă să-i placă lui Dumnezeu, şi cei care fac asta pot îndura privirile şi vorbele aspre. E o copilă tare bună!

— Şi mai e şi Abraham, spuse doamna Van Brunt, care ar da totul pentru ea. Nu l-am văzut atât de legat de nimeni. Face tot ce poate pentru ea. Nici dacă ar fi copilul lui nu ar putea face mai mult.

— Foarte bine, spuse Nancy intrând, aveţi dreptate! Ellen nu-l supără cu nimic. Aş fi vrut să o vedeţi pe timpul când domnişoara Fortune era la pat – cum îl privea! Domnul Van Brunt e la fel de priceput în casă ca şi afară, oricine ar fi stăpâna.

— Binecuvântată să-i fie inimioara! spuse mama lui.

— Un nume bun este mai de preţ decât multe bogăţii.

Veni luna august, şi John era aşteptat de pe o zi pe alta.

Într-o dimineaţă, domnişoara Fortune se afla în bucătăria de jos, frământând brânza; Ellen era foarte ocupată sus, când o auzi pe mătuşa ei spunându-i să „iasă şi să vadă ce e cu zarva aceea din grădină”. Ellen fugi.

— O, mătuşă Fortune, spuse ea, Timor a spart gardul şi a intrat.

— Timothy! spuse domnişoara Fortune. Care Timor?

— Timor, boul din dreapta, spuse Ellen râzând; a spart gardul unde era mai slab.

— Boul din dreapta! spuse domnişoara Fortune; o să mănânce tot porumbul! Fugi şi leagă-l în grajd, nu poţi?

Dar Ellen rămase pe loc.

— Nu mă va asculta, spuse ea, şi mă tem de boi. Dacă ar fi Clover, poate că aş încerca.

— Dar o să mănânce tot porumbul în cinci minute! Unde e domnul Van Brunt?

— L-am auzit spunând că pleacă acasă până la prânz.

— Şi Sam Larkins e dus la moară, şi Johnny Low are friguri! Foarte neglijent din partea domnului Van Brunt! spuse domnişoara Fortune scuturându-şi mâinile de brânză; ar trebui să aibă grijă de boi. Nu aveau ce căuta la gard! Hai cu mine! Presupun că nu te temi cu mine.

Ellen o urmă la o distanţă respectuoasă. Domnişoara Fortune nu se temea de nimeni, om sau animal; smulse un ţăruş din gard şi făcu un asemenea zgomot încât Timor, după ce o privi puţin speriat, întoarse coada şi ieşi prin gaura pe care o făcuse. Domnişoara Fortune îl urmă până ajunse pe pajişte; nu putea să-l ducă în grajd.

— N-ai făcut nicio ispravă, Ellen! spuse ea când se întoarse. Nu puteai să-l faci să intre în grajd? Acum animalul ăsta afurisit se va întoarce exact când o să mă apuc de treabă. Nu a făcut mari stricăciuni – oricum le face pe banii domnului Van Brunt; mă bucur! Trebuia să pună cartofi, cum i-am spus eu. Nu ştiu ce e de făcut; nu pot lăsa brânza să păzesc gardul, nici dacă ar fi o sută de Timor; şi tu te temi şi de o muscă; mai bine te-ai duce

la domnul Van Brunt acasă; nu are niciun drept să lase lucrurile aşa. Fugi, şi nu călca de trei ori într-un loc!

Ellen se gândi că poneiul ar alerga mai repede decât ea. Alergă sus, se îmbrăcă cu rochia cadrilată şi îl înşeuă pe Cafeniu în trei minute; dar înainte să iasă din grajd trebui să-i strige mătuşii ei că Timor făcea colţul; domnişoara Fortune năvăli în grădină în timp ce Ellen ieşea pe poartă.

Vremea era frumoasă, şi Ellen se gândi că era o plimbare bine-venită. Călărea în fiecare dimineaţă, şi astăzi nu ar fi avut timp fără obrăznicia lui Timor. Pe timp de vară, plimbările erau foarte plăcute şi rare; uitând de starea sărmanei domnişoare Fortune, împărţită între bou şi brânză, Ellen şi Cafeniul se bucurau de plimbare.

Când ajunse la ferma vecină, se uită zadarnic după domnul Van Brunt. Se îndreptă spre portiţă, descălecă şi îl lăsă acolo pe Cafeniu. Deodată o văzu pe Nancy venind în fugă dinspre hambar.

— Ce faci, Nancy? Unde e domnul Van Brunt?

— Doamne! Ellen, ce doreşti?

— Îl vreau pe domnul Van Brunt; unde e?

— Domnul Van Brunt e în hambar; e terminat.

— Terminat! Ce vrei să spui?

— S-a aranjat foarte frumos; a căzut din pod şi şi-a rupt piciorul.

— O, Nancy! strigă Ellen, vai de mine! cum s-a întâmplat?

— Destul de uşor; nu s-a uitat unde calcă, şi fânul acoperise deschizătura. A căzut destul de rău.

— De unde ştii că şi-a rupt piciorul?

— Fiindcă aşa a spus el, şi oricine are ochi poate vedea. Mă duc la Hitchcook să aduc pe cineva să-l ajute; fiindcă tu şi cu mine şi cu doamna Van Brunt nu suntem Samson.

— Unde e doamna Van Brunt?

— Înăuntru, într-un hal fără de hal.

Nancy alergă la Hitchcook, iar Ellen se îndreptă spre hambar, tremurând speriată. Domnul Van Brunt zăcea pe duşumea, chiar în locul în care căzuse; un picior era îndoit sub el într-o poziţie care nu lăsa nicio îndoială.

Zăcuse acolo mult timp înainte să-l găsească cineva; văzând durerea mamei lui, încercase să se ridice şi leşinase de durere. Mama lui stătea lângă el, plângând sfâşietor. Ellen nu se putu uita a doua oară la domnul Van Brunt; o privire îi ajunsese. Îngenunche lângă sărmana mamă şi o îmbrăţişă.

— Nu mai plânge, dragă doamnă Van Brunt (Ellen plângea încât de abia putea vorbi) – te rog nu mai plânge! Se va face bine! O, ce-o să ne facem?

— E îngrozitor! spuse biata doamnă Van Brunt. O, Abraham, Abraham, fiule! Cel mai bun fiu din lume! Uită-te la el cum stă! Moare!

— O, nu moare, spuse Ellen, nu moare! Ce ne facem, doamnă Van Brunt? Ce ne facem?

— Doctorul! A spus „trimite după doctor”; dar eu nu pot merge, şi nu am pe cine trimite. O, moare! O, dragul meu Abraham, aş vrea să fiu eu în locul tău!

— Care doctor? spuse Ellen. O să găsesc pe cineva să meargă; care doctor?

— Doctorul Gibson, a spus; dar e tocmai la Thiriwall; şi a zăcut aici toată dimineaţa! Nimeni nu l-a găsit, şi noi nu l-am auzit. O, e îngrozitor!

— Nu mai plânge aşa, dragă doamnă Van Brunt, spuse Ellen, strângând-o în braţe; se va face bine! Sunt venită călare şi am să mă reped până la Hitchcook să trimită pe cineva după doctor. Nu voi întârzia, şi o să vină imediat! Nu te mai zbuciuma!

— Eşti o fetiţă tare drăguţă, spuse bătrâna doamnă sărutând-o; nu mai e nimeni ca tine. Grăbeşte-te, dragă, dacă îl iubeşti! El te iubeşte.

Ellen nu mai zăbovi. Tremurând atât de tare încât nu se putea ţine pe picioare, încălecă din nou şi porni în galop spre domnul Hitchcook. Noroc că poneiul mergea singur, fiindcă Ellen se aplecase pe gâtul lui, plângând amar, grăbindu-l din când în când; în cele din urmă, sentimentul datoriei o trezi la realitate. Se stăpâni, se ridică, şi se calmă, deşi era foarte tristă. Ajunse la domnul Hitchcook şi nu descălecă, ci o strigă pe Jenny. Jenny ieşi, exprimându-şi plăcerea.

— Dragă Jenny, spuse Ellen, nu ai pe cine trimite la Thiriwall după doctorul Gibson? Domnul Van Brunt şi-a rupt piciorul şi mă tem că are

mare nevoie de doctor.

— Dar, Ellen, bărbaţii au plecat la el acum cinci minute. Nancy a venit aici după ajutor şi i-a scos în mare grabă. Cum s-a întâmplat? Nu am înţeles nimic de la Nancy.

— A căzut din pod. Dar, dragă Jenny, chiar nu e nimeni? O, spuse Ellen împreunându-şi mâinile, am aşa o nevoie de cineva!

— Nu mai e niciun suflet! spuse Jenny; doi dintre bărbaţi sunt plecaţi la cosit cu muncitorii, iar tata şi June şi Black Bill au plecat cu Nancy, dar nu cred că au ce face. Unde şi-a rupt piciorul?

— Nu m-am întâlnit cu ei, spuse Ellen; am venit imediat după Nancy.

— Cred că au luat-o peste câmp – aşa a fost, şi de asta nu te-ai întâlnit cu ei.

— Ce să fac? spuse Ellen. Nu suporta să aştepte până se întorceau; dacă s-ar fi întors şi ea la fermă, era posibil să-i piardă din nou, şi întârzia; şi apoi, pe jos, chiar şi pentru un bărbat ar fi fost o călătorie lungă. Jenny îi spuse să meargă două case mai încolo, ca să găsească un mesager, dar erau străini; nu putea să le ceară o asemenea favoare. Prietenii ei erau prea departe.

— O să merg eu, spuse ea dintr-odată. Spune-le, dragă Jenny, că am plecat după doctorul Gibson şi mă întorc cât pot de repede. Ştiu drumul spre Thiriwall.

— Dar Ellen! nu trebuie, spuse Jenny; mă tem să te las să pleci singură. Aşteaptă până se întorc – nu mai e mult.

— Nu pot, Jenny, spuse Ellen, nu pot; trebuie să plec. Nu trebuie să te temi. Spune-le că mă întorc cât pot de repede.

— Ai grijă, Ellen! strigă Jenny după ea.

— Trebuie să plec, Jenny. Nu te mai gândi.

— Ellen! strigă din nou Jenny, dacă tot mergi, şi nu-l găseşti pe doctorul Gibson, caută-l pe doctorul Marshehalk – e la fel de bun şi unii spun că e chiar mai bun. La revedere!

Ellen plecă. Tremura puţin gândindu-se la marea ei responsabilitate; nu fusese niciodată la Thiriwall de când sosise acum doi ani. Dar gândul la suferinţa domnului Van Brunt făcea imposibilă ezitarea.

— Sunt sigură că fac bine, se gândi ea, şi de ce să mă tem? Am mai călărit singură. Şi fac ceva bun – Dumnezeu va avea grijă de mine.

Ellen îl rugă din toată inima, apoi se simţi mai liniştită.

— Acum, dragă Cafeniule, spuse ea mângâindu-l pe gât, avem o treabă importantă azi; poartă-te ca un cal bun, aşa cum eşti.

Cafeniul răspunse cu un nechezat vesel, care părea să spună „nicio grijă” şi îşi continuă drumul.

Dar era o călătorie neplăcută. Deşi nu voia, Ellen se temu puţin când se trezi pe o porţiune de drum pe unde nu mai trecuse singură. Nu erau multe case, şi cele care erau aparţineau unor străini; Ellen nu ştia unde exact, şi când va termina călătoria, care promitea să fie lungă. Se simţea singură; îi era ruşine să vorbească cu străinii, şi nu mai călătorise pe distanţe atât de lungi. Îşi repeta mereu „fac ce e bine; Dumnezeu va avea grijă de mine”, dar tremura. Uneori se apleca pe gâtul poneiului şi îi spunea „nu te lăsa, Cafeniule! imediat ajungem!” – încercând să se încurajeze singură, fiindcă Cafeniul nu avea nevoie de încurajări şi tropăia vesel. Apoi îşi aminti de domnul Van Brunt, care zăcea pe duşumea inconştient, şi se simţi groaznic; începu să plângă în tăcere.

— Cerul va fi un loc minunat, se gândi mica Ellen; acolo nu va fi boală, nici durere, nici necaz; dar domnul Van Brunt! mă întreb, oare va merge în cer?

Această chestiune o chinuia de mult timp pe Ellen; şi aşa trecu timpul până traversă podul peste râu şi văzu casele din Thiriwall strălucind în depărtare. Atunci se simţi liniştită.

Mai înainte se gândise că nu ştia unde să-l caute pe domnul Gibson, şi nu o întrebase pe Jenny. Pentru un minut, voise să se întoarcă, dar distanţa era prea mare, şi îşi aminti că oricine i-ar putea spune unde locuia doctorul. Când ajunse la Thiriwall, Ellen îşi dădu seama că nu trebuia să întrebe pe oricine; îşi aminti de vechea ei prietenă doamna Forbes de la hanul Steaua, şi hotărî că acolo va merge mai întâi. Călări încet în susul străzii, uitându-se la fiecare casă, până ajunse. Nu era nicio îndoială; aceeaşi stea mare se legăna deasupra uşii, şi în faţa ei era acelaşi băiat sau bărbat, Sam, trândăvind pe alee. Ellen descălecă şi îi ceru s-o roage

pe doamna Forbes să vină un minut. Sam se uită lung şi mirat, apoi dispăru, întorcându-se cu hangiţa.

— Ce mai faceţi, doamnă Forbes? spuse Ellen, întinzându-i mâna; nu mă mai cunoaşteţi? Sunt Ellen Montgomery – cea cu care aţi fost atât de bună, şi căreia i-aţi dat pâine şi lapte, când am venit prima dată aici, nepoata domnişoarei Fortune...

— O, Dumnezeu să-ţi binecuvânteze inimioara, strigă hangiţa, cum să nu te cunosc! Şi ce mult mă bucur să te văd! Trebuie să te sărut. Fii binecuvântată! Te-aş fi cunoscut şi în Ierusalim, dar m-a orbit soarele. Dar ce mult ai crescut! Să te uit? Cred şi eu că nu! Nu m-ar fi lăsat unul din prietenii tăi. Nu te-am văzut dar am auzit multe despre tine. Dar de ce stai în soare? intră, intră şi o să-ţi aduc ceva mai bun decât pâine şi lapte de data asta. Haide!

— O, nu pot, doamnă Forbes, spuse Ellen, mă grăbesc foarte tare; domnul Van Brunt şi-a rupt piciorul, şi trebuie să găsesc doctorul.

— Domnul Van Brunt! strigă hangiţa. Şi-a rupt piciorul! Vai de mine! Cum a reuşit? Şi el!

— A căzut din pod; trebuie să-l aduc cât pot de repede pe doctorul Gibson. Unde locuieşte, doamnă Forbes?

— Doctorul Gibson? nu îl găseşti acasă, dragă; zboară peste tot. Dar cum a alunecat? Şi cum de nu s-a uitat unde calcă? Vai! îmi pare rău să aud asta. Cum s-a întâmplat, dragă? Sunt curioasă să aud.

— Nu ştiu, doamnă Forbes, spuse Ellen; unde oare să-l găsesc pe doctorul Gibson? Spuneţi-mi! trebuia să fie acolo până acum; o, ajutaţi-mă! unde să-l caut?

— Ei bine, spuse doamna, nu ştiu dacă îţi pot spune; nu a fost la nimeni din vecini azi; Sam! Leneş afurisit, nu faci altceva decât să caşti gura la oameni, l-ai văzut pe doctor azi?

— L-am văzut coborând la doamna Perriman, spuse Sam; doamna Perriman e pe moarte, mi-a spus Jim Barstow.

— De când? spuse stăpâna lui.

Dar Sam se scărpină în cap, se uită în toate părţile şi spuse că nu ştia.

— Ei bine, spuse doamna Forbes întorcându-se spre Ellen, nu ştiu sigur,

dar ai putea să încerci la poştă. Dar dacă aş fi în locul tău, aş merge la doctorul Marshehalk! e mult mai priceput decât doctorul Gibson oricum, şi nici nu e atât de înfumurat. Eu aş merge la doctorul Marshehalk; am auzit că e chemat peste tot la fracturi; e foarte talentat; se pricepe foarte bine.

Dar Ellen spuse că domnul Van Brunt îl voia pe doctorul Gibson şi că trebuia să-l găsească.

— Ei bine, spuse doamna Forbes, fiecare cu toanele lui; eu nu l-aş lăsa pe doctorul Gibson să pună mâna pe mine; dar dacă trebuie să-l aduci pe el, cel mai bine e să mergi la poştă şi să întrebi; poate îl prinzi.

— Mulţumesc, doamnă, spuse Ellen; unde e poşta?

— E casa albă cu faţa la stradă, spuse hangiţa arătându-i cu degetul un şir de case albe, vezi prăvălia aceea roşie cu omul acela în faţă? Următoarea casă e a domnului Perriman; du-te acolo şi întreabă de doctorul Gibson. La revedere, dragă, îmi pare rău că nu ai putut intra; prima casă albă.

Bucuroasă să scape, Ellen se îndreptă spre poştă. Nu era nimeni afară; trebuia să intre şi să întrebe; nu cunoştea însă pe nimeni.

— Nu contează! Aşteaptă-mă un minut, dragă Cafeniule, ca un căluţ cuminte!

Nicio grijă din partea Cafeniului. Stătea cuminte şi liniştit. La intrare, Ellen nu văzu pe nimeni; apoi se deschise o uşiţă din spate şi un om o întrebă ce doreşte.

— Doctorul Gibson e aici?

— Nu, spuse proprietarul cu un zâmbet neplăcut.

— Nu e casa doamnei Perriman?

— Exact aceea, draga mea, fără îndoială, spuse tânărul, dar doctorul Gibson nu e aici.

— Nu-mi puteţi spune unde să-l găsesc?

— Nu pot, fiindcă doctorul nu îmi spune unde merge, şi eu nu obişnuiesc să-l întreb. Îmi pare rău că nu l-am întrebat azi, de dragul tău.

Privirea şi zâmbetul făceau cuvintele extrem de neplăcute, şi Ellen avea sentimentul că nu îi erau necunoscute. Unde îl mai văzuse pe omul acesta? Se chinui să-şi amintească. În ce coşmar văzuse faţa pătată,

zâmbetul acela oribil, părul nisipiu – ştia! Era domnul Saunders, omul care vindea stofe la

St. Clair şi Fleury. Îl cunoştea, şi îi părea rău să vadă că şi el o recunoştea. Tot ce-şi dorea era să scape din casă, dar când se întoarse văzu un om în vârstă, foarte respectabil, a cărui faţă o încurajă să întrebe din nou dacă doctorul Gibson nu era acolo. Nu era, îi spuse omul; fusese acolo şi plecase.

— Nu ştiţi unde l-aş putea găsi, domnule?

— Nu, nu ştiu, spuse el; cine are nevoie de el?

— Eu am, domnule.

— Pentru tine?

— Nu, domnule; domnul Van Brunt şi-a rupt piciorul şi vrea să vină doctorul Gibson.

— Domnul Van Brunt! spuse el; fermierul Van Brunt, care locuieşte înainte de Cat’s Back? îmi pare foarte rău! Cum s-a întâmplat?

Ellen îi spuse cât putu de scurt, şi îl rugă din nou să-i spună unde să-l caute pe doctorul Gibson.

— Ei bine, spuse el, mă gândesc acum. Cum ai ajuns aici?

— Am venit călare, domnule.

— Bine, cel mai bun plan ar fi să călăreşti până la el acasă; poate că a lăsat vorbă acolo, sau poţi să-i laşi tu vorbă să vină imediat ce ajunge. Ştii unde locuieşte doctorul?

— Nu, domnule.

— Vino încoace, spuse el îndreptându-se spre uşă, se vede de aici; trebuie să urci strada până treci de cele două biserici, una pe partea dreaptă şi una din cărămidă roşie pe stânga; doctorul Gibson trăieşte în casa următoare; oricine o să-ţi spună casa. E calul tău?

— Da, domnule. Vă sunt foarte recunoscătoare.

— Nu ai pentru ce! Ai cel mai frumos căluţ din Thiriwall; să te ajut? să-ţi aduc un scăunel?

— Nu, mulţumesc, domnule; mă descurc singură. Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule.

El nu păru să-i audă mulţumirile; se uita la căluţ şi o petrecu cu privirea

până dispăru.

Biata Ellen descoperi că doctorul stătea departe. Poşta era într-un capăt al oraşului iar casa doctorului în celălalt; trecu de prima biserică, şi de cealaltă, dar distanţa fu lungă. Din fericire Cafeniul nu părea obosit; stăpâna lui era şi obosită şi nenorocită. Când te gândeşti că bietul domn Van Brunt zăcea în dureri! Nu putea îndura gândul.

Sări jos când ajunse la casa care îi fusese indicată, şi descoperi că era a doctorului. Bătu la uşă. Ieşi o femeie cu părul cărunt şi cu o faţă searbădă. Ellen întrebă de doctor.

— Nu e acasă.

— Când vine?

— N-aş putea spune.

— Înainte de prânz? Femeia clătină din cap.

— Cred că nu vine până după-amiază.

— Unde a plecat?

— La Babcock – are o consultaţie, parcă aşa mi-a spus; Babcock e la o distanţă considerabilă.

Ellen se gândi un minut.

— Nu puteţi să-mi spuneţi unde locuieşte doctorul Marshehalk?

— Cred că ai face mai bine să-l aştepţi pe doctorul Gibson, nu? spuse femeia invidioasă; o să vină până la urmă. Dacă îmi spui cum te cheamă, îi spun eu.

— Nu pot aştepta, spuse Ellen, mă grăbesc teribil. Sunteţi atât de bună să-mi spuneţi unde locuieşte doctorul Marshehalk?

— Ei bine, dacă nu poţi aştepta, ştii unde locuieşte doamna Forbes?

— La han? Steaua, da.

— Locuieşte la câteva case distanţă; o să recunoşti casa imediat; e vopsită în galben.

Ellen îi mulţumi, încălecă din nou şi o luă în josul străzii.

CAPITOLUL XXXVIII

Şi-a călărit până departe întreaga zi până în noapte şi dintr-odată a văzut Că Tanner înaintea lui a apărut.

Veche baladă

Casa galbenă despre care îi vorbise bătrâna nu putea fi confundată. Ellen descălecă din nou şi bătu la uşă; auzi nişte paşi târşâiţi, şi faţa plăcută a domnişoarei Janet apăru la uşă. Era o adevărată uşurare, şi Ellen avea nevoie de aşa ceva.

— Ce s-a întâmplat, micuţo? nu eşti tu nepoata domnişoarei Emerson? Da, chiar aşa; intră, dragă; mă bucur să te văd. Ce mai e pe acasă?

— Doctorul e acasă, doamnă?

— Nu, dragă, nu e acasă acum, dar vine imediat. Intră; e calul tău? Leagă-l de stâlp ca să nu fugă, şi vino. Cu cine ai venit?

— Cu nimeni, doamnă; am venit singură, spuse Ellen în timp ce asculta indicaţiile domnişoarei Janet.

— Singură! Pe poneiul acela ca o jucărie? E frumos ca o poză; cum de nu te-ai temut? Eu mă sperii numai când mă gândesc.

— M-am temut puţin, recunoscu Ellen, urmând-o pe domnişoara Janet, dar nu am avut de ales. Credeţi că doctorul se întoarce repede, doamnă?

— Da, dragă, sigur că da, spuse domnişoara Janet, sărutând-o şi luându-i boneta; vine în cinci minute, fiindcă e vremea prânzului. Ce s-a întâmplat, dragă? S-a îmbolnăvit iar domnişoara Fortune?

— Nu, doamnă, spuse Ellen tristă, domnul Van Brunt a căzut din pod şi şi-a rupt piciorul.

— O! ţipă bătrâna doamnă cu o faţă îngrozită, nu mai spune! A căzut din pod! Şi nu e prea uşor; o, e teribil! Şi ce face biata lui mamă, dragă?

— E foarte necăjită, doamnă, spuse Ellen cu ochii în lacrimi; şi el zace acolo de dimineaţă fiindcă nu a avut cine să-l trateze; eu umblu de atunci după doctor.

— Vai de mine, dar nu a avut cine veni în locul tău, sărmana de tine?

— Nu, doamnă; nu era nimeni altcineva; şi eu eram cu Cafeniul, aşa că

am venit.

— Ei bine, înveseleşte-te, dragă! doctorul vine imediat; nu întârzie niciodată la prânz. Vino şi aşază-te pe canapeaua asta; aşa, odihneşte-te; văd că eşti foarte obosită, şi nu e de mirare. Nu te simţi mai bine? acum o să-ţi dau puţină supă, ca să treacă timpul mai uşor. Doamne, când mă gândesc la bietul domn Van Brunt! E un om atât de cumsecade; îmi pare atât de rău pentru bătrâna lui mamă. E o femeie bună ca pâinea caldă.

— La fel e şi el, spuse Ellen.

— Cred că da, spuse domnişoara Janet, dar eu nu ştiu prea multe despre el; totuşi, toată lumea îl vorbeşte de bine; e un om bun.

Camera în care o adusese domnişoara Janet era mică şi încărcată de mobilă, dar strălucea de curăţenie. Faţa de masă era albă ca zăpada şi atât de scrobită încât nici nu-ţi imaginai că acolo se mănâncă, dar o măsuţă mai mică aranjată pentru prânz explica asta, şi un coş uriaş dintr-un colţ, plin de rufe scrobite, arăta că domnişoara Janet era o gospodină harnică. Pe plită sfârâia o cratiţă mare, din care venea un miros foarte îmbietor, în ciuda durerii şi neliniştii, plimbarea îi stârnise pofta de mâncare. Nu fără plăcere, îşi văzu gazda înarmată cu o farfurie şi un cuţit, cu care tăie o bucată generoasă. Cratiţa era plină cu plăcintă cu carne, excelentă şi foarte apetisantă. Crusta era aurie; umplutura de carne era bine condimentată, şi foarte suculentă. Farfuria fu aşezată pe măsuţa de lângă canapea, cu câteva felii de pâine cu unt; domnişoara Janet îi turnă o cană de ceai, fiindcă, spunea ea „Leander nu se lipseşte niciodată de ceai”. Pofta de mâncare a lui Ellen nu avea nevoie de îndemnuri. Niciodată nu fuseseră ceaiul şi plăcinta atât de apreciate, iar bucuria domnişoarei Janet era mai mare decât a ei. Vorbea şi se uita la mica vizitatoare cu o satisfacţie secretă, dar imensă.

— Ai auzit ce lucruri mari se întâmplă la noi? spuse ea. Doctorul s-a săturat de mine, şi vrea să-şi ia altă gospodină; o să se însoare zilele astea.

— Chiar aşa? spuse Ellen. Doar nu cu Jenny?

— Ba chiar aşa, cu Jenny – Jenny Hitchcook; va fi o nevestică pe cinste. Eşti prietenă bună cu ea, ştiu.

— Cât de curând? spuse Ellen.

— O, încă nu; mai târziu; după ce mai pune casa la punct, cred. Crezi că va fi fericit?

Ellen nu putu să nu se întrebe, când intră doctorul şi îi văzu faţa în trei colţuri „dacă Jenny va fi o femeie fericită. Dar la fel ca toţi oamenii, judeca după aspectul exterior; la urma urmelor, Jenny nu făcuse o alegere atât de rea.

Doctorul spuse că va merge direct la domnul Van Brunt după ce trece pe la doamna Sibnorth; se întoarce într-un minut. Ellen trebuia să se întoarcă cu el; îşi terminase prânzul şi îl aştepta. Dar minutele trecură – două, zece, douăzeci, şi el nu mai apăru.

— Îţi spun eu ce s-a întâmplat, spuse sora lui; a plecat fără să mănânce, gândindu-se că va mânca la domnişoara Hitchcook – o face foarte bucuros. Asta este, dragă, şi tu va trebui să te întorci singură acasă; îmi pare foarte rău. Ce-ar fi dacă ai sta până diseară, şi să-l pun pe doctor să te însoţească? Dar cred că nu o va putea face nici atunci; trebuie să meargă la pacostea aceea de domnişoara Robin; păcat. Ei bine, ai grijă de tine dragă; nu vrei să stai până se mai răcoreşte? Vino să mă vezi oricând poţi, dar nu mai veni singură! La revedere! Aş vrea să te ţin aici.

O conduse până la uşă, îi zâmbi şi rămase în prag privind-o.

Ellen se simţea mult mai bine după odihnă şi plăcintă, dar văzu că nu la fel se simţea şi Cafeniul. Toate cuvintele încurajatoare şi promisiunile ei de apă proaspătă şi fân bun nu îl ajutau cu nimic, dar probabil că înţelegea totuşi tonul blând al cuvintelor. Răspunse printr-un nechezat uşor, spunând parcă că nu se sperie el de câteva ore de mers; tropăia în continuare, de parcă cunoştea drumul spre casă, şi nu era nicio îndoială că îl cunoştea. Din fericire, nu era o zi înăbuşitoare; pentru o zi de august, era remarcabil de răcoroasă şi plăcută, chiar şi între casele din Thiriwall. Ellen se simţea mai bine, fiindcă ştia că îşi împlinise misiunea; când părăsi oraşul şi ajunse iar în câmp, nu mai era atât de speriată; mergea acasă, şi asta era o mare diferenţă; fiecare pas o aducea mai aproape.

— Mă bucur că am venit, până la urmă, îşi spuse ea, dar sper să nu mai trebuiască s-o fac niciodată. Dar mă bucur că am venit.

De abia trecuse podul, când văzu ceva ce îi dădu fiori. Sub un copac, lenevea domnul Saunders. Ce căuta acolo la ora aceea? îi trecu prin minte că dacă reuşeşte să treacă de el, a scăpat de pericol, aşa că îi dădu pinteni Cafeniului. Dar când se apropie, domnul Saunders se ridică şi veni în mijlocul drumului, apucând poneiul de frâu şi oprindu-l.

— Ce ţi-a luat atât de mult? spuse el; te aştept de un car de vreme. Ai găsit greu doctorul?

— Lăsaţi-mi calul în pace, spuse Ellen, cu inima cât un purice; mă grăbesc să ajung acasă; vă rog nu mă reţineţi.

— O, vreau să te văd puţin, spuse domnul Saunders; nu te grăbeşti atât de tare să scapi de mine, sper?

Ellen tăcea.

— Nu ne-am văzut demult, spuse el; cum a fost stofa merinos?

Ellen nu-i putea suporta privirea şi faţa, şi deşi nu văzu expresia cu care fuseseră rostite aceste cuvinte, o simţi.

— Foarte bună, spuse ea, dar vreau să ajung acasă; vă rog să mă lăsaţi.

— Nu încă, nu încă, spuse el, o, nu încă. Vreau să vorbesc cu tine; de ce te grăbeşti aşa într-un hal? Crezi că te-am aşteptat degeaba atâta timp?

Ellen nu ştia ce să spună; inima îi tremura la gândul că nu va putea scăpa de el.

— A cui e calul acesta?

— Al meu, spuse Ellen.

— Ia te uită! Nu cred că spui adevărul, aşa că sper că nu te vei supăra dacă îl ating puţin; vreau să văd cât de bine se stă pe el.

Cu frâul în mână, domnul Saunders se îndreptă spre tufele de la marginea drumului, de unde tăie o nuia lungă şi ascuţită. Ellen se uita în toate părţile, disperată, dar nu văzu nimic decât pustietate. O, dacă ar fi avut aripi! Dar nu-l putea lăsa pe Cafeniu nici dacă le-ar fi avut.

Întorcându-se în mijlocul drumului, domnul Saunders se amuză cioplind nuiaua şi ascuţind-o ca pe un bici. Ellen îl privea cu groază, temându-se să vorbească dar şi să tacă.

— Uite! Ce crezi? spuse el, şfichiuind-o în aer ca să-i încerce supleţea şi rezistenţa; nu arată ca un bici? Acum să vedem cum merge.

— Vă rog, nu faceţi nimic cu ea, spuse Ellen speriată; nu l-am atins niciodată cu biciul; nu are nevoie; nu e obişnuit; vă rog, nu-l bateţi!

— O, o să-l atingem numai puţin, spuse nepăsător domnul Saunders, vreau să văd cum se poartă; o să zburde puţin.

Îi aplică o nuia Cafeniului, enervându-l numai deocamdată. Cafeniul dădu semne de nerăbdare, bătu din copite şi făcu câteva salturi foarte neplăcute pentru călăreaţa lui.

— O, lăsaţi-l! strigă Ellen, scoasă din fire; e foarte cuminte, şi nu ştiu ce va face dacă îl necăjiţi.

— O să am eu grijă de asta, spuse domnul Saunders; dacă mă necăjeşte el pe mine, îi arăt eu! Dacă mai sare, ţine-te de gâtul lui, şi nu vei cădea; vreau să-l văd sărind.

— Dar o să-l stricaţi! spuse Ellen. O, vă rog, n-o faceţi! E foarte rău pentru el să fie necăjit. Mă tem că se va face nărăvaş, şi se va învăţa să lovească cu copita. O, vă rog să ne lăsaţi să plecăm! spus ea cu o voce disperată; vreau acasă!

— Taci din gură, spuse rece domnul Saunders, dacă loveşte, o să-i dau o lecţie cum n-ai mai văzut niciodată; n-o s-o facă decât o dată. N-o să-l rănesc, o să-l educ. Nu, o să-l fac să treacă peste primul gard pe care îl întâlnim; asta va fi interesant.

— O, nu trebuie să faceţi asta, spuse Ellen, nu am învăţat încă să sar; nu pot să mă ţin; nu faceţi asta.

— Trebuie să te ţii bine şi să-ţi ţii gura. Prinde-te de urechile lui; dacă nu vrei, poţi coborî, fiindcă o să-l fac să sară, cu tine sau nu.

Ellen se temea mai mult să-l lase pe Cafeniu pe mâna chinuitorului, decât să rişte să rămână cu el. Încercă zadarnic să liniştească poneiul; loviturile de bici plouau asupra lui, unele destul de dureroase, şi calul era foarte agitat; fetiţa începu să se teamă că o va arunca jos. Cu prezenţă de spirit, deşi foarte speriată, Ellen îşi concentra atenţia asupra poziţiei ei, în timp ce Cafeniul sărea în toate părţile; domnul Saunders ţinea frâul cât putea de slab, ca să aibă libertate de mişcare. De ceva timp, se amuza foarte bine cu jocul lui, în timp ce poneiul devenea din ce în ce mai nervos. În cele din urmă, o lovitură pricepută de bici îl făcu pe Cafeniu să sară într-

un fel care îi aduse lui Ellen stomacul în gât, şi aproape o aruncă jos.

— O, nu! strigă Ellen, izbucnind în lacrimi pentru prima dată – până acum se stăpânise cu mare efort – bietul Cafeniu! Cum puteţi! O, vă rog, lăsaţi-ne să plecăm! Lăsaţi-ne să plecăm!

Timp de un minut, îşi ascunse faţa în mâini.

— Taci din gură! spuse domnul Saunders. Uite un gard – acum va sări!

Ellen îşi şterse lacrimile, se strădui să se liniştească şi începu să-l roage pe domnul Saunders cu o voce care ar fi mişcat şi pietrele. Dar el nu-i dădu nicio atenţie. Îl mână pe Cafeniu pe partea cealaltă a drumului şi se pregăti să-l facă să sară.

— O să cad, spuse Ellen, strunind calul. Cum puteţi fi atât de crud! Vreau acasă!

— Ei bine, încă nu mergi. Dă-te jos dacă te temi.

Dar deşi tremura din cap până-n picioare, Ellen îşi imagina că Cafeniul nu era în siguranţă decât atâta timp cât stătea călare; nu putea să-l părăsească. Se ruga cât putea ea de bine, în timp ce domnul Saunders, care se amuza şi nu-i răspundea, se prefăcea că e gata să biciuiască poneiul ca să sară. Ca toţi oamenii josnici, domnul Saunders era un laş, care se amuza chinuind un copil pe care avea ciudă; nu avea nicio intenţie s-o facă să cadă de pe cal, aşa că după un timp se sătură de gard; luă frâul şi porni la plimbare. Ellen respiră mai uşurată.

— Ai auzit ce-am făcut cu domnul tău bătrân după aceea? spuse domnul Saunders.

Ellen nu răspunse.

— Nimeni din cei care mă înfruntă nu rămâne nepedepsit. I-am plătit-o eu, n-ai grijă. I-am dat bătrânului o lecţie, să se înveţe minte. Acum l-am iertat. Apropo, am o mică socoteală şi cu tine – l-ai întrebat dimineaţă pe domnul Perriman dacă doctorul Gibson e în casă?

— Nu ştiu cine era, spuse Ellen.

— Ei bine, nu ţi-am spus eu înainte să-l întrebi?

Ellen tăcea.

— De ce ai mai întrebat? Nu m-ai crezut? Credeai că ţi-am spus minciuni? Ei?

— Nu ştiu, se putea să fie acolo, se forţă să spună Ellen.

— Atunci nu m-ai crezut? spuse el, cu acelaşi zâmbet nesuferit; Ellen ştia fără să-l vadă. Asta nu-i frumos din partea ta – şi o să te pedepsesc pentru asta, cumva; dar nu e frumos să te certi cu doamnele, aşa că o să aranjez cu Cafeniul. Nu te superi.

— Ce vreţi să faceţi? spuse Ellen, în timp ce el o trăgea spre marginea drumului.

— Dă-te jos şi vei vedea, spuse el râzând; dă-te jos şi vei vedea.

— Ce vreţi să faceţi? repetă Ellen în şoaptă.

— Vreau să-l strunesc puţin pe Cafeniu, ca să te învăţ să crezi oamenii de treabă când îţi spun adevărul; dă-te jos.

— Nu vreau! spuse Ellen, strângând cu amândouă mâinile gâtul poneiului; bietul Cafeniu! Nu o să faceţi asta. Nu v-a făcut niciun rău, nici eu; sunteţi un om rău.

— Dă-te jos! repetă domnul Saunders.

— Nu mă dau! spuse Ellen, ţinându-se mai strâns.

— Foarte bine, spuse el aspru, atunci te dau eu; nu-i mare diferenţă. O să mergem puţin mai încolo şi o să te aşez pe piatra aceea. Dacă te-ai fi dat jos, nu pierdeam prea mult timp cu el, dar acum o să vă arăt eu! Dacă n-a fost învăţat cu biciul, va şti ce înseamnă când voi termina cu el; apoi poţi să te duci acasă cât vrei de repede.

Într-adevăr domnul Saunders era atât de rău cum spunea singur. Purtarea lui faţă de Ellen în magazinul din New York, şi măsurile luate de bătrânul domn care îi venise în ajutor, fuseseră un motiv suficient de concediere pentru domnii St. Clair şi Fleury. Două sau trei încercări de a intra în afaceri se soldaseră cu tot atâtea eşecuri, şi fusese obligat să se întoarcă în oraşul natal. De atunci, Ellen şi bătrânul domn trăiau în memoria lui ca obiectele celei mai mari un; unul pentru că intervenise, cealaltă fiindcă fusese cauza inconştientă; imediat ce o văzu la poştă, îşi promise să se răzbune, o răzbunare pe care numai un suflet laş ca al lui o putea imagina. Cea mai bună cale de a o necăji pe Ellen, se gândi el, era să-i chinuiască poneiul; ciuda lui crescuse revăzând-o, şi hotărâse să-i aplice un asemenea tratament poneiului, încât să-i producă cea mai mare

nefericire stăpânei.

Pe când mergeau încet, Ellen ţinându-se strâns de gâtul Cafeniului, hotărâtă să nu renunţe, iar domnul Saunders clocind planuri de răzbunare, unul prea ocupat şi cealaltă prea speriată, nu auziră zgomotul unor copite care se apropiau. Din întâmplare, John Humphreys îşi petrecuse noaptea la Veninor, şi fiindcă vizitase un prieten din Thiriwall o luase pe drumul acesta, grăbit să ajungă acasă. Nu-l văzuse niciodată pe Cafeniu, şi nu o recunoscuse pe Ellen, dar i se păru ceva ciudat şi îşi întoarse calul drept în faţa lor. Ellen lăsă gâtul poneiului şi îşi întinse braţele spre el, strigând:

— O, John! John! Fă-l să plece! Spune-i să-mi dea drumul!

— Ce faceţi, domnule? spuse aspru noul venit.

— Nu-i treaba ta! răspunse domnul Saunders, în sufletul căruia mânia întrecea pentru moment laşitatea.

— Ia mâna de pe frâu! spuse John atingându-l uşor cu biciul.

— Nu pentru tine, frate, rânji domnul Saunders; vreau să fac o plimbare cu doamna. Vezi-ţi de treaba ta!

— O să am grijă de tine mai târziu, spuse John rece. Mai auzit? Fă cum ţi-am poruncit!

Vorbitorul nu îşi arăta furia, şi domnul Saunders, obişnuit cu urletele proprii, nu ascultă o comandă atât de calmă.

Ellen, care îi cunoştea vocea, şi citea şi mai bine privirea, trase o concluzie foarte diferită. Era aproape sufocată de frică. Saunders era înfuriat şi jignit de promisiunea de răzbunare; era un tânăr solid, şi se socotea cel mai puternic dintre ei doi; în plus, văzuse că străinul nu avea altă armă în afară de un bici. Îi răspunse foarte obraznic, cu o înjurătură; John văzu că ia frâul în mână şi îndreaptă nuiaua din stânga spre cal. În clipa următoare, ţinti calul cu furie. Dar victima se feri cu o mişcare fulgerătoare. În clipa următoare, cu o repeziciune uimitoare, John descălecă, îl luă de guler pe domnul Saunders şi îl trânti în tufele de la marginea drumului, unde acesta rămase nemişcat.

— Fugi, Ellen! spuse eliberatorul ei.

Ea ascultă. El mai zăbovi un moment să-i spună câteva cuvinte adversarului său, apoi încălecă şi dădu pinteni s-o ajungă pe Ellen. Toată

rezistenţa ei pierise, acum că nu mai era nevoie. Capul îi căzuse din nou pe gâtul poneiului, şi spatele i se scutura de suspine înăbuşite; de abia se stăpânea să nu plângă cât o ţinea gura.

— Ellie! spuse fratele ei adoptiv cu o voce foarte diferită de cea anterioară. Ea nu putea vorbi, dar când el îi luă mâna şi văzu ce tare tremură înţelese în ce stare îngrozitoare era. Trecu mult timp până reuşi s-o liniştească, ca să-i spună ce se întâmplase. În cele din urmă, printre şuvoaie de lacrimi, îl lămuri.

— O, cum a putut! Cum a putut! spuse biata Ellen; cum a putut! A fost atât de greu!

— Dar ce ai căutat singură la Thiriwall? spuse el; încă nu mi-ai spus.

Ellen se întoarse la isprăvile lui Timor, şi îi povesti toată istoria dimineţii.

— La început, când mergeam după doctor, spuse ea, şi când l-am găsit, m-am gândit că era bine că Timor a rupt gardul; fiindcă dacă nu ar fi făcut-o, nu m-aş fi dus la domnul Van Brunt; şi apoi m-am gândit că era mai bine dacă nu-l rupea!

— Lucrurile mici trag după ele o sumedenie de consecinţe, spuse John, şi asta nebunia celor care cred că Dumnezeu nu-şi bate capul cu fleacurile; viaţa, şi mai mult decât viaţa, poate depinde de un fleac. Dar, Ellen, nu trebuie să mai călăreşti singură. Promite-mi că n-o vei mai face.

— N-o să mai merg la Thiriwall, asta e sigur, spuse Ellen, dar nu pot merge nici la Alice? Cum să mă abţin?

— Ei, până la Alice drumul e sigur; dar aş vrea să-ţi cunosc mai bine calul înainte de a-ţi da voie.

— Pe Cafeniu? spuse Ellen. O, e cât se poate de bun; nu trebuie să te temi de el; nu e deloc nărăvaş; nu există un alt căluţ la fel de cuminte.

John zâmbi.

— Cum îţi place al meu? spuse el.

— E cel nou? O, ce frumos e! Chiar că e frumos! Nu m-am uitat la el până acum. O, îmi place foarte mult! e mai frumos chiar şi decât Cafeniul; îţi place?

— Foarte mult! acum îl încerc prima dată. Aseară am fost la domnul Marshman, şi m-au ţinut până dimineaţa, fiindcă trebuia să mă întorc mai

devreme. Până acum, sunt foarte mulţumit de el.

— Şi dacă nu ai fi fost reţinut! spuse Ellen.

— Da, Ellie – nu aş fi zăbovit la dejun şi nu aş fi încercat iapa favorită a domnului Marshman dacă aş fi ştiut ce se va întâmpla. Aş vrea să fi fost aici cu o jumătate de oră mai devreme.

— Îl cheamă Prinţul Negru, spuse Ellen, întorcându-se la cal.

— Da, aşa cred; dar poţi să-l schimbi, Ellen, dacă îţi place altceva.

— O, n-aş putea! îmi place foarte mult. Ce frumos e! E

bun?

— Sper, spuse John zâmbind; dacă nu e, va trebui să-l fac. Nu suntem încă obişnuiţi unul cu altul.

Ellen se uită neîncrezătoare la calul negru şi călăreţul lui, apoi îl mângâie pe Cafeniu pe gât şi observă cu mare satisfacţie că *el* era foarte bun.

John călărise încet ca să se liniştească Ellen; acum grăbiră pasul. Văzu totuşi că arăta foarte rău, şi încercă să-i abată gândurile de la orice neplăcere. Spre amuzamentul ei, călări în jurul ei de câteva ori, ca să-i vadă calul şi să-l arate pe al lui; îl lăudă pe Cafeniu; lăudă şeaua elegantă; corectă câteva greşeli ale călăreţei, şi până la urmă o atrase într-o conversaţie foarte animată. Ellen se învioră; culoarea din obraji îi reveni, şi când ajunse la uşa de sticlă era iar în apele ei.

Sări jos ca de obicei, fără să aştepte niciun ajutor. John nu apucă să o vadă, fiindcă auzi ţipătul de bucurie al lui Alice şi intră pe uşă cu ea. Ellen rămase singură în prag. Se întâmpla ceva, fiindcă stătea cu ochii în lacrimi şi buzele tremurătoare, strângând frâul în mână, şi uitase de oboseala poneiului, la care se gândea întotdeauna. Ce se întâmpla? Domnul John uitase s-o sărute ca de obicei. Ellen era geloasă pe sora ei, şi nu voia; şi deşi încercă din greu să se reculeagă, nu reuşi mult timp. Era încă ocupată cu asta, când simţi două mâini pe umeri, şi când îşi ridică faţa primi sărutul pentru care plângea. Dar John îi văzu lacrimile, şi o întrebă ce se întâmpla. Lui Ellen îi era ruşine să spună, dar nu putea refuza privirea pe care o cunoştea atât de bine, aşa că îi spuse cu greu.

— Eşti un copil fără minte, Ellie, spuse el blând, sărutând-o din nou. Fugi

la umbră până îngrijesc eu caii.

Ellen intră, şi îi spuse şi lui Alice povestea cea lungă; apoi se simţi foarte obosită şi se întinse pe canapea, cu capul în braţele lui Alice. De acolo Alice o duse în pat, gândindu-se că un somn bun e exact lucrul de care are nevoie.

CAPITOLUL XXXIX

Scăldate de tăcerea cristalină
Vin de departe triluri de privighetoare;
Şoapte de dragoste, cântece îmbătătoare
Sub clar de lună, printre umbre învăluitoare:
E timpul cel de taină şi lumină.

Milton

Târziu după-amiază, Ellen ieşi din camera lui Alice. Soarele era aproape apus; umbrele învăluiau casa şi copacii într-un văl lichid; însă ultimele raze străluceau victorios printre ramuri. Uşa de sticlă era deschisă; aerul văratic, trilurile păsărilor şi zumzetul insectelor umpleau camera cu o tăcere muzicală. Motanul stătea pe prag, cu lăbuţele încrucişate, privind cu seriozitate operaţiunile lui Margery, care aşeza masa în faţa lui. Alice curăţa piersici.

— O, luăm ceaiul afară! spuse Ellen. Mă bucur. Ce seară minunată, nu-i aşa? Uită-te puţin la pisică, Alice; nu ţi se pare că ştie ce face Margery? De ce nu m-ai trezit să merg cu tine după piersici?

— Am crezut că era mai bine pentru tine să te odihneşti, Ellie dragă. Cum te simţi?

— O, foarte bine! Unde e domnul John? Sper că nu vrea să-mi vadă desenele în seara asta; vreau să potrivesc vârful copacului întâi.

— Să *potriveşti* vârful copacului? spuse Alice; ce crezi că ar spune John despre asta? Să-l *îndrepţi,* vrei să spui; e cam strâmb, nu?

— Ei bine, ce să mai spun? spuse Ellen râzând. Îmi pare rău pentru exprimarea de la ţară, fiindcă ştiu că ar trebui să vorbesc corect. Am ceva de făcut cu copacul, atunci. Unde e, Alice?

— S-a dus la domnul Van Brunt, să vadă ce face, şi să vorbească cu domnişoara Fortune despre tine la întoarcere.

— O, ce drăguţ din partea lui! e foarte bun; exact asta voiam; dar îmi pare rău, fiindcă e probabil obosit...

— Nu contează asta, Ellen. Imediat se întoarce.

— Ce apetisant arată piersicile; sunt la fel de bune ca şi căpşunile, nu crezi? poate mai bune, nu ştiu încă; dar domnului John îi plac cel mai mult, nu-i aşa? Uite că le-ai terminat! Să le pun pe masă? Uite şi un ulcior cu frişcă splendidă, Alice!

— Ai face mai bine să nu-i spui lui John asta, sau o să te pună să dai definiţia cuvântului *splendid.*

John se întoarse la timp, şi spuse că domnul Van Brunt se simţea foarte bine, după cum se vedea; şi că domnişoara Fortune se învoise ca Ellen să rămână unde era. Nu spuse totuşi că această învoială fusese obţinută foarte greu, numai cu promisiunea că va înlocui el serviciile lui Ellen; la această propunere, domnişoara Fortune declarase că Ellen putea rămâne cât voia. Asta era tot ce-şi dorea Ellen.

— Bietul dumitale cal nu a fost prea obosit, domnule

John?

— Nu am călărit pe el, Ellie; l-am luat pe al tău.

— Cafeniul! Chiar? Mă bucur foarte mult! Ţi-a plăcut? Poate că era şi el obosit, şi nu a putut merge destul de bine.

— Nu era obosit, Ellie; s-ar putea să se fi obosit acum.

— De ce? întrebă Ellen alarmată dintr-odată.

— L-am încercat puţin, şi în loc să mergem pe drum am sărit câteva garduri. După cum te-am pus la încercare pe tine, am vrut să văd dacă îşi ştie şi el lecţia.

— Ei bine, şi cum s-a descurcat?

— Foarte bine; cred că e un căluţ bun. Voiam să văd dacă poţi avea încredere în el; acum cred că domnul Marshman a avut el grijă de asta.

Zidul de copaci era cufundat în umbră când se aşezară la masă, dar ultimele raze de soare le aureau creştetele, iar feţele comesenilor străluceau de un alt fel de lumină. Erau fericiţi toţi patru; mai întâi, fiindcă erau împreună; şi apoi, pentru tot ce aveau. Niciodată nu fusese ceaiul atât de răcoritor, nici pâinea şi untul atât de gustoase şi nici cântecul păsărilor atât de încântător. Când păsările se retrăseseră la cuiburi, fură înlocuite de ţârâitul greierilor şi cosaşilor, şi de orăcăitul broaştelor care concertau în delicioasă armonie cu pădurea şi florile, şi cu briza uşoară a

înserării. Cupa fericirii lui Ellen era plină până sus. Ochii ei rătăceau de la un lucru frumos la altul, iar gândurile ei pluteau de la o bucurie la alta, până când inima i se opri la Dumnezeul care le făcuse şi le dăruise pe toate, şi la Mântuitorul care le plătise prin sângele Său. De la prietenii dragi care stăteau lângă ea, de la cei iubiţi pe care îi avea în lume, se gândi la cea mai dragă, de care fusese despărţită; dar care trăia totuşi, şi pe care moartea i-o va înapoia, datorită Celui care rupsese legăturile morţii şi deschisese porţile mormântului, ca să facă un drum pentru cei răscumpăraţi. Gândul la El era cel mai vesel dintre toate!

— Pari fericită, Ellie, spuse fratele ei adoptiv.

— Aşa şi sunt, spuse Ellen, cu un zâmbet strălucitor.

— La ce te gândeşti?

Dar John văzu că nu trebuia să pună această întrebare.

— Îmi aminteşti, spuse el, de poveştile pe care le ascultam în copilărie, în care fântâna bucuriei stătea alături de cea a tristeţii, şi îşi amestecau apele la mică distanţă de izvor. Lacrimile şi zâmbetele tale par surori; când le vezi pe unele, poţi fi sigur că nici celelalte nu vor întârzia.

— Dragul meu John, spuse Alice râzând, ce comparaţie nefericită! Oare fraţii şi surorile sunt aşa întotdeauna?

— Mi-aş dori să fie, spuse John oftând şi zâmbind; dar ultimele mele cuvinte nu au nimic de a face cu această comparaţie.

Când ceaiul se termină, şi Margery strânsese masa, rămaseră încă pe locurile lor. Era prea plăcut ca să pleci. Domnul Humphreys îşi întoarse scaunul spre casă, scoase o batistă mare din buzunar ca să se apere de ţânţarii care bâzâiau, ascultând, meditând sau dormind – cel mai probabil dormind, fiindcă conversaţia nu era foarte însufleţită, nici foarte gălăgioasă; fericirea îi unea într-o tăcere ciudată. Soarele părăsise coamele dealurilor; lumina tremurătoare a stelelor strălucea blând deasupra pădurii, peste dealuri şi câmpii; iarba îşi pierduse strălucirea verzuie; zidul de copaci devenise întunecat şi prăfuit, iar peisajul, lipsit de lumina trandafirie de până acum, dispărea în jocul umbrelor. Pe când stăteau liniştiţi, ascultând povestea naturii sau lăsându-se purtaţi de amintiri, tăcerea fu întreruptă de strigătul distinct al sturzului pustnic.

Alice strânse mâna fratelui ei, şi rămaseră nemişcaţi, în timp ce sunetul venea din ce în ce mai aproape – notă melancolică, sălbatică, tremurătoare şi clară – misterios şi plângăreţ; apoi pasărea părăsi crângul şi se auzi din ce în ce mai departe, până când ultima notă sfârşi în depărtare ciudatul interludiu. Era prea întuneric ca să vezi feţele, dar ochii fraţilor se căutară şi rămaseră fixaţi până când se stinse şi ultimul sunet; apoi mâna lui Alice se apropie mai tare, şi capul ei găsi vechiul loc de pe umărul fratelui ei.

— Uneori, John, spuse Alice, mă tem că ţin la tine prea mult, pentru această lume. Nu pot îndura să nu fii lângă mine.

Fratele ei o sărută pe frunte.

— Aş putea să-ţi spun, Alice, ceea ce i-a spus colonelul Gardiner soţiei sale „avem o veşnicie pe care s-o petrecem împreună”!

— Mă întreb, continuă Alice după o pauză, cum pot îndura despărţirea cei care nu au nădejde să-i întâlnească pe cei dragi după moarte.

— Puţini oameni se potrivesc acestei descrieri, cred eu; cei mai mulţi se amăgesc cu nădejdea că se vor întâlni după moarte.

— Dar asta e o nădejde deşartă, foarte diferită de a noastră.

— Foarte diferită, într-adevăr! şi deşartă, fiindcă nu aduce decât dezamăgire, dar a noastră e sigură. „Cei care adorm în Iisus se trezesc cu El”.

— Minunat! spuse Alice. Cât de potrivite pentru orice suflet sunt cuvintele preţioase ale Bibliei.

— Ei bine! spuse domnul Humphreys, eu intru! Ţânţarii m-au mâncat pe jumătate. Aveţi de gând să staţi toată noaptea?

— Aşa ne gândim, tată, spuse Alice veselă.

El intră şi i se auzi vocea cerând o lumânare de la Margery.

Ei aveau lumină destulă. Stele străluceau pe catifeaua neagră a nopţii, care deveni din ce în ce mai luminoasă, până când întreg cerul se transformă într-un lampadar uriaş. Şi asta nu era totul. Înspre miazănoapte, chiar deasupra dealurilor care mărgineau câmpia, o lumină albă, din ce în ce mai strălucitoare, promitea lună, care avea să fie splendidă. Toate privirile urmăriră discul ei strălucitor cu exclamaţii de

încântare, care lumina acum nu doar feţele lor ci şi întreaga privelişte, cu o lumină argintie care înfrumuseţa umbrele dantelate ale copacilor; scăldat în lumina ei caldă, peisajul era feeric.

— Ce frumos e! spuse Ellen.

— Vino aici, Ellen, spuse John; Alice te are tot restul anului, dar când vin acasă îmi aparţii mie. La ce te gândeai adineauri?

— Când?

— Când te-am întrebat.

— O, da, ştiu, îmi amintesc. Mă gândeam...

— Ei bine?

— Mă gândeam – chiar vrei să-ţi spun?

— Doar dacă vrei şi tu.

— Mă gândeam la Iisus Christos, spuse Ellen încet.

— La ce anume despre El, dragă Ellie? spuse fratele ei, îmbrăţişând-o.

— Diferite lucruri – mă gândeam la ce a spus despre copii, şi la textul acela, ştii „în casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri”, şi mă gândeam că mama e deja acolo; şi mă gândeam că noi toţi...

Ellen nu putu continua.

— „Cei care cred în El nu vor fi daţi de ruşine”, spuse John încet. Aceasta este promisiunea pe care ne-a făcut-o, şi viaţa veşnică; cine ne va despărţi de dragostea lui Christos? Nici moartea, nici viaţa, nici lucrurile prezente, nici cele viitoare. Cel care are această speranţă va fi curat după cum şi El este curat; să ne amintim acest lucru.

— Domnule John, spuse Ellen, nu-ţi plac foarte mult anumite capitole din Apocalipsa?

— Ba da, foarte mult. De ce? îţi plac şi ţie?

— Da. Îmi amintesc că le-am citit cu mama, şi acesta e unul din motive, presupun; dar îmi plac foarte mult. Sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg, însă.

— Nu există nimic mai frumos în Biblie decât aceste părţi, spuse Alice.

— Domnule John, spuse Ellen, ce înseamnă „piatră albă”?

— „Şi pe piatră este scris un nume nou”?

— Da, la asta mă refer.

— Domnul Baxter spune că este dragostea lui Dumnezeu în inimile noastre; şi într-adevăr ea este mai presus de orice. Aceasta, cred eu, este certificatul Creştinului, pe care îl purta cu el, îţi aminteşti?

— Şi un copil îl poate avea? spuse Ellen gânditoare.

— Sigur; mulţi copii îl au deja; şi tu îl poţi avea. Numai să îl cauţi cu credinţă. Christos spune că „cei care mă iubesc vor fi iubiţi de Tatăl, şi Eu îi voi iubi, şi mă voi arăta lor”! Promisiunile lui se împlinesc întotdeauna, Ellie; Cel care le-a făcut este acelaşi ieri, azi şi în veci.

Pentru scurt timp, se cufundară în meditaţie. Luna se ridica din ce în ce mai sus, strecurându-şi lumina argintie printre arborii întunecaţi. Casa era scăldată într-o lumină lăptoasă. Totul era tăcut, învăluit în ţârâitul greierilor şi în foşnetul frunzelor; aerul nopţii le mângâia obrajii cu miresme de fân, amestecate cu cele de pin şi brad canadian, bogăţii din cutia de parfumuri a naturii. Fânul fusese târziu anul acesta.

— Aceasta e cea mai mare bucurie, spuse John, de care cei care au palate nu ştiu.

— Dar bogaţii nu se uită la lună? spuse Ellen.

— Ba da, dar gustul plăcerilor obişnuite nu se mai simte când ai atâtea alte plăceri complicate.

— Domnule John, începu Ellen.

— Te avertizez, spuse el, că *domnul* John s-a hotărât să nu mai facă nimic pentru tine. Aşa că dacă vrei să îl întrebi ceva, trebuie să începi altfel.

Ellen se fâstâci. John părea grav, dar ea o văzu pe Alice zâmbind.

— Dar ce să fac? spuse ea, puţin mirată şi râzând. Ce vreţi să spuneţi, domnule John? Ce vrea să spună, Alice?

— Ai putut să-mi vorbeşti fără „domnule” dimineaţă, când erai la ananghie.

— O, spuse Ellen râzând, am uitat de mine atunci.

— Fii bună şi uită de tine mereu de acum înainte.

— A fost rănit omul acela dimineaţă, John? spuse sora lui.

— Ce om?

— Omul de care ai scăpat-o pe Ellen.

— Rănit? Nu, nu fizic; nu am vrut să-l rănesc. Merita pedepsit, dar nu de mine.

— Nu se grăbea să se ridice, spuse Ellen.

— Nu cred că s-a aventurat să se ridice până nu am dispărut noi. Şi-a ridicat numai capul şi s-a uitat după noi.

— Dar voiam să-l întreb ceva, spuse Ellen. O! De ce pare luna mult mai mare acum decât înainte?

— Pe cine întrebi?

— Pe dumneata.

— Şi cine e dumneata? Mai sunt doi oameni aici în afară de tine.

— Domnul John Humphreys, fratele lui Alice, cel pe care Thomas îl numeşte „tânărul stăpân”, spuse Ellen râzând.

— Eşti mult mai timidă decât poneiul tău, spuse John zâmbind, dar o să te învăţ şi pe tine. Care este cauza creşterii degetului meu?

Scosese o lupă din buzunar şi o ţinea între mâna lui şi Ellen.

— Păi nu a crescut, spuse Ellen, doar că pare mai mare.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Lupa îl face să pară mai mare.

— Ştii cum, sau de ce? – Nu.

Puse lupa din nou.

— Dar ce vrei să spui cu asta? spuse Ellen; nu există nicio lupă între noi şi lună ca s-o facă să pară mai mare.

— Eşti sigură?

— Sigur că da! spuse Ellen, sunt foarte sigură; nu există nimic. E chiar aici, deasupra, uitându-se drept la noi, şi nu există nimic între noi şi ea.

— Ce mişcă frunzele copacilor?

— Ce să fie, vântul.

— Şi ce este vântul?

— E aer – aer în mişcare, presupun.

— Exact. Atunci înseamnă că există ceva între noi şi lună.

— Aerul! Dar, domnule John, prin aer vezi clar; nu face lucrurile mai mari sau mai mici.

— Pe ce distanţă crezi că se întinde aerul între noi şi lună?

— Pe toată distanţa, nu?

— Nu – doar vreo patruzeci de mile. Dacă ar fi pe toată distanţa, nu ar mai mări.

— Cum adică? spuse Ellen. Nu înţeleg.

— Nu-ţi pot spune în seara asta, Ellie. Mai ai mult de învăţat până să ajungi la lună, dar vom încerca mâine, dacă nu se întâmplă nimic. Alice, mai ai cărticica aceea de ştiinţele naturii, cu care ne desfătam noi înainte?

— Teafără şi nevătămată în bibliotecă, spuse Alice. M-am gândit să i-o dau lui Ellen înainte, dar era destul de ocupată.

— Am terminat cu Rollin, spuse Ellen, din fericire. Acum sunt gata pentru lună.

Studiul acestui nou obiect începu a doua zi, şi lui Ellen îi plăcu foarte mult. În înflăcărarea ei, ar fi mers mult mai repede fără supravegherea hotărâtă a profesorului ei; el o obliga să fie foarte meticuloasă. Asta era doar una din treburile ei. Săptămânile de şedere cu John erau mai mult decât un timp de distracţie, erau ocazii de a-şi îmbunătăţi cunoştinţele.

O mare parte a timpului fu consacrată lecţiilor de călărie. John îşi petrecu o întreagă dimineaţă pregătindu-i un gard, plasat în aşa fel încât să cadă singur dacă era atins de copitele calului. Aici învăţă Ellen să se pregătească, să alerge şi să sară. La început se temu foarte tare, dar se stăpâni; gardul fu ridicat din ce în ce mai sus, până când Margery declară că ea una „nu se poate uita la aşa ceva”. Apoi John o învăţă să călărească fără frâu, şi cu mâinile la spate, în timp ce el ţinea calul de la distanţă şi îl învârtea în cerc, la început mai încet şi apoi din ce în ce mai repede, până când Ellen se simţi la fel de sigură ca pe scaun. Îi trebuiră multe lecţii până să ajungă la asta, şi tremură de multe ori. Profesorul ei era grijuliu şi blând, dar neînduplecat, şi ea trebuia să facă tot ce i se spunea, tremurând sau nu; însă, în general, iubea lecţiile de călărie.

Şi desenul mergea foarte bine. Începuse să deseneze după natură; multe dimineţi fură petrecute în aer liber, cu creioanele şi cărţile de lucru. Găseau o privelişte frumoasă, sau un loc drăguţ şi umbrit, unde era o stâncă străjuită de un arbore, sau o porţiune de gard, de unde se vedea casa şi hambarul, ca să le poată desena; în timp ce ea desena şi Alice

croşeta, John le citea cu glas tare. Uneori lua şi el creionul, şi le citea Alice; adesea lăsau creioanele, cărţile şi croşetatul şi vorbeau – serios, însufleţit, sincer şi întotdeauna încântător. Uneori Ellen nu le înţelegea cuvintele, dar le putea citi feţele, şi acesta era studiul de care nu se plictisea niciodată. Acasă avea alte obiecte de studiat şi mult de citit, dar întotdeauna avea timp pentru ceaiul băut afară şi pentru dejunuri încântătoare.

Imediat ce se asigură că piciorul domnului Van Brunt mergea spre vindecare, Ellen îl vizită; după această primă vizită, nu treceau niciodată două zile fără să-l vadă. John şi Alice o conduceau călare, şi o luau înapoi după ce termina vizita. Avea un motiv puternic pentru aceste vizite în bucuria pe care i-o făceau domnului Van Brunt şi mamei sale. Sam Larkins fusese în oraş şi o văzuse pe doamna Forbes, de la care auzise povestea peregrinărilor ei în căutarea doctorului; niciunul din cei doi nu uita asta. Doamna Van Brunt o răsfăţa cu tot felul de alintări; fiul ei vorbea mai puţin, dar Ellen îl cunoştea destul de bine ca să ştie că vizitele ei îi făceau mare plăcere.

— Ce mai faceţi, domnule Van Brunt? îi spuse în una din ocazii.

— O, binişor, presupun, spuse el, binişor pentru un om care stă culcat pe spate zi şi noapte; sunt la pământ, aşa cum a spus ieri judecătorul Dennison că e porumbul lui.

— E foarte obositor, nu? spuse Ellen.

— E cea mai obositoare muncă din viaţa mea – un om sănătos să stea şi să nu facă nimic toată ziua. Ceea ce mă necăjeşte e lotul acela de zece pogoane de porumb care trebuia să fie la pământ şi nu e, în orice caz nu cum trebuie, din câte ştiu, în caz că nu vine ploaia. Sam şi John n-o scot la capăt cu el, dacă nu-i supraveghez eu.

— Dar Sam e bun, nu?

— Sam e cel mai bun băiat, dar Johnny Low e răutăcios, şi îl scoate mereu din fire. Nu am avut niciodată o recoltă de grâu atât de bună. De abia am terminat cu el că am căzut la pat şi acum trebuie să stau să pierd timpul. Aproape că nu mai am încredere în deschizăturile podurilor, Ellen.

Ellen nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Van Brunt?

— Nimic, spuse el; aş vrea să fi fost ceva. Cum ajungi singură acasă?

— Nu ştiu, spuse Ellen; dar nu stau acasă, ştiţi; stau la domnişoara Alice din nou.

— O, cât timp e fratele ei acasă. E un tânăr minunat, tânărul Humphreys, nu?

— O, ştiu asta de mult timp, spuse Ellen roşie ca focul.

— Ei bine, eu nu am ştiut până alaltăieri, când a venit aici, foarte amabil, să vadă ce fac. Aş vrea să mai vină. Nu am auzit niciodată un om vorbind atât de frumos.

Ellen se gândi că îl va aduce ea, şi apoi continuă cu un lucru la care se gândea demult.

— Nu ţi-ar place, în timp ce dumneata zaci aici şi nu poţi face nimic, să îţi citesc ceva, domnule Van Brunt? Mie mi-ar plăcea foarte mult.

— E foarte frumos din partea ta, spuse el recunoscător, să te gândeşti la asta, dar nu vreau să te necăjesc.

— Nu mă necăjeşti. Mi-ar plăcea foarte mult.

— Ei bine, dacă nu te superi, spuse el, nu pot să spun decât că ar fi o mare alinare pentru mine. Mi se pare că am zăcut aici trei ani. Citeşte-mi ce vrei. Dacă vrei să-mi citeşti almanahul de anul trecut, e minunat.

— Am de gând să îţi citesc ceva mai bun, domnule Van Brunt, spuse Ellen, râzând. Îşi adusese cu ea „Călătoria pelerinului” şi acum o scoase cu mare satisfacţie.

— Nu sunt mare cititor, spuse domnul Van Brunt văzând-o, dar totuşi înţeleg destul de bine, şi un om nu le poate face pe toate în acelaşi timp. Acum să vedem ce mi-ai adus.

Cu inima cât un purice, Ellen începu, şi citi, cu tot cu note, până când auzi zgomot de copite şi glasul lui Alice oprind calul. O încuraja să vadă că domnul Van Brunt era foarte atent. Zăcu nemişcat, fără să-şi ia ochii de la ea, până se opri; apoi îi mulţumi şi declară că era „o carte a-ntâia”, şi că i-ar plăcea foarte mult să audă continuarea.

De atunci, Ellen îi citi la fiecare vizită. Asta îi luă mai mult timp decât plănuise din timpul petrecut cu ceilalţi, fiindcă uneori trebuia să se pornească înaintea celorlalţi ca să se poată întoarce cu ei. Îi era greu să

renunţe la compania lor, dar nu uită niciodată privirea recunoscătoare cu care era întâmpinată în camera bolnavului. Cât de mult binecuvânta Ellen notele explicative! Spuneau exact ce ar fi vrut să-i spună ea domnului Van Brunt, în cel mai bun mod posibil, şi erau prea scurte şi prea simple ca să întrerupă interesul pentru povestire. După un timp, se aventură să-l întrebe dacă nu voia să-i citească un capitol din Biblie. El încuviinţă bucuros, spunând că „întotdeauna mi-am dorit să citesc mai mult”. Ellen stabili atunci, fără să-l mai întrebe, să termine fiecare vizită cu un capitol din Biblie, alegându-le cu grijă pe cele care făceau apel la conştiinţă. Acest lucru îi făcu mult bine şi ei, fiindcă ceea ce fusese înainte prea greu, îi era foarte clar acum, şi Ellen citea preţioasele cuvinte nu numai cu buzele, ci cu întreaga inimă, dorindu-şi să aibă acelaşi efect asupra domnului Van Brunt.

După ce termină de citit capitolul zece din Ioan, un capitol favorit, care o mişca întotdeauna până la lacrimi, îl privi pe furiş să vadă cum reacţionează. El stătea cu ochii închişi şi capul într-o parte; pentru un moment crezu că a adormit. Ellen era foarte dezamăgită. Îşi plecă fruntea şi se rugă să vină timpul să aprecieze aceste cuvinte. Atingerea mâinii lui o sperie.

— Ce s-a întâmplat? spuse el. Eşti obosită?

— Nu, spuse Ellen repede; o, nu! nu sunt obosită.

— Dar ce te necăjeşte? spuse uimitul domn Van Brunt; de ce plângi? Ce s-a întâmplat?

— O, nu contează, spuse Ellen, ştergându-şi ochii cu mâna, nu mai contează.

— Dar vreau să ştiu, spuse domnul Van Brunt; poate că te pot ajuta cu ceva; ce e?

— Nu-i nimic, domnule Van Brunt, spuse Ellen, izbucnind din nou în lacrimi, doar că am crezut că ai adormit, şi mi-am imaginat că Biblia nu te poate ţine treaz – voiam atât de mult să fii şi dumneata creştin!

El oftă şi îşi întoarse capul.

— De ce îţi doreşti atât de mult? spuse el după un minut sau două.

— Fiindcă vreau să fii fericit, spuse Ellen, şi ştiu că nu poţi fi fericit altfel.

— Ei bine, sunt destul de fericit, spus el, la fel de fericit ca toţi ceilalţi, cred.

— Dar eu vreau să fii fericit şi atunci când vei muri; vreau să ne întâlnim în cer.

— Sper să merg acolo, spuse el serios, când va veni timpul.

Ellen rămase tăcută, neştiind ce să zică.

— Nu sunt atât de bun pe cât ar trebui să fiu, spuse el oftând; nu sunt destul de bun să merg în cer – aş vrea să fiu. *Tu* eşti, cred.

— O, nu, domnule Van Brunt, nu spuneţi asta; nu sunt bună deloc; fac tot felul de lucruri rele.

— Ei bine, aş vrea să fac şi eu lucruri rele ca tine, spuse el.

— Dar chiar fac, chiar dacă mă crezi sau nu. Nimeni nu este bun, domnule Van Brunt. Dar Iisus Christos a murit pentru noi – şi dacă îi cerem ne iartă, şi ne spală păcatele, şi ne învaţă să-l iubim, şi ne face buni, şi ne ia cu El în cer. O, aş vrea atât de mult să i-o ceri şi dumneata! repetă ea cu o înflăcărare care îi atinse inima. Nu cred că poţi fi fericit dacă nu-L iubeşti.

— Asta te face fericită pe *tine!* spuse el.

— Sunt multe lucruri care mă fac fericită, spuse Ellen suspinând, dar acesta e cel mai mare. Mă face fericită întotdeauna când mă gândesc, şi face orice lucru mult mai plăcut. Aş vrea să ştii şi dumneata cum e, domnule Van Brunt!

El rămase tăcut un moment, gândindu-se.

— Ei bine! spuse el în cele din urmă.

El rămase tăcut un timp, în timp ce Ellen tremura de nerăbdare.

— Ei bine, spuse el în cele din urmă, nu ceea ce cred oamenii că e cel mai bine se dovedeşte a fi cel mai bine; dar tu eşti bună, şi aş vrea să-l văd pe cel care mă contrazice. Mai este *cineva* care te consideră bună, spuse el după un minut, când se auziră caii la poartă.

— Nu, ea mă cunoaşte mai bine de atât, spuse Ellen.

— Nu la *ea* mă refeream, spuse domnul Van Brunt. Mai este cineva afară, nu?

— Cine? spuse Ellen. Domnul John? O, nu, el nu mă crede. Chiar dimineaţă mi-a spus că am greşit, continuă Ellen, cu ochii în lacrimi.

— Atunci trebuie că are nişte ochi tare buni, spuse domnul Van Brunt, fiindcă eu unul nu *văd* aşa ceva.

— Da, are, spuse Ellen luându-şi boneta, şi ştie întotdeauna la ce mă gândesc, fără să mă întrebe. La revedere!

— La revedere, spuse şi el; nu am uitat ce mi-ai spus, şi nu voi uita.

Ce plăcut a fost drumul spre casă!

„Greşeala" despre care vorbise Ellen era următoarea. Cu o zi înainte, se întâmplă ca domnul John s-o întrerupă dintr-o carte foarte palpitantă ca s-o ia la desen; după ce îi dădu de copiat două imagini, îi spuse:

— Nu vreau să te mai văd citind asta, Ellie; nu e o carte bună pentru tine.

Ellen nu se întrebă pe moment dacă are dreptate, nici nu se răzvrăti, dar fu deranjată de această întrerupere. Nu spuse nimic, şi îşi continuă lucrul. După puţin timp, Alice o rugă să-i depene nişte bumbac de care avea nevoie. Ellen se simţi din nou deranjată – paharul era plin şi gata să se reverse. Totuşi, nu lăsă să i se vadă indignarea; se ridică şi depănă bumbacul, apoi reveni la desenat. După zece minute veni Margery să aşeze masa pentru prânz; Ellen trebui să-şi mute hârtiile.

— Dar nu e încă vremea prânzului, Margery, spuse ea; de abia a trecut de doisprezece.

— Nu, domnişoară Ellen, spuse Margery încet, fiindcă John era în celălalt colţ al încăperii, dar o să fiu atât de ocupată cu friptura şi cu salata de andive, încât n-o să mai am timp; dă-mi voie să aşez masa acum.

Ellen nu mai spuse nimic, şi îşi mută lucrurile în faţa ferestrei, unde îşi continuă lucrul până la vremea prânzului. Oricare ar fi fost motivul, însă, creionul mergea foarte greu; ochii nu vedeau bine şi nu mai avea niciun strop de răbdare. A doua zi dimineaţă, după o oră şi jumătate de muncă, desenul fu terminat. Ellen uitase de necazurile zilei de ieri. Dar când John examină desenul, îi găsi câteva greşeli; îi arătă două sau trei puncte în care se grăbise şi o întrebă cum se întâmplase. Ellen ştia că se întâmplase ieri. Se simţi jignită din nou, deşi făcu tot ce-i stătea în puteri să n-o arate; rămase tăcută şi ascultă ce avea el de zis. Apoi el îi spuse să se pregătească pentru lecţia de călărie.

— Nu pot să corectez întâi desenul acesta? spuse Ellen; n-o să-mi ia mult timp.

— Nu, spuse el, ai zăbovit destul la el; trebuie să te întrerup. Cafeniul va fi aici în zece minute.

Nerăbdătoare să corecteze desenul, Ellen nu avea niciun chef de călărie. Se pregăti încet – John plecase deja; nu s-ar fi moşmondit atâta dacă ar fi văzut-o. Singură, se tărăgănă în voie şi ajunse la uşă odată cu el şi Cafeniul. În curând trebui totuşi să stăpânească poneiul; după o goană bună se împăcă din nou cu lumea şi cu sine. După douăzeci de minute, descălecară sub un copac, ca să lase caii să se odihnească. Era o zi fierbinte şi John îşi scosese pălăria, odihnindu-se cu mâna pe grumazul calului lui. Se uită spre Ellen şi o întrebă zâmbind dacă se simţea bine.

— Ce? spuse Ellen, roşie ca focul; înţelese însă imediat mustrarea tăcută din ochii lui. Iar când el îi spuse totul în câteva cuvinte, în care se amesteca bunătatea cu seriozitatea, mustrarea îşi atinse scopul. Fără să simtă asprimea, Ellen fu totuşi copleşită; trebuiră să renunţe la restul lecţiei, fiindcă Ellen plânse fără oprire timp de o oră. Dar fusese, aşa cum se şi intenţionase, o lovitură aspră pentru mândria ei. Efectul fu clar şi de durată.

CAPITOLUL XL

Speed: *Spune-mi adevărul: va avea loc o luptă?*

Laun: *întreabă-l pe câinele meu; dacă spune ham, va fi; dacă nu spune, va fi; dacă dă din coadă şi nu spune nimic, va fi.*

Tinerii din Verona

După timpul cuvenit, domnul Van Brunt se puse pe picioare, spre bucuria tuturor, şi spre binele câmpurilor, gardurilor şi porumbului. Sam şi Johnny descoperiră că trebuiau să „se deştepte”, după vorbele şefului lor; domnişoara Fortune declară că era bucuroasă să-şi poată trage sufletul, fiindcă nu putea fi prezentă peste tot. Înainte de asta însă, John şi Prinţul Negru plecară şi Ellen rămase din nou singură.

— Cât timp va mai trece, dragă Alice, spuse Ellen, în timp ce se uitau amândouă în urma lui, până va putea veni cu totul de la Doncaster?

— Va veni de abia vara viitoare.

— Şi atunci ce va face?

— Va fi ordinat.

— Ordinat? Ce înseamnă asta?

— Va fi pus deoparte în mod solemn pentru lucrarea de pastor, şi i se va da un număr de enoriaşi.

— Şi atunci va veni să stea acasă, Alice?

— Nu ştiu, dragă Ellen, oftă Alice, s-ar putea să stea puţin; dar tata vrea să viziteze cu el Anglia şi Scoţia înainte de a fi trimis în altă parte. Mă îndoiesc însă că John va pleca fără să aibă şi alte motive mai serioase în afară de vizitarea prietenilor de acolo. Dacă nu merge, va fi probabil chemat undeva – domnul Marshman vrea să-l cheme la Randolph. Nu ştiu ce va fi.

— Ei bine! spuse Ellen, cu un oftat de încuviinţare, în orice caz nu avem de ce-l aştepta înainte de Crăciun.

Iarna trecu fără nicio întâmplare neobişnuită, în afară de obişnuitele vizite la Veninor, pe care Alice şi Ellen, de comun acord, le lăsară pentru timpul când John nu va fi acasă. În restul timpului, fură ocupate cu diverse

plăceri. Odată la două luni, domnul Marshman le vizita, sau domnul Howard, sau măcar trăsura cu o scrisoare care le chema să facă o vizită. Ellen nu putu merge întotdeauna, dar dezamăgirile acestea erau rare; se simţi curând ca acasă la Veninor, foarte iubită de întreaga familie. Îi vizită de multe ori, dar nu se întâlni niciodată cu prietenul ei de pe vapor; în schimb, se ataşă foarte mult de domnul şi doamna Marshman, şi de doamna Chauncey şi fiica ei; aceasta din urmă spunea că niciuna din prietenele ei nu se comparau cu Ellen Montgomery. Ellen, în opinia ei, făcea totul mai bine decât oricare altă fată.

— Are profesori buni, spunea doamna Chauncey.

— Da, într-adevăr! Cred şi eu că are. Alice – cred că oricine ar învăţa bine cu ea; şi domnul John – cred că e la fel de bun, deşi nu ştiu mare lucru despre el; dar cred că sunt mult mai buni decât domnul Sandford, mamă, fiindcă Ellen învaţă de zece ori mai repede decât mine!

— Poate că e vina ta, nu a domnului Sandford, spuse mama ei, deşi cred că supraapreciezi diferenţa.

— Sunt sigură că mă chinuiesc destul, spuse mica Ellen, ce pot să fac mai mult, mamă? Dar Ellen e atât de amabilă; niciodată nu se poartă de parcă ar şti mai mult decât mine; şi e întotdeauna gata să mă ajute şi îşi pierde timpul cu mine; e atât de drăguţă; nu-i aşa, mamă? Te-am auzit spunând că e foarte bine crescută.

— Aşa şi este, spuse doamna Gillespie, şi în politeţea ei este o graţie care vine dintr-o mare delicateţe şi un rafinament înnăscut; cum poate avea asemenea maniere, trăind şi muncind în modul în care spui că o face, e peste puterea mea de înţelegere.

— În tovărăşia lui John şi Alice Humphreys nu se uită noţiunile de bună purtare, spuse domnişoara Sophia.

— Şi a domnului Humphreys, spuse doamna Chauncey.

— În privinţa lui nu există mare tovărăşie, spuse domnişoara Sophia; nu spune mai mult de zece cuvinte pe zi.

— Dar ea nu stă cu ei, spuse doamna Gillespie.

— Stă cu ei mult timp, mătuşă Matilda, spuse Ellen Chauncey, şi ei o învaţă totul, şi ei îi place să înveţe! Cred că e tare inteligentă; nu crezi că

e, mamă? Mamă, mă întrece la franceză, şi ştie totul despre istoria Angliei; şi la aritmetică! Şi ai auzit-o cântând, mamă?

— Nu cred că te *întrece,* cum spui tu, în aprecierea celorlalţi, spuse doamna Chauncey zâmbind şi aplecându-se să-şi sărute fiica; dar de ce, Ellen, e mai bună decât tine la istorie?

— Nu ştiu, mamă, doar dacă – aş vrea să nu-mi placă atât de mult poveştile.

— Lui Ellen Montgomery îi plac la fel de mult, te asigur, spuse domnişoara Sophia.

— Da, ştiu că îi plac; dar Alice şi domnul John nu o lasă să le citească, cu excepţia câtorva.

— Mă întreb ce face când se întorc cu spatele, spuse doamna Gillespie.

— Ea! O, mătuşă Matilda! nu ar face nimic care să nu le placă. Ştiu că nu citeşte niciodată poveşti când e aici, cu excepţia celor din cartea de duminică, fără să o întrebe pe Alice.

— E un copil extraordinar! spuse doamna Gillespie.

— E un copil *bun,* spuse doamna Chauncey.

— Da, mamă, exact asta voiam să spun; nu cred că Ellen e politicoasă fiindcă stă cu Alice şi John, ci fiindcă e atât de drăguţă şi bună. Nu cred că se *străduieşte* să fie politicoasă.

— Nu e asta, spuse doamna Gillespie; toată bunătatea din lume nu i-ar putea dărui maniere atât de elegante. Din câte am văzut, Ellen Montgomery e un copil *perfect* educat.

— Aşa e, spuse doamna Chauncey, dar nici educaţia nici exemplul nu ar fi suficiente fără principii bune şi fără un caracter exemplar.

— Aşa cred şi *eu,* mamă, spuse Ellen Chauncey.

Bunătatea lui Ellen nu era în întregime înnăscută, era unul din fructele binecuvântate ale religiei şi disciplinei. Disciplina nu era încă desăvârşită. Când veni iarna, şi munca se împuţină, iar Ellen începu să studieze cu mai mare zel, domnişoarei Fortune îi veni nefericita idee de a-i găsi noi ocupaţii. La această doamnă, a propune şi a face erau două lucruri inseparabile. A doua zi, Ellen fu trimisă în pod să aducă roata de tors. Foarte neştiutoare, cu drăgălăşenia ei obişnuită, Ellen o aduse. Dar când fu

trimisă din nou după lână, iar domnişoara Fortune instală roata şi o învăţă cum să ţină firul, înţelese ce se întâmpla. Fu neplăcut surprinsă. Timpul de tors era furat din timpul ei iubit de citit şi scris, desenat şi învăţat; i se rupea inima. Nu obiectă nimic, dar se puse la treabă cu o faţă disperată; petrecu jumătate de zi la roată, în timp ce domnişoara Fortune o supraveghea cu un zâmbet ironic şi satisfăcut, care o jigni şi mai mult pe Ellen. Şi asta nu se întâmplă într-o singură zi; trebuia să se aştepte la asta zi după zi, toată iarna. Era o încercare nemiloasă. Ellen plângea întotdeauna când îşi părăsea camera, şi era nevoie de o luptă grozavă ca să-şi îndeplinească datoria.

— Să taci şi să rabzi! şi să torci cine ştie cât! biata mea istorie, şi filosofia şi desenul şi franceza şi lectura! plângea Ellen din toată inima. Dar ştia ce trebuie să facă; se ruga mult, umil şi înflăcărat ca „luminiţa ei să strălucească”, şi ca mătuşa ei să nu aibă motive de nemulţumire. Uneori, când nu mai putea, Ellen o ruga pe domnişoara Fortune s-o lase să se odihnească, spunând, cum o sfătuise Alice, că *ea* dorea să facă cutare sau cutare lucru. Domnişoara Fortune nu obiecta nimic, şi roata de tors care făcu atâtea sculuri pentru mătuşă, făcu lucruri bune şi pentru mica torcătoare; răbdarea şi blândeţea ei creşteau din ce în ce mai mult; munca aceasta obositoare era una din multele seminţe din care aveau să crească rezultatele bunătăţii. Timpul pe care Ellen îl avea pentru ea era mult mai preţuit şi mult mai grijuliu folosit. Până la urmă, se dovedi o iarnă profitabilă şi plăcută.

John veni acasă de sărbători, ca de obicei, şi fu la fel de apreciat; de fiecare dată, lui Ellen i se părea mai plăcut decât înainte. Singurul eveniment care întrerupse cursul liniştit al evenimentelor (în afară de călătoria la Veninor) fu moartea doamnei Van Brunt. Aceasta se întâmplă pe neaşteptate, după o boală scurtă, înainte de sfârşitul lui ianuarie. Ellen fu foarte îndurerată; nu numai pentru ea, ci şi pentru domnul Van Brunt, care suferea mult, deşi nu spunea nimic. Ellen nu ştia nimic despre schimbările pe care acest eveniment avea să le aducă în viitorul ei.

Iarna trecu şi sosi primăvara. Într-o după-amiază plăcută de mai timpuriu, domnul Van Brunt veni în bucătărie şi o întrebă pe Ellen dacă nu

voia să vină cu el să dea sare oilor. Ellen era aşezată la masă, cu un castron mare în poală şi o grămadă uriaşă de fasole albe în faţă, din care alegea pentru mâncarea de fasole cu costiţă de sâmbătă. Se uită la el cu o faţă nefericită.

— Mi-ar plăcea foarte mult, domnule Van Brunt, dar vedeţi că nu pot. Am atâtea de făcut!

— Fasole, nu? spuse e, luând una în gură. Unde e mătuşa ta?

Ellen arătă spre cămară. El se îndreptă spre uşă şi bătu.

— Hei, doamnă, spuse el, nu laşi fetiţa să vină cu mine? Vreau să mă ajute la hrănit oile.

Spre uimirea ei, Ellen o auzi spunând prin uşă să „meargă şi să lase fasolele pe când se întoarce”. Ellen o ascultă bucuroasă. Se întoarse cu spatele la fasole şi alergă să-şi ia boneta. În tot timpul în care stătuse la fermă, nu avusese niciodată ocazia să hrănească oile, aşa că acum mergea cu domnul Van Brunt spre o nouă plăcere.

Traversară două sau trei pajişti până la grajdul de sub deal. De partea cealaltă era un ogor de grâu verde. Nu trebuiau să-l calce, aşa că trecură amândoi gardul. Era o după-amiază minunată. Verdele ierbii strălucea; copacii înmuguriţi bâzâiau de albine, iar aerul avea o mireasmă primăvăratică. Ellen ţopăia veselă, fără să aibă nevoie de încurajările domnului Van Brunt. Muţenia naturală a acestuia era mai adâncă ca de obicei; se amuză tot drumul întorcând sarea pe toate părţile şi gustând-o, până când Ellen îi spuse că ea credea că îi place la fel de mult ca şi oilor; atunci el începu să strângă lemne pe care să le pună semne. Ellen îl opri din nou zâmbind, şi ajunseră în pădure. Acolo îl lăsă să facă cum îi plăcea, în timp ce ea căuta flori. Drumul prin pădure se tărăgănă mult. În cele din urmă el se opri şi o aşteptă.

— Nu-i aşa că sunt încântătoare? spuse Ellen care venea cu un buchet de păscuţe; şi uite, a ieşit şi brebenocul. Mă gândeam eu că a ieşit – ce frumos e! Dar nu am găsit nicio ciuboţica-cucului, domnule Van Brunt.

— Cred că s-au trecut, spuse domnul Van Brunt.

— Cred că da, încuviinţă Ellen. Îmi pare rău; îmi plac atât de mult. O, cred că am cules câteva timpurii acum doi ani când am fost cu dumneata

în pădure. Dar primăvara aceasta nu am avut timp de flori.

— Nu trebuia să se întâmple aşa, cred eu, spuse domnul Van Brunt. Nu ştiu cum s-a întâmplat.

— O, uite şi clopoţeii mei aurii! exclamă Ellen; o, frumoşilor! Nu că sunt frumoşi, domnule Van Brunt?

— Nu ştiu dacă mai pot aprecia şi altceva în afară de frumuseţea grâului, spuse el cu zâmbetul lui obişnuit.

— Dar domnule Van Brunt! cum poţi spune asta? dar şi grâul e frumos. O, domnule Van Brunt, ce e asta? îmi aduci câteva, te rog? O, ce frumos! ce e?

— E mesteacăn negru, spuse el, şi e frumos; stai puţin, o să-ţi aduc şi nişte rămurele de stejar, şi câteva de cedru – vrei?

Ellen le primi cu exclamaţii de bucurie, şi înainte să se ridice văzu nişte viorele întârziate care trebuiau culese. La acestea se adăugă liliac sălbatic, lăcrămioare delicate şi căldăruşe sălbatice, pe care ea le numea clopoţei aurii, şi buchetul deveni foarte elegant. Domnul Van Brunt o privea îngăduitor, ca pe o pisică care se joacă cu coada.

— Acum nu te mai reţin, domnule Van Brunt, spuse ea, când nu mai putu ţine buchetul; am cules destule; ai fost tare drăguţ că m-ai aşteptat.

Îşi continuară drumul, şi după ce trecură de ultimul copac ajunseră la poalele dealului, unde se aflau câteva pietre plate.

— Dar unde sunt oile, domnule Van Brunt?

— Cred că nu departe, spuse el. Vorbeşte încet, fiindcă nu te cunosc, şi sunt sperioase. Stai lângă gard. Bâr, bâr! Bâr, bâr, bâr, bâr, bâr!

Aceasta era chemarea oilor, şi vocea domnului Van Brunt răsună peste dealuri. Le chemă până când Ellen văzu nasul alb al unei oi apărând după un copac în vârful dealului. Când auzi din nou chemarea, oaia înaintă şi în urma ei veni întreaga turmă alergând spre domnul Van Brunt. Tropăitul uşor al unor copite mititele îi atrase atenţia spre altă turmă care venea din altă direcţie. Blândele creaturi veniră buluc, foarte grăbite, până ajunseră foarte aproape; atunci se opriră dintr-odată, privind bănuitoare la domnul Van Brunt şi la figura ciudată de lângă gard. Păreau în încurcătură, întrebându-se dacă nu cumva domnul Van Brunt era un trădător, care

împrumutase glasul unui prieten, şi care voia să le atragă într-o capcană primejdioasă, împreună cu străina ciudată de lângă gard. Ellen se aştepta să le vadă dispărând la fel de repede precum veniseră. Dar domnul Van Brunt îşi repetă blând chemarea, se îndreptă spre cea mai apropiată piatră şi începu să presară sare pe ea, sub ochii lor. Îndoiala se sfârşi; ridicase steagul alb; se repeziră toate spre piatră fără frică, ca să ajungă la sare; pietrele erau acoperite de atâtea spinări de oi încât Ellen se întrebă unde începeau. Erau ca nişte bulgări de zăpadă, sau ca nişte prăjiturele date prin zahăr pudră. Urmă o îmbulzeală blândă; cele care nu îşi luaseră partea se chinuiau să intre în rând, scoţându-le pe celelalte. Ellen era încântată. Era o privelişte nouă; grămada de oi blânde, cu boturile moi albe de sare, în iarba verde. Stătea pe loc, privind şi ascultând; nu se mişcă până nu se sfârşi distracţia, şi spinările albe se risipiră care încotro, în timp ce câteva oi dezamăgite mai căutau încă printre pietre urme de sare.

— Ei bine, spuse Ellen, nu ştiam că sarea e atât de apreciată. Ce mult le place! E sănătoasă pentru ele, domnule Van Brunt?

— Sănătoasă? spuse el, sigur că da. Nu există creatură pentru care să nu fie sănătoasă, din câte ştiu, cu excepţia puilor de găină, pe care îi omoară.

Se întoarseră spre casă. Ellen luase coşul gol ca să pună florile în el, gândindu-se că vor sta mai bine decât în mână; foarte încântată de ceea ce văzuse, se bucura cât putea de plimbare, întorcându-se fericită acasă, dar nu-i putu reda vechea sociabilitate domnului Van Brunt. El era foarte tăcut, chiar şi pentru el, având în vedere faptul că era singur cu Ellen; aceasta se întreba de ce tăia toţi puieţii din cale. Nu avea de gând să facă nimic cu ei, era sigur, fiindcă îi arunca unul după altul. Ellen se bucură când ajunseră în câmp şi nu mai avu ce tăia.

— Acum exact un an, spuse ea, şi-a revenit mătuşa Fortune, după boala aceea lungă.

— Da! spuse domnul Van Brunt, cu un aer foarte profund; în fiecare an se întâmplă ceva.

Ellen nu ştia ce îl determinase să facă această remarcă filosofică.

— Mă bucur că nu s-a întâmplat nimic anul acesta, spuse ea; e mult mai plăcut când e linişte.

— O, se poate întâmpla ceva şi fără să tulburi liniştea, nu crezi?

— Nu ştiu, spuse Ellen, uimită; ce o să se întâmple, domnule Van Brunt?

— Îţi spun eu, spuse el zâmbind, că ai o minte brici; nu am spus că se va întâmpla, nu?

— Dar se va întâmpla? spuse Ellen.

— Nu ţi-a spus nimic mătuşa ta?

— Păi nu, spuse Ellen, nu îmi spune niciodată nimic; ce

e?

— Chestia e, spuse domnul Van Brunt, din câte ştiu, fiindcă am auzit câte ceva de la ea, că se va mărita în scurt timp.

— Ea! exclamă Ellen. Măritată! Mătuşa Fortune!

— Cred că da, spuse domnul Van Brunt, mestecând un fir de iarbă.

După un lung răstimp de tăcere, timp în care Ellen nu văzu nimic pe pământ, pe cer sau în jurul ei, ajunseră în apropiere de grajd. Dacă până acum nu se simţise în stare de altă întrebare, acum trebuia să-şi adune forţele.

— Va fi curând, domnule Van Brunt?

— Destul de curând, cred că săptămâna viitoare; aşa că m-am gândit că e timpul să ţi se spună. Ştii cu cine?

— Nu ştiu, spuse Ellen încet, dar cred că ghicesc.

— Bănuiesc că ai ghicit bine, spuse el, fără s-o privească.

Se lăsă o altă tăcere, în timpul căreia gândurile se învălmăşeau în mintea lui Ellen unul peste altul.

— Treaba e că, spuse domnul Van Brunt după ce făcură colţul, că ne-am hotărât să tragem la acelaşi jug; şi suntem destul de obişnuiţi unul cu altul, astfel încât cred că vom merge bine. Voiam să-ţi spun demult, Ellen, fiindcă treaba era stabilită dinainte de a veni tu aici, dar nu voiam s-o las pe mama singură acasă; aşa că am stat cu ea, şi aş fi stat mult şi bine, chiar dacă asta ar fi însemnat să nu mă însor niciodată. Dar acum ea s-a dus, şi nu mai am de ce sta acolo. Aşa că acum ştii totul, cum am vrut dintotdeauna.

Cu această expunere realistă a vederilor sale matrimoniale, domnul Van Brunt intră în grajd, lăsând-o pe Ellen să se întoarcă singură în casă. Se simţi de parcă călca pe nori, şi chiar casa i se păru ireală. Puse florile în apă mecanic, şi se aşeză să termine fasolele; dar fasolele puteau fi flori şi florile fasole, fără ca Ellen să-şi dea seama. Evită s-o privească pe domnişoara Fortune, şi domnişoara Fortune pe ea; Ellen simţea că nu s-ar putea uita la ea, şi nu se ştiu care dintre ele se uită la cealaltă până la urmă. În afară de asta, nimic nu se schimbă în casă sau în afara ei. Faptul că domnul Van Brunt era mut ca un peşte nu era deloc neobişnuit.

CAPITOLUL XLI

Sărmană fiinţă, frumoasă şi dulce
Cât timp vom mai fi împreună?
O, vai! în curând, dintre noi te vei duce
Spre alte meleaguri, de zbor şi lumină.

Prior

Imediat ce se ivi ocazia, Ellen alergă să-i ducă vestea lui Alice, istorisindu-i toată întâmplarea, de la începutul plimbării. Fu dezamăgită cumva de calmul ascultătoarei.

— Dar nu pari atât de surprinsă pe cât aşteptam, Alice; credeam că vei fi mult mai mirată.

— Nu sunt mirată deloc, Ellie.

— Nu? Nu eşti? De ce, ştiai dinainte?

— Nu ştiam, dar bănuiam. Mă gândeam că se va întâmpla. Mă bucur că e aşa.

— Te bucuri? Mie îmi pare rău; de ce te bucuri, Alice?

— De ce îţi pare rău, Ellie?

— O, de aia! Nu ştiu; mi se pare atât de ciudat! Nu-mi place deloc. Îmi pare foarte rău.

— De dragul mătuşii tale, sau al domnului Van Brunt?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, cine crezi că va pierde la târgul acesta?

— Păi el, desigur; cred că el; nu cred că ea va pierde. Cred că el e mult prea bun. Şi pe lângă asta, mă întreb dacă el chiar vrea asta; a fost stabilit de atâta timp; poate că de atunci şi-a schimbat părerea.

— Ai vreun motiv să crezi asta, Ellie? spuse Alice zâmbind.

— Nu ştiu; nu-l văd prea bucuros.

— Cel mai sigur e să crezi că domnul Van Brunt ştie singur ce vrea, dragă; e mai bine pentru noi să credem asta.

— Dar pe lângă asta, spuse Ellen, cu o faţă jignită şi perplexă, nu ştiu, nu mi se pare drept! cum aş putea – adică, vreau să spun, trebuie să-i

spun altfel decât domnul Van Brunt?

Alice nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— Care e obiecţia ta, Ellie?

— Păi, nu pot! Nu pot s-o spun, şi pace. Mi se pare atât de ciudat. Trebuie, Alice? De ce te bucuri, Alice?

— Se potriveşte foarte bine cu un plan pe care l-am făcut demult; vei afla curând de ce mă bucur, Ellie.

— Ei bine, atunci mă bucur că te bucuri, oftă Ellen; nu ştiu de ce îmi pare atât de rău, dar nu mă pot abţine; cred că mă voi obişnui cu timpul.

Rămase tăcută câteva minute, gândindu-se la posibilitatea sau imposibilitatea de a-i spune „unchiule Abraham”, sau „unchiule Van Brunt”, sau pur şi simplu „unchiule”; sufletul i se revolta la toate trei.

— Decât să mă creadă rea, mai bine îi spun cum trebuie! Ridicându-şi privirea, văzu o schimbare pe faţa lui Alice, şi o întrebă iubitor: Ce s-a întâmplat, dragă Alice? La ce te gândeşti?

— Mă gândesc cum să-ţi spun ceva ce te va îndurera.

— Mă va îndurera! nu trebuie să te temi că mă vei îndurera, spuse Ellen, îmbrăţişând-o; spune-mi, dragă Alice; am făcut ceva rău? ce este?

Alice o sărută şi izbucni în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat, dragă Alice? spuse Ellen, strângând-o în braţe; o, nu mai plânge, spune-mi ce este!

— Mă doare pentru tine, dragă Ellie.

— De ce? spuse Ellen alarmată; de ce îţi pare rău pentru mine? Mie nu-mi pasă, dacă nu-ţi face rău ţie, nu-mi pasă! Nu contează; e ceva care te tulbură pe tine, dragă Alice?

— Nu, în afară de efectul pe care îl are asupra celorlalţi.

— Atunci o pot îndura, spus Ellen; nu trebuie să te temi să-mi spui; ce este? nu plânge pentru mine!

Dar expresia de pe faţa lui Alice o înfioră; repetă înfricoşată „ce este?”

Alice o mângâie pe frunte, uitându-se neliniştită şi tristă la feţişoara ridicată.

— Să presupunem, Ellie, spuse ea în cele din urmă, că facem o călătorie împreună – o călătorie plină de necazuri şi primejdii – şi că eu am ocazia să

ajung în siguranţă la capătul ei; m-ai lăsa să plec, şi ai putea continua călătoria fără mine?

— Aş vrea să mă iei cu tine, spuse Ellen mirată şi speriată; unde pleci, Alice?

— Cred că merg acasă, Ellie, înaintea ta.

— Acasă?

— Da, simt că merg acasă; nu e un pământ străin; îi mulţumesc lui Dumnezeu că merg la casa mea.

Ellen o privea stupefiată.

— E şi casa ta, dragă, şi crede, spuse Alice cu dragoste, că vom fi împreună într-o zi. Nu-mi pare rău pentru mine; mă doare că te las singură, pe tine şi pe ceilalţi, dar Dumnezeu ştie mai bine. Noi trebuie să-L ascultăm.

— Alice, spuse Ellen ridicându-se, ce vrei să spui? Ce vrei să spui? Nu te înţeleg! Ce vrei să spui?

— Nu mă înţelegi, Ellie?

— Dar Alice! Alice! Dragă Alice, de ce spui asta? Te deranjează ceva?

— Ţi se pare că arăt bine, Ellie?

Cu ochii orbiţi de lacrimi, Ellen văzu pe faţa lui Alice semnele de care se temea. Îi trecuse uneori prin minte că Alice slăbise, şi părea fără putere în timpul lecţiilor de călărie şi al plimbărilor; şi o izbise faptul că petele roşii de pe obrajii lui Alice erau identice cu cele de pe faţa mamei ei. Gândurile acestea veniseră şi plecaseră, dar acum reveniră şi o forţară să recunoască adevărul, iar ceea ce văzu pe faţa lui Alice îi zdrobi speranţa într-un moment. Se albi ca varul.

— Biata mea Ellie! biata mea Ellie! spuse Alice, strângându-şi surioara la piept, trebuie să se întâmple! Trebuie să spunem „să se facă voia Domnului”; nu trebuie să uităm că El face totul bine.

Dar Ellen era încremenită; îşi ridică din nou capul; nu putea să creadă că era adevărat. I se părea un rău prea mare ca să se întâmple; nu era posibil! Alice îi văzu privirea, şi o mângâie din nou trist pe frunte.

— Trebuie să se întâmple, repetă ea.

— Dar ai văzut pe cineva? ai întrebat pe cineva? spuse Ellen; un doctor?

— Am văzut, şi am întrebat, spuse Alice; nu era necesar, dar le-am făcut pe amândouă. Au aceeaşi părere ca şi mine.

— Dar doctorii aceştia de la Thiriwall...

— Nu ei; nu am apelat la ei. Am văzut un doctor excelent la Randolph, ultima dată când am fost la Veninor.

— Şi a spus...

— Ce ţi-am spus eu acum.

Însufleţirea lui Ellen se sparse în mii de bucăţi.

— E mai uşor pentru mine să plec decât pentru tine să rămâi – ştiu asta, draga mea Ellie. Nu trebuie să-ţi pară rău pentru mine – mie îmi pare rău pentru tine; dar mâna care mă ia este cea care face doar bine – ştiu şi asta. Trebuie să privim amândouă la Mântuitorul nostru, şi să nu ne îndoim niciun moment de dragostea Sa. Eu nu mă îndoiesc – nu trebuie să te îndoieşti nici tu. Nu se spune că El „o iubea pe Marta, şi pe sora ei, şi pe Lazăr”?

— Da, spuse Ellen, care nu-şi lua ochii de la Alice.

— Şi nu putea El, cu un singur cuvânt, să nu-l lase pe Lazăr să moară, şi să le salveze pe surorile lui de la durerea cauzată de moarte?

Din nou Ellen spuse „da”, numai cu buzele.

— Şi acolo existau motive, motive întemeiate, pe care bietele Marta şi Maria nu le înţelegeau. Oare nu le mai iubea El când a venit necazul? îţi aminteşti, Ellie – o, ce frumoase sunt aceste cuvinte – momentul în care a ajuns la ele, şi prima soră a venit să-i amintească că le-ar fi putut salva de asta, iar cealaltă s-a aruncat la picioarele Lui, plângând şi repetând „Doamne, dacă ai fi fost acolo!” – când le-a văzut lacrimile, şi mai ales, când le-a văzut chinul din inimi, a plâns împreună cu ele! O, îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru aceste cuvinte! El ştie motivele pentru care loveşte, şi nu face nimic degeaba, dar dragostea Lui plânge pentru noi! Şi e la fel şi acum.

Câteva lacrimi căzură din ochii lui Alice, şi nu erau lacrimi de durere; Ellen îşi ascunsese faţa.

— Să nu ne îndoim de dragostea Lui, dragă Ellie, şi atunci vom putea îndura orice ne trimite dragostea Lui. Eu cred asta. Cred că pentru cei care

se tem de Dumnezeu toate lucrurile lucrează spre bine. Cred că pentru mine e mai bine să mor, e bine şi pentru tine, dragă Ellie, e bine chiar şi pentru tata...

Nu-şi termină propoziţia, fiindcă nu credea nici ea. Dar o, Ellen ştia ce va fi; dintr-odată, marea de durere din sufletul ei se trezi la viaţă. Nu se gândise la asta înainte; acum, viziunea sumbră a viitorului era peste puterile ei de a îndura. Incapabilă să se stăpânească, nevoind s-o tulbure pe Alice, ieşi în fugă afară, în pădure, unde plânse nevăzută şi neauzită.

În primul val de agonie, Ellen se gândi că va muri şi ea. Durerea îi sfâşia sufletul; însă cunoştea mâna care lovea, şi nu se răzvrătea; credea tot ce spusese Alice, şi cuvintele acesteia erau prezente într-un ungher al minţii ei chiar şi în aceste clipe. Dar sufletul îi murise; îşi plecase capul de parcă nu ar fi avut de gând să-l mai ridice niciodată; era gata să spună, la fel ca Iov „la ce îmi mai foloseşte viaţa”?

Trecu mult, mult timp până când Ellen se întoarse să-şi ia rămas bun de la Alice, înainte de a se întoarce acasă. O sărută repede şi voi să plece în grabă, dar Alice o prinse în braţe şi se uită tristă la feţişoara palidă şi plânsă, apoi o trase mai aproape şi o sărută iar şi iar.

— O, Alice, suspină Ellen, nu te înşeli? Poate că te înşeli.

— Nu mă înşel, draga mea Ellie, scumpa mea Ellie, spuse vocea dulce; nu mă înşel în nicio privinţă. O să mai vorbim despre asta. La început îţi va părea rău pentru mine, apoi sper că te vei bucura. Mă întorc acasă înaintea ta, asta e tot. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus mai înainte. O să-i spui domnului Van Brunt că vreau să-l văd câteva minute, când va avea timp? Şi vino mai devreme mâine, draga mea.

Ellen abia se târî spre casă. Ochii ei orbiţi de lacrimi nu vedeau drumul; din când în când, durerea o copleşea şi se aşeza pe câte o piatră, plângând până nu mai putea. În una din aceste crize îi veni în minte, ca o rază de soare, imaginea lui Iisus plângând la mormântul lui Lazăr. Această imagine îi dădu o putere ciudată. Îl iubise atunci atât de mult? se gândi Ellen; se uită asupra noastră cu aceeaşi dragoste şi acum? Simţea că răsărea soarele, printre norii negri ai durerii; biata ei inimă îndurerată căzu la picioarele Lui şi îşi lăsă acolo povara, iar după câteva minute se ridică şi

îşi continuă drumul cu gândul acesta în inimă. Lacrimile care curgeau acum erau lacrimi de alinare. Era foarte îndurerată, dar se calmă şi îşi continuă drumul.

Se întuneca şi, la mică distanţă de poartă, îl găsi pe domnul Van Brunt.

— Mă gândeam la tine, spuse el. Voiam să vin să văd unde eşti. Cum de ai întârziat atât de mult?

Ellen nu răspunse, şi când veni mai aproape el o văzu şi schimbă tonul.

— Ce s-a întâmplat? spuse el; nu te simţi bine! Ce s-a întâmplat? Ce te necăjeşte, Ellen?

Uimit şi alarmat, văzu că nu putea vorbi şi o rugă blând să-i spună ce are, şi dacă nu o poate ajuta. Ellen clătină din cap.

— Nu se simte bine domnişoara Alice? spuse el; nu ai auzit veşti rele sus, nu?

Ellen nu putu răspunde nici la această întrebare. Îşi adună totuşi toate puterile şi îi transmise mesajul lui Alice.

— Sigur că merg, spuse el, dar nu mi-ai spus încă ce s-a întâmplat! Ce este?

— Nu, spuse Ellen, nu mă întreba pe mine – ea o să-ţi spună – nu mă întreba pe mine.

— Cred că voi merge mâine la prima oră, spuse el, înainte de dejun.

— Nu, spuse Elen, mai bine nu – poate că nu se va trezi atât de devreme.

— După dejun atunci – imediat după dejun. Voiam să merg cu băieţii să văd grâul, dar merg mai întâi la ea. Nu va face mare lucru fără mine, oricum.

Ellen scăpă cât putu de repede de ochii domnişoarei Fortune şi urcă în camera ei. Primul lucru pe care îl făcu aici fu să citească capitolul unsprezece din Ioan. Îl citi cum nu îl mai citise niciodată; găsi în el ce nu găsise înainte. La dragostea lui Iisus care se oglindea în el, inima lui Ellen se îmblânzi, şi cu gândul acesta îndulcindu-i tristeţea, Ellen adormi liniştită.

La dorinţa lui Alice, îşi duse lucrurile la casa parohială şi n-o mai părăsi. Nu se vedea nicio diferenţă faţă de ultimele săptămâni; cu speranţa

inconştientă a copilăriei, mintea ei refuza să accepte răul de care se temea. Alice însăşi era mereu veselă, şi încerca pe toate căile s-o înveselească şi pe Ellen; nu se îndura să sfarme speranţa fetiţei.

Într-o seară stăteau amândouă la fereastră, privind acelaşi peisaj dintotdeauna, acum învăluit în splendoarea primăverii. Pădurile nu erau încă deplin înfrunzite, şi lumina soarelui care apunea le îmbrăca ramurile în cele mai felurite forme şi culori. Unii erau înveşmântaţi în verdele crud al frunzelor, alţii străluceau în aurul trandafiriu al mugurilor, iar alţii în culori amestecate; umbrele întunecate îi dantelau în lumină. Toate erau îndulcite de distanţă; lumina primăverii era blândă şi tandră, iar aerul care pătrundea pe fereastra deschisă era încărcat de miresme aromatice. Alice şi Ellen rămaseră un timp, respirând şi admirând frumuseţea din faţa lor.

— Mă gândeam, spuse Alice, că trebuie să fie foarte greu să părăseşti o lume atât de frumoasă. Te-ai gândit vreodată la asta, Ellie?

— Nu ştiu, spuse Ellen încet, nu-mi amintesc.

— Eu mă gândeam înainte, spuse Alice. Dar acum ştiu, Ellie, că sentimentele mele s-au schimbat. Tu simţi aşa acum, Ellie?

— O, de ce vorbeşti despre asta, dragă Alice?

— Pentru multe motive, dragă Ellie. Vino şi stai lângă mine.

— Mă tem că nu poţi îndura.

— Ba pot. Stai aici, şi pune-ţi capul cum obişnuiai – şi Alice îşi lăsă fruntea pe capul lui Ellen; eşti o mare alinare pentru mine, dragă Ellie.

— O, Alice, nu spune asta – mă omori! exclamă Ellen nefericită.

— De ce să n-o spun, dragă? spuse Alice blând. Îmi place să spun asta, şi tu o să te bucuri să te gândeşti la asta cândva. Îmi eşti o mare alinare.

— Şi tu ai fost pentru mine! spuse Ellen plângând amar.

— Nu voi mai fi mult cu tine, şi vreau să te obişnuiesc cu gândul acesta, şi trebuie să gândeşti corect. Vreau să ştii că îmi pare rău de dragul celorlalţi, nu pentru mine. Ellie, peste puţin timp te vei bucura pentru mine, şi nu mă vei voi înapoi.

Ellen clătină din cap.

— Aşa va fi, după un timp; şi te las pe mâini bune – am avut grijă de asta, draga mea surioară!

Copilul nefericit nu mai auzea nimic, dar se simţea mângâiată de tonul lui Alice.

— Capul sus, Ellie – capul sus. E frumos, foarte frumos, dar ştiu că cerul e mult mai frumos. Aşa obişnuiţi cum suntem, cred că ochiul nu a văzut şi inima nu şi-a imaginat ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru noi. Poţi să crezi asta, Ellie; nu trebuie să îţi pară rău că le văd înaintea ta.

Ellen nu putu spune nimic.

— Până la urmă, Ellie, nu frumuseţea îi face pe oameni fericiţi, ci faptul că iubesc şi sunt iubiţi; de aceea mă bucur când mă gândesc la cer. Voi fi cu Mântuitorul; îl voi vedea şi L voi cunoaşte, fără norii care sunt acum între noi. Adesea L-am uitat şi L-am neglijat, şi nu L-am slujit niciodată cum trebuie. Mă voi bucura când se va termina pentru totdeauna. Voi fi ca El! De ce plângi aşa, Ellie? spuse Alice blând.

— Nu mă pot abţine, Alice.

— Numai dragostea pentru tine, şi pentru alte două persoane, mă făceau să-mi doresc să stau aici, nimic mai mult; şi am renunţat şi la asta, fiindcă nu ştiu ce e mai bine pentru mine şi pentru tine. Şi ne vom întâlni curând. Încearcă să gândeşti ca mine, Ellie.

— Dar ce o să mă fac fără tine? spuse biata Ellen.

— O să-ţi spun, Ellie. Trebuie să vii aici şi să-mi iei locul, şi să ai grijă de cei care rămân în urma mea; vrei? şi ei vor avea grijă de tine.

— Dar, spuse Ellen privind-o neajutorată, mătuşa Fortune...

— Am rezolvat asta. Vei veni, Ellie? Mă voi simţi uşurată şi mai fericită în privinţa ta, şi mult mai uşurată şi mai fericită în privinţa tatălui meu, dacă te las aici, ca să fii cu el cum am fost eu. Îmi promiţi, Ellie?

În cuvinte nu fu posibil, dar sărutările tăcute şi îmbrăţişarea ei spuneau multe.

— Mă bucur atunci, spuse Alice. Tatăl meu va fi tatăl tău – gândeşte-te la el aşa, dragă Ellie – şi ştiu că John va avea grijă de tine. Şi locul meu nu va fi gol. Sunt foarte, foarte bucuroasă.

Ellen simţea că locul ei va rămâne gol, dar nu o putu spune.

— De asta m-am bucurat atât de tare când am auzit de nunta mătuşii tale, Ellen, continuă Alice. Am prevăzut că îmi va face probleme – greu de

rezolvat poate, dar acum l-am văzut pe domnul Van Brunt, care mi-a promis că nimic nu te va împiedica să te muţi aici. Deşi cred, Ellie, că i-ar fi plăcut tare mult să te aibă în casa lui.

— Sunt sigură că i-ar fi plăcut, spuse Ellen, dar o, cu cât mai mult...

— S-a purtat foarte frumos cu mine ieri dimineaţă – a fost foarte bun şi drăguţ, şi a pus mult suflet în ceea ce vorbeam. Mi-a dat de înţeles că lui i-ar părea foarte rău să te vadă că pleci, dar m-a asigurat că nimic din ce poate el controla nu va sta în calea fericirii tale.

— E foarte drăguţ, şi foarte bun întotdeauna, spuse Ellen. Îl iubesc foarte mult. A fost întotdeauna cât se poate de bun cu mine.

Timp de câteva minute rămaseră tăcute, fiindcă Alice se uita pe fereastră. Soarele apusese, şi culorile peisajului erau întunecate. Dar era o schimbare de la o frumuseţe la alta. Aerul dulce părea şi mai dulce după apus.

— Trebuie să fii fericită, dragă Ellie, ştiind că eu sunt. Acum eu sunt fericită. Mă bucur de toate, şi iubesc totul, dar pot să le părăsesc şi pot să te părăsesc şi pe tine, fiindcă îl voi vedea pe Iisus! El e cel care m-a învăţat să iubesc. Bunătatea şi mila Sa m-au urmărit în toate zilele vieţii mele, şi voi locui în casa Domnului pentru totdeauna. Îi mulţumesc! O, îi mulţumesc!

Faţa lui Alice îi întărea cuvintele, deşi ochii îi străluceau de lacrimi.

— Ellie, dragă, trebuie să-l iubeşti cu toată inima ta, şi să trăieşti mereu în prezenţa Lui. Ştiu că El te poate face fericită în orice împrejurare. O, cât este de bun! şi cât de nevrednici suntem noi! am fost groaznică atunci când a plecat John prima oară la Doncaster; nu ştiu cum am putut îndura. Dar acum, Ellie, cred că pot fi recunoscătoare chiar şi pentru asta. Toate lucrurile sunt ale noastre – toate; lumea, şi viaţa, şi moartea.

— Alice, spuse Ellen cât de liniştit putu, mai ştii ce mi-ai spus ieri?

— Despre ce, iubire?

— Despre... ştii tu, capitolul acela...

— Despre moartea lui Lazăr?

— Da. M-a mângâiat foarte mult.

— La fel şi pe mine, Ellie. M-a alinat în multe ocazii. Cântă-mi „La acele

ţărmuri”.

Din când în când, Alice relua aceste conversaţii, de dragul lui Ellen şi pentru binele ei. Între timp, continuau cu obişnuitele studii şi îndatoriri; fără aceste discuţii, Ellen nu ar fi crezut că se apropia sfârşitul.

Nunta domnişoarei Fortune cu domnul Van Brunt fu foarte liniştită. Avu loc într-o perioadă foarte aglomerată a anului, iar ei erau prea calculaţi, şi îşi priveau unirea prea material ca să se gândească la ceva atât de nebunesc ca un voiaj de nuntă, sau ca să-şi bată capul cu un lucru atât de supărător ca o petrecere. Domnişoara Fortune nu şi-ar fi lăsat brânza şi bătutul untului ca să vadă New York-ul şi Bostonul nici dacă ar fi fost construite atunci; şi o călătorie la Randolph i se părea prea mult. Iar domnul Van Brunt se simţea mai bine printre vaci şi oi şi ogoare cu grâu. Aşa că se căsătoriră acasă, chemându-l pe reverendul Clark de la Thiriwall. Domnul Van Brunt l-ar fi preferat pe domnul Humphreys, dar domnişoara Fortune era ferm hotărâtă în favoarea domnului de la Thiriwall, şi aşa rămase.

Vestea acestei căsătorii străbătu tot ţinutul, iar părerile erau împărţite; unii îl felicitau pe domnul Van Brunt fiindcă devenise unul dintre cei mai bogaţi fermieri „din oraş” prin unirea dintre ferme; alţii îl plângeau că şi-a pierdut liniştea „pe care o va regreta curând”.

— Dacă e aşa, spuse Sam Larkins, care auzise una din aceste căinări, e pentru prima dată în viaţă, vă spun eu. Dacă nu se dă *ea* la brazdă, să nu-mi spuneţi pe nume. Vă spun eu, nu-l cunoaşteţi pe domnul Van Brunt; e un om foarte blând, atâta timp cât nu-l atingi cu nimic; dar dacă îl deranjezi cu ceva, nu-l îndupleci nici cât l-ai îndupleca pe Timor când rupe jugul; şi e foarte urâcios când e stârnit. Păi nu s-a făcut niciun lucru la fermă în ultimii cinci ani fără acordul lui – *ea* nu ştie nimic. Am auzit-o, chicoti Sam, am auzit-o cum îi spunea cum să facă un lucru, şi pe celălalt, şi el nu spunea nicio vorbă şi făcea exact pe dos. Mare lucru dacă nu lasă totul pe mâna lui până la sfârşitul verii.

CAPITOLUL XLII

E liniştită pentru totdeauna
Ca o corabie la mal, care-a învins furtuna.
Spenser

La început, domnului Humphreys îi fu imposibil să creadă că Alice era atât de bolnavă. Răul era atât de mare, încât mintea lui refuza să-l accepte, la fel ca Ellen. Neîncrederea lui dură mai mult decât a ei. Fiind mereu cu Alice şi discutând despre boală, Ellen renunţase încet la speranţele ei, deşi, în timp ce făcea tot ce putea pentru confortul surioarei ei adoptive, încerca să uite sfârşitul. În fiecare zi şi în fiecare oră, se lupta să fie ceea ce spusese Alice – o mângâiere – şi reuşea. Era răsplata ei preţioasă, şi, luptându-se s-o câştige, se uita pe sine însăşi. Cu domnul Humphreys lucrurile erau diferite. Îşi vedea fiica mult mai puţin, şi când era cu el, lui Alice îi era imposibil să-i vorbească atât de deschis şi liber cum vorbea de obicei cu Ellen. Consecinţele o îndurerau, dar nu avea ce face.

Imediat ce se văzu că puterile îi slăbesc, Sophia Marshman veni să-i preia îndatoririle. Lui Ellen îi părea rău; întrerupea viaţa liniştită şi paşnică care se instalase la sosirea ei. Domnişoara Sophia nu putea fi a treia în conversaţiile lor. Dar pe măsură ce puterile lui Alice slăbeau şi avea din ce în ce mai multă nevoie de ajutor, deveni clar faptul că prietena lor era un ajutor preţios. Domnişoara Sophia era activă, veselă, neobosită în grija ei iubitoare, întotdeauna plăcută în maniere şi temperament; era o persoană foarte folositoare în casa unui bolnav. Şi doamna Vawse venea des, şi Ellen se baza mereu pe ea, ca pe un stâlp de putere. Domnişoara Sophia nu putea face nimic pentru ea; doamna Vawse putea face multe.

Alice refuzase să-i scrie sau să-l anunţe pe fratele ei. Spunea că trebuia să-şi termine studiile la Doncaster; nu voia să-l deranjeze cu veşti rele de acasă. Pe întâi august va veni acasă.

Înainte de mijlocul lui iunie, totuşi, sănătatea începu să i se deterioreze mult mai repede decât prevăzuse. Deveni evident că nu-şi va vedea fratele decât pentru puţină vreme, dacă va aştepta până în august. În cele din urmă, consimţi cu greu ca doamna Chauncey să-i scrie; din acel moment, începu să numere zilele.

Tatăl ei nu renunţase la speranţa lui încrezătoare în privinţa ei. Veni în camera ei într-o dimineaţă, înainte de a pleca la Carra-Carra să-şi viziteze enoriaşii mai săraci.

— Cum te simţi, fiica mea? întrebă el cu dragoste.

— Uşoară, tată, şi fericită, spuse Alice.

— Arăţi mai bine, spuse el. În curând te vom avea din nou printre noi.

Alice zâmbi, îl privi şi îi spuse:

— Da, tată – pe pământul pe care niciun locuitor nu va spune „sunt bolnav”.

El o sărută grăbit şi ieşi.

— Aproape că aş vrea să fiu în locul tău, Alice, spuse domnişoara Sophia. Sper să fiu măcar pe jumătate la fel de fericită când va veni timpul.

— Cu ce drept speri asta, Sophia? o întrebă Alice tristă.

— Desigur, spuse cealaltă după o pauză, tu ai fost de zece ori mai bună decât mine. Nu mă mir că te simţi uşoară, când priveşti înapoi şi vezi cât de desăvârşită ţi-a fost viaţa.

— Sophia, Sophia! spuse Alice, ştii că nu e vorba despre asta. Nu am făcut niciun lucru bun în care să nu fie şi o urmă de rău. Nu mi-am făcut pe deplin datoria în nicio privinţă.

— Dar, spuse domnişoara Sophia, dacă faci tot ce poţi mai bine, nu eşti primit?

— Nu am încredere în asta, Sophia. Legea lui Dumnezeu cere perfecţiunea, şi nimic imperfect nu va fi primit în schimb. Dacă ai împrumutat o sută de dolari, trebuie să-i dai pe toţi înapoi, şi nu contează dacă oferi zece sau douăzeci.

— Dacă ne luăm după asta, spuse domnişoara Sophia, nu există nicio diferenţă între felul nostru de vieţuire.

Alice oftă şi clătină din cap.

— După fructe se cunoaşte pomul. Dragostea pentru Dumnezeu ne va forţa să-i facem voia, întotdeauna.

— Atunci nu are rost să ne străduim singuri?

— Niciun rost, dacă îţi pui încrederea în asta.

— Păi nu văd altceva în care să te încrezi, spuse domnişoara Sophia, în afară de o viaţă bună.

— O să-ţi răspund, spuse Alice zâmbind, cu nişte cuvinte pe care le iubesc foarte mult, care aparţin unui bătrân scoţian „am strâns faptele mele bune şi pe cele rele într-o grămadă în faţa Domnului; şi de la ele am fugit spre Iisus Christos, şi doar în El am găsit pacea”.

Sophia rămase un moment tăcută.

— Ei bine, spuse ea, nu înţeleg; despre asta vorbeşte întotdeauna şi George; dar eu nu-l înţeleg.

— Îmi pare *foarte* rău că nu poţi, spuse Alice gravă.

Rămaseră amândouă tăcute un timp.

— Dacă toţi creştinii ar fi ca tine, spuse domnişoara Sophia, m-aş gândi mai mult la asta; dar majoritatea sunt plicticoşi, şi par să nu mai aibă nicio bucurie în viaţă.

Alice se gândi la aceste versuri:

Ne bucurăm de lucruri nevăzute
De dincolo de viaţă şi de timp
Minuni de niciun ochi văzute
La care mintea omenească n-a gândit.

— Judeci, spuse ea, la fel ca restul lumii, despre lucrurile pe care nu le văd. Până la urmă, *ei* ştiu cel mai bine dacă sunt fericiţi. Ce crezi despre doamna Vawse?

— Nu ştiu ce să cred despre ea; se poartă minunat; întrece puterea mea de înţelegere. Nu o lua pe *ea* exemplu.

— Nu, religia a făcut asta pentru mine. Ce crezi despre fratele tău?

— George? *El* e fericit, nu există nicio îndoială; e cea mai fericită

persoană din familie, cu toate ciudăţeniile lui; dar cred că el are o tendinţă naturală de a fi fericit; nimic nu îl poate supăra.

Alice zâmbi şi clătină din nou din cap.

— Sofisme, Sophia. Ce crezi despre *mine?*

— Nu văd niciun motiv pentru care ai fi altfel decât fericită.

— Ce am atât de special?

Sophia tăcea. Alice îşi puse mâna străvezie peste a ei.

— Las tot ce iubesc în lumea aceasta. Aş fi fericită dacă nu aş pleca într-un loc pe care îl iubesc mai mult? Aş fi fericită dacă nu aş crede că îi voi întâlni din nou? Sau dacă m-aş îndoi de primirea în locul în care sper să ajung?

Sophia izbucni în lacrimi.

— Nu ştiu, spuse ea; cred că ai dreptate, dar nu înţeleg.

Alice îi trase capul spre ea şi îi şopti ceva în ureche.

Fără îndoială, Alice avea multe motive să fie fericită.

Doamna Vawse şi domnişoara Marshman erau două prietene şi infirmiere desăvârşite, în feluri diferite. Dragostea de mamă a lui Margery, zelul şi îndemânarea ei nu lăsau nimic de dorit. Şi toată această afecţiune, bunătate şi blândeţe, îi stătea la dispoziţie. Dar marea ei mângâiere era Ellen. Grija ei constantă, atenţiile iubitoare, de la trandafirii culeşi pentru masă până la capitolul din Biblie şi imnul cântat zilnic; zâmbetul care ascundea o inimă sfâşiată; cuvintele plăcute şi vesele care veneau dintr-un suflet zdrobit; acestea erau cea mai bună doctorie. Ellen învăţase stăpânirea de sine în mai mult decât o şcoală; dragostea, ca şi mai înainte, era profesorul cel mai bun, şi o învăţa foarte bine. Sophia spunea deschis că Ellen e cea mai bună infirmieră şi Margery, atunci când nu era auzită de nimeni, murmură binecuvântări peste creştetul copilei.

Domnul Humphreys venea des să-şi vadă fiica, dar nu stătea mult. Era evident că nu putea suporta. Şi pentru Alice era greu de suportat, fiindcă îl aştepta pe John. Număra zilele de la scrisoarea doamnei Chauncey, dar unele neregularităţi ale poştei nu permiteau un calcul exact. Între timp, căderea era foarte rapidă. Doamna Vawse începu să se teamă că nu va sosi la timp.

Săptămânile se scurgeau cu repeziciune; trandafirii înfloreau şi se uscau; veneau zilele fierbinţi de iulie.

Într-o dimineaţă, Alice o chemă pe Ellen lângă ea şi îi spuse:

— Îţi aminteşti, Ellie, momentul în care creştinul şi tovarăşii lui din „Călătoria pelerinului” trec râul? Cred că mesagerul a sosit şi la mine. Nu trebuie să plângi, iubire; ascultă; mi se pare că îmi spune „v-am iubit cu o iubire veşnică”. Sunt sigură de asta, Ellie. Nu am nicio îndoială, aşa că nu plânge după mine. Ai fost mângâierea şi binecuvântarea mea – o să ne iubim şi în cer, Ellie.

Alice o sărută cu dragoste de câteva ori, apoi Ellen scăpă din braţele ei şi fugi. Trecu mult până să se poată întoarce. Dar veni în cele din urmă, şi rezistă eroic toată ziua. Ziua păru nesfârşită, fiindcă toţi membrii familiei aşteptau venirea lui John; era clar că sora lui nu va mai rezista mult. Dar aşteptară în zadar; orele treceau una după alta, şi el nu veni până la căderea nopţii. Alice nu-şi arăta nerăbdarea, dar era vizibil că-l aşteaptă şi-l doreşte; Ellen, care ştia de ce se uită mereu spre uşă, pândea nerăbdătoare pe fereastră, cu inima cât un purice.

Din motive de igienă, Alice se mutase într-o cameră de sus, în care stătea de obicei John; era deasupra sufrageriei, şi avea o vedere minunată spre răsărit. Doamna Chauncey, domnişoara Sophia şi doamna Vawse se aflau în jurul patului ei. Alice zăcea liniştită, şi părea aţipită, dar Ellen observă, după ce se aduseră lumânările, că deschidea din când în când ochii şi privea neliniştită în cameră. Ellen nu mai putea îndura; se strecură încetişor pe scări şi se aşeză pe prag la intrare, pândind semnele mult aşteptatei sosiri.

Era o noapte liniştită de vară. Luna îşi trimitea razele argintii asupra fetiţei, ca şi acum un an. Gândurile lui Ellen se întoarseră în trecut. Cât de multe asemănări şi deosebiri! Totul era la fel ca atunci; luna lumina câmpurile, copacii erau scăldaţi în argint, şi totul strălucea feeric. Dar nu mai era nicio urmă din tovarăşii veseli care admirau; se risipiseră. Unul era departe; cea de-a doua privea singură în noapte, iar cea din urmă aştepta să plece spre locul în care nu mai e nevoie de lună şi stele. Ellen se întreba cum putea să strălucească deasupra celor care erau atât de îndureraţi; se

gândi că arătau reci şi departe de inima ei sfâşiată. Îşi aminti de sturzul pustnic; în seara aceasta nu se mai auzea niciunul; se bucura de asta, fiindcă ar fi fost prea mult; nu mai erau nici frunze care să şoptească – totul era liniştit. Ellen privi din nou luna şi stelele. Străluceau senine, în ciuda durerii de jos; privindu-le puritatea şi seninătatea, gândurile îi zburară spre ceea ce era mai pur şi mai senin. Cât de mult străluciseră, se gândi Ellen, noapte de noapte şi an după an, de parcă nu s-ar sfârşi niciodată. Dar se vor sfârşi – va veni timpul când nu vor mai străluci ca acum; şi atunci, când totul va dispărea, cerul va fi un început, începutul unei lumi fără sfârşit. Şi peste un timp, cei care au fost atât de fericiţi acum un an şi sunt atât de îndureraţi acum, se vor bucura împreună – totul se va sfârşi! În timp ce privea plângând cerul, îşi aminti de un imn iubit de Alice.

Cu praf de stele pardosit va fi căminul meu ceresc,
Cu porţi de aur şi de mărgărit şi străluciri cum azi nici nu visez.
Părintele luminilor de har va priveghea asupra mea;
Va fi doar zi fără hotar
Căci noapte ochii nu vor mai vedea.

— Niciun moment de întuneric! O, se gândi mica Ellen, aici sunt multe! Privind strălucirea cerului, în timp ce lacrimile îi curgeau în voie, îşi aminti de cuvintele pe care obişnuia să le citească cu mama ei şi Alice, pe care le cunoştea şi le iubea atât de mult.

„Acolo nu va mai fi noapte. Şi nu vor mai avea trebuinţă de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Şi vor împărăţi în vecii vecilor.

Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului vor fi acolo. Robii Lui îi vor sluji. Ei vor vedea faţa Lui, şi numele Lui va fi scris pe frunţile lor.

El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.

Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi”.

În timp ce Ellen se gândea din nou şi din nou la aceste preţioase promisiuni, care îi îndulceau durerea, auzi în noapte sunetul slab, îndepărtat, neîndoielnic, al unor copite care se apropiau. O cuprinse un fior de teamă şi bucurie; se ridică imediat, cu mâna pe inimă, şi stătu acolo până când călăreţul ajunse în faţa uşii. Minutele fură puţine, dar aşteptarea le transformă în secole. Calul obosit îşi plecă capul, în timp ce călăreţul sări şi se îndreptă spre Ellen. Întrebă din priviri şi i se răspunse din priviri, fiindcă buzele erau neputincioase. Ellen arătă cu degetul şi şopti cuvântul „sus” iar John se repezi pe scări. Deschise uşa şi intră la fel de calm de parcă ar fi venit de la o plimbare. Dar grija lui fu zadarnică. Alice îi cunoştea pasul, cunoştea şi tropăitul calului; se ridică şi îşi întinse braţele spre el. În următorul moment, el o luă în braţe. Se lăsă o tăcere lungă.

— Eşti fericită, Alice? şopti fratele ei.

— Perfect. Asta e tot ce îmi mai doream. Sărută-mă, dragă

John.

Şi el o ascultă, iar ea îi simţi lacrimile pe obraji şi le şterse cu mâna ei slăbită; îl sărută şi ea şi se odihni cu capul pe pieptul lui. Rămaseră un timp aşa, fără să se mişte, cu excepţia unor şoapte drăgăstoase şi a unor sărutări. După câteva minute, cei care îi priveau îl văzură pe John că se schimbă la faţă, în timp ce braţele ei slăbeau strânsoarea; când o lăsă din braţe, ea lunecă încet pe pernă; puterea şi voinţa care o susţineau se duseseră. Alice plecase, dar sufletul ei lăsase o rază de lumină în lăcaşul lui pământesc; pe faţa dulce era un zâmbet liniştit, de pace şi satisfacţie. Fratele ei o privi un moment, îi închise ochii, o sărută încă o dată şi ieşi din cameră.

Ellen nu-l mai văzu în seara aceea, şi nu ştiu unde plecase. Ea dormi greu, obosită de durere şi aşteptare. Sufletul ei îndurerat şi îngrijorat se odihni şi uită de toate necazurile.

Când se trezi în cele din urmă, şi coborî în sufragerie, era dimineaţa devreme. Nimeni nu se mişca în casă. Părea pustiu; sufrageria veche părea goală şi uitată; tăcerea era apăsătoare. Ellen nu o putu îndura.

Deschise uşa de sticlă încetişor şi ieşi în prospeţimea dimineţii de vară. Cum putea să arate totul atât de plăcut, când toate plăcerile dispăruseră? întrebarea îi chinuia inima. Cu un simţământ de durere, făcu colţul casei şi păşi pe drum până ajunse la cărarea care ducea la Bridge Nose. Ellen o luă pe acolo, pe unde se plimbase adesea cu plăcere; încetişor, cu lacrimile curgându-i, păşi peste muşchiul ud de rouă, peste pietrele cu care era pavat drumul. Se opri în locul în care o găsise prima dată Alice – şi-l amintea foarte bine; aici era piatra în faţa căreia îngenunchează împreună, unde Alice o îmbrăţişase. Ellen îngenunche din nou în faţa ei, şi pentru un moment îmbrăţişă piatra rece, udată cu lacrimi a doua oară. Se ridică şi îşi reluă drumul, urmând cărarea până în locul în care privise apusul împreună cu Alice. Admiraseră împreună multe apusuri de soare; le plăcea să alerge cu câteva minute înainte de ceai şi să admire apusul de deasupra văii. Lui Ellen, acest loc îi amintea de Alice; i se făcu dor de ea, şi se gândi la casa în care nu va mai reveni niciodată. Se aşeză pe piatra ei, îşi puse capul pe piatra lui Alice şi plânse amar, dar nu pentru mult timp; era prea obosită şi prea sfârşită; îşi ridică capul, îşi şterse lacrimile şi privi din nou peisajul. Niciodată nu fusese mai frumos.

Soarele scălda valea în lumină aurie. Culmile dealurilor străluceau în lumina dimineţii; în spatele lor domnea umbră. Soarele nu ajunsese încă pe muntele unde stătea Ellen, dar se strecura de la poalele muntelui spre capătul văii; spre stânga, înspre Cat’s Back, razele aureau acoperişurile caselor, poleiau oglinda lacului şi dantelau pădurea în culorile curcubeului. Delicios de răcoroase, aerul şi lumina promiteau o zi călduroasă. Noaptea îndepărtase toată căldura zilei de ieri. Acum, aerul proaspăt aducea miresme de fân, iar păsările cântau nebuneşte. În inimioara care le asculta, cântecul lor nu avea niciun ecou. Ellen iubea prea mult frumuseţea ca să n-o vadă; le simţea cu tot sufletul, dar era tristă.

— Ea nu le va mai vedea! îşi spuse ea. Dar imediat îşi aminti de un răspuns: „Iată, eu fac ceruri noi şi un pământ nou; şi lucrurile dintâi nu vor mai fi. Nu va mai fi soare, iar luna nu îşi va mai arăta faţa, căci Domnul va fi lumina ei, şi zilele de jale se vor sfârşi”.

— E acolo acum, se gândi Ellen; e fericită; de ce să-mi pară rău pentru

ea? Nu îmi pare; dar o! îmi pare rău pentru mine! O, Alice! Dragă Alice!

Plânse, dar îşi aminti din nou de cuvintele atât de familiare „zilele de jale se vor sfârşi”; era conştientă că regretele erau numai pentru ea.

— Nu pot să cred în Cel în care a crezut ea? se gândi. Cumva mai calmă şi mai liniştită, privi valea scăldată în lumină până când auzi glasul clopotului de la Carra-Carra. Se auzi un minut şi apoi se opri.

Ellen se întreba de ce se aude la ora aceea, dar se întoarse la gândurile ei şi uită cu totul de el până îl auzi din nou.

— O dată – de două ori!

Ellen ştia acum! Sunetul îi pătrunsese drept în inimă, ca un cuţit.

După obiceiul ţinutului, se trăgea clopotul la moartea oricărui enoriaş. Câteva dangăte înainte pentru a atrage atenţia, şi apoi bătăile de moarte – una pentru un bărbat, două pentru o femeie. Apoi o altă pauză, urmată de numărul anilor pe care i-a trăit răposatul, în bătăi scurte şi clare. După pauză urma un nou număr de bătăi, care ţineau un anume timp; bătăile erau încete şi triste, jelind pierderea familiei.

Ellen auzise de acest obicei, dar nu îl observase niciodată. Nu auzise niciodată clopotul de moarte; casa domnişoarei Fortune era prea departe. Acum o lovi cu tot şocul surprizei. În timp ce se numărau trist anii lui Alice, loviturile cădeau direct peste mica inimă îndurerată. Ellen îşi ascunse faţa în poală şi încercă să nu mai numere, dar nu se putea stăpâni; când sunetul celei de-a douăzeci şi patra lovituri se stinse, tremura din cap până-n picioare, Izbucni într-un torent de lacrimi care o uşurară.

Chiar atunci, auzi o voce lângă ea, spunând încet:

— Îmi ridic ochii spre munţi, de unde îmi va veni ajutorul!

Cât de diferit sună asta în auzul fetiţei. Cu un aer de tandreţe, slăbiciune şi durere, se ridică încet şi îl îmbrăţişă pe vorbitor. Niciunul nu spuse nimic, dar îmbrăţişarea lui John spunea mai mult decât cuvintele; pentru Ellen, era linia care o despărţea de lume – de partea aceasta totul, de partea cealaltă nimic.

Timp de multe minute, domni tăcerea.

— Draga mea Ellen, îi spuse blând fratele ei, cum ai ajuns aici?

— Nu ştiu, şopti Ellen; nu era nimeni acolo; nu am putut să stau în casă.

— Mergem acasă acum?

— O, da, oricând vrei.

Dar niciunul nu se mişcă. Ellen ridicase fruntea, cu braţele strânse în jurul fratelui ei; ochii amându-rora erau aţintiţi la priveliştea din faţa lor, dar niciunul nu se gândea la ea. După un timp, el vorbi din nou.

— Să încercăm să-L iubim mai mult pe Dumnezeu, Ellie, e tot ce mai avem în lumea aceasta; să lăsăm durerea să ne apropie de el. Alice e bine – e foarte bine, şi dacă noi suferim, cunoaştem şi iubim mâna care ne-a adus suferinţa; nu-i aşa, Ellie?

Ellen îşi ascunse faţa în mâini; credea că i se va rupe inima. El o aşează blând pe piatra de alături, ţinând-o încă în braţe şi vorbind încet.

— Gândeşte-te că ea e fericită; gândeşte-te că e în siguranţă; gândeşte-te că e cu Cel pe care îl căutăm noi, odihnindu-se după lupta acestei lumi; gândeşte-te că a ajuns cu bine acasă, în casa care e şi a noastră. Trebuie să plângem, fiindcă suntem singuri; dar cât despre ea – am auzit un glas care spunea „Ferice de morţii care mor în Domnul!”

Ascultându-i vorbele mângâietoare, Ellen se opri din plâns; însă nu-şi descoperi faţa.

— Mergem acasă, Ellie? spuse fratele ei după o altă tăcere. Ea se ridică imediat şi spuse da. Dar el o ţinu aproape un moment, uitându-se la urmele durerii, şi sărută feţişoara palidă, adăugând un cuvânt de încurajare care îi sfâşie din nou inima lui Ellen. Apoi o luă de mână şi coborâră muntele.

CAPITOLUL XLIII

Am văzut îngerii la patul unui bolnav;
Vorbeau încet şi îl priveau cu milă.
Stăteau între al morţii şi al vieţii prag
Cu inimile pline de o dragoste divină.

Autor necunoscut

Toată familia Marshman sosi de la Veninor; unii ca să vadă corpul neînsufleţit al lui Alice, alţii ca să o urmeze la mormânt. Casa parohială nu-i putea adăposti pe toţi; cei doi bătrâni, cu maiorul şi doamna Gillespie, găzduiră la Thiriwall. Margery avea destul de lucru cu cei care rămăseseră.

După-amiaza, găsi un moment liber ca să viziteze camera, camera *aceea.* Stătea la capătul patului, privind faţa dulce pe care o iubise atât de mult, când intrară doamna Chauncey şi doamna Vawse, pentru acelaşi motiv. Stătură un timp în tăcere.

Patul era plin de flori, aşezate în toate părţile. Pe pernă, şi în mâinile care se odihneau pe piept, erau câţiva trandafiri târzii, în toată splendoarea frumuseţii lor. În lungul patului mai era o singură ramură de liliac alb; restul florilor, într-o mare cantitate, acopereau picioarele, părând să fie puse acolo fără niciun aranjament. Erau de multe feluri, alese cu nespusă grijă, în afară de trandafiri, nu erau decât flori albe sau cu miros foarte delicat. Sensibila verbină albă, crizantemele pure, muşcatele parfumate, mirtul alb, heliotropul înmiresmat, erau amestecate cu trandafirii albi şi roz; nu erau flori galbene, nici purpurii, cu excepţia celor menţionate; chiar şi petunia ţanţoşă fusese ocolită de mâna grijulie care culesese buchetul. Dar aranjarea acestor frumuseţi părea să fie făcută de o mână iubitoare şi pricepută, care îşi pusese tot sufletul în asta. După un timp, totuşi, doamna Chauncey începu să ia câte o floare şi să le aşeze pe părţi.

— Să-mi ierte doamna Chauncey îndrăzneala, spuse Margery care o privea nemulţumită, dar dacă ar fi văzut cum au fost puse aceste flori, sunt sigură că nu le-ar fi luat.

Doamna Chauncey lăsă florile şi îşi trase mâna.

— Cine le-a pus? întrebă ea.

— Domnişoara Ellen, doamnă.

— Unde e Ellen?

— Cred că doarme, doamnă. Sărmana copilă! E cea mai obosită şi mai îndurerată dintre toţi, spuse Margery suspinând.

— Ai văzut-o când le-a adus?

— Am văzut-o, doamnă. O, n-o să uit cât trăiesc!

— De ce? spuse blând doamna Chauncey.

— E un lucru pe care trebuie să-l vezi, doamnă, ca să-l înţelegi. Nu ştiu cum să spun.

Văzând că doamna Chauncey o privea în continuare, Margery continuă, cu răsuflarea întretăiată.

— Păi, doamnă, uitaţi cum a fost; am venit sus să iau nişte lenjerii din dulap, fiindcă era timpul prielnic; vedeţi, doamnă Chauncey, mă temeam să nu-l deranjez pe domnul John, dar l-am văzut că s-a culcat atunci aşa că...

— S-a culcat? spuse doamna Vawse. Nu ştiam că s-a odihnit azi.

— S-a odihnit foarte puţin, doamnă, deşi sunt sigură că ar fi avut nevoie de mai mult; a stat toată noaptea cu tatăl lui. Şi dimineaţă a fost după domnişoara Ellen; bietul copil plecase în zori! Din întâmplare am văzut-o făcând colţul dis de dimineaţă, aşa că am ştiut unde să-l îndrum.

— *Atunci* mergea după flori? spuse doamna Chauncey.

— Nu, doamnă; mult timp după aceea; dimineaţa asta. Deci venisem după lenjerii, ştiind că domnul John era în camera lui, şi credeam că sunt în siguranţă; de abia luasem două, ştiţi, doamnă, când am uitat de mine, şi am uitat de ce venisem, şi am lăsat totul şi stăteam şi mă uitam la chipul acela drag pe care nu credeam să-l văd încremenit de moarte – şi uitasem cu totul de ce venisem – când am auzit paşii uşori ai domnişoarei Ellen. Nu voiam să mă vadă, aşa că m-am ascuns după uşa dulapului, ca să văd fără să fiu văzută. Mi-a trebuit toată puterea să mă stăpânesc, doamnă, când am văzut-o cu braţele pline de flori, arătând aşa! S-a oprit lângă pat, exact unde stă doamna Chauncey, cu feţişoara ei tristă – e cel mai greu să vezi

un copil atât de trist – şi cu florile în braţe. Era ciudat s-o vezi – nu plângea deloc, şi am văzut o singură lacrimă, de care însă părea să nu-şi dea seama, fiindcă şi-a pus mâna pe faţă şi s-a şters puţin, apoi a început să aşeze florile una câte una, un trandafir aici şi un boboc dincolo, şi tot aşa; apoi a mers pe partea cealaltă şi apus crinii, şi încă trei trandafiri pe pernă. Dar am văzut că era prea mult pentru ea; se vedea că nu va mai rezista mult; a mai pus încă doi trandafiri, şi aceştia au fost ultimii. Nu i-am văzut faţa până atunci, dar când s-a întors, era la fel de albă ca şi crinii, şi a lăsat să-i cadă toate florile din poală alături, şi apoi a îngenunchiat lângă pat, cu faţa în palme. Nu m-am mai gândit la lenjerii, spuse Margery plângând, nu mai eram în stare de nimic văzând copilul acela îngenunchiat acolo, cu florile pe lângă ea, alături de cea căreia îi spunea surioară, şi care nu mai era; bietul copil nu mai are nicio surioară acum!

— Are un frate, dacă nu mă înşel, spuse doamna Chauncey când îşi mai reveni.

— Exact asta voiam să vă spun, doamnă. A stat acolo cinci sau zece minute fără să se mişte, sau poate mai mult – nu ştiu cât timp a trecut, fiindcă nu mai ştiam ce e cu mine – când am auzit alţi paşi şi a intrat domnul John. Mă gândeam că doarme, dar cred, spuse Margery oftând, că nu s-a putut odihni. Îi cunoşteam paşii şi m-am retras mai după uşă. A intrat şi a stat mult timp în uşă, privind-o. Nu ştiu cum de nu l-a auzit domnişoara Ellen, dar aşa a fost; stăteau la fel de nemişcaţi ca moartea unul de o parte şi celălalt de cealaltă. Cred că nu a văzut-o – era la fel de albă ca şi rochia, şi cred că nu avea ochi pentru altceva. Am ştiut exact momentul în care a văzut-o, fiindcă s-a schimbat la faţă, apoi gura i-a luat expresia pe care o are când hotărăşte ceva. A stat un minut, apoi a îngenunchiat alături de ea, i-a luat mâinile de pe faţă şi a făcut aşa o rugăciune! O, spuse Margery, cu lacrimile curgându-i şuvoi, nu am auzit niciodată aşa ceva! Niciodată! A mulţumit pentru domnişoara Alice, şi pentru el şi pentru domnişoara Ellen, şi avea destule motive, şi s-a rugat pentru ei, şi pentru ceilalţi – o! am crezut că nu voi mai putea îndura; mă temeam să şi respir, ca să nu mă audă. A fost cea mai frumoasă rugăciune din câte am auzit şi voi mai auzi vreodată.

— Şi cum s-a purtat Ellen? spuse în sfârşit doamna Chauncey.

— Nu s-a mişcat, şi nu a scos niciun sunet, până când a terminat; au mai stat puţin, şi domnul John i-a pus restul de flori în mână şi pe pernă – domnişoara Ellen nu pusese mai mult de zece; am văzut că a ţinut-o de mână tot timpul. Am auzit când ea i-a spus că nu a terminat de pus florile şi el a răspuns „am văzut, Ellie”. Mă întrebam de unde a văzut, dar cred că a spus adevărul, îi înţelegeam foarte bine. După aceea au coborât.

— S-a schimbat foarte mult, spuse doamna Vawse.

— Nu ştiu, doamnă, spuse Margery; am auzit unele zvonuri, dar nu am văzut nimic. Pentru mine a fost întotdeauna la fel – cel mai nobil, şi mai onorabil, şi mai cinstit; soţul meu spune că era puţin mândru, dar eu nu am observat asta niciodată; toată lumea făcea întotdeauna ce voia domnul John; era un domn perfect.

— Nu i-am văzut nici pe John, nici pe Ellen, de când a venit mama, spuse doamna Chauncey.

— Nu, doamnă, spuse Margery, au citit mult timp sub copac, şi mai înainte domnişoara Ellen a venit să se odihnească în bucătărie.

— Ce face domnul Humphreys?

— O, nu vă pot spune, doamnă, e cel mai rău dintre toţi, mă tem, în afară de domnul John; nu o să-l vedeţi, doamnă; nu a fost deloc aici, şi nici nu vrea, cred. E tare greu pentru bietul stăpân, spuse Margery plângând; scumpa domnişoară Alice a spus că Ellen îi va lua locul, dar nu ştiu cât va reuşi.

— Ellen va face mult, spuse doamna Vawse; domnul Humphreys o iubeşte mult acum, ştiu asta.

— La fel şi eu doamnă; şi la fel toţi ceilalţi, dar totuşi...

Margery îşi întrerupse propoziţia şi coborî îndurerată.

Doamna Chauncey nu mai mută nicio floare.

A doua zi după-amiaza, Margery intră încet în camera lui

Ellen.

— Domnişoară Ellen, dragă, eşti trează?

— Da, Margery, spuse Ellen, ridicându-se; intră. Ce este?

— Am venit s-o rog pe domnişoara Ellen să-mi facă o mare favoare – a

venit un domn ciudat, şi nu l-a primit nimeni şi asta nu e corect. E aici de ceva timp.

— I-ai spus domnului John?

— Nu, domnişoară Ellen; e în bibliotecă cu stăpânul, şi nu îndrăznesc să-i deranjez; poate că n-ar fi mulţumiţi. Vrea domnişoara Ellen să-i spună domnului John despre acest domn?

Ellen voia, fără îndoială. Margery nu i-ar fi putut cere ceva mai greu, dar ea nu o spuse.

— Eşti sigură că e acolo, Margery?

— Foarte sigură, domnişoară Ellen. Îmi pare rău că vă deranjez, dar vă rog – mi-e ruşine să-l las atâta timp singur pe domnul acela.

— O să-i spun, Margery.

Se sculă, îşi luă papucii şi se pieptănă mecanic, în drum spre bibliotecă. Pe drum, aproape că se căi pentru promisiunea ei; cererea îi era extrem de neplăcută. Nu intrase în camera aceea fără Alice, şi nu intra niciodată neinvitată. De abia reuşi să bată la uşă. Dar promisese; trebuia s-o facă.

Prima bătaie fu prea uşoară ca să fie auzită de urechile muritorilor. La cea de-a doua, deşi nu cu mult mai tare, auzi o mişcare şi John îi deschise uşa. Fără să mai aştepte să spună nimic, o trase înăuntru şi o conduse în tăcere la tatăl lui. Bătrânul domn stătea în fotoliul lui, cu o carte deschisă alături. Se întoarse spre ea, îi luă mâna şi o ţinu câteva momente fără nicio vorbă. Ellen nu îndrăznea să-şi ridice ochii.

— Fetiţa mea, spuse el foarte grav, deşi nu fără bunătate, ai venit să-mi îndulceşti singurătatea?

Ellen se lupta zadarnic să spună ceva; îi era imposibil; se aplecă dintr-odată şi sărută mâna de pe speteaza fotoliului. El o mângâie blând pe cap.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, spuse el, din abundenţă, pentru toată dragostea pe care i-ai arătat-o *ei.* Vino, dacă vrei, şi fii, îndată ce vei putea, aşa cum a dorit ea. Totul este al tău, cu excepţia hainelor cu care va fi îmbrăcată.

Ellen suferea foarte mult. Nu din cauza cuvintelor şi a manierelor sale triste şi solemne; *tonul* o îndurera. Nu erau lacrimi în el; tremura puţin, şi părea să vină din inimă. Reuşi cu efort să se controleze. John o întrebă de

ce venise.

— Un domn, spuse Ellen, e un domn jos, un străin.

El ieşi imediat, lăsând-o acolo. Ellen nu ştia dacă trebuia să plece sau să rămână; se gândi că, dacă nu o luase cu el, voia ca ea să rămână; stătea în cumpănă. Auzi nişte paşi întorcându-se în hol – paşii a două persoane – uşa se deschise, şi domnul cel ciudat intră. Nu era străin! Ellen îl recunoscu imediat; era vechiul ei prieten de pe vapor, domnul George Marshman.

Domnul Humphreys se ridică să-l întâmpine şi cei doi domni îşi strânseră mâinile în tăcere. Ellen fugise în partea cealaltă a încăperii, şi acum voia să scape cumva, dar John o reţinu; se aşeză lângă el, gândindu-se că nu era nici cel mai bun loc, nici cel mai bun timp pentru ca prietenul ei s-o recunoască. El stătea acum cu domnul Humphreys şi se ocupa de el. Ellen nu auzea nimic din ce-şi spuneau – cu ochii fixaţi asupra domnului Marshman, îşi amintea de prima lor întâlnire. Aceeaşi privire plăcută şi acelaşi ton binevoitor pe care şi-l amintea îi alinară durerea şi acum – felul familiar de a vorbi, şi chiar şi mişcarea braţelor, faţa familiară; gândurile lui Ellen se întoarseră la vapor, la imnuri şi la discuţia lor; dragostea şi bunătatea care o încurajau să-şi facă datoria, toate erau prezente din nou, şi Ellen îl privea ca pe un tablou din trecut, uitând prezentul un moment. Aceeaşi dragoste şi bunătate îl alinau acum pe domnul Humphreys; era o misiune grea. Bătrânul domn asculta şi răspundea pe scurt, iar eforturile prietenului său erau zadarnice; amărăciunea durerii nu trecuse încă. Când John spuse ceva, domnul Marshman se întoarse spre ei; o privi un moment surprins, apoi spuse luminându-se:

— E chiar Ellen Montgomery?

Ellen se repezi spre braţele lui întinse. Dar imediat ce simţi cunoscuta îmbrăţişare, îşi aminti de tabloul pe care îl păstrase ani întregi în memorie. Era prea mult. În inima ei se întoarseră sentimentele şi gândurile de atunci; diferenţa dintre întâlnirea asta şi cea la care visase ea, durerea de atunci amestecată cu cea de acum, şi simţământul că mâna care îi ştersese până acum lacrimile era încremenită în răceala morţii, toate aceste gânduri şi sentimente o copleşiră; de abia atinse mâna domnului

Marshman, că îşi ascunse faţa şi izbucni într-un torent de lacrimi. Era cutremurător. În tonul acestei dureri era o asemenea lipsă de amărăciune şi o asemenea expresie de supunere încât până şi domnul Humphreys fu atins. Ellen nu era singura care plângea; nu era singura cu inima zdrobită. Timp de câteva minute, în cameră nu se auziră decât suspine tăcute, până când Ellen reuşi să scape; atunci durerea ei izbucni.

— Frate, spuse domnul Humphreys, acum te pot înţelege mai bine. Uitasem că Dumnezeu este bun. „Lumină în întuneric” – acum văd. Copilul acesta mi-a dat o lecţie.

Ellen nu ştia ce se petrecea, nici ce urmase după plecarea ei. Dar când John veni la ceai, i se păru uşurat. Dacă bunătatea şi tandreţea lui ar fi putut fi mai mari faţă de ea, aşa ar fi fost în noaptea aceea; dar ea se gândi doar că se simţea mai bine.

Domnul Marshman nu fu lăsat să plece. Era o mângâiere pentru toţi. Fără să fie copleşit de durere, făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a-i mângâia pe ceilalţi. Întreaga familie, cu excepţia domnului Humphreys, se adunase la un loc; bunătatea lui veselă făcea mesele mai uşor de suportat. Pentru Ellen, era o fericire să-l vadă şi să-l audă, atât din cauza amintirilor cât şi pentru efectul prezent. Nici el nu-şi uitase vechea bunăvoinţă faţă de ea; o vedea în privirea lui, în cuvinte şi chiar în tonul vocii. Simţământul că avea un prieten vechi pe care nu-l pierduse îi făcea mai multă plăcere decât orice altceva. Nici familia lui nu-l văzuse demult, aşa încât prezenţa lui era un motiv de satisfacţie generală.

Seara târziu, Ellen stătea cu el pe canapea, privind şi ascultând – era ca un cântec vechi pentru ea – când John veni şi spuse că vrea să-i vorbească. Merse cu el în capătul celălalt al camerei.

— Ellie, spuse el încet, cred că tata ar vrea să-i cânţi un imn; crezi că ai putea?

Ellen îl privi, cu un amestec de nesiguranţă şi hotărâre, şi spuse da.

— Dacă nu te îndurerează prea mult, şi dacă crezi că te descurci, Ellen, spuse el blând.

— Nu, spuse Ellen, voi încerca.

— Nu te doare prea mult? Crezi că poţi?

— Nu, voi încerca, repetă ea.

Mergând de-a lungul holului, hotărî că o va face. Biblioteca era cufundată în întuneric; venind de la lumină, Ellen nu văzu nimic la început. John o aşeză pe scaun, şi se îndepărtă puţin, rămânând perfect nemişcat. Ea îşi acoperi faţa cu mâinile, rugându-se pentru putere; se temea să încerce.

Alice şi fratele ei aveau voci deosebit de frumoase. Ellen învăţase multe de la ei, deşi se credea inferioară. Poate că se subestima; vocea ei, deşi nu foarte puternică, era foarte dulce şi clară; simplitatea şi sentimentul cu care cânta erau mai preţioase decât perfecţiunea rece. Obişnuia să cânte deseori cu Alice, care excela în frumuseţe şi simplitate a expresiei; ascultând încântată, şi uneori alăturându-i-se, Ellen căpătase ceva din felul ei.

Nu se gândea la asta acum; era o încercare grea pentru ea. Să cânte! atunci, şi acolo! Şi ce să cânte? Toate imnurile care vorbeau despre durere trebuiau lăsate deoparte; nici nu se gândea la ele. Se îndreptă spre o altă categorie, care alinau durerea fără a o stârni. După câteva minute de tăcere, se auzi o voce înceată şi puţin tremurătoare.

O, Iisus ce dulce nume
Liniştind orice dureri
Ne dă pace, bucurie
Celor slabi le dă puteri.

Tremurul din voce încetă, şi ea continuă.

Deci porniţi cu Iisus înainte
Nu vă temeţi de nimic!
Birui-veţi totdeauna
Cu El, orice inamic.
O, Iisus, nume scump nouă
Cât ne faci de fericiţi!
Pacea Ta gustăm de-acum

Ştiind că suntem mântuiţi!
Deci cântaţi lui Iisus într-una
Daţi de veste orişicui
Bucuria că El vine
Ca să-i ia cu El pe-ai Lui!

Ellen se opri un minut. Tăcerea din cameră era deplină. Se gândi la imnul „îndurare necuprinsă”; dar tonul şi spiritul cuvintelor era prea vioi. Imnul favorit al mamei ei era „Ce fericire, am pe Iisus” dar Ellen nu riscă; se luptă să uite de el. Cântă, clar şi dulce:

Dacă vrăbii pot să cadă,
Dacă stele se pot stinge,
Lângă Domnul niciodată
Frica morţii nu ne-atinge.
Dacă totuşi câte-o mamă
Copilaşul îşi mai uită,
Dumnezeu ne ţine-n palmă
Ne hrăneşte şi ne-ajută.
Când e gata în furtună
Vasul nostru să se sfarme,
Domnu-aduce vreme bună,
Niciodată El nu doarme.
Cine-n lumea asta oare
Ar putea să ne despartă?
Harul Lui e-aşa de mare
Dumnezeu e-al nostru Tată.
Tot cu El în orice clipă
El ne vede şi ne ştie,
Noi vom sta pe-a Lui aripă
Şi-om zbura spre veşnicie.

Sarcina lui Ellen nu mai era grea, ci încurajatoare. Spera că face ceva

bun, şi speranţa asta o ajută să continue fără dificultăţi. Nu se gândea la ea însăşi. Era foarte bine că nu putea vedea efectul ei asupra auditorilor. Prin întuneric, nu vedea decât o umbră care stătea pe sofa, şi alta pe fotoliu. Camera era foarte tăcută, cu excepţia cântecului. Alegerea imnurilor îi dădea mare bătaie de cap. Se gândi la „Ierusalim, oraş iubit” dar nu mergea; o cântase de prea multe ori cu Alice. Din fericire îi veni în minte frumosul „Clădim pe o stâncă de mult preţ...”

Cântă toate cele şapte strofe. Când se opri în sfârşit, tăcerea păru s-o invite să continue. Aşteptă un minut să-şi tragă răsuflarea. Cuvintele binecuvântate îi pătrunseseră drept în inimă; oare le mai simţise aşa vreodată? Se simţea întărită, şi se gândi că va putea cânta încă un imn, deşi cel la care se gândea fusese foarte iubit de Alice şi de mama ei.

Aripi dă-mi, Iisus iubit
Până la tronul tău să zbor
Ape mari m-au copleşit,
Nu am alt sprijinitor!
Mă ascund la dreapta Ta,
Cu-ndurare să mă ţii
Până când va înceta
Valul ultimei urgii!
Nu cunosc alt Dumnezeu
Tu eşti apărarea mea!
Mângâierea-n orice greu
Este sub aripa Ta!
Singur Tu să nu mă laşi
La-ndemâna celui rău
Într-o lume de vrăjmaşi
Fără ajutorul Tău!
Dreapta Ta mă va-nălţa
Mult mai mult decât aştept;
Eu sunt slab ’naintea Ta
Tu eşti sfânt şi bun şi drept...

Prin neprihănirea Ta
Sufletul să-mi înfloreşti.
Ca să cânt cu gura mea
Faptele-ţi dumnezeieşti!

Tot tăcere – tăcere grăitoare! Ellen nu ştia ce spune, decât că ascultătorii ei voiau să le mai cânte. Următorul fu un imn favorit al tuturor: „Cine-s aceşti fericiţi...”

Ellen le permisese gândurilor să urmărească cuvintele, astfel încât la ultima strofă vocea îi slăbi şi tremură. Trebui să facă o pauză lungă ca să-şi revină. Dar zadarnic; inima îi fusese atinsă, nu mai era linişte şi nici pace.

— Ellen, spuse domnul Humphreys după câteva minute. Ea se ridică şi se îndreptă spre canapea. El o strânse în braţe.

— Mulţumesc, copila mea, spuse el; ai fost o mângâiere pentru mine. Doar un cor de îngeri ar fi putut fi mai dulce.

Pe hol, lacrimile o orbiră pe Ellen; dar în ciuda lor, simţea o undă de plăcere.

— Am fost o mângâiere pentru el, repetă ea. O, dragă Alice, şi aşa voi fi întotdeauna.

CAPITOLUL XLIV

Copilul de ieri e astăzi o fată
Cu-nfăţişare gingaşă şi frunte senină;
Privirea ei e blândă şi curată
Şi mâinile împart pretutindeni lumină.

Mary Howitt

Amelia Marshman se întoarse la Veninor imediat după înmormântare, în afară de domnul George; el rămase cu domnul Humphreys până duminică, şi predică în locul lui; la rugăminţile tuturor, mai rămase două zile, dar apoi trebui să plece. John trebui să se întoarcă şi el la Doncaster pentru câteva săptămâni; nu putea veni acasă înainte de august. Luna aceea, Ellen era invitată de domnul Marshman la Veninor, cu asigurarea că acolo se va simţi întotdeauna ca acasă. La început nici doamna Marshman nici fiica ei nu voiră să accepte niciun refuz, şi domnul Marshman era ferm pe poziţie. Dar Ellen îi imploră cu lacrimi să o lase acasă cel puţin un timp, ca să preia îndatoririle lui Alice. Prietenii ei erau de părere că îi va face rău să rămână singură exact acum. Domnul Humphreys era tăcut întotdeauna, şi acum mai mult ca niciodată; se va simţi foarte singură.

— Dar cât de singur se va simţi *el* dacă plec! îşi spuse Ellen. Nu pot pleca.

Văzând că hotărârea ei era luată, şi că ar îndurera-o să plece la Veninor, John i se alătură şi aranjă ca doamna Vawse să stea cu Ellen la casa parohială până la întoarcerea lui. Acest aranjament o bucură mult pe Ellen, şi prietenii de la Veninor trebuiră să o lase acolo.

Primele zile care urmară plecării lui John fură într-adevăr triste – foarte triste, pentru toată lumea; nici nu putea fi altfel. Ellen era nenorocită. Dar avea cea mai bună tovarăşă în bătrâna ei prietenă. Bunul ei simţ, buna dispoziţie şi principiile ei ferme erau întotdeauna gata s-o liniştească pe Ellen, s-o înveselească şi să îi abată gândurile de la marea ei durere. Dragostea şi recunoştinţa, pentru cei vii şi cei morţi, o ajutau în aceste eforturi. Ellen se trezea şi se culca cu dorinţa de a fi o mângâiere pentru

tatăl şi fratele ei adoptiv, pe orice cale posibilă. Curând, imediat ce îşi mai veni în fire, începu să facă tot ce putea în scopul acesta. Şi în general, ceea ce ar fi vrut Alice şi ce dorea John, era literă de lege pentru ea.

— Margery, spuse Ellen într-o zi, aş vrea să-mi spui cum făcea Alice totul; trebuie să încep să le fac eu, ştii doar, imediat ce voi fi în stare.

— Ce să faci, domnişoară Ellen?

— Vreau să zic, treburile din casă, şi să te ajut pe tine, înţelegi? tot felul de lucruri. Vreau să ştiu totul despre asta, ca să fac cum a făcut ea. Vreau foarte mult.

— O, domnişoară Ellen, dragă, spuse Margery cu lacrimi în ochi, eşti prea mică şi prea plăpândă ca să munceşti; mi-ar părea rău să te văd, chiar aşa!

— Nu sunt, Margery, spuse Ellen; nu-ţi aminteşti cât de mult o ajutam pe mătuşa Fortune? Acum spune-mi, te rog, dragă Margery! Dacă nu le pot face, o să te chem pe tine.

— O, domnişoară Ellen, ea obişnuia să facă tot felul de lucruri; nu ştiu dacă ţi le pot spune chiar acum; unele erau ca să mă ajute pe mine, altele ca să-i facă plăcere tatălui ei sau domnului John, dacă era acasă; se gândea la toţi numai la ea nu.

— Ei bine, Margery? la ce te referi? Spune-mi tot ce-ţi aminteşti.

— Păi, domnişoară Ellen, în primul rând, mergea în bibliotecă în fiecare dimineaţă, şi făcea ordine, şi ştergea de praf cărţile şi toate celelalte; se ocupa numai ea de camera aceea, de fapt; eu nu intram deloc, decât o dată sau de două ori pe an, ca să spăl geamurile.

Ellen părea gânditoare; se gândea că îi va fi destul de greu să preia îndatoririle zilnice ale lui Alice; nu ştia dacă ar putea intra în bibliotecă.

— Şi apoi, spuse Margery, obişnuia să smântânească laptele în locul meu, dimineaţa, când eram ocupată; şi spăla vasele de la micul dejun...

— O, am uitat cu totul de vase! exclamă Ellen. Cum am putut! O să le spăl eu, fii sigură. Nu m-am gândit niciodată la asta, Margery. Şi o să smântânesc şi laptele.

— Dragă domnişoară Ellen, nu trebuie să faci asta; nu ţi-am spus din cauza asta, ci fiindcă ai vrut să-ţi spun; nu vreau să-ţi oboseşti mânuţele

cu asemenea muncă. Pentru mine conta mai mult faptul că se gândea la mine decât ajutorul, deşi nici acesta nu era neînsemnat. Mă descurc singură foarte bine!

— Dar mi-ar face plăcere – m-ar face mai fericită; nu crezi că şi eu vreau să te ajut, Margery?

— Domnul să te binecuvânteze, domnişoară Ellen, spuse Margery, cu un fel de disperare, punând jos o oală şi luând alta; nu mai vorbi aşa, sau o să mă omori cu totul. Nu sunt cu nimic mai bună decât un copil, spuse ea, cu lacrimile curgându-i şuvoi.

— Şi mai ce, dragă Margery? continuă Ellen. Mai spune-mi ceva.

— Păi, domnişoară Ellen, spuse Margery, ştergându-şi ochii, controla rufele de spălat, şi le punea deoparte; şi le cârpea, dacă era nevoie.

— Mă tem că nu mă pot descurca cu asta, spuse Ellen serioasă. Dar ceva tot pot să fac; pot să cârpesc ciorapii foarte bine; dar ăsta nu e decât un fel de cârpit. Nu ştiu prea multe despre haine.

— O, ea ştia, oricum, spuse Margery, căutând în coşul cu rufe. Cârpea foarte frumos! Uită-te aici, domnişoară Elen – uită-te la cusătură; uite cât e de fină, şi cât de puţin se vede; uite şi capetele, cum sunt surfilate; o, aşa făcea toate lucrurile!

— Nu pot face asta, oftă Ellen, dar pot să învăţ; asta pot face. O să mă înveţi, Margery, nu-i aşa?

— Dragă domnişoară Ellen, asta mă depăşeşte şi pe mine; dar o să-ţi spun cine poate – doamna Vawse. Cred că ea a învăţat-o şi pe domnişoara Alice – dar nu sunt sigură. Oricum are o mână foarte pricepută.

— Atunci mă va învăţa ea, spuse Ellen; va fi foarte bine. Şi acum, Margery, mai spune-mi.

— O, dragă domnişoară Ellen, nu ştiu; mai erau o mulţime de lucruri pe care nu mi le amintesc; punea masa în locul meu când eram prea aglomerată; uneori venea şi făcea prăjiturele şi alte atenţii pentru stăpân, când nu aveam eu timp; nu mai ştiu, erau multe lucruri de care nu-mi pot aminti pe loc. Dragă domnişoară Ellen, mi-ar părea rău să văd că îţi oboseşti mânuţele cu asta.

— Nu contează, Margery, spuse Ellen, îmbrăţişând-o; n-o să te necăjesc;

n-o să te superi dacă voi fi neîndemânatică la început, nu?

Margery nu putu răspunde decât cu un sărut afectuos şi respectuos pe fruntea micuţei.

Următoarea persoană pe listă era doamna Vawse, care trebuia s-o înveţe să cârpească. Bătrâna ei prietenă fu încântată s-o vadă interesată de ceva, şi acceptă cu plăcere. Unele dintre piesele de lenjerie aveau mare nevoie de asta, şi fură adunate la un loc, într-un coş mare; în următoarele două săptămâni Ellen fu neobosită. Se chinuia să cârpească un cearşaf până când se înroşea ca focul de efort şi enervare, şi se apleca peste cusătură până când doamna Vawse trebuia să-i spună că nu trebuia să se obosească chiar aşa. Oboseala, totuşi, era singurul drum spre succes. Ellen nu se linişti până nu atinse îndemânarea lui Alice, şi deşi nu ajunsese la asta când plecă doamna Vawse, în următoarele zile reuşi.

În privinţa celorlalte lucruri se simţea mai în largul ei. Putea să smântânească foarte bine laptele, şi începu s-o facă imediat. De asemenea luă asupra ei grija holului şi a tuturor lucrurilor de acolo, care ştia că fuseseră în grija lui Alice; mulţumită antrenamentului de la domnişoara Fortune, chiar şi Margery fu mulţumită de felul ordonat şi curat în care lucra Ellen. Apoi Ellen o rugă să-i arate unde trebuiau puse hainele aduse de la spălat, ca să le poată pune ea la loc; studie rafturile din dulapul de lenjerie şi umeraşele din camera domnului Humphreys până când ajunse să le ştie pe de rost. Cât despre bibliotecă, nu se riscă. Îl vedea pe domnul Humphreys la masă şi la rugăciune – doar atât. Chiar şi când pleca de acasă, Ellen nu se gândea niciodată să intre în bibliotecă.

Când domnul Van Brunt îşi informă soţia despre scopul lui Ellen de a o părăsi şi de a se muta la casa parohială, uimirea acestei doamne fu depăşită numai de indignarea ei; cea din urmă nu se micşoră deloc aflând că Ellen avea să devină copilul adoptiv al casei. Pentru un timp, cuvintele ei de neplăcere se revărsară într-un torent nepotolit; între timp, domnul Van Brunt stătu liniştit ca o stâncă peste care trec valurile. Ea declară că asta era „opera domnişoarei Humphreys; aş fi putut să fiu destul de deşteaptă să mă aştept la asta; dacă aş fi fost, nu s-ar fi ajuns la aşa ceva! De asta o tot chema pe Ellen acolo! Frumoasă şmecherie!” Dar nu se

termină numai cu atât. „Mă întreb cu cine cred ei că au de a face; cred că o voi lăsa pe Ellen să plece aşa? numai eu am drepturi asupra ei; Ellen nu are niciun drept să plece aşa de acasă; or să afle ei asta, destul de curând; domnul John şi toţi ceilalţi; o s-o iau înapoi cât de curând!” Care au fost gândurile şi simţămintele ei după ce află că soţul ei nu era de aceeaşi părere, nu se poate spune în cuvinte. Nici ea nu o putu spune; rămase uimită, prostită, când auzi ce spusese el; apoi, îngrozită de seninătatea lui, lăsă indignarea la o parte şi începu să se certe cu el. Dar domnul Van Brunt spuse liniştit că el a promis; putea să-şi ia câte ajutoare voia, el va plăti cu plăcere pentru ele, dar Ellen va rămâne unde era. Îi promisese domnişoarei Alice, şi nu-şi va călca cuvântul nici pentru „rege, nobilime şi parlament”. O declaraţie curioasă pentru un republican, pe care probabil că domnul Van Brunt o moştenise de la părinţii şi bunicii lui. Cine poate lupta cu o stâncă? Biata domnişoară Fortune începuse o luptă care se termina cu înfrângerea ei ruşinoasă; îşi macină mânia între dinţi, şi nu mai discută niciodată subiectul, nici cu el şi nici cu altcineva. Ellen lăsase totul în seama domnului Van Brunt, aşteptând o furtună care, din fericire, nu mai venise.

Pe măsură ce luna se apropia de sfârşit, Ellen începu să aştepte înfrigurată sosirea lui John. În timpul acesta, învăţase să cârpească hainele; odată cu noile îndatoriri, crescuse şi se maturizase, dar lipsa lui John se simţea în toate. Studiul lâncezea; deşi ştia ce era bine, şi care îi era datoria, nu prea avea succes. Nu avea chef să călărească sau să se plimbe singură. Era părăsită; era nefericită; era obosită; tovărăşia plăcută a doamnei Vawse nu îl putea înlocui, aşa că îi aştepta venirea ca pe o minune.

Scrisese în ce zi să-l aştepte. Dar când veni ziua, Ellen văzu că sentimentele i se schimbaseră; nu mai era ziua fericită pe care o aştepta. Până atunci, se gândise doar la ea însăşi; acum îşi aminti ce fel de întoarcere avea să fie pentru el; se temea acum de momentul sosirii la fel de mult cât îl dorise. Doamna Vawse văzu cu surprindere că era mai tristă decât înainte; nu înţelegea. Ellen nu îi explică. Se făcuse seara, iar temerile şi speranţele ei erau mai mari ca niciodată. Îşi făcea de lucru cu

măsuţa de ceai; totul era gata, şi nu mai avea ce face. Nu putea să meargă la uşă să aştepte; îi amintea prea mult de ultima oară când îl aşteptase, şi ştia că şi el îşi va aminti.

În sfârşit, ajunse. Sentimentele lui Ellen nu o înşelaseră, fiindcă întâlnirea avu loc fără niciun cuvânt; întâlnirea cu tatăl lui dură foarte mult. În zilele următoare, vorbi mult mai puţin ca de obicei, părând mereu serios. Lui Ellen îi păru rău când doamna Vawse îşi anunţă plecarea. Dar bătrâna doamnă prevăzuse că se vor simţi mult mai bine în lipsa ei, şi aşa se întâmplă. Oricât era de respectată şi stimată, pentru toată familia fu o uşurare când se întoarse în căsuţa ei. Fuseseră lăsaţi în pace; erau obişnuiţi unul cu altul, şi nu mai existau priviri stânjenite, sau zâmbete silite. Ellen văzu imediat că bătrânul domn se simţea mai în largul lui, şi asta era de ajuns. Presiunea extremă care o rănise şi o dezamăgise de la întoarcerea lui John făcu loc unei seriozităţi uşurate; casa îşi reluă vechile obiceiuri, deşi pe fruntea fiecăruia se afla o umbră de durere, şi în tot ce se spunea era prezent tonul amintirii, chiar dacă micuţa figură din capul mesei încerca să ia locul lui Alice.

Mulţumită fratelui ei, micuţa figură era foarte ocupată. În primul rând avea treburile casei, cu care se descurca perfect. De la laptele smântânit pentru Margery şi cafeaua turnată în ceşti pentru domnul Humphreys şi fratele ei, până la faimosul cârpit care îi ocupa toată sâmbăta, toate erau făcute cu cea mai mare grijă; din dragoste pentru cei de faţă şi cei care **lui** muí erau, zelul lui Ellen nu slăbea niciodată. Lucrurile aerileu nu îi ocupau totuşi decât o mică parte din timp, oricât de mult se străduia; dar domnul John nu o lăsa să se străduiască prea mult, şi îi găsi destule de făcut.

Nu că ar fi încercat s-o uite pe Alice; din contră. Îşi aminteau mereu de ea, calm şi cu speranţă. Prin îndeplinirea datoriilor, prin credinţa creştină, prin conversaţii şi rugăciuni, luptau să fie aşa, şi după un timp reuşiră. Iarna fu serioasă, dar nu nefericită.

— John, spuse Ellen într-o zi, după ce plecă doamna Vawse, crezi că domnul Humphreys m-ar lăsa să intru în bibliotecă când pleacă, ca să şterg praful şi să aşez cărţile?

— Sigur că da. Dar de ce n-o face Margery?

— O face, dar nu e obişnuită; şi mie mi-ar plăcea foarte mult s-o fac, dacă m-ar lăsa. Aş avea grijă să nu mut nimic; aş lăsa totul exact la fel.

— Poţi să mergi când vrei, şi să faci ce vrei, Ellie.

— Dar nu pot – n-aş vrea să merg fără să-i spun; mă tem că se va întoarce şi mă va găsi acolo, şi s-ar gândi că nu e bine.

— Şi vrei să vorbesc eu cu el, nu-i aşa? Nu ai destul curaj pentru asta, Ellie? Ellen era satisfăcută, fiindcă ştia că va face ce dorea ea.

— Tată, spuse John a doua zi la dejun, Ellen vrea să aibă grijă de bibliotecă, dar se teme să intre fără permisiunea ta.

Bătrânul domn o mângâie şi îi spuse că era binevenită să vină când vrea; toată casa era a ei.

Bunătatea gravă şi tandreţea tonului îi tăiară pofta de mâncare. Nu putu să-şi ridice capul din farfurie până nu se sfârşi.

După cum prevăzuse Alice, fratele ei fu chemat la parohia din Randolph, dar şi la alta mai îndepărtată. El le refuză pe amândouă, judecând că, în prezent, locul lui era acasă. Dar chemările celor de la Randolph îl presară atât de mult, încât încuviinţă să le predice în timpul iernii; pleca de la Carra-Carra în fiecare sâmbătă şi se întorcea luni.

Zilele de iarnă treceau una după alta, şi norii de tristeţe se risipeau încet. Ellen nu ştiu cât de mult contribuia la asta. Nu o auzise niciodată pe Margery spunându-i soţului ei, cu multă dragoste, că „fetiţa aceasta e lumina casei”. Iar cei care o simţeau cel mai mult nu spuneau nimic. Ellen era sigură, din felul în care domnul Humphreys o privea, îi vorbea, o mângâia pe cap şi uneori, foarte rar, o săruta pe frunte, că o iubea şi îi plăcea s-o vadă lângă el; dorinţa ei de a lua locul lui Alice se împlinise într-o mică măsură. Oricât de puţin vorbea, purtarea lui îi spunea lui Ellen mai multe decât ar fi făcut-o un discurs; se bucura foarte mult că era o mângâiere pentru el. Dar nu ştiu niciodată cât de mare era această mângâiere. Adâncit în tristeţe cum era, Ellen nici nu visa cât de mult l-ar fi afectat dacă nu ar fi fost feţişoara dulce care umplea golul; cât de mult se bucura de afecţiunea ei blândă, de vocea plăcută, de mâna grijulie care nu lăsa nimic nefăcut pentru plăcerea lui. Poate că nu ştia nici el însuşi. Ea nu era sigură că el observa multe din lucrurile pe care le făcea zilnic pentru

el. Întotdeauna tăcut şi rezervat, acum se cufundase în muţenie; îl vedea foarte puţin, şi foarte rar, cu excepţia drumurilor la biserică; întotdeauna era cufundat în studiu, sau făcea vizite. Dar nimicurile pe care ea le credea neobservate erau notate şi înregistrate, şi răsplătite cu toată dragostea de care mai era în stare.

Cât despre domnul John, Ellen nu se gândea niciodată că era o mângâiere pentru el; el era o mângâiere pentru ea; nu îl privea niciodată din alt punct de vedere. Părăsise camera de sus, pe care Margery o aranjase foarte bine, şi se mutase în camera de zi. Aici era şi camera de studiu a lui Ellen, aşa că erau mereu împreună; Ellen se străduia să fie cât mai liniştită.

— De ce păşeşti atât de încet? spuse el într-o zi, prinzând-o de mână.

— Eşti ocupat – am crezut că eşti ocupat.

— Şi atunci?

— Mă temeam să nu te deranjez.

— Nu mă deranjezi niciodată, spuse el; nu ai de ce să te temi. Păşeşte cum vrei, şi nu mai închide uşile încet. Te văd şi te aud, dar nu mă simt deranjat.

Ellen îl ascultă. Dar ea era o excepţie de la regula generală; alţi oameni îl deranjau, după cum văzu ea de câteva ori.

Un lucru era sigur – orice ar fi făcut, o vedea şi o auzea, şi dacă ceva nu era în regulă, vedea întotdeauna. Ura însă o supraveghere de care Ellen nu se temea, fiindcă o iubea. În primul rând, nu era niciodată greşit înţeleasă; în al doilea rând, oricât de ironic şi de sever putea fi cu alţii – şi Ellen ştia fiindcă îl văzuse – cu ea nu era niciodată. Întotdeauna vorbea şi se purta pe înţelesul ei, cu maniere desăvârşite. Elen îl asculta întotdeauna cu drag, şi credea că s-ar sfârşi lumea dacă l-ar supăra cu ceva.

Într-o zi, Margery intră cu o hârtie în mână.

— Domnişoară Ellen, spuse ea încet, iar a venit Anthony Fox, şi a adus o scrisoare din aceea ciudată; vrea să ştie dacă domnişoara Ellen e atât de bună încât să-i mai scrie o dată. Spune că îi este ruşine să vă deranjeze atâta.

Ellen citea, ghemuită confortabil în colţul canapelei. Aruncă o privire

foarte nemulţumită spre documentul original din mâna lui Margery. Arăta foarte lipsit de perspective.

— Alta! Vai de mine! Mă întreb dacă nu mai este şi altcineva care să poată face asta, Margery. Cred că mi-am făcut partea. Nu ştii ce greu e să copii mâzgălelile lui. În primul rând că trebuie să stau o grămadă să descifrez ce a scris el, şi apoi trebuie s-o pun într-o formă de înţeles; m-am săturat. Nu crezi că mai e şi altcineva care să-l ajute?

— Nu ştiu, domnişoară Ellen; cred că da.

— Atunci spune-i, te rog; da, Margery? M-am săturat de ele! şi asta e a treia; şi am altceva de făcut. Întreabă-l dacă nu io poate face altcineva; dacă nu e, o fac eu; spune-i că sunt ocupată.

Margery ieşi şi Ellen se cufundă din nou în cartea ei. Anthony Fox era un sărman irlandez, căruia Ellen îi propusese o dată să-l ajute la o scrisoare, auzind-o pe Margery căinându-l că nu putea trimite o scrisoare mamei lui.

Margery intră din nou, oprindu-se de data asta în faţa mesei la care stătea domnul John.

— Vă cer iertare, domnule, spuse ea, mi-e ruşine să vă deranjez, dar irlandezul acela, Anthony Fox, m-a rugat, şi nu am ştiut cum să-l refuz, să vin să vă cer o foaie şi un condei pentru el, domnule – vrea să copieze o scrisoare – dacă domnul John e atât de bun; un condei din pană de gâscă, domnule, vă rog; nu poate scrie cu altceva.

— Nu, spuse John calm, Ellen i-o va scrie.

Margery privi neliniştită de la masă la canapea, dar Ellen se ridică cu obrajii în flăcări şi îi luă hârtia din mână.

— Spune-i să aştepte puţin, Margery, spuse ea în grabă, i-o fac imediat; spune-i că e gata în jumătate de oră.

Nu era o treabă uşoară. Ellen lucră cu răbdare, şi o termină în timpul cuvenit, deşi obrajii îi ardeau încă, şi o ceaţă peste ochi o obliga să se oprească din când în când. Apoi o duse chiar ea în bucătărie.

Mulţumirile bietului om fură foarte călduroase, dar nu asta dorea Ellen. Nu se putea linişti până nu auzea şi alt cuvânt din partea fratelui ei. El era ocupat, nu îndrăzni să-i vorbească, aşa că stătu amărâtă pe canapea până când sosi ora lecţiei de călărie. Avu destul timp să judece ce a fost bun şi

ce nu în comportamentul ei.

În timpul plimbării el se purtă la fel ca întotdeauna, aşa că ea începu să creadă că nu avea de gând să comenteze problema. Conversaţia plăcută şi exerciţiul aproape că îi alungase gândurile negre, când el începu dintr-odată:

— Apropo, Ellie, eşti prea ocupată, spuse el. La ce materie renunţăm?

— Vă rog, domnule John, spuse Ellen roşind, nu mai spuneţi nimic despre asta! Nu învăţam – mă distram cu o carte; am fost doar leneşă şi egoistă.

— Doar? mă gândeam că eşti prea ocupată, Ellie.

Ochii lui Ellen se umplură de lacrimi.

— Am greşit, spuse ea, şi am ştiut pe loc – cel puţin atunci când mi-aţi spus; şi mai înainte chiar; am greşit foarte mult!

Ochii lui bănuitori văzură că mărturisirea nu era un compliment pentru el; venea din inimă.

— Ai dreptate acum, spuse el zâmbind. Dar ce e cu frâul?

Ellen se linişti.

— O, am uitat de el, spuse ea veselă, mă gândeam la altceva.

— Nu trebuie să vorbeşti călare, dacă nu poţi să faci două lucruri deodată; nu pierde comanda calului şi nici pe a ta.

Ochii lui Ellen îl priviră cu toată căinţa, afecţiunea şi nevinovăţia posibilă.

Iarna aceasta fu foarte preţioasă pentru Ellen. Franceza nu îi mai făcea probleme; era un matematician desăvârşit, ştia geografia admirabil şi se simţea ca acasă pe tărâmul limbii engleze şi a istoriei americane; drumul era liber pentru noile materii pe care şi le propusese fratele ei. O învăţă latină, continuă studiul filosofiei naturale pe care îl începuse acum un an, care îi plăcea foarte mult lui Ellen; îi dădu de citit nişte cărţi mai grele, în afară de povestirile în franceză şi în engleză, şi exerciţii mai grele la aritmetică. Materiile acestea nu erau obositoare, fiindcă erau luate pe rând. Totuşi, era obligată să gândească, la toate materiile; chiar de la vârsta aceea, deschisă la minte cum era, ajunsese să iubească învăţătura pentru ea însăşi. Şi lectura începu să-i placă foarte mult. Mai ales două sau

trei reviste englezeşti, pe care John i le adusese special, erau adevărate comori pentru ea. Nu existau poveşti în ele; erau pe atât de interesante, pe cât de instructive. Zi şi noapte, în răstimpurile de răgaz, o vedeai cu ele în mână; ghemuită în colţul ei de pe sofa, sau aşezată pe scăunelul din faţa căminului, unde se încălzea, cufundată în citit. Amintirile dureroase dispăreau, lucrurile prezente erau măturate, şi Ellen se cufunda în vise de fericire.

Era bine că avea pe cineva care veghea asupra ei. Dacă se afla în pericolul de a zăbovi prea mult în casă, era sigură că va fi scoasă afară la exerciţii, la călărit sau la plimbare, sau ca să recite ceva (recitările erau întotdeauna foarte vioaie), sau ca să citească tare, sau ca să discute. Uneori, când o vedea cufundată în tristeţe, se aşeza lângă ea sau o chema lângă el, ca să afle la ce se gândea; atunci, în loc să jelească împreună cu ea, punea problema într-un asemenea mod încât era imposibil să fii mohorât. Uneori acţiona în alt fel, dar niciodată nu o lăsa să fie tristă sau obosită când erau împreună. Îi citea adesea, şi o punea să-i citească în fiecare zi. Lui Ellen îi displăcea foarte mult la început, dar în cele din urmă deveni o plăcere. Avea un profesor admirabil. Îi arăta cum să-şi folosească vocea şi cum să-şi controleze limba; el însuşi excela în amândouă, şi era hotărât s-o înveţe şi pe ea; în afară de asta, cititul ducea adesea la conversaţii încântătoare. În fiecare zi îi făcea câte o copie pe care s-o citească.

Când vremea era bună, Prinţul Negru şi Cafeniul, împreună cu călăreţii lor, puteau fi văzuţi străbătând câmpurile. În cursul acestor plimbări, Ellen ajunsese o călăreaţă perfectă. Adesea mergeau pe vârful muntelui, iar caii se odihneau în timp ce ei o vizitau pe doamna Vawse. Făceau şi plimbări lungi pe jos, în tăcere plăcută sau în conversaţii plăcute – toate erau plăcute pentru Ellen!

Singurul timp întunecat era cel în care John pleca la Randolph. Pleca sâmbătă dimineaţă în zori şi nu se întorcea până duminică noaptea, sau luni dimineaţa. După ce pleca el şi strângea micul dejun, Ellen îşi aducea coşul cu rufe şi se aşeza pe canapea pentru o zi liniştită. Dar cârpitul nu o împiedica să gândească. Camera părea foarte goală şi foarte tăcută şi

ceasul, pe care nu-l observa în restul săptămânii, ticăia amintindu-i că e singură. Uneori Ellen uita asta, cufundată în repararea unei mănuşi sau a unei manşete, şi uneori uşa se deschidea încetişor şi intra Margery.

— Domnişoară Ellen, dragă, eşti destul de singură; nu pot să fac nimic pentru dumneata? Nu pot sta liniştită ştiind că stai aici singură.

— O, nu contează, Margery, spunea Ellen zâmbind, mă simt foarte bine. Aştept ziua de luni. Vino să vezi, Margery, cum arată? Crezi că am învăţat să cârpesc?

— E foarte frumos, domnişoară Ellen! Nu ştiu cum ai învăţat atât de repede. O să-i spun domnului John cine face asta pentru el.

— Nu, Margery, nu-i spune! Te rog să nu-i spui, Margery. Îmi place s-o fac, dar nu vreau să ştie, nici el nici domnul Humphreys. N-o să-i spui, nu?

— Domnişoară Ellen, dragă, n-aş face nici cel mai mic lucru ca să te supăr. Nu te-ai săturat să stai singură aici?

— O, uneori, puţin, oftă Ellen. Nu am ce să fac, ştii.

— Şi eu mă simt la fel în bucătărie, spuse Margery; mă simt singură când aud atâta tăcere; mi-e dor să aud paşii domnului John pe scări. E plăcut să-l auzi umblând prin casă!

Cum te descurci, domnişoară Ellen, cu el studiind aici? Nu trebuie să taci tot timpul?

— Nu, spuse Ellen, nu mai mult decât aş vrea eu. Fac exact cum îmi place.

— M-am gândit că va studia în camera de sus, sau în camera următoare, sau în cealaltă; mai înainte era foarte pretenţios; nu voia pe nimeni lângă el când era ocupat, dar mă bucur că s-a schimbat; e mai bine pentru dumneata, domnişoară Ellen, dragă, fiindcă nu credeam că te vei descurca la început.

Ellen se întrebă, după plecarea lui Margery, dacă nu cumva John se forţa, de dragul ei, să-i accepte prezenţa în camera unde studia. Dar gândul nu dură mai mult de un minut; era sigur că, orice s-ar fi întâmplat, nu îl împiedica niciodată de la lucru; şi atunci când intra şi ieşea, după cum spusese el, o vedea şi o auzea fără să fie deranjat. În afară de asta, aşa spusese el; era destul.

Seara de sâmbătă o găsea de obicei cu nasul în cărţi. Dar când sosea dimineaţa de duminică, strălucitoare şi liniştită, când toate treburile erau terminate şi tăcerea din casă invita la reculegere, gândurile lui Ellen se întorceau la timpurile trecute, şi îi era dor de faţa blândă care se potrivea atât de bine cu liniştea zilei. Îi era dor dimineaţa, când se trezea în camera goală. Îi era dor la micul dejun, când John nu era să-i ocupe locul. Pe drumul spre biserică, întovărăşită doar de tăcutul domn Humphreys, fiecare copac îi amintea de Alice. În biserică, dorul o copleşea. Locul gol de lângă ea, cartea de imnuri nefolosită de pe scaun, lipsa vocii dulci de alături – o, cât de mult îi sfâşiau inima! Şi tonul grav al domnului Humphreys arăta că simţea la fel. Dimineţile de duminică erau încercarea cea mare pentru Ellen. La început treceau grozav de trist; lacrimile îi curgeau şiroaie oricând se putea ascunde. Timpul îmblânzi acest sentiment.

În timp ce domnul Humphreys mergea la biserica din satul de alături, Ellen stătea la Carra-Carra şi încerca să predea la şcoala duminicală. Hotărâse să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a înlocui pierderea ce se simţea pretutindeni. Nu putu aduna totuşi decât cei patru copii ai ei, pe care îi învăţase de la început, şi încă alţi doi. Ceilalţi erau împrăştiaţi. După masă, care era scurtă fiindcă nu avea alt tovarăş decât pe Margery, Ellen li se alătura celor două bătrâne cărora le citea Alice de obicei. Aceste biete femei deplângeau sincer lipsa prietenei credincioase pe care nu credeau că o vor putea înlocui, şi a cărei bunătate le însenina vieţile o dată pe săptămână. Ellen se temea să încerce să facă cât făcuse Alice, dar hotărâse deja; la prima încercare, bucuria şi mulţumirile lor îi răsplătiră pe deplin eforturile. Exerciţiul şi motivaţia o ajutară curând pe Ellen să poată repeta cea mai mare parte din predica de dimineaţă a domnului Humphreys. Să-i citească din Biblie doamnei Blockson era uşor, făcuse asta adesea; ca să înlocuiască explicaţiile şi comentariile lui Alice se gândi la „Călătoria pelerinului”. Spre încântarea ei, bătrâna o asculta interesată şi părea să găsească mângâiere în ea; adesea făcea referire la ceea ce citise Ellen înainte şi o ruga să-i repete anumite pasaje. Ellen se întorcea acasă obosită, dar fericită; bucuria de a face bine îi întrecea durerea.

Seara de duminică era un alt timp de singurătate; Ellen îl petrecea cât de bine putea. Uneori se ruga şi citea din Biblie, şi atunci nu se mai simţea singură; alteori gândul la bucuriile dimineţii îi împrăştia singurătatea; uneori nu reuşea nici cu una, nici cu alta. În orice caz, când se lăsa întunericul începea să cânte imnuri, şi devenise un obicei ca domnul Humphreys să coboare s-o asculte, aşezat pe canapea, fără altă lumină decât sclipirea focului. Ellen era foarte mulţumită de aceste seri de duminică. Cânta cu mare plăcere când ştia că o ascultă, şi avea grijă să înveţe toate imnurile care îi plăceau lui în mod special.

Când deschidea ochii luni dimineaţă, primul gând era „John vine acasă!” Asta era destul să facă frumoasă întreaga dimineaţă. De obicei păstra cârpitul ciorapilor pentru luni dimineaţă, fiindcă o putea face fără să se gândească. Nu primea vizite de la Margery luni, dar cânta fericită, plină de energie, şi învăţa din greu, fiindcă John nu ţinea cont de munca ei, pe care nici nu o cunoştea, atunci când îi dădea de învăţat. Nu ajungea până seara, şi când Ellen termina tot lucrul, şi punea masa cu o grijă minuţioasă, se aşeza la uşa de sticlă cu o carte în mână, cu faţa luminată de o bucurie care o înfrumuseţa; ca un epicuriam. Se bucura şi de prezent şi de viitor. Uneori prezentul o făcea să uite viitorul; se cufunda în cartea ei, vânând elefanţi în India sau luptând din nou alături de Nelson, până când o trezea o bătaie uşoară în uşă sau un nechezat de cal în apropiere. Atunci se întorcea din India sau de pe Nil, lăsa cartea şi nu mai avea ochi pentru nimic altceva.

Toată seara se scurgea într-o fericire deplină. Nu conta dacă John vorbea sau tăcea; nu conta dacă o privea sau era cufundat în gânduri; era destul să ştie că era acolo. Era bucuroasă să stea lângă el, deşi nu scotea niciun cuvânt ore întregi.

CAPITOLUL XLV

Pe cerul albastru nu era niciun nor.

Chaucer

Într-o seară de luni, John se odihnea pe canapeaua din colţ, fiindcă era obosit. Tăcerea dura de mult timp. Ellen se gândi la asta, aşa că îşi puse încet mâna peste mâna lui. Mâna fu prinsă imediat, şi părăsindu-şi privirea pierdută, o întrebă ce făcuse azi. Gândurile lui Ellen se întoarseră la ciorapi şi la ruptura din rochie; răspunse, zâmbind, că fusese ocupată.

— Prea ocupată, mă tem. Vino şi stai lângă mine. Cu ce ai fost ocupată?

Ellen nu se gândise niciodată la o asemenea întrebare. Se înroşi şi ezită. El nu mai insistă.

— Domnule John, spuse Ellen, când tăcerea se instală din nou, voiam să te întreb de mult timp ceva...

— Şi de ce nu m-ai întrebat de atâta timp?

— Nu mi-a plăcut; nu ştiam ce vei spune.

— Îmi pare rău că sunt atât de îngrozitor pentru tine.

— Dar nu eşti! spuse Ellen râzând, cum vorbeşti! numai că nu îmi place să pun întrebări.

— Nu ştiam asta, spuse el zâmbind; mi s-a părut că pui destul de des întrebări.

— A, da, atunci... dar voiam să spun... nu-mi place să pun întrebări când nu sunt sigură că le vor plăcea oamenilor.

— Ai dreptate, desigur, să eziţi asupra unei asemenea chestiuni; dar nu e bine să te îndoieşti când vrei să mă întrebi pe mine.

— Ei bine, spuse Ellen, voiam foarte mult – voiam să te întreb – dacă mă laşi să îţi citesc una din predici.

— Niciuna, Ellen, spuse el zâmbind, pentru că nu au fost scrise încă.

— Nu au fost scrise!

— Nu – numai după asta m-am condus ieri.

— O foiţă de hârtie! scrisă numai pe o parte! O, n-aş putea face asta. Ce e asta? Ebraică?

— Prescurtări.

— Şi asta e totul! Nu înţeleg, spuse Ellen oftând şi înapoindu-i hârtia.

— Ce-ar fi să mergi cu mine data viitoare? Te vor atât de mult la Veninor.

— Şi eu vreau să-i văd, spuse Ellen, foarte mult.

— Domnul Marshman m-a rugat special să te iau cu mine când voi veni la Randolph.

Ellen se gândea foarte serios la chestiune, şi asta se vedea pe faţa ei.

— Mi-ar plăcea să merg – foarte mult, spuse Ellen încet, dar...

— Dar nu crezi că ar fi plăcut?

— Nu, nu, spuse Ellen râzând, nu vreau să spun asta; dar cred că e mai bine să nu merg.

— De ce?

— O, am multe motive.

— Trebuie să-mi spui câteva bune, sau nu voi ţine cont de decizia ta, Ellie.

— Sunt foarte bune, multe din ele, doar că...

O privire, cumva comică, îi spulberă ezitarea.

— Am într-adevăr, spuse ea râzând, numai că nu ţi le pot spune. Motivul pentru care nu pot merge e că mi se va simţi lipsa. Nu ştii cât îmi lipseşti de mult, spuse ea cu lacrimi.

— De asta mă temeam! Motivele tale luptă împotriva ta.

Ellie.

— Sper că nu; nu cred că ar trebui.

— Dar, Ellie, sunt sigură că tata nu ţi-ar simţi lipsa o dată sau de două ori dacă ar fi spre binele tău.

— Ştiu asta! Sunt sigură de asta, dar asta nu-mi schimbă sentimentele. Şi apoi, asta nu e tot.

— Cine altceva îţi va simţi lipsa?

Privirea lui Ellen păru să spună că ştia deja prea mult, şi că nu trebuia să ştie mai mult. Nu-şi repetă întrebarea, dar Ellen simţi că secretul nu îi mai aparţinea în întregime.

— Şi ce faci, Ellie, când te simţi singură? întrebă el.

Ochii lui Ellen se umplură de lacrimi; răspunse încet:

— Diferite lucruri.

— Cel mai bun remediu e rugăciunea. Căutând faţa celui mai bun prieten, uităm de pierderea celorlalţi. Asta încerc eu, Ellie, când mă simt singur; tu încerci? spuse el blând.

Ellen îl privi; nu putea vorbi pe moment.

— Acesta e antidotul pentru orice necaz. Ştii că a spus „cel care vine la Mine nu va flămânzi, şi cei care cred în Mine nu vor înseta niciodată”.

— Mă necăjeşte, spuse el după o pauză, că te las atâta timp singură. Nu ştiu dacă nu ar fi mai bine să te iau cu mine.

— O, nu, spuse Ellen, nu te gândi la mine. Nu mă supăr. Nu mă simt întotdeauna aşa – doar uneori, şi atunci mă descurc; şi prefer să stau aici. Mă bucur întotdeauna luni dimineaţa.

El se ridică dintr-odată şi începu să se plimbe prin cameră.

— Domnule John...

— Ce, Ellie?

— Uneori îi caut faţa dar n-o pot găsi.

Îşi ascunse faţa în perne. El rămase tăcut câteva minute, apoi se opri din plimbare.

— Atunci ceva nu e în regulă cu tine, Ellie, spuse el blând. Cum a fost săptămâna ta? Dacă laşi să treacă zi după zi fără să-ţi aminteşti de cel mai bun Prieten, s-ar putea să simţi că nu-l găseşti. Ce faci zilnic, Ellie? căutarea feţei Lui e prima ta grijă? Acorzi destul timp Bibliei şi rugăciunii?

Ellen îşi scutură capul. Cuvintele erau de prisos. El îşi reluă plimbarea. Tăcerea dură destul de mult, şi el încă se plimba, când Ellen veni şi îi luă mâna.

— Ai clarificat această problemă cu conştiinţa ta, Ellie?

Ea răspunse plângând că da. Se plimbară împreună un timp.

— O să-mi promiţi, Ellie, că în fiecare zi când va fi posibil, vei acorda cel puţin o oră acestei lucrări? Chiar dacă celelalte vor rămânea nefăcute?

Ellen promise; mână în mână, îşi continuară plimbarea până când veni domnul Humphreys. Ellen nu uită niciodată rugăciunea fratelui ei din acea seară.

Nu se mai spuse nimic despre plecarea ei la Veninor. Dar după o săptămână sau două, John îi spuse zâmbind să-şi aranjeze toate afacerile personale şi să le spună prietenelor ei că nu o vor vedea duminica viitoare, fiindcă o va lua cu el. Văzând că era hotărât, Ellen nu obiectă nimic; acum că decizia fusese luată, se bucura să meargă. Aranjă totul, cum îi spusese el; dimineaţa de sâmbătă o găsi cu inima uşoară, gata de plecare.

Călătoriră cu sania. Împăcată cu sine şi cu lumea, Ellen se bucură foarte mult. Nu fusese la Veninor de câteva luni; schimbarea de decor era bine venită. Nu putu să nu se gândească, în timp ce alunecau cu repeziciune pe zăpada îngheţată, că era mult mai plăcut decât să stea singură în hol cu coşul de rufe de cârpit. Zilele acestea de datorie singuratică o pregătiseră totuşi pentru această zi de plăcere; Ellen ştia asta, şi era gata să fie mulţumită de toate lucrurile. Aşa că tot drumul, fie că era cufundată în admirarea peisajului, fie că vorbea cu fratele ei, Ellen se bucură din toată inima. John nu avea nici cel mai mic motiv de regret că o adusese. Nu intră decât un moment la Veninor, ca s-o lase pe ea, şi îşi continuă drumul spre Randolph.

Ellen fu primită ca o comoară, cu cea mai mare grijă şi atenţie. Doamna Marshman şi doamna Chauncey o tratau ca pe propriul lor copil. Ellen Chauncey o copleşi cu atenţii drăgăstoase, şi nu o lăsă din braţe nici ziua nici noaptea. Era mai mult ca niciodată preferata domnului Marshman; acum însă era preferata întregii familii. A fost o vizită fericită.

Nici duminica nu lăsă nimic de dorit. Spre marea ei bucurie, nu doar doamna Chauncey o însoţi la biserica unde predica fratele ei (această biserică nu era cea de care aparţinea familia Marshman), ci trăsura fu chemată şi pentru după-amiază, şi o însoţiră şi doamna Chauncey, şi fiica ei, şi domnişoara Sophia. Când se întoarseră, domnişoara Sophia, care căpătase o mare afecţiune pentru ea, o aduse în camera ei şi o obligă să se întindă pe pat, deşi Ellen susţinea că nu era obosită.

— Ar trebui să fii, dacă nu eşti, spuse doamna. Eu sunt. Ieşi afară, Ellen Chauncey – tu nu te poţi răbda să nu vorbeşti. Poţi să trăieşti fără Ellen o jumătate de oră, nu? Lasă-ne liniştite puţin.

Ellen nu dorea să fie lăsată în linişte. Dar domnişoara Sophia nu dormea,

şi nici nu avea intenţia să tacă.

— Cum îţi place fratele tău la amvon? începu ea.

— Îmi place oriunde, doamnă, spuse Ellen zâmbind cu un zâmbet deschis.

— Am crezut că va veni aici cu tine aseară; e foarte urât din partea lui! Nu vine niciodată pe la noi; se duce întotdeauna în cine ştie ce ungher din oraş, întotdeauna; nu vine decât uneori, şi nu stă decât un minut în faţa uşii.

— A spus că va veni în seara asta, spuse Ellen.

— Uimitoare bunăvoinţă! oricum, el nu e ca ceilalţi; cred că nu trebuie să-l judec după oamenii normali. Ce face domnul Humphreys, Ellen?

— Nu ştiu, doamnă, spuse Ellen, e greu de spus; el nu vorbeşte prea mult. Cred că e mai degrabă înseninat – mai mult decât m-aş fi aşteptat.

— Şi tu stai acolo singură, bietul copil! numai cu doi oameni atât de serioşi?

— Mă descurc foarte bine, doamnă, spuse Ellen cu un zâmbet care i se păru curios domnişoarei Sophia.

— Mă întreb dacă nu vei deveni la fel de mohorâtă ca şi ei, spuse ea. Cum se poartă domnul John?

Ellen o privi atât de curioasă încât domnişoara Sophia izbucni în râs.

— Domnul Humphreys nu a fost întotdeauna atât de tăcut şi rezervat ca acum; îmi amintesc că era diferit – deşi nu a semănat niciodată cu fiul lui. Ai auzit despre asta?

— Despre ce, doamnă?

— O, despre venirea lui în ţară, şi despre ce l-a adus la Carra-Carra.

— Nu, doamnă.

— Tatăl meu, vezi tu, venise cu mult înainte, dar cele două familii erau foarte apropiate în Anglia, şi au ţinut întotdeauna legătura. Era prieten foarte bun cu un frate mai mare al domnului Humphreys; moşia lor şi a bunicului meu erau vecine, şi în afară de asta, îi uneau mai multe legături; una e că s-a căsătorit cu mătuşa mea. Tatăl meu a făcut câteva călătorii încolo pe parcursul anilor, şi asta a ţinut vie legătura de familie, ştii; şi a devenit foarte dornic să-l aducă aici pe domnul Humphreys – acest domn

Humphreys era cel mai mic şi în Anglia, fraţii cei mai mici nu moştenesc nimic, dar tu nu ştii nimic despre Anglia, Ellen. El nu avea nimic în afară de rentă, şi aceea era mică; totuşi avea o mică proprietate, înainte de a veni în America.

— Dar domnişoară Sophia, ezită Ellen, sunteţi sigură că ei ar vrea să aud toate astea?

— De ce nu, copilă; sigur că ar vrea; toată lumea ştie. Ceva l-a făcut pe domnul Humphreys la fel de doritor să părăsească Anglia pe cât era tatăl meu să-l primească aici. Asta a fost – stai să văd – eu aveam doisprezece ani şi Alice era cu un an mai mică. Eram ca surorile. Locuiam alături, şi ne vedeam în fiecare zi, şi cele două familii erau ca una singură. Erau iubiţi de toţi. Doamna Humphreys era o persoană foarte delicată; o, foarte! Nu am văzut niciodată o femeie pe care s-o admir mai mult. Moartea ei aproape că l-a ucis pe domnul Humphreys; şi cred că şi pe Alice – nu ştiu! nu exista niciun semn de sănătate şubredă la domnul Humphreys sau la domnul John, nici cel mai mic, şi nici la doamna Humphreys. Era o femeie foarte fină!

— Când a murit? spuse Ellen.

— Acum cinci, şase, şapte – acum şapte ani. Domnul John tocmai plecase în Anglia. Domnul Humphreys nu a mai fost niciodată acelaşi. Nu şi-a mai practicat profesiunea; nu putea îndura societatea; s-a dus şi s-a îngropat la Carra-Carra. Asta a fost la puţin timp după ce am venit aici.

Cât de mult o interesau lucrurile acestea pe Ellen! totuşi se bucură când domnişoara Sophia se opri, fiindcă voia să se gândească la predica lui John. Şi când domnişoara Sophia aţipi, avu destul timp pentru ea, până când se lăsă întunericul şi veni s-o caute Ellen Chauncey, care îşi pierduse răbdarea.

John veni seara. Răbdarea şi politeţea lui Ellen fură greu încercate, fiindcă în timp ce ea voia să asculte despre ce vorbea fratele ei cu ceilalţi membri ai familiei – o conversaţie încântătoare, era sigură – Ellen Chauncey o ţinu în cealaltă parte a încăperii; pentru o bună parte a serii, trebui să-şi stăpânească nerăbdarea, şi să asculte ce nu o interesa. Reuşi atât de bine, încât Ellen Chauncey nu bănui nimic; în cele din urmă reuşi s-

o aducă în grupul celorlalţi. Dar ei păreau să fi terminat; era plictiseală. Ellen aşteptă, sperând că vor începe iar.

— Ai avut biserica plină după-amiază, domnule John, spuse domnişoara Sophia.

El se înclină grav.

— Ştii pe cine ai avut printre auditori? cutare şi cutare a fost, spuse ea, numind unele dintre familiile foarte distinse din vecinătate.

— Cred că i-am văzut.

— „Crezi” că i-ai văzut! E un exces de mândrie sau de modestie? Fii rezonabil, şi mărturiseşte că nu eşti insensibil la plăcerea şi onoarea de a te adresa unui asemenea auditoriu!

Ellen văzu ceva ca o sclipire de mulţumire pe faţa lui, înlocuită pe loc de un zâmbet.

— Sincer, domnişoară Sophia, am fost mult mai interesat de bătrânica care stătea în faţa amvonului.

— Bătrâna aceea! spuse domnişoara Sophia.

— Am văzut-o, spuse doamna Chauncey; sărmana creatură! părea foarte, foarte atentă.

— Şi eu am văzut-o! strigă Ellen Chauncey; de câteva ori a plâns.

— Eu nu am văzut-o, spuse Elen Montgomery, când John se uită la ea. El zâmbi.

— Vrei să spui, continuă domnişoara Sophia, că nu îţi pasă cine te ascultă?

— Am întotdeauna un ascultător, domnişoară Sophia, de o asemenea demnitate, încât toţi ceilalţi devin neînsemnaţi.

— Asta e o mustrare, spuse domnişoara Sophia. «im mărturisesc că mi-ai plăcut foarte mult în după-amiaza aceasta.

El rămase tăcut.

— Cred că o să-mi spui, continuă râzând tânăra doamnă, că îţi pare rău să auzi asta.

— Îmi pare, spuse el serios.

— De ce? Pot să întreb?

— Mi-ai arătat că am eşuat în misiunea mea, cel puţin în privinţa unui

ascultător.

— De unde ştii asta?

— Îţi aminteşti ce i-a spus Ludovic al XIV-lea lui Massillon? „Părinte, am auzit mulţi oratori mari în capela mea şi am fost foarte mulţumit; dar de câte ori v-am auzit pe dumneavoastră, am fost foarte nemulţumit de mine însumi!”

Ellen zâmbi. Domnişoara Sophia tăcu un moment.

— Atunci vrei să fii înţeles, ca să-ţi îndeplineşti misiunea, după cum spui, şi nu-ţi pasă de ceea ce cred oamenii?

— Îmi face foarte puţină plăcere, domnişoară Sophia, să văd capul plecat al spicelor pe care secera mea nu le poate ajunge încă.

— Sunt de acord cu asta, spuse George Marshman. Conversaţia se încheie, şi cei doi domni începură o alta, confidenţială, în timp ce se plimbau împreună.

A doua zi dimineaţă, nu fără părere de rău, Ellen se aşeză din nou în sanie şi porni spre casă.

— Ce micuţă serioasă, spuse domnul Howard.

— O, serioasă! strigă Ellen Chauncey; asta e din cauză că n-o cunoşti, unchiule Howard. E cea mai veselă şi mai fericită fată din câte cunosc – întotdeauna.

— În afară de Ellen Chauncey – întotdeauna, spuse unchiul ei.

— E un copil neobişnuit, spuse doamna Gillespie. Cu siguranţă că e serioasă, dar nu pare deloc nefericită, deşi ar avea toate motivele din lume.

— Nu are niciun strop de nefericire, spuse domnişoara Sophia. Poate să râdă la fel de bine ca oricine, deşi are uneori privirea aceea ciudată care l-ar înşela pe un străin. Cred că John Humphreys a molipsit-o; şi el are uneori aceeaşi privire.

— Nu sunt sigură dacă sunt ochii sau gura, Sophia, spuse domnul Howard.

— Amândouă. Ai văzut vreodată să arate gura într-un fel şi ochii în altul?

— Şi pe lângă asta, spuse Ellen Chauncey, are toate motivele să fie serioasă, sunt sigură.

— E un copil fascinant, spuse doamna Gillespie. Nu pot să înţeleg de unde are asemenea maniere. Nu am văzut niciodată un copil mai politicos; şi stă de luni întregi fără să vorbească cu nimeni în afară de doi domni şi servitorii. E ceva înnăscut, presupun; nu are pe nimeni s-o înveţe.

— Nu sunt sigură de asta, spuse domnişoara Sophia, dar am observat ceva. Ai observat-o aseară, Matilda, când a intrat John Humphreys? vorbeai cu ea atunci; am văzut, înainte de a se deschide uşa, am văzut-o cum se îmbujorează şi cum îi strălucesc ochii, dar nu s-a uitat spre el până nu ai terminat de vorbit cu ea, şi ea ţi-a dat, ca întotdeauna, un răspuns liniştit şi politicos; apoi ochii ei s-au îndreptat ca o săgeată spre locul unde se afla el.

— Şi, spuse doamna Chauncey, nu s-a îndreptat spre el odată cu tine, ci a rămas în colţul celălalt cu cei mici, care o înconjuraseră, şi a stat acolo ceva timp.

— E un copil ciudat, spuse domnişoara Sophia, râzând; ştiţi ce mi-a spus ieri? Vorbeam cu ea şi devenisem mai comunicativă în privinţa afacerilor vecinilor noştri; şi ea m-a întrebat serioasă – maimuţica – dacă eram sigură că lor le-ar place ca ea să afle? M-am simţit dojenită, deşi nu i-am spus prea multe.

— Aş vrea ca domnul John s-o aducă în fiecare săptămână, oftă Elen Chauncey; ar fi aşa plăcut.

Spre sfârşitul iernii, domnul Humphreys propuse ca fiul lui să viziteze Anglia şi Scoţia vara viitoare. Dorea să-şi vadă familia şi să-şi cunoască ţara natală, dar şi unii din oamenii şi instituţiile de seamă. Domnul George Marshman îi cerea ajutorul în unele afaceri în care credea că ar fi foarte folositor. Dar domnul John refuză ambele propuneri, gândindu-se că avea datorii mai importante acasă. Unicul nor care întuneca orizontul lui Ellen fu astfel îndepărtat.

Într-o seară de luni, în amurg, John se plimba ca de obicei prin cameră. Ellen citea la fereastră.

— Prea târziu, Ellie.

— Da, spuse Ellen, ştiu; termin în două minute.

Dar după un minut uitase cu totul de asta, şi nu observă că se întuneca.

Cineva, totuşi, nu uitase. După două minute, o mână îi luă cartea şi o închise încet.

— O, iartă-mă! strigă Ellen, ridicându-se. Am uitat cu totul!

El nu părea nemulţumit; zâmbea. O luă de braţ.

— Vino să te plimbi cu mine. Ai făcut vreun exerciţiu astăzi?

— Nu.

— De ce nu?

— Am avut multă treabă, şi apoi m-am pus atât de comod pe canapea cu cărţile, şi afară era atât de frig şi de neplăcut!

— Şi când ai terminat să te *pui?*

— Ce?! O, spuse Ellen râzând, când o să scap de acest cuvânt? Cum să spun? M-am aranjat, m-am aşezat, pe canapea.

— Şi crezi că e un motiv suficient ca să nu ieşi?

— Nu, spuse Ellen, cred că nu; nu am hotărât că nu voi merge; s-a întâmplat la fel ca acum câteva minute, am uitat. Voiam să mă opresc, dar am uitat, şi aş fi continuat încă dacă nu m-ai fi oprit. Mi se întâmplă des.

El se opri un minut, apoi spuse:

— Nu trebuie să mai faci aşa, Ellie.

Tonul, în care era multă iubire, dar şi hotărâre, o obligă pe Ellen să răspundă imediat.

— N-o să mai fac.

— Nu te juca cu conştiinţa; e un obicei primejdios.

— Dar sunt doar...

— Fleacuri; ştiu, dar un obicei nu e un fleac. Nu mai există fermitate şi libertate de acţiune când îţi permiţi să-ţi uiţi datoria, fie şi în lucrurile mici.

— O să încerc să nu mai fac, repetă Ellen.

— Nu, spuse el zâmbind, să o luăm de la început. „N-o să mai” înseamnă ceva; „O să încerc” nu înseamnă nimic. „Voi păzi poruncile cu toată inima”, nu „o să încerc”.

— Nu o să mai fac, John, spuse Ellen zâmbind.

— Ce citeai cu atâta atenţie?

— O revistă veche – Revista Blackwood, cred că se chema; am găsit un teanc în dulapul de sus, şi am adus-o pe asta jos.

— E prima pe care ai citit-o?

— Da, şi am găsit o poveste foarte curioasă; de ce?

— Ce ai zice, Ellie, dacă te-aş ruga să laşi restul teancului necitit?

— Păi, aş zice că aşa aş face, spuse Ellen cu un mic oftat de regret, dacă aşa doreşti.

— Aşa doresc, Ellie.

— Foarte bine, o să le las singure atunci. Am destule altele de citit; nu ştiu cum s-a întâmplat să dau peste ele; probabil fiindcă le-am văzut.

— Ai terminat cu Nelson?

— O, da, am terminat sâmbătă noaptea. O, mi-a plăcut foarte mult! o s-o iau de la capăt. Îmi place Nelson foarte mult; ţie nu?

— Da – atât cât poate să-mi placă un om cu nişte calităţi deosebite, dar care nu avea principii.

— Aşa a fost?

— Da; nu ştiai? Mă tem că ochii ţi-au fost orbiţi de admiraţie.

— Poate! spuse Ellen. Credeam că a fost foarte deosebit, în toate, şi mi-ar fi părut rău să descopăr că nu a fost.

— Mai uită-te o dată în carte, cu o privire mai critică; când termini, spune-mi caracterizarea lui la rece.

— O, Doamne! spuse Ellen. Dar nu ştiu dacă pot face o caracterizare *la rece,* oricât aş încerca. Nu pot gândi la rece despre el, după Trafalgar. Cred că a fost o ruşine că Collingwood nu a ancorat cum i-a spus Nelson; nu crezi? Cred că ar fi putut fi ascultat măcar cât a trăit.

— E dificil, spuse John zâmbind, să judeci corect acţiunile fără să cunoşti împrejurările şi actorii. Cred că ar trebui să lăsăm chestiunea Trafalgarului pe seama unor minţi mai nautice.

— Ce plăcută e lumina lunii! spuse Ellen.

— Ce o face plăcută?

— Ce o *face* plăcută?! Nu ştiu; nu m-am gândit niciodată la aşa ceva. E *făcută* să placă; nu pot să spun de ce; poate cineva?

— Iubim lumina din multe motive, dar nu orice lumină e plăcută. Ce face farmecul acestor raze argintii pe duşumea? şi a umbrelor luminoase de afară?

— Trebuie să spui dumneata, spuse Ellen; eu nu pot.

— Ştii că iubim contrastele; cred că acesta e un motiv. Noaptea e domnia întunericului, pe care nu-l iubim; şi uite că lumina luptă cu întunericul, nu destul de puternic ca să-l învingă, dar îl izgoneşte în colţuri, în contrast cu care îşi arată frumuseţea. Ochii noştri binecuvântează victoria.

— Da, spuse Ellen, nu avem des nopţi cu lună.

— Dar acesta e numai un motiv, şi nu cel mai mare. E o plăcere foarte rafinată, şi ca s-o împărţi în elemente e ca şi cum ai încerca să desparţi o rază în fascicolele de lumină care o compun; nu e un lucru uşor.

— Atunci nu-i de mirare că nu am putut răspunde, spuse Ellen.

— Nu – încă nu eşti filosof, Ellie.

— Lumina lunii e atât de calmă şi liniştită, observă admirativ Ellen.

— Şi de ce e atât de calmă şi liniştită? Trebuie să am un răspuns la asta.

— Fiindcă noi suntem calmi şi liniştiţi? se aventură Ellen după un timp de gândire.

— Exact! noi şi lumea. Şi asocierea face ca luna să pară la fel. În afară de asta, lumina ei nu e făcută pentru acţiune, aşa că ne invită cu graţie la contemplare şi meditaţie.

— Îmi place din ce în ce mai mult, cu cât mai mult vorbeşti despre ea, spuse Ellen râzând.

— Aici ai atins un alt motiv, Ellie, fiindcă ne place nu numai luna, ci şi alte lucruri. Când două lucruri se află în minte în acelaşi timp, şi produc o impresie, mintea le asociază; şi nu poţi vedea una fără să-ţi aminteşti de cealaltă. Dacă m-am bucurat de lumina lunii în ocazii plăcute, în ore fericite, cu prietenii pe care îi iubesc, deşi vederea ei nu-mi aminteşte direct de ei, îmi aduce un val de amintiri de demult – cât timp trăiesc.

— Şi lucrurile dureroase se asociază? spuse Ellen.

— Da, şi lucrurile dureroase. Dar puterea aceasta de asociaţie produce jumătate din plăcere. E un cântec pe care obişnuia să-l cânte mama – nu-l pot auzi fără să-mi aduc aminte de zilele fericite ale copilăriei, de spiritul lor; mă simt fericit şi fără griji ca atunci.

— O, ştiu că e adevărat, spuse Ellen. Cameliile – cameliile albe, ştii – îmi

plac de când mi-ai vorbit dumneata despre ele. Nu pot să le văd fără să-mi amintesc; şi nu ar fi nici pe jumătate atât de frumoase fără asta.

— Ce ţi-am spus despre ele?

— Nu-ţi aminteşti? ai spus că aşa trebuie să fim şi noi, dacă vrem să ajungem în cer; şi ai repetat versetul acela din Apocalipsa despre cei care „nu şi-au mânjit hainele”, întotdeauna mă gândesc la asta. Mi se pare că îmi dau o lecţie.

— Ce lecţii frumoase şi elocvente ne învaţă natura, spuse John gânditor, dacă avem ochi şi urechi pentru ele.

— Şi asociaţiile se amestecă unele cu altele?

— Da; până când plăcerea noastră este deplină.

— Fă asta acum, spuse Ellen; aş vrea să mă înveţi.

— Am citit lucruri minunate în buchetele de flori de care eşti atât de legată. Tu nu?

— Nu ştiu; nu mă gândesc la ele; doar că, uneori, mă fac să mă gândesc la Alice.

— Ştii că din orice lucrare putem să ghicim mintea şi caracterul autorului?

— Din scrieri, da, spuse Ellen; dar din alte lucrări?

— Din orice nu e făcut mecanic; din cele în care mintea nu mâna, a fost puterea creatoare. Te-am văzut ieri foarte interesată de farul din Eddystone; te-a ajutat să-ţi faci o părere despre domnul Smeaton?

— Da, sigur, spuse Ellen; îl admir foarte mult pentru inteligenţa şi perseverenţa lui; dar ce alte lucrări? Nu mă pot gândi la altele.

— Farul e un lucru. Ce crezi despre apele oceanului care îl scaldă?

Ellen se cutremură.

— Nu-mi place să merg pe mare, domnule John! Vorbeai despre lucrările bărbaţilor şi femeilor.

— Păi, lucrările femeilor – nu mă pot abţine să nu judec caracterul şi mintea unei femei după felul în care se îmbracă.

— Poţi face asta!

— Nu mă pot abţine. Din hainele unei doamne reies multe lucruri pe care nici nu le visează; printre ele modul de gândire.

— Păcat că doamnele nu ştiu asta, spuse Ellen râzând, ar fi mult mai grijulii.

— Nu ar conta, Ellie. E unul din lucrurile în care oamenii sunt obligaţi să spună adevărul. După cum e mintea, aşa arată şi exteriorul.

— Dar ne-am îndepărtat de flori, spuse Ellen.

— O să-mi aduci câteva mâine, Ellie, şi le vom citi împreună.

— Sunt destule şi acum, spuse Ellen privind straturile pline de flori, dar nu le putem vedea pe lumina asta.

— Un buchet de flori mă aduce întotdeauna aproape de mâna care le-a creat. Sunt lucrarea mâinilor Lui, şi nu le pot privi fără să-mi amintesc de gloria şi frumuseţea Creatorului lor. Citesc în culorile lor delicate şi în mirosul lor dulce la fel de bine ca pe paginile Bibliei; deşi nu există nicio îndoială că fără Biblie nu am putea citi florile.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse Ellen. Şi găseşti des lecţii în flori?

— Uneori.

— O, vino încoace! spuse Ellen, trăgându-l spre stratul de flori, şi spune-mi ce crezi despre dafinul acesta – nu îl poţi vedea, dar miroase, şi e destul; hai, John, spune-mi cu ce seamănă.

John zâmbi şi îi îndeplini rugămintea.

— Ei bine, ce este? spuse Ellen; ştiu că te-ai gândit la ceva.

— E ca mireasma pe care prietenia cu un creştin o lasă asupra spiritului; când este cum ar trebui să fie.

— Domnul Marshman al meu! exclamă Ellen. John zâmbi din nou.

— M-am gândit la el, Ellie. Şi m-am gândit şi la versurile lui Cowper:

Când eşti în legătură directă cu Cerul
Îţi umpli cupa inimii cu apă vie;
Eşti o mireasmă de la viaţă spre viaţă
O aripă de înger în lumea cea pustie.

Ellen rămase tăcută un moment, plăcut impresionată.

— Ei bine, am făcut acum o asociaţie cu dafinul! spuse ea voioasă; ce

multe vezi dumneata unde eu nu văd nimic, oftă ea.

— Timpul, Ellie; timpul le rezolvă pe toate. Va veni şi timpul potrivit. Se spune că timpul e un hoţ; e vina oamenilor. Foloseşte-l cum trebuie, şi vei primi din mâna lui mai multe decât îţi va lua.

Gândurile lui Ellen călătoriră un timp, apoi oftă de parcă ar fi simţit o povară; se sprijini încet de faţa lui.

— Să le lăsăm pe toate în mâna Domnului, spuse John blând.

Ellen tresări.

— De unde ai ştiut la ce mă gândeam?

— Poate că am gândit amândoi la fel, spuse el zâmbind. Dar Ellie dragă, să căutăm fericirea la izvorul care nu seacă niciodată; nu e sigur să te bazezi pe altceva.

— Nu ar fi minunat, spuse Ellen cu o voce tremurătoare, dacă...

— Nu ar fi minunat, Ellie, dar nici greşit. Dar noi trebuie să privim la Dumnezeu ca la Tatăl nostru, să ne încredem în Mântuitorul Iisus Christos, şi vom fi fericiţi, fie că pierdem, fie că câştigăm. Să ne încredem în El, Ellie, fără îndoială.

— Dar totuşi, spuse Ellen...

— Dar totuşi, vom spera şi ne vom ruga pentru asta. Şi în timp ce facem asta ne vom încredinţa în mâna Tatălui nostru. Bucuria de a-L cunoaşte pe Christos nu se poate compara cu bucuriile pământeşti. Să căutăm pacea, Ellie, şi să-i încredinţăm Lui grijile pe care nu le putem controla.

Mâna lui Ellen nu îl mai strângea atât de tare ca acum câteva minute; el simţi asta, şi văzu strălucirea câtorva lacrimi, îi luă mâna încet şi păşiră împreună, vorbindu-i blând şi vesel despre lucruri bune, până când prezentul fericit o făcu să uite de viitor; îl privea din nou înseninată, şi îi răspundea la fel de veselă ca înainte.

CAPITOLUL XLVI

Cine ştie ce se poate întâmpla? Să avem răbdare să se amestece cărţile... Poate că, până la urmă, voi merge într-o zi la Roma, şi mă voi întoarce Sfântul Petru.

Longfellow

Restul iernii, ori mai degrabă începutul primăverii, trecură în linişte. În martie vremea se încălzi, iar în aprilie şi mai primăvara se instală de-a binelea, însoţită de zile calde şi flori sălbatice. Ellen se învioră şi îşi împodobi camera cu zeci de buchete, şi imediat ce se putu, restaură grădina ruinată de iarnă. Domnului John nu-i plăcea grădinăritul; îi dădu toate uneltele necesare, porunci servitorilor s-o ajute la treabă, o aprovizionă cu răsaduri, seminţe şi rădăcini, şi se declară gata oricând să-i dea o mână de ajutor. Dar în cea mai mare parte, Ellen săpă, şi greblă, şi răsădi, şi semănă în timp ce el se plimba sau citea; totuşi, o ajuta adesea cu un sfat, şi îi uşura treburile mai grele. Orele petrecute în grădină erau o încântare. Când John nu putea veni, îl trimitea pe Thomas cu ea, fiindcă grădina se afla pe munte, la ceva distanţă de casă; nu o lăsa niciodată să meargă singură.

Parcă pentru a întări afirmaţia domnului Van Brunt că „în fiecare an se întâmplă ceva”, la mijlocul lui mai sosiră două scrisori care determinară plecarea lui John. Moartea subită a doua rude, una după alta, lăsase treburile familiei în seama domnului Humphreys; era nevoie de prezenţa lui sau a fiului său; deoarece el nu putea, trebui să meargă John. Devreme ce tot ajungea de partea cealaltă a Atlanticului, domnul John se gândi că era mai bine să îndeplinească şi dorinţa domnului Humphreys, şi pe cea a domnului Marshman; aşadar, şederea lui avea să se prelungească cel puţin un an. Şi trebuia să plece fără întârziere.

În mijlocul acestor afaceri, domnul John, care nu se grăbea niciodată, avu grijă de tot ce o privea sau ar fi putut s-o privească pe Ellen. Aranjă ce cărţi trebuia să citească, şi ce studii trebuia să continue, şi stabili ca, în privinţa acestor chestiuni, dar şi a tuturor celorlalte, să ţină o strânsă

corespondenţă cu el. O rugă pe doamna Chauncey să aibă grijă de toate lucrurile de care va avea nevoie, de care nu se putea ocupa domnul

Humphreys. Şi, lucru pentru care Ellen îi fu foarte recunoscătoare, găsi timp pentru lecţiile ei de călărie, şi pentru discuţiile cu ea, dorind să-i întărească şi să-i însenineze mintea pentru timpul în care el va lipsi. Amintirea acestor clipe nu o părăsi niciodată.

Familia de la Veninor ar fi vrut să o ia la ei în timpul absenţei lui John; insistară cu toate argumentele posibile. Ellen spuse puţine, dar John ştia că nu voia să meargă; în cele din urmă, stabili că va sta la casa parohială în timpul verii, şi îşi va petrece iarna la Veninor, împărtăşind toate avantajele micuţei Ellen Chauncey. Ellen era încântată fiindcă aflase că şi domnul George Marshman va fi acasă pe timpul iernii. Biserica la care slujise domnul John se ataşase foarte tare de pastorul lor şi nici nu voia să audă de vreun altul, astfel încât domnul George se angajase să-i ţină locul cât va fi plecat. Ellen Chauncey era încântată. În plus, îşi promiseră să nu lase să treacă vara fără să se viziteze, de ambele părţi.

Ellen avu bucuria să-l audă în cele din urmă pe John spunând că ea s-a purtat admirabil într-un timp în care i-a fost foarte greu. Aceasta era o mângâiere, fiindcă ea ştia că standardele de bună purtare ale domnului John erau foarte înalte. Dar plecarea era o chestiune îngrozitoare, deşi aceste ultime clipe aveau să rămână în amintirea ei aurite de blândeţea, bunătatea şi tandreţea cu care fratele ei încercase să-i uşureze durerea. Trebuia să plece în zori, şi îşi luă rămas bun de la Ellen cu o seară înainte; nu se grăbi s-o trimită la culcare, şi când îi spuse în cele din urmă că era foarte târziu şi ea se ridică să plece, o conduse până la uşa camerei ei şi acolo îi ură noapte bună.

Următoarele zile trecură ca un vis urât; Ellen nu-şi amintea decât că fuseseră foarte lungi.

După o săptămână, într-o dimineaţă, Nancy Vawse intră ca o furtună în bucătărie şi întrebă în felul ei direct:

— Ellen Montgomery e acasă?

— Cred că domnişoara Ellen e în hol, spuse Margery scurt.

— Vreau să vorbesc cu ea.

Margery traversă în tăcere holul şi intră în camera de zi.

— Domnişoară Ellen, dragă, spuse ea încet, fata aceea, Nancy, vrea să vă vorbească; vreţi s-o vedeţi?

Ellen îi spuse înflăcărată s-o lase să intre, mulţumită de această întrerupere, care îi alunga gândurile negre. O primi foarte bucuroasă pe Nancy.

— Ei, Ellen, spuse tânăra domnişoară, examinând-o cu uimire, eşti fină ca o mare doamnă! Cred că nici nu mai pui mâna măcar pe un spălător, nu?

— Un spălător! spuse Ellen.

— Nu ai uitat ce înseamnă, sper, spuse Nancy cumva invidioasă, fiindcă dacă e aşa, mă dezamăgeşti. Te-am văzut ştergând masa de multe ori, nu?

— O, îmi amintesc acum, spuse Ellen zâmbind, dar a trecut atâta timp de când nu am mai auzit cuvântul acesta, încât nu mai ştiam ce înseamnă. Margery îi spune cârpă, sau ştergător, sau cam aşa ceva.

— Ei, nu te atingi de aşa ceva, nu?

— Nu, spuse Ellen, am alte lucruri de făcut.

— Cred şi eu că ai. Ai destule cărţi acum, nu? Ce grămadă! Ellen, ai de gând să citeşti toate astea?

— Sper că da, în timp, zâmbi Ellen. De ce nu ai mai venit pe la mine?

— O, nu ştiu! spuse Nancy a cărei privire stingherită arăta că nu se simţea în largul ei. Nu ştiam dacă vrei să mă vezi.

— Îmi pare foarte rău că ai gândit aşa, Nancy; oricând sunt bucuroasă să te văd. Nu am uitat ce frumos te-ai purtat cu mine în timpul bolii mătuşii Fortune.

— Ai uitat tot ce s-a petrecut înainte, presupun, spuse Nancy cu un zâmbet. Îi întreci pe toţi! Majoritatea oamenilor îşi amintesc şi uită exact pe dos. În afară de asta, nu ştiam dacă m-aş fi descurcat în înalta societate.

— Ei bine, acum sunt singură, spuse Ellen oftând.

— Da, dacă nu ai fi fost, nu aş fi venit aici, e clar. De ce crezi că am venit azi, Ellen?

— Nu doar ca să mă vezi?

Nancy făcu un semn foarte hotărât.

— De ce?

— Ghiceşte.

— Cum aş putea să ghicesc? Ce ai în coş?

— Aha! Tocmai asta e, spuse Nancy. Ce crezi că am aici?

— Păi, nu pot să văd prin coş, spuse Ellen zâmbind.

— Şi nici eu nu pot să-ţi spun. Ascultă acum, şi îţi spun de unde am luat-o, şi atunci poate că o să afli ce e, fiindcă eu nu ştiu. Promite-mi că nu vei spune nimănui.

— Nu-mi place să promit asta, Nancy.

— De ce?

— Fiindcă s-ar putea să fie ceva despre care va trebui să spun cuiva.

— Dar nu e.

— Dacă nu e, nu spun. O laşi aşa?

— Ce bătaie de cap. Am fost şi am luat asta special pentru tine şi acum tu faci atâtea mofturi. Ce se întâmplă dacă promiţi? Nu e treaba nimănui, în afară de tine şi de mine, şi încă a cuiva, care nu va spune nimic, îţi promit eu.

— Nu voi vorbi despre asta, Nancy, decât dacă văd că trebuie; ai încredere în mine?

— Nu aş da doi bani pe cuvântul altcuiva, spuse Nancy; dar dacă tu eşti atât de încăpăţânată, cred că va trebui să mă mulţumesc cu atât. Te cred! Acum ascultă. Nu arată ca ceva obişnuit, nu?

— Păi nu, spuse Ellen râzând, ţii coşul atât de strâns încât nu văd nimic.

— Ascultă-mă. Ştii că am mai ajutat-o pe mătuşa ta, nu?

— Nu.

— Păi, am ajutat-o – în ultimele şase săptămâni. N-ai mai văzut în viaţa ta o căsnicie atât de liniştită, Ellen. Eu m-am distrat de minune. Nici în zilele ei bune n-a fost domnişoara Fortune atât de bună. Nu vreau să spun că nu ar fi la fel de urâcioasă, dar trebuie să se abţină. Dacă vedeam că

are de gând să-mi facă ceva, nu trebuia decât s-o ameninţ că-i spun *lui,* numai că trebuia s-o spun foarte pe departe, ca să nu-şi dea seama, şi totul se aranja. El e ca un duş rece, spuse Nancy, din câte am văzut. Să-l vezi cum întoarce totul pe dos – nu foarte des, te asigur, dar uneori îl apucă, e foarte amuzant! O, m-am distrat de minune. *Tu* ai fi avut o distracţie pe cinste, Ellen.

— Ei bine, Nancy, povestea ta?

— Nu te grăbi. Am de gând să spun totul pe îndelete. Deci am stat acolo şase săptămâni, făcând tot felul de lucruri, ştii; ţi-am luat locul, Ellen; nu vrei să te întorci? Acum două săptămâni, doamna Van şi-a băgat în cap că trebuie să meargă cu căruţa la Thiriwall după cumpărături; lucru destul de ciudat pentru ea; în orice caz, Van Brunt a pregătit căruţa şi au pornit. Ea credea, şi tu ştii asta destul de bine, că voi avea destul de lucru în beci şi nu voi mai avea timp de altceva, dar m-a subestimat! Am fost rapidă ca un greiere, şi am zburat ca să termin totul, apoi m-am gândit că merit puţină distracţie. Ce crezi că am făcut? Doamna Montgomery moţăia în colţul ei, şi aveam toată casa la dispoziţie. Domnul Van Brunt are mare grijă de bunica ta, Ellen; nu permite să fie supărată cu niciun chip.

— Mă bucur foarte mult, spuse Ellen, cu ochii în lacrimi, e frumos din partea lui. Îl iubesc pentru asta.

— Aseară era foarte tristă şi se căina că nu mai eşti acolo să-i citeşti; şi ce crezi că a făcut? A luat o carte şi i-a citit el. Să fi văzut ce faţă avea doamna Van!

— Ce carte?

— Păi, cartea ta, Ellen – Biblia – nu mai este altă carte în casă, din câte ştiu. Acum de ce plângi, Ellen? A luat Biblia mamei lui, şi o ţine la loc de cinste în dulap, şi o scoate din când în când. Poate că îi face bine, Ellen. Ridică-ţi capul şi ascultă-mă! Nu pot vorbi cu tine dacă stai cu capul în pernă. Nici nu mi-am început bine povestea.

— Bine, continuă, spuse Ellen.

— Ţi-am zis că nu mă grăbesc, spuse Nancy, fiindcă imediat ce termin, trebuie să plec, şi îmi place să vorbesc cu tine. Ce crezi că am făcut, după ce am terminat treaba? Şi unde crezi că am găsit asta, ei? Nu ghiceşti în

ruptul capului.

— Ce e asta? întrebă Ellen.

— Nu contează ce e; nu ştiu; unde crezi că am găsit-o?

— De unde să ştiu? Nu-ţi pot spune.

— O să te superi pe mine când o să-ţi spun.

Ellen tăcea.

— Dacă ar fi fost vorba de altcineva, aş fi fost demult dată pe uşă afară, dar nu eşti ca toţi ceilalţi. Uite aici! spuse ea, ridicând încet capacul coşului pe măsură ce rostea câte un cuvânt: asta – vine – din – dulapul – mătuşii – tale – de – sus – din – camera – ei.

— Nancy!

— Vai, Nancy! chiar aşa. Uită-te! N-o să te muşte, Ellen; sper să te uiţi până la vremea ceaiului.

— Dar cum de ai făcut una ca asta?

— Fiindcă am vrut să mă distrez, de asta. Şi fiindcă ştiu că doamna Van ar înnebuni dacă ar şti.

— O, Nancy!

— Nu spun că e bine, dar am făcut-o acum; şi încă nu ai auzit ce am găsit.

— Ai face bine să pui înapoi, Nancy, înainte să te descopere.

— Să pun înapoi – o să ţi le dau ţie, şi poţi să le pui tu înapoi, dacă o să vrei. Mi-ar plăcea s-o văd şi pe asta. Nu-ţi imaginezi ce am găsit.

— Ei bine, ce ai găsit?

— Dulapul era plin cu tot felul de lucruri, şi aveam de gând să descopăr totul, aşa că le-am scos pe toate până am ajuns la fund. Acolo erau nişte scrisori şi hârtii – şi primul lucru pe care l-am văzut a fost „Domnişoarei Ellen Montgomery”.

— O, Nancy! ţipă Ellen; o scrisoare pentru mine?

— Taci! şi stai jos; da, un pachet întreg de scrisori pentru tine. M-am gândit că oricum doamna Van nu avea niciun drept asupra lor, aşa că am scăpat-o de grija asta. Le-am luat şi le-am pus în buzunarul rochiei cât timp m-am uitat să văd dacă nu mai este şi altceva, dar nu mai era. Uite-le!

Spunând asta, aruncă pachetul în poala lui Ellen. Ellen simţea că se învârte casa cu ea.

— Ei, la revedere! spuse Nancy ridicându-se; acum presupun că pot să plec, fără nicio mulţumire.

— Oh, ba da, îţi mulţumesc foarte mult, Nancy, strigă Ellen, ridicându-se şi luând-o de mână; îţi mulţumesc, deşi nu a fost corect; dar o, cum a putut! cum a putut!

— Vai de mine, spuse Nancy, să întrebi asta despre doamna Van! păi ea ar putea face orice. *De ce* a făcut-o, asta e problema.

Ellen, zăpăcită, simţi că Nancy plecase. Pachetul, al cărui sigiliu fusese rupt, conţinea trei scrisori; două îi erau adresate lui Ellen de tatăl ei, iar a treia altcuiva. Acestea nu erau desfăcute. Ellen desfăcu una, şi văzu că era scrisă tot de el; o aruncă şi încercă alta. Şi da! era scrisul drag, pe care nu credea că îl va mai vedea vreodată. Inima lui Ellen tresări de sentimente amestecate: mulţumire, tandreţe, bucurie, durere, trecut şi prezent; scrisoarea aceasta nu fu aruncată, ci strânsă, în timp ce lacrimile îi curgeau fără oprire. Trecu mult timp până să poată deschide scrisoarea. Dar când începu, nu se mai opri până la capăt.

„Draga mea, scumpa mea Ellen,

De abia pot ţine tocul în mână – dar trebuie să-ţi mai scriu o dată. O singură dată, draga mea fiică, fiindcă nu îmi este permis să te mai văd pe lumea asta. Aştept să te văd, draga mea copilă, în locul în care nu vor mai fi dureri, nici chiar pentru mine. Voi muri sperând şi aşteptând asta. Ellen, aminteşte-ţi de asta. Ultimele tale scrisori m-au încurajat şi m-au bucurat foarte mult. Sunt liniştită, şi te pot lăsa în mâna Celui care m-a condus şi cred că te va conduce şi pe tine. Dumnezeu să te binecuvânteze, copila mea!

Ellen, am o mamă care trăieşte, şi care vrea să te primească ca pe fiica ei. Cred că e mai bine să afli acum de ce nu ţi-am vorbit despre ea. După ce mătuşa ta Bessy s-a căsătorit şi a plecat la New York, mama a fost foarte îndurerată când şi eu, copilul ei favorit, am vrut să plec în America. Şi când am insistat, în ciuda tuturor rugăminţilor ei, a spus că mă iartă

fiindcă i-am distrus toate planurile de fericire, dar că după ce mă voi căsători şi voi pleca, mă va considera pierdută pentru ea, şi la fel va trebui să mă consider şi eu. Nu mi-a scris niciodată, şi nici eu nu i-am scris. Era moartă pentru mine. Nu spun că nu am meritat-o.

Dar i-am scris acum şi mi-a răspuns. Mi-a permis să mor simţindu-mă iertată, şi ştiind că unica mea grijă e îndepărtată. Te va lua lângă ea, pe locul pe care l-am ocupat eu, şi cred că îl ocup încă. Doreşte să te aibă lângă ea, şi să te trateze cu toată grija şi respectul; şi cu asta, luând în considerare viaţa nomadă pe care o duce şi o va duce în continuare tatăl tău, suntem amândoi de acord. Totul este aranjat. Vechiul cămin al copilăriei mele va fi al tău, Ellen. Mă bucur să mă gândesc la asta. Tatăl tău îi va scrie mătuşii tale şi ţie, şi îţi va da bani. Dorim să te alături primelor persoane de încredere care pleacă în Scoţia. Dragii tăi prieteni, domnul şi domnişoara Humphreys, te vor ajuta cu asta.

Lor le-aş spune multe, dacă aş avea putere. Dar cuvintele sunt puţine. Dacă binecuvântările şi rugăciunile valorează ceva, atunci ei sunt bogaţi. Dragostea şi recunoştinţa mea faţă de ei nu poate...”

Scrisoarea se oprea aici; era evident că cea care o scrisese o făcuse în mai multe ocazii. Cea a căpitanului Montgomery trata aceeaşi problemă. O sfătuia pe Ellen să se alăture primelor persoane de încredere, să traverseze Atlanticul şi să se îndrepte spre strada Georges, Edinburgh; domnişoara Fortune îi va da banii de care va avea nevoie, fiindcă îi scrisese el, iar scrisoarea următoare era pentru bunica ei, doamna Lindsay.

Ellen simţi că i se rupe sufletul. Ridică scrisoarea aceea, privi numele străin şi adresa care devenise importantă pentru ea, întrebându-se ce va face cu ea, şi gândindu-se la degetele care o vor deschide sau nu; în final, ameţită de-a binelea, incapabilă să citească, să gândească sau să plângă, luă scrisorile în camera ei, cea care fusese a lui Alice, se puse pe pat şi adormi adânc.

Se trezi spre seară, cu sentimentul că avea o mare grijă. Gândurile şi sentimentele îi erau încă ameţite, şi nici domnul Humphreys nu fu mai

grav şi mai serios decât biata Ellen în seara aceea. Trebuia să se gândească la atâtea lucruri, avea atâtea întrebări la care să-şi răspundă, încât îi trebui mult timp să se dezmeticească.

În cele din urmă hotărî un lucru – că i-ar părea foarte rău să fie obligată să asculte poruncile scrisorilor. Dar oare trebuia să le asculte?

— I-am promis lui Alice, se gândi Ellen; i-am promis domnului Humphreys; nu pot fi adoptată de două ori. Şi doamna Lindsay – bunica – nu poate fi bună, fiindcă dacă ar fi fost nu ar fi tratat-o aşa pe mama. Nu poate fi o persoană drăguţă; cred că e aspră; nu vreau să o văd. Mama! Dar mama o iubea, şi a vrut să merg la ea. Oh! o! cum a putut! cum au putut să facă asta! când nu ştiau ce se întâmplă cu mine, şi ce prieteni dragi trebuie să părăsesc! O, e crud! Dar ei nu au ştiut, asta e – s-au gândit că nu o am decât pe domnişoara Fortune, şi atunci nu e de mirare. O, ce să fac! Ce ar trebui să fac? Oamenii aceştia din Scoţia probabil că au uitat de mine până acum; să vedem; scrisoarea e de acum trei ani, chiar mai mult. Sunt mai mare acum, şi circumstanţele s-au schimbat; am un cămin, şi un tată, şi un frate; nu pot să judec singură? Dar mama şi tata au spus aşa; ce să fac? Dacă ar fi John aici – dar poate că el m-ar trimite, fiindcă s-ar gândi că aşa e corect. Şi să-l părăsesc – şi să nu-l mai văd niciodată poate! şi domnul Humphreys! ar fi atât de nefericit fără mine, nu pot! Nu vreau! O, ce să fac? Ce să fac?

Meditaţiile o cufundară în disperare, fiindcă nu putea îndura gândul plecării, şi nu putea scăpa de sentimentul că va trebui să plece. Plânse amar, dar asta nu schimbă nimic. Se gândi mult, plină de teamă, dar nu ajunse la niciun capăt. Nu suporta să-i prezinte problema domnului Humphreys; se temea de decizia lui; se temea şi că el i-ar da banii necesari călătoriei, de care domnişoara Fortune nu pomenise nimic; Ellen nu avea idee câţi bani i-ar trebui. Nu putea să lase subiectul la voia întâmplării, fiindcă conştiinţa îi amintea de porunca a cincia. Se simţea groaznic. Din fericire, îi veni ideea să-i ceară sfatul doamnei Vawse; putea să facă asta fără s-o trădeze pe Nancy; doamna Vawse era prea bine crescută ca s-o întrebe cum ajunsese în posesia scrisorilor, şi era gata să promită că nu va vorbi cu nimeni despre asta. Cât despre purtarea

domnişoarei Fortune, trebuia dată în vileag; nu avea ce face. Aşa că luă această hotărâre, şi se mai linişti puţin; putu să se gândească la alte lucruri.

De ce ascunsese domnişoara Fortune scrisorile? Ellen ghicea destul de bine, dar nu ştia totul. Pachetul, cu scrisoarea adresată domnişoarei Fortune inclusă, sosise imediat după ce Ellen auzise vestea morţii mamei ei şi se afla la casa parohială. În timpul în care fusese trimisă, viitorul căpitanului Montgomery era foarte nesigur; ascultând rugămintea soţiei sale, ceruse ca Ellen să fie trimisă imediat în Scoţia, fără să mai aştepte întoarcerea lui. Trimitea o parte din banii necesari; restul avea să-i dea domnişoara Fortune, în schimbul asigurării sale că va plăti datoria la întoarcere. Dar se întâmpla că era deja datornicul acestei doamne, care se îndoia foarte mult de cuvântul lui; aceasta hotărî pe loc că dacă fusese destul de nebună să-i dea bani o dată, nu va repeta greşeala; dacă voia să-şi trimită fiica la vânătoare de gâşte sălbatice în înalta societate, s-ar putea deranja s-o facă singur; nu era treaba ei. Dorind să scape de această chestiune supărătoare, aruncă scrisorile în dulapul în care le găsise Nancy.

A doua zi dimineaţă, Ellen coborî în bucătărie şi o rugă pe Margery să-i spună lui Thomas să-l aducă pe Cafeniu la uşă.

Surprinsă de energia din vocea ei, Margery transmise mesajul şi adăugă că domnişoara Ellen părea foarte bine dispusă; n-o văzuse aşa de când plecase domnul John.

Cafeniul ajunse curând la uşă, dar nu mai repede ca Ellen, care se îmbrăcase într-o grabă nebună. Cafeniul nu era singur; alături de el era bătrânul John, înşeuat, şi Thomas Grimes aşteptând.

— Nu e nevoie să te necăjeşti, Thomas, spuse Ellen, nu mă supăr dacă merg singură.

— Îmi cer iertare, domnişoară Ellen, spuse Thomas atingându-şi pălăria, dar domnul John a poruncit să o însoţesc pe domnişoara Ellen oricând doreşte să iasă.

— Chiar aşa?! spuse Ellen; dar nu e prea obositor pentru tine, Thomas? Vreau să merg până la doamna Vawse.

— Nu e obositor niciodată, domnişoară Ellen, niciodată; domnişoara Ellen nu trebuie să se gândească la asta, eu sunt gata întotdeauna.

Ellen încălecă pe Cafeniu, oftând de dorul braţelor care o ridicau în şea; grăbită de aceste amintiri, o luă la pas.

În curând ajunse la doamna Vawse; găsind-o singură, îşi spuse toate necazurile şi îi dădu să citească scrisorile. Doamna Vawse promise să nu vorbească cu nimeni despre asta; suspiciunile căzură asupra domnului Van Brunt, nu a nepoatei ei. Ascultă toată povestea şi citi scrisorile fără să facă nicio remarcă.

— Acum, dragă doamnă Vawse, spuse Ellen încordată, după ce puse scrisorile pe masă, ce credeţi?

— Cred, copila mea, că trebuie să mergi, spuse liniştită bătrâna doamnă.

Ellen o privea ciudat, de parcă ar fi vrut să citească alt răspuns pe faţa ei; a ei se schimbă din ce în ce mai tare, până şi-o ascunse în palme.

— Asta îţi produce multă supărare, văd bine, spuse doamna Vawse blând în limba ei maternă, în care vorbeau întotdeauna.

— Dar, spuse Ellen fără să-şi ridice capul, nu pot merge fără bani.

— Aceştia nu sunt greu de obţinut.

— De la cine? Nu pot să-i cer mătuşii Fortune, doamnă Vawse; nu pot s-o fac!

— Banii nu sunt o problemă. Arată-i scrisorile domnului Humphreys.

— O, nu pot! spuse Ellen acoperindu-şi faţa din nou.

— Mă laşi pe mine s-o fac? O să vorbesc eu cu el dacă mi permiţi.

— La ce bun? Nu el ar trebui să-mi dea banii ăştia, doamnă Vawse. Nu ar fi corect; şi dacă îi arăt scrisorile ar fi ca şi cum i-aş cere. O, nu pot să fac asta!

— Ţi i-ar da, Ellen, cu cea mai mare plăcere.

— O, nu, doamnă Vawse, spuse Ellen izbucnind în lacrimi, nu ar fi mulţumit să mă trimită de lângă el! Ştiu – ştiu, i-ar fi dor de mine. O, ce să mă fac?

— Nu asta, draga mea Ellen, spuse bătrâna, ştergându-i blând lacrimile. Trebuie să faci ce e bine; şi ştii asta e cel mai bine pentru tine.

— O, aş vrea, aş vrea, exclamă Ellen din adâncul inimii, să nu fi găsit niciodată scrisorile acelea!

— Nu, Ellen, asta nu e corect.

— Dar i-am promis lui Alice, doamnă Vawse; ar trebui să plec şi să-l las? O, doamnă Vawse, e foarte greu! Ar trebui?

— Tatăl tău şi mama ta ţi-au spus asta, copila mea.

— Dar ar fi spus-o dacă ar fi ştiut?

— Nu au ştiut, Ellen; asta e.

Ellen plângea să-ţi rupă inima, fără să ia aminte la cuvintele alinătoare pe care i le spunea bătrâna ei prietenă.

— Mai e un lucru, spuse ea în cele din urmă, ridicând capul; nu ştiu pe nimeni să meargă în Scoţia, şi singură nu pot; şi dacă nu plec înainte de venirea toamnei, vine iarna şi nu mai pot pleca.

— Draga mea Ellen, spuse doamna Vawse îndurerată, trebuie să-ţi răpesc şi această ultimă speranţă. Nu ştiai că doamna Gillespie traversează oceanul cu toată familia ei? Luna viitoare, cred.

Ellen păli un moment, şi se târgui cu inima ei. Doamna Vawse nu ştia ce să mai spună.

— Nu trebuie să te simţi prost pentru cheltuielile tale de călătorie, spuse ea după o pauză, imediat ce ajungi la prietenii tăi din Scoţia poţi înapoia banii.

Ellen nu o auzea. Privea în gol, cu o ciudată expresie de hotărâre, hotărârea să învingă dificultăţile.

— Nu voi sta acolo, doamnă Vawse, dacă merg! Merg dacă trebuie; dar nu există nimic care să mă ţină acolo. Niciodată!

— O să stai din acelaşi motiv pentru care pleci, Ellen; ca să-ţi faci datoria.

— Da, până voi fi destul de mare să aleg în dreptul meu, doamnă Vawse, şi apoi mă voi întoarce; dacă mă vor primi.

— La cine te referi?

— La domnul Humphreys şi la domnul John.

— Draga mea Ellen, spuse blând bătrâna doamnă, fii mulţumită să-ţi faci datoria acum; lasă viitorul. Cât timp faci asta, Dumnezeu va fi prietenul

tău; nu e destul? şi toate lucrurile vor lucra spre binele tău. Nu se ştie ce vei dori odată cu trecerea timpului. Nu ştii ce noi prieteni ai putea găsi.

Ellen ştia în inima ei că avea o garanţie sigură, dar văzu că doamna Vawse se îndoia; nu se mai chinui s-o convingă. Îşi luă rămas bun îndurerată şi plecă.

După cină, când domnul Humphreys voi să se întoarcă la studiu, Ellen îl opri timidă şi îi dădu scrisorile, rugându-l să se uite peste ele când va avea timp. Îi spuse cum le găsise şi de când zăceau acolo, şi că doamna Vawse îi spusese să i le arate.

Ghici că le va citi imediat, şi aşteptă cu inima cât un purice. După puţin timp îl auzi coborând în hol. Intră, se aşeză pe canapea şi îi luă mâna.

— Care e dorinţa ta, copila mea? spuse el grav.

Privirea lui Ellen îi răspunse.

— Voi face tot ce spuneţi că trebuie, domnule, spuse ea slab.

— Nu îndrăznesc să mă întreb ce aş vrea, Ellen; problema e luată din mâinile tale. Trebuie să asculţi voia părinţilor tăi, draga mea. Voi încerca să sper că voi câştiga mai mult decât pierd. Facă-se voia Domnului! Dacă sunt lipsit de copii mei, aşa să fie.

— Doamna Gillespie, spuse el după o pauză, pleacă în Anglia curând; nu ştiu exact când. Cel mai bine ar fi s-o vezi şi să aranjezi totul. Voi merge mâine cu tine la Veninor.

Ellen dorea să mai spună ceva, dar nu putu scoate o vorbă. Îşi pusese mâinile peste faţă ca să tacă, dar domnul Humphreys văzu că se înroşise până la rădăcina părului. O luă în braţe un moment, o sărută pe frunte şi plecă; Ellen simţi că era trist. Era bine că nu-l auzise oftând pe hol; era bine că nu-i văzuse faţa tristă la măsuţa de scris; avea destule supărări şi aşa.

Merseră la Veninor. Doamna Gillespie o luă cu plăcere sub oblăduirea ei şi promise s-o ducă prietenilor ei în Scoţia. Rămase să se întoarcă la Thiriwall să-şi ia rămas bun; după o săptămână sau două avea să fie trimisă o trăsură de la Veninor, unde avea să se pregătească pentru călătorie, şi de unde aveau să se pornească.

— Aşadar vei fi scoţiancă până la urmă, Ellen, spuse domnişoara Sophia.

— Aş fi preferat să fiu americancă, domnişoară Sophia.

— Păi Hutchinson ţi-ar spune, spuse tânăra doamnă, că e preferabil să fii scoţiancă.

Faţa lui Ellen era atât de tristă încât ea continuă pe alt ton.

— Serios, ştii, spuse ea, cred că e un lucru foarte fericit pentru tine. Nu ştiu ce s-ar fi ales de tine dacă mai stăteai mult singură în casa parohială. Te-ai fi plictisit de moarte, mai ales că domnul John e plecat.

— Se va întoarce, spuse Ellen.

— Da, dar nu poate sta la Thiriwall, copilă. Nu poate locui la treizeci de mile de parohia lui. Credeai că va sta? Deja îl vor neapărat. Cred că nu se vor mulţumi prea mult cu George; îl vor vrea pe domnul John în întregime când se va întoarce, poţi să fii sigură. La ce te gândeşti, copilă?

Fiindcă în ochii lui Ellen străluceau nişte gânduri pe care domnişoara Sophia nu le putea citi.

— Aş vrea să ştiu de ce zâmbeşti, spuse ea curioasă. Dar zâmbetul i se înecă în lacrimi.

Nemaisuportând vorbele descurajatoare ale domnişoarei Sophia, Ellen stabili în particular cu Ellen Chauncey să-l ţină pe Cafeniu *până când stăpâna lui se va întoarce–,* amândouă copilele gândeau că e un aranjament cât se poate de normal.

Nu uitară de posibilele schimbări pe care ultimii trei ani le-ar fi putut aduce în starea prietenilor ei din Scoţia, dar asta nu-i permitea să piardă o asemenea ocazie de a călători. Mai ales că scrisoarea căpitanului Montgomery vorbea despre un *unchi,* căruia Ellen urma să-i fie încredinţată. În caz că împrejurările îi vor permite, doamna Gillespie se angajă s-o aducă înapoi pe Ellen când se va întoarce în America.

În mai puţin de o lună, plecară; pregătirile erau gata. Despărţirea de doamna Vawse fu foarte tristă şi tandră; despărţirea de domnul Brunt extrem de iubitoare, de ambele părţi; de mătuşa ei, scurtă şi seacă; de Margery, foarte dureroasă. Dar cea mai sfâşietoare fu despărţirea de Căpitanul Parry, bătrânul motan cenuşiu. Acesta stătu o seară întreagă în braţele ei, şi biata pisică fu scăldată în atâtea lacrimi încât ar fi fost invidiat de personaje mult mai importante. De la moartea lui Alice, Parry

îşi transferase întreaga încredere şi stimă către Ellen; nu se ştia dacă dorise el asta, sau ea îl câştigase cu dragostea şi blândeţea ei. Numai John mai era tolerat. Ellen însă era favorita principală şi tovarăşul permanent. Ellen nu plânse niciodată mai amar ca în seara despărţirii de bătrâna pisică. Nu o putea necăji cu suferinţa ei, şi nici nu o obosea cu simpatia ei, deşi uneori o privise mirat mângâind-o cu nasul pe faţă. Nu se temea de nicio întrerupere, şi luă pisica ca pe o emblemă a întregii familii. Ellen plânse cu toată amărăciunea şi tandreţea produse de blana cenuşie, lăbuţele albe şi faţa drăguţă a tovarăşului ei necuvântător.

Bătrânii de la Carra-Carra rămaseră nemângâiaţi; Cafeniul fu părăsit cu mare dificultate. La fel şi Nancy.

— Îmi pare tare rău că pleci, Ellen, spuse ea; eşti singura fiinţă de care îmi pasă. Aş vrea să fi aruncat scrisorile acelea în foc! Cine ar fi crezut!

Ellen nu putu să nu se alăture acestei dorinţe.

— Îmi pare tare rău, Ellen, repetă ea. Pot să fac ceva pentru tine cât timp vei fi plecată?

— O, da, dragă Nancy, spuse Ellen plângând, aş vrea să ai grijă de bunica ta. E singură acum. Dacă ai vrea să ai grijă de ea, şi să-ţi citeşti Biblia, şi să fii bună, Nancy – o, Nancy, te rog!

Se sărutară şi Nancy fugi afară plângând.

Însăşi servitoarea doamnei Marshman, o femeie de încredere, venise cu trăsura după Ellen. A doua zi dimineaţă, după micul dejun, când totul era gata, intră în biroul domnului Humphreys să-şi ia rămas bun. Se gândi că ascultarea ei o costa mult.

Fu o despărţire tăcută. O ţinu un timp în braţe, şi Ellen îşi dori să poată rămâne acolo pentru totdeauna.

— De ce trebuie să caut rude noi? îşi spuse ea. Dar tăcu până când el o mângâie pe cap, o sărută pe frunte şi spuse câteva vorbe de binecuvântare. Ellen îşi adună toate puterile, fiindcă ştia că trebuie să vorbească.

— Domnule, spuse ea căzând în genunchi în faţa lui, nu o să vă luaţi vorba înapoi, nu?

— Ce vorbă, copila mea?

— Ceea ce, spuse Ellen ascunzându-şi faţa şi vorbind cu mare efort, ceea ce aţi spus prima dată când am venit, despre...

— Despre ce, draga mea copilă?

— Plecarea mea nu va schimba nimic, nu? Pot să mă întorc dacă vreau, nu?

El se aplecă şi o luă din nou în braţe.

— Draga mea fiică, spuse el, nu ai putea fi mai bucuroasă să te întorci decât aş fi eu să te primesc. Sper să vină acea zi, dar totul în casă e al tău, dragă Ellen, aici la fel ca în Scoţia. Nu iau nimic înapoi, fiica mea. Nimic nu s-a schimbat.

Încă un cuvânt sau două de afecţiune şi binecuvântare, la care Ellen nu mai putu răspunde, şi plecă, cu un strop de bucurie în inimă.

— Mi-a spus că sunt fiica lui! Nu a mai spus asta dinainte să moară Alice! O, şi aşa va fi cât trăiesc, chiar dacă voi avea cincizeci de noi rude. Dar la ce e bună o fiică la trei mii de mile distanţă!

CAPITOLUL xlvii

Speed: *E mândră.*

Laun: *Destul cu asta; e moştenirea Evei, şi nu poate fi luată de la urmaşele ei.*

Shakespeare

Călătoria fu liniştită şi prosperă; la timpul cuvenit, întreaga companie ajunse cu bine la Londra. De când plecaseră, Ellen câştiga tot mai mult respect în ochii doamnei Gillespie; maiorul, care nu o văzuse niciodată, ştia totul despre „cel mai bine crescut copil din lume”.

— Şi cu inima cea mai bună, cred, adăugase maiorul; doamna Gillespie recunoscu că în politeţea lui Ellen se afla ceva mai mult decât buna creştere. Acest lucru fusese dovedit; doamna Gillespie zăcu de rău de mare mai mult decât toţi ceilalţi; când Ellen se făcu bine, se devota în serviciul unicului membru al familiei Marshman care se afla cu ea. Niciodată nu credea că a făcut prea mult. O veghea, şi îi citea, şi era gata să-i facă tot felul de mici servicii, cu o bunătate care făcea totul mai uşor de îndurat; niciodată nu se dădea în lături de la nimic, însăşi fiica doamnei Gillespie era cu mult mai neajutorată. Şi ea şi William, oricum, uitaseră vechile neînţelegeri şi o tratau pe Ellen la fel de bine ca toţi ceilalţi, şi chiar mai bine. Maiorul Gillespie era foarte atent şi bun cu micuţa care stătea zi şi noapte la căpătâiul soţiei lui; chiar şi Lester, fata în casă, îi spuse unei prietene că „e o mică doamnă atât de drăguţă încât e o plăcere să poţi face ceva pentru ea”. Lester acţionă conform acestui principiu, şi Ellen se bucură mult de ajutorul ei în tot timpul călătoriei.

Doamna Gillespie îi spuse soţului ei că s-ar bucura dacă ar afla că o pot păstra pe Ellen cu ei la întoarcerea în America; doar că nu o voia de dragul domnului Humphreys, ci pentru ea însăşi. Cum destinaţia lor nu era Scoţia ci Parisul, îşi propuseră să le scrie prietenilor lui Ellen, să vadă dacă nu intervenise vreo schimbare. Acest lucru nu fu necesar. De abia se stabiliră la hotel, şi primiră vizita unui domn din Edinburg, un prieten intim al familiei de la Veninor, pe care Ellen îl întâlnise de mai multe ori. Domnul

Gillespie îi ceru câteva informaţii.

— Nu cunoşti din întâmplare familia Lindsay, de pe strada Georges, domnule Dundas?

— Lindsay? Ba da, foarte bine. Îi cunoaşteţi?

— Nu, dar sunt foarte interesat de un membru al familiei. Bătrâna doamnă trăieşte?

— Da, desigur; nu e chiar bătrână – are în jur de şaizeci de ani, dar arată de parcă ar avea patruzeci. O doamnă foarte distinsă.

— O familie mare?

— O, nu; domnul Lindsay a rămas văduv acum câtva timp, şi nu are copii; mai este şi o fiică văduvă, doamna Keith; asta e tot.

— Domnul Lindsay e fiul?

— Da. Or să-ţi placă. Sunt oameni deosebiţi – o familie deosebită – bogaţi – cu o moşie foarte frumoasă pe malul sudic al râului Tyne, la câteva mile de Edinburg; am fost acolo acum două săptămâni; oameni prezentabili şi agreabili, calităţi care nu merg adesea împreună. N-o să mai întâlneşti nicăieri o familie atât de plăcută.

— Asta e toată familia? spuse domnul Gillespie.

— Toată. Au mai fost două fiice, care s-au căsătorit în America cu mulţi ani în urmă. Doamna Lindsay a suferit foarte mult, cred eu, dar a îndurat totul, şi îndură şi acum eroic, de parcă nu ar fi fost lovită de nicio nenorocire, deşi moartea soţiei şi fiului domnului Lindsay a fost o mare lovitură. Totuşi, doamna Lindsay nu are niciun fir de păr alb. Poate că aşa sunt ei, uneori puţin cam mândri, dar asta e o slăbiciune care se poate trece cu vederea, adăugă el râzând şi ridicându-se să plece; sunt sigur că doamna Gillespie nu le va găsi nicio greşeală.

— Asta e o insinuare, domnule Dundas; dar uite ce cadou îi aduc doamnei Lindsay pe post de nepoată.

— Ce, vechea mea cunoştinţă, domnişoara Ellen? E posibil? Draga mea doamnă, dacă ai avea de vândut o asemenea comoară, cred că ţi-ar pune jumătate din averea lor în poală şi cealaltă jumătate la picioare.

— Nu aş lua-o, domnule Dundas.

— E nepreţuită, vă asigur, şi nu se poate face comparaţie. Domnişoara

Ellen cred că e foarte bucuroasă.

Domnişoara Ellen nu era deloc bucuroasă.

— Ah, Ellen, draga mea, spuse doamna Gillespie după ce plecă, n-o să te mai vedem niciodată în America. Renunţ la orice speranţă. De ce eşti atât de solemnă, iubirea mea? Eşti un copil ciudat; cele mai multe fete ar fi încântate de un asemenea viitor.

— Uitaţi ce las, doamnă Gillespie.

— Aşa vei face şi tu, dragostea mea, peste câteva zile, deşi te iubesc pentru amintirea pe care le-o porţi celor care au fost buni cu tine. Dar tu nu realizezi încă ce te aşteaptă.

— O s-o duci foarte bine, Ellen, spuse Marianne; mă întreb de ce nu-ţi ieşi din minţi de bucurie. Eu aşa aş face.

— Ai putea să mi-l dai mie pe Cafeniu, Ellen, spuse William; nu cred că o să-l mai vrei vreodată.

— Nu pot, doar ştii, William; i l-am împrumutat lui Ellen Chauncey.

— L-ai *împrumutat*! Asta e bună. Pentru cât timp?

Ellen zâmbi, deşi nu prea vedea cum ar putea ajunge din nou în posesia lui. Nu voia să le dea explicaţii. Totuşi, în fundul inimii ei zăceau două gânduri, ultimul refugiu al speranţei ei. Unul era ciudata convingere că fratele ei va afla în cele din urmă; celălalt era încrederea că nu-şi va lăsa surioara în voia sorţii. Dar totul se întuneca, şi i se părea acum că Scoţia va fi limita orizontului ei.

Lăsându-şi copii în casa unei rude, maiorul şi doamna Gillespie o însoţiră spre nord. Călătoriră cu poştalionul, ajunseră seara la Edinburg şi traseră la un hotel de pe strada Prince. Conveniră să nu caute rudele lui Ellen până a doua zi dimineaţa; trebuia să mai mănânce de două ori în tovărăşia vechilor ei prieteni, şi să se mai odihnească o noapte. Ea era foarte bucuroasă. Maiorul şi doamna Gillespie erau foarte încântaţi de priveliştea minunată care se vedea pe fereastra camerei de zi; în timp ce ei conversau însufleţiţi, Ellen stătea singură la cealaltă fereastră, privind ciudatul oraş străvechi. În ansamblul clădirilor lui se afla toată fascinaţia noutăţii şi frumuseţii, în culorile lor sobre care se întunecau odată cu apusul; chiar înainte să se piardă în întuneric începură să se aprindă

luminile, una câte una, din ce în ce mai strălucitoare pe măsură ce creştea întunericul, până când strălucirea lor putu fi văzută în locul acoperişurilor de ardezie şi a hornurilor ciudate care se aflaseră în prim plan mai înainte. Ellen privea luminile oraşului vechi, simţind în mod ciudat că se afla pe o scenă nouă, intrând într-un nou stadiu al vieţii; avea unele dificultăţi în a se convinge că era cu adevărat Ellen Montgomery. Priveliştea incredibil de frumoasă care se desfăşura în faţa ei părea să mărească confuzia şi tristeţea. Din fericire, în timp ce privea oraşul întunecat şi luminile strălucitoare, Ellen îşi aminti că lângă ea se afla Cel care nu se schimbă; Scoţia nu putea să o îndepărteze de lângă El; grija şi ocrotirea lui vegheau în continuare asupra ei; şi aici, şi în America, era copilul Lui. Se bucură, privind pe fereastra întunecată, să-şi amintească de cuvintele lui mângâietoare „Păstorul cel bun îşi cunoaşte oile, şi ele ascultă glasul Lui”; privi cerul înstelat (care arăta ca cel de acasă), cu lacrimi de mulţumire, şi se rugă cu înflăcărare să fie păzită de rău. Ellen simţea că avea deosebită nevoie de această rugăciune. Când privi din nou spectacolul strălucitor care îi amintea că era străină într-o ţară străină, se simţi mângâiată amintindu-şi de o altă făgăduinţă „Domnul este Dumnezeul nostru pentru totdeauna; El ne va călăuzi până la moarte”.

Fu chemată la cină.

— Arăţi foarte bine, spuse doamna Gillespie; mă aşteptam să fii moartă de oboseală. Nu arată bine?

— De parcă nu i-ar fi fost niciodată foame sau somn, spuse maiorul Gillespie zâmbind.

Ellen era obosită şi flămândă, dar avea odihna unei minţi liniştite.

La fel de liniştită, deşi puţin îngrijorată, se aşeză a doua zi dimineaţa în trăsura care avea să-i ducă pe toţi trei pe strada Georges. Ei intenţionau să se îndrepte apoi direct spre Anglia.

Se grăbeau să ajungă acolo, şi doamna Gillespie socotea că prezenţa unor străini între Ellen şi familia ei nu era de dorit. Dar când ajunseră la destinaţie aflară că familia nu era acasă; erau la ţară, la moşia lor de pe râul Tyne. Aflară adresa, şi porniră în acea direcţie. După o călătorie în cursul căreia Ellen nu văzuse nimic, ajunseră la moşie.

Moşia avea o aşezare foarte frumoasă; pe drumuri bine întreţinute se îndreptară spre un conac vechi, dar mare şi bine întreţinut.

— Doamnele sunt acasă, le spuse o servitoare; cu această asigurare, Ellen îşi luă rămas bun de la maior şi doamna Gillespie la uşă şi fu lăsată singură pentru a doua oară în viaţă, să facă cunoştinţă cu noi prieteni. Rămase un moment în prag, privind în urma trăsurii; se gândi o clipă la tatăl şi fratele ei adoptiv care se aflau departe, şi la Tatăl din ceruri, apoi se întoarse spre servitoare şi o rugă s-o conducă la doamna Lindsay.

Fu condusă într-o cameră mare în care nu se afla nimeni, şi se aşeză cu inima bătând să-i spargă pieptul, în timp ce servitoarea urca scările; privi cu un sentiment ciudat casa care urma să fie căminul ei. Era frumoasă, confortabilă şi mobilată luxos, dar fără ostentaţie. Totul era de modă veche, dar era evident că nu se zgârciseră la bani pentru altceva, în afară de utilitate şi confort; se vedea că pictura şi muzica, lectura şi scrisul nu erau străine aici. Acţionând inconştient după principiile de apreciere ale fratelui ei, Ellen îşi făcu o părere favorabilă despre rudele ei, fără să se gândească la asta.

Intră o doamnă, şi spuse că doamna Lindsay nu se simţea bine. Văzând-o pe Ellen nehotărâtă, adăugă:

— Să-i transmit un mesaj?

Doamna arăta bine şi era îmbrăcată elegant; ceva din faţa şi manierele ei o încurajau pe Ellen la o explicaţie, dar ea se simţi incapabilă. Îi dădu în tăcere scrisoarea tatălui ei, apoi doamna părăsi încăperea.

După două minute, doamna se întoarse şi spuse că mama ei o va primi sus. Atunci aceasta trebuia să fie doamna Keith! Dar de ce nu făcea niciun gest de recunoaştere? Ellen o urmă cu inima cât un purice şi intră cu picioarele tremurătoare într-o cameră în care doamna nu o urmă.

Era o cameră foarte frumoasă, dar Ellen nu văzu nimic altceva în afara doamnei în negru, care o privea cercetător. Ellen păşi în cameră şi fu primită în braţele care o strânseră la fel de tare ca cele ale mamei ei. Fără să-şi slăbească strânsoarea, doamna Lindsay se aşeză, o luă pe Ellen în poală şi începu s-o mângâie fără să spună nimic, plângând. Ellen plângea şi ea, deşi doamna Lindsay nu bănuia de ce. Odată cu bucuria pentru

primirea iubitoare şi simpatia doamnei Lindsay, Ellen fusese copleşită de sentimente amestecate. Începu să ştie din instinct ce fel de persoană era bunica ei. Strângerea braţelor ei părea să spună „N-o să te las să pleci niciodată!” Ellen simţi asta; nu ştia dacă se bucura sau îi părea rău, şi această nehotărâre cauzase valul de lacrimi.

Această scenă dură un timp, după care doamna Lindsay îi luă cu tandreţe mănuşile şi şalul – boneta fusese aruncată mai înainte – îi pieptănă părul şi îi strânse feţişoara în palme de parcă ar fi fost o comoară. Apoi spuse:

— Trebuie să mă întind; vino aici, iubire; o conduse pe Ellen în camera de alături, închise uşa şi o puse să se întindă şi ea. Se aşeză alături de ea, o îmbrăţişă din nou şi murmură: Singurul meu copil – comoara mea – Ellen a mea – iubita mea – de ce ai stat atâta timp departe de mine? spune-mi.

Trebuia să spună, şi asta nu se putea face fără să dezvăluie purtarea nedemnă a mătuşii Fortune. Lui Ellen îi părea rău; ştia că rudele din America erau privite fără simpatie de către cei de aici, şi acum acest lucru le mai da încă un motiv în plus. Se întrebă la ce se gândea bunica ei. Doamna Lindsay o ascultă într-o tăcere absolută, şi nu făcu niciun comentariu; la sfârşit o sărută şi o îmbrăţişă ca pe o comoară pe care nu avea de gând să o împartă cu nimeni. Nu fu mulţumită până când Ellen nu se aşeză cu capul pe pieptul ei, apoi o mângâie uşor şi îi puse câte o întrebare despre călătorie până când oboseala învinse şi Ellen adormi.

Bunica ei rămase lângă ea până când se trezi, apoi o ajută să-şi schimbe hainele de călătorie şi o luă jos ca să o prezinte mătuşii ei.

Doamna Keith nu fusese acasă, nici în Scoţia, când doamna Montgomery îi scrisese mamei ei; rezultatul acestei corespondenţe, în persoana lui Ellen, nu fusese cunoscut decât de doamna Lindsay şi fiul acesteia. Renunţaseră demult la ea, mai ales de când văzuseră numele căpitanului Montgomery printre cei dispăruţi odată cu vasul Duc d’Orleans. De aceea doamna Keith nu bănuise cine era. O primi afectuos, dar Ellen nu putea scăpa de prima impresie.

Unchiul ei nu o văzu decât seara, când se întoarse acasă. Seara era foarte plăcută, şi Ellen obţinu permisiunea de a se plimba în grădină,

bucuroasă să fie singură şi bucuroasă să schimbe feţele noi cu cele vechi; florile îi erau prietene vechi, şi nu arătaseră niciodată mai prietenoase ca acum. Se aflau acolo soiuri vechi şi soiuri noi. Ellen trecea încet de la un strat la altul, respira şi se odihnea, oprindu-se să admire una sau să privească o veche favorită, ori o nouă frumuseţe, gândindu-se la trecut şi la viitor, şi luând o lecţie tăcută de la flori; apoi, un servitor veni şi îi spuse că doamna Lindsay o roagă să se întoarcă în casă. Ellen se grăbi; ghicise de ce, şi fu sigură imediat ce deschise uşa şi văzu un domn aşezat în faţa doamnei Lindsay. Ellen îşi aminti că fusese trimisă şi la unchiul ei, şi veni cu inima bătând spre mâna întinsă a domnului Lindsay, care i se părea o altă faţă a destinului. Era foarte diferit de doamna Keith – privirea ei neliniştită văzu imediat asta – şi semăna mai mult cu mama lui. Era un bărbat de aproape cincizeci de ani, prezentabil şi distins. Ellen nu fu lăsată să aştepte; privirea lui se îmblânzi pe loc, şi o îmbrăţişă cu multă afecţiune şi plăcere, apoi îi examină un moment ochii plecaţi şi obrajii îmbujoraţi. O strânse din nou în braţe de parcă nu ar fi vrut s-o lase să plece niciodată, sărutând-o şi şoptindu-i:

— Eşti singurul meu copil acum; eşti fetiţa mea; ştii asta, Ellen? Eu sunt tatăl tău de acum înainte; îmi aparţii mie în întregime, şi eu îţi aparţin ţie; singura mea fetiţă!

— Mă întreb de câte ori poţi să fii adoptat, se gândi Ellen în seara aceea; dar mama mea şi tatăl meu m-au lăsat aici – asta e diferenţa; aveau dreptul să mă lase unde voiau. Cred că le aparţin unchiului şi bunicii mele, şi nu am ce face. Bine, dar domnul Humphreys seamănă mai mult a tată decât unchiul Lindsay. Nu am ce face – dar ce jigniţi ar fi dacă ar şti ce gândesc!

Era foarte adevărat!

Ellen deveni peste câteva zile preferata casei şi favorita tuturor, fără excepţii şi fără limite. La început, în primele două zile, fu urmărită cu nelinişte de prietenii ei, care se temeau să nu descopere ceva care să-i dezamăgească la comoara lor, deşi asta nu se prevedea. Descoperiră foarte curând că nu exista nicio dezamăgire; Ellen era exact cum părea, fără nicio umbră de greşeală. Îndoielile se risipiră, şi după trei zile Ellen fu

primită în inimile lor cu dragoste deplină. Domnul Lindsay nu putea rezista să n-o ia în braţe, când nu era alături de bunica ei.

Totuşi, în dragostea lor nu exista nimic care să atragă un copil. Ellen înţelese din primele discuţii cu bunica ei că vor face cu ea ceea ce vor dori, fără să ţină cont de voinţa ei, şi acest lucru deveni certitudine. Dacă voinţa ei coincidea cu a lor, foarte bine; dacă nu, nu avea importanţă. Ellen insistă cu lacrimi într-o anumită chestiune în care avea voinţa ei proprie, gândindu-se că avea tot dreptul la liberă alegere. Doamna Lindsay zâmbi şi o sărută, şi îşi continuă lectura cu imperturbabilă linişte, fără să-i arunce nici măcar o privire bietei Ellen; acest lucru se întâmplă în fiecare zi, până când Ellen se obişnui. Cu unchiul ei nu încercase niciodată, dar ştia că ar fi fost la fel. Când domnul Lindsay o strângea la piept ştia că o considera proprietatea lui; ochii lui păreau să spună întotdeauna „fetiţa mea”, iar dragostea lui era amestecată cu o mare doză de autoritate. Poate că dragostea lui Ellen pentru ei nu era diminuată de această purtare, dar avea anumite gânduri pe care le ţinea numai pentru ea, gânduri legate atât de viitor cât şi de trecut.

Doamna Keith avea mai puţină dragoste de dăruit decât mama şi fratele ei, dar mândria o înlocuia; aşa că situaţia era aceeaşi cu a lor. Ellen era încântarea tuturor şi marele lor scop în viaţă.

La câteva zile după sosirea ei, suportă o cercetare amănunţită a vieţii ei anterioare din partea mătuşii ei; unde locuise şi cu cine o lăsase mama ei, ce făcuse, dacă fusese la şcoală, cum îşi petrecuse timpul acasă etc. Nu se făcu niciun comentariu la răspunsurile ei, dar ceva de pe faţa mătuşii ei o făcea pe Ellen să răspundă cât putea de scurt şi să ofere cât mai puţine informaţii. Nu se simţea obligată să vorbească mai mult decât era întrebată, nici să se confeseze, şi doamna Keith termină fără să ştie precis care fusese viaţa lui Ellen în ultimii patru ani. Această conversaţie fu repetată cu unchiul şi bunica ei.

— Când te gândeşti, spuse unchiul a doua zi la micul dejun, că pădurile din America ne-au oferit un asemenea specimen de...

— De ce, unchiule? întrebă Ellen râzând.

— Ah, nu ştiu să-ţi spun, spuse el.

— Dar e extraordinar, spuse doamna Keith, că după ce a trăit toată viaţa între americanii aceia grosolani, vorbeşte o engleză atât de perfectă; e o enigmă pentru mine.

— Ai grijă, Catherine, spuse domnul Lindsay râzând, te atingi de naţionalitatea lui Ellen.

— Trebuie să înveţe să nu aibă altă naţionalitate decât noi, spuse scurt doamna Keith.

Ellen deschise gura, dar nu spuse nimic.

— E bine că ai venit de la americani, Ellen, continuă domnul Lindsay, mătuşa ta nu-i place.

— Dar de ce, domnule?

— Păi, spuse el grav, nu ştii că sunt o adunătură de rebeli care şi-au pierdut orice urmă de demnitate, şi cu care niciun britanic adevărat nu vrea să aibă de-a face?

— Nu eşti serios, nu, unchiule?

— Tu eşti, după cum văd, spuse el amuzat. Eşti una din cei care îl cred sfânt pe George Washington?

— Nu, spuse Ellen, cred că a fost mult mai bun decât unii dintre sfinţi. Dar nu cred că americanii au fost rebeli.

— Şi tu eşti o mică rebelă. Vrei să spui că americanii au făcut bine?

— Vrei să spui că au făcut rău, unchiule?

— Te asigur, spuse el, că dacă aş fi fost în armata engleză aş fi luptat cu ei din toată inima.

— Şi dacă aş fi fost în armata americană, aş fi luptat şi eu cu dumneata din toată inima, unchiule Lindsay.

— Haide, haide, spuse el, tu să lupţi! Nu arăţi că ai putea lupta cu altceva decât ţânţarii.

— A, dar aş fi putut dacă eram băiat, spuse Ellen.

— Ai spus bine. Până la urmă, sunt înclinat să cred că era mai bine pentru tine să nu ne fi întâlnit. Nu ştiu, dar am fi putut avea o înfruntare destul de sângeroasă.

— O cauză bună este mai puternică decât una rea, unchiule.

— Dar, Ellen, americanii şi-au pierdut în întregime caracterul de prieteni

ai Angliei şi de buni supuşi ai regelui George.

— Da, dar a fost vina regelui George, unchiule; el şi englezii şi-au pierdut caracterele întâi.

— Cred că, spuse râzând domnul Lindsay, dacă sabia ţi-ar fi fost la fel de ascuţită ca limba, nu se ştie cine ar fi ieşit învingător din confruntare.

— Sper că Ellen va scăpa de aceste idei ciudate despre americani, spuse nemulţumită doamna Keith.

— Sper că nu, mătuşă Keith, spuse Ellen.

— De unde le-ai căpătat? spuse domnul Lindsay.

— Ce, domnule?

— Aceste idei.

— Din cărţi, domnule; am citit diferite cărţi, şi am vorbit.

— Ai citit? Aşadar se citeşte în păduri?

— Domnule! spuse Ellen cu o privire surprinsă.

— Ce ai citit despre asta?

— Două cărţi despre viaţa lui Washington, şi ceva din Registrul anual, şi câteva părţi din Istoria Statelor Unite de Graham; şi încă câteva fragmente.

— Dar nu ai văzut decât un punct de vedere, Ellen; trebuie să citeşti şi istoria engleză.

— Am făcut şi asta, domnule; Registrul Anual mi-a arătat ambele puncte de vedere.

— Ce Registru Anual?

— Nu ştiu, domnule; e englezesc; scris de Burke, cred.

— Ca să vezi! Şi ce ai mai citit?

— Cred că tot despre America, spuse Ellen.

— Dar despre alte lucruri?

— O, nu ştiu, domnule, spuse Ellen zâmbind, multe cărţi; nu mi le amintesc pe toate.

— Ţi-ai petrecut tot timpul citind?

— Mare parte, domnule, în ultimii ani; nu atât de mult înainte.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Nu am putut, domnule. Am avut alte lucruri de făcut.

— Ce alte lucruri?

— Diferite lucruri, domnule, spuse Ellen, ezitând din cauză că îşi amintise uimirea mătuşii ei.

— Haide, haide! răspunde-mi.

— Am avut de măturat şi de şters praful, spuse Ellen înroşindu-se, de spălat şi de şters vase, şi de tors, şi...

Ellen auzea privirea indignată a mătuşii Keith şi cuvintele ei: „Vă puteţi da seama!”

— Ce ne facem cu ea? spuse doamna Lindsay; o trimitem la şcoală sau o ţinem acasă?

— Nu ai fost niciodată la şcoală, Ellen?

— Nu, domnule, decât foarte puţin, acum mai bine de trei ani.

— Ţi-ar plăcea?

— Mi-ar plăcea mult mai mult să învăţ acasă, domnule – dacă mă lăsaţi.

— Ce ştii acum?

— O, n-aş putea, să vă spun, domnule; nu ştiu mare lucru; doar dacă...

— Doar dacă ce? spuse unchiul ei râzând; haide! Vorbeşte despre realizările tale.

— Mai bine nu, unchiule; te rog să nu mă mai întrebi.

— Ba da, ba da, spuse el, n-o să te las. Dacă nu ce?

— Voiam să spun, dacă nu te referi la călărit, spuse Ellen roşie ca focul.

— La călărit! Şi de unde mă rog ai învăţat să călăreşti? Ai prins un cal cu lasoul, şi ai călărit fără şea?

— Nu chiar, domnule, spuse Ellen râzând.

— Bine, acum despre celelalte realizări. Nu ştii nimic despre franceză, presupun?

— Ba da, domnule.

— De unde ai învăţat?

— O bătrână doamnă din Elveţia care trăia pe munte m-a învăţat.

— Călărie de ţară şi franceză elveţiană, mormăi unchiul ei.

— Te-a învăţat să vorbeşti?

— Da, domnule.

Domnul Lindsay şi mama lui schimbară o privire pe care Ellen o

interpretă ca „Din ce în ce mai rău”.

— Un lucru e sigur, spuse domnul Lindsay. Trebuie să meargă la şcoala de călărie a lui De Courcy imediat ce ajungem la Edinburgh.

— Într-adevăr, unchiule, nu cred că e necesar.

— Cine te-a învăţat să călăreşti, Ellen? întrebă doamna Keith.

— Fratele meu.

— Hm! Cred că nu-ţi vor strica câteva lecţii, remarcă ea. Ellen roşi şi rămase tăcută.

— Nu ştii nimic despre muzică, bineînţeles?

— Nu pot să cânt la un instrument, unchiule.

— Nu poţi să cânţi nici vocal?

— Pot să cânt imnuri.

— Să cânţi imnuri! Asta e singura greşeală pe care ţi-o găsesc, Ellen, eşti prea serioasă. Aş vrea să te văd mai veselă, ca pe ceilalţi copii.

— Da, unchiule, nu sunt nefericită fiindcă sunt serioasă.

— Dar eu sunt, spuse el. Nu ştiu ce să fac cu tine; trebuie făcut ceva.

— Nu ştii să cânţi altceva în afară de imnuri? întrebă doamna Keith.

— Ba da, doamnă, spuse Ellen cu ochii sclipind ironic, pot să cânt „Hai Columbia!”

— Absurd! spuse doamna Keith.

— Păi, Ellen, spuse râzând unchiul ei, nu ştiam că poţi fi încăpăţânată; credeam că eşti numai blândeţe şi bunătate. Ia să mă uit la tine – nu e decât încăpăţânare în ochii tăi, spuse el amuzat.

— Sper că nu vei onora niciodată urechile *mele* cu cântecelele tale americane, spuse doamna Keith.

— Haide, haide, spuse domnul Lindsay, va cânta tot ce va vrea, cu cât mai mult cu atât mai bine.

— Are o voce foarte dulce, spuse bunica ei.

— Da, când vorbeşte; nu am auzit-o altfel; şi într-o engleză foarte frumoasă. De unde ai învăţat engleză, Ellen?

— De la fratele meu, spuse Ellen cu un zâmbet încântat.

Fruntea domnului Lindsay se întunecă.

— La cine te referi?

— La fratele doamnei care a fost atât de bună cu mine. Lui Ellen nu-i plăcea să spună numele iubite pentru nişte urechi care nu le plăceau.

— Cum a fost bună cu tine?

— O, domnule, în toate; nu v-aş putea spune exact; a fost prietena mea când nu mai aveam decât unul; a făcut totul pentru mine.

— Cine era celălalt prieten? mătuşa ta?

— Nu, domnule.

— Fratele acesta?

— Nu, domnule, încă nu îl cunoşteam.

— Atunci cine?

— Numele lui era domnul Van Brunt.

— Van Brunt! Hm! Şi ce era el?

— Era fermier, domnule.

— Un fermier olandez, nu? Şi cum ai ajuns la el?

— Avea grijă de ferma mătuşii Fortune, şi venea des în casă.

— Chiar aşa! Şi de ce îl numeşti pe celălalt *fratele tău?*

— Sora lui mă numea surioară – de asta.

— E foarte absurd, spuse doamna Keith, când nu sunt nimic unul pentru altul.

— Mi se pare că nu ai găsit un prieten în persoana mătuşii tale, Ellen?

— Nu cred că mă iubea prea mult, spuse Ellen încet.

— Mă bucur că nu avem nicio obligaţie în privinţa *ei,* spuse doamna Lindsay.

— Obligaţie! Şi nu aveai pe altcineva care să te ajute, Ellen, în afară de acest om – acest Van cumva – acest olandez? Ce a făcut pentru tine?

— Multe lucruri, domnule; Ellen ar fi spus mai multe, dar i se puse un nod în gât.

— Ascultaţi numai, spuse doamna Keith. Gândiţi-vă numai la ea în ferma aceea, cu femeia aceea necioplită şi cu fermierul acela olandez, timp de trei ani!

— Nu, spuse Ellen, nu tot timpul; ultimul an am fost la...

— Unde, Ellen?

— La cealaltă casă, domnule.

— Ce casă e asta?

— Unde trăiau doamna şi domnul care mi-au fost cei mai buni prieteni.

— Asta e foarte bine, spuse doamna Keith, dar aparţine de trecut; nu trebuie să te mai gândeşti la ei. O să-ţi găsim prieteni mai buni decât aceşti olandezi Brunter sau Grunter.

— O, mătuşă Keith! spuse Ellen, dacă ai şti! dar izbucni în lacrimi şi tăcu.

— Haide, haide, spuse domnul Lindsay, luând-o în braţe, nu vreau să aud aşa ceva. Linişteşte-te, fiica mea. Ce s-a întâmplat, Ellen?

Dar Ellen se stăpânise destul de greu până acum şi acum plângea violent.

— Ce s-a întâmplat, Ellen?

— Fiindcă, suspină Ellen, îi iubesc atât de mult! şi trebuie să-i iubesc din toată inima. Nu-i pot uita, şi nu-i voi uita niciodată; şi nu aş putea avea prieteni mai buni – niciodată! E imposibil! O, e imposibil!

Domnul Lindsay nu spuse nimic în afară de consolări, dar după ce plânse destul îi şopti:

— E bine să-i iubeşti pe aceşti oameni, mai ales dacă au fost buni cu tine, dar, cum a spus mătuşa ta, e de domeniul trecutului. Nu trebuie să te întorci la asta. Uită că ai fost americancă, Ellen – îmi aparţii mie, şi numele tău nu mai e Montgomery, ci Lindsay; şi nu vreau să te mai aud că îmi spui „unchiule”; sunt tatăl tău, tu eşti fetiţa mea, şi trebuie să faci ce îţi spun. Mă înţelegi?

Aşteptă un „da” şi apoi adăugă:

— Du-te şi pregăteşte-te fiindcă mergem împreună la Edinburg.

Lacrimile lui Ellen curgeau mai tare, dar ea se stăpâni şi-l ascultă.

— O să fac exact ce îmi spune, îşi spuse ea după ce fu gata, dar sunt unele lucruri pe care nu le poate porunci, nici el, nici eu; mă bucur de asta! Să uit!

Nu putea să nu-şi iubească unchiul, fiindcă buzele care o sărutaseră erau foarte bune, iar mâna care o mângâiase era mâna puterii, dar era şi foarte iubitoare. Şi fiindcă el nu atentă la voinţa ei iar ea îl ascultă, armonia dintre el fu perfectă şi deplină.

CAPITOLUL XLVIII

Poartă un crin în mâna ta;
Porţile răului nu pot rezista
De sunt atinse de ea.

LONGFELLOW

Domnul Lindsay avea motive întemeiate să vrea s-o vadă mai veselă; feţişoara fetiţei care stătea alături de el în trăsură era foarte tristă, palidă şi chinuită. O tratã cu cea mai mare blândeţe, şi se strădui să-i atragă atenţia asupra obiectivelor interesante pe lângă care treceau, ca s-o facă să uite scena de dimineaţă. Ziua era frumoasă, ca şi priveliştea, trăsura şi caii; lui Ellen îi plăcea foarte mult să privească, aşa că, înainte de a ajunge în oraş, domnul Lindsay avu satisfacţia s-o vadă zâmbind, cu ochii strălucitori, atentă la ceea ce îi arăta el şi la alte lucruri interesante – în primul rând la cai. Domnul Lindsay se simţi pe deplin răsplătit; Ellen era cufundată în deliciul observaţiei.

— Eşti uşor de mulţumit, Ellen, spuse el, răspunzând la una din remarcile ei admirative.

— Am de ce să fiu mulţumită, spuse Ellen.

— Ce ţi-ar plăcea să vezi în Edinburg?

— Nu ştiu, domnule; orice doriţi.

Se plimbară pe străzile din Edinburgh, atât în oraşul vechi cât şi în cel nou; domnul Lindsay era foarte mulţumit s-o vadă pe Ellen aşa, şi foarte amuzat de întrebările ei, care nu erau însă atât de libere şi frecvente pe cât ar fi fost dacă s-ar fi aflat John Humphreys în locul unchiului ei.

— Ce e clădirea aceea mare de acolo? spuse Ellen.

— Aceea? E Casa Holyrood.

— Holyrood! Am auzit de asta; nu sunt acolo camerele reginei Mary, unde a fost ucis Rizzio?

— Da; vrei să le vezi?

— *O, foarte* mult!

— Spre Abbey! Aşadar ai citit şi istoria Scoţiei, nu numai pe a Americii?

— Nu foarte mult, domnule; numai *Povestirile unui bunic.* Dar am citit undeva o istorie a Casei Holyrood. Unchiule...

— Ellen!

— Îmi cer iertare, domnule; am uitat; mi se pare ciudat, spuse Ellen nefericită.

— Nu trebuie să ţi se pară ciudat, fiica mea; ce voiai să spui?

— Nu ştiu, domnule; o, voiam să vă întreb dacă se poate vedea crucea de argint.

— Ce cruce de argint?

— Cea după care şi-a primit Abbey numele; crucifixul de argint care pretind că a fost dat unui rege, am uitat care.

— David întâiul, fondatorul lui Abbey? Nu, nu este aici, Ellen; David al II-lea a pierdut-o în Anglia. Dar de ce spui că *pretind,* Ellen? E ceva foarte real; a fost ţinut în Anglia mult timp, cu mare veneraţie.

— O, da, domnule; ştiu că *crucifixul* a fost real; vreau să spun, pretind că îngerii i l-au dat regelui David care vâna aici.

— Da, dar de unde ştii că nu a fost aşa? Regele David a fost declarat sfânt, ştii.

— O, domnule, spuse Ellen râzând, ştiu mai bine; ştiu că a fost un truc al călugărilor.

— Truc al călugărilor! Ce vrei să spui? Crucifixul, sau faptul că regele e sfânt?

— Amândouă, domnule, spuse Ellen zâmbind.

— În cazul acesta, spuse domnul Lindsay, foarte amuzat, dacă eşti atât de sceptică, n-o să găseşti nimic interesant la Abbey – nu o să ţi se pară nimic original.

— Cred ce îmi spui dumneata, domnule.

— Da? Atunci trebuie să am grijă ce îţi spun, sau s-ar putea să-mi ruinez singur creditul.

Domnul Lindsay spuse asta jumătate glumind, jumătate serios. Intrară în palat.

— E foarte vechi, domnule? întrebă Ellen.

— Nu foarte; a fost ars şi demolat, reconstruit, până când nu a mai

rămas nimic din Abbey-ul regelui David, în afară de ruinele capelei, pe care le vei vedea imediat. Cea mai veche parte a Casei e cea în care suntem acum, construită de James al V-lea, tatăl lui Mary, în a cărei camere ne aflăm acum.

Ellen privea aceste camere cu interes intens. Examină mobila veche, dantelele despre care se spunea că au fost făcute de însăşi regina; se uită la petele de pe duşumeaua dormitorului, presupuse a fi făcute de sângele lui Rizzio; medită în faţa uşii secrete prin care veniseră conspiratorii, iar în final se aşeză şi încercă să-şi imagineze scena care avusese loc aici. Încercă să şi-o imagineze pe biata regină şi pe favoritul ei, Rizzio, luând cina, şi cum uşa aceea se deschisese, şi apăruse faţa fantomatică a lui Ruthven, palidă şi slăbită, urmat de ceilalţi; cum Rizzio ştiuse că veniseră pentru el şi căutase protecţia reginei; cum ea nu-l putuse proteja, şi bietul om căzuse în faţa ei, lovit; şi acolo, acolo! era sângele lui, fără îndoială.

— Eşti obosită; nu-ţi place prea mult, spuse domnul Lindsay, observând-o foarte grav.

— O, îmi place foarte mult! spuse Ellen, ridicându-se; nu mă mir că a jurat să se răzbune.

— Cine? întrebă domnul Lindsay râzând.

— Regina Mary, domnule.

— La ea te-ai gândit tot timpul? Mă bucur. Ţi-am spus ceva şi nici nu m-ai auzit. Mă temeam că nu te interesează destul.

— O, ba da, spuse Ellen; încercam să-mi imaginez totul, îmi place să mă uit la lucrurile vechi.

— Poate că ai vrea să vezi Regalia.

— Ce, domnule?

— Tezaurul regal – vechea coroană, şi sceptrul, şi celelalte lucruri care au aparţinut regilor scoţieni. Vino, spuse el, răspunzând privirii lui Ellen, mergem; dar întâi trebuie să vedem vechea capelă.

Aceasta îi plăcu foarte mult lui Ellen. Era mult mai veche decât camera reginei Mary. Ellen admiră melancolia sălbatică a stâlpilor gotici şi a arcelor acoperite cu muşchi verzui, ferestrele vechi fără sticlă, zidurile năruite; privind cerul albastru, încercă să-şi imagineze timpurile în care

acoperişul gotic se închidea deasupra, şi muzica răsuna printre bolţi, şi şirurile de călugări păşeau numărându-şi mătăniile pe pardoseala care nu mai exista. Era greu să-ţi imaginezi, dar în mijlocul acestor eforturi, priveliştea familiară a cerului o îndrumă pe altă cale, şi dintr-odată se văzu acasă, pe pajiştea din faţa casei parohiale. Călugării şi mănăstirea fuseseră uitaţi; se îndreptă în tăcere spre trăsură cu unchiul ei.

Ajunsă în Sala tronului, Ellen căzu într-o altă meditaţie, dar domnul Lindsay nu o lăsă să se piardă în uitare. Răspundea întrebărilor ei şi îi dădu câteva informaţii care o conduseră la visare.

— Această sabie frumoasă, spuse el, a fost un dar de la papa Iulius al II-lea pentru James al IV-lea.

— Nu ştiu nimic despre papi, spuse Ellen. James al IV-lea? Am uitat ce fel de rege a fost.

— A fost un rege foarte bun; cel care a murit la Flodden.

— O, şi care purta un brâu de oţel fiindcă a trebuit să lupte împotriva tatălui lui; bietul om!

— De ce „bietul om”, Ellen? A fost un prinţ nobil; de ce să-l numeşti „bietul om”?

— Fiindcă nu ştia nimic mai bun, domnule.

— Nimic mai bun decât ce?

— Decât să creadă că un brâu de oţel îi face bine.

— Dar de ce nu i-a făcut bine?

— Fiindcă nu aceasta e calea prin care ne sunt iertate păcatele.

— Care este calea atunci?

Ellen îl privi să vadă dacă glumeşte sau e serios. Şovăi puţin, dar el îşi repetă întrebarea. Îşi plecă ochii şi răspunse.

— Iisus Christos spune „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa; nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine”.

Domnul Lindsay nu mai spuse nimic.

— Aş vrea să văd coroana lui Bruce, spuse Ellen după un timp. Mi-ar plăcea să văd orice lucru care i-a aparţinut.

— O să te duc pe câmpul de la Bannockburn cândva; acesta îi aparţinea lui. Acolo se odihneşte.

— Bannockburn! într-adevăr? Şi castelul Stirling? O, ce mult mi-ar plăcea!

— Castelul Stirling! spuse domnul Lindsay, zâmbind la vederea mâinilor împreunate ale micuţei, ce ştii tu despre castelul Stirling?

— Din poveste, ştiţi, şi despre domnul Isles:

Bătrânele turnuri din Stirling răsar în lumină...

— Continuă, spuse domnul Lindsay.

Şi strălucesc în raze de argint

Deasupra râului ce curge şopotind.

— E tot râul Forth, Ellen. Mai ştii?

— O, da, domnule.

— Continuă şi spune-mi tot ce-ţi poţi aminti.

— Tot; e destul de mult, domnule.

— Continuă până îţi spun eu să te opreşti.

Ellen îi recită o mare parte a bătăliei, cu tot cu introducere.

— Ai memorie bună, Ellen, spuse el, părând încântat.

— Fiindcă mi-a plăcut, domnule; asta te face să-ţi aminteşti. Îmi place poporul scoţian.

— Chiar aşa! spuse domnul Lindsay foarte încântat; nu ştiam că îţi place ceva din această parte a oceanului. De ce îţi plac?

— Fiindcă nu vor fi niciodată cuceriţi de englezi.

— Aşadar, spuse domnul Lindsay, pe jumătate amuzat şi pe jumătate dezamăgit, cu alte cuvinte îţi plac fiindcă au luptat cu duşmanii vitejeşte.

— O, nu, domnule, spuse Ellen râzând, nu am vrut să spun asta; şi francezii au fost duşmanii Angliei, şi ne-au ajutat şi pe noi, dar îmi plac mult mai mult scoţienii decât francezii. Îmi plac fiindcă vor să fie liberi.

— Ai o extraordinară preferinţă pentru libertate! Şi mă rog, toţi copiii din America sunt la fel de republicani ca tine?

— Nu ştiu, domnule; sper că da.

— Foarte bine, pe cinstea mea! Atunci presupun că nici Bruce nu poate rivaliza cu favoritul tău Washington?

Ellen zâmbi.

— Ei? spuse domnul Lindsay.

— Îmi place mai mult Washington, bineînţeles; dar îmi place foarte mult şi Bruce.

— De ce îl preferi pe Washington?

— Trebuie să mă gândesc ca să vă răspund, domnule.

— Foarte bine, atunci gândeşte-te şi spune-mi.

— Un motiv e faptul că e american, spuse Ellen.

— Acesta nu e un motiv rezonabil pentru o persoană ca tine, Ellen; trebuie să încerci din nou ori să renunţi la preferinţă.

— Îmi place Bruce foarte mult, spuse Ellen gânditoare, dar el a făcut ce a făcut pentru *el însuşi,* Washington nu.

— Hm! Nu sunt prea sigur de niciuna din poziţii, spuse domnul Lindsay.

— Şi pe lângă asta, spuse Ellen, Bruce a făcut unul sau două lucruri rele. Washington a făcut numai lucruri bune.

— Chiar aşa? Ce crezi despre uciderea lui Andre?

— Cred că a fost bine, spuse Ellen ferm.

— Motivele tale, mica mea judecătoare?

— Dacă nu ar fi fost bine, Washington nu ar fi făcut-o.

— Ha, ha, ha! Aşadar întorci în aşa fel lucrurile încât favoritul tău să fie deasupra.

— Nu, domnule, spuse Ellen puţin confuză, dar când o persoană face întotdeauna binele, dacă se întâmplă să facă ceva ce nu înţeleg, am motive să cred că e bine, chiar dacă nu înţeleg de ce.

— Foarte bine! Atunci aplică-i şi lui Bruce aceeaşi regulă.

— Nimic nu m-ar putea face să cred că a fost bună uciderea lui Red Comyn, domnule. Nici Bruce nu a crezut-o.

— Dar aminteşte-ţi, e o mare diferenţă între vremuri; acelea erau crude şi necivilizate comparate cu acestea; trebuie să-i acorzi înţelegere.

— Da, domnule, aşa fac; dar îmi plac mai mult vremurile civilizate.

— Şi ce crezi despre domnul acela de aici; cum îl cheamă; al cărui monument ţi l-am arătat mai devreme – Nelson!

— Îmi plăcea foarte mult, domnule.

— Şi acum nu-ţi mai place?

— Ba da, domnule; nu pot să mă abţin.

— Adică te-ai abţine dacă ai putea?

— Nu cred, domnule, nu trebuie să-mi placă un om numai pentru că a fost mare, dacă nu a fost bun. Washington a fost şi mare şi bun.

— Ei, şi cu Nelson ce e? spuse domnul Lindsay cu un aer de intens amuzament; eu credeam, cum ai spus tu, că e un om nobil.

— Aşa a fost, domnule; dar nu a fost un om bun.

— De ce nu?

— Păi nu ştiţi, domnule, şi-a părăsit soţia; şi doamna Hamilton l-a convins să facă unul sau două lucruri foarte dezonorante; a fost un mare păcat!

— Aşadar nu-ţi place un om mare dacă nu e şi bun. Care e definiţia ta pentru un om bun, Ellen?

— Cel care face întotdeauna binele fiindcă e bine, fără să conteze dacă e profitabil sau nu, spuse Ellen după o mică ezitare.

— Pe cinstea mea, tragi linii drepte. Dar opiniile asupra binelui diferă; de unde ştim care e?

— Din Biblie, domnule, spuse Ellen repede, cu o privire care îl amuză şi îl făcu să se simtă ruşinat.

— Şi tu, Ellen, eşti bună după această definiţie?

— Nu, domnule, dar mă străduiesc să fiu.

— Cred asta. Dar până la urmă, Ellen, ar putea să-ţi placă Nelson; acelea au fost doar petele de pe soare.

— Da, domnule; dar un om care nu e stăpân pe el însuşi poate fi mare?

— E o remarcă excelentă.

— Nu e a mea, domnule, spuse Ellen roşind; mi-a fost spusă; nu ştiam totul despre Nelson; nu am văzut totul când i-am citit viaţa; am crezut că a fost perfect.

— Eu cred că este, spuse domnul Lindsay sărutând-o.

Se apropiau acum de casa de pe strada Georges. Domnul Lindsay avea nişte afaceri şi o lăsa acolo pentru o oră sau două. Şi pentru ca despărţirea lor să nu fie prea lungă, doamna Alien, menajera, fu rugată să aducă nişte biscuiţi în bibliotecă, unde domnul Lindsay o condusese pe Ellen.

Îi plăcu foarte mult cum arăta. Plină de cărţi, cu mobilă veche şi

confortabilă; plăcut luminată; toate atuurile care o încântau pe Ellen. Domnul Lindsay observă privirea ei încântată care trecea de la un lucru la altul. O aşează într-un fotoliu confortabil, îi luă boneta şi o puse pe canapea, apoi o sărută şi o întrebă dacă se simţea acasă.

— Nu încă, spuse Ellen, dar privirea ei spunea că nu îi va trebui mult timp până se va simţi. Stătea bucurându-se de tot ce vedea, şi ronţăind biscuiţii cu mare poftă, când domnul Lindsay îi turnă un pahar de vin dulce.

Paharul cu vin i se păru lui Ellen un duşman care voia să o atace. Fiindcă Alice şi John nu beau, nu băuse nici ea, fără alte motive la început, şi acum era ferm hotărâtă să le urmeze exemplul. Nu luă în seamă paharul cu vin, deşi nu mai privea nimic din încăpere, şi mânca biscuiţi fără să le mai simtă gustul.

— De ce nu-ţi bei vinul, Ellen?

— Nu vreau vin, domnule.

— Nu-ţi place?

— Nu ştiu, domnule; nu am băut niciodată.

— Nu! Gustă şi vezi.

— Mai degrabă nu, domnule, vă rog. Nu mă interesează.

— Gustă, Ellen!

Porunca aceasta nu putea fi ignorată. Sângele îi vuia în tâmple când Ellen atinse paharul de buze şi îl puse înapoi.

— Ei bine?

— Ce, domnule?

— Cum ţi se pare?

— Nu ştiu, domnule, dar mai degrabă nu beau.

— Acum te las pentru o oră sau două, şi trebuie să te distrezi singură. Rafturile cu cărţi sunt acolo – poate găseşti ceva să-ţi placă; sau poţi răsfoi revistele; sau poţi să vizitezi noua ta casă. Dacă vrei ceva, cere-i doamnei Alien. Ţi se pare drăguţă?

— Foarte, spuse Ellen.

— Eşti acasă aici, fiica mea; du-te unde vrei şi fă ce vrei. Nu voi lipsi mult. Dar înainte să plec, Ellen, trebuie să aud cum îmi spui tată.

Ellen ascultă, tremurând, fiindcă i se părea că nesocoteşte memoria părinţilor ei. Dar nu exista cale de întoarcere; cuvântul fu spus, şi domnul Lindsay o luă în braţe şi o sărută iar şi iar.

— Niciodată să nu îmi spui altfel, Ellen. Acum eşti a mea – singurul meu copil – fetiţa mea scumpă. Vei face tot ce-ţi spun eu, şi lasă-i pe cei duşi să fie duşi. Întinde-te aici şi odihneşte-te, fiica mea, tremuri din cap până-n picioare; odihneşte-te şi distrează-te cum vrei.

Spunând acestea, ieşi din cameră.

— Am făcut-o! se gândi Ellen, din colţul canapelei, i-am spus tată şi acum trebuie să-l ascult. Mă întreb ce mă vor pune să fac după asta. Dacă va voi să beau vin în fiecare zi, trebuie să o fac? Dar dacă vor să fac ceva mai rău? S-ar putea; John nu a făcut-o niciodată! pe el nu l-aş fi putut înfrunta, dar pe ei da, dacă va fi necesar, şi o voi face! O să mă simt îngrozitor; mă întreb cum o să rezist. O, da, aş putea, dacă ar fi bine, şi aş îndura orice din partea lor decât să-L supăr pe Dumnezeu; sigur că da! Dar poate că nu îmi vor cere nimic rău. Mă întreb dacă asta va fi într-adevăr casa mea, şi nu mă voi întoarce niciodată acasă? John nu mă va lăsa aici! dar nu ştiu cum m-ar putea ajuta, fiindcă tata şi mama au spus asta; şi ştiu că mi-ar spune că e mai bine să stau aici. Dumnezeu va avea grijă de mine dacă îl ascult; nu e treaba mea.

Încredinţându-şi interesele grijii Lui, Ellen încercă să se liniştească. Continuă să se gândească; cât de diferite şi cât de plăcute ar fi fost lucrurile dacă John ar fi fost cu ea. Domnul Lindsay răspunsese întrebărilor ei cu destulă bunătate şi blândeţe, dar răspunsurile nu o conduseseră de la un lucru la altul cu îndemânarea cu care fratele ei îi deschidea o înlănţuire de gânduri şi vise; odată cu plăcerea achiziţionării de noi cunoştinţe avea plăcerea să descopere noi câmpuri de explorare, dar şi încântarea de a-şi mări puterile. Domnul Lindsay răspundea la ce era întrebat şi atât. Ellen deveni melancolică din cauza comparaţiei, aşa că se îndreptă spre rafturile cu cărţi. Găsind o istorie a Scoţiei, o luă şi hotărî să-şi împrospăteze memoria asupra unui subiect care îi câştigase interesul. Dar după puţin timp oboseala învinse gândurile studioase; se întinse pe canapea şi adormi.

Acolo o găsi domnul Lindsay care se întoarse după două ore, sub supravegherea menajerei.

— Am venit aici acum o oră, domnule, şi ea dormea ca un copil; nu a mişcat niciun degeţel. O, domnule Lindsay, e o fetiţă tare drăguţă şi cuminte. O binecuvântare pentru casă!

— Ai dreptate, Maggie; dar de unde ai aflat atât de repede?

— Nu mă puteam înşela, domnule George; am simţit imediat că e o cunoştinţă veche; am văzut-o din guriţa ei dulce şi din privirea pe care mi-a aruncat-o când i-am vorbit; sunt în casa aceasta dinainte de a vă naşte dumneavoastră, domnule. O privire mi-a fost de ajuns. E un dar din cer, pot să vă asigur.

Sărutul care o trezi pe Ellen o găsi în mijlocul unui vis. Se făcea că John era regele Scoţiei, şi stătea în faţa ei în veşminte regale. Ea îi oferea un pahar de vin, dar el îşi ridica sabia şi lovea paharul din mâna ei; pe când ea stătea ruşinată, cu ochii în jos, el o săruta pe frunte. Când deschise ochii, Ellen văzu că fratele ei se transformase în domnul Lindsay, iar paharul stătea în siguranţă pe masă.

— Cred că ai visat frumos, spuse domnul Lindsay; te-ai trezit zâmbind. Haide – grăbeşte-te; am lăsat un prieten în trăsură. Ia-ţi şi cartea dacă vrei.

Prezenţa străinului, care avea să petreacă o zi sau două la Braes o împiedică pe Ellen să mai vorbească. Aşezată confortabil în colţul din faţă al trăsurii, sprijinită pe perne, fu lăsată în tovărăşia gândurilor ei. Nu reuşea să se obişnuiască cu noile împrejurări. Trăsura care aluneca repede şi uşor, cei doi domni din faţă – dintre care unul era tatăl ei – scenele stranii şi variate care defilau prin faţa ochilor ei uimiţi, umbrele prelungi ale înserării, aerul răcoros şi proaspăt, toate erau încă un vis. Era foarte plăcut, şi nu putea să nu se bucure foarte mult, dar i se părea că a fost prinsă într-o colivie aurită din care nu va mai putea ieşi; ar fi vrut să clipească şi să se trezească la realitatea din Thiriwall.

— Dar domnul Lindsay? I-am spus tată, şi m-am încredinţat lui, se gândi ea, dar mai înainte m-am încredinţat altcuiva; nu pot să uit asta şi n-o voi uita niciodată! încercă din nou să se liniştească şi să se încredinţeze Celui

a cărui înţelepciune şi putere o depăşeau pe a ei. Asta se poate aranja, într-un fel la care nici nu visez, îşi spuse ea; nu trebuie să mă tulbur. Acum două luni eram liniştită acasă şi credeam că voi rămâne acolo pentru totdeauna; şi acum, fără să se întâmple nimic extraordinar, sunt aici – pentru totdeauna. Da, şi înainte de asta, la mătuşa Fortune – nu credeam că o să mai scap de ea toată viaţa mea; şi uite ce uşor s-a aranjat totul. Pe o cale la care nu mă pot gândi acum, lucrurile se vor schimba şi voi scăpa şi de aici. Se hotărî să fie răbdătoare, şi să se bucure de ceea ce îi oferea prezentul; cu aceste sentimente, drumul spre casă i se păru minunat, şi seara trecu fericită în tovărăşia istoriei Scoţiei.

În seara aceea, familia discută dacă s-o trimită sau nu pe Ellen la şcoală. Doamna Keith era în favoarea şcolii; mama ei părea nehotărâtă; domnul Lindsay, care avea în minte imaginea micuţei adormite pe canapeaua din bibliotecă, se gândise că biblioteca nu păruse niciodată atât de atrăgătoare, şi era hotărât s-o ţină acasă. Doamna Keith puse problema şcolii.

— Nu o şcoală cu internat, spuse doamna Lindsay; nu vreau să aud de aşa ceva.

— Nu, o şcoală de zi; i-ar prinde foarte bine; are nevoie de învăţătură. Nu am văzut niciodată un copil de vârsta ei atât de copilăros.

— Eu nu am văzut unul care să semene atât de mult cu o femeie în toată firea. M-a întrebat azi, spuse domnul Lindsay zâmbind, cel puţin o sută de întrebări, şi vă asigur că nu a fost niciuna prostească sau nelalocul ei; unele au fost foarte sensibile, şi cele mai multe deosebite.

— A fost foarte încântată de ziua asta, spuse doamna Lindsay.

— Eu nu am mai văzut o faţă atât de copilăroasă, spuse doamna Keith, la un copil de vârsta ei.

— E o faţă foarte inteligentă! spuse fratele ei.

— Şi una şi alta, spuse doamna Lindsay.

— Eu m-am mirat de ea ieri, spuse doamna Keith, când a adormit îmbrăcată pe canapea; a plâns un timp, şi genele îi erau încă ude, dar avea expresia aceea inocentă pe care o au copiii mici; ai fi crezut că are paisprezece luni, nu paisprezece ani; paisprezece ani şi jumătate, a spus.

— A plâns? spuse domnul Lindsay; ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse doamna Lindsay; a trebuit să mă asculte pe mine într-o chestiune în care ea era de altă părere.

— Ţi-a cauzat vreo neplăcere?

— Nu, deşi am văzut că are pasiuni puternice. Dar e primul copil pe care nu mă pot supăra.

— Cred că inima o trădează pe mama, spuse doamna Keith râzând; ieri a stat şi a privit-o o oră.

— Mie mi se pare foarte blândă şi supusă, spuse domnul Lindsay.

— Da, dar nu te încrede prea mult în aparenţe, spuse sora lui. Dacă se dovedeşte că nu e o Lindsay mă înşel eu. Ai văzut-o cum a roşit când ceva nu i-a fost pe plac?

— Nu poţi să judeci după asta, spuse domnul Lindsay; roşeşte din orice. Ar fi trebuit s-o vezi ieri când i-am spus că o duc la Bannockburn.

— Aha, ţi-a prins slăbiciunea; de acum n-o să mai vezi nicio greşeală la ea.

— Nu cred că face aşa ceva, soră; e o fetiţă foarte sinceră, şi asta îmi place la ea; deşi m-a provocat azi de vreo două ori. Mai e şi un lucru neplăcut – are capul plin de tot felul de ciudăţenii – absurde pentru un copil de vârsta ei – nu ştiu cum am s-o scap de ele.

După această lungă conversaţie se hotărî că şcoala e cea mai bună opţiune şi că Ellen va pleca cât de curând posibil.

Dar domnul Lindsay descoperi că această decizie era foarte greu de ţinut, şi unele împrejurări o distruseră cu totul. Prietenii veneau şi plecau mereu de la Braes, prieteni pe care era plăcut să-i vezi şi să-i auzi – inteligenţi, cultivaţi, bine informaţi, cu o conversaţie agreabilă şi utilă. Ellen nu vorbea, dar îi asculta cu multă atenţie.

Într-o seară, domnul Lindsay, domnul Villars şi domnul Muller, un domn elveţian care se simţea ca acasă aici, purtau o conversaţie în franceză. Domnul Villars începuse să vorbească despre Lafayette, de la care ajunseră la revoluţia americană şi la Washington, apoi la alţi patrioţi şi alte republici, antice sau moderne; domnul Villars şi domnul Muller erau de partea libertăţii şi îl combăteau pe domnul Lindsay cu argumente,

autoritate, exemple şi mărturii istorice. Ellen stătea lângă el ca de obicei, încântată să vadă că nu-i putea contrazice. Doamnele se aflau în cealaltă parte a încăperii şi o chemaseră de câteva ori, dar, din fericire, braţul domnului Lindsay îi înconjura umerii, şi fu lăsată să asculte. Conversaţia era foarte însufleţită, şi avea un subiect care o interesa foarte mult, fiindcă America fusese întotdeauna o temă favorită, lupta scoţienilor pentru libertate era proaspătă în mintea ei, istoria Elveţiei fusese discutată de multe ori cu Alice şi doamna Vawse, iar istoria Franţei fusese obiectul lecturilor ei din iarna trecută. Asculta foarte încântată, prea absorbită ca să observe că era privită cu amuzament de unul din vorbitori. Nu era vorba de domnul Lindsay; deşi acesta se juca cu buclele ei, nu îi vedea faţa strălucind de interes, şi nici privirile atente cu care îi urmărea pe vorbitori; era domnul Muller. Ajunseseră la elveţieni, şi la celebra lor luptă de eliberare de sub jugul austriac. Domnul Muller voi să vorbească despre bătălia în care se câştigase libertatea, dar pentru moment uitase numele.

— Pe legea mea, spuse domnul Villars, îmi scapă!

Domnul Lindsay nu putea sau nu voi să-l ajute. Dar domnul Muller se întoarse spre Ellen, fiindcă crezuse că vede o luminiţă în ochii ei, şi o rugă să-i spună numele.

— E Morgarten, domnule? spuse Ellen roşind.

— Morgarten! asta e! spuse el cu o plecăciune politicoasă în semn de mulţumire. Domnul Lindsay era la fel de mirat ca ducele de Argyle când auzise că grădinarul lui are o culegere de matematică în latină.

Conversaţia se întoarse din nou la domnul Villars, iar domnul Muller se retrase şi i se adresă lui Ellen. Era un domn bătrân foarte simpatic; Ellen nu îl mai văzuse niciodată.

— Înseamnă că ştii bine franceza, nu? spuse el, vorbind în această limbă.

— Nu ştiu, domnule, spuse Ellen modestă.

— Şi ai auzit de muntenii din Elveţia?

— O, da, domnule, multe.

El deschise ceasul şi îi arătă o miniatură minunată, întrebând-o dacă ştie ce reprezintă.

— E un castel din Alpi, nu?

El fu încântat şi continuă, tot în franceză, să-i spună că Elveţia era ţara lui; trăgând-o mai la o parte, începu o conversaţie lungă şi încântătoare. Într-un mod foarte plăcut, îi povesti o mulţime de detalii despre ţara lui, despre manierele şi obiceiurile oamenilor din Alpi, mai ales din Tirol, unde călătorise adesea. Era greu să spui cine era mai încântat – copilul care asculta sau omul de ştiinţă care povestea. Văzuse, spunea el, că era foarte legată de eroii libertăţii, şi o întrebă dacă auzise vreodată de Andrew Hofer, ţăranul tirolez care şi-a condus tovarăşii în lupta de eliberare de sub opresiunea bavareză şi franceză. Ellen nu auzise de el.

— Ai auzit de Wilhelm Tell?

— O, da, spuse Ellen, care îl cunoştea.

— Şi despre Bonaparte?

— Da, foarte multe.

El îi povesti interesanta istorie a lui Hofer; cum atunci când Napoleon cedase stăpânirea Elveţiei în mâinile regelui Bavariei, se ridicaseră în masă; cum învinseseră toate armatele care fuseseră trimise în munţi, şi se eliberaseră de sub jugul bavarez; cum venise Napoleon, care era prea puternic pentru ei; Hofer şi tovarăşii lui se apăraseră vânaţi ca fiarele, împuşcaţi ca ele; în cele din urmă, Hofer fusese trădat de un prieten, prins şi executat, şi apoi trimis familiei. Povestea fusese istorisită minunat, şi povestitorul înflăcărat de atenţia şi simpatia ascultătoarei sale, a cărei culori schimbătoare, zâmbete şi lacrimi îi arătaseră că lua parte ca un patriot la lupta, triumful şi căderea lor; sfârşitul o lăsă plină de milă pentru ei şi urându-l pe Napoleon. Apoi vorbiră din nou despre Alpi. Domnul Muller scoase din buzunar o miniatură pe care o primise în ziua aceea ca să i-o arate. Înfăţişa Mont Blancul în fildeş. O asigură că muntele arată chiar aşa uneori. Ellen o admiră foarte mult. Era o broşă, sau aşa ceva, spuse el, şi o întrebă dacă i-ar face cinstea s-o poarte uneori, ca să „îţi aminteşti de Elveţia şi să-mi faci o plăcere”.

— Eu, domnule, spuse Ellen, roşie de surprindere şi plăcere, vă sunt foarte recunoscătoare – domnule, nu ştiu cum să vă mulţumesc!

El spuse că ar fi foarte mulţumit cu un singur sărut.

— Poftim, domnule, spuse Ellen, roşind dar zâmbind, şi înapoindu-i broşa.

El râse şi se înclină şi îşi ceru iertare, şi îi spuse s-o păstreze ca să fie sigur că l-a iertat; apoi o întrebă cum o cheamă.

— Domnule, mă numesc Ellen M...

Se opri scurt, neştiind ce să spună; nu îndrăznea să spună Montgomery, şi Lindsay îi stătea în gât.

— Ai uitat? spuse domnul Muller amuzat, sau e secret?

— Spune-i domnului Muller numele tău, Ellen, spuse domnul Lindsay, întorcându-se de la un grup cu care stătuse. Tonul era sec şi neplăcut. Ellen simţi asta, şi cu dificultate, murmură:

— Ellen Lindsay, domnule.

— Lindsay? Eşti fiica prietenului meu Lindsay?

Din nou Ellen ezită, neştiind ce să răspundă, dar în sfârşit spuse cu lacrimi în ochi:

— Da, domnule.

— Memoria ta e proastă în seara asta, îi şopti domnul Lindsay, ai face bine să mergi să ţi-o împrospătezi.

Ellen o luă ca pe o invitaţie de a părăsi încăperea, şi plecă imediat, rănită de neplăcerea pe care nu credea că o meritase; îl iubea pe domnul Lindsay, mai mult decât pe celelalte rude ale ei. Merse la culcare suspinând şi adormi cu lacrimi în ochi.

Între timp, domnul Muller îl încânta pe domnul Lindsay prin laudele aduse fiicei lui – inteligenţa ei, şi manierele, şi modestia, şi franceza. Îl întrebă dacă o trimitea la Edinburg iarna aceea şi la ce şcoală anume. Domnul Lindsay se declară nehotărât asupra ultimului punct, iar domnul Muller spuse că ar fi încântat dacă ar veni la el de două sau trei ori pe săptămână să citească împreună. Această ofertă, din partea unui om cu studiile şi obiceiurile domnului Muller, era un mare compliment şi o mare promisiune în privinţa lui Ellen. Acceptă cu plăcere. Astfel încât chestiunea şcolii se hotărî.

Ellen se trezi hotărâtă să nu-l mai supere pe domnul Lindsay şi să vorbească cum voia el. Mândria îi spunea „Nu face aşa ceva; nu face

mărturisiri când ştii că nu ai greşit; nu trebuie să te umileşti singură". Această pledoarie era puternică. Dar nici inima nici conştiinţa nu-i permiteau să asculte acest sfat.

— Mă iubeşte foarte mult, se gândea ea, şi poate că nu m-a înţeles aseară; şi, pe lângă asta, îi datorez ascultarea unui copil acum. Nu trebuie să fie nemulţumit de mine atâta timp cât pot împiedica asta. Şi nici eu nu aş fi fericită. Dumnezeu îi iubeşte pe cei umili – mă voi umili singură.

Ca să îndeplinească această hotărâre, coborî mult mai devreme decât de obicei; ştia că domnul Lindsay se afla acolo, şi spera să-l găsească singur. Era prea devreme şi pentru el, totuşi; camerele erau goale, aşa că Ellen îşi luă o carte, şi, perfect împăcată cu ea însăşi, se aşeză la fereastră şi se cufundă în lectură. Nu îl văzu pe domnul Lindsay până când nu simţi o mână care o bătea pe umăr.

— Ce crezi despre seara trecută? Ce te-a făcut să-i răspunzi aşa domnului Muller?

Ellen tresări, dar nu avu timp să-şi mai pregătească un discurs.

— Nu am ştiut ce să spun, spuse ea, privind în pământ.

— Cum adică? spuse el supărat. Nu ştiai ce voiam eu să spui?

— Da... dar... vă rog să nu-mi vorbiţi aşa! exclamă Ellen, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Mândria lupta să reţină lacrimile.

— Vorbesc cum vreau eu. De ce nu ai spus ce voiam eu să spui?

— Mi-era frică... nu ştiu, poate credea că nu spun adevărul.

— Exact asta vreau să creadă. Nu vreau să se facă diferenţă, Ellen, nici de ei şi nici de tine. Acum ridică-ţi capul şi ascultă-mă, spuse el, luând-o de mână, îţi poruncesc ca, atunci când vei fi întrebată acest lucru, să răspunzi cum ţi-am spus eu, fără nicio explicaţie. E adevărat, şi dacă oamenii trag concluzii false, treaba lor. Mă înţelegi?

Ellen se înclină.

— Mă vei asculta?

Ea răspunse în acelaşi fel.

El îşi slăbi strânsoarea, se aşeză şi o luă în braţe, vorbindu-i mai blând.

— Nu trebuie să mă nemulţumeşti, Ellen.

— Nu am vrut să vă nemulţumesc, domnule, spuse Ellen izbucnind în

lacrimi, şi mi-a părut foarte rău. Nu am vrut să nu vă ascult, doar că am ezitat...

— Nu mai ezita. Poruncile mele sunt destul. Eşti fiica mea, Ellen, şi eu sunt tatăl tău. Bietul meu copil! spuse el, văzând că Ellen plângea, nu credeam că o să am atâtea probleme cu tine!

— Dacă aţi vrea să nu mai vorbiţi şi să nu mă mai priviţi aşa, spuse Ellen, mă face foarte nefericită...

— Gata, spuse el sărutând-o; nu-mi mai da ocazia.

— V-am dat eu ocazia, domnule?

— Ellen! spuse domnul Lindsay, gata să se enerveze, încep să cred că mătuşa ta Keith a avut dreptate şi eşti o adevărată Lindsay. Dar aşa sunt şi eu, şi vreau numai ascultare din partea ta, fără răspunsuri sau certuri.

— Veţi avea, murmură Ellen. Dar nu fii nemulţumit de mine, *tată.*

Ellen se pregătise să spună acest cuvânt; ştia că îl va încânta, şi nu se înşelă, deşi îl spusese foarte încet. Nemulţumirea trecuse. El o îmbrăţişă, o sărută cu tandreţe, şi spuse că nu o va lăsa din braţe până nu o vede zâmbind; toată ziua nu o pierdu din ochi.

În dimineaţa aceea, ar fi fost uşor să se creeze un zid de despărţire între ei. Un singur cuvânt de umilinţă îl prevenise, şi întărise dragostea domnului Lindsay. Nu mai avea decât tandreţe şi iubire pentru ea, şi doamna Keith îi spuse mamei ei că nu mai era nimic de făcut cu George; văzuse că era vrăjit de copilul acesta.

CAPITOLUL XLIX

Vreau să vă spun că-mi arde inima
Îmi arde pentru cineva;
O noapte de iarnă aş putea umbla
De dragul ăstui cineva.
O-ho! pentru cineva!
O-ho! pentru cineva!
Ce nu aş face, o, inima mea
De dragul ăstui cineva.

Cântec scoţian

În câteva săptămâni se mutară la Edinburg, unde se făcură aranjamente pentru Ellen.

Casa de pe strada Georges era mare şi plăcută. Spre marea bucurie a lui Ellen, o cămăruţă de la etajul întâi fusese desemnată de la început drept camera ei de studiu şi de lucru; era mobilată cu o mică bibliotecă, un pian şi multe alte lucruşoare. Biroul ei iubit fusese aşezat pe o măsuţă din mijloc, iar Ellen se gândi că va face ea o altă aranjare când va rămâne singură. Trusa de lucru era aşezată pe o măsuţă mai mică lângă fereastră. O uşă de sticlă din capătul celălalt al camerei se deschidea într-un mic balcon; uşa aceasta şi balconul erau o comoară pentru Ellen. Îşi aranjă şi rearanjă sanctuarul de atâtea ori până când fu totul cum voia; mai dorea numai o vază cu flori.

— O s-o am şi pe asta zilele astea, îşi spuse ea, şi hotărî să-şi onoreze camera petrecându-şi cât mai mult timp acolo. Era numai a ei, deschisă şi prietenilor care voiau s-o viziteze, dar lecţiile aveau loc în altă parte – în bibliotecă, sau în camera de muzică, sau, cel mai adesea, în camera de zi a bunicii ei. Oricând şi oriunde, doamna Lindsay şi doamna Keith erau mereu prezente.

Ellen era mândria şi încântarea întregii familii. Pentru doamna Keith era mai mult o mândrie; afecţiunea celorlalţi era mai sinceră. Ellen simţea totuşi că o iubeau, era recunoscătoare, şi căuta să le fie pe plac cu orice chip. Iubirea ei pentru ceilalţi prieteni, prietenii despre care ei nu ştiau nimic, prietenii americani, era singurul punct dureros;

hotărâse să nu vorbească despre ei, şi mai ales să nu spună cât de mult din inima ei rămăsese acolo. Dar această hotărâre era foarte greu de ţinut. Nu era obişnuită cu ascunzişurile; pe căi nebănuite, nefericitul adevăr ieşi la iveală, şi rana nu se vindecă.

Într-o zi, Ellen avu o durere de cap şi fu trimisă să se întindă. Singură, întinsă pe pat, începu să se gândească la ultima ocazie în care avusese o durere de cap, *acasă,* cum spunea ea de obicei în gând. Îşi aminti de blândeţea lui John; cât de grijuliu o aşezase pe canapea; cum îi răcorise tâmplele, punându-i mâna pe frunte şi o dată, chiar buzele.

— Mă întreb, se gândi Ellen, ce am făcut ca să mă iubească atât de mult, cum ştiu că o face? îşi aminti cum, când fusese în stare să asculte, se aşezase alături şi vorbise atât de dulce, şi blând, şi amuzant, încât ei aproape că îi păru bine că s-a îmbolnăvit, privindu-l ca pe un înger. Simţi totul din nou. Din nefericire, după ce adormise, doamna Lindsay veni să vadă cum se simţea. Văzându-i lacrimile, bunica ei nu se linişti până nu află cauza. Lui Ellen îi păru foarte rău să-i spună, dar spuse cum putu ea mai bine, deşi nu ştiu cum să scape de întrebări; într-adevăr, felul în care erau puse nu-i permitea asta.

Câteva zile mai târziu, la puţin timp după ce veniseră la Edinburg, remarcară că Ellen arăta foarte bine.

— Nu mulţumită mie, spuse Ellen zâmbind, ei nu mi-ar fi permis să arăt rău.

— Cine sunt „ei”?

— Fratele şi sora mea.

— Aş vrea, George, spuse nemulţumită doamna Keith, să-i spui lui Ellen să nu mai folosească această exprimare. M-am săturat s-o aud.

— Nu o auzi foarte des, mătuşă Keith, nu se putu abţine

Ellen.

— Destul de des; şi o citesc de pe buzele tale de o mie de ori pe zi.

— Chiar dacă Ellen vrea, spuse doamna Lindsay, noi nu vrem să fim rude cu toată lumea.

— De unde ai dobândit un obicei atât de absurd? spuse doamna Keith. Nu îţi stă în fire.

— Ei mi-au spus întâi, spuse Ellen. Eu am fost foarte bucuroasă...

— Da, bănuiesc că aveau motivele lor, spuse mătuşa ei; au acţionat din interes, fără îndoială; aşa fac oamenii întotdeauna.

— Te înşeli foarte tare, mătuşă Keith, spuse Ellen, aprinsă, nu ştii ce vorbeşti!

Pe loc, doamna Lindsay îi atinse buzele. Ellen se roşi îngrozitor, dar după un moment de ezitare, spuse:

— Îmi cer iertare, mătuşă Keith, nu trebuia să spun asta.

— Foarte bine, spuse domnul Lindsay. Dar înţelege, Ellen, că oricum ai fi dobândit acest obicei, trebuie să renunţi la el. Să nu mai auzim de fraţi şi surori. Nu pot, aşa cum a spus mama, să fraternizez cu toată lumea, şi mai ales cu necunoscuţii.

— Mă bucur că ai clarificat asta, spuse doamna Lindsay.

— Nu pot să concep cum au putut să facă asta cu Ellen, spuse doamna Keith.

— E ceva natural, spuse Ellen, cu o voce înecată, spun asta fiindcă aşa simt.

— Doar nu vrei să spui, spuse domnul Lindsay, că acest domn şi această domnişoară Nu-ştiu-cum – aceşti oameni – nu le ştiu numele...

— E numai unul acum, domnule.

— Persoana aceasta pe care o numeşti fratele tău – doar nu vrei să spui că îl priveşti de parcă aţi fi născuţi fraţi?

— Nu, spuse Ellen, cu obrajii în flăcări, de o mie de ori mai mult!

În următorul moment îi păru teribil de rău, fiindcă ştia că îi nemulţumise şi rănise în cel mai înalt grad. Nu primi niciun răspuns. Ellen nu îndrăznea să se uite la nimeni, şi nici nu era nevoie; dorea să spargă cineva tăcerea,

dar nu se auzi nimic cu excepţia unui „hm” al domnului Lindsay, care se ridică şi ieşi. Ellen era sigură că era nemulţumit. Chiar şi doamnele erau prea jignite ca să vorbească despre subiect, şi o trimiseră în camera ei. Se duse, se trânti pe podea şi îşi ascunse faţa în palme.

— Ce să fac? ce să fac? se întrebă ea. N-o să reuşesc niciodată să-mi stăpânesc limba! O, aş vrea să nu fi spus asta! nu mă vor ierta niciodată. Ce aş putea face ca să-i împac? Să merg în camera de studiu a tatălui meu şi să-l rog? Dar cum să îl rog să mă ierte? Nu am făcut nimic rău, nu am ce să-i spun. Nu pot să fac nimic; pot doar să-mi fac datoria cât pot de bine, şi poate că le va trece. Dar, o, vai!

Un val de lacrimi scăldă această hotărâre.

Ellen se ţinu de cuvânt; încercă să fie ireproşabilă în muncă şi comportament, dar simţea mereu că prietenii ei nu o iertaseră. În jurul lor era un aer rece care spunea asta; nu mai era îmbrăţişată de zece ori pe zi, şi nu o mai săruta nimeni. Ellen simţi asta mai mult la domnul Lindsay; sufletul i se întunecă; i se interzisese să vorbească despre prietenii ei absenţi, dar nu aceasta era calea spre uitare; nu trecea un minut fără să se gândească la fratele ei.

Veni duminica; prima duminică în Edinburgh. Dimineaţa merseră cu toţii la biserică; după-amiaza, află Ellen, nu mai mergea nimeni; bunica ei se culcase. Ceru permisiunea să meargă singură.

— Vrei să mergi pentru că trebuie sau pentru că îţi place? spuse doamna Lindsay.

— Fiindcă îmi place! spuse Ellen cu ochii şi cu gura.

— Poţi să mergi.

Încântată, Ellen se pregăti şi porni, dar în hol se întâlni cu domnul Lindsay.

— Unde mergi?

— La biserică, domnule.

— Singură? De ce vrei să mergi? Nu, nu te las. Vino aici; vreau să stai cu mine; ai fost o dată azi. Doar nu vrei să mergi iar?

— Ba da, domnule, foarte mult, spuse Ellen, urmându-l în bibliotecă, dacă nu aveţi obiecţii. Ştiţi că nu am văzut încă Edinburghul.

— Edinburghul! E adevărat, aşa e, spuse el, uitându-se la faţa ei dezamăgită. Ei bine, du-te dacă vrei numai decât.

Ellen merse până la uşă, şi se întoarse în bibliotecă.

— Nu am spus bine, izbucni ea, nu acesta era motivul pentru care voiam să merg. Stau cu dumneavoastră dacă vreţi, domnule.

— Nu vreau, spuse el surprins, nu ştiu ce vrei să spui. Te las să pleci dacă vrei. Du-te! e târziu.

Ellen plecă din nou, de data asta cu inima plină; mult prea plină ca să se gândească la altceva. Intră în biserică cu plăcere. Era o biserică străină, pe care nu o văzuse decât o dată, iar când privi în jurul ei, nu văzu nimic familiar – feţele şi lucrurile erau străine. Dar era o biserică, şi ea era singură, singură în mijlocul mulţimii; se piti în colţul cel mai ferit, cu sentimentul că se afla acasă. De abia se aşezase, că îşi plecă capul şi izbucni într-un val de lacrimi nestăpânite. Era o mare uşurare să plângă nestingherită; acasă se temea că va fi văzută sau auzită, şi întrebată; acum era singură şi liberă, şi îşi eliberă inima de tot amarul adunat.

— O, cum am putut să spun asta! cum am putut! O, ce ar fi crezut John despre mine dacă m-ar fi auzit! încep să pierd deja adevărul? Mă întorc deja? O, ce să fac! ce se va întâmpla cu mine dacă nu mă stăpânesc; la ei nu e nicio nădejde de dreptate – niciun semn – totul e rău! Ce se va întâmpla cu mine? Dar există Cineva care a promis să-i ţină pe cei care îl urmează; El este de ajuns; nu m-am ţinut destul de aproape de El, asta e; nu mi-am amintit de El şi nu L-am iubit „Dacă mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele!” Eu nu am făcut-o! O, dar o voi face! O voi face, şi El va fi cu mine, şi mă va ajuta, şi mă va binecuvânta, şi totul va merge bine.

Ellen se rugă cu lacrimi amare să fie iertată şi să primească credinţă. Hotărî că nimic, orice s-ar întâmpla, nu o va ispiti să uite un cuvânt din poruncile Lui; se hotărî să fie mai atentă cu timpul ei liber; se gândi că de abia avea o oră a ei; se hotărî să facă din Biblie singura regulă de conduită în viaţă; şi se rugă, se rugă cu înflăcărare pentru a fi ajutată să-şi ţină hotărârile. Ellen nu auzi niciun cuvânt din predică, dar nu petrecuse niciodată o oră mai profitabilă în biserică.

Lacrimile ei nu veneau toate din gândurile şi sentimentele acestea;

unele se datorau tristeţii din timpul săptămânii; altele veneau din amintirea – o, cât de puternice erau! – prietenilor ei pierduţi. Mama ei, şi Alice, şi domnul Humphreys, şi Margery, şi domnul Van Brunt, şi domnul George Marshman; şi îşi dori, cu o dorinţă arzătoare, să-l vadă pe fratele ei. Îi era dor de vocea lui blândă, de ochii pe care îi privea întotdeauna de parcă nu i-ar mai fi văzut niciodată, de înfăţişarea lui calmă, de atingerea mâinii lui, care spunea atât de multe lucruri. Se gândi că ar da orice să-l vadă şi să-l mai audă un minut. Cum asta nu se putea întâmpla, se hotărî să se poarte cum i-ar fi plăcut lui; când se vor întâlni, va fi mulţumit de ea.

Plânsese în voie, şi dobândise putere şi speranţă în luptă; când se cântă ultimul imn, îşi ridică capul şi îl căută în carte. Spre marea ei surpriză, îl văzu pe domnul Lindsay la capătul celălalt al rândului, cu braţele încrucişate, ca un om care nu vede nimic în jurul lui. Ellen înmărmuri, dar îşi ascultă instinctul şi se îndreptă imediat spre el; şi chiar dacă Ellen nu ascultase nimic din predică, cântă imnul din toată inima. Drumul spre casă se scurse în tăcere. Domnul Lindsay nu îi lăsă mâna până în bibliotecă. Acolo îi scoase boneta şi şalul, o luă în braţe şi exclamă:

— Biata mea micuţă! Ce s-a întâmplat cu tine azi?

Era atâta bunătate în tonul lui, încât Ellen îi întoarse mângâierea şi îl asigură că se simţea foarte bine acum.

— Te simţi bine! spuse el, îmbrăţişând-o; te simţi bine! Cu faţa asta palidă şi cu ochii roşii? Te simţi bine, Ellen?

— Mă bucur să vă aud că îmi vorbiţi atât de frumos, domnule.

— Frumos? Nu voi vorbi niciodată altfel cu tine, Ellen; haide! nu vreau să te mai văd plângând; ai plâns destul azi; ridică-ţi faţa şi sărută-mă. Ce s-a întâmplat cu tine, copilul meu?

Dar trebui să aştepte puţin răspunsul.

— Cea fost, Ellen?

— Un lucru, spuse Ellen, a fost că mi-a părut rău de ce v-am spus înainte de a pleca.

— Ce? Nu-mi amintesc nimic care să cauzeze o asemenea durere.

— V-am spus, domnule, când am vrut să merg la biserică, că voiam să merg fiindcă nu văzusem Edinburghul încă.

— Ei bine?

— Ei bine, nu era adevărat; şi mi-a părut foarte rău.

— Nu era adevărat? ba era; ce vrei să spui? nu ai văzut Edinburghul.

— Nu, domnule, asta era adevărat, dar am spus-o ca să vă fac să credeţi ceva neadevărat.

— Cum?

— Voiam să vă fac să credeţi că acesta era motivul pentru care voiam să merg la biserică – ca să văd oraşul şi celelalte – şi nu era asta.

— Ce era atunci?

Ellen ezită.

— Îmi place să merg întotdeauna, domnule, şi cred că voiam să fiu singură.

— Şi nu ai fost, până la urmă, spuse domnul Lindsay, fiindcă te-am urmat şi acolo. Dar Ellen, copila mea, te-ai necăjit degeaba; nu ai spus nimic neadevărat.

— A, domnule, dar v-am făcut pe dumneavoastră să credeţi ceva neadevărat.

— Pe cuvântul meu, spuse domnul Lindsay, eşti un gânditor foarte bun. Întotdeauna spui adevărul?

— Aş vrea să spun, dar uneori nu pot. Sunt sigură că nu suport minciuna!

— Ei bine, nu o să mă contrazic cu tine, spuse domnul Lindsay; aş vrea să fie mai mult adevăr în lume. Asta a fost singura cauză a lacrimilor tale?

— Nu, domnule, nu singura.

— Ce a mai fost, Ellen?

Ellen privi în jos şi tăcu.

— Haide, vreau să ştiu.

— Trebuie să vă spun, domnule?

— Trebuie, spuse el zâmbind; vreau totul, fiica mea.

— Mi-a părut rău toată săptămâna fiindcă v-am dezamăgit pe dumneavoastră şi pe bunica şi pe mătuşa Keith.

Mângâierea tăcută a domnului Lindsay păru să spună că nu avea de ce plânge.

— Asta a fost totul, Ellen?

— Nu, domnule.

— Ei bine, aş vrea să nu mă întrebaţi mai multe; vă rog! Vă voi dezamăgi din nou.

— Nu mă vei dezamăgi.

— Mă gândeam la domnul Humphreys, spuse Ellen în şoaptă.

— Cine este acesta?

— Ştiţi, domnule, aţi spus să nu-i mai spun...

— La ce te gândeai?

— Am vrut să-l văd din nou foarte mult.

— Ei bine, chiar că spui adevărul, spuse domnul Lindsay, ori eşti mai îndrăzneaţă decât credeam.

— Aţi spus că nu veţi fi dezamăgit.

— Nu sunt, fiica mea; dar ce să fac ca să-i uiţi pe aceşti oameni?

— Nimic, domnule; nu-i pot uita; nu aş merita să mă iubiţi dacă aş putea. Lăsaţi-mă să-i iubesc, şi nu vă supăraţi pe mine!

— Dar nu sunt mulţumită să ştiu că trupul ţi-e aici şi inima în altă parte.

— Ar trebui să am o inimă tare mică, spuse Ellen râzând printre lacrimi, dacă ar avea loc numai pentru o persoană.

— Ellen, spuse domnul Lindsay cercetător, nu spui o minciună aici?

— Nu, domnule!

— Dacă nu există cinste în ochii aceştia, spuse el, atunci nu există nicăieri. Sunt mulţumit – pe jumătate mulţumit. Acum întinde-te aici, draga mea fiică, şi odihneşte-te, spuse el, aşezând-o pe canapea; se pare că ai nevoie.

— Nu am nevoie de nimic, spuse Ellen cu capul pe pernă, în afară de un singur lucru – să ştiu că şi bunica m-a iertat.

— Trebuie să încerci să n-o superi pe bunica ta, Ellen, fiindcă ea nu iartă prea uşor; dar cred că pot aranja asta. Culcă-te.

— Mă întreb, spuse Ellen închizând ochii şi zâmbind, de ce toată lumea îmi spune „micuţo”. Nu cred că sunt mică, deşi toată lumea o spune.

Domnul Lindsay se gândi că ştia de ce, când reveni după câteva minute şi o găsi adormită. Faţa inocentă, fruntea senină, păreau să aparţină unui

copil mai mic. Chiar şi domnul Lindsay nu putu să nu-şi amintească de vorbele menajerei „pacea cerului e cu ea”; nici mama ei nu ar fi putut-o privi cu mai multă iubire decât tatăl ei adoptiv.

Timp de câteva zile nu-i permise să-l părăsească. O puse să-şi aducă cărţile să înveţe în camera lui; ieşea şi intra cu ea, şi o ţinea lângă el şi când se întâlnea cu restul familiei. Intenţionat sau nu, acest comportament risipi nemulţumirea mamei şi surorii lui. Ellen le era luată, şi se gândiră să nu renunţe la ea. Şi deşi Ellen le putuse îndura mult mai bine nemulţumirea de când se împăcase cu domnul Lindsay, se bucură foarte mult când le văzu zâmbind, şi i se păru că pluteşte.

Era foarte ocupată acum. Avea profesori de pian şi de canto şi de alte materii; mergea la domnul Muller de două ori pe săptămână, şi îşi reîncepu lecţiile de călărie. Nu spuse nimic, sperând că îşi vor da seama de greşeala lor. Doamna Keith o însoţea întotdeauna.

Într-o zi, în timp ce Ellen se odihnea după o lecţie de călărie, o tânără domnişoară care îi era colegă la germană i se alătură. Această domnişoară era cu câţiva ani mai mare decât Ellen, dar o plăcea foarte mult.

— Ce bine te-ai descurcat ieri, spuse ea, ne-ai făcut pe toate de râs. Cred că te-a ajutat domnul Muller, nu?

— Da, spuse Ellen zâmbind, m-a ajutat puţin; mă ajută cu pronunţiile acelea supărătoare.

— Cu nimic altceva, presupun? Ei bine, trebuie să recunoaştem că suntem proaste. Cum te simţi azi?

— Sunt foarte obosită.

— Obosită? O, nu eşti obişnuită.

— Nu e asta, spuse Ellen; sunt obişnuită – tocmai de asta sunt obosită. Sunt obişnuită să călăresc peste dealuri şi văi; e foarte obositor să te învârţi prosteşte în cerc.

— Dar ştii să stăpâneşti un cal? Am crezut că de abia începi să înveţi.

— O, nu, am învăţat demult; doar că ei nu mă cred, şi nu m-au văzut niciodată. De abia ai venit, domnişoară Gordon?

— Da, şi mi-l aduc pe Sophronisbe – o ştii pe Sophronisbe? Uite-o; cea cenuşie; nu e frumoasă? E cel mai frumos animal din herghelie.

— O, ştiu! spuse Ellen; te-am văzut ieri cu ea; are un mers minunat. Cât timp voi fi ţinută aici, domnişoară Gordon?

— Nu ştiu; cred că vor afla până la urmă; ce ţi-a spus De Courcy?

— O, a venit şi s-a uitat la mine, şi mi-a spus „foarte bine” şi „continuă aşa” şi a plecat.

— E păcat, spuse domnişoara Gordon râzând. Ascultă; m-am gândit la ceva; dacă ai încăleca pe Sophronisbe, fără să spui nimic nimănui, şi le-ai arăta de ce eşti în stare. Ai curaj? E foarte iute.

— Am curaj, spuse Ellen, dar mulţumesc, cred că mai bine nu încerc.

— Ţi-e frică?

— Nu, deloc; dar mătuşii şi lui tata nu i-ar place.

— Prostii! de ce să nu le placă; nu e niciun pericol, dacă ştii. Haide! am văzut că te descurci minunat pentru o începătoare. Sunt surprinsă că De Courcy nu vede mai bine. Cred că ai învăţat germană înainte. Vii?

Dar Ellen refuză, preferând să se plimbe în cerc. Sosi domnul Lindsay. Se afla aici pentru prima dată. Ochii lui o examinară.

— Fiica mea stă bine, îi spuse el maestrului de călărie.

— O minune! Domnişoara Lindsay călăreşte admirabil pentru o începătoare. Chiar nu a luat lecţii înainte?

— Ba da, a luat lecţii, dar nu ştiu ce fel de lecţii, spuse el, îndreptându-se spre Ellen. Cum îţi place, Ellen?

— Nu-mi place deloc, domnule.

— Credeam că îţi place călăria.

— Asta nu e călărie, domnule.

— Ha! dar ce numeşti tu călărie? Domnule De Courcy, vrei să-i dai domnişoarei un alt cal să vedem dacă se descurcă?

— Cu mare plăcere! Domnul De Courcy ar fi făcut orice. Ellen fu urcată pe un animal frumos, şi pusă să-şi dovedească îndemânarea în toate modalităţile la care se putea gândi domnul De Courcy. Nu stătuse niciodată mai drept în şea, nu stăpânise niciodată atât de bine calul; niciodată nu îşi dăduse interesul să se descurce atât de bine. Ştia că o privesc şi alţii în afară de prietenii ei, dar se gândea numai la doi oameni, domnul Lindsay şi maestrul de călărie, a căror părere conta.

— Foarte bine, foarte bine, murmură el, perfect. Domnule, domnişoara fiica dumneavoastră a luat lecţii bune.

— Destul de bune, spuse domnul Lindsay zâmbind. Ţigăncuşa! De ce te-ai oprit mai înainte şi ai pornit din nou?

— Fiindcă pornise cu piciorul greşit.

— Exact! exclamă el.

— Ai exersat săriturile, Ellen?

— Da, domnule.

— Încearc-o, De Courcy. Cât de înalt vrei gardul, Ellen?

— Cât de înalt vreţi, domnule, spuse Ellen, mângâind gâtul calului şi zâmbind.

— Cum arăţi, copilă! spuse domnul Lindsay mulţumit. Aşadar asta numeşti tu *călărie?*

— Cam aşa ceva, domnule.

Ellen fu încercată cu garduri fixe şi obstacole din ce în ce mai înalte, până când domnul Lindsay spuse că nu vrea să vadă mai mult. Domnul De Courcy îl asigură că fiica lui luase lecţii de la un călăreţ foarte priceput, şi el nu mai avea nimic de făcut; dar ar fi fost foarte fericit dacă ar veni să exerseze la el.

Culoarea aprinsă a obrajilor lui Ellen ar fi putut fi interpretată drept vanitate, dar nu era. Nu luă niciun cuvânt de laudă pentru ea, nici nu se gândi la performanţele ei; totul era pentru altcineva; şi poate că şi doamna Keith înţelesese, fiindcă părea jenată. Dar domnul Lindsay era foarte mulţumit, şi îi promise lui Ellen că, imediat ce se va încălzi, va avea un cal şi va călări în voia inimii.

CAPITOLUL L

Era speranţa, încântarea şi plăcerea sa în gând, dar şi atunci când o vedea.

Dryden

Ellen era acum în pericol de fi răsfăţată – nu peste măsură, fiindcă temperamentul familiei nu o permitea – ci fiindcă vedea că e o persoană foarte importantă. Nu putea să nu simtă că era preocuparea majoră a celor trei prieteni ai ei; gândurile şi grijile lor se îndreptau mereu spre ea. Chiar şi doamna Keith o păzea şi o sfătuia mereu, deşi remarca din când în când surprinsă că nu avea ce să-i spună prea mult lui Ellen, fiindcă ştia totul din instinct. Pentru domnul Lindsay şi bunica ei, era scopul vieţii; exceptând cazurile în care voinţa ei se opunea voinţei lor, avea tot ce-şi dorea şi făcea tot ce-i plăcea.

Dar Ellen avea din fericire doi paznici care o ţineau departe de mândrie şi îngâmfare.

Unul era dragostea pentru fratele ei şi amintirea lui. Nu era nimeni care să-i ia locul, nu doar în afecţiunea ei, ci şi în viaţa de zi cu zi. Îi era dor de el în tot ce făcea. Era tratată cu multă bunătate şi amabilitate, dar dorea *simpatie.* I *se* vorbea, nu se vorbea *cu* ea. Nimeni nu ştia ce gândea ea, nici nu avea răbdare să-i asculte gândurile, să le analizeze şi să-i spună ce e bine şi ce e rău. Nimeni nu ştia ce simţea, şi nu avea arta să-i îndepărteze tristeţea şi plictiseala fără ca ea să-şi dea seama, lăsându-i mintea curată şi limpede. Cu toată bunătatea şi răsfăţul noilor ei prieteni, Ellen se simţea singură. Era răsfăţată şi privită ca un bun de preţ – o jucărioară strălucitoare – un lucru de care să ai grijă, să-l înveţi şi să dispui cu cea mai mare afecţiune şi încântare; bunătatea lui John îi ghicea sentimentele şi dorinţele, iar autoritatea lui ajungea acolo unde ei nu aveau cum; era o autoritate pe care Ellen nu o putea contesta, fiindcă era sigură că o duce la bine; i-ar fi fost mai uşor să sufere nenumărate ocări ale domnului Lindsay, decât o privire dezaprobatoare a fratelui ei. Ellen nu obiecta nimic la poruncile rudelor ei; nu o deranjau decât rareori, şi era

lăsată să facă după capul ei, dar uneori făcea comparaţii.

— Nu aş fi putut să nu-l ascult pe John atât de repede, şi totuşi el nu mi-ar fi spus niciodată cuvintele pe care mi le-ar spune el.

— Puţină mândrie poate? îşi spuse ea, amintindu-şi vorbele domnului Dundas; cred că destul de multă – John nu e mândru; şi totuşi, nu ştiu cum să spun, nu e mândru în felul lor; aş vrea să ştiu care mândrie e bună şi care nu; dacă ar fi aici, el mi-ar spune.

— La ce te gândeşti aşa adânc, Ellen? spuse domnul Lindsay.

— Mă gândeam, domnule, la diferitele tipuri de mândrie; aş vrea să ştiu care e bună şi care e rea – de fapt, există mândrie bună?

— Orice fel de mândrie e bună, Ellen, spuse domnul Lindsay, cu condiţia să nu fie prea multă.

— Aţi vrea ca eu să fiu mândră, domnule?

— Da, spuse el, râzând, cât de mândră vrei; numai să nu fii mândră cu mine.

Nu era un răspuns mulţumitor, dar aşa i se răspundea la toate întrebările; era sărutată, numită metafizică sau filosofică, şi amăgită cu o sărutare. Tânjea după fratele ei. Singurul înlocuitor era domnul Muller, la orele căruia mergea cu mare plăcere; ca să spunem adevărul, şi lui îi plăceau foarte mult. Nu avea familie şi trăia singur; vizitele ascultătoarei şi inteligentei lui eleve erau o pauză foarte plăcută în monotonia vieţii lui. Cu inima bună şi binevoitor, şi un adevărat iubitor al cunoaşterii, îi plăcea s-o împartă şi altora. Ellen descoperi curând că îi putea pune oricâte întrebări voia, în legătură cu subiectul pe care îl studiau; amuzat şi interesat, era gata să-i răspundă cu pricepere. Adesea, când nu era prea ocupat, o ţinea două ore în loc de una. Erau ore minunate. Domnul Muller îi propusese domnului Lindsay s-o ia pe Ellen pe de o parte datorită recunoştinţei faţă de el, şi pe de altă parte datorită simpatiei pe care o avea faţă de Ellen, din cauza simplităţii, inteligenţei şi manierelor ei. Ultimul motiv nu-l dezamăgi. Se ataşă foarte tare de eleva lui; un ataşament pe care îl împărtăşea şi Ellen, atât în bunătate cât şi în orice serviciu de care ar fi avut nevoie. Era încântarea ei să-i poată aduce domnului Muller flori şi fructe; să-i copie câte ceva, sau să-i facă puţină ordine în birou, fiindcă ea

era singura persoană în care el avea încredere; sau să-i ducă o carte din biblioteca tatălui ei; o dată sau de două ori, când el nu se simţea bine, îi citi toată ora cărţi care nu o interesau şi pe care nu le înţelegea. În concluzie, şi pe drept cuvânt, orele petrecute împreună erau o plăcere atât pentru domnul Muller cât şi pentru Ellen.

Celălalt străjer era preţioasa ei oră de singurătate, pe care se străduia să nu o piardă fiindcă îi promisese lui John. Singurul timp potrivit era dimineaţa, înainte să se trezească restul familiei. Acestei ore, care depăşea uneori şaizeci de minute, Ellen îi era fidelă. Micuţa ei Biblie era acum foarte preţioasă; Ellen nu simţise niciodată o asemenea nevoie de a o deschide, nicio asemenea mângâiere ca atunci când îşi descărca în rugăciune povara de griji şi dorinţe. Niciodată nu simţise ca acum valoarea acelui Prieten care se apropie de copiii Săi cu atâta mai mult cu cât se apropie ei de El; nu realizase niciodată bucuria de a-L avea oricând la dispoziţie. Plăcerea ei deosebită era să se roage pentru cei pentru care nu mai putea face altceva; era o bucurie să se gândească că Cel care aude rugăciunile ei este prezent cu toţi aceşti oameni, şi că deşi mii de mile se întind între solicitant şi cei pentru care solicită, puterea rugăciunii poate înghiţi distanţa, presărând binecuvântări peste capetele celor de departe. Povara de gânduri şi sentimente adunate timp de douăzeci şi trei de ore era deşertată în cea de-a douăzeci şi patra oră, şi Ellen putea să-şi întâlnească prietenii la micul-dejun cu o faţă strălucitoare. Ei nici nu bănuiau unde îi fusese inima, nici de unde căpătase strălucirea.

Cu toate acestea, Ellen avea prea multe amintiri şi regrete ca să fie altfel decât serioasă – mai serioasă decât ar fi dorit prietenii ei. Ei observau cu durere că strălucirea pălea în timpul zilei, şi că deşi era gata să râdă la nevoie, faţa ei era cufundată întotdeauna într-o gravitate pe care ei o credeau nepotrivită. Doamna Lindsay îşi imagina că ştie cauza, şi se hotărâse s-o înlăture.

De când sosise Ellen, bunica luase grija toaletei ei asupra sa. Deşi doamna Lindsay socotea că fetele trebuie să ştie să-şi poarte de grijă singure, Ellen era prea preţioasă ca să fie încredinţată altor mâini în afară de ale ei. În fiecare zi la ora unsprezece mergea în camera de toaletă a

bunicii ei pentru baie şi îmbrăcat; deşi minuţioase, nu durau mult fiindcă doamna Lindsay era foarte energică. Acum, fără nicio explicaţie, i se porunci să meargă în camera bunicii ei cu o oră înainte de micul dejun, ca să suporte spălatul, frecatul şi pieptănatul, care îi erau administrate până acum la unsprezece. Ellen ascultă în tăcere, dar se hotărî să se trezească mai devreme, ca să poată avea ora ei înainte de a merge la toaletă. La început fu puţin mai greu, dar în curând se obişnui, deşi dimineţile erau reci şi întunecoase. După un timp, vestea aceasta ajunse la urechile doamnei Lindsay, şi lui Ellen i se spuse să vină la ea imediat ce se trezea.

— Dar, bunico, spuse Ellen, mă trezesc cu mult înaintea dumitale; dumneata dormi atunci; nu vin destul de devreme?

— De ce te trezeşti atât de devreme?

— Ştii doar; ţi-am spus acum câtva timp. Vreau un timp pentru mine.

— Nu e bine pentru tine să te trezeşti cu atâta timp înainte de micul dejun, mai ales pe frigul acesta. Să nu te trezeşti înainte de a trimite eu după tine.

— Dar, bunico, acesta este singurul timp pe care îl am pentru mine; după micul dejun, nu mai am o oră a mea; şi nu pot fi fericită fără asta.

— Fă cum ţi-am spus, spuse doamna Lindsay.

— Nu ai putea să mă laşi să vin la unsprezece, cum veneam înainte? Te rog, bunico!

Doamna Lindsay îi atinse buzele, un fel de a o aduce la tăcere care îi era deosebit de neplăcut, şi pe care îl foloseau de obicei domnul şi doamna Lindsay.

Meditä mult timp asupra subiectului, şi ajunse la concluzia că era de datoria ei să nu asculte.

— I-am promis lui John, se gândi ea, şi nu îmi voi încălca promisiunea! Suport orice altceva. Şi, în afară de asta, este datoria mea – o datorie pe care nimeni nu are dreptul să o calce. Voi face ceea ce cred că e bine, fie ce-o fi.

Nu putu să se ţină de hotărâre fără să ajungă la ştirea bunicii ei. O săptămână mai târziu, doamna Lindsay o întrebă pe Mason, camerista ei, care fu obligată să mărturisească că la domnişoara Ellen era întotdeauna

lumină când mergea să o cheme.

— Ellen, spuse doamna Lindsay în aceeaşi zi, m-ai ascultat în ceea ce ţi-am spus? Ai stat în pat până să trimit după tine?

— Nu, doamnă.

— Eşti sinceră! să-mi spui aşa ceva! De ce nu m-ai ascultat?

— Fiindcă, bunico, am crezut că aşa e bine.

— Crezi că e bine să nu asculţi?

— Da, doamnă, dacă...

— Dacă ce?

— Voiam să spun, bunico, că este Cineva de care trebuie să ascult înainte de dumneata.

— Dacă ce? repetă doamna Lindsay.

— Te rog să nu mi-o întrebi, bunico; nu vreau să spun asta.

— Spune imediat, Ellen.

— Cred că e bine să nu ascult ce este rău, spuse Ellen încet.

— Eşti judecător să ştii ce e bine şi ce e rău?

— Nu, doamnă.

— Atunci cine e?

— Biblia.

— Nu ştiu care este motivul, spuse doamna Lindsay, dar nu mă pot supăra pe tine. Promite-mi să mă asculţi.

— Nu pot, bunico; trebuie să am ora asta; nu pot trăi fără ea.

— Trebuie să fiu ascultată, Ellen. De acum înainte vei dormi în camera mea.

Ellen o ascultă disperată; nu ştia ce să facă. Nici gând să o roage. Nu mai avea niciun timp pe care să conteze înainte de micul dejun. În timpul zilei era sau ocupată cu studiile şi profesorii, sau în compania bunicii şi a domnului Lindsay; dacă nu era cu ei, putea fi chemată în orice moment. Ideea bunicii ei de a o înveseli avusese un efect total opus. Ellen se ofilea sub povara nedreptăţii, simţind că şi-a pierdut cea mai mare mângâiere. Timp de două zile se simţi şi arătă nenorocită; zâmbetul era acum ceva foarte greu. Se întâmplă că domnul Lindsay fu foarte ocupat zilele acelea, aşa că nu observă ce se întâmpla. La sfârşitul celor două zile, oricum,

seara, el o chemă pe Ellen şi o întrebă în şoaptă ce se întâmpla.

— Nimic, domnule, spuse Ellen, numai că bunica nu mă lasă să fac ceva fără de care nu pot fi fericită.

— E unul din lucrurile pe care vrei să le faci fiindcă aşa consideri că e bine, chiar dacă e avantajos sau nu? întrebă el zâmbind. Ellen nu putu zâmbi.

— O, tată, şopti ea, apropiindu-şi faţa de a lui, dacă ai putea s-o înduplecă pe bunica să mă lase!

Cuvintele se amestecară cu suspine, şi domnul Lindsay simţi nişte lacrimi umezindu-i faţa. Avea, totuşi, prea mult respect pentru mama lui ca să spună ceva împotriva deciziilor ei; răspunse că trebuia să facă ce îi spusese bunica ei. Dar când Ellen ieşi imediat din cameră, se puse pe treabă. Doamna Lindsay îi explică că Ellen îşi distruge viaţa printr-un set de reguli religioase plicticoase, nepotrivite pentru un copil; va scăpa curând de obiceiul rugăciunii de dimineaţă, şi va fi mult mai bine. Domnul Lindsay părea grav, dar faţa lui udă de lacrimile lui Ellen nu putea să treacă atât de repede peste asta, şi continuă să ceară graţierea lui Ellen, pe care mama lui o refuză cu tărie.

Între timp, Ellen fugise în camera ei. Lumina lunii arginta încăperea; i se păru un prieten vechi. Se aruncă pe duşumea, aproape de fereastră, şi după ce plânse un timp, îşi ridică capul şi privi afară. Era o şansă unică, fiindcă rareori era singură şi atunci era ocupată.

— Mă întreb dacă aceeaşi lună străluceşte acum prin uşa de sticlă de acasă? Nu, nu se poate în minutul acesta; unde mi-e capul? Dar va ajunge acolo peste – ia să vedem – est – vest – cândva mâine dimineaţă; privind exact în vechea noastră cameră de zi. O, lună, aş vrea să fiu în locul tău, să mă uit şi eu acolo! Dar totul e gol acum; nu mai e nimeni; probabil că domnul Humphreys e în bibliotecă; o, cât de singur trebuie să se simtă! O, aş vrea să fiu din nou cu el! John nu e acolo; nu contează, va veni, şi eu aş putea să fac atât de mult pentru domnul Humphreys între timp. Cred că îi este dor de mine. Mă întreb dacă lui John nu îi este – nimeni nu îmi scrie; cred că ar trebui să-mi scrie. Mă întreb dacă o să-i mai văd vreodată. O, va veni să mă vadă înainte de a pleca acasă! Dar va trebui să plece din nou

fără mine; sunt bine înrădăcinată aici; o! şi voi fi separată de ei pentru totdeauna! Ei bine, o să-i văd în cer!

Era un „ei bine” foarte amar, scăldat în lacrimi şi mai amare.

— E iubita mea domnişoară Ellen? spuse vocea menajerei care intrase încet; iepuraşul meu stă în întuneric? De ce nu eşti cu ceilalţi, domnişoară Ellen?

— Îmi place să fiu singură, doamnă Allen, şi luna străluceşte foarte frumos.

— Ai plâns! exclamă bătrâna, apropiindu-se, te cunosc după voce; ai plâns iar! Acum eşti bine, domnişoară Ellen? Ce te necăjeşte? O, dar tatăl tău va fi foarte supărat!

— Nu contează, doamnă Allen, spuse Ellen; o să-mi treacă imediat; nu-i spuneţi nimic despre asta.

— Dar mă doare să te văd aşa, spuse buna bătrână, luând-o în braţe; nu vrei să-mi spui ce te necăjeşte? Eşti amărâtă ca o vrăbiuţă.

— Nu pot, doamnă Allen, când sunt departe de prietenii mei.

— Prieteni! şi cine are mai buni prieteni decât dumneata, domnişoară Ellen, sau mai mulţi? Tată şi bunică şi mătuşă, şi toţi te iubesc foarte mult.

— Ah, dar nu-l am pe fratele meu! suspină Ellen.

— Fratele dumitale, domnişoară Ellen? Ce este el?

— El e totul, doamnă Allen! e totul! N-o să fiu niciodată fericită fără el! Niciodată! Niciodată!

— Gata, dragă domnişoară Ellen! în numele cerului, nu mai plânge aşa! şi nu mai spune asta! Tatăl dumitale ar fi foarte jignit să te audă.

— Nu mă pot abţine, spuse Ellen, e adevărat.

— Se poate; dar, dragă domnişoară Ellen, ai grijă să nu ajungă la urechile tatălui dumitale; nu merită aşa ceva.

— Ştiu, doamnă Allen, spuse Ellen plângând, şi îl iubesc şi pe el, mai mult decât pe oricine în lume, cu două excepţii. Dar o! îl vreau pe fratele meu! Nu pot fi fericită sau bună fără el! Îl vreau tot timpul.

— Domnişoară Ellen, te-am iubit pe tine şi pe draga ta mamă din prima clipă în care v-am văzut; îmi dai voie să-ţi spun ceva?

— Sigur, dragă doamnă Allen, şi îţi mulţumesc; ai cunoscut-o pe mama?

— Cum să nu? A crescut în braţele mele. Nu semeni prea mult cu ea, domnişoară Ellen; eşti mai dulce decât ea, şi mult mai iubitoare, deşi şi ea era blândă şi dulce.

— Aş vrea... începu Ellen, dar se opri.

— Iepuraşul meu, este Cineva care are grijă de noi; El nu este mulţumit când copiii Lui se frământă singuri. El te-a trimis aici, pentru binele dumitale dar şi pentru fericirea noastră; şi dacă avem vreo dorinţă, trebuie să-i cerem Lui; nu uita asta, iubire.

Ellen îi întoarse în tăcere îmbrăţişarea, şi când aceasta o părăsi îi urmă sfatul. Încercă să-şi adune gândurile risipite şi să-şi liniştească inima tulburată, ca să folosească acest timp de linişte. După o jumătate de oră, se simţi o fiinţă nouă, şi începu să se încurajeze cântând vechile ei imnuri.

Cearta din hol ajunsese la un răstimp de tăcere, fără nicio concluzie.

— Unde e domnişoara Ellen? îl întrebă doamna Lindsay pe un servitor.

— E sus în camera ei, cântă.

— Spune-i că o vreau aici.

— Nu, opreşte-te, spuse domnul Lindsay, merg eu.

Uşa era puţin întredeschisă, şi el o deschise încet ca să n-o deranjeze. Ellen stătea pe duşumea, în faţa ferestrei, privind afară şi cântând încet ultima strofă a imnului „Stâncă a mântuirii”.

Iar când lupta-mi s-a sfârşi
Şi când Tu iar vei veni,
Pe cei morţi ai Tăi să-i scoli,
Ca să-i faci nemuritori:
Stâncă a mântuirii Iisus,
Ia-mă atunci cu Tine sus!

Domnul Lindsay stătu un timp la uşă. Ellen se opri un minut apoi cântă „Ierusalim oraş iubit”. Vocea îi era atât de clară încât el auzi fiecare cuvânt. Nu se mişcă până nu termină, apoi intră încet.

— Cânţi cântece pentru lună, Ellen?

Ellen tresări şi se ridică de pe duşumea.

— Nu, domnule; îmi cântam mie.

— Nu chiar, fiindcă am auzit ultimul cântec. De ce te întristezi cântând asemenea cântece?

— Nu mă întristez, domnule; nu mă întristează, mă bucură. Le iubesc foarte mult.

— Cum ai ajuns să le iubeşti? Nu e normal pentru un copil de vârsta ta. De ce le iubeşti, fiica mea?

— O, domnule, am multe motive, nu ştiu cât de multe.

— Am răbdare, Ellen; vreau să le aud pe toate.

— Le iubesc fiindcă mă gândesc la lucrurile din imnuri; le iubesc melodiile; şi le iubesc şi cuvintele şi melodiile fiindcă le-am cântat cu prietenii de atâtea ori.

— Hm! Cred că ştiu care. Nu cumva acesta e cel mai puternic motiv din toate trei?

— Nu ştiu, domnule; nu cred că este.

— Ai lăsat toată inima ta în America, Ellen, sau ne-ai adus şi nouă o fărâmă?

— Da, domnule.

— Nu foarte mult!

— Te iubesc pe dumneata, tată, spuse Ellen, apropiindu-şi încet faţa de a lui.

— Şi pe bunica ta, Ellen? spuse domnul Lindsay, cuprinzând-o în braţe.

— Da, domnule.

Dar el înţelese că acel da era mai slab.

— Şi pe mătuşa ta? Spune, Ellen.

— Nu le iubesc atât de mult pe cât aş vrea, spuse Ellen; o iubesc puţin, presupun. O, de ce mi-ai pus o întrebare atât de grea, tată?

— E ceva de care nu eşti vinovată, spuse domnul Lindsay, pe jumătate râzând. Stai jos aici, spuse el, punând-o pe genunchi, şi cântă-mi şi mie.

Ellen fu încurajată de tonul lui şi încântată de cerere. Cântă imediat un imn metodist pe care îl învăţase de când era copilă. Melodia liniştită şi cuvintele simple se potriveau minunat.

O, Canaan, cămin ceresc
Te-aştept cu drag mereu;
În tine vreau să locuiesc
Ca fiu de Dumnezeu.

— Sună trist, domnule?

— Păi da, cred că mai degrabă da, Ellen. Pe tine te face să te simţi veselă?

— Nu *veselă,* domnule; nu e veselie; dar îmi place foarte mult.

— Melodia sau cuvintele?

— Amândouă, domnule.

— Ce vrei să spui prin Canaan?

— Cerul, domnule.

— Şi îţi place să te gândeşti la asta? La vârsta ta?

— Păi sigur, domnule! De ce nu?

— De ce da?

— Fiindcă e un loc luminos şi fericit, spuse Ellen serioasă, unde nu există întuneric, nici durere, nici moarte, nici plâns; şi mama e acolo, şi draga mea Alice, şi Mântuitorul; şi sper că voi fi şi eu.

— Acum plângi, Ellen.

— Dacă plâng, domnule, nu e din cauză că sunt nefericită. Nu sunt nefericită când mă gândesc la lucrurile acestea – mă bucur; şi cu cât mă gândesc mai mult cu atât sunt mai fericită.

— Eşti un copil ciudat. Mă tem că bunica ta are dreptate, şi că îţi faci rău singură tulburându-te din cauza unor gânduri care nu sunt pentru vârsta ta.

— Nu ar crede aşa dacă ar şti, spuse Ellen, oftând. Nu aş fi fericită fără asta, şi nu m-aţi iubi atât de mult. O, tată, exclamă ea luându-i mâna între-ale ei, nu o lăsa să-mi facă asta! Să-mi interzică orice lucru, dar nu asta! Cu cât învăţ să-i plac mai mult celui mai bun Prieten, cu atât o să-ţi plac şi dumitale mai mult.

— La cine te referi cu „cel mai bun prieten”?

— La Domnul Iisus.

— De unde ai luat ideile astea? spuse domnul Lindsay după o pauză.

— Mai întâi de la mama mea.

— Nu avea niciuna când am cunoscut-o eu.

— Le-a avut pe urmă, atunci; o, domnule! Ellen ezita, mi-aş dori să le aibă toată lumea!

— Fetiţa mea, spuse domnul Lindsay sărutând-o afectuos şi ştergându-i ochii umezi, te înţeleg în privinţa asta. Dar trebuie să-ţi păstrezi fruntea senină, sau îmi voi revoca permisiunea. Tu îmi aparţii mie, şi sunt unele lucruri pe care nu vreau să le uiţi, şi altele pe care nu vreau să ţi le aminteşti, înţelegi? Acum nu mai cânta alte cântece pentru lună în seara asta; noapte bună, fiica mea.

— Ei cred că religia e ceva melancolic, îşi spuse Ellen îndreptându-se spre pat; nu trebuie să le dau motive să creadă asta; trebuie ca luminiţa mea să strălucească; trebuie să am grijă; niciodată nu am avut mai multă nevoie.

Cu o rugăciune sinceră pentru ajutor, puse capul pe pernă şi adormi.

Domnul Lindsay îi spuse mamei lui că se hotărâse s-o lase pe Ellen în voia ei un timp, şi o imploră să-i permită să se întoarcă în camera ei. Doamna Lindsay nici nu vru să audă. Ellen nu o ascultase, spuse ea; trebuia să suporte consecinţele.

— E o fetiţă îndrăzneaţă, spuse domnul Lindsay, dar nu cred că are vreun strop de obrăznicie.

— Nu, niciun strop. Nu pot fi supărată pe ea. E vorba doar de ideile acelea preconcepute pe care le-a luat nu se ştie de la cine.

Domnul Lindsay nu mai spuse nimic. A doua zi dimineaţa o întrebă pe Ellen între patru ochi ce are de gând să facă după micul dejun. Să exerseze la pian timp de o oră, spuse ea.

— Nu ai timp s-o faci altă dată?

— Ba da, domnule. Pot să exersez după-amiaza, doar că bunica vrea să stau cu ea.

— În viitor aşa să faci, Ellen.

— Şi ce să fac cu ora de după micul dejun, domnule?

— Orice doreşti, spuse el zâmbind.

Ellen îi mulţumi cât putu de bine, şi hotărî să nu-i dea niciun motiv să se plângă de ea pe viitor. Şi într-adevăr nimeni nu avu motive să se plângă de ea. Nu i se putea găsi nicio greşeală în îndeplinirea datoriilor, iar veselia ei era constantă, îşi aminti de reţeta fratelui ei împotriva singurătăţii şi o folosi; îşi aminti de sfatul doamnei Allen şi îl urmă; se gândi că „cel care vine la Mine nu va flămânzi niciodată” şi „caută şi vei găsi” – cuvinte preţioase care nu dezamăgiseră niciodată pe nimeni; deşi plângea adesea, nimeni nu ştia; dar nu putea fi atât de veselă pe cât ar fi vrut prietenii ei s-o vadă; deşi veselia ei era amestecată cu seriozitate, nu se puteau plânge, fiindcă fruntea ei era mereu senină, vocea clară, zâmbetul strălucitor.

După un timp fu mutată din nou în camera ei, şi i se permise să-şi reia vechile obiceiuri.

CAPITOLUL LI

Vor veni zile senine cu muzică şi amintiri de farmec pline.

Byron

Deşi nimic nu putea fi mai liniştit decât cursul vieţii ei, principiile lui Ellen erau acum puse la încercare.

Dintre toţi cei din casă, în afară de domnul Lindsay, cel mai mult îi plăcea compania menajerei. Era o creştină simplă, foarte binevoitoare şi bună, totuşi sensibilă şi respectabilă, devotată familiei şi foarte legată de Ellen în particular. Lui Ellen îi plăcea, când putea, să stea singură cu ea şi să vorbească despre tinereţea mamei ei; şi îi plăcea şi mai mult să vorbească cu doamna Allen despre ea însăşi. Ellen nu putea să schimbe o vorbă cu nimeni şi, fără să spună nimic direct despre cei pe care îi iubea, îi plăcea să-i povestească ascultătoarei interesate despre ce făcuse şi simţise cu ei.

— Aş vrea ca fetiţa asta să semene mai mult cu ceilalţi copii, spuse doamna Keith într-o seară târzie de iarnă.

— Hm! spuse domnul Lindsay, nu-mi amintesc pe nimeni cu care ar putea să semene fără să piardă.

— O, nu are rost să vorbim despre Ellen, frate! Poţi să înţelegi lucrurile destul de repede, dar nu vei putea vedea niciodată cu ochii celorlalţi.

— Tu cu ce ochi vezi, Catherine?

— E prea copilăroasă pentru vârsta ei; e un adevărat bebeluş.

— Nu ştiu, spuse domnul Lindsay zâmbind, ar trebui să-l întrebi pe domnul Muller despre asta. A stat de vorbă un sfert de oră, timp în care a lăudat-o mereu. Învaţă, spunea el, cât de repede vrea el.

— O, da, în inteligenţă, ştiu că nu ai ce-i reproşa; dar nu asta voiam să spun.

— E o doamnă perfectă, totuşi.

— Da, ştiu asta – şi un copil perfect.

— Îmi place asta, spuse domnul Lindsay; nu-mi plac fetiţele prea mature.

— Ei bine! spuse doamna Keith disperată, poate că îţi place ţie; eu vă spun că e prea copilăroasă. Nu are habar despre unele lucruri. Numai ieri şi era s-o scap să iasă în stradă, la mijlocul zilei, cu un coş pe braţ; probabil nişte fructe pentru domnul Muller.

— Dacă are vreo vină, spuse domnul Lindsay, e că îi lipseşte mândria; nu ştiu, nu pot să spun că nu aş vrea să aibă mai multă.

— O, nu, bineînţeles! Cred că nu. Şi imediat ce îi spui ceva, se dă la plâns; alaltăieri se juca cu o pisică atât de încântată, încât nu ştiam dacă să mă supăr sau să râd. Aş vrea să fi văzut! Nu sunt sigură că nu a plâns şi atunci. Acum presupun că urmează să-i faci cadou o pisică, frate.

— Dacă nu mai ai alte însărcinări pentru mine, spuse domnul Lindsay zâmbind, o să iau o pauză să mă gândesc la asta.

— Dar ea nu e ca toată lumea – nu vrea prieteni de vârsta ei, nu-i place de nimeni din familie în afară de doamna Allen, şi asta e absurd. Ştii că nu s-a simţit foarte bine în ultimul timp, şi Ellen a fost să o vadă în fiecare zi; şi mai sunt familiile Gordon, şi Carpenter, şi Murray, şi Mcintosh, pe care îi vede mereu, dar nu cred că se simte prea bine în compania lor. Treaba e că e prea serioasă.

— Are cel mai dulce zâmbet pe care l-am văzut vreodată, spuse domnul Lindsay, şi un râs atât de sincer, când râde; nu e una din hlizitele tale.

— Dar nu râde când râd ceilalţi oameni, spuse doamna Keith. Cred că e serioasă totdeauna când îi vede pe ceilalţi râzând.

— Mie îmi place s-o aud râzând, spuse doamna Lindsay; are o voce atât de dulce, care mi se pare că vine din izvorul bucuriei. Totuşi, trebuie să spun că Catherine are pe jumătate dreptate.

— Cu jumătate de avocat, spuse doamna Keith, nu o să fac mare brânză.

Domnul Lindsay fluieră uşor. În momentul acela se deschise uşa, şi Ellen intră serioasă cu o carte în mână.

— Vino aici, Ellen, spuse domnul Lindsay ridicând mâna, mătuşa ta spune că nu-ţi place de nimeni – aşa e? Eşti atât de nesociabilă?

Zâmbetul lui Ellen ar fi fost o scuză suficientă pentru o greşeală mult mai mare.

— Oricine nu face parte din familie, vreau să spun, spuse doamna Keith.

— Vorbeşte, Ellen, şi apără-te, spuse domnul Lindsay.

— Îmi plac unii oameni, spuse Ellen zâmbind; nu cred că îmi plac foarte mult.

— Dar nu-ţi plac tinerii, spuse doamna Keith, de asta mă plâng eu; e anormal. Ieri, când ai mers să călăreşti cu domnişoara Gordon şi fratele ei, şi cu domnişoara MacPherson şi fratele ei, te-am auzit spunând că nu îţi părea rău să mergi acasă. Ce tineri îţi plac?

— De ce nu-ţi plac, Ellen? spuse doamna Lindsay.

— Îmi plac, doamnă, destul de mult.

— Ce înseamnă „destul de mult”?

— Mi-ar fi plăcut mai mult, spuse Ellen, dacă vorbeau despre ceva interesant.

— Prostii! spuse doamna Keith. Societatea nu poate fi făcută numai din oameni ca domnul Muller.

— Despre ce vorbeau, Ellen? spuse domnul Lindsay, care părea amuzat.

— Despre partenerii de dans – doamnele – şi despre rochii, şi diferiţi domni, şi despre ce a zis una despre alta; nu a fost foarte amuzant.

Domnul Lindsay râdea.

— Şi domnii, Ellen, cum ţi-au plăcut?

— Nu mi-au prea plăcut, domnule.

— Ce ai împotriva lor, Ellen?

— Nu vreau să spun nimic împotriva lor, mătuşă Keith.

— Haide, haide, vorbeşte.

— Nu mi-a plăcut ce vorbeau, domnule; nu au fost cu nimic mai buni decât doamnele, şi în afară de asta, nu erau prea politicoşi.

— De ce nu? spuse domnul Lindsay, foarte amuzat.

— Nu cred că a fost politicos din partea lor să stea în şea când am încălecat eu, şi să-l lase pe Brocklesby să mă ajute. M-au luat de la domnul Muller, ştiţi; domnul Muller a fost obligat să iasă afară şi să mă ajute.

Domnul Lindsay îi aruncă o privire surorii lui, şi aceasta înţelese ce voia să spună.

— Şi mă rog la ce te aşteptai, Ellen? spuse ea. Eşti de abia un copil;

crezi că trebuieşti tratată ca o femeie?

— Nu vreau decât să fiu tratată ca un copil, mătuşă

Keith.

Dar Ellen îşi amintea de ziua în care John sosise călare şi ea ieşise în faţa uşii să-i spună ceva, iar el descălecase pe loc.

— Şi nu eram decât un copil atunci, se gândi ea, şi el nu era străin.

— Cine îţi place, atunci? întrebă domnul Lindsay, care părea foarte satisfăcut de rezultatul examinării.

— Îmi place domnul Muller, domnule.

— Nimeni altcineva?

— Doamna Allen.

— Ia auzi! exclamă doamna Keith.

— Din camera ei vii acum?

— Da, domnule.

— De ce îţi place să mergi acolo?

— Îmi place s-o aud vorbind, domnule, şi să-i citesc; îi face foarte multă plăcere, şi mie îmi place să-i vorbesc.

— Despre ce vorbiţi?

— Îmi vorbeşte despre mama.

— Şi tu?

— Îmi place să-i povestesc despre vremurile de demult, spuse Ellen schimbându-se la faţă.

— Profitabilă conversaţie! spuse doamna Lindsay.

— N-o să mai mergi în camera ei de acum, Ellen, spuse domnul Lindsay.

Întrebându-se ce va zice doamna Allen, Ellen începu să protesteze. Dar nu putu spune decât un cuvânt; degetul domnului Lindsay era pe buzele ei. Luă cartea pe care o avea în mână.

— Asta i-ai citit?

Ellen făcu semn că da.

— Cine a scris asta?

Înainte să poată vorbi, întoarse prima pagină şi citi „Surioarei mele”. Puse cartea în buzunar, iar Ellen ieşi în tăcere.

— Mă bucur că ai spus asta, spuse doamna Keith. Eşti rapid când vezi cu

ochii tăi, dar nu crezi vorbele altora.

— Nu e nimic greşit aici, spuse domnul Lindsay, doar că nu vreau să-şi mai amintească lucrurile de demult. Aş vrea s-o pot face să bea apa uitării din Lethe.

— Ce carte e? spuse doamna Lindsay.

— Nu ştiu, spuse el, întorcând-o, decât că i-a fost dăruită de o persoană care are o asemenea stăpânire asupra ei; e plină de notele lui – e o lucrare religioasă.

— Citeşte o grămadă de asemenea lucruri, spuse doamna Lindsay. Aş vrea s-o poţi opri. Tu eşti cel mai în măsură; e foarte legată de tine.

Acesta nu era un argument bun. Domnul Lindsay rămase tăcut; gândurile lui se întorceau la conversaţia din camera lui Ellen, şi la alte asemenea lucruri; poate că se gândea că religia contribuise mult la felul ei de a fi, şi că era un arbore cu roade bune.

— Cred, spuse doamna Keith, că acesta este unul din motivele pentru care nu îi plac tinerii. Am văzut-o cum stătea perfect serioasă când toţi vorbeau şi râdeau în jurul ei – părea foarte ciudată – nu mi-a plăcut deloc; cred că se gândea că e rău să râdă cu ei. Şi în seara aceea, când am văzut că, în loc să stea la un loc cu tinerii, era în cealaltă cameră cu domnul Muller şi cu încă cineva, ascultându-i serioasă.

— Eu am văzut-o, spuse domnul Lindsay zâmbind, şi nu părea nici plictisită nici mohorâtă. Mai degrabă să ai seriozitatea ei, Catherine, decât veselia altcuiva.

— Aş vrea să nu fi fost la altcineva în America înainte de a veni la noi, spuse doamna Lindsay.

— Aş vrea ca femeia aceea care a ascuns scrisorile să primească ce merită! spuse domnul Lindsay.

— Chiar aşa! spuse sora lui; şi eu mă tem mereu de o vizită din partea personajului care i-a dat cartea.

— Nu e aici, spuse domnul Lindsay.

— Nu ştiu unde e; dar era de partea asta a oceanului, când a venit Ellen; aşa mi-a spus ea.

— Aş vrea să fie în Egipt!

— Nu cred că o va vedea dacă vine, spuse doamna Keith, dacă pot să previn asta. I-am dat ordin lui Porterfield să-mi spună imediat dacă întreabă cineva de ea, şi să nu spună nimic despre ea; dar nimeni nu a venit, şi sper că nu va veni.

Domnul Lindsay se ridică şi începu să se plimbe prin cameră cu braţele încrucişate, foarte gânditor.

Ellen se chinui să se poarte ca de obicei în timpul zilei şi seara, deşi ardea de dorinţa de a-şi avea cartea înapoi. Nu se vorbi şi nu se pomeni de asta. A doua dimineaţă, nu mai putu suporta; imediat după dejun intră în camera domnului Lindsay, care scria. Ellen veni în spatele lui, cuprinzându-l de după umeri şi îi spuse la ureche:

— O să-mi dai cartea înapoi, tată?

I se răspunse cu un sărut. Ellen aşteptă.

— Du-te în bibliotecă, Ellen, sau la librărie, şi alege-ţi orice altceva în loc.

— Nu aş schimba-o pentru toate cărţile din bibliotecă! răspunse ea înflăcărată, simţind că i se pune un nod în gât. Domnul Lindsay nu spuse nimic.

— În orice caz, şopti Ellen după un minut, nu o vei distruge, nu? O să ai grijă de ea şi o să mi-o dai înapoi cândva, nu?

— O să încerc să am grijă de *tine,* fiica mea.

Ellen se opri din nou; apoi veni în faţa lui ca să-l vadă mai bine.

— Aş face orice în lume pentru dumneata, domnule, spuse ea înflăcărată, dacă îmi dai cartea înapoi.

— Nu trebuie să faci nimic în lume pentru mine, spuse el, zâmbind, în afară de asta.

— Dar e a mea! se aventură Ellen să spună, deşi tremura.

— Haide, haide! spuse domnul Lindsay, cu alt ton, şi tu eşti a mea, trebuie să înţelegi.

Ellen rămase tăcută, sfâşiată între izbucnirile pasiunii şi chemările prudenţei şi ale conştiinţei. Ascunzându-şi faţa în mâini, exclamă, nu violent, dar cu destulă energie:

— O, nu e drept! Nu e drept!

— Du-te în camera ta şi mai gândeşte-te, spuse domnul Lindsay. Nu vreau să te mai văd azi, Ellen.

Ellen se simţea nenorocită. Nu de durerea pierderii, pe care ar fi putut-o suporta; aceasta nu deţinea cea mai mare parte în nenorocirea ei; era în război cu ea însăşi. Mintea îi era tulburată. Fusese un copil foarte pătimaş mai înainte; sub înrâurirea religiei se schimbase; uneori însă amintirea zilelor de demult răzbătea la suprafaţă. Acum era surprinsă şi speriată de ea însăşi, fiindcă vedea că vechiul temperament prelua conducerea. Era foarte morocănoasă cu domnul Lindsay, şi în consecinţă cu toată lumea; conştiinţa o chinuia mereu iar ziua era o continuă bătălie între bine şi rău. Îndatoririle erau neglijate, fiindcă nu-i stătea capul la ele; îşi amintea de îndatoriri după ce trecea timpul, şi se cufunda în dureroasă confuzie. În zadar încerca să judece şi să se îndrepte spre calea cea bună; era de ajuns să-şi amintească de comoara pierdută şi mânia îi spulbera toate hotărârile bune. Era istovită.

Dar ziua trecu şi veni noaptea, şi ea se culcă fără să se poată linişti; dimineaţa bătălia reîncepu.

— Cât o să mai dureze starea asta nenorocită! îşi spuse ea. *Până când o să renunţi în totalitate la resentimente şi o să-i ceri scuze domnului Lindsay,* răspunse conştiinţa. Să-mi cer scuze! dar nu am făcut nimic rău. *Ba da, ai făcut, ai vorbit cum nu trebuia; el e foarte nemulţumit, şi tu trebuie să-ţi ceri scuze înainte să se facă pace.* Dar am spus adevărul – nu e drept nu e drept! nu e drept; şi tot eu să-mi cer scuze! nu pot. *Ba da, fiindcă şi tu ai făcut rău, şi asta e tot ce te priveşte. Şi el are dreptul să facă ce vrea cu tine şi cu ce-i al tău, şi a avut motivele lui pentru ceea ce a făcut; şi te iubeşte foarte mult, şi nu trebuie să-l laşi să fie nemulţumit dacă poţi să împiedici asta – ţine locul unui tată pentru tine, şi îi datorezi ascultarea unui copil.*

Dar mândria şi patima luptau încă împotriva conştiinţei, şi Ellen era nenorocită. Sună clopoţelul pentru îmbrăcat.

— Trebuie să merg imediat la micul dejun, şi vor vedea în ce hal sunt – vor vedea că sunt supărată şi prost-dispusă. Ei bine, *trebuie* să fiu supărată! Dar ce vor crede atunci despre religia mea? Luminează luminiţa

mea? îl onorez oare pe Christos? *Aceasta* e calea prin care pot să-i fac să iubească adevărul şi numele Lui? O, ruşine, ruşine! Am destule motive să mă umilesc. Şi ieri am fost supărată, şi ei au văzut destul de bine.

Ellen se aruncă pe genunchi; când se ridică, spiritul mândriei era în totalitate înfrânt, şi resentimentele muriseră împreună cu scuzele.

Clopoţelul pentru dejun sună din nou înainte ca ea să fie gata. Se temu că nu îl va putea vedea pe domnul Lindsay înainte de dejun.

— Dar nu trebuie să mă ascund, îşi spuse ea, ştiu cu toţii că l-am jignit; e drept să audă şi ele ce am de spus.

Erau la masă cu toţii. Dar asta nu schimbă nimic. Ellen se îndreptă direct spre domnul Lindsay, îl atinse timidă pe umăr şi mărturisi umil şi sincer că greşise în felul în care vorbise cu o zi înainte, spuse că îi părea foarte rău şi îl rugă să o ierte. Fu iertată pe loc.

— Eşti un copil bun, Ellen, spuse domnul Lindsay îmbrăţişând-o.

— O, nu, domnule! nu spuneţi asta; sunt oricum altfel, numai aşa nu.

— Atunci toţi copiii sunt buni. De ce nu ai venit la mine înainte?

— Fiindcă nu am putut, domnule; m-am simţit rău ieri.

Domnul Lindsay râse şi o sărută, apoi o îndemnă să se aşeze şi să-şi mănânce dejunul.

La o lună după acest incident, îi dărui un ceas mic şi foarte frumos. Ellen îl privi mai întâi încântată, apoi se schimbă la faţă şi îi întinse ceasul înapoi.

— Ce, spuse el zâmbind, vrei să spui că mai degrabă vrei aceea decât ceasul?

— Mai degrabă!

— Nu, spuse el, punându-i ceasul la gât, nu o vei avea; dar, ca să te liniştеşti, află că e în siguranţă şi o vei primi înapoi după un timp.

Ellen trebui să se mulţumească cu această promisiune.

Vara trecu plină de bucuria belşugului, răsfăţului şi afecţiunii, revărsate din plin asupra comorii lor. La începutul sezonului familia se întoarse la Braes. Lui Ellen îi plăcea mai mult acolo decât în oraş; îi amintea de vechile timpuri. Cerul şi pământul, deşi diferite de cele pe care le iubea atât, erau o altă expresie a feţei naturii; era aceeaşi faţă, şi de multe ori

Ellen traversă oceanul pe o rază de soare. Îi părea rău după domnul Muller, care părăsise Scoţia de ceva timp.

Alţi profesori o aşteptau la ţară, şi mai avea şi ore la Edinburg. Domnului Lindsay îi plăcea foarte mult asta; el se afla acolo adeseori, şi după lecţii o lua cu el în bibliotecă, cinau şi plecau acasă. Ellen era încântată fiindcă îi făcea plăcere; pe lângă asta, avea parte de ceva varietate, şi drumurile erau întotdeauna încântătoare, iar ea se simţea mai bine în tovărăşia lui decât împreună cu bunica şi mătuşa ei. Petrecu multe zile fericite cu domnul Lindsay vara aceea, şi el îi făcu multe surprize plăcute. Uneori primea o carte nouă, alteori o vedere, alteori o bijuterie nouă. Se ţinu de promisiune şi îi cumpără un cal frumos, iar Ellen călărea zilnic cu domnul Lindsay în împrejurimi şi mai departe. Vizitară fiecare obiectiv istoric de lângă Braes, iar pe unele de mai multe ori. Ellen avea la dispoziţie felurite plăceri, iar pentru tatăl şi bunica ei era cu adevărat lumina ochilor.

Şi Ellen era fericită; dar nu din cauza acestor lucruri, nici măcar a dragostei pentru domnul Lindsay. El îi văzu faţa senină şi purtarea fericită, şi îşi imagină, deşi avea unele îndoieli, că nu se mai necăjea din cauza amintirilor, sau că timpul le atenuase. Nu era aşa. Ellen nu uitase nimic; când era uneori mai fericită, era din cauză că prietenii absenţi îi dădeau energie şi îi îmbujorau obrajii. Ca la început, ora ei de singurătate îi dădea putere, îi însenina fruntea şi îi făcea zâmbetul mai strălucitor. Şi deşi mai plângea uneori, şi îşi repeta exclamaţia disperată „Ei bine! îi voi vedea în ceruri!” trăia cu speranţă şi păstra un strop de încredere în adâncul inimii.

Poate că fruntea i se mai întunecase şi zâmbetul îi pălise odată cu trecerea timpului. Lunile treceau una după alta, fără să-i aducă nicio scrisoare. Ellen se întreba şi spera în zadar. Când i se plânse într-o zi doamnei Allen, buna menajeră o întrebă dacă prietenii ei îi cunoşteau adresa. Ellen spuse la început că da, dar după câteva minute de gândire trebui să recunoască că nu era sigură. Era tipic pentru domnul Humphreys să piardă din vedere asta, şi era normal ca şi ea să uite, în confuzia şi durerea ei. Îi scrise imediat domnului Humphreys şi repară greşeala, iar speranţa începu să strălucească din nou. Odată cu scrisoarea domnul şi doamna Lindsay îi trimiseră şi bani pentru călătoria lui Ellen; deşi aceasta

nu ştia suma exactă, avură grijă să-i trimită mai mult decât suficient. Gândirea lui Ellen se schimbase de când venise în Scoţia; îi păru rău că trimiseră banii, fiindcă înţelegea sentimentul cu care fuseseră trimişi.

La două sau trei luni după scrisoare, primi în cele din urmă un răspuns de la domnul Humphreys, lung, bun şi înţelept. Trăi din el mult timp. Banii domnului Lindsay fuseseră trimişi înapoi. Domnul Humphreys refuză cu delicateţe să-i accepte, spunând că o considerase pe Ellen propriul lui copil, şi că el îi datora mai mult ei decât îi datora ea lui. Ellen le dădu banii, dar nu îndrăzni să transmită întregul mesaj domnului Lindsay. Banii fură puşi pe loc în plic şi retrimişi în America.

Nu primi nimic de la domnul John. Ellen se întrebă, aşteptă şi plânse; până la urmă se resemnă, iar timpul trecu înainte; Biblia deveni refugiul ei.

CAPITOLUL LII

Hon: *De ce nu l-ai demascat, dobitocule?*

Butler: *Să-l demasc, domnule? Cu toată inima, domnule. Sus sau jos, e tot una pentru mine.*

Omul cumsecade

Într-o seară, în ajunul Anului Nou, se dădea o mare petrecere la domnul Lindsay. Ellen nu era la vârsta la care să ia parte la petreceri, dar tatăl şi bunica ei nu ar fi suportat să o lase singură. În general, lui Ellen îi plăceau foarte mult petrecerile; nu să participe ea însăşi, ci să observe şi să se bucure în tăcere; uneori să asculte muzică, iar alteori să stea lângă domnul Lindsay şi să-i asculte conversaţiile, care îi plăceau foarte mult. În seara asta, se întâmplă că Ellen era cufundată în anumite amintiri, iar camerista doamnei Lindsay, care veni să o îmbrace, fu foarte nemulţumită de înfăţişarea ei serioasă şi de nepăsarea cu care privea pregătirile.

— Aş vrea, domnişoară Ellen, să ridicaţi capul şi să vă uitaţi undeva – nu cred că vă pot aranja părul dacă staţi cu capul în jos.

— O, Mason, cred că aşa voi face – arată foarte bine, nu cred că ai ce-i mai face.

— Vă cer iertare, domnişoară Ellen, dar ştiţi că bunica dumneavoastră trebuie să fie mulţumită, şi asta nu e uşor; aşa, acum arată încântător; dar, domnişoară Ellen, nu va fi mulţumită să vă vadă cu o asemenea faţă serioasă – şi ce va spune stăpânul! Cele mai multe dintre tinerele domnişoare ar fi vesele ca nişte vrăbiuţe să vadă atâta lume, şi aşa ar trebui să fiţi şi dumneavoastră.

— Prefer să văd una sau două persoane în loc de una sau două sute, spuse Ellen, vorbindu-şi pe jumătate sieşi şi pe jumătate doamnei Mason.

— Vai de mine, domnişoară Ellen, pentru numele lui Dumnezeu, doar nu mergeţi la înmormântare. Gata! nu-i mare lucru să vă aranjez, şi dacă v-ar păsa puţin de asta, ar fi o binecuvântare. Staţi să vă aşez panglica. Stăpânul vă va numi trandafirul lui alb în seara asta.

— Nu e nimic nou, spuse Ellen, pe jumătate zâmbind.

Mason o lăsă; simţind nevoia unei înseninări, Ellen se îndreptă spre Biblie, o deschise încet şi căută ceva care s-o bucure înainte de a coborî.

Dumnezeu este Dumnezeul nostru în veci de veci; El ne va călăuzi până la moarte.

— Nu e destul? se gândi Ellen, cu ochii plini de lacrimi. Ar trebui să fie – John spunea că este – o! unde e el?!

Întoarse pagină după pagină.

O, Doamne al oştirilor, binecuvântat este cel ce se încrede în Tine!

— Asta e adevărat, se gândi ea. Şi eu cred în El, deci sunt binecuvântată – sunt fericită, fie ce-o fi. Nu va lăsa să li se întâmple ceva rău celor care cred în El; dacă El este Dumnezeul meu este destul ca să fiu fericită; ar trebui să fiu fericită; voi fi fericită! Mă voi încrede în El, şi voi lua ce îmi dă; şi voi încerca să-mi încredinţez grijile în mâna Lui, cum spunea John.

Timp de un minut plânse în tăcere, apoi îşi şterse lacrimile şi zâmbetul cu care o întâmpină pe doamna Lindsay în hol nu era mai puţin strălucitor decât de obicei.

Oaspeţii veniseră, dar era încă devreme, când un domn intră în antreu şi ceru să o vadă pe domnişoara Lindsay.

— Domnişoara Lindsay e ocupată.

— De ce spui asta, domnule Porterfield? strigă vocea menajerei, care trecea prin hol, când ştii la fel de bine ca şi mine ce face domnişoara Ellen?

Majordomul o opri spunându-i ceva despre „stăpână” şi îşi repetă răspunsul.

Domnul scrise un cuvânt sau două pe o carte de vizită pe care o scoase din buzunar şi îl rugă să i-o ducă domnişoarei Elen. El i-o duse doamnei Keith.

— Ce fel de persoană, Porterfield? spuse doamna Keith, strângând hârtia şi îndepărtându-se de ceilalţi.

— Un domn neobişnuit de distins, doamnă, răspunse Porterfield încet.

— Un domn? spuse întrebător doamna Keith.

— Sigur, doamnă! şi vorbea de parcă ar fi fost prinţ; e cineva neobişnuit să i se răspundă cu „nu”.

Doamna Keith ezita. Amintindu-şi totuşi că o lăsase pe Elen în siguranţă în camera de audiţii, se hotărî şi îi spuse lui Porterfield s-o conducă la domnul de afară. Când el intră, neanunţat, ochii ei verificară judecata majordomului, iar la dorinţa lui de a o vedea pe domnişoara Lindsay răspunse foarte politicos că domnişoara Lindsay era ocupată.

— Rog să fiu iertat pentru insistenţă, spuse străinul, cu umbra unui zâmbet, dar decizia e imperativă? Părăsesc Scoţia mâine – motivele mele de a o vedea pe domnişoara Lindsay în seara aceasta sunt urgente.

Doamna Keith nu-şi putea crede urechilor, şi nu-şi ascunse nemulţumirea răspunzând că „este imposibil – domnişoara Keith nu poate avea plăcerea în seara asta".

— Pot să vă întreb la ce oră o pot vedea mâine?

Hotărând repede că Ellen trebuia să accepte o invitaţie făcută demult, doamna Keith răspunse că „nu va fi în oraş; va pleca din Edinburg dis de dimineaţă".

Străinul se înclină şi ieşi; asta era tot ce văzură oaspeţii. Dar doamna Keith, care vedea mai bine decât ei, văzu în privirea lui ceva ce o nelinişti; chemă un servitor şi îi spuse să-l conducă pe domn la uşă.

Omul ascultă, dar străinul nu îşi luă pălăria şi nu arătă că ar vrea să plece.

— Nu, domnule! Nu pe aici, spuse el sec, când servitorul îi deschise uşa, condu-mă la domnişoara Lindsay!

— Domnişoara Ellen? spuse omul nesigur, întorcându-se şi gândindu-se că probabil o înţelesese greşit pe doamna Keith; unde e domnişoara Ellen, Arthur?

Persoana căruia i se adresase arătă uşa de pe care tocmai ieşise, în celălalt capăt al holului.

— Pe aici, domnule, vă rog – ce nume, domnule?

— Niciun nume – aşteaptă! spuse străinul şi intră.

Înăuntru erau câţiva oameni adunaţi în jurul unei doamne care cânta la pian. Ellen era în mijlocul lor. Domnul înaintă liniştit spre marginea grupului şi rămase acolo neobservat; Ellen privea în jos. Expresia feţei ei îi plăcu foarte mult; era exact ce dorea să vadă. Fără nicio urmă de durere,

faţa îi era scăldată într-un amestec ciudat de gravitate şi dulceaţă pe care o imprimă educaţia şi religia; pecetea înţelepciunii, care e serioasă, şi a dragostei, care e dulce, strălucea pe chipul ei. Nu era sigur dacă asculta muzica, sau se gândea la ceva de departe; se gândi la ultima presupunere. Avea dreptate. Ellen scăpase pe moment de tovărăşia oamenilor şi de sunetele zgomotoase din jurul ei; în timp ce ochii ei priveau modelele covorului, mintea i se odihnea cu unul din versetele pe care le citise în seara aceea. Deodată, fără nicio legătură cu cele dinainte, revăzu imaginea lui John; cum îl văzuse pentru prima dată, în timp ce fierbea ciocolată la Carra-Carra, aşteptând în faţa uşii. La început, Ellen se întrebă cum de ajunsese să se gândească la asta; în următorul moment, dintr-un impuls neaşteptat, ridică privirea şi văzu zâmbetul lui John.

Nu e uşor să descrii schimbarea de pe faţa lui Ellen. Se lumină ca un foc de artificii, dar lumina nu ţinu. Cu un salt, ajunse lângă el şi îl trase spre uşă; imediat ce scăpară de privirile celorlalţi, i se aruncă în braţe nebună de bucurie, înainte să poată spune vreun cuvânt, îl luă de mână din nou şi îl conduse pe scări spre camera ei; acolo i se aruncă din nou în braţe, exclamând:

— O, John! dragul meu John! Dragul meu frate!

Dar zâmbetul şi cuvintele erau prea puţin pentru bucuria din inima ei. Sentimentele erau prea puternice, şi zăgazurile iubirii şi amintirilor cedară. Ellen se aşeză şi plânse cu toată patima copilăriei, scuturată din creştet până în tălpi de suspine convulsive. John ghici că izbucnirea de acum se adunase de multe luni în sufletul ei. Pentru un timp, se plimbă în sus şi-n jos, dar nu mai putu suporta agitaţia aceasta excesivă. Nu spuse nimic; se aşeză lângă Ellen pe canapea şi îi luă una din mâini; când aceasta încercă să se elibereze, nu-i dădu voie. Ellen înţelese şi se linişti pe moment. Mai bine decât cuvintele, strângerea aceea calmă o linişti. Mai suspina încă, dar se întoarse spre el şi îl îmbrăţişă. Era tăcere. Ellen nu putea încă să-l privească, şi nici nu avea curaj să-i vorbească; stătu liniştită, cufundată într-o visare fericită.

— Credeam că nu vei mai veni niciodată, John, şopti Ellen în cele din urmă.

— Şi nu pot sta nici acum. Trebuie să plec mâine, Ellen.

Ellen tresări şi îl privi.

— Să mă părăseşti! Pentru cât timp? Unde pleci?

— Acasă.

— În America! Inima lui Ellen muri dintr-odată. Acesta era sfârşitul tuturor speranţelor? Aici se termina credinţa ei? Nu mai plângea acum. El văzu că se întunecase dintr-odată.

— Ce se întâmplă, Ellie? spuse el cu vocea blândă pe care ea şi-o amintea atât de bine; te părăsesc numai pentru un timp. Trebuie să plec acasă acum, dar dacă trăiesc mă vei vedea din nou.

— O, aş vrea să plec cu tine! exclamă Ellen izbucnind în lacrimi.

— Draga mea Ellie! spuse fratele ei cu o voce schimbată, luând-o din nou în braţe, nu poţi să-ţi doreşti mai mult decât mine!

— Nu m-am gândit niciodată că mă vei lăsa aici, John.

— Nici eu, dacă aş putea; nu voi sta niciun minut în plus; dar trebuie să aşteptăm amândoi, Ellie. Nu mai plânge, de dragul meu!

— Să aştept? până când? spuse Ellen, puţin mai liniştită.

— Nu am nicio putere acum să te iau de la tutorii tăi legali, şi tu nu ai dreptul să alegi pentru tine.

— Şi când îl voi avea?

— Peste câţiva ani.

— Câţiva ani? Dar, între timp, ce voi face fără tine, John? Dacă aş putea să te văd din când în când; nu e nimeni aici care să mă poată ajuta să fac ce e bine; nimeni nu îmi vorbeşte cum îmi vorbeai tu; şi mă tem că voi deveni rea cu timpul; ce să mă fac?

— Ceea ce trebuie să facă întotdeauna cei slabi, Ellen – să cauţi putere unde poţi găsi.

— Aşa fac, John, spuse Ellen plângând, dar te vreau pe tine; o, atât de mult!

— Şi nu eşti fericită aici?

— Ba da, sunt; cel puţin eram acum jumătate de oră – cât se poate de fericită. Am tot ce trebuie ca să fiu fericită.

— Trebuie să recurgem amândoi la vechiul nostru remediu împotriva

durerii şi singurătăţii – nu ai uitat să-l foloseşti, Ellie?

— Nu, John, spuse Ellen zâmbind printre lacrimi.

— Te iubesc aici, nu?

— Foarte mult – prea mult.

— Şi tu îi iubeşti?

— Da.

— E un da nehotărât.

— Îmi iubesc tatăl – foarte mult; şi pe bunica, deşi nu atât de mult. Nu pot să nu-i iubesc – ei mă iubesc atât. Dar nu seamănă deloc cu tine!

— Nu poţi aştepta asta, spuse John zâmbind. Sunt multe feluri de iubire în lume.

— O, da, dar nu asta voiam să spun; nu sunt multe feluri de iubire. Mă obligă să fac tot ce vor ei; nu vreau să spun, adăugă ea zâmbind, că nu sunt ca tine, dar tu aveai motive întotdeauna. Tata vrea să beau vin – nu-mi place s-o fac, şi ştie că nu-mi place, şi cred că exact de asta mă obligă.

— E o chestiune foarte importantă, Ellie; nu trebuie să te oblige să faci ceva ce crezi că e rău.

— Nu ar trebui, ştiu; dar există un lucru la care nu mă pot obliga.

— Ce e?

— Să stau aici când eu vreau să plec cu tine.

Timp de câteva minute, rămaseră tăcuţi.

— Ai crescut, Ellie, spuse John. Nu mai eşti copilul pe care l-am lăsat.

— Nu ştiu, spuse Ellen zâmbind, şi mie mi se pare aşa.

— Să vedem – uită-te la mine!

Ea îşi ridică faţa, şi printre zâmbete şi lacrimi el văzu că nu îşi pierduse seninătatea.

— Exact la fel, fu verdictul fratelui ei după un moment. Ellen zâmbi.

— De ce nu mi-ai scris niciodată, John?

— Nu ştiam unde eşti. Nu am venit decât târziu în Anglia, şi nu am putut să fac rost de adresa ta. Cred că tata nu a avut-o nici el, şi când mi-a trimis-o în cele din urmă, scrisoarea s-a pierdut – nu a ajuns niciodată la mine – au fost întârzieri după întârzieri. Am preferat să vin în loc să-ţi scriu.

— Şi acum trebuie să pleci atât de repede!

— Trebuie, Ellen. Afacerile mele m-au aşteptat destul, şi e timpul să mă întorc. Cred că voi pleca săptămâna viitoare; doamna Gillespie vine cu mine şi soţul ei va sta până la primăvară.

Ellen oftă.

— M-am împrietenit cu un prieten al tău când am fost vara trecută în Elveţia – domnul Muller.

— Domnul Muller! chiar aşa! O, mă bucur foarte mult! Mă bucur foarte că l-ai cunoscut – e cel mai bun prieten pe care l-am avut aici, după tatăl meu. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el.

— L-am auzit vorbind despre tine, spuse John zâmbind.

— Tocmai s-a întors; va veni aici în seara asta.

Se făcu din nou tăcere.

— Nu mi se pare drept să merg acasă fără tine, Ellie, spuse din nou fratele ei. Cred că îmi aparţii mie mai mult decât oricui altcuiva.

— Aşa cred şi eu! spuse Ellen cu una din privirile ei strălucitoare, şi apoi izbucni în lacrimi; mă bucur că şi tu gândeşti aşa! O să fac întotdeauna ce-mi spui – cum obişnuiam întotdeauna – nu contează ce spun ceilalţi.

— Poate că o să te încerc în două sau trei lucruri, Ellie.

— Da? în ce? O, aş fi aşa fericită – mult mai fericită – dacă aş putea face ceva pentru tine. Aş vrea să fiu din nou cu tine acasă!

— O să-ţi aminteşti de asta, Ellie, dacă o să te ţii de cuvânt.

— Voi fi fericită atunci, spuse Ellen cu vechea ei încredere, fiindcă ştiu că o vei face dacă îmi promiţi. Deşi nu ştiu cum te vei descurca. Tata şi bunica şi mătuşa nu mă pot suporta să vorbesc de America. Cred că s-ar bucura să nu existe un asemenea loc pe lume. Nu m-ar lăsa nici să mă gândesc la ea dacă ar putea; nu îndrăznesc să-ţi rostesc numele, sau să spun un cuvânt despre timpurile de demult. Se tem să nu iubesc pe altcineva în afară de ei. Vor să mă aibă numai pentru ei.

— Ce vor spune atunci, Ellen, dacă îi vei părăsi pentru mine?

— Nu am ce le face, replică Ellen, pot să spună ce vor; îi iubesc, dar m-am încredinţat ţie cu mult timp înainte; cu mult înainte să fiu fiica lor, eram surioara ta – nu pot să fac asta, John, şi nu vreau – nu contează că

nu am fost *născuţi* aşa!

John se ridică dintr-odată şi începu să se plimbe prin cameră. Ellen veni lângă el, îl luă de braţ ca în timpurile de demult şi se plimbă cu el în tăcere.

— Ce ai vrea de la mine, John? spuse ea încet în cele din urmă; ai spus „două sau trei lucruri”.

— Unul e să corespondezi regulat cu mine.

— Sunt foarte bucuroasă să aud asta, spuse Ellen, exact la asta mă gândeam şi eu, dar...

— Ce?

— Mă tem că nu mă vor lăsa.

— Voi aranja eu asta.

— Foarte bine, spuse Ellen veselă, atunci o să-ţi scriu. O, voi fi atât de fericită! Şi o să-mi scrii şi tu?

— Sigur!

— Şi o să-ţi spun orice lucru care mi se întâmplă; şi tu îmi vei spune ce trebuie să fac. Va fi de parcă am fi împreună. Şi atunci voi putea fi bună.

— Nu o să-ţi promit asta, Ellie, spuse John zâmbind; trebuie să înveţi să fii bună singură.

— Ştiu că o vei face, totuşi, deşi zâmbeşti. Ce urmează?

— Să nu citeşti romane.

— Nu o fac niciodată, John. Ştiu că nu îţi place, şi am grijă să mă ţin departe. Dacă i-aş fi spus cuiva de ce, m-ar fi obligat să citesc douăzeci.

— Păi Ellie! spuse fratele ei, trebuie să ai grijă să ţii linia dreaptă.

— Chiar aşa, John, spuse Ellen, cu ochii plini de lacrimi, cât de tare am simţit asta uneori 1 Şi cât de dor mi-a fost de tine!

Mâna ei se afla în a lui, ca în timpurile de demult, şi se plimbară mult timp; conversaţia se ocupă un timp de subiectul pe care amândoi îl iubeau şi pe care Ellen nu avea voie să-l discute; apoi discutară despre alte lucruri – o conversaţie ca cele de care se bucurase înainte, şi pe care acum o sorbea cu înflăcărare. Domnul Lindsay ar fi fost consternat să-i vadă faţa strălucitoare, care era luminată de o viaţă şi o bucurie pe care el nu le văzuse niciodată. Aproape că uită ce aduce ziua de mâine, cufundată în

plăcerea clipei, agăţându-se de orice cuvânt şi privire a fratelui ei.

— Şi în câteva săptămâni, spuse Ellen în cele din urmă, vei fi din nou în vechea cameră de zi, şi vei călări din nou pe Prinţul Negru! şi eu voi fi aici! şi va fi...

— Va fi gol fără tine, Ellie; dar avem un Prieten care e îndestulător; să-L iubim şi să avem răbdare.

— E foarte greu să ai răbdare, murmură Ellen; dar, dragă John, mai voiai ceva de la mine. Ce e? Ai spus „două sau trei lucruri”.

— O las pe altă dată.

— De ce? Voi face tot ce vrei; te rog să-mi spui.

— Nu, spuse el zâmbind, vei afla pe parcurs; nu a sosit încă timpul. Ai auzit de prietenul nostru Van Brunt?

— Nu; ce s-a întâmplat?

— A devenit creştin.

— Chiar?

John luă o scrisoare din buzunar şi o deschise.

— Poţi să vezi ce spune tata; şi ce spune şi despre tine; i-a fost foarte dor de tine.

— O, mă temeam că îi va fi, spuse Ellen, eram sigură că îi va fi!

Luă scrisoarea, dar nu putu vedea cuvintele. John îi spuse s-o păstreze şi s-o citească în linişte.

— Şi ce fac cei de la Veninor? şi ce face doamna Vawse? şi Margery?

— Foarte bine. Doamna Vawse îşi petrece jumătate din timp la tata.

— Mă bucur foarte mult!

— Doamna Marshman mi-a scris să te aduc înapoi dacă pot, şi a spus că va avea întotdeauna o cameră pentru tine la Veninor.

— Ce bună e, spuse Ellen; ce mulţi prieteni am găsit peste tot. Mi se pare, John, că toată lumea mă iubeşte.

— Asta e ceva ciudat! Oricum, eu nu sunt o excepţie de la regulă, Ellie.

— O, ştiu asta, spuse Ellen râzând. Şi domnul George?

— Domnul George e bine.

— O, cât de mult îl iubesc! spuse Ellen. Ce mult aş vrea să-l văd! Aş vrea să-mi poţi povesti despre bietul Căpitan şi despre Cafeniu, dar nu cred că

ştii ceva despre ei. O, când mă gândesc acasă, aş vrea atât de mult să fiu acolo! O, John, uneori am crezut că nu ne vom vedea decât în ceruri.

— Draga mea Ellie! Te voi vedea acolo, cred asta; dar ne vom trăi viaţa împreună mai întâi. Şi cât timp vom fi despărţiţi ne vom ţine cât se poate de aproape prin rugăciuni şi scrisori. Şi vom îndura ce ne va da Dumnezeu.

Ellen trebui să se stăpânească cu mare efort să nu izbucnească în plâns la cuvintele acestea, când el o luă în braţe şi o sărută pe frunte. Se stăpâni ca să nu-l îndurereze şi pe el. Dar în următorul moment auzi o rugăciune şoptită peste capul ei. Era o rugăciune pentru ea şi pentru el, şi cerea să le fie îngăduit să se vadă din nou. Ellen îşi întipări cuvintele acestea în inimă.

— Pleci?

El îi arătă ceasul.

— Ei bine, te voi vedea mâine!

— Vei fi aici?

— Sigur că da – unde aş putea fi? La ce oră pleci?

— Nu înainte de prânz, presupun. Cât de devreme te pot vedea?

— Cât de devreme doreşti. O, petrece-ţi cu mine timpul care ţi-a mai rămas, John!

Aşa se şi stabili.

— Şi acum, Ellie, trebuie să coborâm şi să mă prezinţi domnului Lindsay.

— Tatălui meu!

Pentru un moment, Ellen se schimbă la faţă, apoi îşi reveni şi coborî cu fratele ei, cu inima cât un purice. Îl duse în bibliotecă, unde nu era nimeni, şi trimise un servitor după domnul Lindsay. În timp ce îi aşteptau venirea, Ellen se simţea ciudat. Era chiar John Humphreys cel care se plimba în bibliotecă? Biblioteca domnului Lindsay? Şi ea trebuia să îşi prezinte fratele persoanei care interzicea să i se rostească numele? Era totuşi ceva în expresia domnului John care o linişti. Încrederea în el învinse teama de domnul Lindsay; când apăru, Ellen îl întâmpină cu calm, ţinându-l pe John de braţ, şi spuse:

— Tată, acesta e domnul Humphreys; nu îndrăzni să adauge *fratele meu.*

— Sper că domnul Lindsay mă va ierta că îl deranjez, spuse acesta;

avem în comun ceva ce nu ne permite să fim străini unul de altul. Eu, cel puţin, nu voiam să părăsesc Scoţia fără să-l cunosc pe domnul Lindsay.

Domnul Lindsay îşi dorea ca „lucrul în comun” să fie orice altceva. Se înclină, şi fu „fericit să aibă plăcerea”, dar era evident că nu era nici fericit nici mulţumit. Ellen vedea bine.

— Pot să-i răpesc cinci minute din timpul domnului Lindsay şi să explic, poate şi să îmi cer scuze, spuse John zâmbind, ceea ce am spus?

Puţin ruşinat, domnul Lindsay încuviinţă pe loc propunerea, şi îl invită pe oaspetele lui nedorit să ia loc. Ascultând o privire a fratelui ei, Ellen se retrase în capătul celălalt al camerei, de unde nu putea auzi ce-şi spuneau. John povesti despre felul în care făcuse cunoştinţă Ellen cu familia lui, şi îi explică domnului Lindsay beneficiile conferite de această cunoştinţă, insistând cu îndemânare asupra celor pe care le oferise Ellen familiei. Domnul Lindsay nu putu să nu înţeleagă ce omisese musafirul lui din delicateţe, nici să nu-şi facă nişte reproşuri în sinea lui; deşi ar fi vrut ca vorbitorul să fie la antipozi, povestea era prea plăcută, şi dragostea lui pentru Ellen prea mare, ca să n-o asculte cu interes şi încântare. Oricât de puternică ar fi fost dorinţa lui să scape de oaspetele nedorit, îl tratã cu mare politeţe, fiindcă demnitatea domnului Humphreys făceau imposibilă altă comportare. Domnul Lindsay se simţi constrâns să-l întâlnească pe teren propriu – terenul sincerităţii depline; şi începu să se teamă că îi vor fi descoperite sentimentele.

Ellen, care nu putea auzi cuvintele, îi privea cu nelinişte şi admiraţie. Văzu că fratele ei vorbea cu calmul lui obişnuit, iar domnul Lindsay era încurcat. Citi pe jumătate adevărul. Văzu toată politeţea care ascundea neplăcerea, şi simţi că era o politeţe forţată. Pe măsură ce conversaţia continua, totuşi, văzu cu mirare că fruntea lui se însenina, şi îl văzu chiar zâmbind; când se ridicară în cele din urmă, şi ea se apropie de ei, se gândi că jucau o farsă când îl auzi pe domnul Lindsay rugându-l pe fratele ei să-l însoţească s-o cunoască pe doamna Lindsay. După un moment de ezitare, această invitaţie fu acceptată, şi intrară împreună în sufragerie.

Ellen simţea că visează. Cu o faţă la fel de gravă ca de obicei, dar cu o bucurie lăuntrică imposibil de descris, îşi văzu fratele mergând printre

oaspeţi, vorbind cu bunica, şi bunica nu părea nemulţumită, recunoscându-l pe domnul Muller şi vorbind cu alţi oameni pe care îi cunoştea. Niciodată nu fusese atât de triumfătoare şi încrezătoare în faptul că fratele ei poate face orice. Îşi încheie seara acolo. Ellen avu grijă să nu se ocupe prea mult de el, şi să se ţină de braţul tatălui ei, când el şi John erau împreună. Şi când John trebui să plece, Ellen ajunse în hol înaintea lui. Dar în spatele ei veni domnul Lindsay!

— Vii mine dimineaţă, John?

— Vino la micul dejun, domnule Humphreys, spuse domnul Lindsay, cu destulă cordialitate.

Dar domnul Humphreys refuză invitaţia, în ciuda privirii imploratoare a lui Ellen, care cerea altceva.

— Voi veni mâine dimineaţă, Ellie, spuse el totuşi.

— Şi o, John, spuse Ellen dintr-odată, adu un cal să călărim împreună; o să-ţi arăt Edinburghul.

— În orice caz, spuse domnul Humphreys, o să-ţi *arătăm* Edinburghul; dar nu închiria cai, domnule Humphreys, fiindcă ai mei îţi stau la dispoziţie.

Mâna lui Ellen strânse recunoscătoare braţul tatălui ei, iar cea de-a doua propunere fu acceptată.

— Las*ă-ne* să-ţi arătăm Edinburghul, îşi spuse Ellen în timp ce se întorcea împreună cu domnul Lindsay. Aşadar s-a terminat cu frumoasa mea dimineaţă! Dar, oricum, cât de nesocotită am fost! John are felul lui de a face lucrurile – poate să se facă plăcut în ciuda tuturor.

Merse la culcare, nu ca să doarmă, ci ca să plângă de bucurie şi de alte sentimente amestecate.

Binele învinsese răul, cum se întâmplă adesea, şi inima lui Ellen o presimţi a doua zi dimineaţa. Călăria fu precedată de jumătate de oră de conversaţie între domnul John, domnul Lindsay şi bunica ei, timp în care încântarea din seara trecută fu reînnoită şi confirmată. Ellen fu obligată să stea cu capul în jos ca să nu i se vadă bucuria care îi strălucea pe faţă. Nu luă parte la conversaţie, îi fu destul s-o asculte. Stătea ca vrăjită, văzându-şi fratele învingând toate prejudecăţile tatălui şi bunicii ei, în ciuda lor.

Uimirea ei era egală cu bucuria.

— Ştiam că va face ce va voi, îşi spuse ea; ştiam că nu vor putea împiedica asta; dar nici nu visam că îi va face *să-l placă* – la asta nu mă gândeam!

În timpul plimbării, Ellen nu putu să nu-şi dorească ca tatăl ei să nu fi fost acolo. Dar se împăcă cu asta; era foarte încântată, tulburată doar de sentimentul că era un vis frumos din care se va trezi. Şi asta nu se întâmpla. Era o binecuvântare adevărată, care, deşi avea să se sfârşească, nu avea să-i fie luată. Prezentul era o continuă bucurie. Nu ghicise că domnul Lindsay se bucura şi el, dar pentru ea; era totuşi puţin încordat, şi se vedea. Domnul John nu era; în încântarea produsă de vorbele şi privirile lui, Ellen uită cu totul de domnul Lindsay; se săturase de el; nu-l mai voia.

În cele din urmă, frumoasa plimbare se sfârşi, şi restul dimineţii trecu repede, deşi nu i se permise să stea niciun moment singură cu fratele ei. Domnul Lindsay îl invită să rămână la prânz, dar fu refuzat.

Nu după mult timp de la plecarea lui, Ellen citi scrisoarea domnului Humphreys. Un fragment o impresionă în mod deosebit.

„Domnul Van Brunt s-a alăturat bisericii noastre. Asta mi-a făcut mare plăcere. Ne-a vizitat regulat cu mult timp înainte. A spus că îţi datorează foarte mult ţie, dar că primele lui gânduri religioase au fost atunci când a simţit o lacrimă a lui Ellen pe mâna lui, într-o zi în care vorbeau despre asta. Nu a scăpat niciodată de impresia aceea. În cuvintele lui, „l-a speriat”! E un copil foarte drag! Nu am ştiut cât mi-a fost de dragă până când nu am pierdut-o. Nu am ştiut cât de tare îi voi simţi lipsa; nici câte de mult am învăţat de la ea. Sper că o vei aduce înapoi, dar ştiu că nu se va întâmpla. Dar voi fi bucuros să te văd pe tine, fiule”.

Corespondenţa cu John începu imediat, şi deveni încântarea vieţii lui Ellen. Doamna Lindsay şi fiica ei ar fi vrut să-i pună capăt, dar domnul Lindsay le spuse sec că domnul Humphreys vorbise cu el despre asta, şi că el nu avea nicio obiecţie.

Ellen se chinui un timp să se gândească care era cel de-al treilea lucru

pe care îl voia John de la ea; oricare ar fi fost, era sigură că îl va face!

Pentru mulţumirea celor care nu sunt niciodată satisfăcuţi, adăugăm un cuvânt de explicaţie.

Sămânţa semănată cu dragoste în inima lui Ellen, îngrijită de mâini grijulii, crescu odată cu trecerea timpului şi ajunse la scopul dorit – furtunile şi vijeliile care o loviră nu făcură altceva decât să-i întărească rădăcinile; apogeul maturizării ei căzu din nou în mâinile celui care o cultivase cu atâta succes. În alte cuvinte, pe înţelesul tuturor, Ellen nu dezamăgi nici dorinţele fratelui ei, nici pe ale ei însăşi. Trei sau patru ani de disciplină scoţiană nu-i stricară; o ajutaseră să-şi tempereze şi să-şi înfrumuseţeze caracterul de creştin; apoi, spre bucuria ei de negrăit, se întoarse să-şi petreacă viaţa cu prietenii pe care îi iubea cel mai mult, şi să le fie, mai mult decât fusese pentru prietenii ei scoţieni, „lumina ochilor”.

— Sfârşit —